SRİ NİSARGADATTA MAHARAJ

BEN O'YUM

ÇAĞIMIZIN EN BÜYÜK BİLGELERİNDEN BİRİNİN OLAĞANÜSTÜ ÖĞRETİSİ!

AKAŞA

BEN O’YUM –MAHARAJ

Çağımızın, belki de insanlık tarihinin en büyük bilgelerinden biri olan Sri Nisargadatta MAHARAJ'ın olağanüstü öğretisini içeren bu büyük eseri sizlere sunmaktan onur duyuyoruz. İnsanlık bugün, her zaman olduğundan daha fazla aydınlanmaya, kendini, aslında ne olduğunu bilmeye, özünü idrak etmeye ve iç huzuruna kavuşmaya şiddetle ihtiyaç duymaktadır. Sri Nisargadatta, bir güzellik, sevgi ve sadelik örneği olan öğretisiyle okuru gerçekdışı rüyasından, içinde bulunduğu zavallı, korku ve ızdırap dolu hayal dünyasından uyanmaya, gerçek, sınırsız ve ebedi varlığını, özünü idrak etmeye çağırıyor. BEN O'YUM, varoluşun gerçeğiyle ilgili tüm düşünce ve inançlarımızı derinden sarsarak, bizi bütünlük, birlik ve mükemmellik içeren sınırsız bir anlayışla karşı karşıya getiriyor. Sri Nisargadatta MAHARAJ, bağımlı olduğumuz, tutunduğumuz, kendi kendimizi aldattığımız her şeyi elimizden alıp, karşılığında ilahi gerçeği, insanın, hayatın, varoluşun sırrını veriyor ve asıl öz gürlüğe, zamandan, uzaydan ve her türlü tariften öte olan o En Yüce Hal'e giden en kısa yolu gösteriyor.

İçinde tüm varlıkların yer aldığı, tüm varlıkların içinde yer alan, hepsini kutsayan, evrenin En Yüce Ruhu, sınırsız varlık - Ben O'yum.

Her şeye nüfuz eden, hiçbir şeyin aşamadığı, çevremizdeki uzay gibi, her şeyi içten ve dıştan tümüyle dolduran, En Yüce ve Bir olan Brahman O Sensin. Sen O'sun.

Sankaracharya

Gerçek bir arayış içinde olan kişi, kendisini arayan kişidir.

Biri dışında tüm sorulardan vazgeç: Ben kimim?

Her şeyden sonra, emin olduğun tek gerçek senin var olduğundur. "Ben"kesindir. "Ben buyum" ise değildir. Gerçekte ne olduğunu bulmak için uğraş.

Ne olduğunu bilmek için ise önce ne olmadığını araştırıp bilmelisin.

Sen olmayan her şeyi -bedeni, duyguları, düşünceleri, zamanı, uzayı, şunu ya da bunu- somut ya da soyut, sen olarak algılayabileceğin her şeyi keşfet. Algılama fiilinin kendisi, senin algıladığın şey olmadığını gösterir.

Akli düzeyde, ancak negatif (sen olmayan) terimlerle tarif edilebileceğini ne denli açık ve kesin bir biçimde anlarsan, arayışın da o denli çabuk sona erer ve sınırsız varlık olduğunu idrak edersin.

Sri Nisargadatta MAHARAJ

Önsöz

BEN O'YUM'un sürekli yeni baskılar yapması hiç de şaşırtıcı değil, çünkü Sri Nisargadatta MAHARAJ'ın sözlerindeki yücelik, açıklık, onun, En Yüce Olan'dan söz edişindeki berraklık, bu kitabı şimdiden olağanüstü öneme sahip bir eser kılmış tır. Aslında, birçokları onu gerçekten incelenmeye değer tek spiritüel öğreti olarak görmektedirler.

İnsan hayatına anlam kazandırdığını iddia eden çeşitli dinler ve felsefî sistemler vardır. Fakat onlar içlerinde gizli belli sınırlamaların sıkıntısını çekmektedirler. Onlar, Teolojik ya da filozofik geleneksel inançları, ideolojileri kulağa hoş gelen sözcüklerle sunarlar. Bununla birlikte, inananlar er ya da geç, bu sözlerin ve onların uygulanabilirliklerinin

sınırlılığını keşfederler. Onlar düş kırıklığına uğrar ve tıpkı bilimsel kuramların aşırı aykırı deneysel veriler yüzünden sorgulandıklarında terk edilişleri gibi, onlar da sistemlerini terk ederler.

Bir spiritüel yorum sistemi inandırıcılıktan ve mantık yoluyla kabul edilebilirlikten uzak hale gelirse, takipçilerinin çoğu bir başka sisteme yönelir ama bir süre sonra, diğer sis temde de sınırlamalar ve çelişkiler bulurlar. Bu kabul ve reddetmelerden oluşan verimsiz arayıştan onlara kalan sadece kuşkuculuk ve varoluşun gerçeğinin bilinemeyeceği inancıdır. Bu durum da onları yaşamın kaba gereksinmelerine boğul muş, yalnızca maddi kazanımlarla ilgilenen budalaca bir yaşam biçimine iter.

Bununla birlikte, kuşkuculuk bazen, seyrek de olsa, sözlerden, dinlerden veya felsefî sistemlerden çok da ha derin olan temel gerçekle ilgili bir sezgiye yol açar. Bu da kuşkuculuğun olumlu yönüdür. İşte ben de böyle bir kuşkuculuk hali içinde, ama aynı zamanda temel gerçekle ilgili bir sezgiyle Sri Nisargadatta MAHARAJ'ın "BEN O'YUM" adlı kitabını okumuştum. Sözlerinin kesinliğinden ve çürütülemezliğinden son derece etkilendiğimi, adeta bir anda çarpıldığımı itiraf etmeliyim. Sözcükler doğaları gereği her ne kadar sınırlı olsalar da, MAHARAJ tarafından kullanıldıklarında, silinip parlatılmış şeffaf pencereler gibiydiler.

Bununla birlikte, hiçbir spiritüel öğreti kitabı, öğretmenin varlığının yerini tutamaz. Ancak Guru (mürşit) tarafından size direkt olarak söylenen sözler, matlıklarından (kapalılıklarından) tümüyle sıyrılabilirler. Guru'nun huzurunda, aklın çizdiği son sınırlar da eriyip kaybolurlar. Sri Nisargadatta MAHARAJ işte böyle bir Guru'dur. O bir vaiz değildir, fakat o arayış içinde olan kişinin tam ihtiyaç duyduğu sözleri söyleyecektir. Ondan dışarı yayılan gerçek, yadsınamayacak bir tamlığa ve mutlaklığa sahiptir. Bu

"gerçek" hakikidir. BEN O’YUM’ un sayfalarında onun sözlerinin gerçekliğini anlamış ve ilham almış birçok Batılı, aydınlanma ihtiyacıyla MAHARAJ' ın yanına gitmiştir.

MAHARAJ'ın gerçek hakkındaki yorumu Gnana Yoga/Advaita Vedanta'dakinden farklı değildir. Ama o kendine özgü bir ifade tarzına sahip. Çevremizdeki türlü türlü formlar diyor o, beş unsurdan oluşmuştur. Onlar, geçicidirler (fanidirler) ve sürekli akış

halindedirler. Ayrıca onlar Neden-Sonuç Yasası' na tabidirler. Tüm bunlar bedene ve zihne de uygulanabilirler, ikisi de geçicidir ve doğum ve ölüme tabidir. Biliyoruz ki dün ya ancak bedensel duyular ve zihin aracılığı ile bilinebilir. Kant'ın görüşüne göre bu, beşeri "bilme" konusuna ilişkindir ve dolayısıyla bilme yöntemimizin temel yapısı budur. Bu demektir ki zaman, uzay (mekân) ve nedensellik (neden-sonuç) "nesnel" ya da dışsal varoluşlar değildirler; onlar, içinde her şeyin şekillendirildiği zihinsel kategorilerdir. Her şeyin varlığı ve şekli zihne bağlıdır (zihne göredir). Bilmek ya da idrak, zihinsel bir üründür. Ve zihin tarafından görülen dünya öznel ve kişiye özel bir dünyadır ki bu dünya, zihnin huzursuz, durup dinlenmeyen faaliyetine bağlı olarak sürekli değişmektedir. Sınırlı kategorileri -amaçlılığı, öznelliği, dualitesi v.s.- ile huzursuz zihnin karşısında, en yüce, sınırsız "Ben-im" (ben var olanım) hissi yer alır. Emin olabileceğim tek şey işte bu "Ben-im (var olanım)"dir. Descartes'in kuramındaki gibi düşünen bir "ben" değil, fakat hiçbir yüklemi olmayan bir "Ben im". MAHARAJ dikkatimizi tekrar tekrar bu temel gerçeğe çekiyor; "Ben-im"liğimizi idrak edip kendi kurmuş olduğumuz tüm hapishanelerden kurtulmamız için. O diyor ki: Tek ger çek beyan "Ben-im"dir. Diğer her şey başka şeylere göre varı lan sonuçlardan ibarettir. Hiçbir çabayla Ben-im'i, "Ben değilim"e çeviremezsiniz.

İşte, gerçek deneyimleyen (deneyimi yaşayan) zihin değil, Ben, yani her şeyin onun içinde meydana çıktığı, göründüğü ışıktır.

Ben, tüm deneyimlerin kökenindeki ortak faktördür; içinde her şeyin vaki olduğu (meydana geldiği) farkındalıktır. Tüm bilinç alam "Ben-im"in içinde yalnızca bir film ya da bir nokta gibidir. Bu "Ben-im"lik, bilincin bilincinde olmak, ken dinin farkında olmaktır. Ve o tanımlanamaz, nitelendirilemez olandır, çünkü onun sıfat ve nitelikleri yoktur. O sadece Ben' in Ben oluşudur ve bu Ben de var olan her şeydir. Var olan her şey, ben olarak vardır. Benden farklı hiçbir şey yoktur. Dualite (ikilik) yoktur, dolayısıyla acı, ıstırap da yoktur. Sorun diye bir şey yoktur. Bu, içinde her şeyin kusursuz olduğu bir sevgi âlemidir. Vaki olan, amaçtan yoksun bir biçimde kendiliğinden vaki olur - sindirim olayı gibi ya da saçın uzaması gibi. Bunu idrak edin ve zihnin sınırlamalarından kurtulun. İçinde şu ya da bu olma zannının bulunmadığı derin uyku halini düşünün. Ama o uykuda "Ben-im"

yine vardır. Ve sonsuz şimdi'yi görün. Bellek geçmişteki olayları ve şeyleri şimdi'ye getirir gibidir ama olan her şey yalnızca şimdi'de olur. Fenomenler ancak zamansız-şimdi içinde tezahür ede bilirler. Böylece, zaman ve neden-sonuç ilişkisi gerçekte geçer li değildir. "Ben-im" dünyadan, bedenden ve zihinden önce de vardı. "Ben-im", içinde onların görünüp kayboldukları âlem dir. Ben-im, onların hepsinin kaynağıdır, dünyanın şaşırtıcı çeşitliliğiyle tezahür etmesine olanak veren evrensel güçtür. "Ben-im"

duygusu, bu ilkselliğine rağmen, En Üstün olan değildir. Mutlak değildir. Bu "Ben-im"lik duygusu ya da tadı zamanın tamamen ötesinde değildir. Beş unsurun özü olarak o, bir biçimde dünyaya bağlıdır. O, beş unsurdan olu şan besin ile inşa edilmiş bedenden ortaya çıkar. Beden öldüğünde, o, tütsü çubuğu yanıp bittiğinde sönüveren alev gibi kaybolur. Saf farkındalığa ulaşıldığında, artık hiçbir şeye gereksinim kalmaz, hatta "Ben-im"e bile, ki zaten o Mutlak'ı işaret eden bir yön-göstericiden başka bir şey değildir. O

zaman "Ben-im" farkındalığı kolayca sona erer. Var olarak kalan ise sözcüklerin ötesinde olduğundan, tarif edilemez. İşte en gerçek olan bu "hal"dir, her şeyden önce gelen saf potansiyellik hali, "Ben-im" ve evren onun yansımalarından ibarettir. Bir gnani'nin (ermişin) idrak ettiği gerçek işte budur. Yapabileceğiniz en iyi şey gnani'yi dikkatle dinlemektir -ki Sri Nisargadatta onun canlı bir örneğidir- ve ona güvenip inanmaktır. Böyle bir dinleyişle, onun gerçeğinin sizin gerçeğiniz olduğunu idrak edersiniz. O size, dünyanın ve "Ben Olan" ın doğasını görmenizde yardımcı olur. O sizi, bedenin ve zihnin işleyişini ciddi ve yoğun bir konsantrasyonla incelemeye sevk eder, onların hiçbiri olmadığınızı fark ederek onların tut saklığından kurtulasınız diye.

O size "Ben-im" fikrine tekrar tekrar geri dönmenizi telkin eder, ta ki onun dışında hiçbir şeyin var olmadığını, onun tek meskeniniz olduğunu anlayın caya dek; ta ki Ben Olan'ı kısıtlayan ego (ben-lik) kaybolun caya dek. İşte o zaman en üstün idrak kendiliğinden, zorlamasızca meydana gelir.

Gnani'nin tüm kavramları ve dogmaları kesip geçen sözlerine dikkat edin. MAHARAJ diyor ki: "Birey kendini bilinceye, özü hakkındaki bilgiye ulaşıncaya, benliği aşıncaya kadar bütün bu lâfı-güzaf, bu kavramlar ona sunulur." Evet, onlar kav ramlardır, hatta "Ben-im" bile. Gerçi ondan daha değerli bir kavram da yok. Araştırmacının onları büyük bir ciddiyetle

dikkate alması gerekir; çünkü onlar En Yüce Gerçeği işaret ederler. Bütün kavramlardan arınmak için onlardan daha iyi bir kavram mevcut değil.

Editör Sudhaka S. Dikshit'e, benden BEN O'YUM'un bu yeni baskısı için bir önsöz yazmamı isteyerek, bana, en yüce bilgiyi en sade, en berrak ve inandırıcı sözcüklerle açıklamış olan Sri Nisargadatta MAHARAJ'a saygılarımı sunma fırsatı verdiği için teşekkür ediyorum.

Douwe Tiemersma

Felsefe Fakültesi

Erasmus Üniversitesi Rotterdam,

Hollanda Hazan 1981

Nisargadatta MAHARAJ Kimdir?

Kendisine doğum tarihi sorulduğunda, Üstat yumuşak bir şekilde, asla doğmadığını söyledi! Sri Nisargadatta'nın yaşam öyküsüyle ilgili bir yazı yazmak çetin ve hiç ödüllendirici olmayan bir iş. Kesin doğum tarihi bilinmemekle kalmıyor, hayatının ilk yıllarına ait doğrulanmış bilgiler de bulunamıyor. Bununla birlikte, bazı yaşlı akrabaları ve dostları onun l897 yılının Mart ayında Hindu lar'ın Ramayana ile ünlenmiş maymun tanrı Maruti'ye saygılarını sundukları Hanuman-Jayanti festivaline rastlayan bir dolunay günü doğmuş olduğunu söylüyorlar ve onun doğumu ile o büyük uğurlu gün arasındaki ilişkiyi belirtmek üzere ona Maruti adının verildiğini vurguluyorlar. Çocukluğu ve ilk gençliği hakkındaki bilgiler bölük pörçük ve birbirleriyle bağlantısız durumdadır.

Babası Shivrampant'ın yoksul bir adam olduğunu, bir süre Bombay'da hizmetkârlık yaptığını ve daha sonra Maharastra bölgesinde küçük bir köy olan Kandalgaon'da küçük bir çiftçi olarak haya tını kazanmaya çalıştığını öğreniyoruz. Maruti hemen hemen hiç öğretim görmeksizin büyüdü. Bir çocuk olarak o babasına, gücünün yettiği işlerde yardımcı oldu -sığırlara baktı, öküzleri güttü, tarlalarda çalıştı ve ayak işlerine koştu. Zevkleri işleri gibi basitti fakat araştırıcı, çeşitli sorularla kaynayıp duran bir kafaya sahipti.

Babasının, dindar bir kişi ve kırsal kesim ölçülerine göre bilgili bir adam sayılan Vishnu Haribhau Gore adında bir Brahmin arkadaşı vardı. Gore sık sık dinsel konularda konuşur ve küçük Maruti de dikkatle dinler ve bu konular üzerinde çok kimsenin sandığından fazla durup düşünürdü. Gore onun için ideal insandı - içten, şefkatli ve bilge. Maruti on sekiz yaşma ulaştığında babası, ardında bir eş, dört oğul ve iki kız evlat bırakarak öldü. Küçük çiftlikten sağlanan kıt gelir gitgide azaldı ve o kadar boğazı besleyemez oldu. Maruti'nin ağabeyi iş aramak için Bombay'a gitti, kısa bir' süre sonra Maruti de onu izledi. Bombay'da düşük ücretli küçük bir kâtip olarak bir ofiste birkaç ay çalıştı fakat büyük bir bezginlik duyarak bu işi bıraktı. Sonra tuhafiyeci olarak küçük bir iş kurdu ve çocuk giysileri, tütün ve el yapımı yerli sigaralar satan bir dükkân açtı. Söylendiğine göre bu iş zaman içinde gelişti ve ona bir ölçüde mali güvence sağladı. Bu dönem içinde evlendi ve bir oğlu ile üç kızı oldu.

Çocukluk, gençlik, evlilik, çoluk çocuk derken Maruti orta yaşına kadar sıradan insanın tekdüze ve olaysız hayatını yaşadı, bunu izleyecek olan ermişlik dönemiyle ilgili hiçbir işaret vermiyordu henüz. Bu dönemde onun arkadaşları arasın da, Hinduizm'in bir mezhebi olan Navnath Sampradaya öğret meni Sri Siddharameshwar MAHARAJ'ın müridi olan Yashwan trao Baagkar adlı biri vardı. Bir akşam Baagkar Maruti'yi kendi Gurusu'na götürdü ve o akşam Maruti'nin hayatında bir dönüm noktası oldu. Guru ona bir mantra ve meditasyonla ilgili talimatlar verdi. Yaptığı alıştırmaların başlangıcında Maruti vizyonlar görmeye ve hatta ara sıra transa girmeye başladı. İçinde sanki bir şey patlamış ve kozmik bir bilincin, bir sonsuz hayat duygusunun doğmasına yol açmıştı.

Küçük esnaf Maruti'nin kimliği eriyip kaybolurken Sri Nisargadatta Maharaj'ın aydınlatan kişiliği ortaya çıkmıştı. Çok kimse dünyevi kişilik bilincinin dünyasında yaşar ve bunu terk edecek arzu ve güce sahip değildir. Onlar sadece kendileri (egoları) için yaşarlar; bütün çabaları egolarını doyuma uğratmaya ve yüceltmeye yöneliktir. Bunun yanı sıra bir de görücüler, öğretmenler ve gerçekleri açıklayanlar vardır ki, bunlar görünüşte aynı dünyada yaşarlarken, aynı zamanda bir başka dünyada da Asonsuz bilgi ile ışık (nur) saçan parlak kozmik bilinç dünyasında- yaşarlar. Aydınlanma deneyiminden sonra Sri Nisargadatta MAHARAJ işte böyle ikili bir yaşam sür meye başladı. O, dükkânını işletmeye devam etti fakat

artık kâr amaçlayan bir tüccar değildi. Daha sonra ailesini ve işini terk ederek, Hindistan'ın dinsel sahnesinin o genişliği ve çeşitliliği üzerinde sadakayla geçinen bir gezginci oldu.

Himalayalar'a doğru yalınayak yoluna devam etti. Orada hayatının geri kalan kısmını ebedi bir hayatı arayarak geçirmeyi plânlı yordu. Fakat kısa bir süre sonra, böyle bir arayışın yararsız lığını kavrayarak evine geri döndü. Ebedi hayatı araması gerekmediğini fark etmişti, çünkü ona zaten sahipti. "Ben bede nim" fikrinin ötesine geçerek, öylesine neşeli, huzurlu, gör kemli bir ruh haline erişmişti ki, bununla kıyaslandığında her şey değersiz görünüyordu. Artık o kendini- idrak (kendini-bilme, erme) haline ulaşmıştı.

Öğrenim görmemiş olmasına karşın Üstat'ın sohbetleri olağanüstü derecede aydınlatıcıdır. Yoksulluk içinde doğup yetişmesine rağmen zenginler zenginidir, çünkü tükenip eksilmeyen bilginin sınırsız zenginliğine sahiptir ki en efsanevi hazineler bile onunla kıyaslandıklarında teneke parçalarından ibaret kalırlar. O sıcak kalpli ve şefkatlidir, keskin bir mizah duygusuna sahiptir, tümüyle korkusuzdur ve mutlak şekilde dürüsttür -ona gelen herkese ilham verir, yol gösterir ve desteklerini esirgemez.

Böyle bir insanın yaşam öyküsüyle ilgili bir yazı yazmak anlamsız, boşuna bir çaba olur. Çünkü o, geçmişi ve geleceği olan bir adam değil, o yaşayan şimdi'dir - ebedi, değiştirilemez olan. O her şey haline gelmiş olan, Gerçek Ben Olan'dır.

ingilizceye Çevirenin Notu

Sri Nisargadatta MAHARAJ ile birkaç yıl önce tanıştım ve onun görünüşündeki ve davranışlarındaki doğal sadelikten ve deneyimlerini dile getirişindeki derinlik ve gerçek içtenlikten çok etkilendim.

Bombay'ın bir kenar semtindeki evi mütevazi ve keşfedilmesi zor da olsa birçokları oraya ulaşmanın yolunu buluyorlar.

Gelenlerin çoğu Hintli'dir ve anadilleri ile serbestçe söyleşebiliyorlar; fakat orada bir çevirmene gereksinim duyan bir çok yabancı da olurdu. Benim orada bulunduğum zamanlarda bu görev bana düşerdi. Sorulan sorulardan

ve verilen yanıtlar dan çoğu öylesine ilginç ve anlamlı idi ki bunları kaydetmek için bir teyp de getirilirdi. Teyp bantlarından çoğu olağan Marathi-İngilizce türünde ise de, bazıları çeşitli Hint ve Avrupa dillerinin birbirine karıştığı bir iletişim didinmesini yansıtıyordu. Daha sonra her teyp bandı deşifre ediliyor ve İngilizce' ye çevriliyordu.

Hem sözcüğü sözcüğüne çeviri yapmak hem de sıkıcı tekrarlamalardan kaçınmak kolay değildi. Umarım teyp kayıtlarının bu çevirisi, bu berrak zihinli, asil ve birçok bakımdan olağandışı insanın sözlerindeki güçlü etkiyi azaltmamıştır. Bu konuşmaların Sri Nisargadatta MAHARAJ tarafından bizzat doğrulanmış bir Marathi versiyonu ayrıca yayınlanmıştır.

Maurice Frydman

Bombay

16 Ekim 1973

içindekiler

1 -Ben-im (var olanım) Duygusu

Soran: Bu her gün yaşanan bir deneyimdir, uyanır uyanmaz dünya birden belirir. O nereden gelir?

MAHARAJ: Bir şeyin meydana gelebilmesi için, her şeyden önce o şeyin gelip ulaşacağı birinin varlığı gereklidir. Bütün görünüşler (meydana çıkışlar) ve kayboluşlar değişmeyen bir fon karşısındaki değişimler anlamım taşır.

S: Uyanmadan önce bilinçsizdim.

M: Ne anlamda? Uykuda yaşadıklarınızı unuttuğunuz ya da .yaşadıklarınızı bilinçli olarak deneyimlemediğiniz için mi böyle düşünüyorsunuz?

Bilinçsiz haldeyken bile bir şeyleri dene yi inlemez misiniz? Bilmeksizin var olabilir misiniz? Bellekte bir kayma: Bu var olmayışın kanıtı olabilir mi? Ve siz kendi varolmayışınızdan gerçek bir deneyim' olarak gerçekten söz edebilir misiniz? Zihninizin uykuda mevcut olmadığını bile söyleyemezsiniz. Siz hiç size seslenilerek uyandırılmadınız mı?

Uyandığınızda ilk hissettiğiniz "Ben-im" duygusu değil miydi? Uyku ya da baygınlık halinde bile bazı bilinç tohumları mutlaka mevcut olmalı. Uyanır uyanmaz da deneyim işlemeye başlar: "Ben-beden-im-dünyada." Onlar art arda belirir gibi görünseler de aslında eşzamanlıdırlar, dünyada bedenli bir varlık olmak tek bir fikirdir. Ortada bir kimse olmadan "Ben-im" duygusu olabilir mi?

S: Ben her zaman anıları ve alışkanlıkları ile bir kimseyim Hır başka "Ben" bilmiyorum.

M: Belki sizi bilmekten alıkoyan bir şey vardır. Başkalarının bildiği bir şeyi bilmediğiniz zaman ne yaparsınız?

S: Onların bilgi kaynağını, onların talimatları altında ararım.

M: Kendinizin yalnızca bir beden mi yoksa daha başka bir şey mi -ya da hiçbir şey- olduğunuzu bilmek sizin için önemli değil mi? Görmüyor musunuz ki sizin tüm sorunlarınız bedeninizin sorunlarıdır -besin, giysi, barınak, aile, dostlar, isim, ün, güvence, hayatta kalabilme- bütün bunlar sizin bir bedenden iba ret olmadığınızı idrak ettiğiniz anda önemlerini yitirirler.

S: Beden olmadığımı bilmemde ne yarar var?

M: Sizin beden olmadığınızı söylemek de tamamen doğru değildir. Bir bakıma siz bütün bedenler, kalpler, zihinlersiniz ve çok daha fazlasısınız. "Ben-im" duygusuna derinlemesine girin, bulacaksınız. Yanlış yere koyduğunuz ya da unuttuğunuz bir şeyi nasıl bulursunuz? Onu hatırlayıncaya kadar aklınızda tutarsınız. Varoluş, "Ben-im" duygusu ilk ortaya çıkacak olandır. Kendinize sorun, o nereden geliyor, ya da sessizce onu göz leyin. Zihniniz "Ben-im" üzerinde sürekli ve sabit kaldığında siz

sözcüklerle anlatılamayan, ancak yaşanılabilen bir hale girersiniz. Bütün yapmanız gereken şey tekrar tekrar denemek tir. Ne de olsa "Ben"

duygusu her zaman sizinledir, ne var ki siz ona -beden, duygular, düşünceler, fikirler, sahip olunan mal mülk vs. gibi- bin türlü şey eklemişsiniz. Kendinizle özdeşleştirdiğiniz tüm bu şeyler yanıltıcıdırlar. Onlardan ötürü siz kendinizi aslında olmadığınız şey sanmaktasınız.

S: Öyleyse ben neyim?

M:Ne olmadığınızı bilmek yeterlidir. Ne olduğunuzu bilmeniz gerekmez, çünkü bilgi, idraksal ya da kavramsal olsun, daha önceden bildiğiniz bilgilerle yapılan bir tarif demek olduğuna göre, bunun kendini-biliş olması söz konusu değildir; çünkü ne olduğunuzu tarif, bütünüyle ret dışında mümkün değildir. Bütün söyleyeceğiniz şey: "Ben şu değilim, ben bu değilim" demekten ibarettir. Siz anlamlı bir şekilde "İşte ben buyum" diyemezsiniz. Bu hiçbir anlam ifade etmez. "Bu" ya da "Şu" olarak belirtebildiğiniz bir şey kendiniz olamaz. Elbette siz başka "bir şey" olamazsınız. Siz görülüp algılanabilen, idrak ya da hayal edilebilen bir şey değilsiniz. Ama siz olmazsanız ne idrak ne de hayal gücü olur. Siz, kalbin hissettiğini, zihnin düşündüğünü, bedenin hareket ettiğini gözlemleyebilirsiniz; bu görme, algılama fiilinin kendisi, sizin o algıladığınız şey olmadığınızı gösterir.

Siz olmadıkça algılama deneyimi gerçekleşebilir mi? Bir deneyimin, birisine ait olması gerekir. Deneyimleyen yoksa deneyim gerçek değildir. Deneyime gerçeklik veren, onu deneyimleyendir. Sahip olmadığınız bir deneyimin sizce ne değeri olabilir?

S: Bir Deneyimleyen olma duygusu, "Ben-im" duygusu da bir deneyim değil midir?

M: Açıktır ki, deneyimlenen her şey bir deneyimdir. Ve her deneyimde onu deneyimleyen ortaya çıkar. Bellek süreklilik illüzyonunu (yanılgısını) yaratır. Gerçekte her deneyimin kendi deneyimleyeni vardır ve kimlik duygusu tüm deneyimleyen deneyim ilişkilerinin kökenindeki ortak faktörden kaynaklanır. Kimlik ve süreklilik aynı şey değildir. Nasıl her çiçek ayrı bir renge sahipse ama bütün renklerin nedeni aynı ışıksa, bir çok

deneyimci de bölünmemiş ve bölünmez olan farkındalığın içinde ortaya çıkar; her biri bellekte ayrı ama özde bir ve aynıdır. Bu öz tüm deneyimlerin kökü, temeli ve zamansız-uzaysız

"olanağı"dır.

S: Ona nasıl ulaşırım?

M: Ona ulaşmanız gerekmez, çünkü siz zaten o'sunuz. Eğer bir şans tanırsanız, o size ulaşır. Gerçek olmayan şeylere olan bağımlılığınızdan vazgeçin, o zaman gerçek olan süratle ve pürüzsüzce kendi yerini alacaktır. Kendinizi şu ya da bu olarak, şunu ya da bunu yapan olarak düşünmekten vazgeçin. O zaman sizin her şeyin kaynağı ve kalbi (özü) olduğunuz idrakiyle

aydınlanırsınız. Bununla birlikte de büyük bir sevgi; ne seçim ne de bağımlılık konusu olan, fakat her şeyi sevilmeye değer kılan bir güç olan sevgi gelecektir.

2 -Beden Obsesyonu Altında

Soran: Maharaj, sizinle benim aramdaki temel fark nedir?

MAHARAJ: Temelde fark yoktur

S: Yine de gerçek bir fark olması gerekir, ben size geliyorum, siz bana gelmiyorsunuz.

M: Çünkü siz farklar hayal ediyor, "üstün" insanlar aramak için oraya buraya gidiyorsunuz.

S: Siz de üstün bir kişisiniz. Siz gerçek olanı bildiğinizi iddia ediyorsunuz, ben ise bilmiyorum.

M: Ben size bilmediğinizi, bu nedenle de aşağı olduğunuzu hiç söyledim mi? Bu tür farklılıklar yaratanları bırakın, kendileri kanıtlasınlar. Sizin bilmediğiniz şeyi bildiğimi iddia etmiyorum.

S: Sizin sözleriniz bilgece, davranışınız soylu, nezaketiniz ise kudret dolu.

M: Ben bütün bunlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve sizinle benim aramda bir fark görmüyorum. Hayatım birbirini izleyen olaylardır, tıpkı sizinki gibi. Sadece, ben herhangi bir şeye bağımlı değilim ve geçip giden gösteriyi, geçip giden gösteri olarak görüyorum; siz ise şeylere tutunup yapışıyor ve onlarla birlikte hareket ediyorsunuz.

S: Sizi bu denli tutkusuz, tarafsız ve sakin hale getirmiş olan nedir?

M: Belli bir şey değil. Nasıl oldu ise ben Guru'ma güven duydum. O bana kendimden başka hiçbir şey olmadığımı söyledi ve ben ona inandım. Ona güvenince de ona göre davrandım ve **ben olmayan ve benim olmayanla ilgilenmekten ve onları**

arzulamaktan vazgeçtim.

S: Bizim güvenimiz sözde kalırken siz nasıl oldu da üstadınıza güvenme şansına sahip oldunuz?

M: Kim söyleyebilir? Böyle oldu. Olaylar nedensiz ve hedefsizdirler; hem kimin kim olduğunun ne önemi var? Benim hakkımdaki yüksek düşünceniz sadece sizin düşüncenizdir. Onu herhangi bir anda değiştirebilirsiniz. Görüş ve kanılara neden o kadar önem atfetmeli, hatta kendimizinkine bile?

S: Yine de siz farklısınız. Zihnen daima sakin ve mutlu görünüyorsunuz ve çevrenizde mucizeler oluyor.

M: Mucizeler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ve acaba Doğa kendi yasalarında istisnaya izin verir mi? Benim anlayışıma göre böyle bir şey, yani ayrıcalık yoktur. Her şeyin onun için de meydana geldiği bilinç vardır. Bu apaçık gerçek, herkesin deneyim alanı içindedir. Ne var ki siz yeterince dikkatle bakmıyorsunuz. İyi bakın ve benim gördüğümü görün.

S: Siz ne görüyorsunuz?

M: Benim gördüğümü şimdi ve burada siz de görebilirdiniz, eğer dikkatinizi yanlış odaklamamış olsaydınız. Kendinize dikkatle bakmıyorsunuz. Zihniniz her zaman nesnelerle, insanlarla, fikirlerle meşgul ama asla kendi gerçek varlığınızla meşgul değil.

Dikkatinizi kendi üzerinizde toplayın. Kendi varlığınızın, varoluşunuzun farkına varın. Nasıl işlev yaptığınızı görün; sizi harekete geçiren dürtüleri ve eylemlerinizin sonuçlarını dikkatle gözlemleyin. Dikkatsizliğiniz yüzünden kendi çevrenizde inşa etmiş

olduğunuz hapishaneyi inceleyin. Ne olmadığınızı bilme yoluyla gerçek kimliğinizi tanırsınız. Aslınıza geri dönüş yolu, reddetme ve geri çevirmeden geçer. Bir şey kesindir: Gerçek, hayal gücünün ürettiği bir şey değildir, o zihnin bir ürünü değildir. Hatta

"Ben-im" duygusu bile, yararlı bir yön gösterici de olsa sürekli değildir; o nerede aranması gerektiğini gösterir, neyin aranması gerektiğini değil. Hele ona iyice bir bakın. Siz bir kez kendiniz (gerçek varlığınız) hakkında "Ben-im" (var olanım) dışında dürüstçe söyleyebileceğiniz hiçbir şey bulunmadığına ve işaret edilebilen hiçbir şeyin kendimiz olamayacağına ikna olduktan sonra, "Ben-im"e olan gereksinim de biter - artık ne olduğunuzu sözle ifade et meyi, sözcükler üretip durmayı da amaçlamazsınız.

Yapmanız gereken tek şey, kendinizi (sınırlayıp ayırarak) tarif etme eğiliminden kurtulmaktır. Bütün tarifler yalnızca bedeninize ve onun ifadelerine aittir, onun için geçerlidir. Bedeninizin bu obsesyonundan bir kez kurtulursanız, doğal halinize kendiliğinden ve zorlamasızca geri döneceksiniz. Aramızdaki tek fark, benim doğal halimin farkında oluşum, sizin ise şaşkınlık için de oluşunuzdur. Nasıl zihin öyle düşünmedikçe, süs eşyası ha line getirilmiş altının altın tozuna bir üstünlüğü yoksa, biz de varlık olarak biriz - yalnızca görünüşlerimiz farklıdır. Biz bu nu, her gün ve her saat içtenlikle arayıp araştırarak, sorgula yarak, hayatımızı bunun keşfine adayarak keşfedebiliriz.

3 -Yasayan Simdi

Soran: Gözlediğim kadarıyla, bedenimin ve gerçek varlığımın bir kusuru yok. Her ikisi de benim eserim değil ve düzeltilme ye ihtiyaçları yok. Sorun yaratan -ona ister zihin (akıl), ister bilinç, antahkarana, ne isim verirseniz verin- iç bedendir.

MAHARAJ: Zihninizle ilgili yolunda gitmeyen şeyin ne olduğu nu düşünüyorsunuz? ,

S: O huzursuzdur, hoş şeylere karşı doymazlık içindedir, hoşa gitmeyen şeylerden ise korkar.

M: Hoş olanı aramanın ve hoş olmayandan kaçmanın ne yanlışlığı var? Hayat nehri, ıstırap ve zevk kıyıları arasında akar. Ancak zihin hayatla birlikte akmayı reddettiği ve kıyılara tutunup kaldığı zaman bu bir sorun haline gelir. Hayat ile birlikte akmak dediğim zaman, kabullenmeyi -gelenin gelmesine, gidenin gitmesine izin vermeyi- kastediyorum. Arzu etmeyin, korkmayın, olanları oldukları gibi ve meydana geldikleri zaman gözlemleyin, çünkü siz meydana gelen (vaki olan) şey değilsiniz, siz vaki olanın muhatabısınız. Sonuçta siz, hatta gözlemci bile değilsiniz. Siz o nihai, o en büyük potansiyelsiniz ki, her şeyi kucaklayan bilinç onun tezahürü ve ifadesidir.

S: Ama beden ile öz-varlık arasında, düşünce ve duygulardan Oluşmuş bir bulut var ki o ne bedene ne de öz varlığa hizmet etmekte. Bu düşünceler ve duygular geçici ve anlamsız, kör edici ve boğucu bir zihinsel tozdan ibaret, ama onlar, karar tarak ve tahrip ederek varlıklarını sürdürüyorlar.

M: Elbette bir olayın anısı, asıl olayın yerine geçemez; olayın beklentisi de öyle. Şu anda cereyan eden olayda -evvelce olmuş

olanda ve gelecekte olacak olanda bulunmayan- olağanüstü, eşsiz, benzersiz bir şey vardır. Onun çevresinde bir canlılık, bir gerçeklik vardır; aydınlatılmışçasına ortada durur. Şu anda olanda "gerçeğin mührü" vardır ki o geçmişte ve gelecekte bulunmaz.

S: Şimdi'ye bu gerçeklik mührünü vuran nedir?

M: Şimdi'ye ait olayda onu geçmişten ve gelecekten farklı kılan bir özellik yoktur. Geçmiş, bir an için şimdi idi, gelecek de bir an sonra öyle olacak. Şimdi'yi böylesine farklı kılan nedir? Apaçıktır ki benim varlığım. Ben gerçek olanım, çünkü ben daima şimdi'deyim, şu anda varım ve şimdi benimle olan da be nim gerçekliğimi paylaşır. Geçmiş anılardadır - gelecek ise ha yal gücünde. Şimdiki olayın kendisinde, onun gerçek olarak ileriye

fırlamasını sağlayan bir şey yoktur. O saatin çalması gibi basit, periyodik bir olay olabilir. Birbirini izleyen vuruşların aynı olduklarını bilmemize rağmen, an içindeki vuruş öncekinden ve bir sonrakinden -hatırlanandan ya da beklenen den- oldukça farklıdır. Şimdi'ye odaklanmış olan bir şey benimledir, çünkü ben ebedi (sonsuz) şimdiyim (an içinde var olanım). Şimdi olan olaya verdiğim de benim kendi gerçekliğimdir.

S: Fakat biz hatırladığımız şeylerle de onlar gerçekmişlercesine meşgul oluruz.

M: Anılar üzerinde, onlar ancak şimdi'ye geldiklerinde düşünürüz. Unutulmuş olan ise yeniden hatırlanıncaya kadar he saba dahil değildir - ki hatırlama onu şimdi'ye getirme anlamı taşır.

S: Evet, şimdi'de geçici olana gerçeklik kazandıran, bilinmeyen bir faktör var.

M: Bilinmeyen demenize gerek yok, çünkü siz onu daima yürürlükte, işlerken görmektesiniz. Sizin doğumunuzdan bu yana o hiç değişti mi? Şeyler ve düşünceler her zaman değişmektedirler. Fakat şimdi olanın gerçek olduğu hissi asla değişmedi, düşlerde bile.

S: Derin uykuda şimdiye ait bir gerçeklik deneyimi bulunmuyor.

M: Derin uykunun boşluğu tümüyle özel, belirli anıların yokluğundan dolayıdır. Fakat kendini iyi hissetmeyle ilgili bu halin genel bir duygusu yine mevcuttur. "Ben derin uykudaydım" dediğinizde, bunun, "Ben yoktum" dan duygu itibarıyla farklılığı vardır.

S: Baştaki sorumu yineleyeceğim: Hayatın kaynağı ile hayatın ifadesi (ki o bedendir) arasında zihin ve onun durmadan değişen halleri var. Zihinsel hallerin akımı sonsuz, anlamsız ve acı verici. Istırap değişmez, daimi bir faktördür. Bizim zevk (haz) dediğimiz yalnızca bir aralık, iki ıstırap verici durum arasındaki bir aralık. Arzu ve korku hayatın dokumasının enine ve boyuna olan iplikleri gibi.Her ikisi de ıstırabın eseridir. Sorum şu: mutlu bir zihin olabilir mi?

M: Arzu hazzın, zevkin anısıdır, korku da acının, ıstırabın anısı. Her ikisi de zihni huzursuz eder. Zevk anları, ıstırap akışı içinde yalnızca bir kesinti, bir aralıktır. Zihin nasıl mutlu olabilir ki?

S: Zevki arzuladığınız ve acıyı beklediğinizde bu doğrudur. Ama beklenmedik ve umulmadık sevinç anları vardır. Bu arzuya bulaşmamış -aranılmamış, hak edilmemiş, Tanrı vergisi olan- bir saf sevinçtir.

M: Yine de, sevinç ancak ıstırap zemini üzerinde sevinçtir

S: Istırap kozmik bir olgu mudur, yoksa sadece zihinsel midir?

M: Evren bütündür ve bütünlüğün olduğu, hiçbir eksikliğin bulunmadığı yerde acı veren ne olabilir?

S: Evren bir bütün olarak tamamdır ama ayrıntılarında eksiklidir.

M: Bütünün parçası, bütünle ilişkili olarak görüldüğünde tamamdır. Bütünden yalıtılmış olarak görüldüğünde ise eksik ve dolayısıyla acı verici hale gelir. Yalıtıma neden olan nedir?

S: Zihnin sınırlamaları elbette. Zihin parçalara baktığından bütünü göremez.

M: Pekâlâ. Zihin kendi doğası gereği ayırır ve karşı koyar- Birleştiren ve uyumlu kılan, parçada bütünü gören, parçayı bütünle bir eden bir başka zihin mevcut olabilir mi?'

S: Başka bir zihin mi - onu nerede aramalı?

M: Sınırlandıran, bölen, ayıran, karşı koyan zihnin ötesine geçerek. Bildiğimiz şekliyle zihinsel süreci sona erdirerek O

sona erdiğinde, bu zihin doğmuş olur.

S: O zihinde artık sevinç ve keder sorunu yok mudur?

M: Onları bildiğiniz tarzda değil, yani arzu edilen ya da nefret edilen halleriyle değil. O daha çok, kendini ifade etmeye ve engelleri göğüslemeye

çalışan bir sevgi meselesi haline gelir. Birleştirici (kapsayıcı) zihin - koşullara karşı savaşan, başlangıçta düş kırıklığına uğrayan ama sonuçta zafere ulaşan, **eylem halindeki sevgidir**.

S: Ruh ile beden arasındaki köprüyü sağlayan sevgi midir?

M: Başka ne olabilir ki? Zihin karanlık, dipsiz uçurumu yaratır, kalp (gönül) onu aşıp geçer.

4 -Gerçek Dünya Zihnin Ötesindedir

Soran: Çeşitli vesilelerle, evrenin Neden-Sonuç Yasası'na mı tabi olduğu, yoksa yasa dışında mı var olduğu ve işlev yaptığı hakkında soru sorulmuştur. Siz onun neden ötesi olduğu, her şeyin, ne kadar küçük olursa olsun, nedensiz olduğu, bilinen herhangi bir neden bulunmaksızın belirip kaybolduğu görüşünü tutar gibisiniz.

MAHARAJ: Neden-sonuç ilişkisi, olayların uzayda -bu uzay fiziksel ya da zihinseldir- zamanla tekrarı anlamına gelir. Zaman, uzay, neden-sonuç ilişkisi zihinsel kategorilerdir ki zihne bağlı olarak doğup batarlar.

S: Zihin işlediği sürece, neden-sonuç ilişkisi de geçerli bir ya sadır.

M: Zihinsel olan her şey gibi, Neden-Sonuç Yasası da kendi kendisiyle çelişir. Var olan hiçbir şeyin kendine özgü, belli bir nedeni yoktur; en küçük bir şeyin varlığı için bile tüm evren katkıda bulunur; evren olduğu gibi olmadıkça hiçbir şey olduğu gibi olamazdı. Her şeyin kaynağı ve toprağı her şeyin tek nedeni olduğuna göre, nedensellikten evrensel bir yasa olarak söz etmek yanlıştır. Evren kendi içeriği ile sınırlanmış değildir, çünkü onun potansiyelleri sonsuzdur; üstelik o, temelde tümüyle özgür olan bir prensibin tezahürü ya da ifadesidir.

S: Evet, bir şeyin, bir başka şeyin tek nedeni olduğunu söyle menin sonuçta tümüyle yanlış olduğunu görebiliyorum. Bununla birlikte, biz gerçek hayatta her zaman bir eylemi başla tırken bir sonuç öngörürüz.

M: Evet, bilgisizlik yüzünden böyle sürüp giden pek çok faaliyet var. İnsanlar, bir olayın gerçekleşmesinde tüm evrenin katkısı bulunmadıkça o

olayın gerçekleşmeyeceğini bilseler, o zaman çok daha az enerji harcayarak çok daha fazla şey başarabilirler.

S: Eğer her şey bir nedenler bütünlüğünün ifadesi ise bir başarıya ulaşmak için amaçlı bir eylemden nasıl söz edebiliriz?

M: Başarma dürtüsünün kendisi de zaten bütün evrenin bir ifadesidir. Bu sadece, enerji potansiyelinin belli bir noktaya yükselmiş

olduğunu gösterir. Sizleri nedensellik (neden-sonuç) üzerinde konuşturan şey zamanın bir illüzyonudur. Geçmiş ve gelecek sonsuz şimdi'de, ortak ve genel bir kalıbın parçaları olarak görüldüklerinde, neden-sonuç fikri de geçerliliğini yitirir ve onun yerini yaratıcı özgürlük alır.

S: Ama, herhangi bir şeyin bir nedeni olmadıkça onun nasıl meydana gelebildiğini anlayamıyorum?

M: Ben bir şeyin nedensiz olduğunu söylediğim zaman, onun belli tek bir nedeni bulunmadığını kastediyorum. Sizi dünyaya getirmiş olan kendi anneniz olmayabilirdi, siz: bir başka kadından doğmuş olabilirdiniz. Fakat siz güneş ve dünya olmadıkça doğamazdınız. Bunlar dahi doğmanız için yeterli olmayabilirlerdi, eğer en önemli faktör, sizin kendi doğma arzunuz olmasaydı.

Doğumu sağlayan, isim ve biçim veren unsur arzu dur. Arzu edilen şey düşlenir, istenir ve o, somut ya da kavranabilir bir şey olarak kendini tezahür ettirir. İçinde yaşa yaşadığımız dünya, kişisel dünyamız böyle yaratılmıştır. **Gerçek dünya zihnin kavrayış alanı dışındadır; biz onu arzularımızın ağı içinden görürüz, zevk ve acıya, doğru ve yanlışa, iç ve dışa bölünmüş**

olarak. Evreni olduğu gibi görmek için ağın ötesine adım atmalısınız. Bunu yapmak zor değil, çünkü ağ deliklerle doludur.

S: Deliklerden neyi kastediyorsunuz? Ve onları nasıl bulabiliriz?

M: Ağa ve onun birçok çelişkisine bakın. Her adımda hem yapan hem bozansınız. Barış, sevgi, mutluluk ister, ama acı, nefret ve savaş yaratmak

için var gücünüzle çalışırsınız. Uzun yaşamak ister ama aşırı yemek yersiniz, dostluk ister ve istismar edersiniz (sömürürsünüz). Ağınızın böyle çelişkilerden örülü olduğunu görün ve o çelişkileri giderin - sizin onları sadece gör meniz onları ortadan kaldıracaktır.

S: Madem ki benim çelişkiyi görmem onu ortadan kaldırıyor, o zaman benim onu görmem ile onun gitmesi arasında bir neden-sonuç ilişkisi yok mudur?

M: Neden-sonuç (nedensellik) bir kavram olarak dahi kaos ile bağdaşamaz.

S: Arzu ne dereceye kadar bir nedensel faktördür?

M: Birçok faktörden biri. Her şey için sayısız nedensel faktör vardır. Fakat olan her şeyin kaynağı, Sonsuz Olanak, En Yüce Gerçek'tir ki O sizin içinizdedir ve O gücünü, ışığını ve sevgi

sini her deneyimin üstüne gönderir. Fakat bu kaynak bir ne den değildir ve hiçbir neden de kaynak değildir. Bu yüzden her şeyin nedensiz-olduğunu söylüyorum. Bir şeyin nasıl meydana geldiğini izlemeyi deneyebilirsiniz, fakat o şeyin niçin öyle olduğunu bulamazsınız. Bir şey, olduğu gibidir; çünkü evren olduğu gibidir.

5 -Dogan Ölmek Zorundadır

Soran: Tanık-bilinç daimi midir, değil midir?

MAHARAJ: Daimi değildir. Bilen, bilinenle birlikte doğar ve batar. İçinde bilen ile bilinenin birlikte doğup battığı ise, işte o, zamanın ötesindedir. Daimi ya da ebedi sözcükleri burada geçerli değildir.

S: Uykuda ne bilinen ne de bilen vardır. Bedeni duyarlı ve alıcı halde tutan nedir?

M: Uykudayken bilen yoktur diyemezsiniz. Orada nesnelere ve düşüncelere ait deneyimler yoktur, o kadar. Fakat deneyimin var olmayışı da bir deneyimdir. Bu karanlık bir odaya girip de "Hiçbir şey görmüyorum" demeye benzer. Doğuştan kör olan biri karanlığın ne olduğunu bilmez.

Onun gibi, **sadece bilen bilmediğini bilir**. Uyku yalnızca bir bellek kaybıdır. Hayat devam eder.

S: Ve ölüm nedir?

M: O belli bir bedenin yaşam sürecindeki değişimdir. Bütünleme (entegrasyon) sona erer ve ayrılıp dağılma başlar. **S:** Peki, bilen için ne dersiniz? Bedenin kaybolmasıyla birlikte bilen de kaybolur mu?

M: Doğum ile meydana çıkmış olan o, bedeni bilen (bedenin bilicisi) ölüm ile de kaybolur.

S: Ve hiçbir şey kalmaz mı?

M: Hayat kalır. Bilinç, tezahür etmek için bir- taşıta, bir araca muhtaçtır. Hayat bir başka beden meydana getirdiğinde, bir başka bilen (bilici) varlık kazanır.

S: Birbirlerini art arda izleyen beden-biliciler ya da beden-zihinler arasında nedensel bir bağlantı var mıdır?

M: Evet. Bellek-beden ya da nedensel-beden denilebilecek bir şey vardır; bu düşünülmüş, istenmiş ve yapılmış her şeyin bir sicil kaydıdır. O bir arada tutulmakta olan bir imajlar bulutu gibidir.

S: Bu, ayrı bir varoluş duygusu nedir?

M: O bir olan gerçeğin ayrı bir bedendeki yansımasıdır. Bu yansıma içinde, **sınırsız olan ile sınırlı olan yanılgı sonucu bir birine karıştırılır** ve aynı şey zannedilir. Bu karışıklığı gidermek Yoga'nın amacıdır.

S: Ölüm bu karışıklığı gidermez mi?

M: Ölümde yalnızca beden ölür. Hayat, bilinç, gerçek ölmez.Ve hayat asla ölümden sonraki kadar canlı değildir.

S: Ama insan yeniden doğar mı?

M: Doğmuş olan ölmek zorundadır. Ancak doğmamış olan ölüm süzdür. Asla uyumayan ve uyanmayanı ve sizdeki "Ben"

duygusunun neyin solgun bir yansıması olduğunu bulun.

S: Bu bulma işini nasıl yapmalıyım?

M: Kaybettiğiniz bir şeyi bulmak için nasıl yapıyorsanız; aklınızı ve gönlünüzü onun üzerinde tutarak. İlgi ve sürekli hatır lama gereklidir. Hatırlanması gerekeni hatırlamak başarının sırrıdır. Siz buna içten, gerçek bir istek sayesinde ulaşırsınız.

S: Bulmak için yalnızca istemek yeterlidir mi demek istiyorsunuz? Elbette hem liyakate hem fırsatlara gereksinim var.

M: Bunlar samimi ve ciddi istek sayesinde gerçekleşeceklerdir. En önemli şey çelişkilerden kurtulmaktır: Hedef ile yol farklı düzeylerde bulunmamalı, hayat ve ışık birbirleriyle kavgada olmamalı, davranış inanca ihanet etmemelidir. Buna ister dürüstlük, ister doğruluk ya da bütünlük deyin; fethetmiş olduğunuz alanı bozmamak, yok etmemek, terk etmemek zorundasınız.

Amacınızın direnci, sağlamlığı ve arayışınızın dürüstlüğü sizi hedefinize ulaştıracaktır.

S: Sağlamlık ve dürüstlük tabii Tanrı vergisidir, bende ise onların zerresi yok.

M: Siz devam ettikçe hepsi gelir. Önce ilk adımı atın. Tüm ha yırlar insanın içinden kaynaklanırlar. İçinize dönün. Bildiğiniz

"Ben-im"e. Ayırabildiğiniz tüm zamanınızda onunla olun, ta ki ona kendiliğinizden dönüp, kendiliğinizden onunla oluncaya kadar. Bundan daha sade ve daha kolay bir yol yok.

6 -Meditasyon

Soran: Bütün üstatlar meditasyon yapmayı öğütlerler. Şimdi meditasyonun amacı nedir?

MAHARAJ: Biz duyuların ve eylemlerin dış dünyasını biliyoruz, fakat duyguların ve düşüncelerin iç dünyası hakkında

bildiklerimiz çok az. Meditasyonun başta gelen amacı içsel yaşamımızın farkına varıp, onunla yakınlık kurmamızdır. Nihai amaç, hayatın ve bilincin kaynağına ulaşmaktır. Sırası gelmişken, meditasyon uygulaması karakterinizi derin biçimde etkiler. Bizler bilmediklerimizin esiriyiz; bildiklerimizin ise efendisi. İçimizde her ne kusur ya da zayıflık keşfedersek ve onun nedenlerini ve işleyiş biçimini anlarsak, sadece bu bilme onu yenmemiz demektir; bilinçaltında olan, bilinç düzeyine çıkarıldığı zaman eriyip gider. Bilinçaltının çözülüşü enerjiyi ser best bırakır; zihin kendini yeterli hisseder ve sakinleşir.

S: Sakin, dingin bir zihnin yararı nedir?

M: Zihin sükûnet bulduğunda kendimizi saf tanık halimizle görüp tanırız. Kendimizi deneyimden ve deneyimleyenden geri çeker, her ikisi arasında ve her ikisinin de ötesinde olan saf farkındalık halimizle onlardan ayrı, bağımsız dururuz. Kişinin kendini özdeşleştirdiği "ben şuyum", "ben buyum" sanılarına dayanan kişilik yine devam eder fakat, sadece nesnel dünyanın bir parçası olarak. Ama tanık ile özdeşleştirilmesi bitmiş olur.

S: Anlayabildiğime göre, ben birçok düzeyde yaşamaktayım. Ve her bir düzeydeki yaşamın kendi enerji gereksinimi vardır. Ben (Öz), doğası gereği, her şeyden hoşlanır (sevinç ve haz duyar) ve onun enerjileri dışarıya doğru akar. meditasyonun amacı enerjilerin daha yüksek düzeylerde biriktirilmesi değil midir, yoksa amaç, onları yukarı doğru gerisin geri iterek yüksek düzeylerin de gelişip zenginleşmesini sağlamak mıdır?

M: Bu konu düzeylerden ziyade gunalar (nitelikler) konusu dur. meditasyon bir sattvik faaliyettir (Sattva faaliyetidir) ve tamas (atalet) ve rajas (hareketlilik) hallerinin tamamen giderilmesini amaçlar. Saf Sattva (uyum) tembellikten, huzursuzluktan ve hareketsiz kalamamaktan tamamen özgür olmaktır.

S:Sattva'yı nasıl güçlendirmeli ve arındırmalı?

M: Sattva her zaman güçlüdür ve arıdır. O güneş gibidir. O, bulutlarla ve tozla karartılmış görünebilir ama bu yalnızca onu gözlemleyenin görüş açısından böyledir. Kararmanın nedenleriyle uğraşın, güneşle değil

S: Sattva'nın yararı nedir?

M: Gerçeğin, iyiliğin, uyumun, güzelliğin yararı nedir? Onların hedefleri yine kendileridir. Her şey kendi haline bırakıldığı zaman, onlara karışılmadığı, onlardan kaçınılmadığı ya da peşlerine düşülmediği ya da kavramlar ile dondurulmadıkları, fakat tam bir farkındalık hali içinde yaşandıkları zaman kolayca, kendiliğinden tezahür ederler. Böyle bir farkındalığın zaten kendisi sattva'dır. O nesneleri ve insanları kullanmaz - onlara doyum sağlar, amaçlarını gerçekleştirir.

S: Madem ki sattva'yı düzeltmem mümkün değil şu halde tamas ve rajas ile mi uğraşmalıyım? Onlarla nasıl uğraşacağım?

M: Onların sizin üzerinizdeki ve içinizdeki etkilerini izleyerek. Onların işleyişlerini fark edin, onların sizin düşünce ve davranışlarınızdaki ifadelerini gözleyin, o zaman yavaş yavaş üzerinizdeki baskıları gevşeyecek ve sattva'nın berrak ışığı ortaya çıkacaktır. Bu zor ve uzayıp giden bir süreç değildir, başarmanın tek şartı ise sadece samimi ve ciddi istektir.

7 -Zihin

Soran: Görünüşte çok yetkili kimseler tarafından yazılmış çok ilginç kitaplar var ve bunlar dünyanın geçiciliğini (faniliğini) değilse bile illüzyoni oluşunu reddediyorlar. Onlara göre bilinebilir ya da görülebilir herhangi bir zirve noktası bulunmak sızın en alttan en yükseğe kadar bir varlıklar hiyerarşisi mevcuttur; her bir düzeydeki organizma karmaşıklığı, bileşikliği o düzeyin bilinç derinliğini, genişliğini ve yoğunluğunu sağlar ve bunları yansıtır. En yüce Yasa bir baştan bir başa her şeye hükmeder: Bilincin gelişmesi, zenginleşmesi ve onun sonsuz potansiyelinin tezahürü için formların evrimi onun icabıdır.

MAHARAJ: Bu böyle olabilir ya da olmayabilir. Böyle ise bile bu zihnin görüş noktasından böyledir, fakat aslında tüm evren (mahadakash) ancak bilinçte (chidakash) mevcuttur, ben ise mutlak'ta (paramakash)

bulunuyorum. Bilinç saf varlıkta ortaya çıkar; dünya ise bilinç içinde belirip kaybolur. Var olan her şey ben'im ve var olan her şey benim'dir. Tüm başlangıçlardan öncesi ve tüm bitişlerden sonrası Ben-im. Her şeyin varlığı benim içimdedir, "Ben-im"dedir ve o her varlığın içinde parlayandır. Yokluk (var olmama) dahi bensiz düşünülemez (olanaksızdır). Her ne vaki olursa mutlaka ben ona tanık olarak oradayım.

S: Dünyanın var olduğunu neden inkâr ediyorsunuz?

M: Ben dünyayı inkâr ediyor değilim. Ben onun bilinçteki görünümünü görüyorum ki bu bilinç bilinmeyenin uçsuz bucaksızlığı içinde bilinenin bütünlüğüdür.

Başlayan ve biten yalnızca görünüştür. Dünyanın göründüğü söylenebilir ama (var) olduğu söylenemez. Görünüş (görüntü) bir zaman ölçüsüne göre çok uzun, bir diğerine göre çok kısa sürebilir, fakat sonuç aynıdır. **Zaman ile bağımlı her ne ise geçicidir ve gerçeklikten yoksundur.**

S: Kuşkusuz, sizi kuşatan dünyayı da -onu bizim gördüğümüz gibi- görüyorsunuz, çünkü çok normal davranıyor görünüyorsunuz!

M: Bu size böyle görünüyor. Sizin durumunuzda sizin tüm bilinç alanınızı işgal eden, benimkinde küçücük bir noktadan ibarettir.

Dünya sadece bir an sürer. Dünyanın devam ettiğini size düşündüren ise belleğinizdir. Bana gelince, ben bellekle yaşamam. Ben dünyayı olduğu gibi, bilinçte bir anlık bir görüntü olarak görürüm.

S: Sizin bilincinizde mi?

M: "Ben", "benim", hatta "Ben-im" gibi fikirler bilinçtedir.

S: Öyleyse, sizin mutlak varlığınız (paramakash) bilinçsizlik midir?

M: Bilinçsizlik fikri de sadece bilinçte var olur.

S: Öyle ise siz en yüce halde olduğunuzu nasıl biliyorsunuz?

M: Çünkü o haldeyim. Tek doğal hal odur.

S: Onu tarif edebilir misiniz?

M: Ancak negatiflerle: Nedensiz, bağımsız, bağlantısız, bölünmemiş, oluşturulmamış, sarsılamaz, sorgulanamaz, çaba sarf ederek ulaşılamaz. Her pozitif tarif bellekten gelir, dolayısıyla onu tarifte geçersizdir. Bununla birlikte, benim halim son derece hakikidir, bu yüzden de mümkün, gerçekleştirilebilir ve ulaşılabilirdir.

S: Siz bir tür soyutlamaya sonsuzca gömülmüş olmayasınız?

M: Soyutlama zihinseldir ve söze aittir. Ve o uyku ya da baygınlık halinde kaybolur; zaman içinde yeniden meydana çıkar; **ben sonsuz şimdideki kendi asıl halimdeyim** (swarupa). **Geçmiş ve gelecek yalnızca zihindedir - ben ise şimdi'yim.**

S: Dünya da şimdi'dir.

M: Hangi dünya?

S: Çevremizdeki dünya.

M: O sizin zihninizdeki sizin dünyanızdır, benimki değil, Siz benim hakkımda ne biliyorsunuz; sizinle konuşmam bile sadece sizin dünyanızda yer almaktadır. Benim dünyamın sizinki ile aynı (özdeş) olduğuna inanmanız için hiçbir nedeniniz yok. Benim dünyam gerçektir, doğrudur, idrak edildiği gibidir. Oysa sizinki ruh halinize göre görünüp kaybolur. Sizin dünyanız yabancı bir şeydir ve siz ondan korkarsınız. Benim **dünyam ise kendimim. Ben evimdeyim.**

S: Eğer siz dünya iseniz, nasıl onun bilincinde olabilirsiniz? Bilincin öznesi onun nesnesinden farklı değil midir?

M: Bilinç ve dünya birlikte görünüp birlikte kaybolurlar, dolayısıyla onlar aynı halin iki yüzüdürler.

S: Uykuda ben yokum ve dünya devam ediyor.

M: Nasıl biliyorsunuz?

S: Uyandığımda biliyorum. Belleğim bana söylüyor.

M: Bellek zihindedir. Zihin ise uykuda devam etmektedir.

S: O kısmen kullanılmaz durumdadır.

M: Fakat ondaki dünyayla ilgili görüntü etkilenmiş değildir. Zihniniz mevcut oldukça bedeniniz de, dünyanız da mevcuttur.

Dünyanız zihnin kurduğu, öznel, zihnin hapsinde, eksikli, geçici, kişisel, belleğin ipliği ucunda asılı duran bir dünyadır.

S: Sizinki de öyle.

M: Oh, hayır. **Ben bir gerçekler dünyasında yaşıyorum. Sizin ki ise kurgusal, hayal ürünü bir dünyadır**. Sizin dünyanız kişisel, özel, paylaşılamaz, mahrem bir şekilde kendinize aittir. Kimse ona giremez, onu sizin gördüğünüz gibi göremez, işittiğiniz gibi işitemez, sizin duygularınızı hissedip, sizin düşüncelerinizi düşünemez. Siz kendi dünyanızda gerçekten yalnızsınız, hayat diye kabul ettiğiniz, durmadan değişen düşlerinizin içine kapanmış durumdasınız. Benim dünyam ise açık bir dünyadır, herkesle ortak, herkesin içine girebileceği bir dün ya. Benim dünyamda katılım, içgörü, sevgi, gerçek değer (nitelik) var; birey bütündür ve bütünlük bireyde yer alır. Her şey birdir ve Bir her şeydir.

S: Sizin dünyanız da benimki gibi nesneler ve insanlarla dolu mudur?

M: Hayır, benimle (kendimle) doludur.

S: Fakat bizim gibi görüp duyar mısınız?

M: Evet, işitir, görür, konuşur ve hareket eder görünürüm, fakat bana göre bu kendiliğinden olmaktadır, **size göre sindirim veya terlemenin olduğu gibi**. Beden-zihin makinesi bu işin çaresine bakar, fakat beni bu işin dışında tutar. Siz nasıl saçınızın uzaması konusunda kaygılanmak, merak duymak zorun da değilseniz, ben de sözler ve eylemlerle ilgili meraklanmak, kaygılanmak zorunda değilim. Onlar olup dururlar ve benim onlarla

ilgilenmeme gerek bırakmazlar, çünkü benim dünyam da hiçbir şey ters gidemez.

8 -Öz Varlık Zihnin Ötesindedir

Soran: Çocukluğumda sık sık neredeyse vecit haline varan mutluluk halleri yaşardım. Daha sonra onlar kesildiler. Fakat Hindistan'a geldiğimden beri yeniden başladılar, özellikle sizinle tanıştıktan sonra. Ancak bu hal, ne kadar harikulade olsa da, sürekli değil. Bu hal gelip gidiyor, tekrar ne zaman geleceğini bilme olanağı da yok.

MAHARAJ: Kendisi istikrarlı, sabit olmayan bir zihinde herhangi bir şey nasıl kalıcı olabilir?

S: Zihnimi istikrarlı hale nasıl getirebilirim?

M: İstikrarsız bir zihin kendini nasıl istikrarlı kılabilir? Elbette bunu yapamaz. Dolaşıp durmak zihnin doğası gereğidir. Bütün yapabileceğiniz, bilincinizin odağını zihnin ötesine geçirmektir.

S: O nasıl yapılır?

M: Biri dışında bütün düşünceleri ret ve terk edin: Bu, "Ben im" (var olanım) düşüncesidir. Zihin başlangıçta isyan edecek tir, fakat sabır ve sebatla sonunda baş eğecek, sükûnet bulacaktır. Siz sessizliğe ulaştığınızda, her şey doğal biçimde, sizin tarafınızdan bir girişim olmaksızın kendiliğinden oluşacaktır.

S: Zihnim ile aramda sürüp giden bu savaşı bertaraf edebilir miyim?

M: Evet, edebilirsiniz. Hayatınızı, önünüze geldiği gibi yaşayın, fakat tetikte (uyanık) olarak, her şeyin olduğu gibi olmasına izin vererek, doğal şeyleri doğal biçimde yaparak, ıstırap çekerek, sevinerek - hayatın getirdiği gibi. Bu da bir yoldur.

S: Eh, öyle ise evlenebilirim, çocuklarım olabilir, bir iş kura bilir, mutlu olabilirim.

M: Elbette, mutlu olabilir ya da olmayabilirsiniz, bunu genel **ahengi bozmadan, telaşsızca** yapın.

S: Ama ben mutluluk istiyorum.

M: Gerçek mutluluk, gelip geçici ve değişen şeylerin içinde bulunamaz. Haz ve acı karşı konulmaz bir şekilde birbirlerinin yerini alırlar. Mutluluk, özünüzden (gerçek varlığınızdan) gelir ve ancak onda bulunabilir. Kendi gerçek benliğinizi (swarupa) bulun, diğer her şey onunla gelecektir.

S: Eğer gerçek varlığım huzur ve sevgi ise o niçin öylesine huzursuz?

M: Huzursuz olan gerçek varlığınız değildir, fakat onun zihin deki yansıması huzursuz görünür, çünkü zihin huzursuzdur. Bu tıpkı rüzgârın dalgalandırıp karıştırdığı suya yansıyan ayın görüntüsü gibidir. Arzu rüzgârı zihni ve "ben"i harekete geçirir ve öz varlığın, asıl Ben'in zihindeki yansımasından ibaret olan bu "ben" değişken görünür. Fakat bu hareket, huzursuzluk, zevk ve acı fikirleri, bütün bunlar, hepsi zihindedir. Öz Varlık ise zihnin ötesinde, farkında, fakat ilgisiz ve kayıt sız bir şekilde durmaktadır.

S: Ona nasıl ulaşmalı?

M: Siz O'sunuz, Öz Varlık sizsiniz, şimdi ve burada. Zihni kendi haline bırakın, farkında, fakat kayıtsız olun. O zaman anlayacaksınız ki, uyanık fakat bağımlılıktan uzak bir biçimde olayların geliş-geçişlerini izlemek gerçek doğanızın bir yönü, bir halidir.

S: Diğer haller nelerdir?

M: Haller sonsuz sayıdadır. Birini idrak edince hepsini idrak etmiş olursunuz.

S: Bana yardımı olacak bir şey söyleyin.

M: Neye ihtiyacınız olduğunu en iyi siz bilirsiniz.

S: Huzursuzum. Huzura nasıl kavuşabilirim?

M: Huzura niçin gereksinim duyuyorsunuz?

S: Mutlu olmak için.

M: Sizi mutsuz eden ne?

S: Bende olanı istemiyorum ve bende olmayanı istiyorum. **M:** Neden bunu tersine çevirmiyorsunuz? Sizde olanı isteyin ve sizde olmayana da aldırmayın.

S: Hoş olanı istiyorum ve acı verici olanı istemiyorum.

M: Bir şeyin hoş olup olmadığını nasıl biliyorsunuz?

S: Geçmiş deneyimlerden, kuşkusuz.

M: Belleğin rehberliği altında hoş olanı izleyip, olmayandan kaçındınız. Peki başarılı oldunuz mu?

S: Hayır olmadım. Hoş olan devam etmiyor ve acı yeniden gelip yerleşiyor.

M: Hangi acı?

S: Zevk ve haz duyma arzusu, ıstırap çekme korkusu, her ikisi de üzüntü ve yılgınlığa neden oluyor. Katışıksız bir zevk (haz) hali yok mudur?

M: Fiziksel ya da zihinsel her zevkin bir araca gereksinimi vardır. Hem fiziksel hem de zihinsel araçlar maddeseldirler, yorulur ve yıpranırlar. Onların vereceği haz, yoğunluk ve süre bakımından ister istemez sınırlıdır. Istırap sizin tüm hazlarınızın zeminidir. Siz ıstırap çektiğiniz için onları istersiniz. Öte yandan, zevki (hazzı) arama hali başlı başına ıstırap kaynağıdır. Bu bir kısır döngüdür.

S: Ben içinde bulunduğum karmaşanın (teşevvüşün) mekanizmasını görebiliyorum, fakat bundan kurtulmanın yolunu bulamıyorum.

M: Mekanizmanın incelenmesi yolu gösterir. Ne de olsa sizin karmaşanız yalnızca zihninizdedir. Zihniniz şimdiye dek asla karmaşaya isyan etmiş ve onunla uğraşmış değildir. O yalnızca ıstıraba isyan etmiştir.

S: Öyleyse bütün yapabileceğim, karmaşa içinde kalmak olacak.

M: Uyanık ve tetikte olun. Karmaşanın ne olduğunu, nasıl işlediğini, size ve başkalarına neler ettiğini sorgulayın, gözlem leyin, araştırın, öğrenin. Karmaşanın ne olduğu konusunda berrak bir görüş kazanarak karmaşadan kurtulursunuz.

S: Kendi içime baktığımda, en güçlü arzumun bir anıt yaratmak, benden sonra devam edecek bir şey inşa etmek olduğunu görüyorum. Hatta bir ev, eş ve çocuk düşündüğümde, nedeni, onları benim kalıcı, somut tanık ve kanıtım olarak görmemdir.

M: Pekâlâ, kendinize bir anıt inşa edin. Bunu nasıl yapmayı önerirsiniz?

S: Neyi inşa edeceğim o kadar önemli değil yeter ki o kalıcı olsun.

M: Elbette kendiniz de görüyorsunuz ki hiçbir şey kalıcı değildir. Hepsi eskir, yıpranır, kırılır, erir. Üstüne bina inşa ettiğiniz toprak çöker. Her şeyden sonra kalacak olan ne inşa edebilirsiniz?

S: Akıl yoluyla her şeyin geçici olduğunu kavrayabiliyorum. Ama gönlümde bir şey kalıcılık istiyor. Kalıcı bir şey yaratmak istiyorum.

M: O zaman onu kalıcı bir şey ile inşa etmelisiniz. Öyle kalıcı olan ne var sizde? Ne beden, ne zihin devamlılığa sahiptir. Başka bir yere bakmalısınız.

S: Kalıcılığı özlüyorum ama onu hiçbir yerde bulamıyorum.

M: Siz, kendiniz kalıcı değil misiniz?

S: Ben doğdum ve öleceğim.

M: Siz doğmadan önce var olmadığınızı gerçekten söyleyebilir misiniz ve öldüğünüzde acaba "Artık ben yokum" diyebilir mi siniz? Kendi deneyimlerinizden biliyorsunuz ki **siz var olmadığınızı söyleyemezsiniz**. Siz ancak "Ben-im" diyebilirsiniz. "Ben im (var olanım)". Başkaları da size "sen yoksun" diyemezler.

S: Uykuda "Ben-im" duygusu yok.

M: Böyle kesin beyanlarda bulunmadan önce uyanıklık halinizi iyice inceleyin. Hemen fark edeceksiniz ki o boşluklarla dolu, zihnin dalgınlaştığı anlardan meydana gelen boşluklarla.

Tamamen uyanık olduğunuz anlarda bile ne kadar az şey hatırlayabildiğinize dikkat edin. Uyku halindeyken bilinçsiz olduğunuzu söyleyemezsiniz. Yalnızca, hatırlamıyorsunuz. Bellekte bir boşluğun olması bilinçte bir boşluğun olmasını gerektirmez.

S: Derin uyku halimi hatırlamayı başarabilir miyim?

M: Elbette! Uyanıklık saatlerinizde dikkatsizlik içinde geçirdiğiniz zaman aralıklarını gidermek suretiyle uyku dediğiniz uzun dalgınlık hallerinizi yavaş yavaş ortadan kaldırabilirsiniz. O durumda artık uyuduğunuzun farkında olursunuz.

S: Yine de varlığın kalıcılığı, sürekliliği sorunu çözümlenmiş olmuyor.

M: Kalıcılık zamanın faaliyetinden, etkisinden doğan bir fikir den ibarettir. Zaman, yine belleğe bağlıdır. Kalıcılıkla, siz sonsuz zaman içinde zayıflamayan nihayetsiz belleği kastediyorsunuz. Siz zihni ebedileştirmek istiyorsunuz ki bu mümkün değildir.

S: Öyleyse ebedi, ölümsüz olan nedir?

M: Zamanla değişmeyen. Geçici olan bir şeyi ebedi kılamazsınız - **yalnızca, değişmez olan ebedidir**.

S: Söylediklerinizin genel anlamına aşinayım. Daha çok bilgi için de açlık çekiyor değilim, bütün istediğim huzur.

M: Tüm huzuru istemekle bulabilirsiniz.

S: İstiyorum.

M: Tam gönülle istemeli ve bütünlük içinde, dürüst bir hayat sürmelisiniz.

S: Nasıl?

M: Zihninizi huzursuz eden her şeyden kendinizi ayırmalı bağımlılıklarınızdan kurtulmalı, adeta tutkusuz olmalısınız. Onun huzurunu bozan her şeyi reddetmelisiniz. Eğer huzur istiyorsanız, onu hak edin.

S: Elbette herkes huzuru hak eder.

M: Onu ancak huzuru bozmayanlar hak eder.

S: Huzuru nasıl bozuyorum?

M: Arzularınıza ve korkularınıza tutsak olarak.

S: Haklı nedenlerden kaynaklandıkları zaman bile mi?

M: Cehaletten ve dikkatsizlikten doğan duygusal tepkiler asla haklı değildirler. Berrak bir zihin ve temiz bir kalp için çaba gösterin. Bütün ihtiyacınız sakin bir uyanıklığı koruyarak kendi gerçek doğanızı araştırmaktır. Huzurun tek yolu budur.

9 -Bellegin Tepkileri

Soran: Bazıları evrenin yaratıldığını söylüyorlar. Diğerleri ise evrenin daima var olduğunu, başlangıcı bulunmadığını, ebedi yen değişimler geçirmekte olduğunu söylüyorlar. Bazıları onun ezeli-ebedi yasalara tabi olduğunu söylerken, diğerleri Neden Sonuç Yasası'nı bile yadsıyorlar. Bazıları dünyanın gerçek ol duğunu söylüyorlar. Diğerleri hiçbir varlığı olmadığını.

MAHARAJ: Hangi dünya hakkında soru soruyorsunuz?

S: Kendi algıladığım dünya hakkında tabii.

M: Sizin algılayabildiğiniz dünya gerçekten çok küçük bir dün ya. Ve tümüyle size özel. Onu bir düş olarak kabul edin ve bırakın.

S: Onu nasıl olur da bir düş olarak kabul edebilirim? Düş kalıcı değildir ki!

M: Sizin kendi küçük dünyanız ne kadar devam eder?

S: Ne de olsa, benim küçük dünyam bütünün bir parçası.

M: Sizin "bütün" dünya fikriniz de kendi kişisel dünyanızın bir parçası olmuyor mu? Evren gelip de size onun bir parçası olduğunuzu söylemez. Sizi bir parçası olarak kapsayan bir bütünlüğü icat eden sizsiniz. Gerçekte bütün bildiğiniz kendi özel dünyanızdır; bununla birlikte, onu kendi düşleriniz ve beklentilerinizle pek de iyi dayayıp döşemişsiniz.

S: Elbet ki idrak, hayal kurma değildir!

M: Başka nedir ki? İdrak tanımak demektir, öyle değil mi? Büsbütün yabancı olan bir şey hissedilebilir (algılanır) fakat idrak edilemez. İdrak bellek ile bağımlıdır.

S: Kuşkusuz, ama bellek onu illüzyon haline de getirmez.

M: İdrak, imgeleme, bekleme, tahmin etme, illüzyon – hepsi belleğe dayandırılır. Onlar arasında herhangi bir sınır çizgisi hemen hemen yoktur. Onlar birbirlerinin içine karışır. Kaynaşırlar. Hepsi de belleğin tepkileridir.

S: Yine de, bellek mevcudiyetiyle benim dünyamın gerçekliğini kanıtlayıp duruyor.

M: Ne kadar hatırlıyorsunuz? Geçen ayın otuzunda ne düşünüyor, ne söylüyor ve ne yapıyordunuz, belleğinize danışarak yazmayı deneyin.

S: Evet, bir boşluk var.

M: O kadar da kötü değil. Bir hayli şey hatırlıyorsunuz; bilinç altı bellek, içinde yaşadığınız dünyayı size bir hayli aşina kılıyor.

S: Kabul ediyorum ki benim içinde yaşadığım dünya öznel ve kısmî. Ya siz? Siz ne çeşit bir dünyada yaşıyorsunuz?

M: Benim dünyam tıpkı sizinki gibi. **Ben algıladığım bir dünyada görürüm, işitirim, düşünürüm, konuşurum, hissederim ve eylemde bulunurum, tıpkı sizin gibi. Fakat sizin için bu her şeydir, benim için ise hemen hemen hiçbir şey.** Dünyayı benim bir parçam olarak bildiğim

için, ona verdiğim önem, sizin yemiş olduğunuz yemeğe verdiğiniz önemden daha fazla değildir.

Yemek hazırlanırken ve yenirken sizden ayrıdır ve zihniniz onunla meşgul olur; bir kez yiyip yuttuktan sonra onu tümüyle unutursunuz. Ben de dünyayı yiyip yuttum ve artık onu düşünmeye ihtiyacım yok.

S: Bütün bütüne sorumsuz olmuyor musunuz?

M: Nasıl olabilirim ki? Benimle bir olan bir şeyi nasıl incitebilirim? Tam tersine, **dünyayı düşünmeden her ne yaparsam dünyanın yararına olacaktır**. Beden nasıl kendini bilinç-dışı olarak düzene koyuyorsa, ben de bilinç-dışı olarak hiç durmaksızın dünyayı düzeltme faaliyeti içindeyim.

S: Bununla birlikte, dünyanın çektiği muazzam ıstırabın farkında mısınız?

M: Elbette, sizden çok daha fazla farkındayım.

S: Öyleyse ne yapıyorsunuz?

M: Ben ona Tanrı'nın gözünden bakıyorum ve **her şeyin yolunda** olduğunu görüyorum.

S: Her şeyin yolunda olduğunu nasıl söyleyebilirsiniz? Savaşlara, sömürülere, vatandaş ile devlet arasındaki zalimce mücadelelere bakın.

M: Bütün bu dertler insanın eseridir ve onlara son vermek de insanın gücü dahilindedir. Tanrı, insanı kendi eylemlerinin sonuçlarıyla yüz yüze getirmek ve dengenin yeniden sağlanmasını talep etmek suretiyle ona yardım eder. **Karma, doğruluk için çalışan bir yasadır; o Tanrı'nın şifa verici elidir**.

10 -Tanıklık

Soran: Ben arzularla doluyum ve onları gerçekleştirmek istiyorum. Bu isteğimi nasıl elde ederim?

MAHARAJ: Arzuladığınız şeyi hak ediyor musunuz? Arzularınızın gerçekleşmeleri için şu ya da bu biçimde çalışmanız gerekir.

Enerjinizi koyun ve sonucu bekleyin.

S: Enerjiyi nereden alacağım?

M: Arzunun kendisi enerjidir.

S: O zaman neden her arzu yerine gelmez?

M: Belki yeterince güçlü ve sürekli değildir.

S: Evet, benim sorunum bu. Ben bir şeyler istiyorum ama iş eyleme gelince tembelim.

M: Arzunuz açık-seçik ve güçlü olmadığı zaman o şekillenemez. Üstelik, eğer arzularınız kişiselseler, kendi heves ve zevkiniz içinseler, onlara verebileceğiniz enerji ister istemez sınırlıdır; sizin sahip olduğunuzdan fazla değildir,

S: Ama çoğu zaman sıradan insanlar arzu ettikleri şeylere ulaşıyorlar.

M: Onu uzun bir süre ve çok fazla istedikten sonra. O zaman bile başarıları sınırlıdır.

S: Bencil olmayan arzular için ne diyeceğiz?

M: Siz ortak iyiliği (bütünün hayrını) arzu ettiğinizde tüm dünya sizinle birlikte arzu eder. İnsanlığın arzusunu kendi arzunuz edinin ve onun için çalışın. O zaman asla başarısızlığa uğramazsınız.

S: İnsanlık Tanrı'nın işidir, benim değil. Ben kendimle meşgulüm. Meşru arzularımın yerine geldiğini görmek hakkım değil midir? Onlar kimseyi incitmeyecek ki. Onlar doğru arzulardır. Niçin gerçekleşmezler?

M: Arzular koşullara göre doğru ya da yanlıştırlar; bu sizin onlara nasıl baktığınıza bağlı. Doğru ve yanlış arasındaki fark ancak birey için, ona göre geçerlidir.

S: Böyle bir ayırt etme için kıstaslar nelerdir? Arzularımın hangilerinin doğru, hangilerinin yanlış olduğunu nasıl bileceğim?

M: Sizin durumunuzda, kedere götüren arzular yanlış mutluluğa götüren arzular doğrudur. Fakat başkalarını unutmamalısınız.

Onların kederleri ve mutlulukları da hesaba dahildir.

S: Arzuların sonuçları gelecekte yer alırlar. Bu sonuçların ne olacaklarını nasıl bilebiliriz?

M: Aklınızı kullanın. Hatırlayın. Gözlemleyin. Başkalarından farklı değilsiniz. Onların deneyimlerinin çoğu sizin için de geçerlidir. Berrak ve derin bir biçimde düşünün, arzularınızın tüm yapısal niteliğini ve dallanıp budaklanışlarını derinlemesine inceleyin. Onlar sizin zihinsel ve duygusal yapınızın en önemli parçalarıdır ve sizin eylemlerinizi kuvvetle etkilerler.

Unutmayın, bilincine varmadığınız bir şeyi terk edemezsiniz. Kendinizi aşmak için kendinizi bilmek zorundasınız.

S: Kendimi bilmek ne anlama geliyor? Kendimi bilmekle aslında tam olarak neyi bilmiş olurum?

M: Olmadıklarınızın hepsini.

S: Ne olduğumu bilmiş olmaz mıyım?

M: Ne iseniz zaten osunuz. Ne olmadığınızı bilmekle siz olmadıklarınızdan kurtulur, kendi doğal halinizde kalırsınız. **Bu tamamen kendiliğinden ve çaba harcamaksızın gerçekleşir**.

S: Ve neyi keşfederim?

M: Keşfedilecek bir şey bulunmadığını keşfedersiniz. Siz ne iseniz osunuz ve hepsi bu.

S: Fakat nihai olarak ben neyim?

M: Bütün olmadıklarınızın nihai reddisiniz (inkârısınız).

S: Anlamıyorum!

M: Bu sizin saplantınızdır; illâ ki sizi kör eden bir "şey" olduğunuzu sanmak.

S: Bu saplantıdan nasıl kurtulabilirim?

M: Eğer bana güveniniz varsa, sizin, **bilinci ve onun sonsuz içeriğini aydınlatan farkındalık** olduğunuzu söylediğim zaman bana inanın. Bunu idrak edin ve buna uygun yaşayın. Eğer bana inanmazsanız, o zaman "Ben neyim?" diye sorarak içinize yönelin, ya da zihninizi saf ve sade varlık olan "Ben-im" üzerinde odaklayın.

S: Size olan inancım neye dayanır?

M: Başka insanların gönüllerini görmenize. Eğer benim gönlüme bakamazsanız, kendi gönlünüze bakın.

S: Hiçbirini yapamam.

M: İyi düzenlenmiş, yararlı bir hayat sürerek kendinizi arındırın. Düşüncelerinizi, duygularınızı, sözlerinizi ve eylemlerinizi gözleyin. Bu sizin görüşünüzü berraklaştıracaktır.

S: Önce her şeyden vazgeçip, evsiz barksız bir yaşam sürmem gerekmiyor mu?

M: Siz vazgeçemezsiniz. Siz belki evinizden ayrılır ve ailenizi sıkıntıya düşürebilirsiniz, fakat bağımlılıklar, tutkular zihin dedirler ve siz zihninizi içiyle dışıyla bilmedikçe, bağımlılıklar sizi terk etmeyeceklerdir. Önde gelmesi gereken öne alınmalıdır -

kendinizi bilin, diğer her şey onunla birlikte gelir.

S: Fakat siz bana En Yüce Gerçek olduğumu zaten söylemiş tiniz, bu kendini biliş değil midir?

M: Elbet ki En Yüce Gerçek' siniz! Ama bundan ne çıkar? Her bir kum taneciği Tanrı'dır; bunu bilmek çok önemlidir ama bu henüz bir başlangıçtır.

S: Pekâlâ, siz bana En Yüce Gerçek olduğumu söylediniz. Size inanıyorum. Bundan sonra, şimdi ne yapmam gerekir?

M: Bunu size söyledim. Neler olmadığınızı bir bir keşfedin. Beden, duygular, düşünceler fikirler, zaman, uzay, oluş, olmayış, şu ya da bu - soyut ya da somut, "bu ben'im" diye gösterebileceğiniz hiçbir şey siz değilsiniz. Sadece sözle beyan etmek yetmez -

hiçbir sonuç almaksızın, formülleri tekrarlayıp durabilirsiniz. Kendinizi -özellikle zihninizi- an be an ve hiçbir şeyi gözden kaçırmaksızın sürekli gözlemlemelisiniz. Bu tanıklık, kendiniz olanın kendiniz olmayandan ayrılması için esastır.

S: Tanıklık hali - bu benim gerçek doğam değil mi?

M: Tanıklık için tanıklık edilecek bir başka şeyin olması gerekir. Hâlâ dualite içindeyiz!

S: Tanığın tanığı olmaya ya da farkındalığın farkında olmaya ne dersiniz?

M: Sözcükleri sıralamak size pek fazla yol aldırmayacak. İçinize yönelin ve ne olmadığınızı keşfedin. Başka hiçbir şey önem taşımaz.

11 -Farkındalık ve Bilinç

Soran: Uykuda ne yaparsınız?

MAHARAJ: Uyumakta olduğumun farkında olurum.

S: Uyku bir bilinçsizlik (farkında olmayış) hali değil midir?

M: Evet, bilinçsiz olduğumun farkındayımdır.

S: Peki, uyanık olduğunuz zaman ya da düş görüyorken?

M: Uyanık olduğumun ya da düş gördüğümün farkındayımdır.

S: Söylediklerinizi kavrayamıyorum. Tam olarak ne demek istiyorsunuz? Terimlerimi açıklamama izin verin: Ben uykuda olmaktan bilinçsiz olmayı

kastediyorum; uyanık olmaktan ise bilinçli olmayı; düş görmek derken, insanın, zihninin bilincin de olduğunu fakat çevresinin bilincinde olmadığını kastediyorum.

M: Tamam, benim için de bu aşağı yukarı böyle. Fakat arada bir fark var gibi görünüyor. Siz her bir durumda diğer ikisini unutuyorsunuz, **bana göre ise sadece bir tek varlık (olma) hali vardır ki bu, uyku, uyanıklık ve düş gibi üç zihinsel hali içeren ve aşan bir haldir**.

S: Dünyada bir yön ve amaç görüyor musunuz?

M: Dünya sadece benim imgelemimin (tahayyülümün) bir yansımasıdır. **Neyi görmek istersem onu görebilirim**. Fakat niçin yaratılış, tekâmül ve yıkım kalıpları icat edeyim? Onlara ihtiyacım yok. Dünya benim içimdedir, dünya ben'im. Ben ondan korkmam. Ve onu bir zihinsel imaj içine kilitleyerek hapsetmek istemem.

S: Uykuya gelelim. Düş görür müsünüz?

M:Elbette.

S:Düşleriniz nelerdir?

M: Uyanıklık halimin yankıları.

S: Peki derin uykunuz?

M: O sırada beyin bilinci askıdadır,

S: O zaman bilinçsiz misiniz?

M: Çevremle ilgili olarak evet, bilinçsizim.

S: Tam bilinçsiz değil misiniz?

M: Bilinçsiz olduğumun farkındayımdır.

S:"Farkında" ve "bilinçli" sözcüklerini kullanıyorsunuz. Bunlar aynı değil mi?

M: Farkındalık esastır, başlangıçta mevcut olandır; O, başlangıcı. sonu ve nedeni olmayan, hiçbir şey tarafından desteklenmeyen, parçaları olmayan, değişmez olan, aslî haldir. Bilince gelince, o temasta olan, bir yüzeyde yansıyandır, bir dualite halidir.

Farkındalık olmasa bilinç de olamaz. Fakat bilinç olmazsa da Farkındalık olabilir - derin uykuda olduğu gibi. Farkındalık mutlaktır, bilinç ise görelidir, içeriğine göredir; bilinç her zaman bir şeyle ilgili, bir şeye aittir. Bilinç kısmî ve değiş kendir, Farkındalık ise bütün, değişmez, sakin ve sessizdir. Ve o bütün deneyimlerin ortak matrisi (ana kalıbı) dir.

S: İnsan bilincin ötesine, Farkındalığa nasıl ulaşabilir?

M: Bilinci mümkün kılan şey Farkındalık olduğundan, her bilinç halinde Farkındalık vardır. Bu nedenle, bilinçli oluş

hakkındaki bilinç aslında Farkındalık içindeki bir harekettir. Sizin bilinç akışına olan ilginiz sizi Farkındalığa götürür. Bu yeni bir hal değildir. Bu aslında hayatın ta kendisi olan, sevgi ve sevinç olan, orijinal, temel varoluş hali olarak derhal fark edilir.

S: Madem ki gerçek her zaman bizimledir, kendini-idraki oluşturan nedir?

M: İdrak (farkına varış), cahilliğin karşıtıdır. İnsanın dünyayı gerçek ve kendisini gerçek-dışı sayması cahilliktir, keder nedenidir.

Kendinin (özünün) tek gerçek olduğunu ve diğer her şeyin geçici ve fani olduğunu bilmek ise özgürlüktür, huzurdur, sevinçtir. Bu tümüyle çok basittir. Şeyleri hayal ettiğiniz gibi görmek yerine, onları oldukları gibi görmeyi öğrenin. Her şeyi olduğu gibi görebildiğinizde, kendinizi de olduğunuz gibi göreceksiniz. Bu tıpkı bir aynayı temizlemeye benzer. Dünyayı size olduğu gibi gösteren bu aynı ayna, size kendi yüzünüzü de gösterecektir. "Ben-im" düşüncesi ise onu temizleyen bezdir. Onu kullanın.

12 -Kisi Gerçek Degildir

Soran: Lütfen bize söyleyin, kendinizi nasıl idrak ettiniz?

MAHARAJ: Gurum ile otuz dört yaşımdayken karşılaştım, otuz yedi yaşımdayken kendimi idrak ettim.

S: Ne oldu? Değişen ne idi?

M: Haz ve acı üzerimdeki egemenliklerini yitirdiler. Arzudan ve korkudan kurtulmuştum. Kendimi hiçbir şeye gereksinim duymayan, bütünlük içinde, **doygun bir varlık** olarak hissediyordum. Saf Farkındalık okyanusunda, evrensel bilincin **yüzeyinde fenomenler dünyasının sayısız dalgaları başlangıçsız ve bitimsiz bir şekilde (ezelden ebede) durmadan yükselip**

alçalıyorlardı. Bilinç olarak onların hepsi ben'im. Bütün olaylar ben'im. Bütün bunları gözeten, koruyan gizemli bir kudret var.

Bu kudret Farkındalıktır, Öz'dür, Hayat'tır, Tanrı'dır; her ne isim verirseniz işte o. Tüm varoluşun temeli ve ayakta tu tanı O'dur -

tıpkı altının tüm altın ziynet eşyasının temeli olu şu gibi. Ve öylesine bize yakın, öylesine bizimdir! İsmi ve şekli ziynet eşyasından soyutlayın, altın apaçık hale gelir. İsimden, şekilden ve bunların yarattıkları arzulardan ve korkulardan kendinizi kurtarırsanız geriye ne kalır?

S: Hiçlik.

M: Evet, boşluk kalır. Fakat o boşluk ağzına kadar doludur. O ebedi potansiyeldir; bilincin ebedi edimsel oluşu gibi.

S: Potansiyel derken, geleceği mi kastediyorsunuz?

M: Geçmiş şimdi ve gelecek - hepsi vardır onda. Ve sonsuzca fazlası da.

S: Fakat boşluk, boşluk olduğuna göre bize pek yararı olmaz.

M: Nasıl böyle söyleyebilirsiniz? Süreklilikte bir kesinti olmadıkça yeniden doğuş nasıl olabilirdi? Ölüm olmadıkça yenilenme olabilir mi? Uykunun karanlığı bile tazeleyici ve gençleştiricidir. Ölüm olmasaydı biz sonsuza dek ebedi ihtiyarlığın bataklığında gömülü kalırdık.

S: Ölümsüzlük diye bir şey yok mudur?

M: Hayat ve ölüm, bir şeyin iki yüzü gibi birbirleri için gerekli ve esas olarak görüldüklerinde, işte bu ölümsüzlüktür. Başlangıçta sonu ve sonda başlangıcı görmek sonsuzluğun haberidir**. Ölümsüzlük kesinlikle süreklilik demek değildir. Devam eden sadece değişim sürecidir.** Hiçbir şey kalıcı değildir.

S: Farkındalık kalıcı değil midir?

M: Farkındalık zamana ilişkin değildir. Zaman yalnızca bilinçte var olur. **Bilincin ötesinde zaman ve uzay yoktur**.

S: Sizin bilinç alanınız içinde bedeniniz de var.

M: Elbette. Fakat başka bedenlerden ayrı olarak "benim bede nim" fikri orada mevcut değildir. Bana göre o "bir beden"dir,

"benim bedenim" değil; "bir zihin"dir, "benim zihnim" değil. Zihin bedeni pekâlâ gözetmektedir, buna benim karışmama gerek yok. Yapılması gereken normal ve doğal yoldan yapılmak tadır.

Siz fizyolojik fonksiyonlarınızın tam bilincinde olmayabilirsiniz ama duygularınıza, düşüncelerinize, arzu ve korkularınıza gelince siz şiddetle kendinizi işin içinde bulursunuz. Be nim için işte bunlar da büyük ölçüde bilinç dışıdır, insanlarla konuşur ya da birtakım işler görürken, kendimi, pek de bilin cinde olmaksızın bunları pekâlâ doğru ve uygun biçimde yapar bulmaktayım. **Sanki günlük hayatımı kendiliğinden ve doğru tepkiler göstererek otomatik bir biçimde yaşıyorum.**

S: Bu kendiliğinden karşılıklar kendini idrak etmenin sonucu mudur, yoksa bir tür eğitimle mi elde edilir?

M: Her ikisinin de sonucudur. Hedefinize olan bağlılığınız sizi temiz ve düzgün bir hayat, gerçeğin arayışına ve insanlara yardım etmeye adanmış bir hayat sürmeye sevk eder ve kendini-idrak hali de arzular, korkular ve yanlış fikirler biçimin deki engelleri kaldırarak, yüce ahlâkı ve erdemi kolayca ve kendiliğinden ulaşılabilir hale getirir.

S: Artık arzularınız ve korkularınız yok mu?

M: Benim kaderim pek az resmi öğrenim görmüş mütevazı bir esnaf, sıradan, basit bir insan olarak doğmak idi. Hayatım da sıradan arzular ve korkularla, sıradan bir hayattı. Ne zaman ki üstadıma olan inancım ve onun sözlerine itaatim sayesinde gerçek varlığımın farkına vardım, işte o zaman, kaderi sona erinceye dek kendi başının çaresine bakması için beşeri tabi atımı geride bıraktım. Bazen zihinsel ya da duygusal eski bir tepki zihinde belirir ama derhal fark edilerek giderilir. Ne de olsa insan kişilik ile yüklü kaldığı sürece, beşeri huylara ve alışkanlıklara maruz bulunmaktadır.

S: Ölümden korkmaz mısınız?

M: Ben zaten ölüyüm.

S: Ne anlamda?

M: Ben çifte ölüyüm. Sadece bedenime değil, zihnime de.

S: Peki ama kesinlikle ölü görünmüyorsunuz!

M: Bunu siz söylüyorsunuz. Sanki benim durumumu benden iyi biliyorsunuz!

S: Üzgünüm. Fakat hiç anlamıyorum. Ben sizi çok canlı ve açık seçik konuşur görürken siz bedensiz ve zihinsiz olduğunuzu söylüyorsunuz.

M: Sizin beyninizde ve bedeninizde muazzam karmaşıklıkta bir iş sürüp gidiyor, bunun bilincinde misiniz? Kesinlikle değilsiniz.

Fakat dışarıdan biri için her şey zekice ve maksatlı bir biçimde yürür görünüyor. Bireyin tüm kişisel hayatının, büyük ölçüde bilinç eşiğinin altına gömülebileceğini, bununla birlikte faaliyetlerini sağlıklı ve düzgün biçimde sürdürebileceğini neden kabul etmemeli?

S: Bu normal midir?

M: Normal nedir? Sizin -arzu ve korkularla obsede, çekişme ve mücadeleyle dolu, anlamsız ve sevinçsiz haldeki- hayatınız mı normal?

Bedeninizin halini şiddetle düşünür olmanız mı normal? Duygular tarafından hırpalanmak, düşünceler tarafından işkence edilmek normal mi? Sağlıklı bir beden ve sağlıklı bir zihin büyük ölçüde sahiplerinin bilinci dışında yaşarlar; ancak ara sıra acı ve ıstırap nedeniyle dikkati çekerler. Neden tüm kişisel hayatı doğru bir biçimde işlev görebilen bu kapsam içine almamalı? İnsan, olan her şeye iyi ve tam tep kiler verebilir ve bunları Farkındalık odağına getirmeden yapa bilir. **"Kendine (egoya) hakim olma"**

varlığın ikinci doğası haline geldiğinde, Farkındalık, odağını değiştirerek, varoluşun ve faaliyetin daha derin düzeylerine yöneltir.

S: O zaman siz bir robot olmaz mısınız?

M: Alışılmış ve tekrarlanır olan bir şeyin otomatikleştirilmesinde ne zarar vardır. O nasılsa otomatiktir. Ama o bir de karmakarışık, düzensiz (kaotik) hale gelirse, o zaman sıkıntı ve acı verir ve dikkat ister. Temiz ve iyi düzenlenmiş bir hayatın tüm amacı, insanı **kaosun tutsaklığından ve kederin yükünden kurtarmak ve özgür kılmaktır**.

S: Bilgisayarla programlanmış bir hayattan yana görünüyorsunuz?

M: Sorunlardan arınmış bir hayatın ne kusuru var? Kişilik, gerçek olanın bir yansımasından ibarettir. Neden yansıma orijinale otomatik olarak sadık kalmasın? Kişinin kendine özgü modeller çizmeye ihtiyacı var mı? Hayat -ki kişi onun bir ifadesidir- kişiye rehberlik edecektir. Kişinin, gerçeğin sadece bir gölgesi olduğunu, fakat gerçeğin kendisi olmadığını bir kez idrak ettiğinizde, üzülüp dertlenmekten vazgeçersiniz. Kendi içinizden, içsel rehberiniz tarafından yönlendirilmeyi kabul eder ve benimsersiniz ve hayat bilinmeyene doğru bir yolculuk ha line dönüşür.

13 -En Yüce, Zihin ve Beden

Soran: Bize söylediklerinizden öyle görünüyor ki çevrenizin tam olarak bilincinde değilsiniz. Halbuki bize son derece uyanık ve faal görünüyorsunuz. Sizin, ardında hiçbir anı bırak mayan bir tür hipnotik durumda olduğunuza inanabilmemiz mümkün değil.

Aksine sizin belleğiniz mükemmel görünüyor. Sizin yönünüzden dünyanın ve bütün içindekilerin var olmadığını nasıl

anlamalıyız?

MAHARAJ: Bu tümüyle bir odaklanma meselesidir. Sizin zihniniz dünyada odaklanmış; benimki ise gerçek üzerinde odaklanmış bulunuyor. Bu, gün içinde ay ışığı gibidir -güneş parlarken hemen hemen görünmez. Yahut yemek yiyişinize bakın; lokma ağzınızda olduğu sürece onun bilincindesiniz, yut tuğunuz andan itibaren artık sizi ilgilendirmez. Onu vücuttan atıncaya dek hep akılda tutmak sıkıntılı olurdu. Zihin normal olarak askıda (kullanılmaz durumda) kalmalıdır -aralıksız faaliyet marazi bir haldir. Evren kendi kendine işler, bunu bili yorum. Başka neyi bilmeye ihtiyacım var?

S: Demek ki bir Gnani ancak yapmakta olduğu şeye dikkatini çevirdiğinde ne yapmakta olduğunu bilir; aksi halde, ilgilenmeksizin sadece eylemde bulunur.

M: Gerçekte, ortalama insan, bedeninin bilincinde değildir. O duyularının, duygularının ve düşüncelerinin bilincindedir. Fakat bir kez bağımlılıklardan kurtulunduğunda, artık bunlar dahi bilincin merkezinden uzaklaşarak **kendiliğinden ve zorlamasızca vaki olurlar**.

S: O halde bilinç merkezi nedir?

M: Bir isim ve şekil veremediğinizdir, çünkü bir niteliği bulunmayan ve bilinç-ötesi olandır o. Diyebilirsiniz ki o bilinç içinde bilinç-ötesi olan bir noktadır. Bir kâğıttaki bir deliğin hem kâğıtta oluşu hem de kâğıttan olmayışı gibi, en yüce hal de bilincin tam merkezinde ama yine de bilinçten ötedir. Bu zihinde bir delik gibidir ki oradan zihne ışık sel gibi dolar. Bu delik ışık bile değildir.

O yalnızca bir geçittir, bir deliktir.

S: Bir geçit ya da delik yalnızca bir boşluk, bir yokluktur.

M: Aynen öyle. Zihnin görüş noktasından o, Farkındalık ışığının zihin alanına girmesi için bir deliktir. Kendi başına ışık ise -

zihinsel isim ve şekil kalıplarından arınmış- katı, yoğun, kaya gibi, homojen ve değişmez bir saf Farkındalık kütlesiyle kıyaslanabilir.

S: Zihinsel mekânla en yüce mekân arasında herhangi bir bağlantı var mıdır?

M: En Yüce olan zihne varlık verir. Zihin bedene varlık verir.

S: Peki ötede ne vardır?

M: Bir örnek alalım. Saygın bir Yogi, uzun yaşama sanatında bir üstat, kendisi bin yaşında, sanatını öğretmek için bana gelir. Ben onun başardıklarına saygı, içten hayranlık duyarım. Fakat ona bütün soracağım şey, uzun ömrün ne işine yarayacağıdır. Ben zamanın ötesindeyim. **Hayat ne kadar uzun olursa olsun, sadece bir anlık bir düştür**. Aynı şekilde, ben bütün nitelik ve özelliklerin ötesindeyim. Onlar benim ışığım içinde görünür ve kaybolurlar fakat beni tanımlayamazlar. Evren niteliklere ve onların farklılıklarına dayanan isimler ve formlarla doludur, ben ise bunların ötesindeyim. **Dünya ben den ötürü vardır, fakat ben dünya değilim**.

S: Fakat siz dünyada yaşıyorsunuz!

M: Bunu siz söylüyorsunuz! **Ben bu bedeni ve bu zihni de içeren bir dünya olduğumu biliyorum, fakat ben bu bedenin ve zihnin diğer zihinler ve bedenlerden daha fazla "benim" olduklarını düşünmüyorum**. Onlar zaman ve uzay içinde orada durmaktadırlar, fakat ben zamansız ve uzaysızım.

S: Fakat mademki her şey sizin ışığınız sayesinde mevcuttur, o halde siz dünyanın yaratıcısı değil misiniz?

M: Ben varlıkların (var olan şeylerin) ne potansiyel hali, ne de tezahür etmiş haliyim. Benim ışığımda onlar, güneş

huzmesi içinde dans eden toz zerrecikleri gibi gelir ve giderler. Işık o zerreleri aydınlatır ama onlara bağımlı değildir.

Onları yarattığı da söylenemez. Hatta onları bildiği bile söylenemez.

S: Ben size bir soru soruyorum, siz de yanıtlıyorsunuz. Sorunun ve yanıtın bilincinde misiniz?

M: Gerçekte ben ne işitiyor ne de yanıt veriyorum. Olaylar dünyasında soru vaki oluyor ve yanıt vaki oluyor. Bana bir şey olduğu yok. Her şey vaki oluyor, o kadar.

S: Siz tanık mısınız?

M: Tanık ne demektir? Sadece bilgi. Demin yağmur yağdı ve şimdi yağmur durdu. Ben ıslanmadım. **Ben yağmurun yağdığını biliyorum ama etkilenmedim. Sadece yağmura tanık oldum.**

S: Kendini tümüyle idrak etmiş (ermiş) ve kendiliğinden En Yüce Hal içinde bulunan bir insan yer, içer vs. görünüyor. O bunun farkında mıdır, yoksa değil midir?

M: İster evrensel bilinç olsun, ister zihin olsun, bilincin yer aldığı ortama biz bilinç eteri (esir'i) deriz. Bilincin algıladığı her şey evreni şekillendirmiştir. Bu her ikisinin ötesinde olan, her ikisini taşıyan, ayakta tutan En Yüce Hal'dir ki o mutlak bir sessizlik ve sükûnet halidir. Oraya her kim girerse gözden kaybolur. O sözcüklerle ya da zihinle erişilmez olandır. Siz ona Tanrı diyebilirsiniz veya Parabrahman veya En Yüce Gerçek, fakat bunlar hepsi zihnin verdiği adlardır. O olma ya da olmama ötesi, adsız, içeriksiz, uğraşsız kendiliğinden bir haldir.

S: O hale erişen biri bilinçli kalır mı?

M: Evren nasıl zihnin bedeni ise, bilinç de En Yüce'nin bedenidir. O bilinç değildir ama bilince varlık veren O'dur.

S: Benim günlük faaliyetlerim çoğunlukla alışkanlıklarıma bağlı olarak otomatik şekilde devam eder. Genel maksadın farkındayım fakat her bir

hareketi ayrıntılarıyla fark edemiyorum. Bilincim genişleyip derinleştikçe ayrıntılar kaybolur ve beni genel yönelimler için serbest bırakırlar. Bir Gnani için de bu -daha büyük ölçüde olmak üzere- böyle mi olur?

M: Bilinç düzeyinde evet. **En Yüce Hal** bakımından ise hayır.Bu hal tümüyle bir ve bölünmez tek ve tam bir gerçek bloğudur (**yekpare, külli bir realitedir**). **Onu bilmenin tek yolu o olmaktır. Zihin ona ulaşamaz**. Onu algılamak için duyulara, onu bilmek için zihne ihtiyaç yoktur.

S: Tanrı dünyayı böyle mi yönetir?

M: Tanrı dünyayı yönetmiyor.

S: Öyleyse kim yapıyor bunu?

M: Hiç kimse. **Her şey kendiliğinden vaki olur**. Siz bir soru soruyorsunuz ve yanıtını kendiniz sağlıyorsunuz. Siz soruyu sorarken yanıtını da biliyorsunuz. Hepsi bilinç içindeki bir oyun. Bütün bölünme ve ayrılıklar hayal ürünüdür. Siz ancak sahte (asılsız) olanı bilebilirsiniz. Gerçeği ise bilmek değil, olmak zorundasınız.

S: Bir tanık olunan bilinç var, bir tanık olan bilinç var. İkincisi midir en yüce olan?

M: İkisi vardır -kişi ve tanık, gözlemci. İkisini bir (gibi) gör düğünüz ve ötesine geçtiğiniz zaman siz En Yüce haldesiniz. O idrak olunamaz çünkü idraki mümkün kılan O'dur. O olmanın da olmamanın da ötesindedir. O ne aynadır ne de aynadaki görüntüdür. O

ne ise o'dur - o ebedi gerçektir.

S: Gnani nedir? O tanık mıdır, En Yüce midir?

M: En Yüce'dir elbette, ama aynı zamanda evrensel tanık olarak da düşünülebilir.

S: Ama o bir kişi olarak kalır mı?

M: Siz kişi olduğunuza inanıyorsanız, her yerde kişiler görürsünüz. Gerçekte ise kişiler yoktur, sadece anılar ve alışkanlıklar silsileleri vardır. Kendini-idrak (erme) anında kişi sona erer. Kimlik kalır, fakat kimlik bir kişi değildir, o gerçeğin aslında, doğasında mevcuttur. Kişinin kendi başına varlığı yok tur; o tanığın zihninde, "Ben-im"in bir yansımasıdır ki o da bir varoluş

halidir.

S: En Yüce bilinçli midir?

M: Ne bilinçlidir ne de bilinçsiz. Bunları deneyimlerimle söylüyorum.

S: Pragnanam Brahma. Bu Pragna nedir?

M: O, benlik **duygusuyla sınırlı olmayan hayat bilgisidir.**

S: O canlılık mıdır, hayat enerjisi midir?

M: Enerji önde gelir. Çünkü her şey bir enerji biçimidir. Bilinç en çok uyanıklık halindeyken ayırt edilebilir. Rüya halinde ise daha az. Uyku halinde daha da az. Dördüncü halde ise homojendir. Onun ötesinde ise tarif olunamaz bir bütün realitedir, burası gnani'nin yeridir.

S: Elimi kestim. O iyileşti. O hangi güçle iyileşti?

M: Hayat gücüyle.

S: O güç nedir?

M: Bilinçtir. Her şey bilinçlidir.

S: Bilincin kaynağı nedir?

M: Bilincin kendisi her şeyin kaynağıdır.

S: Bilinçsiz hayat olabilir mi?

M: Hayır. Hayatsız bilinç de olamaz. Onların ikisi birdir. Fa kat aslında sadece Nihai Olan (Öz) var olandır. Gerisi isim ve şekil meselesidir. Siz ancak ismi ve şekli olanın varolduğu fik ine tutunduğunuz sürece, En Yüce size var olmayan gibi görünecektir.

İsimlerin ve şekillerin hiçbir içeriği bulunmayan kabuklar olduklarını, gerçek olanın isimsiz ve şekilsiz saf hayat enerjisi ve bilinç ışığı olduğunu anladığınız zaman huzura kavuşacaksınız -gerçeğin derin sessizliğine dalmış olacaksınız.

S: Eğer zaman ve uzay illüzyondan başka bir şey değilse ve siz onların ötesindeyseniz, lütfen bana söyleyin, New York'da hava nasıl? Sıcak mı, soğuk mu?

M: Size nasıl söyleyebilirim? Böyle şeyler özel eğitim ister. Ya da New York'a seyahat gerekir. Ben zaman ve uzayın ötesinde olduğumdan tamamen emin olabilirim, ama kendimi zaman ve uzayın belli bir noktasına istediğim anda konduramayabilirim. Bu konu yeterince ilgimi çekmiyor; bu özel Yoga eğitimine katlanmak için bir neden ve amaç görmüyorum. Ben New York'u şimdi işittim. Benim için bu bir sözcüktür. Sözcüğün ifade ettiğinden daha fazlasını niçin bilmem gereksin? Her bir atom bizimki kadar karmaşık bir evren olabilir. Onların hepsini de bilmek zorunda mıyım? Bilebilirim -eğer eğitimini görürsem.

S: New York'daki havayı sorarken nerede hata yaptım?

M: Dünya ve zihin olma halleridirler. En Yüce Olan ise bir hal değildir. O tüm hallere nüfuz etmiştir, fakat o bir başka şeyin hali değildir. O tümüyle, bir nedenden hasıl olmuş bir sonuç değildir, bağımsızdır, kendi içinde tamamdır; o, zaman ve uzaydan, zihin ve maddeden öte olandır.

S: Onu hangi işaretinden tanırsınız?

M: İşte mesele bu, **o bir iz bırakmaz**. Onu tanımamıza aracı olacak bir şey yoktur. Onun, bütün işaretlerden ve yaklaşımlardan vazgeçilerek, direkt olarak görülmesi zorunluluğu vardır. Bütün isimler ve şekiller terk edildiklerinde gerçek sizinledir. Onu aramanız gerekmez. **Çokluk ve çeşitlilik yalnızca zihnin oyunlarıdır. Gerçek tekdir.**

S: Gerçek eğer bir kanıt, iz bırakmaz ise onun hakkında konuşulamaz da.

M: O vardır. O yadsınamaz. O karanlığın derinliklerindedir, gizemin ötesindeki gizemdir. Fakat **diğer her şey sadece vaki olan iken yalnızca O var olan'dır.**

S: O Bilinmez Olan mıdır?

M: O her ikisinden de öte olandır; bilinendir de bilinmeyendir de. Ama ona öncelikle bilinen derdim, sonra bilinmeyen. Çünkü her ne zaman bir şey bilinse, o bilinen gerçektir (gerçek olanın bilgisidir).

S: Sessizlik gerçek olanın bir niteliği midir?

M: Bu da zihne aittir. Bütün haller ve koşullar zihne aittir.

S: Samadhi'nin yeri nedir?

M: Birinin bilincini kullanmaması samadhi'dir. Zihninizi kendi haline bırakırsınız. Hiçbir şey istemezsiniz, ne bedeninizden, ne zihninizden.

14 -Görünüsler ve Gerçek

Soran: Olayların nedensiz olduğunu, **bir şeyin sadece vaki olduğunu ve ona bir neden affedilemeyeceğini** tekrar tekrar söylüyorsunuz. Muhakkak ki her şeyin bir ya da birkaç nedeni olması gerekir. Şeylerin nedensizliğini nasıl anlamalıyım?

MAHARAJ: En Yüksek görüş noktasından görüldüğünde, dünyanın bir nedeni yoktur.

S: Fakat sizin kendi deneyiminize göre nasıldır?

M: Her şey nedensizdir. Dünyanın bir nedeni yoktur.

S: Ben dünyanın yaratılışını gerçekleştiren nedenleri sormuyorum. Dünyanın yaratılışını kim görmüştür? Hatta belki o başlangıçsızdır, her zaman var olagelmiştir. Fakat ben dünyadan söz etmiyorum. Ben dünyayı

mevcut kabul ediyorum -her nasıl ise. O birçok şeyi içeriyor. Elbette her birinin bir ya da birkaç nedeni olmalı.

M: Siz bir kez kendinize zaman ve uzay içinde nedensellikle (Neden-Sonuç Yasası'yla) yönetilen bir dünya yaratırsanız, her şey için bir neden aramak ve bulmak zorunda olursunuz. **Bir soru açar ve bir yanıt empoze edersiniz**.

S: Benim sorum çok basit: Pek çok ve her çeşit şey görüyorum ve her birinin bir ya da birkaç nedeni olması gerektiğini anlıyorum. Siz ise onların nedensiz olduklarını söylüyorsunuz sizin kendi görüş noktanızdan. Fakat size göre hiçbir şey var lığa sahip değildir, o nedenle de neden-sonuç meselesi de orta ya çıkmaz. Bununla birlikte, siz şeylerin varlığını kabul eder görünüyorsunuz, ama onlara bir neden tanımıyorsunuz. İşte benim kavrayamadığım da bu. Onların varlığını kabul ettiğinize göre, (onları yaratan) nedenlerini niçin reddediyorsunuz?

M: Ben yalnızca bilinci görürüm ve her şeyin bilinçten başka bir şey olmadığım bilirim, sizin sinema perdesindeki görüntülerin ışıktan başka bir şey olmadığını bildiğiniz gibi.

S: Yine de ışık hareketlerini yaratan bir neden vardır.

M: Işık hiç hareket etmez. Pekâlâ biliyorsunuz ki filmdeki hareket illüzyonidir, kesik görüntülerin birbirini izlemesiyle oluşur. Hareket eden (göstericinin önünden geçirilen) filmdir - ki işte o zihindir.

S: Bu, filmi nedensiz kılmaz. Oyuncuları, teknisyenleri, yönet meni, yapımcısıyla film oradadır. Dünya nedensellikle yönetilir.

Her şey birbiriyle iç içe bağlantılıdır.

M: Kuşkusuz, her şey iç içe bağlantılıdır. Dolayısıyla, her şeyin sayısız nedeni vardır. En küçük bir şey için tüm evren katkıda bulunur. Bir şey nasıl ise öyledir, çünkü dünya nasıl ise öyledir. Bakın, siz altın takılarla meşgulsünüz -ben ise al tınla. Farklı takılar arasında nedensel (neden oluşturan) bir ilişki yoktur. Siz bir takıyı yeniden eriterek bir başkasını yapmak istediğinizde, ikisi arasında ada bir neden-sonuç ilişkisi yoktur.

Ortak faktör altındır. Fakat altın bir neden olarak kabul edilemez, o kendi başına hiçbir şeyin nedeni değildir. O, zihinde "ben-im" şeklinde yansır, takının kendine özgü ismi ve biçimi gibi. Ama hepsi sadece altındır. Aynı şekilde, **gerçek her şeyi mümkün kılar** ama **gerçek, bir şeyin o hale girişinin, onun isminin ve şeklinin nedeni değildir**. Fakat neden-sonuç hakkında bu denli merak niçin? Şeyler öylesine geçici "olduğuna göre, nedenlerin ne önemi var?

Bırakın gelen gelsin, giden gitsin -niçin olaylara (şeylere) sımsıkı sarılıp da nedenlerini sormalı?

S: Göreli (izafi) bakış noktasından bakıldığında, her şeyin bir nedeni olması zorunluluğu var.

M: Göreli bakışın size ne yararı var? Siz mutlak bakış noktasından bakabilme yeteneğindesiniz -neden göreliye geri dönüyorsunuz? Mutlak'tan korkuyor musunuz?

S: Ben korkuyorum. Ben sözde Mutlaklık hakkındaki kesin kanıların uykusuna (rehavetine) dalmaktan korkuyorum. Doğru dürüst bir hayat yaşamakta mutlaklar pek yardımcı olmaz. Bir gömleğe ihtiyacınız olduğunda, kumaş satın alırsınız, bir terziye gidersiniz vs.

M: Bütün bu konuşma, bilgisizliğinizi gösteriyor.

S: Peki, bilenin görüşü nedir?

M: Sadece ışık vardır ve ışık her şeydir. Geri kalan her şey ışıktan yapılmış bir filmden ibarettir. Film ışığın, ışık da filmin içindedir. Hayat ve ölüm, ben ve ben olmayan - bütün bu fikirleri terk edin. Onların size bir yararı yok.

S: Hangi bakış noktasından neden-sonucu reddediyorsunuz?

Göreli bakış açısından - evren her şeyin nedenidir. Mutlak bakış açısından - hiçbir şey mevcut değildir.

M: Bunu hangi zihin hali için soruyorsunuz?

S: Gündelik uyanıklık hali için, ki ancak o hal içindeyken bu tür tartışmalar yapılabilir.

M: Uyanıklık halindeyken tüm bu sorunlar ortaya çıkar, çünkü onun doğası budur. Fakat siz her zaman o hal içinde değilsiniz.

Elinizde olmaksızın yuvarlanıp düştüğünüz ve çıktığınız öyle bir hal içinde siz iyi olan ne yapabilirsiniz? Şeylerin uyanıklık halinizde size göründükleri gibi- birbirleriyle neden sel olarak ilişkili olduklarını bilmenin size ne yararı olur ki?

S: Dünya ve uyanıklık hali birlikte belirip birlikte kayboluyorlar.

M: Zihin sakin ve mutlak şekilde sessiz olduğunda artık uyanıklık hali yoktur.

S: Tanrı, evren, mutlak, En Yüce gibi sözcükler havadaki seslerden başka bir şey değiller, çünkü onlar üzerinde bir eylem yapma olanağı yok.

M: Ancak kendinizin yanıtlayabileceği sorular getiriyorsunuz.

S: Beni böyle başınızdan savmayın! Siz bütünlükten (kül'den), evrenden, bu gibi hayali şeylerden söz etmede çok hızlısınız! Onlar gelip de, kendileri adına konuşmanızı size yasaklayamazlar. Ben bu tür sorumsuzca genelleştirmelerden nefret ediyorum! Ve siz onları kişileştirmeye çok yatkınsınız. Neden Sonuç Yasası olmadıkça düzen olamaz, hiçbir maksatlı fiil mümkün olamaz.

M: Her bir olayın bütün nedenlerini bilmek mi istiyorsunuz? Bu mümkün müdür?

S: Mümkün olmadığını biliyorum! Bütün bilmek istediğim, her şeyin bir nedeni olup olmadığı ve nedenleri etkilemek suretiyle olayların değiştirilip değiştirilemeyeceği?

M: Olayları etkilemek için nedenleri bilmeye ihtiyacınız yok tur. İşleri yapmanın ne kadar dolambaçlı bir yolu bu! Her olayın kaynağı ve sonu siz değil misiniz? Olayı kaynağında kon trol edin.

S: Her sabah gazeteyi alıp, dünyanın yoksulluk, nefret, savaşlar gibi dertlerinin azalmaksızın devam ettiğini çaresizlik ve yılgınlık içinde okuyorum. Benim sorularım keder olgusu, onun nedeni ve çaresiyle ilgili. Çarenin Budizm olduğunu söyleyerek beni başınızdan savmayın! Beni etiketlemeyin. Sizin nedensizlik üzerinde ısrar etmeniz, dünyanın değişebileceği hakkındaki tüm umutları yok ediyor.

M: Siz karmaşa içindesiniz, çünkü dünyanın içinde olduğunuza inanıyorsunuz, dünyanın sizin içinizde olduğuna değil.

Önce kim geldi, siz mi, ana-babanız mı? Siz belli bir zamanda ve yerde doğduğunuzu, bir ana-babanız, bir bedeniniz ve isminiz olduğunu hayal ediyorsunuz. İşte bu sizin günahınız ve felaketinizdir. Eğer onun üstünde çalışırsanız dünyanızı değiştirebilirsiniz elbette. Elbette çalışın. Sizi kim durdurur? Cesaretinizi ve hevesinizi asla kırmadım. Nedenli olsun nedensiz olsun bu dünyayı siz yaptınız ve onu değiştirebilirsiniz.

S: Nedensiz bir dünya tümüyle benim kontrolüm dışındadır.

M: Tam tersine, tek kaynağı ve tek zemini (ortamı) siz olduğunuz bir dünyayı değiştirmek tümüyle sizin gücünüz

dahilindedir. Yaratılmış olan eritilip dağıtılabilir ve yeniden yaratılabilir. Eğer gerçekten isterseniz istediğiniz her şey vaki olacaktır.

S: Bütün bilmek istediğim, dünyanın dertleriyle nasıl başa çıkabileceğimizdir.

M: Siz onları kendi arzularınız ve korkularınız yüzünden yarattınız, onlarla başa çıkın. Hepsi kendi gerçek varlığınızı unutmuş

olmanızdan dolayı vardır. Perdedeki filme gerçeklik verdiğinizden, oradaki insanları seviyor, onlarla birlikte acı çeki yor, onları kurtarmaya çalışıyorsunuz. Ama iş böyle değil. Siz işe kendinizle başlamalısınız. Başka yol yoktur.

S: Sizin evreniniz mümkün olabilecek tüm deneyimleri içerir görünüyor. Birey onun içinde kendince bir yol izler, hoşuna giden ve gitmeyen haller

yaşayarak ilerler. Bu da sorgulamalara ve arayışlara yol açar; böylece, görüşün genişlemesini, bireyin kendi yarattığı dar, sınırlı ve ben-merkezli dünyasının öte sine geçebilmesini sağlar. Bu kişisel dünya zamanla değişebilir. Evren ise zamansız, sonsuz ve mükemmeldir.

M: Görünüşü gerçekmiş gibi kabul etmek keder verici bir günah tır ve bütün felaketlerin nedenidir. Siz her şeyi kaplayan, ebedi ve sonsuz yaratıcılıktaki Farkındalıksınız - bilinçsiniz. Başka her şey yerel ve geçicidir. Ne olduğunuzu unutmayın. Bu arada, gönlünüzce çalışın. Çalışma ve bilgi el ele yürümelidir.

S: Ruhsal gelişmemin kendi elimde olmadığı duygusunu taşı yorum. İnsanın kendi plânlarını yapması ve bu plânları ger çekleştirmesi onu hiçbir yere götürmez. Sadece kendi çevrem de daireler çizer dururum. Tanrı, meyvenin olgunlaştığına karar verince onu kopartıp yiyecektir. O'na henüz ham görünen meyve dünya ağacında bir gün daha kalacaktır.

M: Siz Tanrı'nın sizi bildiğini düşünüyorsunuz, öyle mi? O dünyayı bile bilmez.

S: Sizinki farklı bir Tanrı. Benimki farklı. Benimki merhametlidir. Bizimle birlikte acı çeker O.

M: Binlercesi ölürken, siz birini kurtarmak için dua edersiniz. Ve eğer hepsi ölmeyecek olursa, dünyada yer kalmayacak.

S: Ben ölümden korkmam. Benim derdim acılar ve ıstıraplar dır. Benim Tanrım sade bir Tanrı'dır ve oldukça çaresizdir. Tanrının bizi bilge olmaya zorlayacak gücü yoktur. O sadece durup bekler.

M: Eğer siz ve Tanrınız, her ikiniz de çaresizseniz, bu, dün yanın rastlantısal olduğu anlamına gelmez mi? Ve eğer öyle ise yapabileceğiniz tek şey, onun ötesine geçmektir.

15 -Gnani

Soran: Tanrı'nın gücü olmadıkça hiçbir şey yapılamaz. O ol masa, siz bile burada oturup bizimle konuşuyor olamazdınız.

MAHARAJ: Hepsi O'nun işidir, kuşku yok. Ben bir şey istemediğime göre, bundan bana ne? Tanrı bana ne verebilir ve benden ne alabilir? Benim olan benimdir, hatta Tanrı yokken bile benimdi. Kuşkusuz, **"Ben-im" duygusu, olma durumu, o çok küçücük bir şey, bir ufacık noktadır.** İşte bu benim kendi yerimdir, onu bana kimse vermedi. Dünya benimdir; onun üs tünde yetişenler ise Tanrı'nın.

S: Tanrı dünyayı sizden mi kiraladı?

M: Tanrı kendini bana adamıştır ve bütün bunları benim için yapmıştır.

S: Sizden ayrı bir Tanrı yok mudur?

M: Nasıl olabilir? Kök "Ben-im", Tanrı ağaçtır. Kime ve ne için tapmam gerekiyor?

S: Siz kendini adayan mı, yoksa kendisine adanılan mısınız?

M: Hiçbiri, **ben adanmışlığın kendisiyim.**

S: Dünyada yeterince adanmışlık yok.

M: Siz hep dünyayı ıslah etme, düzeltme peşindesiniz. Dünyanın sizin tarafınızdan kurtarılmayı beklediğine gerçekten inanıyor musunuz?

S: Dünya için ne kadar bir şey yapabileceğimi bilemiyorum. Bütün yapabileceğim ise denemektir. Benden yapmamı isteyeceğiniz başka bir şey var mı?

M: Sizsiz bir dünya var mıdır? Dünya hakkında her şeyi biliyorsunuz ama kendiniz hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. İşinizi yapmanız için alet kendinizsiniz; başka aletiniz yok. İşinizi düşünmeden önce niçin aletlerinizle meşgul olmuyorsunuz?

S: Ben bekleyebilirim ama dünya bekleyemez.

M: Araştırıp incelememeniz yüzünden siz dünyayı bekletiyorsunuz.

S: Ne için bekliyor?

M: Onu kurtaracak biri için.

S: Tanrı dünyayı yönetiyor, onu Tanrı kurtaracak.

M: Bunu siz söylüyorsunuz! Tanrı gelip de size dünyayı, sizin değil, O'nun yarattığını ve bunun O'nun işi (meselesi) olduğunu mu söyledi?

S: Bu neden benim tek işim olsun?

M : Düşünün. İçinde yaşadığınız dünyayı başka kim biliyor?

S: Siz biliyorsunuz. Herkes biliyor.

M: Sizin dünyanızın dışından biri geldi de bunu söyledi mi?

Ben ve diğer herkes sizin dünyanızda görünüp kaybolurlar, biz hepimiz sizin merhametinize kalmışız.

S: Bu pek o kadar kötü bir şey olamaz! Siz benim dünyamda var olduğunuz gibi, ben de sizin dünyanızda var oluyorum.

M: Benim dünyam hakkında bir kanıtınız yok. Siz kendi kurduğunuz bir dünya ile tamamen sarılıp sarmalanmış haldesiniz.

S: Anlıyorum. Tamamen, ama - umutsuzca mı?

M: Kendi dünyanızın hapishanesinde bir adam beliriyor, sizin yarattığınız acı verici çelişkiler dünyasının sürekli ve kalıcı olmadığını ve onun bir yanlış anlamaya dayandığını söylüyor. O size, o hapishaneden -oraya nasıl girdiyseniz aynı yolla- dışarı çıkmanız için rica ediyor. **Siz oraya ne olduğunuzu unuttuğunuz için girdiniz ve kendinizi olduğunuz gibi idrak ederek oradan çıkacaksınız**.

S: Bu, dünyayı nasıl etkiler?

M: Siz dünyadan kurtulmuş (bağımsız) olduğunuz zaman onunla ilgili bir şeyler yapabilirsiniz. Siz onun tutsağı olmakta devam ettiğiniz sürece onu değiştirmekten aciz kalırsınız. Tam tersine, yaptığınız her şey durumu daha da ağırlaştıracaktır.

S: Tanrı yardım eder.

M: Tanrı'nın size yardım etmesi için sizin varlığınızı, var olduğunuzu bilmesi gerek. Fakat siz ve dünyanız rüya halleridir. Rüyada türlü azap çekebilirsiniz. Onları kimse bilmez ve size kimse yardım edemez.

S: Öyleyse bütün sorularım, araştırmalarım ve incelemelerim yararsız.

M: Bunlar uykudan yorulan bir insanın kımıltılarıdır sadece. Onlar uyanışın nedenleri değil, fakat onun ilk işaretleridir.

Fakat yanıtlarını zaten bildiğiniz boş sorular sormamalısınız.

S: Doğru bir yanıtı nasıl alabilirim?

M: Doğru bir soru sorarak - sözcüklerle değil fakat **ışığınıza sadık bir biçimde yaşamaya cesaret** ederek. Gerçek uğruna ölmeye gönüllü olan bir insan onu alacaktır.

S: Bir başka soru: Kişi var. Kişiyi bilen var. Tanık var. Bilen ile tanık aynı mıdır, yoksa ikisi ayrı haller midir?

M: Bilen ile tanık iki mi yoksa bir midir? Bilen bilinenden ayrı görüldüğünde tanık yalnız durur. Bilen ile bilinen bir olarak görülürse tanık da onlarla bir olur.

S: Hangisi gnani'dir? Tanık mı, En Yüce mi?

M: Gnani hem en yücedir hem de tanıktır. O hem varlıktır,hem de Farkındalıktır. Bilinçle ilişkili olarak, o Farkındalıktır.Evrenle ilişkili olarak o saf varlıktır (varoluştur).

S: Peki, kişi için nasıl? Hangisi önde gelir, kişi mi yoksa bilen mi?

M: Kişi çok küçük bir şeydir. Aslında o bir bileşiktir, kendi başına var olamaz. O yalnızca zihnin gölgesi, anıların toplamıdır. Saf varlık zihnin aynasında biliş olarak yansır. Bilinen, belleğe ve alışkanlıklara dayandırılan bir kişi olarak şekillenir. O sadece bir gölgedir ya da bilen'in zihin perdesine yansıyan projeksiyonudur.

S: Ayna var, yansıyan akis var, peki güneş nerede?

M: En Yüce Olan, güneştir.

S: O bilinçli olmalı.

M: O ne bilinçli ne de bilinçsizdir. Onu bilinç ve bilinçsizlik kavramları içinde düşünmeyin. O, her ikisini de kapsayan ve her ikisinin de ötesi olan hayattır.

S: Hayat çok zekidir. O nasıl bilinçsiz olur?

M: Siz bellekte bir kesinti olduğu zaman buna bilinçsizlik diyorsunuz. Gerçekte sadece bilinç vardır. Tüm hayat bilinçlidir; tüm bilinç - canlıdır.

S: Taşlar bile mi?

M: Taşlar bile bilinçli ve canlıdır.

S: Benim üzücü yanım şu: Hayal edemediğim, imgeleyemediğim şeyi yadsıma, reddetme eğilimindeyim.

M: Hayal ettiklerinizin varlığını reddetmeniz daha akıllıca olurdu. **Hayal edilendir gerçek olmayan**.

S: Hayal edilebilir olanların hepsi gerçek-dışı mıdır?

M: Anılara dayandırılan imgeleme gerçek-dışıdır. Gelecek büsbütün gerçek-dışı değildir.

S: Geleceğin hangi bölümü gerçek, hangi bölümü gerçek-dışıdır?

M: Beklenmeyen ve tahmin edilemez olan gerçektir.

16 -Arzusuz Olmak, En Yüce Mutluluktur

Soran: Kendini idrak etmiş, gerçeğe varmış pek çok kimse gördüm fakat özgürleşmiş bir insan hiç görmedim. Siz hiç özgürleşmiş

insanla karşılaştınız mı yoksa özgürlüğe ulaşmak, başka şeylerin yanı sıra, bedeni de terk etmek anlamına mı geliyor?

MAHARAJ: Kendini-idrak, gerçeğe varma ve özgürleşme ile neyi kastediyorsunuz?

S: Ben kendini-idrak ya da gerçeğe varma deyimiyle harikulade bir huzur, iyilik ve güzellik deneyimini kastediyorum; dünyanın bir anlam taşıdığı, madde ile öz'ün her şeye nüfuz eden bir birlik halinde olduğu. Böyle bir deneyim kalıcı olmasa da unutulamaz.

O zihinde hem bir anı hem de bir özlem olarak parlar. Ben neden söz ettiğimi biliyorum, çünkü böyle de neyimler yaşadım.

Özgürlüğe ulaşmak derken de bu harikulade halde sürekli kalmayı kastediyorum. Sorduğum şu: Acaba özgürlüğe ulaşmışlık haliyle bedenin sağ kalması birlikte mümkün olabilir mi?

M: Bedenin ne kusuru var?

S: Beden öylesine güçsüz ve kısa ömürlü ki. O ihtiyaçlar ve istekler yaratıyor. O insanı üzücü bir biçimde kısıtlıyor.

M: Peki sonra? Varsın fiziksel ifadeler kısıtlı olsun. Ama **özgürleşme, insanın kendi kendine empoze etmiş olduğu yanlış**

fikirlerden kurtulmasıdır. Ne denli görkemli olursa olsun, belli bir deneyim onu kapsayamaz.

S: O ebediyen devam eder mi?

M: Bütün deneyimler zaman ile bağımlıdır. Her ne ki başlangıcı vardır, sonu da olması zorunludur.

S: Öyleyse benim düşündüğüm anlamda bir kurtuluş, özgürleşme yoktur.

M: Tam tersine, insan daima özgürdür. Siz hem bilinçlisiniz hem de bilinçli olmakta özgürsünüz. Bunu sizden hiç kimse alamaz. Sizin kendinizi yok (var olmayan) ya da bilinçsiz bildiğiniz hiç olur mu?

S: Hatırlamayabilirim ama bu benim zaman zaman olabileceğimin aksini kanıtlamaz.

M: Neden dikkatinizi deneyimden ayırıp deneyimleyene çevirmiyor ve şunu bütün anlam ve önemiyle idrak etmiyorsunuz ki, yapabileceğiniz tek gerçek beyan "Ben-im (var olanım)" dir.

S: Bu nasıl yapılır?

M: Burada "nasıl" yoktur. Sadece "Ben-im" fikrini zihninizde tutmaya ve onunla birleşip kaynaşmaya devam edin, ta ki **aklınız ve gönlünüz (zihniniz ve duygularınız) bir oluncaya kadar**. Tekrarlanan girişimlerle siz dikkat ve sevginin doğru dengesini (akıl ve gönül arasındaki doğru dengeyi) bulacaksınız ve zihniniz "Ben-im" düşünce-duygusuna sağlam bir biçimde yerleşecektir.

Her ne düşünseniz, söyleseniz ya da yapsanız, bu değişmez ve bozulmaz olan sevgi dolu varlık duygusu zihninizin ebedi zemini olarak kalır.

S: Ve siz buna kurtuluş ya da özgürleşme diyorsunuz.

M: Ben buna normal durum diyorum. Çabasızca ve mutluluk la olmak, bilmek ve yapmakta ne yanlışlık var? Bunu, bedeni derhal mahvedebilecek kadar, öylesine olağandışı bir şey gibi düşünmek neden? Bedenin kusuru ne ki ölmesi gereksin? Be deninize karşı takındığınız tavrı değiştirin ve onu rahat bırakın. Şımartmayın, işkence de etmeyin. Sadece, onun devamını sağlayın ve çoğunlukla da bunun, bilinçli dikkatin eşiği al tında cereyan etmesini sağlayın.

S: O harika deneyimlerimin anıları hiç aklımdan çıkmıyorlar. Onları geri istiyorum.

M: Onları geri istediğiniz içindir ki onlara sahip olamıyorsunuz. **Bir şeyi şiddetle arzu etme hali tüm daha derin deneyimlerin önünü tıkar.** Ne istediğini tam ve kesin olarak bilen bir zihin değerli bir deneyim yaşayamaz, çünkü zihnin hayal edebileceği ve isteyebileceği hiçbir şey fazla değer taşımaz.

S: O halde hangi şey istemeye değer?

M: En iyiyi isteyin. En yüce mutluluğu, en büyük özgürlüğü. **Emel ve arzu taşımamak en büyük mutluluktur.**

S: Arzulardan kurtulmuşluk değil benim istediğim özgürlük. Ben özlemlerimi gerçekleştirmek için özgürlük istiyorum.

M: Özlemlerinizi gerçekleştirmek için özgürsünüz. İşin doğru su, başka bir şey yaptığınız yok.

S: Çalışıyorum ama beni umutsuzluğa düşüren engeller var.

M: Onları yenin.

S: Yapamıyorum, fazla zayıfım.

M: Sizi zayıf kılan ne? Zayıflık nedir? Başkaları arzularını gerçekleştiriyorlar, siz neden yapamıyorsunuz?

S: Enerjim yetersiz olmalı.

M: Enerjinize ne oldu? Nereye gitti? Siz onu birbirleriyle çelişen birçok arzu ve arayış içinde dağıtmadınız mı? Sizin sonsuz enerji birikiminiz yok ki?

S: Neden yok?

M: Hedefleriniz, amaçlarınız küçük ve düşük düzeyli. Bunlar fazla enerji çekmezler kendilerine. Ancak Tanrı'nın enerjisi sonsuzdur - çünkü O kendi

için hiçbir şey istemez. O'nun gibi olun, o zaman bütün arzularınız gerçekleşir. Hedefleriniz ne denli yüksek, arzularınız ne denli geniş ise onların gerçekleş meleri için o kadar çok enerjiniz olur. İyi olanı isteyin, o zaman bütün evren sizinle birlikte çalışacaktır. Fakat kendi zevkinizin peşindeyseniz, onu zor yoldan kazanmak zorundasınız. Arzulamadan önce hak edin, layık olun.

S: Felsefe, sosyoloji ve eğitim üzerinde çalışıyorum. Kendini idrake ulaşmayı hayal etmeden önce, sanırım daha fazla zihinsel gelişmeye ihtiyacım var. Doğru yol üstünde miyim?

M: Hayatınızı kazanmak için bir miktar uzmanlık bilgisine sahip olmanız gerekir. Genel bilgi kuşkusuz, zihni geliştirir. Fa kat hayatınızı bilgi yığmağı yapmakla geçirirseniz, çevrenize bir duvar örersiniz. Zihnin ötesine geçmek için iyi dayanıp döşenmiş bir zihne ihtiyaç yoktur.

S: Öyleyse neye ihtiyaç vardır?

M: Zihninize güvenip bel bağlamayın ve onun ötesine geçin.

S: Zihnin ötesinde ne bulacağım?

M: Olmanın, bilmenin ve sevmenin doğrudan deneyimini.

S: İnsan zihnin ötesine nasıl geçer?

M: Birçok başlangıç noktası vardır ki hepsi aynı hedefe götürür. **Faaliyetlerin meyvelerini terk ederek**, özveri gerektiren iş

(hizmet) yapmakla başlayabilirsiniz; daha sonra düşünmek ten vazgeçebilir ve tüm arzulardan vazgeçerek bitirebilirsiniz. Burada vazgeçmek (tyaga) kullanılmaya hazır (operasyonel) faktördür. Ya da istediğiniz, düşündüğünüz veya yaptığınız hiç bir şeyi dert edinmezsiniz ve kuvvetle, sadece "Ben-im" düşünce ve duygusuna odaklanırsınız. Her tür deneyim size gele bilir - her algılanabilir şeyin geçici olduğu, yalnızca "Ben varım"ın kalıcı olduğu bilgisi üzerinde sabit kalın.

S: Tüm hayatımı böyle uygulamalara adayamam. Uğraşmam gereken görevlerim var.

M: Görevlerinizi elbette yerine getiriniz. Heyecanlarınızın işin içine karışmadığı, yararlı olan ve ıstıraba neden olmayacak bir iş

sizi bağlamaz, engellemez. Siz çeşitli yönlerde işler üstlenmiş olabilir ve müthiş bir zevk ve şevkle çalışabilirsiniz, ama yine de her şeyi etkilenmeden yansıtan, ayna gibi bir zihinle, içsel olarak özgür, sakin ve huzurlu kalabilirsiniz.

S: Böyle bir hale ulaşılabilir mi?

M: Mümkün olmamış olsaydı ondan söz etmezdim. Fantezilerle neden uğraşayım?

S: Herkes kutsal metinlerden sözler aktarıyor.

M: Yalnızca kutsal metinleri bilenler hiçbir şey bilmezler. Bilmek olmak demektir. Ben ne hakkında konuştuğumu biliyorum; bu okunan ve söylenenlerden alıntı değildir.

S: Ben bir profesörün öğretimi altında Sanskritçe öğreniyorum, fakat aslında sadece kutsal metinler okuyorum. Kendimi-idrakin arayışı içindeyim ve rehberliğe ihtiyacım var. Lütfen söyleyin bana, ne yapmam gerek?

M: Madem ki kutsal metinleri okuyorsunuz, neden bana soruyorsunuz?

S: Yazılar genel yönleri, kuralları gösteriyorlar; bireyin ise kişisel talimatlara gereksinimi var.

M: Sizin öz varlığınız en yüce öğretmendir (sadguru). Dıştaki öğretmen (guru) yalnızca bir kilometre taşıdır. Sizinle birlikte hedefe yürüyecek olan ancak içteki öğretmendir; çünkü o hedefin ta kendisidir.

S: İçteki öğretmene kolayca erişilmiyor.

M: Madem ki o sizin içinizde ve sizinledir, bu ciddi bir zorluk olamaz. İçinize bakın, onu bulacaksınız.

S: Ben içime baktığım zaman, duyular ve algılar, düşünceler ve duygular, arzular ve korkular, anılar ve beklentiler buluyorum.

Sonuçta, bir bulut içine gömülüyor ve hiçbir şey göremiyorum.

M: İşte bütün bunları gören de hiçbir şey görmeyen de içteki öğretmendir. Sadece o vardır, diğer her şey var gibi görünürler. O

sizin özünüzdür (swarupa), sizin umudunuz ve özgür lük güvencenizdir o; onu bulun, ona sarılın, o zaman kurtulacak ve emin ellerde olacaksınız.

S: Size gerçekten inanıyorum, fakat iş bu iç-benliği gerçekten bulmaya gelince, onun benden kaçtığını görüyorum.

M: Bu "benden kaçıyor" fikri nereden kaynaklanıyor?

S: Zihnimden.

M: Zihni kim biliyor?

S: Zihnin tanığı zihni biliyor.

M: Herhangi biri gelip de size "Ben senin zihninin tanığıyım" dedi mi?

S: Elbette hayır. O da zihinde sadece bir başka fikir olurdu.

M: Öyleyse tanık kim?

S: Benim.

M: Demek ki tanığı tanıyorsunuz, çünkü tanık sizsiniz. Tanığı ille de gözünüzün önünde görmeniz gerekmez. **Olmak, bilmektir.**

S: Evet, görüyorum ki tanık benim, farkındalığın kendisi. Fakat bunun bana nasıl bir yararı olur?

M: Ne soru ama! Ne tür bir yarar umuyorsunuz? Ne olduğunuzu bilmek, bu yeterince iyi bir şey değil midir?

S: Kendini-bilmenin yararları ne?

M: Sizin ne olmadığınızı anlamanıza yardım eder ve sizi asıl sız fikirlerden, arzulardan ve eylemlerden bağımsız kılar.

S: Eğer ben yalnızca tanıksam, yanlış ya da doğrunun ne önemi olur?

M: Kendinizi bilmenize yardım eden şey doğrudur. Bunu engelleyen şey de yanlıştır. İnsanın gerçek varlığını bilmesi mutluluktur, unutmak ise elem.

S: Tanık-bilinci gerçek Ben midir?

M: O, gerçek olanın zihin aynasındaki yansımasıdır (buddhi). Gerçek olan ötededir. Tanık, sizin öteye ulaşmak için geçiş kapınız dır.

S: Meditasyonun amacı nedir?

M: Asılsız, sahte olanın sahteliğini görmek meditasyondur. Bu her zaman devam etmelidir.

S: Bize düzenli olarak meditasyon yapmamız söylendi.

M: Gerçek ile sahteyi ayırt edebilme ve sahte olanı terk etme yolunda derin düşünülerek yapılan gündelik alıştırmalar meditasyondur. Başlangıç için birçok meditasyon şekli vardır ama onlar birbirlerine karışarak sonunda bir olurlar.

S: Lütfen bana söyleyin, kendini-idrake götüren en kısa yol hangisidir?

M: Hiçbir yol daha kısa ya da daha uzun değildir; fakat bazı kimseler daha ciddi, içten ve isteklidirler, bazıları daha az. Size kendimden söz edebilirim. Ben basit bir insandım ama Guru'ma güvendim. O bana neyi yapmamı söylediyse yaptım. O bana,

"Ben-im" düşünce ve duygusu üzerinde konsantre olmamı söyledi, ben de öyle yaptım. O bana bütün algılanabilir ve kavranabilir olanların ötesinde olduğumu söyledi - ben inandım. Ona kalbimi, ruhumu, tüm dikkatimi ve bütün boş vaktimi verdim (aileme bakmak için çalışmak zorundaydım). İnanç ve sadakatle uygulama sonucu olarak üç yıl içinde kendimi buldum (swarupa).

Siz size uygun olan herhangi bir yolu seçebilirsiniz; **içtenliğinizin derecesi ilerleyiş hızınızı** tayin edecektir.

S: Bana bir işaret veremez misiniz?

M: Sürekli "Ben-im" Farkındalığım sürdürmeye çalışın. Bu, bütün çabaların başlangıcı ve sonudur.

17 -Ebedi Simdi

Soran: Zihnin en üstün güçleri anlayış, zekâ ve içgörüdür. İnsanın üç bedeni vardır-fiziksel, zihinsel ve nedensel (kozal) (prana, mana, karana). Fiziksel beden onun varlığını, zihinsel beden onun biliş halini, nedensel beden ise onun haz dolu yaratıcılığını yansıtır. Tabii tüm bunlar bilinçteki formlardır. Fakat onlar kendilerine has nitelikleriyle ayrıymış gibi görünürler. Zekâ (buddhi) bilme gücünün (chit) zihindeki yansımasıdır. İnsanı bilgili ve zeki kılan odur. Zekâ parlaklaştıkça, bilgi daha geniş, daha derin ve daha gerçek olur. Nesneleri bilmek, insanları bilmek, kendini bilmek, zekânın fonksiyonlarıdır; sonuncusu en önemli olandır ve önceki ikisini içerir. Kendini ve dünyayı yanlış anlamak sahte fikirlere ve arzulara yöneltir ki bunlar da insanı bağımlılığa, tutsaklığa götürür. Kendini doğru anlamak ise illüzyonun tutsaklığından kurtula bilmek için gereklidir. Bütün bunları teoride anlıyorum ama sıra uygulamaya gelince, görüyorum ki, durumlar ve insanlar karşısındaki tepkilerimde umutsuz bir biçimde başarısızlığa uğruyorum ve bu uygun olmayan tepkilerimle tutsaklığımı artırıyorum. Hayat benim yavaş işleyen, kapanık zihnime göre çok hızlı. Eski hataların tekrarlanmış olduklarını fark ettiğimde, anlıyorum, ama çok geç kalmış olarak.

MAHARAJ: Öyleyse sorununuz nedir?

S: Hayata yalnız zekice değil, aynı zamanda çok çabuk yanıt vermeye ihtiyacım var. Tamamen çabasızca, kendiliğinden olmadıkça bu hız yeterli olmayacak. Böyle bir kendiliğinden olma durumunu nasıl gerçekleştirebilirim?

M: Ayna güneşi çekmek için hiçbir şey yapamaz. O sadece parlaklığını koruyabilir. Zihin de hazır olur olmaz güneş onun içinde parlar.

S: Bu Öz Varlık'ın ışığı mı, zihnin ışığı mı?

M: Her ikisinin de. O nedensiz, kendi başına değişmez olandır, zihin hareket edip değiştikçe ışığı renklendirir. Bu sinemaya çok benzer. Işık filmin içinde değildir, fakat film ışığı renklendirir ve ışığı yakalamak suretiyle onun hareket ediyormuş gibi görünmesini sağlar.

S: Siz şimdi mükemmel halde misiniz?

M: Mükemmellik bir zihin halidir - zihin saf olduğunda. Ben ise zihnin ötesindeyim, her ne hal ise; saf ya da saf olmayan farkındalık benim doğamdır; olmak ya da olmamak, nihayette ben bu ikisinin de ötesindeyim.

S: Meditasyon sizin durumunuza ulaşmamda bana yardımcı olacak mı?

M: Meditasyon sizi tutsak eden bağları bulmanıza, onları çözmenize ve o tutsaklık limanından ayrılmanıza yardımcı olacaktır. Siz herhangi bir şeye karşı artık bağımlı olmadığınızda, payınıza düşeni yapmışsınız demektir. Üst tarafı sizin için yerine getirilecektir.

S: Kim tarafından?

M: Sizi buralara kadar getirmiş olan, kalbinizi gerçeği arzula maya, aklınızı da onu aramaya teşvik eden aynı güç tarafın dan. Bu sizi canlı tutan aynı güçtür. Siz ona Hayat ya da En Yüce diyebilirsiniz.

S: Aynı güç, vakti geldiğinde beni öldürecek.

M: Doğduğunuzda siz orada hazır bulunmuyor muydunuz? Ölümünüzde de hazır bulunmayacak mısınız? Her zaman hazır (var) olanın kim olduğunu

bulun; o zaman sizin o, hayata kendiliğinden ve kusursuz bir biçimde karşılık verme sorununuz çözümlenmiş

olacak.

S: Ebedi varlığın idrakine varmak ve durmadan değişen geçici olaylara kolay ve uygun karşılığı verebilmek iki farklı ve ayrı sorundur. Siz o ikisini yoğurup birleştirir görünüyorsunuz. Böyle yapmanızın nedeni ne

M: Ebedi varlığı idrak etmek, ebedi varlık olmak demektir; bütün olmak, tüm içeriği ile evren olmak, her olay bütünün eseri, etkisi ve anlatımıdır ve o bütün ile temelde uyum içindedir. Bütünden gelen her yanıtın ise doğru, zahmetsiz ve anın da olması zorunludur.

Eğer doğru ise başka türlü olamaz. Geciken yanıt yanlış yanıttır. **Düşünce, duygu ve eylem**, onları davet eden durum ile bir olmalı ve eşzamanlı olarak vaki olmalıdır.

S: Bu nasıl olur?

M: Size söylemiştim. Sizin doğumunuzda hazır bulunan ve ölümünüze tanık olacak olanı bulun.

S: Babam ve annem mi?

M: Evet, sizin anne ve babanız, sizin gelmiş olduğunuz kaynak. Bir sorunu çözmek için onun kaynağına inmelisiniz. Bir sorunun doğru çözümü, onun ancak evrensel, tarafsız bir araştırma ve sorgulama içinde çözümlenmesiyle bulunabilir.

18 -Ne Oldugunuzu Bilmek için Ne Olmadığınızı Bulun

Soran: Sizin evreni madde, zihin ve ruh olarak tarif etmeniz, birçok tariften bir tanesidir. Evrenin, ona uygun olduğu umulan birçok başka kalıpları var ve insan bu kalıplardan hangisinin doğru, hangisinin yanlış olduğunu bilme konusunda şaşkınlığa uğruyor. Ve insan sonunda bu kalıpların (tariflerin) sözcüklerden ibaret oldukları ve hiçbirinin gerçeği içermediği kuşkusuna kapılmaya başlıyor. Size göre gerçek (realite) üç alandan oluşmuştur:

Madde-enerji alanı (mahadakash); bilinç alanı (chidakash) ve saf (salt) ruh (paramakash). Birincisi hem harekete, hem atalete sahip bir şey. Algılama alanımıza giriyor. Onu algıladığımızı da biliyoruz-bilincindeyiz ve bilincinde olduğumuzun da farkındayız. Böylece, ikisine sahibiz: Madde-enerji ve bilinç. Madde uzay içinde gibi görünüyor, enerji ise değişimle ilgili olduğundan ve değişimin hızıyla ölçüldüğünden, daima zaman içindedir.

Bilinç de, her nasılsa, zaman ve uzayın tek bir noktası üzerinde, şimdi, burada olan bir şey gibi görünüyor, ama siz, bilincin de evrensel olduğunu öne sürer görünüyorsunuz - bu da onu zamansız, uzaysız ve kişilik-dışı bir şey kılıyor. Ben zamansızlık-uzaysızlık ve şimdi-burada oluş arasında bir çelişki olmadığını bir ölçüde anlayabilirim de, kişiliği olmayan (gayri şahsi) bir bilinç benim derinliğini kavra yamadığım bir şey. Bana göre bilinç her zaman odaklanan, merkezlenen, bireyselleşendir, bir kişidir. Siz algılayan bulunmadan algılama, bilen olmadan biliş, seven olmadan sevgi, eylemci olmadan eylemin olabileceğini söyler görünüyorsunuz. Öyle hissediyorum ki biliş-bilen-bilinen üçlüsü hayatın tüm hareketlerinde görülebilir. Bilinç, bir bilinçli varlığı ve bilincin bildiği bir nesneyi ve de biliş olgusunu gerekli kılar. Bilinci (bilinçli) olana ben bir kişi derim. Bir kişi dünyada yaşar ve onun bir parçasıdır, onu etkiler ve ondan etkilenir.

MAHARAJ: Dünyanın ve kişinin ne ölçüde gerçek olduğunu niçin sorgulamıyorsunuz?

S: Oh, hayır! Sorgulamam gerekmez. Kişinin içinde bulunduğu dünyadan daha az gerçek olmaması yeterlidir.

M: Öyleyse mesele nedir?

S: Kişiler gerçek ve evrenseller (külli) kavramsal mıdır, yoksa evrenseller gerçek, kişiler hayal ürünü müdür?

M: Hiçbiri gerçek değildir.

S: Elbette gerçektir. Sizin yanıtlarınıza layık olacak kadar gerçeğim ve ben bir kişiyim.

M: Uyurken değil.

S: Uykuya dalmak yok olmak demek değildir. Uykudayken de ben varım.

M: Bir kişi olmak için kendinizin farkında olmak, bilincinde olmak zorundasınız. Siz her zaman öyle misiniz?

S: Uykuda olduğum zaman, baygınken ya da ilaç almışken tabii değilim.

M: Uyanıklık saatlerinde her zaman kendinizin farkında mısınız?

S: Hayır. Bazen dalgın ya da bir şeyle meşgul halde olabiliyorum.

M: Bu kendinin bilincinde olma durumunda bazı kesintiler olduğunda siz bir kişi misiniz?

S: Tabii, ben hepsi boyunca, her zaman aynı kişiyim. Ben dünkü ve geçen yıldaki kendimi hatırlıyorum - kesinlikle ben aynı kişiyim.

M: Demek ki bir kişi olmak için belleğe ihtiyacınız var.

S: Tabii.

M: Peki, eğer bellek yoksa, o zaman siz nesiniz?

S: Eksikli bellek eksikli kişilik demektir. Bellek olmadıkça ben bir kişi olarak var olamam.

M: Elbette var olabilirsiniz. Oluyorsunuz - uykuda.

S: Sadece canlı olarak kalmak anlamında. Yoksa bir kişi olarak değil.

M: Bir kişi olarak arada kesilen bir varoluşa sahip olduğunuzu kabul ettiğinize göre, bana söyleyebilir misiniz, kendinizi kişi olarak hissettiğiniz süreler arasındaki kesintilerde siz nesiniz?

S: O zaman da varım ama kişi değilim. Aralıklarda kendim hakkında bilinçli olmadığıma göre, ancak var olduğumu söyleyebilirim - ama bir kişi olarak değil.

M: Buna kişiliksiz (gayri-şahsi) var oluş diyelim mi?

S: Buna daha çok, bilinçsiz varoluş demeyi yeğlerim. Yani ben varım ama ben olduğumu bilmiyorum.

M: Şimdi söylediniz: "Ben-im ama ben olduğumu bilmiyorum," diye. Bunu sizin bilinçsiz bir haldeki varlığınız hakkında da söyleyebilir misiniz?

S: Hayır, söyleyemem.

M: Siz onu ancak fiilin geçmiş zaman kipinde tarif edebilir siniz. Hatırlamayışınızı, "Bilmiyordum. Bilinçsizdim" şeklinde tarif edersiniz.

S: Bilinçsiz olmuş olduğuma göre nasıl hatırlayabilirim ve ne yi hatırlayabilirim?

M: Gerçekten bilinçsiz miydiniz, yoksa sadece hatırlamıyor musunuz?

S: Nasıl ayırt edebilirim?

M: Düşünün bakalım, dünün her saniyesini hatırlayabiliyor musunuz?

S: Elbette hayır.

M: O zaman bilinçsiz miydiniz?

S: Elbette hayır.

M: Gördünüz mü, bilinçlisiniz ama hatırlamıyorsunuz.

S: Evet.

M: Belki uykuda da bilinçliydiniz ama işte hatırlamıyorsunuz.

S: Hayır, bilinçli değildim. Uykudaydım. Bilinçli bir kişi gibi davranmıyordum.

M: Yine, nereden biliyorsunuz?

S: Beni uyurken görenler bana söylediler.

M: Bütün söyleyebilecekleri şey, sizin gözleriniz kapalı, sessizce yattığınız ve düzenli bir biçimde soluk aldığınız olabilir. Onlar sizin bilinçli olup olmadığınızı anlayamazlardı. Sizin tek kanıtınız kendi belleğinizdir. Bu da hiç kesin olmayan bir kanıttır?

S: Evet, kabul etmeliyim ki, kendime göre, ben sadece uyanık olduğum saatlerde bir kişiyim. Aradaki zamanda ne olduğumu bilmiyorum.

M: Hiç olmazsa bilmediğinizi biliyorsunuz! Madem ki uyanık saatleriniz arasındaki bölümlerde bilinçli olmadığınız iddiasın dasınız, o bölümleri bir kenara koyalım. Sadece uyanıklık saatleriyle ilgilenelim.

S: Rüyalarımda da aynı kişiyim.

M: Anlaştık. Şimdi bunları birlikte düşünelim - uyanıklık ve rüya görmek. Fark sadece sürekliliktedir. Rüyalarınız tutarlı şekilde devamlı olsaydı, her gece art arda aynı çevrede, aynı kimseleri görseydiniz, hangisinin rüya, hangisinin uyanıklık hali olduğunu ayırt edemeyecektiniz. Bundan böyle, uyanıklık halinden söz ederken rüya halini de buna katacağız.

S: Anlaştık. Ben dünya ile bilinçli bir ilişki içinde olan bir kişiyim.

M: Sizin bir kişi olmanız için dünya ve onunla bilinçli bir ilişki şart mı?

S: Kendimi bir mağaraya kapamış olsam bile bir kişiyim.

M: Bu, bir bedeni, bir mağarayı ve onların içinde var olabilecekleri bir dünyayı gerekli kılar.

S: Evet, görebiliyorum. Bir kişi olarak var olabilmem için dün ya ve dünya hakkındaki bilinç esastır.

M: Bu da kişiyi dünyanın bir parçası yapar ya da dünyayı kişinin. İkisi birdir.

S: Bilinç ayrıdır, kişi ve dünya bilinçte görünürler (belirirler).

M: "Görünür" dediniz. "Kaybolur" sözcüğünü de ekleyebilir misiniz?

S: Hayır, yapamam. Ben ancak kendimin ve kendi dünyamın görünüşünün farkında olabilirim. Bir kişi olarak ben "dünya yoktur"

diyemem. Bir dünya olmasa, ben bunu söylemek için orada olmazdım. Bir dünya var olduğu için ben orada "bir dünya vardır"

diyorum.

M: Belki de bunun aksidir. Sizden dolayı bir dünya vardır.

S: Bana böyle bir beyan anlamsız geliyor.

M: İncelendiğinde, onun anlamsızlığı kaybolabilir.

S: Nereden başlarız?

M: Bütün bildiğim, bir şeye bağlı, ona tabi olanın gerçek olmadığıdır. Gerçek olan hakikaten bağımsızdır. Ve madem ki kişinin varlığı dünyanın varlığına bağlıdır ve dünya tarafından sınırlanmış ve tarif edilmiştir, o gerçek olamaz.

S: O kuşkusuz bir rüya da olamaz.

M: Bir rüya bile bilindiği, zevkine varıldığı ya da devam ettiği sürece varlığa sahiptir. Her neyi düşünür ve hissederseniz o vardır.

Fakat o, sizin kabul ettiğiniz gibi olmayabilir, sizin bir kişi olarak kabul ettiğiniz de büsbütün farklı bir şey olabilir.

S: Ben kendimi ne olarak biliyorsam, oyum.

M: Kendinizi nasıl düşünüyorsanız öyle olduğunuzu söyleyemezsiniz! Sizin kendi hakkınızdaki düşünceleriniz günden güne, andan ana değişir. Sizin kendi hakkınızda taşıdığınız imaj sahip olduğunuz en değişken şeydir. O son derece incinebilir durumdadır, gelip geçenlerin insafına kalmıştır. Bir ölüm ola yı, bir işin kaybedilişi, bir hakaret karşısında sizin kendi hakkınızda taşıdığınız imaj -ki siz ona kişiliğim diyorsunuz- derin biçimde

değişiverir. Ne olduğunuzu bilmek için önce ne olmadığınızı araştırmak ve bilmek zorundasınız. Ve ne olmadığını zı bilebilmek için de kendinize dikkatle bakmalı ve "Ben-im" temel gerçeğine uygun olmayan her şeyi reddetmelisiniz. Benim belli bir yerde, belli bir zamanda anne ve babamdan doğmuş olmam ve şimdi falanca olmam, şurada yaşamam, filan ile evli olmam, falanın babası olmam, filan işverenin yanında çalışmam vs. gibi fikirler "Ben-im" duygusunun doğasında mevcut bulunmaz. **Bizim olağan yaklaşımımız "Ben-buyum" tarzındadır. "Ben"i**

"bu" ya da "şu" sıfatından devamlı olarak ve sebat la ayırın ve "olma"nın, "şu" ya da "bu" olmadan sadece olmanın ne demek olduğunu hissetmeye çalışın. Bütün alışkanlıklarımız buna karşı çıkarlar ve onlarla savaşmak uzun sürer ve bazen de zor olur, fakat berrak anlayışın bir hayli yardımı olur. Zihin düzeyinde ancak negatif terimler içinde tarif edilebileceğinizi ne kadar berrak bir biçimde anlarsanız, arayışınızın sonuna o kadar çabuk ulaşacak ve sınırsız varlığınızı idrak edeceksiniz.

19 -Gerçek Nesnellikte Yatar

Soran: Ben bir ressamım ve resim yaparak para kazanırım.Bunun ruhsal görüş noktasından bir değeri var mıdır?

MAHARAJ: Resim yaparken neyi düşünürsünüz?

S: Ben resim yaparken orada yalnız resim ve ben varım.

M: Siz orada ne yaparsınız?

S: Resim yaparım.

M: Hayır. Siz sadece resmin meydana gelişini izlersiniz, diğer her şey vaki olur.

S: Resim kendi kendini mi yapar? Yoksa daha derindeki bir "ben" veya Tanrı mı resim yapmaktadır?

M: Bilinç kendisi en büyük ressamdır. Dünya tümüyle bir resimdir.

S: Dünyanın resmini kim yaptı?

M: Ressam resmin içindedir.

S: Resim ressamın zihninde ve ressam resmin içinde; resim ressamın zihnindeki resmin içindeki ressamın zihninde! Bu hallerin ve boyutların sonsuzluğu anlamsız değil mi? Resmin içinde olan zihindeki resimden söz ettiğimiz anda sonsuz bir tanıklar silsilesiyle karşı karşıya kalıyoruz; daha yüksek olan tanığın daha alçaktakine tanıklık ettiği... Bu sanki iki ayna arasında durup da, görünen kalabalığa hayretle bakmaya benziyor!

M: Tamamen doğru. Orada sadece siz ve çift ayna var. İkisi arasında sizin sayısız formlarınız ve isimleriniz...

S: Siz dünyaya nasıl bakıyorsunuz?

M: Ben bir ressamın bir resim yaptığını görüyorum. Ben resme dünya diyorum, ressama da Tanrı. Ben ikisi de değilim.

Ben yaratmam, yaratılmadım da. Ben her şeyi içeririm, beni ise hiçbir şey içermez.

S: Ben bir ağaç, bir yüz, bir gün batışı seyrettiğimde görüntü mükemmeldir. Gözlerimi kapattığımda zihnimdeki görüntü donuk, solgun ve pusludur. Eğer görüntüyü oluşturan benim zihnim ise, güzel bir çiçeği görmek için neden gözlerimi açmam gerekiyor ve neden gözlerim kapalıyken onu belli belirsiz görürüm?

M: Bu sizin dıştaki gözlerinizin, içteki gözlerinizden daha iyi olduğundandır. Zihniniz tümüyle dışa dönmüş. Siz zihinsel dünyanıza bakmayı öğrendikçe, onu bedeninizin size sağlaya bildiğinden daha da renkli ve kusursuz bulacaksınız. Kuşkusuz bir miktar eğitime ihtiyacınız olacak. Fakat niçin tartış malı ki? Siz resmin mutlaka bir ressamdan kaynaklanması gerektiğini düşünüyorsunuz. Hep kökenler, başlangıçlar ve nedenler arıyorsunuz. Neden-sonuç sadece zihindedir; bellek süreklilik illüzyonu verir, tekrarlanış ise nedensellik fikrini yaratır. Bazı şeylerin birlikte meydana gelişleri tekrarlandıkça, onlar arasında bir neden-sonuç bağlantısı görme eğiliminde oluruz. Bu, zihinsel bir alışkanlık yaratır, fakat bir alışkanlık bir gereklilik değildir.

S: Az önce, dünyanın Tanrı tarafından meydana getirildiğini söylediniz.

M: Hatırlayın, lisan zihnin kullandığı bir araçtır, zihin tarafından, zihin için meydana getirilmiştir. Bir neden kabul ettiğimiz takdirde, Tanrı nihai nedendir, dünya ise sonuç. Onlar farklıdır ama ayrı değildir.

S: İnsanlar Tanrı'yı görmekten söz ediyorlar.

M: Dünyayı gördüğünüz zaman Tanrı'yı görürsünüz. Dünya dan ayrı olarak Tanrı'yı görüş yoktur. Dünya ötesinde **Tanrı' yı görmek, Tanrı olmaktır.** Dünyayı görmenizi sağlayan -aslında Tanrı olan- ışık, "Ben-im", görünüşte çok küçük bir kı vılcımdır ama yine de her bilme ve sevme eyleminde ilk ve son olan O'dur.

S: Tanrı'yı görmek için dünyayı görmek zorunda mıyım?

M: Başka nasıl olabilir? Dünya yoksa Tanrı da yok.

S: Geriye ne kalır?

M: Siz kalırsınız saf varlık (varoluş) olarak.

S: Dünya ve Tanrı ne olur?

M: Saf varlık (avyakta).

S: Bu Büyük Sonsuzluk'la (Mutlak Varlık -paramakash) aynı şey midir?

M: Öyle diyebilirsiniz. Sözcüklerin bir önemi yok; çünkü ona ulaşamazlar. Onlar kesin bir redle geri çevrilirler.

S: Dünyayı nasıl Tanrı olarak görebilirim? Dünyayı Tanrı gibi görmek ne anlama gelir?

M: Bu karanlık bir odaya girmeye benzer. Hiçbir şey görmez siniz; dokunabilirsiniz ama renkleri ve şekilleri göremezsiniz.

Pencere açılır, oda ışığa boğulur. Renkler ve şekiller meydana çıkarlar. Pencere ışığı verendir ama onun kaynağı değildir. Kaynak güneştir. Aynı

şekilde, madde karanlık oda gibidir; bilinç -pencere- maddeyi duyularla ve algılarla doldurur; En Yüce ise güneştir, hem maddenin hem ışığın kaynağı olan güneş. Pencere kapalı ya da açık olabilir ama güneş her zaman parlar. Bu tamamen oda için bir fark oluşturur, güneş için ise hiç. Fakat bütün bunlar o küçücük şey, yani "Ben-im (var olanım)" yanında ikinci derecede kalırlar. "Ben-im" olmadıkça hiçbir şey yoktur. Tüm bilgi "Ben-im" hakkındadır. "Ben-im" hakkındaki yanlış fikirler tutsaklığa, doğru bilgi ise özgürlüğe ve mutluluğa götürür.

S: "Ben-im" ve "vardır" aynı mıdır?

M: "Ben-im" içsel olanı ifade eder, "vardır" ise dışsal olanı. Her ikisi de varoluş duygusuna dayanır.

S: O mevcudiyet deneyimi ile aynı mıdır?

M: Mevcut olmak demek bir şey, bir duygu, bir düşünce, bir fikir olmak demektir. Bütün mevcut olanlar özel, kişiseldir. Sadece varlık (varoluş) evrenseldir, şu anlamda ki her varlık diğer bir varlıkla uyum içindedir. Mevcut olanlar arasında uyumsuzluk ve çatışma olabilir, varlıkta - asla. Mevcut olmak demek, meydana geliş, değişim, doğum, ölüm ve tekrar doğum demektir, halbuki varlıkta (varoluşta) huzur ve sükûnet vardır.

S: Eğer dünyayı yaratan bensem, onu neden kötü yaptım?

M: Herkes kendi dünyasında yaşar. Bütün dünyalar eşit ölçü de iyi ya da kötü değildir.

S: Farkı oluşturan nedir?

M: Dünyayı projekte eden zihin onu kendi tarzında renklendirir. Bir insanla karşılaştığınızda o bir yabancıdır. Onunla evlendiğinizde o sizin kendi varlığınız olur. Kavga ettiğinizde ise o düşmanınız olur. Onun sizin için ne olduğunu zihinsel tutumunuz belirler.

S: Kendi dünyamın öznel olduğunu görebiliyorum. Bu onu aynı zamanda illüzyoni kılar mı?

M: O öznel olduğu sürece ve öznel olduğu ölçüde illüzyonidir. Gerçek nesnelliktedir.

S: Nesnellik ne demektir? Siz dünyanın öznel olduğunu söylediniz ve şimdi nesnellikten söz ediyorsunuz. Her şey öznel değil mi?

M: Her şey özneldir, fakat gerçek nesneldir.

S: Ne anlamda?

M: O anılara ve beklentilere, arzulara ve korkulara, sempati ve antipatilere bağlı (tabi) değildir. Her şey olduğu gibi görünür.

S: Bu sizin dördüncü hal (turiya) dediğiniz midir?

M: Ona her ne derseniz deyin. O sürekli, tam, değişmez, başlangıcı ve sonu olmayan, daima yeni, daima taze olandır.

S: Ona nasıl erişilir?

M: Arzusuzluk ve korkusuzluk sizi oraya götürecektir.

20 -En Yüce Olan, Her Seyin Ötesindedir

Soran: Gerçek (hakikat) "bir"dir diyorsunuz. "Bir"lik ve birlik kişiye atfedilen bir niteliktir. Öyleyse gerçek -bedeni evren olan-bir kişi midir?

MAHARAJ: Söyleyebileceğiniz her şey hem doğru hem de yanlış olacaktır. Sözcükler zihnin ötesine geçemezler.

S: Sadece anlamaya çalışıyorum. Siz bize Kişi'den, Öz'den, en Yüce'den (vyakti, vyakta, avyakta) söz ediyorsunuz. Öz içinde

"Ben-im" olarak odaklanan saf farkındalığın ışığı (pragna), bilinç (chetana) olarak zihni (antahkarana) aydınlatır ve hayat (prana) olarak da bedeni (deha) canlandırır. Bütün bunlar sözcüklerde pekâlâ, fakat sıra kendi içimdeki kişiyi Öz'den, Öz'ü de En Yüce'den ayırt etmeye geldiğinde, kafam karışıyor.

M: Kişi asla özne değildir. Siz bir kişi görebilirsiniz fakat siz kişi değilsiniz. Siz **daima En Yüce Olan'sınız** ki O **zamanın ve uzayın belli bir noktasında tanık olarak görünür**; En Yüce'nin saf Farkındalığıyla kişinin pek çok katmanlı bilinci arasında bir köprü oluşturan bir tanık olarak...

S: Kendime baktığımda görüyorum ki, ben bedeni kullanma konusunda birbiriyle dövüşen birkaç kişiyim.

M: Bunlar zihnin çeşitli eğilimlerine (samskara) tekabül ederler.

S: Onlar arasında barış sağlayabilir miyim?

M: Nasıl sağlayabilirsiniz? Onlar öylesine çelişkilidirler ki! Onları oldukları gibi görün - sadece düşünce ve duygu alışkanlıkları olarak, anılar ve dürtüler demeti olarak.

S: Onların hepsi de "Ben-im" diyor.

M: Bunun nedeni sadece sizin kendinizi onlarla özdeşleştirmenizdir. Siz bir kez önünüzde belirenlerin, her ne iseler, asıl siz olamayacaklarını ve "Ben-im" diyemeyeceklerini idrak ettiğiniz de, bütün "kişileriniz"den ve onların taleplerinden kurtulursunuz.

"Ben-im" duygusu sizin, kendinizindir. Siz ondan ayrılamazsınız, fakat herhangi bir şeye ondan verebilirsiniz; örneğin,

"Ben gencim", "Ben zenginim" vb. derken olduğu gibi. Fakat böyle özdeşleştirmeler apaçık yanlıştır ve tutsaklık nedenidir.

S: Şimdi anlayabiliyorum ki ben kişi değilim, fakat kişide yan sıyanım, ona bir varlık (varoluş) duygusu verenim. Şimdi En Yüce'ye gelelim. Kendimi En" Yüce olarak nasıl bilebilirim?

M: Bilincin kaynağı bilinç içindeki bir nesne olamaz. Kaynağı bilmek, kaynak olmak demektir. Siz kişi olmadığınızı, saf ve dingin tanık olduğunuzu ve korkusuz farkındalığın sizin asıl varlığınız olduğunu idrak ettiğinizde, siz o varlık olursunuz. O

kaynaktır, Tükenmez olanak'tır.

S: Birçok kaynak mı vardır, yoksa her şey için tek bir kaynak mı?

M: Bu ona nasıl baktığınıza, hangi uçtan baktığınıza bağlıdır. Dünyada birçok nesne vardır fakat onlara bakan göz tektir. Daha yukarıda olan daha aşağıda olana daima bir gibi görünür; daha aşağıdaki de daha yukarıdakine birçok gibi görünür.

S: Şekiller ve isimler hepsi bir ve aynı Tanrı'nın mıdır?

M: Bu da yine ona nasıl baktığınıza bağlıdır. Sözcükler düzeyinde her şey görelidir. Mutlaklar tartışılmak yerine yaşanmalıdırlar.

S: Mutlak nasıl yaşanır?

M: O görülüp, tanınıp, bellekte depo edilecek bir nesne değildir. O daha çok şimdi'de ve duyuştadır. O "ne" den çok "nasıl" ile ilgilidir. O, niteliktedir, değerdedir; her şeyin kaynağı olduğundan da her şeydedir.

S: Eğer o kaynak ise kendini niçin ve nasıl tezahür ettirir?

M: O bilinci doğurur. Diğer her şey bilinçtedir.

S: Neden bu kadar çok bilinç merkezi var?

M: Nesnel evren (mahadakash) sayısız formlar projekte ederek ve onları çözüp dağıtarak sürekli hareket halindedir. Her ne zaman bir form hayat (prana) ile dolarsa, farkındalığın maddede yansıması ile bilinç (chetana) tezahür eder.

S: En Yüce nasıl etkilenir?

M: Onu ne ve nasıl etkiler, öyle mi? Kaynak nehirdeki gelip geçici değişikliklerden, maden de mücevherin şeklinden etkilenmez.

Işık perdedeki filmden etkilenir mi (o yüzden değişime uğrar mı)? En Yüce her şeyi mümkün kılar, o kadar.

S: Nasıl oluyor da bazı şeyler vaki oluyor da bazıları olmuyor?

M: Nedenler aramak zihnin hoşça vakit geçirmesidir, eğlence sidir. **Neden ve sonuç gibi bir dualite yoktur. Her şey kendi kendinin nedenidir.**

S: O halde amaçlı bir eylem mümkün değil midir?

M: Bütün söyleyeceğim, bilincin her şeyi içerdiğidir. Bilinçte her şey mümkündür. Eğer isterseniz, kendi dünyanızda nedenler edinebilirsiniz. Bir başkası bir tek nedenle yetinebilir. Tanrı iradesi der. **Kök neden birdir: "Ben-im"** duygusu.

S: Öz varlık (Vyakta) ile En Yüce (Avyakta) arasındaki bağlantı halkası nedir?

M: Öz varlığın görüş noktasından, dünya, bilinen'dir, En Yüce ise - Bilinmeyen. Bilinmeyen bilineni doğurur ama yine de Bilinmeyen olarak kalır. Bilinen, sonsuzdur ama Bilinmeyen, sonsuzlukların sonsuzluğudur. Nasıl, bir ışık huzmesi toz zerrecikleri tarafından yakalanıncaya kadar görünmez ise, En Yüce de her şeyi görünür (bilinir) kılar, kendisi bilinmez olarak kalır.

S: Bu, Bilinmeyen'in erişilmez olduğu anlamına mı gelir?

M: Oh, hayır, En Yüce, en kolay erişilebilendir, zira o sizin varlığınızın ta kendisidir. En Yüce'den gayri herhangi bir şeyi düşünüp arzulamaktan vazgeçmek yeter.

S: Eğer hiçbir şeyi arzulamazsam, hatta En Yüce'yi bile?

M: O zaman bir ölü gibisiniz, ya da En Yüce'siniz.

S: Dünya arzularla dolu. Herkes şunu ya da bunu arzuluyor. Arzulayan kimdir? Kişi mi yoksa Öz Varlık mı?

M: Öz Varlık. **Bütün arzular, kutsal ya da kutsal olmayan, Öz Varlık'tan gelir**; onların hepsi "Ben-im" duygusuna asılıdır.

S: Kutsal arzuların (satyakama) Öz Varlık'tan çıktıklarını anlayabilirim. O belki de Öz Varlık'ın Sadchitananda'sının (**Varoluş-**

Farkındalık-Mutluluk Hali'nin) vecit yönünün bir ifadesi olabilir. Fakat kutsal olmayan arzular ne oluyor?

M: Bütün arzuların hedefi mutluluktur. Onların biçimi ve niteliği psişeye (antahkarana) bağlıdır. Ataletin (tamas) egemen olduğu durumlarda sapıklıklar görürüz. Enerji (rajas) ile birlikte tutkular, hırslar yükselirler. Berraklık ve sağduyuyla birlikte, arzuların ardındaki dürtü; iyi-niyet, şefkat ve merhamet, mutlu olmaktan çok mutlu etme dürtüsü olur. Fakat en Yüce bütün bunların ötesindedir, ama onun sonsuz geçirgenliği (nüfuz edilme yeteneği) dolayısıyla bütün güçlü arzular doyuma uğratılabilirler.

S: Hangi arzular güçlüdürler?

M: Öznelerini ya da nesnelerini tahrip eden ya da doyurulduklarında yatışmayan arzular kendileriyle çelişen arzulardır ve onlar tatmin edilemezler. Ancak sevgi, iyi-niyet ve şefkatle harekete geçirilmiş arzular hem özne hem nesne için yararlıdırlar ve tamamıyla doyurulabilirler.

S: Bütün arzular, kutsal olsun ya da olmasın, acı verici.

M: Onlar aynı değildirler ve acı da aynı değildir. Tutku ve hırs acı verir, şefkat ve merhamet ise asla. Şefkat ve merhametten doğan bir arzuyu yerine getirmek için bütün evren harekete geçer.

S: En Yüce kendini bilir mi? Kişiliksiz (gayrı şahsi) Olan bilinçli midir?

M: Her şeyin kaynağı her şeye sahiptir. Ondan akıp gelen her şey zaten orada, tohum halinde var olmalıdır. Ve nasıl bir tohum, sayısız tohumların bir sonuncusu olarak sayısız ormanların deneyimini ve vaadini içermekteyse, Bilinmeyen de öylece bütün

"olmuştu ya da olmuş olabilirdi ve olacak ya da olacaktı"ları içerir. Tüm tezahür alanı açık ve ulaşılabilirdir; geçmiş ve gelecek,

“ebedi şimdi” de birlikte var olurlar.

S: Siz En Yüce Bilinmeyen'de mi yaşıyorsunuz?

M: Başka nerede olabilirdi?

S: Böyle söylemenize sebep ne?

M: Zihnimde hiçbir zaman, hiçbir arzu belirmiyor

S: Öyleyse bilinçsiz misiniz?

M: Elbette değilim! Ben tamamen bilinçliyim, fakat zihnime hiçbir arzu ya da korku girmediği için tam bir sessizlik ve sükûnet var.

S: Sessizliği kim biliyor?

M: Sessizlik kendini biliyor. Bu, tutkular, hırslar ve arzular susturulduğunda sükûnete kavuşan zihnin sessizliğidir.

S: Ara sıra arzu duyduğunuz olur mu?

M: Arzular zihindeki dalgalardır. Siz bir dalga gördüğünüzde onu tanırsınız. Bir arzu, birçoğu arasında bir şeydir yalnızca. Onu doyurmak için bir dürtü hissetmiyorum, onunla ilgili bir eyleme geçme gereği olmuyor. **Arzulardan bağımsız olmak şu demektir: Onu tatmin etmek konusunda içten gelen itici bir hissin, bir zorlanışın olmaması**.

S: Arzular neden ortaya çıkarlar?

M: Çünkü siz doğmuş olduğunuzu, bedeninize özen göstermediğiniz takdirde öleceğinizi imgelersiniz. Bedenli varoluşunuz için duyduğunuz arzu, sıkıntınızın kök-nedeni budur.

S: Ama o kadar çok sayıda *jiva* bedenleniyor. Kuşkusuz bu bir muhakeme hatası olamaz. Bir amaç olmalı. Bu ne olabilir?

M: İnsan kendini bilmek için karşıtıyla yüz yüze gelmelidir kendisi olmayanla. Arzu deneyime götürür. Deneyim de ayırt etmeye, bağımlılıklardan kopuşa, kendini-biliş'e götürür - yani kurtuluşa. Ve kurtuluş nedir zaten? O doğumun ve ölümün öte sinde olduğunuzu

bilmektir. Kim olduğunuzu unutmakla ve kendinizi ölümlü bir yaratık olarak düşünmekle o kadar çok dert yarattınız ki, uyanmanız gerek; kötü bir rüyadan uyanırcasına uyanmalısınız.

Sorgulama da sizi uyandırır. Istırap ve dert içinde olmanız gerekmez; mutluluğu araştırıp sorgulamak daha iyidir, çünkü o zamanda zihin uyum ve huzur içindedir.

S: Nihai deneyimleyen tam olarak kimdir - Öz Varlık mı, yoksa Bilinmeyen mi?

M: Elbette Öz Varlık.

S: Öyleyse En Yüce Bilinmeyen fikrini öne sürmeye ne gerek var?

M: Öz Varlık'ı açıklamak için.

S: Fakat Öz Varlık'ın ötesinde bir şey var mı?

M: Öz Varlık'ın, Öz'ün dışında hiçbir şey yok. Her şey "Bir"dir ve "Ben-im" her şeyi kapsar O uyanıklık ve rüya hallerinde kişi olarak tezahür eder. Derin uyku ve turiya halinde o Öz Varlık'tır. Turiya'nın, uyanık ve keskin dikkat halinin ötesinde ise En Yüce'nin büyük, sessiz huzuru uzanır. Fakat **gerçekte her şey özde birdir** ve onlar görünüşte **birbirleriyle ilişkili**dirler.

Cehalette, gören, görünen haline gelir ve bilgelikte o görüş olur.

Fakat neden En Yüce ile meşgul oluyorsunuz? **Bilenleri bilin, o zaman her şey bilinecek**.

21 -Ben Kimim

Soran: Bize Tanrı'ya, ya da Mükemmel İnsan olarak kişileşmiş gerçeğe ibadet etmemiz öğütlenmiştir. Bize Mutlak'a ibadet etmeye kalkışmamamız, çünkü bunun, beyinde merkezlenmiş bir bilinç için çok zor olacağı söylenmiştir.

MAHARAJ: Gerçek basittir ve herkese açıktır. Neden karmaşık hale getiriyorsunuz? Gerçek, sever ve sevilmeye elverişlidir.

O her şeyi içerir, her şeyi kabul eder, her şeyi arındırır. Asıl ger çek olmayan zordur ve sıkıntı kaynağıdır. O daima ister, bekler, talep eder. Asılsız olduğundan boştur, daima doğrulama ve güvence arayışı içindedir. Sorgulanmaktan ve araştırılmaktan korkar ve kaçınır. O kendisini herhangi bir destek ve dayanak ile özdeşleştirir, o destek ne kadar zayıf ve geçici de olsa. Her ne kazanırsa onu kaybeder ve daha ister. Bu yüzden, bilince güvenmeyin. Görebildiğiniz, hissedebildiğiniz ya da düşünebildiğiniz hiçbir şey öyle değildir. Hatta günah ve sevap, liyakat ve liyakatsizlik göründüklerince değildirler. Genelde kötü ve iyi, bir adet ve gelenek meselesidir ve sözcüklerin nasıl kullanıldıklarına göre, ya sakınılır ya da hoş karşılanırlar.

S: Arzuların iyi ve kötü, yüksek ve alçak olanları yok mudur?

M: Bütün arzular kötüdür ama bazıları diğerlerinden daha kötüdür. Bir arzunun peşine düşün, size daima sıkıntı ve dert getirecektir.

S: Arzulardan kurtulma arzusu bile mi?

M: Niçin arzulamalı? **Arzulardan kurtulma arzusu sizi özgür kılmayacaktır. Sizi hiçbir şey özgür kılamaz, çünkü siz zaten özgürsünüz. Kendinizi arzudan arınmış bir berraklıkla görün**, bu kadar.

S: Kendini-bilme (idrak) zaman alıyor.

M: Zaman size nasıl yardım edebilir? Zaman anların birbirlerini izlemesidir; her bir an hiçlikten çıkıp gelir ve hiçliğe geçip kaybolur, tekrar asla görünmemek üzere. Bu denli çabuk geçen, böylesine ömürsüz bir şeyin üstüne nasıl bir yapı kura bilirsiniz?

S: Kalıcı olan nedir?

M: Kalıcı olanı kendinizde arayın. İçinize, derine dalın ve siz de neyin gerçek olduğunu bulun. **S:** Kendimi nasıl arayayım?

M: Olan her şey size olur. Ne yaparsanız, yapan (yapıcı) içiniz dedir. Bir kişi olarak her ne iseniz, işte onun failini (öznesini) bulun.

S: Ben başka ne olabilirim ki?

M: Bulun. Ben size tanık olduğunuzu, sessiz gözlemci olduğunuzu söylesem bile siz, sizi kendi varlığınıza götüren yolu bulmadıkça bu sizin için hiçbir anlam taşımayacak.

S: Peki, insan kendisini kendi varlığına götürecek yolu nasıl bulabilir?

M: Bütün soruları terk edin, bir tanesi hariç: "Ben kimim?" Ne de olsa, emin olduğunuz tek gerçek, var olduğunuzdur. "Benim", "Ben var olanım" kesindir. "Ben buyum" ise değildir. Gerçekte ne olduğunuzu bulmak için uğraşın.

S: Son altmış yıldan bu yana başka bir şey yaptığım yok.

M: Uğraşmanın ne zararı var? Neden sonuçlar arıyorsunuz? Uğraşmak sizin gerçek doğanızdır.

S: Uğraşmak acı verici.

M: Onu siz böyle yapıyorsunuz, sonuç peşinde olduğunuz için. Sonuç beklemeden uğraşın, hırstan yoksun bir çaba gösterin.

S: Tanrı beni neden olduğum gibi yarattı?

M: Hangi Tanrı'dan söz ediyorsunuz? Tanrı nedir? O, sizin soru sormanızı mümkün kılan ışığın ta kendisi değil mi? "Ben im"

kendisi Tanrı'dır. Arayış, bizzat Tanrı'dır. Arayış sürecin de siz ne beden, ne de zihin olduğunuzu ve kendinize (Öz Varlık'a) duyduğunuz sevginin aslında her şeyin içindeki Öz'e yönelik bir sevgi olduğunu keşfedersiniz. İkisi birdir. **Sizin bilinciniz ve benim bilincim -görünüşte iki, gerçekte ise birdir**- birliği arar ki o sevgidir.

S: O sevgiyi nasıl bulacağım?

M: Şimdi sevdiğiniz nedir? "Ben-im". Gönlünüzü ve zihninizi ona verin, başka hiçbir şey düşünmeyin. Bu çabasız ve doğal şekilde olduğunda, en yüce haldir. Onun içinde sevginin kendisi hem seven, hem de sevilendir.

S: Herkes, yaşamak, var olmak ister, bu kendini-sevme değil midir?

M: Bütün arzuların kaynağı insanın kendisidir. Mesele, doğru arzuyu seçme meselesidir.

S: Neyin doğru, neyin yanlış olduğu adet ve alışkanlıklara göre değişir. Standartlar toplumdan topluma değişir.

M: Bütün geleneksel standartları terk edin. Onları ikiyüzlülere bırakın. Ancak sizi arzu, korku ve yanlış fikirlerden kurtaracak olan iyidir. Günah ve sevap konusunda kaygılandıkça huzur bulamayacaksınız?

S: Kabul ediyorum ki günah ve sevap toplumsal değerlerdir. Fakat belki spiritüel günahlar ve sevaplar da vardır. Spiritüel derken mutlak olanı kastediyorum. Mutlak günah ya da mut lak sevap diye bir şey var mıdır?

M: Günah ve sevap kişiye ilişkindir sadece. Günahkâr ya da erdemli bir kişi olmadıkça, günah ve erdem nedir ki? Mutlak'ın katında kişiler yoktur; saf farkındalığın okyanusu ne günahkârdır ne de erdemli. Günah ve sevap her zaman için görelidir.

S: Böyle gereksiz zanlardan kurtulabilir miyim?

M: Kendinizi bir kişi olarak düşündüğünüz sürece hayır.

S: Günah ve sevabın ötesinde olduğumu hangi işaretle anlayacağım?

M: Bütün arzulardan ve korkulardan ve bir kişi olduğunuz fikrinden kurtulmuş olmanızla. "Ben günahkârım" ya da "Ben günahkâr değilim" gibi fikirleri besleyip durmak günahtır. Var olan tek günah, varlığın kendisini belli bir şeyle özdeşleştirmesidir.

Kişilik-ötesi (gayrı-şahsi) olan gerçektir; kişisel olan ise bir görünür bir kaybolur. "Ben-im", kişilik ötesi Varlık'tır. "Ben buyum"

ise kişidir. Kişi görelidir, saf Varlık ise - Esas olandır.

S: Elbet saf Varlık bilinçsiz ve ayırt edebilme yeteneğinden yoksun değildir. Nasıl olur da o günahın ve sevabın ötesinde olur?

Söyleyin Lütfen, bir zekâya sahip değil midir?

M: Bütün bu sorular, sizin bir kişi olduğunuza inanmanızdan kaynaklanıyor. Kişisel olanın ötesine geçin ve görün.

S: Kişi olmaktan vazgeçin derken tam olarak ne söylemek istiyorsunuz?

M: Ben size var olmaktan vazgeçin demiyorum - zaten bunu yapamazsınız. **Ben sadece, doğmuş olduğunuzu, bir ana-babanız olduğunu, bir beden olduğunuzu, öleceğinizi vb. imgelemekten vazgeçin** dedim. Sadece deneyin, bir başlayın – sandığınız kadar zor değil.

S: Kendini kişi gibi düşünmek, kişilik-ötesi olan'ın günahıdır.

M: İşte yine kişisel bir bakış noktası! Neden kişilik-ötesi olanı günah ve sevap fikirlerinizle kirletip durmakta diretiyorsunuz? Bu geçersizdir. Kişilik-ötesi olan, iyi ya da kötü gibi terimlerle tanımlanamaz. O Varoluştur-Bilgeliktir-Sevgidir-tümü ile Mutlak'tır.

Burada günah için yer var mıdır? Ve sevap sadece günahın karşıtıdır.

S: İlâhi erdemden söz ediyoruz.

M: Gerçek erdem, Tanrısal doğa'dır (swarupa). Gerçekte olduğunuz şey, özünüz, sizin erdeminizdir, erdeminiz

kendinizsiniz. **Fakat günahın karşıtı olan, o sizin erdem dediğiniz ise sadece korkudan kaynaklanan itaattir**.

S: Öyleyse, iyi olmak için neden onca çaba?

M: O sizi hareket halinde tutar. Siz Tanrı'yı buluncaya kadar sürekli ilerler, ilerlersiniz. O zaman Tanrı sizi kendine katar ve sizi kendi gibi yapar.

S: Aynı eylem bir noktada doğal, bir diğer noktada günah sayılıyor. Onu günahkâr kılan nedir?

M: Daha yüksek bilginize ters düşen her ne yaparsanız, o günahtır.

S: Bilgi belleğe dayanır.

M: Özünüzü, gerçek benliğinizi hatırlamak erdemdir, onu unutmak ise günah. Bütün bunlar ruh ve madde arasındaki zihin sel ve psikolojik bağlantıya kadar, sonunda işin özü kalana dek kaynayıp durur. Biz bu bağlantı halkasına psişe (antahkarana) diyebiliriz.

Psişe ham, gelişmemiş, oldukça ilkel iken, kaba illüzyonlara maruzdur; genişliği ve duyarlılığı arttıkça maddeyle saf ruh arasında mükemmel bir halka oluşturur, maddeye anlam kazandırır ve ruha kendini ifade olanağı verir. Maddesel dünya (mahadakash) ve ruhsal dünya (paramakash) vardır. **İkisi arasında evrensel zihin (chidakash) yatar ki o aynı zamanda evrensel kalp (gönül) dür (premakash). İkisini bir eden ise bilge sevgidir.**

S: Bazı insanlar akılsız anlayışsız, bazıları ise akıllı ve anlayışlı. Aralarındaki fark psişelerinde. Olgun olanlar daha çok deneyim birikimine sahip olanlardır. Nasıl bir çocuk yiyerek, içerek, uyuyarak ve oyun oynayarak büyürse, insanın psişesi de bütün düşündükleri hissettikleri ve yaptıklarıyla şekillenir, sonunda ruh ile madde arasında mükemmel bir köprü olarak hizmet edecek duruma gelir. Bir köprünün iki yaka arasındaki trafiğe olanak verişi gibi, psişe de kaynak ve onun ifadesini (tezahürünü) bir araya getirmiş olur.

M: Ona sevgi deyin. O köprü sevgidir.

S: Sonuç olarak her şey deneyimdir. Ne düşünür, hisseder ve yaparsak hepsi deneyimdir. Deneyimin ardında deneyimleyen vardır.

Öyleyse bütün bildikleriniz bu ikisinden oluşmuştur: Deneyimleyen ve deneyim. Fakat ikisi aslında birdir - deneyim leyen bir başına deneyimdir. Yine de deneyimleyen deneyimi kendi dışında olarak kabul eder. Aynı şekilde, ruh ve beden, ikisi birdir; onlar iki gibi görünürler sadece.

M: Ruh için bir ikinci yoktur.

S: İkinci kime göredir öyleyse? Bana öyle görünüyor ki dualite psişenin mükemmel olmayışının yol açtığı bir illüzyondur. Psişe

mükemmelleştiğinde artık dualite görülmez.

M: Sorunuzu kendiniz yanıtlamış oldunuz.

S: Ama yine de basit sorumu tekrarlamak zorundayım. Günah ile sevap arasındaki ayırımı kim yapar?

M: Bedeni olan bedeni ile günah işler, zihni olan zihni ile günah işler.

S: Tabii sadece beden ve zihin sahibi olmak insanı günaha zorlamaz. İşin kökeninde bir üçüncü faktörün bulunması gerekir. Bu günah ve erdem konusuna tekrar tekrar dönüyorum, çünkü bugünlerde gençler günah diye bir şeyin olmadığını ve insanın kendini sakınmayıp, an'ın getirdiği arzuları seve seve yerine getirmesi gerektiğini söyleyip duruyorlar. Onlar ne gelenek ve ne otorite kabul ediyorlar; sadece somut, dürüst düşüncelerle etkilenebiliyorlar. Bazı eylemlerden uzak duruyorlarsa, bu, bunun doğru olduğuna inanmalarından çok polis korkusu yüzünden böyle oluyor. Kuşku yok ki onların söylediklerinde bir hakikat payı var, çünkü biz de kendi değerlerimizin bir yerden bir yere ve bir zamandan bir zamana nasıl değiştiğini görebiliyoruz. Örneğin, bugün savaşta öldürmek büyük erdem sayılıyor, ama bu gelecek yüzyılda korkunç bir suç olarak görülebilir.

M: Dünya ile birlikte hareket eden insan ister istemez gün düzü ve geceyi yaşayacaktır. Güneşle kalan ise karanlık nedir bilmeyecek. Benim dünyam sizinki değil. Benim gördüğüm kadarıyla sizler hepiniz sahnede rol yapmaktasınız. Geliş

gidişlerinizde gerçeklik yok. Sorunlarınız öylesine gerçeklikten yoksun!

S: Bizler uyurgezerler olabiliriz ya da karabasanlar görmekteyiz. Yapabileceğiniz bir şey yok mu?

M: Yapıyorum: Sizin rüya haliniz içine girdim, size şunu söylemek için: "Kendinizi ve birbirinizi incitmeyi kesin, acı çekmeyi bırakın, uyanın."

S: Öyleyse neden uyanmıyoruz?

M: Uyanacaksınız. Bana direnilmeyecek. Biraz zaman alabilir. Rüyanızı sorgulamaya başladığınız zaman, uyanışınız uzak olmayacak.

22 -Hayat Sevgidir ve Sevgi Hayattır

Soran: Yoga uygulaması her zaman bilinçli midir? Yoksa tamamen bilinçsiz olabilir mi, yani Farkındalık eşiğinin altında yer alabilir mi?

MAHARAJ: Yeni başlayanlar çoğu zaman dikkat harcayarak Yoga uygularlar ve bu uygulama büyük bir kararlılık da gerektirir.

Fakat yıllar boyunca içtenlikle uygulayanlar sürekli bilinçli ya da bilinçsiz-olarak kendini-idrak üzerinde yoğunlaşırlar. Bilinçsiz hal (Sadhana) kendiliğinden ve istikrarlı olduğundan, en etkili haldir.

S: Bir süre samimi bir yoga öğrencisiyken sonra cesaretini yitirerek tüm çabalardan vazgeçen bir insanın durumu nedir?

M: Bir insanın bir şey yapıyor ya da yapmıyor gibi görünmesi çoğu zaman yanıltıcıdır. Görünürdeki uyuşukluk hali sadece kuvvet toplamakta olmasından kaynaklanabilir. Davranışımızın nedenleri çok süptil (zor anlaşılır)dir. Suçlamakta, hatta övmekte acele etmemek gerekir. Unutmayın ki Yoga iç varlığın (uyakta) dış varlık (vyakti) üzerinde işlem yapmasıdır. Dış varlık her ne yapıyorsa bu iç-varlıktan gelen tesire verilen bir karşılıktır yalnızca.

S: Yine de dış varlığın yardımı olur.

M: Ne kadar ve ne şekilde yardım edebilir? Onun beden üze rinde bir miktar kontrolü vardır ve onun duruşunu ve solunumunu düzeltebilir. Düşünceler ve duygular üzerindeki hakimi yeti ise pek azdır, çünkü kendisi zihnîdir. Ancak içsel olan dış sal olanı yönetebilir. Dıştakinin itaat etmesi akıllıca olur.

S: İnsanın ruhsal gelişiminden nihai olarak iç-varlık sorumlu ise, dış-varlığa neden dolayı öğüt ve cesaret veriliyor?

M: Dış varlık sessiz, sakin ve arzudan, korkudan uzak kalarak yardım edebilir. Farkına varmış olmalısınız ki dış-varlığa verilen bütün öğütler negatif şekildedir: Yapma, son ver, yapmaktan sakın, terk et, vazgeç, feda et, teslim ol, yanlışın yanlışlığını gör. Hatta gerçek hakkında verilmiş o küçük tarif bile inkâr şeklindedir - "o değil", "bu değil" (neti, neti).

Bütün pozitifler iç-varlığa aittirler, bütün mutlakların da gerçeğe ait oluşları gibi.

S: Günlük deneyimlerde iç ile dış varlığı birbirinden nasıl ayırt edebileceğiz?

M: İç-varlık ilhamın kaynağıdır, dış ise bellek ile hareket eder. Kaynağın başlangıcı bulunamaz, tüm bellek ise bir yerde başlar. Böylece, dış daima belirlenir ve saptanır, oysa ki iç, sözcüklerle tutulamaz. Öğrencilerin hatası iç-varlığı elle tutulabilir bir şey olarak hayal etmeleri, algılanabilir olan her şeyin geçici ve o yüzden de gerçeklikten yoksun olduğunu unutmalarıdır. Ancak idraki mümkün kılan gerçektir - ona Hayat ya da Brahman, her ne derseniz deyin.

S: Hayat, kendisini ifade etmek için bir bedene sahip olmak zorunda mıdır?

M: Beden yaşamanın peşindedir. Hayatın bedene ihtiyacı yok tur; bedendir hayata muhtaç olan.

S: Hayat bunu kasıtlı olarak mı yapar?

M: Sevgi kasıtlı olarak mı hareket eder? Hem evet, hem hayır. Hayat sevgidir, sevgi de hayat. Bedeni bir arada tutan sevgi değilse nedir? Arzu kendimize duyduğumuz sevgiden başka nedir? Korku, koruma dürtüsünden başka nedir? Ve bilgi, gerçek sevgisinden gayrı nedir? Araçlar ve şekiller yanlış olabilir (fakat arkada bulunan güdü her zaman sevgidir - "ben" sevgisi ve benim sevgim.

Ben ve benim olan küçücük olabilir ya da patlayıp tüm evreni kucaklayabilir, fakat sevgi değişmeksizin, olduğu gibi kalır.

S: Tanrı adının sürekli zikredilmesi Hindistan'da çok yaygın. Bunda bir erdem, bir tesir, bir kuvvet var mıdır?

M: Siz bir şeyin ya da bir kişinin adını bilirseniz onu kolayca bulabilirsiniz. Tanrı'yı O'nun adı ile çağırmak onu size getirir.

S: O ne şekilde gelir?

M: Beklentilerinize uygun olarak. Eğer şansınız ters gidiyorsa ve mübarek biri size iyi şans için bir mantra verirse ve siz onu inançla ve sadakatle tekrarlarsanız, kötü talihiniz dönmek zorundadır. Sürekli ve kararlı inanç kaderden daha güçlüdür. Kader, daha çok rastlantısal nedenlerin sonucudur ve dolayısıyla çok gevşek bir örgüdür. Güven ve iyi umut onu kolayca yenebilir.

S: Bir mantra makamla söylendiğinde tam olarak ne olur?

M: Mantra sedası Öz varlığın beden olarak büründüğü bir form yaratır. Öz varlık her şekle bürünebilir ve onun vasıtasıyla iş

görür. Aslında Öz varlık kendisini eylem içinde belli eder ve bir mantra aslında harekete geçmiş enerjidir. O sizi etkiler, çevrenizi etkiler.

S: Mantra gelenekseldir. Böyle olması zorunlu mudur?

M: Hatırlanamayacak kadar eski zamanlardan bu yana belli sözcüklerle onlara ilişkin enerjiler arasında bir bağlantı, bir halka yaratılmış ve sayısız tekrarlarla da bu halka güçlendirilmiştir. O tıpkı üstünde yürünecek bir yol gibidir. Bu kolay bir yoldur -

sadece inanç gereklidir. Siz yolun sizi gideceğiniz yere, hedefe götüreceğine güvenirsiniz.

S: Avrupa'da, bazı tefekkürü öngören tarikatlar dışında, bir mantra geleneği yoktur. Mantra 'nın bir çağdaş genç Batılıya yararı ne olur?

M: Eğer çok fazla bir çekim, bir yakınlık duymamışsa hiçbir yararı olmaz. O kimse için doğru yöntem, aslında kendisinin bütün bilgilerin zemini olduğu, duyulara ve zihne vaki olan her şeyin değişmez ve sürekli

Farkındalığı olduğu düşüncesine sıkıca sarılmaktır. Eğer bunu her zaman uyanık ve farkında olarak aklında tutarsa, Farkındalığı engelleyen bağları koparması ve saf hayat, ışık ve sevgi içine dalması kesindir. "Ben yalnızca tanığım" fikri, bedeni ve zihni arındıracak ve bilgelik gözünü açacaktır.

O zaman insan illüzyonun ötesine geçer ve kalbi tüm arzu ve emellerden kurtulmuş olur. Tıpkı buzun su ya, Suyun buhara dönüşmesi ve buharın havada eriyerek uzay da kaybolması gibi, beden de öylece eriyerek saf Farkındalığa (chidakash) dönüşür ve sonra da mevcut oluş ve mevcut olmayışın ötesindeki saf varlığa paramakash) katılır.

S: Gerçeğe varmış (kendini-idrak etmiş) insan da yer, içer, uyur. Onun böyle yapmasına ne sebep olur?

M: Evreni hareket ettiren aynı güç onu da hareket ettirir.

S: Her şeyi aynı güç hareket ettiriyorsa, aradaki fark nedir?

M: Sadece şu: Başkalarının yalnızca işitip de yaşamadıkları şeyi, gerçeğe-varmış insan bilir. Onlar entelektüel açıdan ikna olmuş

görünebilirler fakat eylemleri tutsaklıklarını belli eder; gerçeğe-varmış insan ise her zaman dosdoğrudur.

S: Herkes "Ben-im" diyor. Gerçeğe-varmış insan da "Ben-im" diyor. Fark nerede?

M: Fark "Ben-im" sözcüğüne verilen anlamda. Gerçeğe varmış insanın: "Ben dünyayım, dünya benimdir" deneyimi olağanüstü sağlam ve geçerlidir. Onun düşünce, duygu ve eylemleri bütünlük halindedir ve yaşayan her şeyle birlik içindedir. O hatta, kendini-idrakin teori ve pratiğini bilmeyebilir ve din sel ve metafizik fikir ve bilgilerden habersiz olarak doğmuş ve yetişmiş

olabilir. Fakat onun anlayışında, şefkat ve merhametinde en ufak bir kusur bulunmayacaktır.

S: Ben aç ve çıplak bir dilenci ile karşılaşıp ona "Sen kimsin?" diye sorabilirim. O da "Ben En Yüce Olan'ım diye yanıt vere bilir.

"Peki" derim, "madem ki En Yüce'sin, şimdiki durumunu değiştir", o ne yapacaktır?

M: O size soracaktır: "Hangi durum? Değişmesi gereken nedir? Benim kusurum ne?" diye.

S: Neden böyle yanıtlaması gereksin?

M: Çünkü o artık dış görünüşlerle sınırlı değildir, o kendisini isim ve şekille özdeşleştirmez. O belleği kullanır ama bellek onu kullanamaz.

S: Tüm bilgi belleğe dayanmaz mı?

M: Daha alt düzeydeki bilgi evet. Daha üst bilgi, Gerçeğin Bilgisi ise insanın doğasında saklıdır.

S: Ben bilincinde olduğum şey değilim, bilincin kendisi de değilim diyebilir miyim?

M: Siz gerçeği arayan olduğunuz sürece, tüm içerikten bağım sız saf bilinç olduğunuzu düşünürseniz daha iyidir. Bilincin ötesine geçmek ise en yüce haldir.

S: Gerçeğe varma arzusunun çıkış noktası bilinç midir, bilinç ötesi mi?

M: Bilinç, elbette. Tüm arzu bellekten kaynaklanır ve bilincin alanı içindedir. Onun ötesinde olan ise tüm uğraşlardan, tüm çabalardan arıdır. Bilincin ötesine ulaşma arzusu dahi hâlâ bilinçte olandır.

S: Bilincin ötesi hakkında herhangi bir iz veya bir belirti var mıdır?

M: Hayır, olamaz.

S: Öyleyse ikisi arasındaki bağlantı nedir? Hiçbir ortak yanı bulunmayan iki hal arasında bir geçit nasıl bulunabilir? Saf Farkındalık hali ikisi arasındaki bağlantı değil midir?

M: Saf Farkındalık dahi bir bilinç şeklidir.

S: Öyleyse ötesi nedir? Boşluk mu?

M: Boşluk da yine sadece bilince ilişkindir. Doluluk ve boşluk göreli terimlerdir. Gerçek ise gerçekten ötedir - bilince nazaran öte değil, fakat her türlü ilişkiden öte. Zorluk, "hal" sözcüğü ile geliyor. Gerçek bir başka şeyin hali değildir - o bir ruh hali, bir bilinç hali ya da psişik bir hal değildir; başlangıcı ya da sonu olan, varlığı olan ya da olmayan bir şey de değildir. O bütün karşıtları içerir

- fakat o karşıtların oyunu içinde değildir. Siz onu bir geçişin, bir değişimin sonu olarak düşünmemelisiniz. Bilincin artık bilinç olarak mevcut olmayışından sonra da o yine kendisidir. Artık o zaman "ben insanım" ya da "ben Tanrı'yım" gibi sözcükler bir anlam taşımaz. O ancak sessizlikte ve karanlıkta işitilip görülebilir.

23 -Ayırt Edebilme Bagımlılıklardan Kurtulusa Götürür

MAHARAJ: Hepiniz sırılsıklam olmuşsunuz, çünkü yağmur çok şiddetli yağıyor. Benim dünyamda hava her zaman güzeldir.

Gece ve gündüz yoktur, sıcak ve soğuk da yoktur. Orada beni ne üzüntüler, ne pişmanlıklar rahatsız eder. Zihnim düşüncelerden özgürdür, çünkü beni tutsak edecek arzular yoktur.

Soran:İki dünya mı var?

M: Sizin dünyanız geçicidir, değişkendir. Benim dünyam ise kusursuz ve sabittir. Dünyanızda nelerden hoşlandığınızı bana anlatabilirsiniz - sizi dikkatle ve hatta ilgiyle dinleyeceğim, ama bir an bile unutmayacağım ki dünyanız mevcut değildir ve siz rüya görmektesiniz.

S: Sizin dünyanızı benimkinden farklı kılan nedir?

M: Benim dünyamın onu tanımlayabilecek kendine has özellikleri yoktur. Onun hakkında hiçbir şey söyleyemezsiniz. Be nim dünyam kendimim. O tamamdır ve kusursuzdur. Her bir izlenim silinmiştir, her bir deneyim

reddedilmiştir. Hiçbir şeye ihtiyacım yoktur, kendime bile; çünkü kendimi kaybetmem mümkün değildir.

S: Tanrı'ya bile mi?

M: Bütün bu fikirler ve ayrımlar, farklılıklar sizin dünyanızda vardır; benimkinde o tür bir şey yok. Benim dünyam tekdir ve çok sadedir.

S: Orada hiçbir şey olmaz mı?

M: Sizin dünyanızda her ne olursa onun ancak orada gerçekliği ve geçerliliği vardır ve bir karşılığı davet eder (etki-tepki). **Benim dünyamda hiçbir şey olmaz**.

S: Sizin kendi dünyanızı deneyimlemeniz gerçeğinin kendisi tüm deneyimlerin özünde yatan dualiteyi gerekli kılar. **M:** Sözcüklerle - evet. Fakat sözcükleriniz bana ulaşmıyor. Benimki sözcüklerin olmadığı bir dünya. Sizin dünyanızda söylenmemiş

olanın mevcudiyeti yoktur. Benimkinde ise sözcükler ve onların içerikleri varlığa sahip değildirler. Sizin dünyanızda hiçbir şey kalmaz, benimkinde hiçbir şey değişmez. Be nim dünyam gerçektir, oysa sizinki rüyalardan oluşmuştur.

S: Ama yine de konuşuyoruz biz.

M: Konuşma sizin dünyanızda. Benimkinde - ebedi sessizlik var. Benim sessizliğim şarkı söyler, benim boşluğum doludur, hiçbir şeyden yoksun değilim. Siz benim dünyamda olmadıkça onu bilemezsiniz.

S: Öyle görünüyor ki dünyanızda sanki yalnızsınız.

M: Sözcükler geçersiz olduğunda nasıl yalnız veya yalnız değil diyebilirsiniz? Elbette yalnızım, çünkü her şeyim.

S: Hiç bizim dünyamıza geldiğiniz oluyor mu?

M: Benim için geliş, gidiş ne demektir? Bunlar yine sözcüklerdir. Ben Ben'im. Nereden gelip nereye gitmem gerekiyor?

S: Sizin dünyanızın bana ne yararı var?

M: Kendi dünyanıza daha yakından incelemelisiniz, onu ciddi ve eleştirel bir biçimde incelemelisiniz ve bir gün aniden kendinizi benimkinde bulacaksınız.

S: Bununla ne kazanırız?

M: Hiçbir şey kazanmazsınız. Kendinizin olmayanı geride bırakır ve hiçbir zaman kaybetmemiş olduğunuzu da bulursunuz -

kendi varlığınızı.

S: Sizin dünyanızın hakimi, yöneticisi kim?

M: Burada yöneten ve yönetilen yoktur. Burada dualite türünden hiçbir şey yoktur. Siz sadece kendi fikirlerinizi yansıtıyorsunuz.

Sizin kutsal metinlerinizin ve tanrılarınızın burada hiçbir anlamı yoktur.

S: Yine de sizin bir adınız ve bir şekliniz var, bilinç ve eylem sergiliyorsunuz?

M: Sizin dünyanızda böyle görünüyorum. Benimkinde sadece varlığım var. Başka hiçbir şey, Sizler mülkiyet, nitelik ve nicelik fikirlerinizle zenginsiniz. Benim ise fikirlerim yok.

S: Benim dünyamda kargaşa, ıstırap, umutsuzluk var. Siz ise görünüşte gizli bir gelirle yaşıyor gibisiniz, ama ben yaşamak için köle gibi uğraşmak zorundayım.

M: Beğendiğiniz gibi yapın, kendi dünyanızı terk etmekte ve benimkine gelmekte özgürsünüz.

S: Geçiş nasıl yapılır?

M: Dünyanızı olduğu haliyle görün, olduğunu hayal ettiğiniz gibi değil. Ayırt edebilme yeteneği sizi bağımlılıklardan kurtuluşa, tutkusuzluğa götürecektir; bu hal ise doğru davranışı, eylemi sağlayacaktır; doğru

davranış ise sizi gerçek varlığınıza ulaştıran içsel köprüyü kuracaktır. Eylem, içtenliğin kanıtıdır. Size söylenileni gayretle ve sadakatle yapın, bütün engeller eriyip gidecektir.

S: Mutlu musunuz?

M: Sizin dünyanızda çok mutsuz olurdum. Uyanmak, yemek yemek, konuşmak, yeniden uyumak - ne kadar sıkıcı!

S: Demek yaşamak bile istemiyorsunuz.

M: Yaşamak, ölmek - ne anlamsız sözler bunlar! Siz beni canlı gördüğünüz zaman ben ölüyüm. Siz ölü olduğumu düşündüğünüz zaman ben canlıyım. Nasıl bir karmaşa içindesiniz!

S: Siz ne kadar kayıtsızsınız? Dünyanın bütün ıstırap ve kederleri sanki size göre hiçbir şey değil.

M: Dertlerinizin tümüyle bilincindeyim.

S: Peki onlarla ilgili olarak ne yapıyorsunuz?

M: Yapmam gereken bir şey yok. Onlar gelir ve giderler.

S: Onlar, sadece onlara dikkatinizi vermenizle gidiyorlar mı?

M: Evet. Zorluk fiziksel, zihinsel ya da duygusal olabilir; fakat o her zaman bireyseldir. Büyük çaptaki felaketler sayısız bireysel kaderlerin toplamıdır ve düzeltilmeleri zaman alır. Fakat ölüm asla bir felaket değildir.

S: Bir insan öldürüldüğü zaman bile mi?

M: Felaket öldürenindir.

S: Yine de iki dünya var gibi görünüyor, benimki ve sizinki!

M: Benimki gerçektir, sizinki zihin ürünü.

S: Bir kaya düşünün, içinde bir oyuk ve oyuk içinde bir kur bağa. Kurbağa bütün hayatını şaşmaz ve bozulmaz bir huzur ve mutluluk içinde geçirebilir. Kayanın dışında dünya devam eder. Delikteki kurbağaya dış dünyadan söz edilse, derdi ki: "Böyle bir şey yoktur. Benim dünyam huzur ve mutluluk dolu. Sizin dünyanız sadece sözcüklerden oluşuyor, onun mevcudiyeti yok." Sizin durumunuz da böyle. Bizim dünyamızın mevcut olmadığını söylediğinizde, tartışacağımız ortak bir zemin kalmıyor. Yahut bir başka örnek alalım. Bir doktora gidi yorum ve mide ağrısından şikayet ediyorum. O beni muayene ediyor ve diyor ki: "Siz iyisiniz". "Fakat ağrıyor" diyorum. "Ağrınız zihinsel" diye iddia ediyor. Diyorum ki "Ağrımın zihin sel olduğunu bilmemin bana hiçbir yardımı olmuyor. Siz bir doktorsunuz, ağrılarımı tedavi edin. Eğer tedavi edemiyorsanız, benim doktorum değilsiniz."

M: Çok doğru. .

S: Siz bir demiryolu döşediniz, fakat bir köprü bulunmadığı için tren geçemiyor. Köprüyü kurun.

M: Köprüye ihtiyaç yok.

S: Sizin dünyanızla benimki arasında bir bağlantı olması gerekir.

M: Gerçek dünya ile hayali dünya arasında bir bağlantıya gerek yoktur, çünkü öyle bir şey olamaz.

S: O halde ne yapmalıyız?

M: Dünyanızı araştırın, zihninizi ona verin, onu titizlikle, eleştirel gözlerle inceleyin, onunla ilgili her fikri inceden inceye gözden geçirin; bu işe yarayacaktır.

S: Dünya araştırma yapmak için fazla büyük. Bütün bildiğim, ben varım, dünya var, dünya bana üzüntü ve sıkıntı veriyor ve ben dünyaya sıkıntı veriyorum.

M: Benim deneyimim her şeyin mutluluk olduğudur. Fakat mutluluk arzusu ıstırap yaratır. Böylece mutluluk, ıstırabın tohumu olur. Tüm ıstırap dünyası

arzudan doğmadır. Haz, zevk için duyduğunuz arzudan vazgeçin, acı nedir asla bilmeyeceksiniz.

S: Zevk neden acının, ıstırabın tohumu olsun?

M: Çünkü zevk uğruna birçok günah işlersiniz. Ve günahın meyveleri de ıstırap ve ölümdür.

S: Diyorsunuz ki dünyanın bize hiçbir yararı yok - sadece üzüntü, dert ve sıkıntı. Ben öyle hissediyorum ki bu böyle olamaz.

Tanrı öylesine budala olamaz. Dünya bana, büyük bir girişim olarak görünüyor; potansiyel olanı gerçeğe, maddeyi ha yata, bilinçsizliği tam Farkındalığa dönüştürme girişimi olarak... En Yüce'yi idrak edebilmek için onun karşıtlarını deneyimlemeye (yaşamaya) ihtiyacımız var. Nasıl bir tapınak inşa etmek için taşa ve harca, tahtaya ve demire, cama ve tuğlaya ihtiyacımız varsa, insanı da tanrısal bir bilge, hayatın ve ölümün efendisi haline getirecek her türlü deneyim malzemesine ihtiyaç var. Bir kadın nasıl çarşıya gider, her çeşit besin maddesi satın alır, eve gelip pişirir, kotarır ve efendisini beslerse, biz de kendimizi hayatın ateşinde iyice pişirir ve Tanrımız'ı besleriz.

M: Pekâlâ, eğer öyle düşünüyorsanız, düşündüğünüz gibi yapın. Tanrınızı besleyin tabii.

S: Çocuk okula gider ve ona daha sonra hiçbir yararı olmayacak birçok şey öğrenir. Fakat öğrenim süresi içinde o büyür. Biz de öyle sayısız deneyimlerden geçer ve hepsini unuturuz, ama bu arada büyümeye devam ederiz. Ve aslında bir gnani gerçek konusunda bir deha olan insandan başka nedir! Benim dünyam bir rastlantı sonucu olmuş olamaz. Onun bir anlamı var, onun ardında bir plân bulunmalı. Benim Tanrım'ın bir plânı vardır.

M: Eğer dünya sahte (asılsız) ise, o zaman plân da ve onun yaratıcısı da sahtedir.

S: Siz yine dünyayı inkâr ediyorsunuz. Aramızda bir köprü yok.

M: Bir köprüye gerek yok. Sizin yanılgınız sizin doğmuş olduğunuz hakkındaki inancınızda yatıyor. **Siz asla doğmadınız ve ölecek de değilsiniz.** Ama siz belli bir tarihte ve yerde doğ muş olduğunuza ve o özel bedenin size ait olduğuna inanıyorsunuz.

S: Dünya var ve ben varım. Bunlar gerçeklerdir.

M: Kendinize bakmadan neden dünya için kaygılanıyorsunuz? Siz dünyayı kurtarmak istiyorsunuz, öyle değil mi? Kendinizi kurtarmadan dünyayı kurtarabilir misiniz? Ve kurtarılmak ne demektir? Hangi şeyden kurtarmak? İllüzyondan. Kurtarma, kurtuluş, her şeyi olduğu gibi görmektir. Ben aslında kendimi herhangi bir kimse ve şeyle ilgili, bağlantılı olarak görmüyorum.

Hatta bir benlikle -bu benlik her ne olursa olsun- bağlantılı değilim. Ben her zaman tarif-edilemez olarak kalırım. Ben içteyim ve öteyim - mahrem bir yakınlıktayım ve erişilmezim.

S: Buna nasıl geldiniz?

M: Gurum'a güvenerek. O bana "Yalnızca sen'sin" dedi ve ben ondan kuşku duymadım. Sadece bunun üzerinde düşünüp duruyordum, sonunda onun mutlak şekilde doğru olduğunu idrak ettim.

S: Tekrarlama yoluyla mı ikna oldunuz?

M: Kendimi idrakle, kendimi bilmeyle. Mutlak şekilde bilinçli ve mutlu olduğumu, varlık-bilinç-mutluluk halini bedene ya da bedenler dünyasına borçlu olduğumu düşünmekle yanıldığımı keşfettim.

S: Siz öğrenim görmüş bir insan değilsiniz. Fazla okumadınız ve okuduklarınız ve işittikleriniz kendi içinde çelişki taşımı yor.

Ben oldukça iyi öğrenim gördüm ve bir hayli okudum ve gördüm ki kitaplar ve öğretmenler birbirlerine umutsuz bir biçimde aykırı düşüyorlar, çelişiyorlar. Bundan dolayı ben her ne okur ya da işitirsem, onu bir kuşku hali içinde karşılıyorum. İlk tepkim

"bu böyle olabilir de olmayabilir de" şeklinde oluyor. Ve aklen hangisinin doğru olduğuna, hangisinin doğru olmadığına karar veremediğim için kuşkularımla baş başa elim böğrümde kalıyorum. Yoga'da kuşku içinde olan bir zihin muazzam

dezavantajdadır.

M: Bunu işittiğime sevindim; fakat benim Gurum da bana her şeyden ve mutlaka kuşku duymayı öğretti. Dedi ki: "Kendiniz den gayrı her şeyin varlığını yadsıyın." Acıları ve zevkleri ile bu dünyayı siz arzularınızla yarattınız.

S: Acı vermesi de gerekli mi?

M: Başka nasıl olabilir? Doğası gereği zevk sınırlı ve geçicidir. Istıraptan arzu doğar, arzu ıstırap içinde doyum arar ve o düş

kırıklığı ve çaresizlik içinde son bulur. Istırap, zevk için bir zemin oluşturur. Bütün zevk arayışları ıstırap içinde doğar, ıstırap içinde son bulur.

S: Bütün bu söyledikleriniz benim için açık ve anlaşılır. Fakat fiziksel ya da zihinsel bir sorunla karşılaştığımda zihnim durgunlaşıp grileşiyor, yahut kurtulmak için çılgınca bir arayış içine giriyor.

M: Ne fark eder ki? Durgun ya da huzursuz olan zihindir, siz değilsiniz. Bu odanın içinde olan her türlü şeye bakın. Onlara ben mi neden oluyorum? Onlar vaki oluyorlar, o kadar. Sizin için de böyle - kaderin yumağı açılır, kaçınılmaz olanı eyleme koyar. Siz olayların seyrini değiştiremezsiniz, fakat kendi tutumunuzu değiştirebilirsiniz ki önemli olan da tutumdur, bir başına olay değil.

Dünya arzuların ve korkuların barınağıdır. Siz orada rahat ve huzur bulamazsınız. Huzur için dünyadan öteye gitmelisiniz.

Dünyanın kök nedeni benlik (ego) sevgisidir. Ondan dolayı biz zevki arar, acıdan kaçarız. Benlik sevgisinin yerine Öz'ün sevgisini koyun, o zaman manzara değişir. Yaratıcı Brahma tüm arzuların toplamıdır. Dünya arzuların doyuma uğratılmaları için bir vasıtadır. Ruhlar (varlıklar) arzuladıkları her

ne zevk ise onu alırlar, bedelini de gözyaşları de öderler. Zaman bütün hesapları görür. Denge Yasası her zaman yürürlüktedir.

S: İnsan üstün insan olabilmek için önce insan olmalıdır. İnsanlık sayısız deneyimlerin meyvesidir. Arzu deneyime sürükler.

Bundan dolayı, doğru zamanda ve düzeydeki arzu uygundur, iyidir.

M: Tüm bunlar bir yere kadar doğru. Ama öyle bir gün gelir ki artık yeterince malzemeye (deneyim birikimine) sahip olduğunuzu ve artık inşa etmeye başlamanız gerektiğini hisseder siniz. O zaman fazlalıkları ayıklayıp atmak (viveka-vairagya) mutlak bir biçimde gerekli olur. O zaman her şey iyice incelenmeli ve yararsız, gereksiz olanlar hiç acımadan yok edilmelidirler. İnanın bana, bu çok büyük bir yıkım olamaz. Çünkü aslında hiçbir şey gerçek bir değere sahip değildir. **Tutkuyla tarafsız olun, hislerinize kapılmayın - o kadar**.

24 -Tanrı Her Seyi Yapandır, Gnani Eylemsiz Olandır

Soran: Bazı Mahatmalar (aydınlanmış varlıklar) dünyanın bir kaza ve rastlantı sonucu oluşmadığını ya da Tanrı'nın oyunu olmadığını, evrenin her yerinde bilinç uyanışını ve gelişimini hedefleyen büyük bir çalışma plânının sonucu ve ifadesi olduğunu savunuyorlar. Cansızlıktan hayata, bilinçsizlikten bilinç uyanışına, durgunluktan parlak zekâya, yanlış anlamadan berrak anlayışa

- dünyanın durmadan ve yılmadan gittiği işte bu yöndür. Elbette, evrenin uykuda göründüğü bazı dinlenme ve zahiri (görünüşte) karanlık anları olacaktır, ama bu dinlenme biter ve bilinç üzerindeki çalışma yeniden başlar. Bizim görüş noktamızdan dünya bir gözyaşı vadisidir, mümkün olduğunca çabuk ve her çareye başvurarak kaçılması gereken bir yerdir. Aydınlanmış varlıklara göre dünya iyi bir yerdir ve iyi bir amaca hizmet eder. Onlar dünyanın zihinsel bir yapı olduğu nu, nihai olarak her şeyin bir olduğunu yadsımazlar; fakat onlar o yapının bir anlamı olduğunu ve fevkalade arzu edilen bir amaca hizmet ettiğini görür ve söylerler.

Bizim Tanrı'nın iradesi dediğimiz şakacı bir tanrının kaprisi değil, sonsuz hayat ve bilinç potansiyellerini gerçekleştirmek için, sevgi, bilgelik ve güç

bakımından gelişmenin mutlak gerekliliğinin ifadesidir. Bir bahçıvan küçücük tohumlardan nasıl muhteşem ve mükemmel çiçekler yetiştiriyorsa, Tanrı da kendi bahçesinde başka varlıkların yanı sıra insanlardan, O'nunla birlikte bilen seven, çalışan üstün-insanlar yetiştirir.

Tanrı dinlendiğinde (pralaya) büyümeleri tamamlanmamış olanlar bir süre bilinçsiz kalırlar, gerçeğe varmış olanlar, yani bilinç formların ve içeriklerinin ötesine geçmiş olanlar ise evrensel sessizlikten haberdar kalırlar. Yeni bir evrenin mey dana çıkma vakti geldiğinde, uykudakiler uyanırlar ve onların işleri başlar. Daha çok ilerlemiş olanlar ilk önce uyanır ve daha az ilerlemiş olanlar için yeri hazırlarlar - böylece sonrakiler büyümelerinin bir sonraki aşaması için kendilerine uygun olan formları ve davranış

kalıplarını hazır bulurlar.

Öykü böylece devam eder. Sizin öğretinizin farkı şu: Siz dünyanın bir yararı olmadığı ve ondan kaçınılması gerekliliği üzerinde ısrar ediyorsunuz. Onlara göre ise dünyadan hoşnutsuzluk geçici bir dönem içindir, gereklidir ama geçicidir ve az zaman sonra yerini her şeyi saran sevgiye ve Tanrı ile çalışmak için kararlı bir niyet ve isteğe bırakacaktır.

MAHARAJ: Bütün söyledikleriniz gidiş (pravritti) yolu için doğrudur. Dönüş yolu (nivritti) için kendini (egoyu) hiçe indirgemek, sıfırlamak gereklidir. Ben, hiçbir şeyin (paramakash) olmadığı yerde duruyorum; oraya ne sözcükler ne de düşünceler erişir. Zihne göre orası tümüyle karanlık ve sessizliktir. Sonra bilinç kımıldamaya başlar ve zihni (chidakash) uyandırır; o da bellek ve imgelemeden oluşan dünyayı (mahadakash) projekte eder. Bir kez dünya var olunca, işte o zaman söylemiş olduklarınız söylediğiniz gibi olabilir. Hedefler tasarlamak, onlara ulaşmak için çabalamak, vasıtalar, yollar bulmak, vizyon, enerji ve cesaret sergilemek zihnin doğasında vardır. Bunlar tanrısal niteliklerdir ki onları yadsımam. Fakat ben hiçbir farklı lığın bulunmadığı, şeylerin ve onları yaratan zihnin var olmadığı bir mahalde yer almış bulunuyorum. **Orada ben evimdeyim**. Olan hiçbir şey beni etkilemez - şeyler şeyleri etkiler, hepsi bu. Anılardan ve beklentilerden (geçmişten ve gelecek ten) bağımsız, ben taze, masum ve içtenlik doluyum. Zihin büyük bir işçidir (mahakarta) ve dinlenmeye ihtiyacı vardır. **Hiç bir şeye ihtiyacı olmayan ben**

korkusuzum. Kimden korkulacak ki? Ayrılık yoktur, bizler asla ayrı ayrı varlıklar değiliz. Bir tek Öz vardır, en Yüce Gerçek, ki onun içinde kişisel olan ve kişisel olmayan birdir.

S: Bütün istediğim dünyaya yardım edebilmektir.

M: Yardım edemeyeceğinizi kim söylüyor? Siz yardımın anlamı ve ihtiyaçlarla ilgili olarak bir karara varmışsınız ve yapmanız gereken ile yapma gücünde olduklarınız arasında yani gereksinim ve yetenek arasında kendi kendinizi bir çatışma içine sokmuşsunuz.

S: Fakat niçin böyle yapıyoruz?

M: Zihniniz bir yapı projekte ediyor ve siz kendinizi onunla özdeşleştiriyorsunuz. Zihni, bir dünya yaratmaya teşvik ederek bununla doyum aramak arzunun doğası gereğidir. Küçük bir arzu bile uzun bir eylem çizgisini başlatabilir, peki ya büyük bir arzuya ne demeli? Arzu bir evren üretebilir; onun güçleri mucizevidir. Nasıl bir küçük kibrit çöpü koskoca bir ormanı ateşe verebilirse, bir arzu da tezahür yangınlarını başlatabilir. Arzu soylu ya da bayağı olabilir, uzay (akaşa) nötrdür, yansızdır - insan onu istediği şeyle doldurabilir: Neyi arzu ettiğiniz konusunda çok dikkatli olmalısınız. Sizin yardım etmek istediğiniz kimselere gelince, onlar da kendi arzuları uğruna kendi ayrı dünyalarındalar; kendileri bunu arzu etme den onlara yardım etmenin hiçbir yolu yoktur. Siz onlara sadece doğru arzulara sahip olmalarını öğretebilirsiniz ki böylece egolarını aşabilsinler ve tekrar tekrar arzu dünyaları ve acı haz yuvaları yaratma dürtüsünden kurtularak özgürleşebil sinler.

S: Gösterinin sona erdiği, insanın ölmek zorunda olduğu ve evrenin son bulduğu bir gün mutlaka gelecektir.

M: Nasıl uykudaki bir adam her şeyi unutup, yeni bir güne başlamak üzere uyanırsa ya da ölerek başka bir hayata doğarsa, öylece arzu ve korku dünyaları da eriyip kaybolurlar. Fakat evrensel tanık, En Yüce Benlik asla uyumaz ve asla ölmez. Yüce Kalp, ebediyen atar ve her atışında yeni bir evren var olur.

S: O bilinçli midir?

M: O zihnin kavradığı her şeyden ötedir. O varoluşun ve var olmayışın ötesidir. O her şeye Evet ve Hayır'dır, ötesinde ve içinde, yaratan ve yok eden, hayal edilemezcesine gerçek.

S: Tanrı ve Mahatma, onlar bir mi, iki mi?

M: Onlar birdir.

S: Bir fark olmalı.

M: Tanrı Her-Şeyi-Yapan'dır, gnani yapmayan'dır. Tanrı kendisi "Ben her şeyi yapıyorum" demez. O'na göre her şey kendi doğaları gereği olurlar. Gnani'ye göre her şey Tanrı tarafından yapılır. O Tanrı ile doğa arasında bir fark görmez. Tanrı da, gnani de kendilerini hareket edebilenlerin hareket ettirilmesi olanaksız merkezi olarak, geçici olanın ezeli-ebedi tanığı olarak görürler.

Merkez bir hiçlik (boşluk) noktasıdır ve tanık bir saf farkındalık noktasıdır; onlar kendilerini hiçbir-şey olarak bilirler, bundan dolayıdır ki onlara hiçbir şey direnemez.

S: Sizin kişisel deneyiminizde bu nasıl görünüyor ve duyum sanıyor?

M: Hiçbir şey olmadığımdan dolayı ben her şeyim. Her şey ben'im ve her şey benimdir. Nasıl sadece hareketi düşünmemle bedenim hareket ediyorsa, düşündüğüm şeyler de ben düşünürken olurlar. Dikkat edin, ben bir şey yapmıyorum. Ben midece onların oluşunu görüyorum.

S: Şeyler sizin olmalarım istediğiniz gibi mi oluyorlar, yoksa siz onların oldukları gibi olmalarını mı istiyorsunuz?

M: Her ikisi de. Ben kabul ederim ve kabul edilirim. Ben her şeyim ve her şey ben'dir. Ben dünya olduğumdan, dünyadan korkmam. Her şey olduğuma göre neden korkacağım? Su sudan korkmaz, ateş de ateşten. Ben de korkmam, çünkü ben korkuyu yaşayabilecek ya da tehlikede olabilecek hiçbir şey değilim. Ne şeklim var, ne adım. Korkuyu doğuran, bir isme ve

şekle bağımlı olmaktır. Ben bağımlı değilim. Ben hiçbir şeyim ve hiçbir şey de hiçbir şeyden korkmaz. Buna karşın her şey Hiçbir şey'den korkar, çünkü bir şey Hiçbir şey'e dokunacak olursa o hiçbir şey olur. O bir dipsiz kuyu gibidir, içine ne düşerse kaybolur.

S: Tanrı bir kişi değil midir?

M: Siz kendinizi kişi olarak düşündüğünüz sürece O da bir kişidir. Siz her şey olduğunuzda O'nu her şey olarak görürsünüz.

S: Tutum değiştirmekle olguları değiştirebilir miyim?

M: Tutum olgudur. Örneğin, öfkeyi alın. Öfke ile odada volta atıyor olabilirim; aynı zamanda da ne olduğumu biliyorum, bir sevgi ve bilgelik merkezi, bir saf varoluş atomu. Her şey yatışır ve zihin sessizliğe, sükûnete gömülür.

S: Yine, bazen öfkelenirsiniz.

M: Kime ve ne için öfkeleneceğim? Öfke geldi ve benim kendimi hatırlamam ile de eriyip kayboldu. Bunlar hepsi **gunalar' ın (kozmik madde nitelikleri) oyunudur. Ben kendimi onlarla özdeşleştirirsem onların kölesiyim**. Onlardan ayrı durursam, onların efendisiyim.

S: Siz tutumunuzla dünyayı etkileyebilir misiniz? Kendinizi dünyadan ayırırsanız ona yardım etme konusunda tüm umudunuzu kaybedersiniz.

M: Bu nasıl olabilir ki? Her şey ben'im - ben kendime yardım edemez miyim? Ben kendimi özel olarak herhangi bir kimse ile özdeşleştirmiyorum, çünkü ben hepsiyim - hem özel, hem evrensel.

S: Öyleyse özel bir kişi olarak bana yardım edebilir misiniz?

M: Fakat size daima yardım ediyorum - içimden. Ben ve siz özde biriz. Ben bunu biliyorum, ama siz bilmiyorsunuz. Bütün fark budur - ama çok süremez.

S: Peki, tüm dünyaya nasıl yardım ediyorsunuz?

M: Gandi öldü, ama onun ruhu dünyayı kaplıyor. Bir gnaninin düşüncesi insanlığı kaplar ve durmaksızın hayır için çalışır.

Anonim (ismi meçhul) olması, içten kaynaklanması onu daha da güçlü ve zorlayıcı kılar. Dünya işte böyle hayra doğru değişir -

içteki dıştakine yardım ederek ve hayırlar ileterek. Bir gnani öldüğünde, bir nehrin denize karışması gibi yok olur; isim, şekil artık yoktur fakat su kalır ve okyanusla bir olur. Bir gnani evrensel zihne katıldığında onun bütün iyiliği ve bilgeliği insanlığın mirası haline gelir ve her insanı yükseltir.

S: Bizler kişiliklerimize bağımlıyız. Bireyselliğimize, başkalarından farklı olmaya çok değer veririz. Siz görünüşe göre, her ikisini de yararsız olmakla itham ediyorsunuz. Sizin "tezahür etmemiş" dediğinize gelelim, peki bunun bize faydası ne?

M: Tezahür etmemiş (meknuz), tezahür etmiş, bireysellik, kişilik (nirguna, saguna, vyakta, vyakti); bütün bunlar sadece sözcükler, görüş noktaları, zihinsel tutumlardır. Onlarda bir gerçeklik yoktur. Gerçek olan sessizlik içinde yaşanır. Siz kişiliğe sarılıyorsunuz -ama ancak başınız dertte olduğu zaman siz bir kişi olmanın bilincinde oluyorsunuz- dertte olmadığınız zaman kendinizi düşünmüyorsunuz.

S: Bana "Tezahür etmemiş olanın" faydalarını söylemediniz.

M: Kuşkusuz, uyanmak için uyumak zorundasınız, yaşamak için ölmek zorundasınız, yeniden şekillenmek için erimeniz gerekir.

İnşa etmek için yıkmak, yaratmadan önce yok etmek zorundasınız. En Yüce, evrensel eriteçtir, her kabı eritir, her engeli yakıp yok eder. Her şey mutlak biçimde reddedilme dikçe, "şeylerin" zorbalığı (tahakkümü) mutlak olacaktır. En Yüce büyük ahenkleştiricidir, nihai ve mükemmel dengenin -özgür yaşamın garantisidir. O sizi eritir ve gerçek varlığınızı yeni baştan doğrular (teyit eder).

S: Her şey kendi düzeyinde pekâlâdır. Fakat gündelik hayatta bu nasıl işler?

M: Günlük hayat bir eylem hayatıdır. Hoşunuza gitse de gitmese de işlevde olmalısınız. Sadece kendiniz için yaptığınız her şey birikir ve patlayıcı hale gelir; bir gün patlar ve sizi ve dünyanızı yerle bir eder. Başkalarının hayrı için çalıştığınız iddiasıyla kendinizi aldattığınızda, bu durumu daha da kötüleştirir,çünkü **başkaları için neyin iyi olduğuyla ilgili fikirleriniz daima yanıltıcı olabilir**. Dahası, başkaları için neyin iyi olduğunu bildiği iddiasında olan kişi tehlikeli biridir.

S: Peki öyleyse insan nasıl çalışmalıdır?

M: Ne kendiniz, ne başkaları için, fakat çalışmak için çalışmak. Yapılmaya değer bir iş bizzat kendi amacını ve anlamım içerir.

Hiçbir şeyi bir başka şeye vasıta etmeyin. Bağlamayın (tutsak etmeyin). Tanrı bir yarattığını diğerine hizmet etsin diye yaratmaz.

Her biri kendi için yaratılmıştır. Kendi için yaratıldığı için de diğerlerine müdahale etmez, hükmetmez. Siz nesneleri ve insanları onlara yabancı amaçlar yolunda kullanıyorsunuz ve hem dünyayı hem kendinizi yıkıma uğratıyorsunuz.

S: Gerçek varlığımızın her zaman bizimle olduğunu söylüyorsunuz. Nasıl oluyor da onu fark etmiyoruz?

M: Evet, siz her zaman En Yüce Olan'sınız. Fakat dikkatiniz şeylere dikilmiş, fiziksel ya da zihinsel şeylere. Ne zaman ki dikkatiniz bir şeyden ayrılmış ve henüz bir başkasına takılmamıştır, işte o zaman aralığında siz saf varlıksınız. Ayırt edebilme (viveka) ve bağımlılıklardan kurtuluş (vairagya) uygulamaları yoluyla duyusal ve zihinsel haller dikkatinizden uzaklaştığı zaman, saf varlık doğal hal olarak ortaya çıkar.

S: İnsan bu ayrılık duygusuna nasıl son verebilir?

M: Zihni "Ben-im" üzerinde, var olma duygusu üzerinde odaklamak suretiyle, "Ben falanca veya filancayım" düşünce ve duygusu eriyip biter. "Ben yalnızca bir tanığım" duygusu kalır. Ve o da "Ben her şeyim"e gark olur. Sonra her şey Bir olur ve Bir - benden ayrı olmayan sizdir. Ayrı bir

"Ben" fikrini terk edin, o zaman "kimin deneyimi" sorusu da ortaya çıkmayacak.

S: Siz kendi deneyiminizden söz ediyorsunuz. Onu nasıl kendi deneyimim yaparım?

M: Siz benim deneyimim sizin deneyiminizden farklıymış gibi konuşuyorsunuz, çünkü bizim ayrı olduğumuza inanıyorsunuz.

Ama değiliz. Daha derin bir düzeyde benim deneyimim sizin deneyiminizdir. Kendi içinizin derinliklerine daim, onu kolayca ve sade bir biçimde bulacaksınız. "Ben-im (var olanım)" yönünde gidin.

25 -"Ben Var Olanım"a Sarılın

Soran: Hiç neşeli ya da kederli olur musunuz? Neşeyi ve kederi tanır mısınız?

MAHARAJ: Onlara istediğiniz adı verin. Bana göre onlar sadece zihin halleridir, ben ise zihin değilim.

S: Sevgi bir zihin hali midir?

M: Yine bu sizin sevgi derken ne kastettiğinize bağlı. Arzu kuşkusuz bir zihin halidir. Fakat birliğin idrakine varmak zihni aşar.

Bana göre hiçbir şey kendi başına mevcut değildir. Her şey Öz'dür, her şey Ben'im. Kendimi herkeste ve herkesi kendimde görmek kuşkusuz ki sevgidir.

S: Hoş bir şey gördüğümde onu istiyorum. Gerçekte onu kim istiyor, Ben mi, yoksa zihin mi?

M: Soru yanlış soruldu. "Kim" yoktur. Arzu, korku, öfke vardır ve zihin der ki "bu ben'im, bu benimdir". Aslında "ben" ve

"benim" denilebilecek hiçbir şey yoktur. Arzu zihin tarafından algılanıp idrak edilen ve isimlendirilen bir zihin halidir. Zihnin idrak ve isimlendirmesi olmadıkça, arzu nerede?

S: Fakat isimlendirilmeyen idrak olabilir mi?

M: Elbette. İsimlendirme zihinden öteye varamaz. Halbuki idrakin kendisi bilinçtir.

S: Bir kimse öldüğünde tam olarak ne olur?

M: Hiçbir şey olmaz. Bir şey hiçbir şey olur. Hiçbir şey idi ve hiçbir şey kalır.

S: Kuşkusuz, canlıyla ölü arasında bir fark vardır. Siz ölüden canlı, canlıdan ise ölüymüş gibi söz ediyorsunuz.

M: Bir günde milyonlarca insan ölüp dururken neden bir in sanın ölümünü kendinize dert ediyorsunuz? Her an tüm ev renler içeriye ve dışarıya doğru patlıyorlar - onlar için ağlamam mı gerekir? Bir şey benim için apaçık: Her şey bilinç içinde olur, yaşar, devinir ve varlığını bilinçte sürdürür ve ben o bilincin içinde ve ötesindeyim. Tanık olarak, onun içindeyim. Varlık olarak, ötesinde.

S: Elbette bir çocuk hastalandığında endişelenirsiniz, öyle değil mi?

M: Ben telaşa kapılıp bocalamam. Sadece gerekli olanı yaparım. Gelecek için endişelenmem. Her duruma doğru biçimde karşılık vermek benim doğamdır. Ne yapmak gerektiğini düşünmek için durmam. Ben eylemi yerine getirir ve devam ederim. Sonuçlar beni etkilemez. Onların iyi ya da kötü olmalarına da aldırmam. Onlar neyse odurlar - eğer bana geri dönerlerse onlarla yeni baştan uğraşıyor olurum. Bir şeyi yaparken bir amaç duygusu taşımam. Onlar oldukları gibi cereyan ederler; ben onları oldurduğum için değil, fakat benim var oluşumdan ötürü onlar öyle olurlar. Gerçekte hiçbir şey oluyor değildir. **Zihin huzursuzken Shiva'nın dansına neden olur, tıpkı gölün kımıltılı sularının ayı dans ettirişleri gibi. Bunlar hepsi yanlış fikirlerin neden olduğu görünüşlerdir.**

S: Kuşkusuz, siz birçok şeyin farkındasınız ve onların doğasına göre davranmaktasınız. Bir çocuğa çocuk gibi, bir erişkine erişkin gibi muamele edersiniz.

M: Nasıl tuzun tadı tüm okyanusa yayılmışsa ve deniz suyunun her bir damlası aynı tadı taşırsa, her bir deneyim de bana realiteden bir tat, kendi varlığım hakkında her zaman taze bir idrak verir.

S: Sizin benim dünyamda oluşunuz gibi ben de sizin dünyanızda mevcut muyum?

M: Elbette, siz varsınız ve ben varım. Fakat yalnızca bilinçte noktalar olarak; bizler bilinç dışında hiçbir şey değiliz. Bunu iyi kavramak gerekir: Dünya bilinç ipliğinde asılıdır; bilinç yoksa dünya da yoktur.

S: Bilinçte birçok nokta vardır; bir o kadar da dünya var mıdır?

M: Örneğin rüyayı alalım. Bir hastanede birçok hasta olabilir, hepsi uykuda, hepsi birbiriyle ilişkisiz, birbirinden etkilenme yen kendi özel, kişisel rüyalarını görmekteler; yalnız bir tek ortak faktör var - hastalık. Bunun gibi, bizler hayalimizde, ortak deneyimin gerçek dünyasından kendimizi ayırmış, kişisel arzular ve korkular, imajlar ve düşünceler, fikirler ve kavramlardan oluşmuş bir bulut içine kapatmışız.

S: Bunu anlayabilirim. Fakat kişisel dünyaların alabildiğine çeşitli oluşlarının nedeni ne olabilir?

M: Çeşitlilik o kadar büyük değil. Bütün rüyalar ortak bir dün ya üstüne yüklenmişlerdir. Bir dereceye kadar onlar birbirlerini şekillendirmekte ve etkilemektedirler. Temel birlik her şeye rağmen yürürlüktedir. Onun kökeninde kendini unutma, kim olduğunu bilmeme yatar.

S: Unutmak için insanın bilmiş olması gerekir. Unutmadan önce kim olduğumu biliyor muydum?

M: Elbette. **Kendini-unutma, kendini-bilme içinde saklıdır, mevcuttur**. Bilinçlilik ve bilinçsizlik aynı hayatın iki yüzüdür.

Onlar birlikte var olurlar. Dünyayı bilmek için kendinizi (özünüzü) unutursunuz - kendinizi bilmek için dünyayı unutursunuz.

Sonuçta dünya nedir ki zaten? Bir anılar koleksiyonu. Bir tek şeye sarılın, önemi olan; "Ben-im"e sıkıca tutunun ve diğer her şeyi bırakın gitsin. Bu sadhana'dır. Gerçeğin idrak edildiği durumda tutunulacak ya da unutulacak hiçbir şey yoktur.

S: Kendimi (özümü) unutmamın nedeni nedir?

M: Neden yoktur, çünkü unutma yoktur. Zihinsel haller bir birlerinin yerine geçer ve öncekileri silerler. Kendini-hatırlama bir zihin halidir, kendini-unutma da bir diğeri. Onlar gece ve gündüz gibi birbirlerinin yerini alırlar. Gerçek ise her ikisinin de ötesindedir.

S: Tabii, unutmak ile bilmemek arasında fark olmalı. Bilmenin bir nedeni olması gerekmez. Unutma ise önceden bilmeyi ve unutma eğilimini ya da yeteneğini gerektirir. Bilmemenin nedenini araştırıp sorgulayamayacağımı kabul ediyorum, fa kat unutmanın bir nedeni bulunmalı.

M: Bilmeme diye bir şey yoktur. Sadece unutma vardır. Unutmanın yanlış bir yanı yok. Unutmak da hatırlamak kadar basittir.

S: İnsanın kendini unutması bir felaket, vahim bir durum değil midir?

M: Kendini (egoyu) sürekli olarak hatırlamak kadar. Unutmanın ve unutmamanın ötesinde bir hal vardır - doğal hal. Hatırlamak, unutmak - bunlar zihin halleridir, düşünceye bağlı, sözcüğe bağlı. Örneğin, doğmuş olma fikrini alalım. Bana doğduğum söylendi.

Ben hatırlamıyorum. Bana öleceğim söylendi. Bunu beklemiyorum. Siz bana unuttuğumu ve hayal gücümün olmadığını

söylüyorsunuz. Fakat hiç olmamış bir şeyi hatırla yamam, ne de apaçık olanaksız bir şeyi bekleyebilirim. Bedenler doğar ve bedenler ölürler, ama bundan bana ne? Bedenler bilincin içinde gelirler ve giderler, bilinç ise benden kaynaklanır. Ben hayat'ım ve zihin ve beden benimdir.

S: Siz dünyanın kökeninde kendini-unutuşun yattığını söylüyorsunuz. Unutmak için hatırımda bir şeylerin bulunmuş olması lazım. Hatırlanacak neyi unuttum? Ben ben olduğumu unutmuş değilim.

M: Bu "Ben-im" dahi illüzyonun bir parçası olabilir.

S: Bu nasıl olabilir! Siz bana benim olmadığımı kanıtlayamazsınız. Ben olmadığıma ikna edilsem bile - ben varım.

M: Gerçek kanıtlanamaz da çürütülemez de. Zihin yoluyla kanıtlayamazsınız, zihnin ötesinde ise kanıtlama ihtiyacı duymazsınız. Gerçek olan içinde "gerçek olan nedir" sorusu ortaya çıkmaz. Tezahür etmiş (saguna) ve tezahür etmemiş (nirguna) farklı değildir.

S: Bu durumda her şey gerçek demektir.

M: Ben her şeyim. Ben olarak her şey gerçektir. Benden ayrı

hiçbir şey gerçek değildir.

S: Ben dünyanın bir yanılgının sonucu olduğunu hissetmiyorum.

M: Bunu ancak tam bir incelemeden sonra söyleyebilirsiniz, daha önce değil. Elbette, gerçek olmayan her şeyi ayırt edebilip terk ettikten sonra, kalan gerçektir.

S: Hatırlanamayacak kadar eski zamanlardan bu yana, sayısız doğumlar içinde, dünyamı inşa ettim, onu geliştirip güzelleştirdim.

O ne kusursuzdur ne de gerçek dışıdır. O bir süreçtir.

M: Yanılıyorsunuz. Dünya sizden ayrı bir varlığa sahip değildir. Her an o sizin bir yansımanızdır, başka bir şey değil. Onu Siz yaratır, siz yok edersiniz.

S: Ve yeniden daha iyi, daha düzgün bir şekilde inşa ederim.

M: Onu düzeltebilmek için önce onu reddetmek zorundasınız. İnsan yaşamak için ölmelidir. Ölüm vasıtasıyla olan dışında tekrar doğuş yoktur.

S: Sizin evreniniz kusursuz olabilir. Benim kişisel evrenim ise gelişmekte, giderek iyileşmekte.

M: Sizin kişisel evreniniz kendi başına mevcut değildir. O sadece gerçeğin sınırlı ve çarpıtılmış bir biçimde görünüşüdür.

Düzeltilmesi gereken evren değil sizin görüş biçiminizdir.

S: Siz onu nasıl görüyorsunuz?

M: O üzerinde bir dünya oyununun oynandığı bir sahnedir. Önemli olan gösterinin niteliğidir; oyuncuların ne söyledikleri ve ne yaptıkları değil, ama bunu nasıl söyledikleri ve nasıl yaptıklarıdır önemli olan.

S: Bu Ula (oyun) fikrinden hoşlanmıyorum. Ben dünyayı bizim içinde inşaatçılar olarak yer aldığımız bir çalışma alanına benzetmeyi yeğlerim.

M: Siz onu çok ciddiye alıyorsunuz. Hem oyunun nesi var? Tamam olmadığınız (puma) sürece bir amaca sahip olursunuz; o zamana dek bütünlük (tam olma hali), kusursuzluk amaç olur. Ama kendi içinizde tamam "olduğunuzda, içsel ve dışsal olarak tümüyle bütünlendiğinizde, işte o zaman evrenin tadını çıkarırsınız, onun içinde uğraşıp didinmezsiniz. Henüz bütünlüğe ulaşmamış olanlara siz çok yoğun bir faaliyet, ağır bir çalışma içinde görünebilirsiniz ama bu onların illüzyonu dur. Sporcular çok büyük bir çaba harcar görünürler, ama onların tek dürtüleri oyun oynamak ve bu oyunu sergilemektir.

S: Yani siz Tanrı'nın sadece eğlendiğini, amaçsız bir eylemle meşgul olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?

M: Tanrı yalnızca doğru ve iyi değil, o güzeldir (satyam-shivam-sundaram) de. O sadece onu yaratmanın hazzı için güzelliği yaratır.

S: Öyleyse, O'nun amacı güzelliktir!

M: İşin içine neden sürekli amaç sokuyorsunuz? Amaç hare keti, değişimi, bir eksiklik duygusunu ifade eder. Tanrı güzelliği amaçlamaz - O'nun yaptığı her şey zaten güzeldir. Bir çiçeğin güzel olmaya çalıştığını söyleyebilir misiniz? O doğası gereği güzeldir. Aynı şekilde, Tanrı mükemmelliktir, mükemmel olma çabası değil.

S: Amaç güzellikte kendini gerçekleştirmiş oluyor.

M: Güzel nedir? Mutluluk içinde algılanan her şey güzeldir. **Mutluluk güzelliğin özüdür**.

S: Siz Sat-Chit-Ananda'dan söz ediyorsunuz. "Ben-im" açık ve seçiktir, "Ben-biliyorum" açık ve seçik. Ben mutluyum ise kesinlikle açık ve seçik değil. Mutluluğum nereye gitti (nerede)?

M: Kendi öz varlığınızın tümüyle farkında olun, o zaman bilinçli bir biçimde mutlu olursunuz. Zihninizi asıl olduğunuz dan ayırıp, olmadığınız şeylerle meşgul ettiğiniz için mutlu ve huzurlu olma duygunuzu yitirirsiniz.

S: Önümüzde iki yol var - çaba yolu (yoga marga) ve kolaylık yolu (bhoga marga). Her ikisi de aynı hedefe götürür -

özgürleşmeye.

M: Neden bhoga'yı bir yol olarak adlandırıyorsunuz? Kolaylık size mükemmelliği nasıl getirebilir?

S: Yogi (reddeden, vazgeçen, terk eden kişi) gerçeği bulacaktır. Bhogi (kabul edici, dünyanın zevk ve acılarını kabul eden) de gerçeğe ulaşacaktır.

M: Bu nasıl olabilir? Onlar birbirine aykırı değiller mi?

S: Zıt uçlar buluşur. Mükemmel bir Bhogi olmak, mükemmel bir Yogi olmaktan daha zordur.

Ben kendi halinde bir adamım ve değer yargılarında bulunmaya cüret edemem. Yogi ve Bhogi, her ikisi de sonuçta mutluluk aramakla meşgul. Yogi onun kalıcı olmasını istiyor, Bhogi ise kesintili olanı ile yetiniyor (doyum buluyor). Çoğu zaman Bhogi Yogi'den daha çok çaba gösterir.

M: Uğrunda çaba ve emek harcamak zorunda olduğunuz mutluluğunuzun değeri ne? **Gerçek mutluluk kendiliğinden ve çaba gerektirmeyendir.**

S: Bütün varlıklar mutluluğu ararlar. Sadece araçlar farklıdır. Bazıları onu içlerinde ararlar ve bu nedenle onlara Yogi denir; bazıları dışarıda ararlar ve

onlar Bhogi olmakla itham edilir ve suçlanırlar. Ama onların birbirlerine gereksinimleri vardır.

M: Haz ve acı birbirinin yerini alır. Mutluluk ise sarsılmaz. Arayıp bulabildiğiniz şey gerçek olan değildir. **Asla kaybetmemiş**

olduğunuzu bulun, sizden alınamaz olanı bulun.

26 -Kisilik Bir Engeldir

Soran: Görebildiğim kadarıyla dünya bir Yoga okulu ve haya tın kendisi Yoga uygulaması. Herkes mükemmellik yolunda çaba harcıyor ve Yoga çaba harcamaktan başka nedir? "Sıra dan" diye adlandırılan kimseler ve onların "sıradan" hayatlarında hor görülecek hiçbir şey yok. Onlar da Yogi kadar uğra şıp didinir ve acı çekerler; ancak onlar gerçek amaçlarının bilincinde değildirler.

MAHARAJ: Sizin sıradan insanlarınız ne bakımdan Yogi'dirler?

S: Nihai hedef aynıdır. Yogi'nin vazgeçme ve terk etme (tyaga) yoluyla bulduğunu, sıradan insan deneyim (bhoga) yoluyla idrak eder. Bhoga'nın yolu bilinçsizdir ve bu nedenle tekrarlanan ve uzun süren bir yoldur, öte yandan Yoga'nın yolu bile rek, karar verilerek seçilmiş yoğun bir yoldur, dolayısıyla daha hızlı olabilir.

M: Belki de Yoga ve Bhoga devreleri birbirini izler. Önce Bhogi, sonra Yogi, sonra yine Bhogi ve daha sonra yine Yogi.

S: Amaç ne olabilir?

M: Zayıf arzular iç gözlem ve meditasyonla giderilebilirler ama kökü derinde olan güçlü arzuların doyuma uğratılmaları ve meyvelerinin -acı ya da tatlı- tadılması gerekmektedir.

S: Öyleyse neden Yogiler'i takdir edip Bhogiler'i hafife alalım? Hepsi bir bakıma Yogidirler.

M: Beşeri değerler ölçeğinde kararlılıkla, bilerek ve isteyerek gösterilen çabalar övülmeye değer sayılırlar. Gerçekte hem Yogi hem Bhogi kendi

doğalarını izlerler, koşullara ve fırsatlara göre. Yogi'nin hayatını tek bir arzu yönetir - gerçeği bulmak. Bhogi ise birçok efendiye hizmet eder. Fakat Bhogi Yogi olur ve Yogi de dönüp dolaşıp kendini Bhogi dönemi içinde bula bilir. Nihai sonuç aynıdır.

S: Buda'nın, bilinçte tam bir aydınlanma, dönüşüm (transformasyon) olduğunu işitmenin muazzam önemi olduğunu söylediği anlatılır. Müjde, bir gemi yükü pamuk içinde bir kıvılcıma benzetilir; yükün tümü yavaş yavaş fakat amansızcasına küle dönecektir. Aynı şekilde aydınlanmanın müjdesi, er ya da geç bir dönüşüme neden olacaktır.

M: Evet, önce işitmek (shravana), sonra hatırlamak (sinarana), düşünmek (manana) vesaire. Bizler aşina zemindeyiz. Diğerleri Bhoga'ları içinde devam ederlerken, haberi (müjdeyi) alan kişi Yogi olur.

S: Fakat siz yaşamanın -sadece dünyanın tekdüze, yavan ha yatını yaşamanın, ölmek üzere doğmanın, doğmak üzere ölmenin-insanı -tıpkı bir nehrin topladığı su kütlesinin etkisiyle denize ulaşması gibi- sırf hayatın akış hacmiyle ileri götürdüğünü kabul edersiniz.

M: Dünya var olmadan önce bilinç vardı. Dünya bilincin içinde oluşur, bilinç içinde devam eder ve saf bilinç içinde erir. **Her şeyin kökenindeki "Ben-im (var olanım)" duygusudur**."Bir dünya vardır" şeklindeki zihin hali ise ikinci derecede gelir, çünkü olmak için benim dünyaya ihtiyacım yoktur, dünyanın ise bana ihtiyacı vardır.

S: Yaşama arzusu muazzam bir şeydir.

M: Daha da büyük olan, yaşama dürtüsünden kurtulmuşluktur, özgürleşmedir.

S: Bir taşın özgürlüğü gibi mi?

M: Evet,bir taşın özgürlüğü ve yanı sıra çok daha fazlası. Bu sınırsız ve bilinçli bir özgürlüktür.

S: Kişilik, deneyim biriktirmek için gerekli değil midir?

M: Şimdi sizin olduğunuz gibi, kişilik sadece bir engeldir. Kendini bedenle özdeşleştirmek bir bebek için iyi olabilir, ama gerçek büyüme, bedeni yol üstünden çekmektir. Normal olarak, insanın bedene dayalı arzuları hayatın erken çağlarında ceride bırakarak büyümesi gerekir. Hatta bedensel zevkleri reddetmeyen bir Bhogi'nin dahi tattığı hazların özlemini çekmesine, onların peşinden hırsla koşmasına gerek yoktur. Alışkanlık, tekrarlama arzusu, Yogi'yi de Bhogi'yi de düş kırıklığına uğratır.

S: Neden kişiyi (uyaktı) sanki hiç önemi yokmuşçasına redde diyorsunuz? Kişilik bizim varlığımızın başlıca olgusudur. O bütün sahneyi doldurur.

M: Siz onun bellek üstüne kurulmuş, arzular tarafından hare kete geçirilen alışkanlıktan başka bir şey olmadığını görme dikçe, kendinizi bir kişi olarak düşüneceksiniz - yaşayan, hisseden, düşünen, aktif, pasif, zevk duyan ya da acı çeken. Kendinizi sorgulayın, kendinize "Bu böyle mi?", "Ben kimim?", "Bütün bunların ardında ve ötesinde ne var?" diye sorun. Ve az zamanda yanılgınızı göreceksiniz. Ve yanılgının doğası da görüldüğünde yok olmaktır.

S: Yaşam Yogası, yaşamın kendisi, ona belki **Doğal Yoga** (nisarga yoga) diyebiliriz. O bana Rig-Veda'da sözü edilen ve hayatın akılla evlenmesi olarak tarif edilen Esas Yoga'yı (adhi yoga) hatırlatıyor.

M: Akıllıca ve tam bir farkındalık içinde yaşanan bir hayat başlı başına Nisarga Yoga'dır.

S: Hayat ile aklın evliliği ne anlama gelir?

M: Kendiliğinden bir farkındalık içinde yaşamak, zorlanmasız yaşam bilinci, insanın hayata karşı tümüyle ilgili olması anlamına gelir.

S: Sri Ramakrishna Paramahamsa'nın eşi Sharada Devi, öğrencilerini çok aşırı bir çabalama içinde olmalarından dolayı azarlardı.

O onları ağacından olgunlaşmadan kopartılan meyvelere benzetirdi. "Neden telaş etmeli?" derdi, "İyice olgunla şıp yumuşayarak tatlanıncaya kadar bekleyin."

M: Ne kadar haklıydı! Niceleri var ki şafak vaktini öğle saati, bir anlık deneyimi de tam idrake erme sanarak, kazandıkları ufak şeyleri bile aşırı gurur yüzünden mahvediyorlar. Alçak gönüllülük ve sessizlik bir sadhaka için, ne kadar ilerlemiş olursa olsun, esastır. Ancak tam anlamıyla olgunlaşmış gnani kendini tam bir spontanlığa bırakabilir.

S: Bazı Yoga okulları var ki orada öğrenci aydınlanmaya ulaştıktan sonra yedi ya da on iki ya da on beş, hatta yirmi beş yıl sessiz kalmakla yükümlü oluyor. Hatta Bhagavan Sri Ramana Maharshi öğretmenliğe başlamadan önce kendisine yirmi yıl sessizlik uygulamış.

M: Evet, iç meyve olgunlaşmalıdır. O zamana kadar disiplin, farkındalık hali içinde yaşama sürmelidir. Bu uygulama giderek daha süptil bir hal alır ve sonunda büsbütün şekilden .soyutlanmış hale gelir.

S: Krişnamurti de farkındalık içinde yaşamaktan söz eder.

M: O her zaman doğrudan doğruya "nihai" olanı hedefler. Evet, sonuçta bütün Yogalar sizin adhi yoga'da karar kılarlar; bilinç (gelin) ile hayatın (güvey) evlenmesinde. **Bilinç ve varlık (sad-chit) mutlulukta (ananda) buluşurlar**. Mutluluğun meydana çıkması için buluşmanın, temasın, dualite içindeki birliğin teyidi gerekir.

S: Buda da, nirvana'ya ulaşmak için kişinin canlı varlıklarla haldeş (hemhal) olması gerektiğini söylemişti. Bilinç büyümek için hayata muhtaçtır.

M: Dünyanın kendisi temastır - bilinçte gerçekleştirilen tüm temasların bütünlüğüdür. Ruh maddeyle temas eder, bunun sonucunda bilinç tezahür eder. Böyle bir bilinç anılara ve bek lentilere bulaşınca bir tutsaklık, bir boyunduruk haline gelir. Saf deneyim bağlamaz, engellemez; arzu ve korku arasında yakalanıp kalmış olan deneyim saflığını yitirmiştir ve o karma yaratır.

S: "Birlik"te mutluluk olabilir mi? **Bütün mutluluklar mutlaka teması, dolayısıyla dualiteyi (ikiliği) gerekli kılmaz mı?**

M: Çatışma yaratmadığı sürece dualitenin yanlış bir tarafı yoktur. Çokluk ve çeşitlilik, mücadelesiz ve didişmesiz olursa sevinçtir, hazdır. Saf bilinçte ışık vardır. Sıcaklık için temas gerekir. Varlığın birliğinden daha yukarıda sevginin birliği vardır. **Sevgi dualitenin anlamı ve amacıdır.**

S: Ben evlat edinilmiş bir çocuğum. Öz babamı bilmiyorum. Annem, ben doğduğumda ölmüş. Üvey babam, çocuğu olma yan üvey annemi memnun etmek için beni evlat edinmiş - he men hemen rastlantı sonucu. O basit bir insandır -bir kamyon sahibi ve sürücüsü. Annem ev işlerine bakar. Şimdi yirmi dört yaşındayım. Son iki buçuk yıldan beri huzursuz, arayış içinde seyahat ediyorum. İyi bir hayat yaşamak istiyorum, kutsal bir hayat. Ne yapmalıyım?

M: Eve gidin, babanızın işini üstlenin, yaşlılıklarında ana-babanıza bakın. Sizi beklemekte olan kızla evlenin, sadık, sade ve alçak gönüllü olun. Erdemlerinizi gizleyin, sessizce yaşayın. Beş duyu ve üç nitelik (guna) sizin Yoga'daki sekiz basamağınızdır. Ve

"Ben-im (var olanım)" Büyük Hatırlatıcı'dır (mahamantra). Siz bilmeniz gereken her şeyi onlardan öğrenebilirsiniz. Dikkatli, uyanık olun ve durmadan düşünün, sorgulayın. Hepsi bu.

S: Eğer insanın kendi hayatını yaşaması, özgürlüğü sağlıyorsa, neden herkes özgürleşemiyor?

M: Herkes özgürleşmekte. Önemli olan neyi yaşadığınız değil, nasıl yaşadığınızdır. Aydınlanma fikri son derece önemlidir.

Sadece böyle bir olanağın var olduğunu bilmek dahi insanın tüm görüşünü ve görünüşünü değiştirir. O tıpkı bir rende tozu öbeği içinde yanan bir kibritin yaptığını yapar. Bütün büyük öğretmenler bundan başka bir şey yapmamışlardır. Gerçeğin bir kıvılcımı bir yalanlar dağını yakıp yok edebilir. Tersi de doğrudur. Gerçeğin güneşi, kendini bedenle özdeşleştirme bulutunun ardında gizli kalır.

S: Bu aydınlanma müjdesini yayma işi çok önemli görünüyor.

M: Bunu sadece işitmek bile bir aydınlanma vaadidir. Bir Guru ile karşılaşmak bile özgürleşmenin güvencesidir. Mükemmellik (kemâl) hayat verici ve yaratıcıdır.

S: Gerçeğe varmış insanın "Ben gerçeğe vardım" diye düşün düğü olur mu? İnsanların kendisine çok önem ve değer vermeleri karşısında hayrete düşmez mi? O kendini sıradan bir in san olarak görmez mi?

M: Ne sıradan - ne olağanüstü. O sadece farkındalık içinde ve alabildiğine yoğun bir biçimde sevecendir. O kendisine, egosu nu okşayıcı tanımlamalara girmeksizin bakar. Kendini tanım lamalara ve kendini özdeşleştirmelere izin vermeden bakar. O kendisini dünyadan ayrı olarak-düşünmez. O dünyadır. O tümüyle egosunun diktasından kurtulmuştur, tıpkı çok zengin bir insanın servetini durmadan dağıtışı gibi. O zengin değildir, çünkü hiçbir şeyi yoktur; o yoksul değildir, çünkü bol bol vermektedir. O sadece mülksüz, mülkiyetsizdir. Aynı şekilde, gerçeğe varmış insan egosuzdur; o kendisini herhangi bir şeyle özdeşleştirme yeteneğini yitirmiştir. Onun mekânı yoktur, o uz,ay ve zaman ötesidir, dünya ötesidir. Sözlerin ve düşüncelerin ötesidir o.

S: Eh, bu benim için derin bir gizem. Ben basit bir insanım.

M: Derin, karmaşık, gizemli, anlaşılması zor olan asıl sizsiniz. **Size kıyasla ben sadeliğin ta kendisiyim**. Ben neysem o'yum iç ve dış, benim ve senin, iyi ve kötü, her türlü ayrımdan uzağım. Dünya ne ise ben o'yum ve ben ne isem dünya o'dur.

S: Nasıl oluyor bu, her insanın kendi dünyasını yaratması?

M: Birkaç kişi uyuyorken her biri kendi rüyasını görür. Ancak uyandırıldıklarında farklı rüyalar sorunu gündeme gelir ve onların aslında rüya, hayal edilen, imgelenen bir şey oldukları görüldüğünde de bu sorun ortadan kalkar.

S: Rüyaların bile bir temeli vardır.

M: Bellekte. O zaman bile, anımsanan bir başka rüyadır. Sahte olanın belleği de sahteden başka bir şey oluşturamaz. Aslın da belleğin bir kusuru

yoktur. Sahte olan onun içeriğidir, olguları, gerçekleri hatırlayın, zanları, yorumları unutun.

S: Peki olgu, gerçek nedir?

M: Saf farkındalıkla algılanan, arzu ve korkuyla etkilenmemiş şey gerçektir.

27 -Baslangıçsız Olan Sürekli Baslar

Soran: Geçen gün size tekâmülün iki yoluyla ilgili soru soruyordum -dünya nimetlerini reddetmek ya da onların tadını çıkarmak (yoga ve bhoga) ile ilgili. Fark göründüğü gibi büyük değildir -Yogi zevk almak için reddeder, Bhogi ise reddetmek için zevk alır.

Yogi önce reddeder, Bhogi önce tat alır.

MAHARAJ: Yani ne? Yogi'yi Yoga'sı ile, Bhogi'yi Bhoga'sı ile rahat bırakın.

S: Bhoga yolu bana daha iyisi gibi görünüyor. Yogi, ağacından erken kopartılmış ve olgunlaşması için bir sepet saman içine konmuş bir mango (Hint kirazı) gibi. Havasız ve aşırı ısıtılmış bu ortamda olgunlaşıyor ama gerçek lezzeti ve kokusu kayboluyor.

Ağaçta bırakılan mango ise giderek gerçek büyüklüğü ne, rengine ve lezzetine kavuşur; her yönü ile haz verir insana. Ama her nedense tüm övgüleri Yoga, tüm yergileri de Bhoga alır. Gördüğüm kadarıyla ikisi arasında daha iyi olan Bhoga'dır.

M: Sizi böyle söyleten nedir?

S: Yogileri ve onların muazzam çabalarını gözlemledim. Gerçeğe vardıklarında bile, bunda acı ve varlıklarını kasan, büzen bir şey var. Zamanlarının çoğunu transta geçirir görünüyorlar ama konuştuklarında sadece kutsal metinleri seslendiriyorlar. En iyi hallerinde bu gnani'ler çiçeklere benziyorlar -mükemmel fakat sadece küçük çiçekler; kokularını çok küçük bir çevre içinde yayabiliyorlar. Daha başkaları var, ormanlar gibi

olan -zengin çeşitli, uçsuz bucaksız, sürprizlerle dolu, kendi içle rinde bir dünya.

Bu farkın bir nedeni olmalı.

M: Bu size göre böyle. Size göre biri Yoga içinde kasılıp bodur kalmış, diğeri Bhoga içinde gelişip serpilmiş.

S: Bu böyle değil mi? Yogi hayattan korkar ve sükûn arar, oysa, Bhogi serüvencidir, coşku doludur, ileri gidicidir. Yogi bir ideal ile bağlanmış haldedir, Bhogi ise her an keşfe hazırdır.

M: Bu çok istemek ya da azla yetinmek meselesidir. Yogi he define ulaşmak konusunda çok istekli ve hırslıdır. Bhogi ise sadece serüven hevesi içindedir. Sizin Bhoginiz daha zengin ve daha ilginç görünebilir, fakat durum gerçekte böyle değildir. Yogi dardır, usturanın keskin ağzı gibi. Öyle olmak zorundadır - derin ve düzgün şekilde kesmek için, sahte olanın birçok katmanına şaşmaz biçimde nüfuz edebilmek için öyle olmak zorundadır. Bhogi birçok mihrapta ibadet eder; Yogi ise kendi gerçek, öz varlığından başka hiçbir şeye hizmet etmez. Yogi ile Bhogi'yi karşı karşıya getirmenin bir yararı yok tur. Gidiş yolu (pravritti) zorunlu olarak, geri dönüş yolunun (nivritti) öncesindedir. Oturup yargılayarak notlar vermek gülünçtür. Her şey nihai mükemmelliğe katkıda bulunur. Bazıları gerçeğin üç yüzü bulunduğunu söylerler, Gerçek-Bilgelik Mutluluk. Gerçeği arayan bir Yogi olur; bilgeliği arayan bir gnani olur; mutluluğu arayan biri ise bir eylem adamı olur.

S: Bize aşkın mutlulukta dualite olmadığı söylendi.

M: Bu tür mutluluğun doğası daha çok huzur ve sükûndur. Haz ve acı -dürüst ya da dürüst olmayan- eylemlerin meyveleridir.

S: Farkı oluşturan nedir?

M: Fark, vermek ile ele geçirmek arasındaki farktır. Yaklaşım ne yolda olursa olsun, sonunda hepsi bir olur.

S: Eğer hedefte fark olmayacaksa neden çeşitli yaklaşımlar arasında ayrım yapılıyor?

M: Bırakın herkes kendi doğasına göre davransın. Her durum da nihai amaca hizmet edilmiş olacaktır. Sizin bütün ayırt etme ve sınıflandırmalarınız pek âlâdır, ama onlar benim için mevcut değildirler. Nasıl bir rüyanın anlatımı ayrıntılı ve doğru olmasına rağmen herhangi bir temele dayanmaz ise, öylece, sizin kalıplarınız da sizin varsayımlarınızdan başka hiçbir şeye uymaz. Siz bir fikirle başlıyorsunuz ve bir başka kılığa bürünmüş aynı fikirle bitiriyorsunuz.

S: Siz şeyleri nasıl görüyorsunuz?

M: Bir veya hepsi, benim için aynıdır. Aynı bilinç (chit), varlık (sat) ve mutluluk (ananda) olarak belirir. Devinim halindeki Chit ise Ananda'dır; Chit hareketsiz iken varlıktır.

S: Siz yine de devinim ve devinimsizlik arasında bir ayrım yapıyorsunuz.

M: Ayrımsızlık ancak sessizlik içinde konuşur. Farkları (ayrımları) taşıyan sözcüklerdir. Tezahür etmemiş olanın (nirguna) adı yoktur, bütün adlar tezahür etmiş olana (saguna) verilir. Sözcüklerden öte olanı sözcüklerle ifade etmeye uğraşmak boşunadır.

Bilinç (chidananda) ruhtur (purusha), bilinç maddedir (prakriti). Mükemmel olmayan ruh maddedir, mükemmel olan madde ruhtur. Başlangıçta olduğu gibi sonda da her şey birdir.

Bütün ayrımlar zihindedir (chitta), gerçekte (chit) hiçbiri yoktur. Devinim ve devinimsizlik (sükûn) zihin halleridir ve karşıtları olmadıkça var olamazlar. Hiçbir şey kendi başına devinmez ve durmaz. Zihnin ürettiklerini mutlak varlığa atfetmek acı veren bir hatadır. Hiçbir şey tek başına var olamaz.

S: Siz devinimsizlik (sükûn) halini En Yüce Hal ile özdeşleştirir görünüyorsunuz.

M: Bir zihin hali olarak devinimsizlik vardır (chidaram) ve bir de olma hali olarak devinimsizlik (atmaram) vardır. Birincisi gelir ve gider, halbuki **gerçek devinimsizlik eylemin ta kalbidir**: Ne yazık ki lisan zihinsel bir araçtır ki ancak karşıtlarla işler.

S: Bir tanık olarak siz çalışıyor musunuz, yoksa devinimsiz misiniz?

M: Tanıklık bir deneyimdir, devinimsizlik ise deneyimden öz gür olmaktır.

S: Onlar birlikte var olamazlar mı, tıpkı okyanusta dalgaların uğultusu ve derinlerin sessizliği nasıl birlikte bulunuyorsa?

M: Zihnin ötesinde deneyim diye bir şey yoktur. Deneyim dual (ikili) bir durumdur. Siz gerçek hakkında o bir deneyimmiş gibi konuşamazsınız. Bu bir kez anlaşılırsa, siz artık "halde olmak" ile "hale gelmek" arasında, karşıtlarda olduğu gibi bir ayrım yapamazsınız. Gerçekte onlar aynı ağacın kökleri ve dalları gibi bir ve ayrılmazdırlar. Her ikisi de ancak bilincin ışığı içinde var olabilir ki bilinç de "Ben-im" duygusunun sonucu olarak ortaya çıkar. Başta gelen-olgu, ana gerçek budur; eğer onu kaçırır sanız, her şeyi kaçırmış olursunuz.

S: Gündelik hayatınızda daima gerçek halinizin bilincinde mi siniz?

M: Ne bilinçli ne de bilinçsizim. Kanılara ihtiyacım yok. Cesaret üzere yaşıyorum. Cesaret benim özümdür, ki o hayat sevgisidir.

Ben anılardan ve beklentilerden kurtulmuşum, ne olduğum ve ne olmadığım ile meşgul değilim. Ben kendini-tariflere bağımlı değilim; soham ve brahmasmi (Ben O'yum, Ben En Yüceyim) gibi tarifler benim işime yaramaz. **Ben hiçbir şey olmak ve de dünyayı olduğu gibi, hiçbir şey gibi görmek cesaretine sahibim**. Bu çok basit geliyor, onu bir deneyin!

S: Fakat size ne cesaret veriyor?

M: Görüşleriniz ne kadar saptırılmış! Cesaretin verilmesi mi gerekir? Sizin sorunuz endişe ve korkunun normal, cesaretin ise anormal bir hal olduğunu ima ediyor. Oysa durum bunun tam tersidir. Endişe ve umut, imgelemeden

doğmuştur - ben her ikisinden de bağımsızım. Ben sadece var olanım ve üstüne yaslanacak bir şeye ihtiyacım yok.

S: Siz kendinizi bilmedikçe, var olmanızın size yararı ne? Ne olduğunuzla mutlu olabilmeniz için ne olduğunuzu bilmek zorundasınız.

M: Varoluş, biliş gibi parlar, biliş sevgi içinde sıcaktır. Hepsi birdir. Siz ayrılık hayal ediyor ve sorularla kendinize eziyet ediyorsunuz. Formüllerle gereğinden fazla uğraşmayın. Saf varoluş tarif edilemez.

S: Bir şey bilinemez ve ondan zevk alınamazsa, bana bir yararı yoktur. O her şeyden önce benim deneyimimin bir parçası olmalıdır.

M: Siz gerçeği deneyim düzeyine indirgiyorsunuz. Gerçek, kendisi deneyimin zemini (adhar) olduğu halde nasıl olur da de neyime dayandırılır? Gerçek, deneyimin nedenidir, onun niteliği değil, Deneyim sonuçta, bir zihin halidir, halbuki varlık (varoluş) kesinlikle bir zihin hali değildir.

S: Yine karıştırdım! Varlık biliş'ten ayrı mıdır?

M: Ayrılık görünüştedir. **Nasıl rüya rüyayı görenden ayrı değilse, biliş de varlıktan ayrı değildir**. Rüya, rüya görendir; bilgi, bilendir - farklılık yalnız sözcüklere aittir.

S: Şimdi görebiliyorum ki sat ve chit birdir. Fakat aşkın mutluluk (ananda) hakkında ne diyeceksiniz? Varlık ve bilinç mutlaka birlikte bulunurlar ama aşkın mutluluk ancak ara sıra çakıp söner.

M: Bozulmayan sükûn içindeki varoluş hali aşkın mutluluk tur, bozulmuş hali ise dünya olarak görülendir. Dualite olmadığından mutluluk vardır; dualitede ise - deneyini. Haz ve acı dualitesi içinde gelip giden - deneyimdir. Mutluluk ise bilinecek bir şey değildir. İnsan her zaman için mutluluktur ama asla mutluluk sahibi değildir. Mutluluk bir vasıf, bir nitelik değildir.

S: Bazı Yogiler hedeflerine ulaşıyorlar fakat bunun başkalarına bir yararı yok. Onlar paylaşmayı bilmiyorlar ya da bu yetenekleri yok. Sahip

olduklarını paylaşabilenler diğerlerini inisiye edebiliyorlar. Aradaki fark nereden geliyor?

M: Fark yoktur. Sizin yaklaşımınız yanlış. **Yardım edilecek başkaları yoktur**. Tüm servetini ailesine devreden zengin bir adamın dilenciye vereceği bir kuruşu kalmaz. Bilge adam (gnani) da böyle, bütün güçlerinden ve sahip olduklarından soyunmuş

tur. Onun hakkında söylenebilecek hiçbir şey ama hiçbir şey yoktur. O herhangi birisine yardım edemez, çünkü o herkestir. O

yoksuldur, hem de yoksulluğudur, o hırsızdır hem de hırsızlığıdır. O ayrı olmadıkça nasıl yardım edebilir? Bırakın, kendisinin dünyadan ayrı olduğunu düşünen kimse dünyaya yardım etsin.

S: Yine de dualite hâlâ var, keder var, yardım ihtiyacı var. Onu yalnızca bir rüya imiş gibi inkâr etmekle bir yere varılamaz.

M: Yardımı olabilecek tek şey rüyadan uyanmaktır.

S: Bir uyandırıcıya ihtiyaç var.

M: Yine o da rüya içindedir. Uyandırıcı sonun başlangıcını işaret eder. Ebedi rüyalar yoktur.

S: Başlangıcı olmasa da mı?

M: Her şey sizinle başlar. Başlangıçsız olan başka ne var?

S: Ben doğumla başladım.

M: Bu size söylenendir. Bu böyle midir? Kendi başlangıcınızı gördünüz mü?

S: Ben şimdi başladım. Diğer her şey bellek sadece.

M: Dosdoğru. Başlangıçsız olan, daima, sürekli başlar. Aynı şekilde, ben ebediyen, daima veririm, çünkü hiçbir şeyim yok. Hiçbir şey olmak, hiçbir

şeye sahip olmamak, hiçbir şeyi alıkoymamak en büyük armağan, en yüksek cömertliktir.

S: Kendini düşünme diye bir şey kalmamış mıdır?

M: Elbette kendimi düşünürüm, fakat bu kendim her şeydir; pratikte bu şaşmaz, tükenmez ve evrensel iyi-niyet şekline bürünür.

Siz ona sevgi, her yeri kaplayan, her şeyi kurtarıcı sevgi diyebilirsiniz. Böyle **sevgi en üstün şekilde faaldir – yapma fiili ile ilgisi olmaksızın.**

28 -Her Istırap Arzudan Dogar

Soran: Ben çok uzak bir ülkeden geldim. Bazı içsel deneyimler yaşadım ve görüş alışverişinde bulunmak istiyorum.

MAHARAJ: Elbette. Kendinizi biliyor musunuz?

S: Ben beden ve zihin olmadığımı biliyorum.

M: Size bunu söyleten ne?

S: Kendimi beden içinde hissetmiyorum. Sanki her yerde gibiyim. Zihne gelince, deyim yerindeyse, onu açıp kapayabiliyorum.

Bu bana zihin olmadığımı hissettiriyor.

M: Kendinizi dünyanın her tarafında hissederken, dünyadan ayrı kalıyor musunuz? Yoksa siz dünya mısınız?

S: Her ikisi de. Bazen kendimi ne beden, ne zihin gibi ama her-şeyi-gören tek bir göz gibi hissediyorum. Bunda derinleşince kendimi gördüğüm her şey olarak buluyorum ve kendimi dünya ile bir olmuş görüyorum.

M: Çok iyi. Arzular hakkında ne dersiniz? Sizde herhangi bir arzu var mı?

S: Evet, onlar geliyorlar, kısa süreli ve yüzeysel olarak.

M: Peki bunlarla ilgili ne yapıyorsunuz?

S: Ne yapabilirim? Geliyorlar, gidiyorlar. Onlara bakıyorum. Bazen bedenimin ve zihnimin onları yerine getirmekle meşgul olduklarını görüyorum.

M: Kimin arzularıdır yerine getirilen?

S: Onlar, içinde yaşadığım dünyanın parçalarıdır. Onlar aynen ağaçların ve bulutların orada bulunuşları gibi.

M: Onlar bir eksikliğin işareti değil midir?

S: Neden öyle olsunlar? Onlar oldukları gibidir, ben de olduğum gibi. Arzuların beliriş ve kayboluşları beni nasıl etkileyebilir?

Kuşkusuz onlar zihnin şeklini ve içeriğini etkileyip değiştirebilirler.

M: Pekâlâ, ne iş yapıyorsunuz?

S: Ben şartlı salıverme görevlisiyim.

M: O ne demektir?

S: Genç suçlular şartlı olarak serbest bırakılırlar ve onların davranışlarını izleyen ve eğitim görmelerine ve iş bulmalarına yardım eden özel görevliler vardır.

M: Çalışmak zorunda mısınız?

S: Kim çalışıyor? Çalışma kendi olup duruyor.

M: Çalışmaya ihtiyacınız var mı?

S: Para kazanmam için çalışmam gerekiyor. Bundan hoşlanıyorum, çünkü bu benim canlı varlıklarla ilişkide olmamı sağlıyor.

M: Onlara ne için ihtiyacınız var?

S: Onların bana ihtiyaçları olabilir ve beni bu işe sokan onların kaderidir. Bu hayat birdir, ne de olsa.

M: Şimdiki durumunuza nasıl geldiniz?

S: Ramana Maharshi'nin öğretileri benim bu yola, kendi yoluma girmemi sağladı. Daha sonra Douglas Harding diye biriyle tanıştım, o da "Ben kimim?" üzerinde nasıl çalışacağımı göstererek bana yardım etti.

M: Bu ani mi, yavaş yavaş mı oldu?

S: Birdenbire oldu. Tamamen unutulmuş bir şeyin tekrar insanın aklına gelişi gibi. Ya da apansız çakan bir idrak ışığı gibi "Ne kadar basit" dedim, "Ne kadar basit. Ben, olduğumu düşündüğüm Ben değilim! Ben ne idrak eden ne de idrak edilenim. **Ben yalnızca idrakim**."

M: Hatta idrak bile değil, fakat **bütün bunları mümkün kılan.**

S: Sevgi nedir?

M: Ayırt etme ve ayrılık duygusu olmadığında, buna sevgi diyebilirsiniz.

S: Kadın ve erkek arasındaki sevgiye neden bu kadar çok ağırlık veriliyor?

M: Çünkü onun içinde mutluluk unsuru çok belirgin.

S: Bütün sevgilerde bu böyle değil midir?

M: Her zaman değil. Sevgi acı verebilir. O zaman siz ona şefkat ve merhamet (acımak) dersiniz.

S: Mutluluk nedir?

M: İç ile dış arasındaki uyum mutluluktur. Öte yandan, kendini dış nedenlerle özdeşleştirmek ıstıraptır.

S: Kendini özdeşleştirme nasıl olur?

M: Öz Varlık, doğası gereği, yalnız kendini bilir. Deneyim eksikliği nedeniyle her algıladığı şeyin kendisi olduğunu sanır. Yediği sert darbelerle dışa bakmayı (viveka) ve yalnız yaşamayı (vairagya) öğrenir. Ne zaman ki doğru davranış (uparati) normal hale gelir, güçlü bir içsel dürtü (mukmukshutva) ona kaynağını aratır. Beden kandili yakılır ve her şey berrak ve parlak olur.

S: Istırabın gerçek nedeni nedir?

M: Kendini sınırlı olanla (vyaktitva) özdeşleştirmektir. Bütün duyular ne denli güçlü olsalar da ıstırabın nedeni olamazlar. Yanlış

fikirler tarafından şaşırtılmış, "Ben şuyum", "Ben bu yum" şeklindeki düşünce tarzının bağımlısı haline gelmiş olan zihindir ki kaybetmekten korkar, kazanmak için kıvranır, düş kırıklığına uğradığı zaman acı çeker.

S: Bir dostum her gece korkunç rüyalar görüyordu. Uykuya dalmak ona dehşet verirdi. Hiçbir şey ona yardım edemezdi.

M: Gerçekten iyi olanın (satsang) kendisine eşlik etmesi ona yardım edebilirdi.

S: Hayatın kendisi bir karabasandır.

M: Soylu dostluklar (satsang) fiziksel ve zihinsel tüm hastalıkların en yüce ilacıdır.

S: Genellikle insan böyle dostluklar bulamaz.

M: İçinizi arayın. Sizin gerçek varlığınız sizin en iyi dostunuzdur.

S: Hayat niçin çelişkilerle doludur?

M: O zihinsel gururun kırılmasına yardım eder. Ne kadar zavallı ve güçsüz olduğumuzu idrak etmek zorundayız. Olduğumuzu, bildiğimizi, sahip olduğumuzu, yaptığımızı hayal ettiğimiz şeylerle kendimizi aldattığımız sürece gerçekten çok hazin bir durumdayız demektir. Ancak egoyu tümüyle inkâr yoluyla gerçek varlığımızı keşfetme şansı vardır.

S: Egoyu-inkâr üzerinde neden bu kadar çok duruluyor.

M: Kendini-idrak etme kadar. Gerçek benliğin bulunabilmesi için sahte olanın terk edilmesi zorunludur.

S: Sizin sahte demeyi yeğlediğiniz "benlik" ne yazık ki benim için en gerçek olanı. Bildiğim tek ben o. Sizin gerçek dediğiniz benlik ise bir kavramdan, bir hitap biçiminden, zihnin yarattığı çekici bir hayaletten ibaret. Benim gündelik benliğimin güzel olmadığını kabul ediyorum fakat o benim tek varlığım. Siz benim bir başka varlık, ya da bir başka varlığa sahip olduğu mu söylüyorsunuz. Onu görüyor musunuz - o sizin için bir realite mi, yoksa kendi görmediğiniz bir şeye benim inanmamı mı istiyorsunuz?

M: Düşünmeden sonuçlara atlamayın hemen. Somut, maddi olanın gerçek olması gerekmez, idrak edilenin, tasarlananın asılsız olması gerekmez. Duyulara dayanan ve bellek tarafın dan şekillendirilen algılama bir algılayanı öngörür ki onun doğasını incelemeyi asla görev edinmediniz. Ona tüm dikkatinizi verin, onu sevgi ve özenle inceleyin, o zaman kendiniz hak kındaki o çelimsiz ve önemsiz imaj ile öylesine meşgul olduğunuz için önceden hayal bile etmediğiniz gerçek varlığınızın yüceliklerini ve derinliklerini keşfedeceksiniz.

S: Kendimi verimli bir biçimde inceleyebilmem için uygun bir ruh hali içinde olmalıyım.

M: Sizin ciddi, dikkatli ve gerçekten ilgi duyuyor olmanız gerekir. Kendi hakkınızda iyi niyetle dolu olmanız gerekir.

S: Benim bencil olduğum kesin.

M: Değilsiniz. Siz hasım ve sahte olan yabancı tanrılara hizmet ederek kendi kendinizi durmadan tahrip ediyorsunuz. Lütfen bencil olun, ama

doğru yolda. Kendiniz için iyiyi isteyin, sizin için iyi olan uğrunda çalışıp çabalayın. Mutluluk ile sizin aranızda duran her şeyi yok edin. Her şey olun - her şeyi sevin - mutlu olun - mutlu edin. Bundan daha büyük mutluluk yoktur.

S: Sevgide neden bu kadar çok ıstırap var?

M: Bütün ıstıraplar arzulardan doğarlar. Gerçek sevgi asla düş kırıklığına uğramaz. Birlik duygusu nasıl düş kırıklığına uğratılabilir ki? Düş kırıklığına uğrayan ancak ifade etme arzusudur. Böyle bir arzu da zihne aittir. Zihinsel olan her şeyde ise bu düş kırıklığı kaçınılmazdır.

S: Sevgide seksin yeri nedir?

M: Sevgi bir olma halidir. Seks enerjidir. Sevgi bilgedir, seks kördür. Sevginin ve seksin gerçek doğası bir kez anlaşıldığında, bir çatışma ve kargaşa kalmayacaktır.

S: Çok fazla sevgisiz,seks var.

M:Sevgisiz olan her şey kötüdür. Sevgisiz hayat da kötüdür.

S: Sevmemi ne sağlayabilir?

M: Siz aslında sevgisiniz - korkmadığınız zaman.

29 -Yasamak Hayatın Tek Amacıdır

Soran: Yoga'da başarısızlığa uğramak ne anlama gelir? Yoga' da başarı kazanamayan kimdir (yoga bhrashta)?

MAHARAJ: Bu sadece bir eksiklik sorunudur. Herhangi bir nedenle yogasını tamamlayamayan kimseye Yoga'da başarısız denir.

Ancak böyle bir başarısızlık geçicidir, çünkü Yoga'da yenilgi yoktur. Savaş daima kazanılır, çünkü bu gerçek ile sahte arasındaki bir savaştır. Sahtenin hiç şansı yoktur.

S: Kim başarısızlığa uğrar? Kişi mi (vyakti) yoksa öz varlık mı (vyakta)?

M: Soru yanlış soruldu. Bir başarısızlık sorunu yoktur, ne kısa vadede, ne uzun vadede. Bu bilinmeyen bir ülkede uzun ve çetin bir yolculuğa benzer. Sayısız adımlar içinde sadece sonuncusu sizi menzilinize ulaştıracaktır. Bu durumda bütün önceki adımları başarısızlıklar olarak değerlendiremezsiniz. Adımlarınızdan her biri sizi hedefinize yaklaştırmıştır, siz bir engeli aşmak için yolunuzu geri çevirmiş olsanız bile. Gerçekte, her adım sizi hedefinize ulaştırır, çünkü daima devinir, öğrenir, keşfeder, gelişir olmak sizin kaderinizdir. Yaşamak hayatın tek umacıdır. Öz Varlık kendini başarı ya da başarısızlıkla özdeşleştirmez - şu ya da bu olma fikri dahi düşünülemez. Öz Varlık bilir ki başarı da yenilgi de görelidir, bir şeylere bağlıdır; onlar hayat örgüsünün iplikleridir. Her ikisinden de öğreneceğinizi öğrenin ve onları aşın, daha öteye geçin. Eğer öğrenmemişseniz, tekrarlayın.

S: Ne öğrenmeliyim?

M: Egonuzu düşünmeden yaşamayı. Bunun için siz gerçek varlığınızı (swarupa) yılmaz, korkusuz, her zaman muzaffer olarak bilmelisiniz. Size kendi hayal gücünüzden başka hiçbir şeyin üzüntü ve sıkıntı veremeyeceğini bir kez mutlak bir kesinlikle bilirseniz, o zaman arzularınızı ve korkularınızı, kavramlarınızı ve fikirlerinizi hiç önemsemeden, sadece gerçek ile yayarsınız.

S: Yoga'da bazı kimselerin başarılı, bazılarının başarısız olmalarının nedeni ne olabilir? Bu kader midir, karakter midir yoksa sadece rastlantı mıdır?

M: Yoga'da kimse asla başarısız olmaz. Bu bir ilerleyiş hızı meselesidir. Bu başlangıçta yavaş, sona doğru hızlıdır. İnsan tamamen olgunlaştığında, gerçeğe varış bir infilak gibi olur. Kendiliğinden en ufak bir ima ile gerçekleşiverir. Hızlı yavaş tan daha iyi değildir. Yavaş olgunlaşma ve hızlı çiçeklenme birbirini izler. Her ikisi de doğaldır ve doğrudur. Ancak, bütün bunlar sadece zihin içinde böyledir. Benim görüşümle bu tür şeyler aslında yoktur. Bilincin büyük aynasında imajlar görünür, kaybolur ve onlara ancak bellek süreklilik verir. Ve bellek maddidir - yok edilebilir, kolay bozulur, geçicidir. Böyle dayanıksız temeller üstüne bir kişisel varoluş duygusu inşa ediyoruz - belirsiz, kesintili, rüya gibi. "Ben şu yum", "Ben buyum" şeklindeki bu belirsiz kanı, saf farkında lığın değişmez halini kapatır, karartır ve ıstırap çekmek ve ölmek için doğduğumuza bizi inandırır.

S: Bir çocuk nasıl büyümemezlik edemezse, bir insan da doğa tarafından büyümeye zorlanmaktadır. İnsan neden kendini zorlasın, neden ayrıca Yoga'ya gereksinim duyulsun?

M: Her zaman ilerleme vardır. Her şey ilerlemeye katkıda bulunur. Fakat bu cehaletin ilerleyişidir. Cehaletin daireleri belki durmadan genişlemektedir, ama ne var ki o yine de bağlayıcı olarak kalır. Derken bir Guru bize Yoga öğretmek ve onu uygulamak için ilham vermek üzere ortaya çıkar ve bilinme yen tarihlerden bu yana sürüp gelen cehalet gecesinin, yükselen bilgelik güneşi önünde eriyip kaybolması sonucunda olgunlaşma gerçekleşir. Fakat gerçekte hiçbir şey olmamıştır. Güneş her zaman orada idi, onun için gece yoktur; ne var ki "Ben beden'im" fikriyle kör olmuş olan zihin, illüzyon ipliğini durmadan eğirip uzatmaktadır.

S: Eğer her şey doğal sürecin bir parçasıysa, o zaman çaba harcamanın gereği ne?

M: Çaba harcamak dahi onun bir parçasıdır. Cehalet inatçı ve katı hale gelip, karakter yozlaşınca çaba ve onun getirdiği acı kaçınılmaz olur. Doğaya tam itaatte, çaba (zorlanma) yoktur. Spiritüel hayatın tohumu tayin edilmiş saate dek sessizlik ve karanlık içinde büyür.

S: Bazı büyük şahsiyetlerle karşılaşıyoruz, onlar ileri yaşların da çocuksu, bayağı, kavgacı ve kinci oluyorlar. Onlar nasıl oluyor da böylesine bozuluyorlar?

M: Onlar, bedenlerini tam kontrol altına almış mükemmel yogiler değildiler. Ya da bedenlerini doğal çözüşmeden korumaya önem vermemiş olabilirler. İnsan bütün faktörleri bilmeden, hemen sonuçlar çıkarmamalıdır. Her şeyin üstünde de insan, değerce üstünlük ya da aşağılık yargılarında bulunmamalıdır. Bedensel gençlik hali bir bilgelikten (gnana) çok bir hayatiyet (prana) meselesidir.

S: İnsan yaşlanabilir, fakat tetikliğini ve ayırt edebilme yetisini niçin kaybetmek zorunda?

M: Bilinçlilik ve bilinçsizlik, bedenli haldeyken, beynin durumuna bağlıdır. Fakat gerçek benlik her ikisinin de ötesindedir, beynin ötesinde, zihnin

ötesinde. Aletin kusuru onu kullanana yansımaz.

S: Bana denilmişti ki, gerçeğe varmış insan asla iyi ve doğru olmayan bir şey yapmaz. O her zaman örnek olacak şekilde davranır.

M: Örneği kim tayin eder? Özgürlüğe ulaşmış insan niçin toplumsal değer yargılarına, adet ve geleneklere uymak zorunda olsun?

O, beklentilere uygun biçimde davranma durumunda olduğu zaman artık özgür olamaz. Onun özgürlüğü anın gereksinimlerini yerine getirmekte, durumun gereksinimine ita at etmekte yatar. İnsanın canının istediğini yapma özgürlüğü aslında bağımlılıktır, halbuki insanın yapması gerekeni, doğru olanı yapma özgürlüğü gerçek özgürlüktür. N: Ama yine de kimin gerçeğe varmış, kimin varmamış olduğunu anlamanın bir yolu olmalı. Eğer o diğerlerinden ayırt edilemeyecek durumdaysa, o zaman ne işe yarar?

M: Kendini bilenin bu konuda hiçbir kuşkusu yoktur. Başkalarının onun durumunu fark edip etmediklerine aldırmaz. Gerçeğe varmışlığını açıklayan kimse çok azdır ve onunla karşılaşmış olanlar ise şanslıdırlar, çünkü o bunu, onların iyi hallerinin sürmesi için yapar.

M: İnsan çevresine baktığında, sürüp giden gereksiz ıstırapların hacmi karşısında dehşete düşüyor. Kendilerine yardım edilmesi gereken kimseler yardım almıyorlar. Çırpınan ve inle yen şifa bulmaz insanlarla dolu koca bir hastane koğuşu düşü nün. Onları öldürerek çektikleri işkenceye son verme yetkisi size verilmiş olsaydı, bunu yapmaz mıydınız?

M: Buna karar vermeyi onlara bırakırdım.

S: Fakat eğer kaderleri ıstırap çekmek ise? Siz kadere nasıl müdahale edebilirsiniz?

M: Onların kaderi olmakta olandır. Kaderi çarpıtmak mümkün değildir. Siz her insanın hayatı onun doğuşunda, belirlenmiştir demek mi istiyorsunuz? Ne garip bir fikir! Eğer öyle olsaydı, karar veren güç hiç kimsenin acı çekmemesi için gerekeni yapardı.

S: Neden-sonuç için ne dersiniz?

M: Her an, geçmişin tümünü içerir ve geleceğin tümünü yaratır.

S: Ama geçmiş ve gelecek diye bir şey vardır.

M: Sadece zihinde. Zaman zihindedir, uzay zihindedir. Neden Sonuç Yasası da bir düşünme biçimidir. Gerçekte **her şey burada, şimdi ve bir'dir.** Çokluk ve çeşitlilik sadece zihindedir.

S: Yine de acıların dindirilmesinden yanaşınız, tedavi edilmesi olanaksız hasta bedenlerin yok edilmesi şeklinde olsa bile.

M: Yine ben içeriden bakarken siz dıştan bakıyorsunuz. Ben acı çeken görmüyorum, acı çeken benim. Ben onu içimde biliyor ve doğru olanı kendiliğinden bir biçimde ve uğraşmadan yapıveriyorum. **Ne kuralları izliyor ne de kurallar koyuyorum.**

Hayatla birlikte akıyorum - sadakatle ve karşı konulamayacak biçimde.

S: Siz yine de yakın çevrenizi tam anlamıyla kontrolünüzde tutan çok pratik bir adam olarak görünüyorsunuz.

M: Başka nasıl olmamı bekliyorsunuz? Uyumsuz bir kimse mi?

S: Bununla birlikte, bir başkasına pek fazla yardım edemezsiniz.

M: Elbette edebilirim. Siz de edebilirsiniz. Herkes edebilir. Fa kat ıstırap durmaksızın yeniden yaratılıyor. İnsan ancak kendisi, içindeki ıstırabın köklerini kurutabilir. Diğerleri ancak acıyı azaltmakta yardımcı olabilirler ama nedeni yok edemezler, ki bu neden de insanoğlunun yoğun ve sınırsız gafletidir.

S: Bu gaflet bir gün sona erecek mi?

M: İnsanda - elbette. Herhangi bir anda. İnsanlıkta ise -bildiğimiz kadarıyla- pek çok yıl sonra. Yaratılış içinde - asla, çünkü yaratılışın kökü cehalettedir. Maddenin kendisi bilmezliktir. Bilmemek ve bilmediğini bilmemek sonu gelmeyen ıstırabın nedenidir.

S: Bize büyük avatarlar'dan bahsedildi, dünyanın kurtarıcıları olanlardan.

M: Onlar kurtardılar mı? Onlar geldiler ve gittiler ve dünya ağır ağır ve zorla yoluna devam ediyor. Kuşkusuz onlar bir hayli şey yaptılar ve insan zihninde yeni boyutlar açtılar. Fakat dünyayı kurtarmaktan söz etmek bir abartmadır.

S: Dünya için bir kurtuluş yok mudur?

M: Hangi dünyayı kurtarmak istiyorsunuz? Kendi projeksiyonunuzun dünyasını mı? Onu kendiniz kurtarın. Benim dünyamı mı?

Benim dünyamı bana gösterin de ben onun icabına bakayım. Kendimden ayrı, kurtarıp kurtarmamakta özgür olduğum bir

dünyadan haberim yok. **Tüm dünyanın sizden kurtarılmaya ihtiyacı varken dünyayı kurtarmak sizin ne işinize?** Sahneden çıkın ve görün bakalım kurtarılacak bir şey kalmış mı?

S: Siz olmasanız, sizin dünyanızın var olmayacağı, bu nedenle de onun için yapabileceğiniz tek şeyin gösteriyi bitirmek olduğu noktasını vurgular görünüyorsunuz. Bu bir çıkış yolu değil. Dünya benim yarattığım bir dünya ise bile, bu bilgi onu kurtarmaz. Bu sadece onu açıklar. Sorun ortada kalır: Ben niçin böyle sefil bir dünya yarattım ve onu değiştirmek için ne yapabilirim? Şöyle der gibisiniz: Onu unut ve kendi ihtişamına hayran ol. Elbette bunu kastetmiyorsunuz. Bir hastalığı ve bunun nedenlerini tarif etmek onu tedavi etmez. İhtiyacımız olan şey doğru ilaçtır.

M: Duygusuzluğun ve budalalığın yol açtığı bir hastalığın nedenlerini açıklamak ve tanımlamak o hastalığın ilacıdır. Nasıl, bir yetersizlikten kaynaklanan bir hastalık, eksik faktörün sağlanmasıyla tedavi edilirse, yaşam hastalıkları da iyi dozda, "akıllıca bağımlılıklardan kurtuluş" ile (vivekavairagya) tedavi edilir.

S: Siz mükemmellik öğütleyen vaazlarla dünyayı kurtaramazsınız. İnsanlar oldukları haldeler. Onların azap çekmeleri mi gerekiyor?

M: Onlar oldukları gibi olmakta devam ettikçe ıstıraptan kaçış yoktur. Ayrılık duygusunu kaldırın, çatışma kalmayacaktır.

S: Basılı bir mesaj belki sadece kâğıt ve mürekkeptir. Önemli olan metindir. Dünyayı unsurlara ve niteliklere ayırarak analiz ettikçe en önemli olanı gözden kaçırıyoruz - onun anlamını. Sizin her şeyi rüyaya indirgemeniz, bir böceğin rüyası ile bir şairin rüyası arasındaki farkı dikkate almıyor. Hepsi rüyadır, doğru. Fakat hepsi eşit değildir.

M: Rüyalar eşit değildirler, fakat rüyayı gören tekdir (birdir). Rüyada böcek de ben'im, şair de ben'im. Ama gerçekte hiçbiri değilim. Ben bütün rüyalardan öteyim. Ben, içinde bütün rüyaların görünüp kaybolduğu ışığım. Ben rüyanın hem içinde, hem dışındayım. **Nasıl başı ağrıyan bir insan, ağrıyı bilmekle birlikte kendisinin ağrı olmadığını da bilirse, ben de rüyayı, rüya gören ben'i ve rüya görmeyen ben'i bilirim - hepsini aynı zamanda.** Ben rüyadan önce, rüya sırasında ve rüyadan sonra ne isem hep o'yum. **Fakat rüyada gördüğüm değilim**.

S: Bu tümüyle bir imgeleme meselesi. Birisi rüya gördüğünü imgeliyor, diğeri ise, rüya görmediğini imgeliyor. Her ikisi de aynı değil mi?

M: Hem aynı, hem değil. İki rüya arasındaki sürede (aralıkta) rüya görmemek elbette görülen rüyanın bir parçasıdır. Sürekli olarak rüya görmemek ve ebediyen gerçeğin içinde kalmak ile rüya arasında hiçbir ilişki yoktur. Bu anlamda ben asla rüya görmem ve hiçbir zaman da görmeyeceğim.

S: Eğer rüya da, rüyadan kaçış da hayal gücünün ürünüyseler, çıkış yolu nedir?

M: Çıkış yoluna ihtiyaç yok! Görmüyor musunuz ki çıkış yolu da rüyanın bir kısmıdır? Yapmanız gereken tek şey rüyanın rüya olduğunu görmektir.

S: Eğer ben her şeyi rüyadır diye çıkarıp atarsam, bu beni ne reye götürür?

M: Her nereye götürürse götürsün, o bir rüya olacak. Rüyanın ötesine geçme fikri dahi illüzyondur, yanıltıcıdır. Neden her hangi bir yere gidesiniz? Sadece, adına dünya dediğiniz bir rüya görmekte olduğunuzu

idrak edin ve çıkış yolları aramak tan vazgeçin, yeter. Sizin sorununuz rüya değil, sizin sorununuz rüyanın bir kısmından hoşlanıp diğer kısmından hoşlanmamaktır. Onun ya hepsini sevin ya da hiçbirini ve yakınmak tan, suçlamaktan vazgeçin. Siz rüyanın rüya olduğunu gerçek ten gördüğünüzde, yapılması gereken her şeyi yapmış olursunuz.

S: Rüyanın oluş nedeni düşünmek midir?

M: Her şey fikirlerin bir oyunudur. Fikir üretimine, tasavvur etmeye son verildiğinde (nirvikalpa samadhi) hiçbir şey algılanmaz, idrak edilmez. Kök fikir "Ben-im (var olanım)"dır. O saf bilinç halini paramparça eder ve onu sayısız duyular ve idrakler, duygular ve fikirler izler ki bunların bütünlüğü Tanrı' yı ve O'nun dünyasını oluşturur. "Ben-im" bir tanık olarak kalır, fakat her şey Tanrı'nın iradesiyle vaki olur.

S: Neden benim irademle değil?

M: İşte yine kendinizi böldünüz-Tanrı ve tanık diye. Her ikisi birdir.

30 -Siz Özgürsünüz, SiMDi

Soran: İnsanın ve evrenin doğası hakkında pek çok kuram var. Yaratılış kuramı, illüzyon kuramı, rüya kuramı - ne kadar isterseniz. Hangisi doğru?

Maharaj: Hepsi doğru ve hepsi yanlış. Siz en çok beğendiğinizi seçebilirsiniz.

S: Siz rüya kuramını yeğler görünüyorsunuz.

M: Bütün bunlar sözcükleri bir araya getirmenin yollarıdır. Kimi birini, kimi diğerini yeğler. Kuramlar ne doğru ne de yanlıştırlar.

Onlar açıklanamaz olanı açıklama girişimleridir. Önemli olan kuram değildir, onun denenme biçimidir. Kuramı verimli kılan onun sınanmasıdır. İstediğiniz herhangi bir kuram ile deney yapın - eğer gerçekten isteğinizde samimi ve dürüstseniz, gerçeğe varacaksınız. Bir canlı varlık olarak siz karşı konulmaz ve acı verici bir durum içinde sıkışıp kalmışsınız ve bir çıkış yolu arıyorsunuz. Size tutukevinizin birçok plânı verilmiş, hiçbiri

tamamen doğru değil. Fakat eğer siz ölesiye istekli ve içtenseniz hepsi de bir ölçüde değer taşıyor. **Özgürlüğe ulaştıran içtenliktir, kuram değil.**

S: Kuram yanıltıcı olabilir ve içtenlik de kör.

M: Samimiyetiniz size rehberlik edecek. Özgürlük ve mükemmellik hedefine olan sadakatiniz size bütün kuramları ve sis temleri terk ettirecek ve siz bilgelik, zekâ ve aktif sevgi ile yaşayacaksınız. Kuramlar başlangıç noktaları olarak iyi olabilirler ama mümkün olduğunca çabuk terk edilmeleri gerekir.

S: Bir Yogi var, gerçeğe varmak için sekiz katlı Yoga'nın gerekli olmadığını; irade gücünün yeterli olduğunu, saf irade gücüne tam güvenerek hedefe konsantre olmanın, başkalarının onlarca yılda başardıklarını zahmetsizce ve süratle elde etmek için yeterli olduğunu söylüyor.

M: Konsantrasyon, tam güven, saf irade! Böylesi donanımlı insanın çabucak ulaşmasına şaşılmaz. Bu İrade Yogası, bir teki hariç bütün arzulardan sıyrılmış olan olgun araştırıcı için çok uygundur. Zaten, irade akim ve gönlün kararlılığından başka nedir? Böyle bir sebatla her şey başarılabilir.

S: Öyle hissediyorum ki Yogi sadece kesintisiz sürdürülen ta kip ve uygulamalarla sonuçlanan amaçtaki kararlılığı kastetmemişti.

O demek istemişti ki, hedef üzerinde sabit tutulan irade sayesinde takip ve uygulamalara ihtiyaç kalmaz. Sadece istemek (irade etmek) olgusu istenilen şeyi kendine çeker.

M: Buna ne isim verirseniz verin: İrade ya da amaçta kararlılık, veya zihnin tek noktada toplanması, sonunda dönüp iç tenliğe, dürüstlüğe geliyorsunuz. Ölesiye içten bir haldeyseniz, her olayı, hayatınızın her saniyesini amacınıza yöneltirsi niz. Başka, şeyler için boşuna zaman ve enerji sarf etmezsiniz. Kendinizi tümüyle adamışsınızdır. Buna ister irade deyin, is ter' sevgi ya da sadece dürüstlük. Bizler içte ve dışta savaş halinde olan karmaşık varlıklarız. Her zaman kendi kendimizle ilişkideyizdir; dün yaptığımız-

şeyi bugün bozarız. Saplanıp kalmış olmamıza şaşmamalı. Biraz doğruluk, dürüstlük ve bütünlük bir hayli fark oluştururdu.

S: Hangisi daha güçlüdür, arzu mu, kader mi?

M: Arzu kaderi şekillendirir.

S: Ve kader arzuyu şekillendirir. Benim arzularım kader dediğimiz kalıtım ve koşullar, fırsatlar ve rastlantılar tarafından koşullandırılmışlardır.

M: Evet, öyle söyleyebilirsiniz.

S: Hangi noktada arzu etmek istediğim şeyi arzu etmekte öz gür olurum?

M: Şimdi özgürsünüz. Arzu etmek istediğiniz şey nedir? Onu arzulayın.

S: Elbette arzu etmekte özgürüm, fakat arzumu eyleme geçirmekte özgür değilim. Başka dürtüler beni ayartıp başka yöne saptırıyorlar. Arzum yeterince güçlü değil, hatta onu onayladığım zaman bile. Diğer onaylamadığım arzular ise daha güçlüler.

M: Belki kendinizi aldatıyorsunuz. Belki de gerçek arzularını zı ifadelendirmektesiniz ve onayladıklarınız, saygınlık uğruna yüzeyde tutuluyorlar.

S: Sizin söylediğiniz gibi olabilir, fakat bu bir başka kuram.

Gerçek şu ki arzu etmem gerektiğini düşündüğümü arzu etmekte kendimi özgür hissetmiyorum ve arzum haklıca göründüğünde ise ona uygun davranmıyorum.

M: Bütün bunlar zihnin zayıflığından ve beynin bütünlük içinde olmamasından kaynaklanır. Zihninizi toparlayıp güçlendirin, göreceksiniz ki düşünceleriniz ve duygularınız, sözleriniz ve eylemleriniz sizin iradeniz yönünde hizaya gireceklerdir.

S: Yine mükemmellik öğüdü! Zihni bütünleştirmek ve güçlendirmek kolay iş değil! Nasıl başlanacak?

M: Ancak bulunduğunuz yerden başlayabilirsiniz. Siz buradasınız ve şimdi, siz bura'dan ve şimdi'den çıkıp gidemezsiniz.

S: Fakat burada ve şimdi ne yapabilirim?

M: Şimdi ve burada varlığınızın farkında olabilirsiniz.

S: Hepsi bu mu?

M: Hepsi bu. Daha başka bir şey değil.

S: Uyanıkken ve rüyamda kendim hakkında bilinçliyim. Bu bana pek yardımcı olmuyor.

M: Siz, düşündüğünüzün, hissettiğinizin, yaptığınızın farkındaydınız. Fakat kendinizin farkında değildiniz.

S: Gündeme getirmek istediğiniz yeni faktör nedir?

M: Saf tanıklık tutumunu, olayların içinde rol almadan onları gözlemleme tutumunu edinmeniz.

S: Bu bana ne yapacak?

M: Zihin zayıflığı, zekâ ve anlayış kıtlığından ötürüdür ki bu da farkındalıktan yoksun oluşun sonucudur. Farkındalık için çabalayarak zihninizi derleyip toplar, güçlendirirsiniz.

S: Olup bitenlerin tamamıyla farkında olabilirim, ama onları herhangi bir şekilde etkileme gücüm yok.

M: Yanılıyorsunuz. Olmakta olan sizin zihninizin projeksiyonudur. Zayıf bir zihin kendi projeksiyonlarını kontrol edemez. Onun için, zihninizin ve onun projeksiyonlarının farkında olun. Siz bilmediğiniz şeyi kontrol edemezsiniz. Öte yandan, bilgi güç verir.

Uygulamada bu çok basittir. Kendinizi kontrol etmek için - kendinizi bilin.

S: Belki kendimi kontrol edecek hale gelebilirim, fakat dünyadaki kaos ile başa çıkabilecek miyim?

M: Dünyada kaos yok, zihninizin yarattığı kaostan gayrı. O kendini yaratmıştır, şu anlamda ki onun merkezini, kendi benliğinizin diğer şeylerden farklı ve ayrı bir şey olduğu yanlış fikri oluşturmaktadır. Gerçekte ise siz ne bir "şey"siniz ne de ayrısınız. Siz sonsuz potansiyel, tükenmez olanaksınız. Siz var olduğunuz içindir ki her şey olabilir. Evren sizin sınırsız olma kapasitenizin kısmi bir tezahüründen başka bir şey değildir.

S: Kendimi tümüyle haz arzusu ve ıstırap korkusuyla motive edilmiş buluyorum. Arzularım ne denli soylu, korkularım ne denli haklı da olsa, hayatım haz ve acının oluşturduğu iki kutup arasında salınıyor.

M: Haz ve acının, arzu ve korkunun kaynağına gidin. Gözlem leyin, araştırın, anlamaya çalışın.

S: Arzu ve korku, her ikisi de fiziksel ve zihinsel faktörlerin neden olduğu duygulardır. Onlar oradalar, kolayca gözlemlenebilirler. Fakat neden oradalar? Neden hazzı arzuluyor, acı dan korkuyorum?

M: Haz ve acı zihin halleridir. Siz zihin olduğunuzu, daha doğrusu beden-zihin olduğunuzu düşündüğünüz sürece, böyle sorular üretmeye zorunlusunuz.

S: Peki, bir beden olmadığımı idrak ettiğim zaman arzudan ve korkudan kurtulmuş olacak mıyım?

M: Bir beden ve bedeni korumak için bir zihin var olduğu sürece, çekme ve itme (sempati ve antipati) yasası işleyecektir. Onlar orada, olaylar alanında olacaklar fakat sizi ilgilendirmeyecekler. Dikkatiniz bir başka yerde odaklanmış olacak. Zihniniz ve ilginiz bu odaktan başka tarafa çekilmeyecek.

S: Ama onlar yine orada olacaklar. İnsan asla tamamen özgür olmayacak mı?

M: Şimdi bile tamamen özgürsünüz. Sizin kader dediğiniz (karma) kendi yaşama iradenizin (isteminizin) sonucudur. Bu istek ve iradenin ne denli güçlü olduğu hakkında, evrensel ölüm dehşetine bakarak, hüküm verebilirsiniz.

S: İnsanlar çok zaman isteyerek ölüyorlar.

M: Yalnızca, alternatifleri ölümden kötü olduğu zaman. Fakat ölüme böyle hazır ve istekli oluş da yaşama iradesiyle aynı Kaynaktan akıp geliyor ki bu hayatın kendisinden bile daha derin bir kaynaktır. Canlı bir varlık olmak nihai hal değildir; daha da öte olan bir şey var, çok daha harika ki o ne "olmak" dır ne "olmamak", ne yaşamaktır, ne yaşamamak. O zamanın ve uzayın sınırlamalarını aşan bir saf farkındalık halidir. Bir kez, beden-zihin'in varlığın kendisi olduğu illüzyonu terk edildiğinde, ölüm dehşetini yitirir; o, hayatın bir parçası haline gelir.

31 -Dikkatin Degerini Küçümsemeyin

Soran: Size baktığımda, çok sınırlı olanakları bulunan, her kes gibi yoksulluğun ve yaşlılığın tüm sorunlarıyla karşı karşıya bulunan yoksul bir adam olarak görünüyorsunuz

MAHARAJ: Eğer zengin olsaydım ne fark edecekti? Ben, "Ben" ne ise oyum. Başka ne olabilirim? Ne zenginim, ne yoksul, ben benim.

S: Ama hazzı ve acıyı tadıyorsunuz.

M: Ben bunları bilinçte tadıyorum, fakat ben ne bilinç ne de onun içeriğiyim.

S: Gerçek varlığımızda hepimizin eşit olduğunu söylüyorsunuz. Nasıl oluyor da sizin deneyiminiz bizimkinden böylesine farklı?

M: Gerçek deneyimim farklı değil. Farklı olan, benim değerlendirmem ve tutumumdur. Sizlerle aynı dünyayı görüyorum ama aynı tarzda değil. Bunda gizemli bir taraf yok. Herkes dünyayı kendi hakkında taşıdığı fikrin penceresinden görüyor. Kendinizi nasıl düşünürseniz, dünyayı da öyle görürsünüz. Eğer kendinizi dünyadan ayrı olarak imgelerseniz o size

ayrıymış gibi görünecek ve siz arzuyu ve korkuyu tadacaksınız. Ben dünyayı kendimden ayrı görmüyorum. Bundan dolayı da benim için arzulanacak ya da korkulacak bir şey yok.

S: Siz dünyada bir ışık noktasısınız. Herkes öyle değil.

M: Benimle başkaları arasında kesinlikle hiçbir fark yok, sadece benim kendimi "Ben-im" olarak bilişimden başka. Ben her şeyim. Ben kesin olarak biliyorum, siz ise bilmiyorsunuz.

S: Demek ki yine de farklıyız.

M: Hayır değiliz. Fark sadece zihindedir ve geçicidir. Ben sizin gibiydim, siz benim gibi olacaksınız.

S: Tanrı alabildiğine çeşitlenmiş bir dünya yaratmış.

M: Çeşitlilik yalnızca sizin içinizde. Kendinizi olduğunuz gibi görün, dünyayı da olduğu gibi göreceksiniz - tek ve bölünmez, tanımlanamaz realite bütünlüğü. Sizin yaratıcı gücünüz ona bir film projekte ediyor ve sizin bütün sorularınız da o film hakkında.

S: Bir Tibetli Yogi Tanrı'nın dünyayı bir amaçla yarattığını ve onu bir plâna göre yönettiğini söylüyor. Amaç iyi ve plân hikmet dolu.

M: Bütün bunlar geçici, oysa ben ebedi olanla meşgulüm (ebedi olanı anlatıyorum). Tanrılar ve onların evrenleri gelir ve giderler, avatarlar sonu gelmezcesine birbirlerini art arda izlerler, sonunda dönüp kaynağa geliriz. Ben yalnızca geçmiş şimdiki ve gelecek bütün evrenleri ile bütün tanrıların sonsuz, ebedi kaynağından söz ediyorum.

S: Siz onların hepsini biliyor musunuz? Onları hatırlıyor musunuz?

M: Birkaç çocuk eğlenmek için bir oyun sahneye koyarlarsa, orada görülecek ve hatırlanacak ne vardır?

S: Neden insanlığın yarısı erkek (eril), yarısı dişi (dişil)?

M: Onların mutlulukları için. Kişilik-ötesi olan (avyakta), ilişkideki mutluluk uğruna kişiselleşir (vyakta). Guru'mun inayeti ile ben kişisellik-ötesi olan ile kişisel olana eşit gözle bakabilirim. Her ikisi benim için birdir. Hayatta kişisel olan kişisellik-ötesi olanla karışıp birleşir.

S: Kişisellik-ötesi olandan kişisel olan nasıl meydana gelir?

M: İkisi, aynı gerçeğin iki yüzüdür. Onlardan birinin diğerinden önce geldiği şeklinde konuşmak doğru olmaz. Tüm bu fikirler uyanıklık haline aittirler.

S: Uyanıklık halini insana kazandıran nedir?

M: Tüm yaratılışın kökeninde arzu yatar. Arzu ve imgeleme birbirini besler ve güçlendirir. Dördüncü hal (turiya) saf tanıklık, bağımlılıklardan kurtulmuş, heyecansız, tutkusuz ve sözsüz farkındalık halidir. O içerdiği şeylerden etkilenmeyen uzay gibidir.

Bedensel ve zihinsel dertler ona ulaşmaz - onlar "dışarıdadırlar, oysa ki tanık daima **"burada"dır.**

S: Gerçek, öznel ve nesnel olan nedir? Ben nesnel evrenin gerçek olduğuna ve benim öznel psişemin değişken ve geçici olduğuna inanma eğilimdeyim. Siz gerçek olanın sizin içsel, öznel halleriniz olduğunu kabul eder ve somut dış dünyanın gerçekliğini yadsır görünüyorsunuz.

M: Öznel ve nesnel, her ikisi de değişken ve geçicidir. Onlar da gerçek olan bir şey yoktur. Geçici olanda kalıcı olanı, her deneyimde sabit (değişmez) faktörü bulun.

S: Değişmez faktör nedir?

M: Sizde görme kapasitesi olmadıkça benim ona çeşitli adlar vermem, onu çeşitli yollardan göstermem size pek yardımcı olmayacak. Görüşü zayıf olan bir kimse, siz ne kadar işaret et seniz de ağacın dallarındaki papağanı göremeyecektir. O olsa olsa, işaret parmağınızı görecektir. Önce görüşünüzü arıtın, bakmak yerine görmeyi öğrenin; işte o zaman papağanı göreceksiniz.

Ayrıca, görmeye çok istekli olmalısınız. Kendini-idrak için hem berraklığa, hem içtenliğe ihtiyacınız var. Kalp ve zihin (akıl-gönül) olgunluğuna ihtiyacınız var ki o da, anlamış olduğunuzu, ne kadar az da olsa, günlük hayatınızda samimiyetle uygulamaktır. Yoga'da taviz, uzlaşma diye bir şey olamaz.

Eğer günah işlemek istiyorsanız içtenlikle ve açıkça işleyin. Günahların bile içtenlikli bir günahkâra öğretecekleri dersler vardır -

aynen erdemlerin bir ermişe öğrettikleri gibi. İkisini birbirine karıştırmak çok tehlikelidir. Hiçbir şey ikisini uzlaştırmak, uyuşturmak kadar etkin biçimde tıkayamaz yolunuzu; çünkü bu, içtenlikten, samimiyetten yoksunluğu gösterir ki onsuz hiçbir şey yapılamaz.

S: Ben zahitliği doğru buluyor, onaylıyorum, fakat uygulama da tamamen lüksten yanayım. Hazzı kovalama ve acıdan kaçınma alışkanlığı içimde öylesine yer etmiş ki kuramsal düzeyde tamamen canlı olan bütün iyi niyetlerim gündelik yaşantımda kök salamıyorlar. Dürüst olmadığımı söylemenizin hana bir yardımı olmaz, çünkü kendimi nasıl dürüstleştireceğimi bir türlü bilemiyorum.

M: Siz ne dürüstsünüz ne de sahtekârsınız. Zihinsel hallere isimler takmak sadece onları onaylayıp onaylamadığınızın anlatımına yarar. Sorun sizin sorununuz değildir, o zihninizin sorunudur. İşe, kendinizi zihninizden ayırmakla başlayın. Kendinize, zihin olmadığınızı ve bunların sizin değil zihnin sorunları olduklarını kararlı bir biçimde hatırlatın.

S: Ben kendime, "Ben zihin değilim, zihnin sorunları beni ilgilendirmez" diye tekrarlayıp durabilirim fakat zihin ve onun sorunları oldukları gibi kalırlar. Şimdi bana lütfen yeterince içten olmadığımı, daha içten olmam gerektiğini söylemeyin! Bu nu biliyorum ve kabul ediyorum. Ve sadece soruyorum - bu nasıl yapılır?

M: Sonunda soruyorsunuz! Bir başlangıç için yeterince iyi. Bir yol bulmak için düşünmeyi, sorgulamayı, aramayı sürdürün.

Kendinizin bilincinde olun, zihninizi gözlemleyin, ona tüm dik katinizi verin. Çabuk sonuçlara varma peşinde olmayın; sonuçlar sizin görüş

alanınızın içinde olmayabilirler. Siz farkın da olmadan psişeniz bir değişim geçirecek, düşünceleriniz da ha berraklaşacaklar, duygularınız daha incelecek ve yücelecekler, davranışlarınız safiyet kazanacaklardır. Sizin bunları hedeflemeniz gerekmez - yine de bu değişime tanık olacaksınız. Çünkü şu anda içinde olduğunuz hal dikkatsizlik ve ihmalinizin sonucudur, ne olacağınız ise dikkatinizin meyvesi.

S: Sadece dikkat etmek neden tüm bu farkı meydana getirsin?

M: Şimdiye dek hayatınız karanlık ve huzursuzdu (tamas ve rajas). Dikkat, uyanıklık, farkındalık, berraklık, dayanma gücü ve canlılık, bütün bunlar dürüstlük ve bütünlüğünüzün, kendi gerçek doğanızla (sattva) birliğinizin tezahürleridir. Tamas ile rajas'ı barıştırıp tesirsiz kılmak ve kişiliği, varlığın gerçek doğasına uygun biçimde yeniden inşa etmek sattva'nın doğasıdır. Sattva gerçek benliğin her zaman dikkatli, hizmete hazır ve itaatli hizmetçisidir.

S: Ve ben buna sadece dikkat etmekle ulaşacağım.

M: Dikkatin değerini küçümsemeyin. O ilgi ve de sevgi demek tir. Bilmek, yapmak, keşfetmek ya da yaratmak için ona gönlünüzü vermelisiniz - işte bu dikkat demektir. Bütün hayırlar ondan akıp gelirler.

S: Bize "Ben-im (var olanım)" üzerinde konsantre olmamızı öğütlüyorsunuz. Bu da bir dikkat şekli midir?

M: Başka ne olabilir? Yaşamınızdaki en önemli şeye -kendinize- bölünmez dikkatinizi verin. Kişisel evreninizin merkezi sizsiniz

- merkezi bilmedikçe neyi bilebilirsiniz?

S: Fakat kendimi nasıl bilebilirim? Kendim bilmek için kendimden uzaklaşmam gerekir. Fakat kendimden uzak olan

kendim olmaz. Öyle görünüyor ki kendimi bilemem, sadece, kendim olarak kabul ettiğim şeyi bilebilirim.

M: Dosdoğru. Siz nasıl, bir aynada yüzünüzü değil fakat yüzünüzün yansımasını görürseniz, öylece, ancak saf

farkındalığın lekesiz aynasına yansıyan kendi imajınızı bilebilirsiniz.

S: Böyle lekesiz bir aynayı nasıl bulurum?

M: Belli ki lekeleri silerek. Lekeleri görün ve onları silin. Eski öğreti tümüyle doğru ve geçerlidir.

S: Görmek nedir ve silmek nedir?

M: Kusursuz aynanın doğası öyledir ki siz onu göremezsiniz. Görebildiklerinizin ancak lekeler olmaları zorunludur. Onlardan yüz çevirin, terk edin onları, onları istenmeyen şeyler olarak görün.

S: Bütün algılanabilir, idrak edilebilir olanlar lekeler midir?

M: Hepsi lekedir.

S: Tüm dünya bir leke midir?

M: Evet, öyledir.

S: Ne müthiş! Demek ki evrenin hiçbir değeri yok, öyle mi?

M: Muazzam değeri var. Siz onun ötesine geçmekle kendinizi idrak edersiniz.

S: Fakat o ilk anda niçin var oldu?

M: Bunu o son bulduğu zaman anlayabileceksiniz.

S: O sona erecek mi?

M: Evet, sizin için.

S: Ne zaman başladı?

M: Şimdi.

S: Ne zaman bitecek?

M: Şimdi.

S: Şimdi bitmiyor ki?

M: Siz onu bırakmıyorsunuz.

S: Onu bırakmak istiyorum.

M: İstemiyorsunuz. Bütün yaşamınız onunla bağlantılı. Geçmişiniz, geleceğiniz, arzularınız, korkularınız, hepsinin kökle ri dünyanızda. Dünyanız olmasa, siz neredesiniz, kimsiniz?

S: Fakat ben de zaten tam bunu bulmaya geldim.

M: Ben de size tam bunu söylüyorum. Öte'de ayak basacak sağlam bir yer bulun, her şey berraklaşıp kolaylaşacaktır.

32 -Hayat En Yüce Ögretmendir

Soran: Biz ikimiz çok uzak ülkelerden geldik; birimiz İngiliz birimiz de Amerikalı'yız. İçinde doğmuş olduğumuz dünyayı kılıp dağılıyor. Ve bizler genç olduğumuzdan, bu durumdan en dişe duyuyoruz. Yaşlılar ölüme kavuşacaklarını umut edebilirler ama gençlerin böyle umutları yok. Bazılarımız öldürmeyi reddedebiliriz ama öldürülmemek hiç kimsenin kendi elinde değil. Kendi ömrümüz içinde dünyayı düzeltebilir miyiz?

MAHARAJ: Dünyanın mahvolacağını size düşündürten ne?

S: Yıkım silahları inanılmayacak kadar güçlü ve etkili hale geldiler. Yine, üreticiliğimiz doğayı ve kültürel ve sosyal değerlerimizi tahrip eder hale gelmiştir.

M: Siz şimdiki zamanlardan söz ediyorsunuz. Bu her zaman her yerde böyle olagelmiştir. Ama acıklı durum geçici ve bölge sel olabilir. Bir kez geçti mi unutulup gidecek.

S: Tehdit eden felaketin boyutları inanılmayacak kadar büyük. Bir patlamanın orta yerinde yaşıyoruz.

M: Her insan yalnız olarak acı çeker ve yalnız ölür. Rakamların konu ile ilgisi yok. Bir milyon kişi öldüğü zaman da bir kişinin öldüğü zamanki kadar ölüm vardır.

S: Doğa milyonlarca varlığın ölümüne yol açıyor ama bu beni korkutmuyor. Bunda trajedi ya da gizem bulunabilir ama gaddarlık yok. Beni dehşete düşüren ise insanın yol açtığı ıstırap, yıkım ve perişanlıktır. Doğa yapımlarında ve yıkımlarında gör kemlidir.

Fakat insanın eylemlerinde bayağılık ve cinnet var.

M: Doğru. Demek oluyor ki sizin sorununuz ıstırap ve ölüm değil, fakat onların kökenindeki bayağılık ve deliliktir. Bayağılık da bir delilik şekli değil midir ve delilik zihnin kötü kullanılması değil midir? İnsanlığın sorunu yalnızca zihnin bu kötü kullanımında yatar. Aklını doğru şekilde kullanan insana doğanın ve ruhun bütün hazineleri açıktır.

S: Aklın doğru kullanılması nedir?

M: Korku ve açgözlülük aklın kötü kullanılmasına neden olur. Aklın doğru kullanılması ise sevgi, hayat, gerçek ve güzellik yolunda hizmettir.

S: Söylenmesi yapılmasından kolay. Gerçek sevgisi, insan sevgisi, iyi niyet - ne lüks! Bunlara bol bol ihtiyacımız var, fakat kim sağlayacak?

M: Siz gerçek ve sevgi, zekâ ve iyi niyet için insanlara ve Tanrı'ya sonsuza dek yalvarıp yakarabilirsiniz - ama hepsi boşuna. Siz işe kendinizden ve kendinizle başlamak zorundasınız bu değişmez yasadır. Siz çehreyi değiştirmedikçe görüntüyü

değiştiremezsiniz. **Önce, dünyanızın sadece sizin kendi yansımanız olduğunu idrak edin** ve bu yansımaya kusur bulmaktan vazgeçin. Kendinizle ilgilenin, kendinizi düzeltin - zihinsel ve duygusal bakımdan. Fiziksel düzelme otomatik olarak gerçekleşecektir. Hep reformlardan söz ediyorsunuz; ekonomik, sos yal, politik reformlardan. Reformları bırakın ve

reformcuyu düşünün. Budala, açgözlü ve kalpsiz bir insan ne tür bir dünya yaratabilir?

S: Biz kalbin değişmesini bekleyeceksek süresiz bekleyeceğiz demektir. Sizin öğüdünüz bir mükemmellik öğüdü ama aynı zamanda bir çaresizlik ve umutsuzluk öğüdü. Herkes mükemmel olduğunda, dünya da mükemmel olacak. Zaten bilinenin ne kadar gereksiz bir ilanı!

M: Ben bunu söylemedim. Ben sadece dedim ki: Siz kendinizi değiştirmedikçe dünyayı değiştiremezsiniz. Ben "herkesi değiştirmedikçe" demedim. **Başkalarını değiştirmek ne gerekli, ne de mümkündür**. Ama eğer siz kendinizi değiştirebilir seniz, bir başka değişikliğin gerekmediğini göreceksiniz. Görüntüyü değiştirmek istiyorsanız, filmi değiştirirsiniz, sinema perdesi ne saldırmazsınız!

S: Kendinizden nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Söylediğinizin doğru olduğunu nasıl biliyorsunuz?

M: Ben kendimden değil, sizden eminim. Yapmanız gereken tek şey ancak içte bulunabilecek olanı dışta aramaktan vazgeçmektir. Harekete geçmeden önce, bakışınızı değiştirin. Siz vahim bir anlayış bozukluğu içindesiniz. Zihninizi berraklaştırın, gönlünüzü arındırın, hayatınızı kutsayın - dünyanızı değiştirmenin en hızlı yolu budur.

S: O kadar çok ermiş ve mistik yaşadı ve öldüler. Onlar benim dünyamı değiştiremediler.

M: Nasıl değiştirebilirlerdi? Sizin dünyanız onlarınki değil, onlarınki de sizin değil.

S: Elbet ki herkes için ortak, gerçek (olaylara, olgulara dayanan) bir dünya olmalı.

M: Nesneler, enerji ve madde dünyası mı? Eğer nesnelerden ve güçlerden oluşmuş böyle ortak bir dünya olsaydı bile bu bizim içinde yaşadığımız dünya değildir. Bizimki bir duygular ve fikirler, çekişler ve itişler, değer ölçüleri, amaçlar ve dürtüler dünyasıdır; tümüyle zihinsel bir dünyadır. Biyolojik bakımdan pek az şeye ihtiyacımız vardır; bizim sorunlarımız

farklı bir düzene aittirler. Arzular, korkular ve yanlış fikirler tarafından yaratılmış sorunlar yalnızca zihin düzeyinde çözümlenebilirler. Siz kendi zihninizi fethetmek zorundasınız. Ve bunun için de onun ötesine geçmelisiniz.

S: Zihnin ötesine geçmek, ne demektir bu?

M: Siz bedenin ötesine geçmişsiniz, öyle değil mi? Siz sindirim, dolaşım ya da dışkılama işlemlerini yakından izlemiyorsunuz.

Bunlar otomatik duruma gelmişler. Aynı şekilde zihin de otomatik olarak, dikkat talep etmeden çalışmalı. Zihin kusursuz bir biçimde çalışmadıkça bu olmayacaktır. Bizler zamanımızın büyük bir bölümünde zihnimizin ve bedenimizin bilin cindeyiz, çünkü onlar durmadan yardım istiyorlar. Acı ve ıstı rap sadece bedenin ve zihnin ilgi ve dikkat isteyen haykırışlarıdır. Bedenin ötesine geçmek için sağlıklı olmalısınız; zihnin ötesine geçmek için ise zihniniz kusursuz bir düzen içinde olmalı. Ardınızda bir kargaşa bırakarak ilerleyemezsiniz. İster istemez o kargaşanın bataklığına gömülürsünüz. "Kendi süprüntünüzü kendiniz toplayın"

evrensel bir yasa gibi görünü yor. Ve de adil bir yasa...

S: Peki siz zihnin ötesine nasıl geçtiniz?

M: Gurum'un himmetiyle.

S: Onun himmeti ne tarzda oldu?

M: Bana doğru olanı söyledi.

S: Size ne dedi?

M: Benim En Yüce Gerçek olduğumu söyledi.

S: Siz onunla ilgili olarak ne yaptınız?

M: Ona güvendim ve onun söylediklerini hatırımda tuttum.

S: Yani bu yeterliydi mi demek istiyorsunuz?

M: Daha ne yapılması gerekirdi? Guru'yu ve söylediklerini hatırda tutmak bir hayli işti. Benim size önerim ise bundan da kolay -

sadece kendinizi hatırlayın. "Ben-im (var olanım)" zihninizi iyileştirmek ve sizi öteye geçirmek için yeterli. Sadece biraz güveniniz olsun. Sizi yanlış yola sevk etmiyorum. Neden yapayım bunu? Sizden istediğim, beklediğim bir şey mi var ki?

İyiliğinizi istiyorum - benim doğam böyledir. Sizi niye yanlış yola sevk edeyim?

Sağduyu da size, "bir arzuyu gerçekleştirmek için zihninizi onun üzerinde tutmanız gerektiğini" söyleyecektir. Eğer gerçek doğanızı bilmek istiyorsanız, kendinizi her zaman aklınızda tutmalısınız, varlığınızın sırrı kendini açığa vurana dek...

S: Kendini-hatırlama niçin kendini-idraki (bilmeyi) sağlasın?

M: Çünkü onlar aynı halin iki yüzüdür. Kendini-hatırlayış zihindedir. **Kendini-bilme ise zihnin ötesinde. Aynadaki imaj aynanın ötesindeki yüze aittir.**

S: Güzel, fakat amaç nedir?

M: Başkalarına yardım için insanın yardım gereksinmesinin ötesinde olması gerekir.

S: Bütün istediğim mutlu olmak.

M: Mutlu olun ki mutlu edesiniz.

S: Başkaları kendi başlarının çaresine baksınlar.

M: Efendi, siz ayrı değilsiniz. Paylaşamadığınız mutluluk sahtedir. Ancak paylaşılabilen mutluluk gerçekten arzu edilir olandır.

S: Doğru. Fakat benim bir Guru'ya ihtiyacım var mı? Bana söylediğiniz basit ve inandırıcı. Onu hatırlayacağım. Bu sizi benim Gurum yapmaz.

M: En önemli olan, bir kişiye tapmak değildir, fakat söz konu su göreve olan derin ve sürekli bağlılıktır. Hayat kendisi En Yüce Guru'dur; onun derslerine dikkat edin ve onun emirleri ne uyun. Siz onların kaynağını kişileştirdiğinizde dışta bir Guru edinmiş

olursunuz. Siz o dersleri hayattan direkt olarak aldığınızda Guru içtedir. İçsel ya da dışsal Gurunuz'un söylediğini hatırlayın, merak edin, düşünün, onunla yaşayın, onu sevin, ona doğru gelişin, onu kendinize mal edin. Ona her şeyinizi koyun, her şeyi alacaksınız. Ben öyle yapıyordum. Bütün zamanımı Gurum'a ve onun bana söylediklerine veriyordum.

S: Ben bir profesyonel yazarım. Bana bir öğüt verebilir misiniz, özel olarak?

M: Yazmak hem bir beceri hem de bir yetenektir. Yeteneğinizi derinleştirin ve becerinizi geliştirin. Arzu edilmeye değer olanı arzu edin ve onu iyice arzu edin. Nasıl, bir kalabalık içinde insanların arasından yolunuzu bulup geçebiliyorsanız, genel doğrultunuzu kaybetmeden öylece olayların arasından yolunuzu bulacaksınız. Eğer içten ve istekliyseniz bu kolaydır.

S: İçtenliğin gerekliliğinden birçok kez söz ettiniz. Fakat bizler tek bir isteği olan insanlar değiliz. Bizler arzular ve ihtiyaçlar, içgüdüler ve itilişler topluluğuyuz. Onlar birbirlerinin üstüne çıkmak için tırmanır dururlar ve bazen biri, bazen diğeri egemen olur, ama asla uzun süreli değil.

M: İhtiyaçlar yoktur, sadece arzular vardır.

S: Yemek, içmek, insanın bedenini barındırması; yaşamak için?

M: Yaşama arzusu tek temel arzudur. Diğer hepsi ona bağlıdır.

S: Yaşıyoruz, çünkü yaşamak zorundayız.

M: Yaşıyoruz, çünkü duyusal varoluşu şiddetle arzuluyoruz.

S: Böylesine evrensel bir şey yanlış olabilir mi?

M: Yanlış değil elbette. Kendi yerinde ve kendi zamanında olan hiçbir şey yanlış değildir. Fakat siz gerçekle ilgileniyorsanız, her şeyi, kendi hayatınızı

da sorgulamak zorundasınız. Duyu sal ve aklî deneyimin gerekliliğini teyit etmekle siz sizi rahata kavuşturacak arayışınızın araştırma ve sorgulama alanını daraltıyorsunuz.

S: Ben mutluluğu arıyorum, rahatlığı değil.

M: Bedenin ve zihnin rahatlığı ötesinde ne mutluluk biliyorsunuz?

S: Başkası var mıdır?

M: Kendiniz arayıp bulun. Her dürtüyü, her itilişi sorgulayın, hiçbir arzuyu meşru (haklı) saymayın. Bedensel ve zihinsel, tüm sahiplendiklerinizden arının, kendi hakkınızdaki tüm endişelerden kurtulun, her türlü keşfe açık olun.

S: Bu Hindu spiritüel geleneğinin bir parçasıdır; bir ermiş ya da bilgenin yanı başında yaşamak, başka hiçbir vasıtaya gerek olmaksızın kişiyi kurtuluşa götürür. Neden bir Aşram (tekke) açmıyorsunuz, böylece insanlar sizin yanınızda yaşayabilirlerdi?

M: Bir kuruluş meydana getirdiğim zaman orada tutuklu olurum. Gerçek şu ki ben herkes için ulaşılabilir durumdayım. Ortak çatı ve gıda insanların gerçeği daha fazla ve daha iyi kabullenmelerini sağlamaz. "Yanında yaşamak" aynı havayı solumak anlamına gelmez. O güvenmek, itaat etmek ve öğret menin iyi niyetlerinin boşa gitmesine meydan vermemek demektir. Üstadınızı daima gönlünüzde taşıyın ve öğretilerini hatırlayın - bu, gerçekle gerçekten yaşamak demektir. Fiziksel yakınlık en az önemi olandır.

Tüm hayatınızı öğretmeninize olan inanç ve sevginizin bir ifadesi haline getirin - Guru ile gerçek birliktelik budur.

33 -Her Sey Kendi Kendine Olur

Soran: Bir gnani ölür mü?

MAHARAJ: O hayatın ve ölümün ötesindedir. Bizim kaçınılmaz kabul ettiğimiz şey -doğmak ve ölmek- ona, Devinimsiz olanın içindeki devinimi, değişmez olanın içindeki değişimi, sonsuz olanın içindeki sonu ifade

etmenin bir yolu olarak görünür. Hiçbir şeyin doğmadığı ve hiçbir şeyin ölmediği, hiçbir şeyin sürmediği ve hiçbir şeyin değişmediği - her şeyin ebediyen olduğu gibi olduğu, bir gnani için apaçıktır.

S: Siz gnani'nin öte olduğunu söylediniz. Neyin ötesi? Bilgi ötesi mi?

M: Bilginin doğuşları ve batışları vardır. Bilinç varlığa gelir ve varlıktan gider. Bu bir gündelik olay ve gözlem meselesidir.

Hepimiz biliriz ki bazen bilinçliyiz, bazen değil. Bilinçli olmadığımız zaman bu bize bir karanlık ya da boşluk olarak görünür.

Fakat bir gnani kendinin farkındadır, o ne bilinçli ne de bilinçsizdir; fakat saf farkındalık halindedir, zihnin üç haline ve onların içeriklerine tanıktır.

S: Bu tanıklık ne zaman başlar?

M: Bir gnani için hiçbir şeyin başlaması ve bitmesi söz konusu değildir. Tuzun su içinde eriyişi gibi her şey saf "olma hali" içinde erir. Bilgelik gerçek olmayanı daima reddetmektir. Gerçek olmayanın gerçek olmadığını görmek bilgeliktir. Bunun ötesinde ise anlatılamaz, ifade edilemez olan uzanır.

S: Benim içimde "Ben bedenim" kanısı var. Diyelim ki bilgi sizce konuşuyorum. Fakat insanın kendini beden, beden-zihin ya da saf zihin olarak hissetme hali - bu ne zaman başladı?

M: Siz bilincin başlangıcından söz edemezsiniz. Başlangıç ve zaman fikirleri bilinç içindedirler. Herhangi bir şeyin başlangıcından anlamlı bir biçimde söz edebilmek için onun dışına adım atmak zorundasınız. Ve dışa adım attığınız anda da idrak edersiniz ki böyle bir şey yoktur ve asla olmamıştır. Bir tek gerçek vardır ki onun içinde hiçbir "şey" kendi başına her hangi bir varlığa sahip değildir.

S: "Ben bedenim" duygusu ne zaman ortaya çıktı? Doğumum da mı, yoksa bu sabah mı?

M: Şimdi.

S: Ama ona dün de sahip olduğumu anımsıyorum!

M: Dünün anısı sadece şimdidedir.

S: Fakat, elbet ki ben zaman içinde varım. Bir geçmişim ve bir geleceğim var.

M: Onu siz böyle imgeliyorsunuz - şimdi!

S: Bir başlangıç olmuş olması gerek.

M: Şimdi.

S: Peki, son hakkında ne dersiniz?

M: Başlangıcı olmayanın sonu da olmaz.

S: Fakat sorumun bilincindeyim.

M: Asılsız bir soru yanıtlanamaz. O sadece asılsız (sahte, yanlış) olarak görülür.

S: O bana göre gerçek.

M: O size ne zaman gerçek göründü? Şimdi.

S: Evet, o benim için tamamen gerçek - şimdi.

M: Sorunuzda gerçek olan nedir? O bir zihin halidir. Hiçbir zihin hali zihinden daha gerçek olamaz. Zihin gerçek (asıl) midir? O

sadece, her biri geçici olan bir haller koleksiyonudur. Bir geçici haller silsilesi nasıl gerçek sayılabilir?

S: Bir tespihin taneleri gibi olaylar olayları izler - sonsuza dek!

M: Onların hepsi, "Ben bedenim" şeklindeki temel fikrin ipliğine dizilidir. Fakat bu bile zihinsel bir haldir ve devam etmez. O, diğer bütün haller gibi gelir ve gider. Beden-zihin olduğunu sanma yanılgısı, sadece araştırılmamış

olduğu için vardır. Bütün zihin hallerinin dizildiği iplik işte bu araştırmazlıktır. O, kapalı bir odadaki karanlık gibidir. Odada karanlık vardır - görünüşte. Fakat oda açıldığında karanlık nereye gider? Hiçbir yere gitmez, çünkü orada yoktu. Bütün zihin hallerinin, bütün varlık isimleri ve formlarının kökleri sorgulamamak, araştırmamak, imgelemek ve safdillikte (her şeye inanmakta) yatar. "Ben-im (var olanım)"

demek doğrudur, fakat "Ben şuyum", "Ben buyum" demek sorgulamamanın, araştır mamanın, incelememenin, zihinsel zayıflık ya da uyuşukluğun işaretidir.

S: Eğer her şey ışık ise, karanlık nasıl ortaya çıktı? Işığın ortasında karanlık nasıl olabilir?

M: Işığın ortasında karanlık yoktur. **Karanlık, kendini-unutmuşluktur**. Başka şeylere, öz-olmayana daldığımızda, Öz Varlık'ı unuturuz. Bunda anormal bir yan yoktur. Fakat aşırı bağımlılıklar yüzünden kendini unutmak niye? Öz Varlık deneyimleyenin ve onun deneyiminin her zaman var olan kaynağı dır ve bilgelik de bu gerçeği asla unutmamakta yatar.

S: Benim şimdiki durumumda "Ben bedenim" fikri kendiliğin den geliyor. Halbuki "Ben saf varoluşum" fikrinin doğru olmakla birlikte, deneyimlenmemiş bir fikir olarak zihne empoze edilmesi zorunluluğu var.

M: Evet, sadhana (pratik yapma) insanın kendi kendine, saf "olma halinin" belli bir şey olmadığını, belli özellikler toplamı olmadığını, hatta evreni oluşturan tüm özelliklerin toplamı olmadığını zorlu ve etkili bir biçimde hatırlatışından ibarettir. Her şey zihinde var olur, hatta beden bile sayısız duyusal algı lamanın zihinde bütünleştirilmesidir, her bir idrak ve algılama keza zihinsel bir haldir. Eğer "Ben bedenim" diyorsanız, onu gösterin.

S: İşte burada.

M: Ancak onu düşündüğünüz zaman. Beden de, zihin de kesintili hallerdir. Bu çakıp sönen idraklerin toplamı varlık illüzyonunu yaratır. Geçici olanın içindeki kalıcı olanı, gerçek olmayanın içinde gerçek olanı araştırın. Sadhana budur.

S: Gerçek şu ki, kendimi beden olarak düşünüyorum.

M: Kendinizi bol bol düşünün. Yalnız bir beden fikrini ortaya getirmeyin. Ortada sadece duyular, idrakler, algılar, anılar ve tasavvurlar akışı var. Beden bizim çeşitlilik (başkalık) içinde birliği arayış eğilimimizle yarattığımız bir soyutlamadır ki bu yine yanlış değildir.

S: Bana "Ben bedenim" diye düşünmenin zihindeki bir kusur olduğu söyleniyor.

M: Neden böyle konuşuyorsunuz? Böyle ifadeler sorunlar yaratırlar. Öz Varlık her şeyin kaynağıdır ve nihai (en son) men zildir.

Hiçbir şey dışsal değildir.

S: Beden fikri obsede edici bir hale gelince, o tümüyle yanlış demek değil midir?

M: Beden fikrinde yanlış bir taraf yoktur, hatta "Ben bedenim" fikrinde bile. **Fakat kendimizi bir tek bedenle sınırlamak bir hatadır.** Gerçekte bütün mevcudiyet, her bir form benimdir, benim bilincimdedir. Ben ne olduğumu söyleyemem, çünkü sözcükler ancak ne olmadığımı tarif edebilirler. Ben "Ben im (var olanım)" çünkü ben "Ben-im", hepsi bu. Fakat ben bilinç ötesiyim, bu yüzden, bilinç içinde ben ne olduğumu söyle yemem. Ama ben var olanım. "Ben kimim?" sorusunun yanıtı yoktur.

Hiçbir deneyim onu yanıtlayamaz, çünkü Öz Varlık de neyim ötesidir.

S: Yine de "Ben kimim?" sorusunun bir yararı olmalı.

M: Onun bilinç içinde yanıtı yoktur, bu nedenle, bilinç ötesine geçilmesine yardımı olur.

S: İşte ben buradayım - şu anda. Bunda gerçek olan ve olma yan nedir? Şimdi lütfen sorumun yanlış olduğunu söylemeyin bana.

Sorularımı sorgulamak beni bir yere ulaştırmaz.

M: Sorunuz yanlış değil. Gereksiz. Dediniz ki: "Şimdi, buradayım." Orada durun, bu gerçektir. Bir olguyu soruya dönüştür meyin.

Hatanız orada. Siz ne bilen, ne de bilmeyensiniz; kendinizi zihin ve madde terimleri içinde anlatmaya kalkmayın.

S: Şimdi bir çocuk size bir sorunla geldi. Siz ona birkaç söz söylediniz ve o gitti. Ona yardım etmiş oldunuz mu?

M: Elbette.

S: Nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?

M: Yardım etmek benim doğamdır.

S: Bunu nasıl bildiniz?

M: Bilmeye ihtiyaç yok. O kendi kendine işler.

S: Yine de bir bildirimde bulundunuz. Bunu neye dayandırıyorsunuz?

M: İnsanların bana söylediklerine. Ama kanıtlar isteyen sizsiniz. Benim kanıtlara ihtiyacım yok. Her şeyi yoluna koymak benim doğamda yatar ki bu satyam, shivam, sundaram (doğru, iyi, güzel)dır.

S: Bir insan gelip sizden öğüt istediği ve ona öğüt verdiğiniz zaman, o öğüt nereden gelir ve hangi kuvvetle yardım eder?

M: Onun kendi varlığı onun zihnini etkiler ve bir yanıtı davet eder (oluşturur).

S: Peki sizin rolünüz nedir?

M: O insan ve öz varlığı bende bir araya gelir.

S: Öz varlığı neden o adama sizin aracılığınız olmadan yardım edemez?

M: Ama Öz Varlık benim! Siz beni ayrı gibi hayal ediyorsunuz, sorunuz da bundan kaynaklanıyor**. Benim öz varlığım ve onun öz varlığı yoktur; Öz**

vardır, her şeyin tek Öz'ü. İsimlerin ve şekillerin, zihinlerin ve bedenlerin çeşitliliği sizi yanılt tığından, çok sayıda öz varlık imgeliyorsunuz. Biz her ikimiz Öz'üz, fakat siz pek kani olmuş görünmüyorsunuz. Bu kişisel öz varlık ve evrensel öz varlık konuşmaları öğrencilik aşamasıdır; öteye varın, dualite içinde sıkışıp kalmayın.

S: Yardıma ihtiyacı olan adama gelelim yine. O size geliyor.

M: Eğer gelirse yardım alacağına emindir. Yardım alma kaderinde olduğu içindir ki bana geldi. Bunda hayal ürünü bir ta raf yok.

Bazılarına yardım edip diğerlerini reddedemem. Gelen herkes yardım almıştır, çünkü yasa böyledir. Yalnız, yardımın şekli ihtiyaca göre değişir.

S: Öğüt almak için neden buraya gelmek zorunda? Onu kendi içinden alamaz mı?

M: Dinlemek istemeyecektir. Zihni dışa dönüktür. Fakat aslında tüm deneyim zihindedir, hatta onun bana gelişi ve yardım alışı bile kendi içinde cereyan eder. Yanıtı kendi içinde bulacağı yerde o dıştan gelen bir yanıtı imgeler. Bana göre ne ben, ne adam, ne de veriş vardır. Bütün bunlar zihindeki gelip geçen pırıltılardır. Ben o sonsuz sükûn ve sessizliğim ki içinde hiçbir şey görünmez -

çünkü görünen her şey kaybolur. Kimse yardım istemeye gelmez, kimse yardım sunmaz, kimse yardım almaz. Bütün bunlar zihinde sergilenen gösterilerdir.

S: Ama yine de yardım edecek güç oradadır ve orada o gücü gösteren bir kimse ya da bir şey vardır, ona ister Tanrı, ister Öz, ister Evrensel Zihin deyin. İsim önemli değil ama olgu önemli.

M: Bu beden-zihnin durduğu yerdir. Saf zihin her şeyi olduğu gibi görür - bilinçteki kabarcıklar (kaynaşmalar, sahte hare ketler, gösterişler). Bu kabarcıklar görünüyor, kayboluyor ve yeniden görünüyorlar - gerçek varlıkları olmaksızın. Onlara hiçbir özel neden atfedilemez, çünkü her biri bütün tarafından yaratılmıştır ve bütünü etkiler. Her bir kabarcık bir bedendir ve tüm bu bedenler benimdir.

S: Siz her şeyi doğru şekilde yapma gücüne sahip olduğunuzu mu söylemek istiyorsunuz?

M: Benden ayrı bir güç yoktur. Bu benim doğamda mevcuttur. Buna yaratıcılık deyin. Bir külçe altından siz birçok süs eşyası yapabilirsiniz - her biri altın olarak kalır. Bunun gibi, hangi rolde görünürsem görüneyim, her ne fonksiyon icra edersem edeyim -

neysem o olarak kalırım: Değiştirilemez, sarsılamaz, bağımsız Öz. Sizin evren, doğa dediğiniz benim **spontane yaratıcılığımdır.**

Her ne olursa - olur. Fakat benim doğam öyledir ki her şey sevinçle, hazla biter.

S: Bir erkek çocuk tanıyorum, akılsız annesinin onu metil al kol ile beslemesi yüzünden kör olmuştu. Ona yardım etmenizi sizden rica ediyorum. Siz şefkat dolusunuz ve açıkça görülü yor ki yardıma isteklisiniz. Ona hangi güçle yardım edebilir siniz?

M: Onun durumu bilince kaydolunmuştur. Oradadır – silinmez şekilde. Bilinç işini görecek.

S: Sizden yardım istemem bir fark oluşturur mu?

M: Sizin isteğiniz çocuğun körlüğünün bir parçasıdır. O kör olduğu için siz istiyorsunuz. Siz hiçbir şey eklemediniz.

S: Fakat sizin yardımınız yeni bir faktör olabilir.

M: Hayır, çocuğun körlüğü her şeyi kapsar (kontrol altına alır). Her şey onun içinde - anne, çocuk, siz, ben ve diğer herşey! Bu tek bir olaydır.

S: Siz "Çocuğun durumunu tartışmamız bile önceden takdir olunmuştur" mu demek istiyorsunuz?

M: Başka nasıl? Her şey geleceğini içerir. Çocuk bilinçte ortaya çıkar. Ben öteyim. Ben bilince emirler gönderemem. **Ben bilirim ki her şeyi yoluna koymak farkındalığın doğasıdır**. Bırakın bilinç kendi yaptıklarının çaresine baksın! Çocuğun kederi, sizin acımanız, benim dinlemem, bilincin

aksiyonu -bütün bunlar bir tek olgudur- onları parçalarına ayırıp, sonra da sorular sormayın.

S: Zihninizin çalışma şekli ne garip.

M: Garip olan sizsiniz, ben değil. Ben normalim. Ben her şeyi olduğu gibi görürüm, bu nedenle de onlardan korkmam. Fakat siz gerçekten korkarsınız.

S: Neden korkayım?

M: Kendi hakkınızdaki bilgisizliğiniz korkmanıza ve korktuğunuzdan habersiz olmanıza neden oluyor. Korkmamak için uğraşmayın. Cehalet duvarını yıkın önce. İnsanlar ölmekten korkarlar, çünkü ölümün ne olduğunu bilmezler. Gnani ölmeden önce ölmüştür ve korkulacak hiçbir şey olmadığını görmüştür. Gerçek varlığınızı bildiğiniz anda, hiçbir şeyden korkmazsınız. Ölüm özgürlük ve güç verir. Dünyada özgür olmak için dünyaya ölmek zorundasınız. O zaman evren sizindir, o sizin bedeniniz, anlatımınız ve aletiniz olur. Mutlak şekilde özgür olmanın mutluluğu tarif ötesidir. Öte yandan, kim özgürlükten korkarsa, o ölemez.

S: Ölemeyen yaşayamaz mı demek istiyorsunuz?

M: Bunu istediğiniz gibi ifade edin; bağımlılık tutsaklıktır, bağımlılıklardan kurtuluş ise özgürlük. Bir şeyi şiddetle arzulamak ise köle olmaktır.

S: Bundan şu mu çıkıyor: Siz kurtulursanız dünya kurtulur.

M: Bir bütün olarak, dünyanın kurtuluşa ihtiyacı yoktur. İnsan hatalar işleyip keder yaratır. Bu, farkındalık alanına, bir gnani' nin bilincine girdiğinde, o düzeltilir. Onun doğası böyledir.

S: Spiritüel ilerleme olarak adlandırılabilecek olgular gözlemleyebiliyoruz. Bencil bir insan dindar oluyor, kendini kontrol edip düşüncelerini ve duygularını arındırıyor, spiritüel uygu lamalar yapıyor ve gerçek varlığının farkına varıyor. Böyle bir gelişme Neden-Sonuç Yasası yönetiminde midir, yoksa rastlantısal mıdır?

M: Benim görüş noktamdan her şey kendi başına ve tamamen kendiliğinden olur. Fakat insan teşvik edici bir nedenle, bir hedefe doğru çalıştığını imgeler. Onun zihninde her zaman bir ödül vardır ve onun için çaba gösterir.

S: Kaba, tekâmül etmemiş bir insan bir ödül olmadıkça çalışmayacaktır. Ona vaatlerde bulunmak doğru olmaz mı?

M: O kendi kendine teşvik edici nedenler yaratacaktır nasıl olsa. O bilmez ki gelişmek, bilincin doğasında vardır. O bir maksattan bir maksada giderken ilerleyecek, arzularının ger çekleşmesi için Gurular'ın peşlerinden koşacaktır. Kendi var lığının yasaları gereği, dönüş yolunu (nivritti) bulduğunda tüm maksatları terk eder, çünkü dünyaya olan ilgisi son bulmuş tur. O hiçbir şey istemez - ne başkasından, ne kendinden. O her şeye ölür ve böylece Her Şey olur. Hiçbir şey istememek ve hiçbir şey yapmamak -

gerçek yaradılış budur!

S: İçe yöneliş gayretlerindeki büyük engel iç sıkıntısıdır. Öğrenci sıkılır, bıkar.

M: Atalet (durağanlık) ve huzursuzluk (tamas ve rajas) birlikte çalışarak berraklığı ve uyumu (sattva) bastırırlar. Sattva' nın görülebilmesi için önce Tamas ve Rajas'ın hâkimiyet altına alınması gerekir. **Her şey zamanla, tamamen kendiliğinden bir biçimde yoluna girecektir.**

S: O zaman çaba harcamaya gerek yok mudur?

M: Çaba gerektiğinde, çaba ortaya çıkacaktır. Çabasızlık esas (gerekli) olduğunda ise o kendini öne sürer. Siz hayatı oraya buraya itekleyerek yönetmeye kalkmayın. Sadece onunla birlikte akın ve kendinizi, şimdi'nin ölerek şimdi'ye doğması demek olan bu anın görevlerine tamamen verin. Çünkü yaşamak ölmek demektir. Ölümsüz hayat olamaz. Şu esasa sıkı sarılın: Öz Varlık ve dünya birdir ve mükemmeldir. Yalnızca sizin tutumunuz kusurludur ve yeniden düzenlenmeye ihtiyacı vardır. Bu sürece sadhana denir. Siz uyuşukluğa son vererek, berraklık ve iyilik için yolu temizlemek amacıyla tüm enerjinizi kullanarak bu noktaya geldiniz. Fakat gerçekte tüm bunlar kaçınılmaz büyümenin işaretleridir. Korkmayın,

direnmeyin, ertelemeyin. Neyseniz o olun (kendiniz olun). Korkulacak hiçbir şey yok. Güvenin ve deneyin. Dürüstçe deney yapın. Hayatınızı şekillendirmesi için ger çek varlığınıza bir şans verin. Pişman olmayacaksınız.

34 -Zihin Huzursuzlugun Ta Kendisidir

Soran: Ben İsveç doğumluyum. Şimdi Meksika'da ve ABD'de Hatha Yoga öğretiyorum.

MAHARAJ: Bu öğreti size ne verdi?

S: O bana sağlık verdi ve bir geçim yolu sağladı.

M: Çok iyi. İstediğiniz bu kadar mı?

S: Zihin huzuru arıyorum. Sözde Hıristiyanların İsa adına yaptıkları o zalimce şeylerden tiksindim. Bir süre dinsiz kaldım.Sonra Yoga felsefesini inceledim ve bu bana yardımcı oldu.

M: Size nasıl yardımcı oldu? Hangi belirtiler yüzünden size yardım edildiği sonucuna vardınız?

S: Sağlık oldukça somut bir belirti.

M: Kuşkusuz, kendini sağlıklı hissetmek çok hoş, haz verici bir şeydir. Peki, Yoga'dan bütün beklediğiniz haz mıydı?

S: Sağlıklı olmanın sevinci Hatha Yoga'nın ödülüdür. Fakat Yoga genelde bundan fazlasını veriyor. Birçok soruyu yanıtlıyor.

M: Yoga derken ne kastediyorsunuz?

S: Hindistan'ın tüm öğretisini -tekâmül, tekrar doğuş, karma vb.

M: Tamam, istediğiniz bütün bilgiyi almışsınız. Fakat onlardan ne yolda yararlandınız?

S: O zihnime huzur verdi.

M: Verdi mi? Zihniniz huzurlu mu? Araştırmanız sona erdi mi?

S: Hayır, henüz değil.

M: Tabii. Buna bir son olmayacak, çünkü zihin huzuru diye bir şey yoktur. Zihin demek kargaşa demektir, huzursuzluk zihnin ta kendisidir. Yoga zihnin bir niteliği değildir, ne de bir zihin halidir o.

S: Yoga'dan bir ölçüde zihin huzuru alabildim.

M: Yakından inceleyin, göreceksiniz ki zihin düşüncelerle kaynamaktadır. Ara sıra boşalabilir, fakat bir süre için, sonra her zamanki huzursuzluğuna geri döner. Yatıştırılmış zihin huzura kavuşmuş zihin demek değildir. Siz zihninizi pasifize etmek istediğinizi söyleyebilirsiniz. Zihnini pasifize etmek isteyen kişi huzurlu bir kişi midir?

S: Hayır, ben huzurlu değilim, Yoga'dan yardım alıyorum.

M: Çelişkiyi görmüyor musunuz? Birçok yıldır zihin huzuru aradınız. Onu bulamadınız. Çünkü esasta huzursuz olan bir şey huzurlu olamaz.

S: Biraz düzelme var.

M: Bulmuş olduğunuzu iddia ettiğiniz huzur çok kırılgandır; en ufak bir şey onu kırabilir. Sizin huzur dediğiniz sadece çalkantısız olmaktır, durgunluktur. Bu hal o isme pek layık değildir. Gerçek huzur bozulamaz. Asla tecavüz edilemez bir zihin huzurunuz olduğunu iddia edebilir misiniz?

S: Buna uğraşıyorum.

M: Uğraşmak da bir huzursuzluk halidir.

S: Peki geriye ne kalıyor?

M: Öz Varlık sükûnete kavuşturulmaya ihtiyacı olmayandır. O kendi huzurdur, huzurlu değil. Sadece zihin huzursuzdur. Onun bütün bildiği birçok şekli ve derecesiyle huzursuzluk tur. Ona göre hoş olanlar üstün, acı verenler ise eksiklidir. Bizim ilerleme dediğimiz ise hoş olmayandan hoş olana bir değişimdir. Fakat değişenler, kendi başlarına bizi değişmez olana

ulaştıramazlar, çünkü başlangıcı olan bir şeyin bir sonu da olması zorunludur. Gerçek Olan başlamaz; o ancak başlangıç sız-sonsuz, her şeyi kaplayan, her şeye kadir, ebediyen değişmez, sabit ana kuvvet olarak kendini belli eder.

S: Peki insan ne yapmalı?

M: Siz Yoga yoluyla bilgi ve deneyim biriktirmişsiniz. Bu yad sınamaz. Fakat onların hepsinin size yararı ne? Yoga birlik, birleşmek, kavuşmak demektir. Sizin yeniden birleştiğiniz, yeniden kavuştuğunuz nedir?

S: Kişiliği yeniden gerçek benliğe kavuşturmaya çalışıyorum.

M: Kişilik sadece bir imgeleme ürünüdür. Öz Varlık bu imgelemenin kurbanıdır. Sizi kısıtlayan, engelleyen, olmadığınız bir şeyi kendi yerinize koymaktır. Kişiliğin kendi başına bir varlığı olduğu söylenemez; bir kişinin var olduğuna ve o olduğuna bilincinde inanan yine öz varlığın kendisidir. Öz varlığın öte sinde tezahür etmemiş olan uzanır; her şeyin nedensiz nedeni. Kişinin öz varlığıyla yeniden birleşmesinden söz etmek doğru değildir, çünkü ortada bir kişi yoktur, sadece bir zihinsel görüntüye, inanış

yüzünden sahte bir gerçeklik verilmiştir. Hiç bir şey bölünmedi ve birleşecek bir şey de yok.

S: Yoga Öz'ün aranmasında ve bulunmasında yardım ediyor.

M: Kaybetmiş olduğunuzu bulabilirsiniz. Fakat kaybetmemiş olduğunuzu bulamazsınız.

S: Hiç kaybetmemiş olsaydım, aydınlanmış bulunurdum. Ama öyle değilim. Arıyorum. Benim bu arayışım dahi benim bir şey kaybetmiş olduğumun kanıtı değil midir?

M: Bu sadece sizin kaybetmiş olduğunuza inandığınızı gösterir. Fakat buna inanan kimdir? Ve kaybedildiğine inanılan nedir?

Kendiniz gibi bir kişi mi kaybettiniz? Bulmayı umduğunuz tam olarak nedir?

S: Öz'le ilgili doğru bilgi.

M: Öz'le ilgili doğru bilgi bir bilgi değildir. O sizin her yere bakarak, aramakla bulacağınız bir şey değildir. O zaman ve uzay içinde bulunamaz. Bilgi ancak bir anıdır, bir düşünce kalıbı, bir zihinsel alışkanlıktır. Tüm bunlar haz ve acı tarafından motive edilirler. Çünkü siz haz ve acı ile dürtüldüğünüz den dolayı gerçeği aramaktasınız. Kendiniz olmak ise tüm dürtülerin tamamen ötesinde olmaktır. **Siz bir neden uğruna kendiniz olamazsınız. Siz kendinizsiniz ve hiçbir nedene gereksinim yoktur.**

S: Yoga yaparak huzuru bulacağım.

M: Kendi dışınızda huzur olabilir mi? Siz deneyimlerinizden mi yoksa sadece kitaplardan mı konuşuyorsunuz? Başlangıç için sizin kitap bilgileriniz yararlıdır fakat kısa bir süre sonra, direkt deneyim için onları bırakma zorunluluğu vardır; direkt deneyim ise doğası gereği, tarif olunamaz, ifade edilemez olan dır. Sözler yıkmak için de kullanılabilirler; sözlerle imajlar inşa edilebilir ve onlar yine sözlerle yıkılırlar. Siz kendinizi bu günkü halinize sözcüklerle düşünerek soktunuz; bu halin dışına da aynı yoldan çıkmak zorundasınız.

S: Bir ölçüde iç barışa ulaştım. Bunu yok mu edeyim?

M: Kazanılan bir şey yine kaybedilebilir. Ancak gerçek huzuru, hiç kaybetmemiş olduğunuz huzuru idrak ettiğiniz zaman, işte o huzur sizinle kalacaktır; çünkü o asla uzakta değildi. Sahip olmadığınızı arayıp duracağınıza, asla kaybetmemiş olduğunuzu bulun.

Her şeyin başlangıcından önce ve bitiminden sonra da hep var olanı; ne doğumu, ne de ölümü olmayanı; be denin ya da zihnin doğum ve ölümünden etkilenmeyen, o değişmez olan hali bulun.

S: Böyle bir idrake ulaştıran vasıtalar nelerdir?

M: Hayatta hiçbir şey engelleri aşmadan elde edilemez. Bir insanın gerçek varlığını berrak bir biçimde idrak etmesini engelleyen şeyler haz arzusu ve ıstırap korkusudur. Yolunuzu tıkayan şey haz-acı motivasyonudur. Bütün dürtülerden arınmış, hiçbir arzunun ortaya çıkmadığı hal doğal haldir.

S: Arzulardan böylesine vazgeçiş zaman gerektirmez mi?

M: Eğer onu zamana bırakırsanız, milyonlarca yıl gerekecektir. Arzu ardından arzu terk etmek sonu asla görünmeyen, çok uzun bir süreçtir. Arzularınızı ve korkularınızı kendi hallerine bırakın ve tüm dikkatinizi özneye verin, arzu ve korku deneyiminin ardında bulunan varlığa. Sorun; kim arzuluyor? Bırakın her bir arzu sizi kendinize getirsin.

S: Bütün arzuların ve korkuların kökeni aynıdır – mutluluk özlemi.

M: Sizin düşünebildiğiniz ve özlemini çektiğiniz mutluluk sadece fiziksel ve zihinsel doyumdur. Böyle duyusal ve zihinsel hazlar gerçek, mutlak mutluluk değildir.

S: Duyusal ve zihinsel zevklerin olsun, fiziksel ve zihinsel sağlıktan kaynaklanan genel iyilik ve rahatlık duygusunun olsun, kökleri yine sizin anlattığınız gerçekte bulunmalı.

M: Onların kökleri hayal gücündedir. Kendisine bir taş verilen ve onun paha biçilmez bir elmas olduğuna inandırılan bir insan yanıldığını fark edinceye kadar büyük mutluluk duyabilir; aynı şekilde, öz varlık bilindiğinde zevkler lezzetlerini, acılar dikenlerini yitireceklerdir. Her ikisi de oldukları gibi görünecekler - anılara ya da önyargılara dayanan şartlı davranışlar, sadece tepkiler, basit çekimler, itişler olarak. Genellikle zevk ve acı, beklendiklerinde hissedilirler. Bu tamamen kazanılmış alışkanlıklar ve edinilmiş kanılar sorunudur.

S: Peki, zevk hayal ürünü olabilir. Ama acı gerçektir.

M: Acı ve haz daima beraberdirler. Birinden kurtulmak her ikisinden de kurtulmak demektir. Eğer hazza önem vermiyor sanız, acıdan da korkmazsınız. Fakat ne biri ne diğeri olan o mutluluk vardır ki tamamen öte olandır. Sizin bildiğiniz mutluluk tarif edilebilir ve ölçülebilir. O sözün gelişi, nesneldir. Fakat nesnel olan sizin olamaz. Kendinizi dışsal bir şeyle özdeşleştirmek vahim bir hata olur. Gerçek öznel ve nesnel olanın ötesidir, o bütün düzeylerin, her ayrımın, farkın ve tarifin ötesindedir, kesinlikle o onların kaynağı, kökeni değildir. Bunlar gerçek hakkındaki cehaletten

kaynaklanırlar, gerçeğin kendisinden değil; o gerçek ki tanımlanamaz, anlatılamaz, var olmanın ve var olmamanın ötesindedir.

S: Birçok öğretmeni izledim, birçok öğretiyi inceledim, ne var ki hiçbiri bana istediğimi vermedi.

M: Kendini (Öz'ü) bulma arzusu elbette yerine gelecektir, yeter ki başka bir şey istemeyesiniz. Fakat kendinize karşı dürüst olmalısınız ve gerçekten başka bir şey istememelisiniz.Eğer bu arada diğer birçok şeyi ister ve onların peşinden koşarsanız, asıl amacınıza ulaşmanız, siz daha akıllanıncaya ve birbiriyle çelişen dürtüler arasında paralanmaya son verinceye kadar ertelenebilir.

İçe yönelin, sendelemeden, duraksamadan, hatta dışa doğru bakmaksızın.

S: Fakat arzularım ve korkularım hâlâ orada.

M: Onlar anılarınızdan (belleğinizden) başka nerede olabilirler? Onların kökünün anılardan doğan beklentilerde olduğunu idrak edin. O zaman onlar sizi artık obsede etmeyecekler.

S: Sosyal hizmetin, sonu gelmeyen bir görev olduğunu iyice anlamış durumdayım, çünkü düzelme ve bozulma, ilerleme ve gerileme her zaman yan yana gidiyor. Bunu her yanda ve her düzeyde görebiliyoruz. Geriye ne kalıyor?

M: Her ne görev üstlenmişseniz onu tamamlayın. Istırap ya da ıstıraptan kurtuluş gibi somut bir durum öyle gerektirme dikçe, yeni görevler üstlenmeyin. Önce kendinizi bulun ve sonu gelmeyen hayırlar bunu izleyecektir. Çıkarları terk etmek kadar dünyaya çıkar sağlayan başka hiçbir şey yoktur. Artık kazanç ve kayıp hesabında olmayan bir insan gerçekten şiddetten arınmış bir insandır, çünkü o bütün çatışmaların öte sindedir.

S: Evet, ahimsa (şiddetsizlik) fikrine her zaman çekiliş duymuşumdur.

M: Her şeyden önce, ahimsa söylediğini kasteder: "İncitme!" Önde gelmesi gereken şey iyilik yapmak değil, incitmeyi kesmek, ıstıraba yeni

ıstıraplar eklememektir. Başkalarını hoşnut etmek, hoşa gidici olmak ahimsa değildir.

S: Ben başkalarını hoşnut etmekten söz etmiyorum, fakat tüm kalbimle başkalarına yardımdan yanayım.

M: Yapılmaya değer tek yardım, yardıma muhtaçlıktan kurtuluşu sağlamaktır. Tekrarlanması gereken yardım asla yardım değildir. Siz bir başkasına yardımdan söz etmeyin, eğer onu bütün yardım gereksinmelerinin ötesine geçirebilmiş değilseniz...

S: İnsan yardım gereksinmesinin ötesine nasıl geçebilir? Ve insan bir başkasına bunu yapmakta yardımcı olabilir mi?

M: Siz, ayrılık ve sınırlılık halindeki bütün mevcudiyetin acı verici olduğunu anladığınızda ve tüm hayatla tamamıyla birlik içinde, saf varlık olarak yaşamaya istekli ve yetenekli olduğunuzda, siz tüm yardım gereksinmelerinin ötesine geçmiş olursunuz.

Siz talimatlarla, öğütlerle, örneklerle ve her şeyden çok, varlığınızla başkalarına yardım edebilirsiniz. Siz sahip olmadığınızı veremezsiniz ve olmadığınızı sahiplenemezsiniz de. Siz ancak olduğunuzu verebilirsiniz - ve ondan sınırsızcasına,

tükenmezcesine verebilirsiniz.

S: Fakat tüm mevcudiyetin ıstırap verici olduğu doğru mudur?

M: Böyle evrensel bir zevk arayışının nedeni başka ne olabilir? Mutlu bir insan mutluluğu arar mı? İnsanlar ne kadar huzursuz, nasıl sürekli hareket halindeler! Çünkü onlar acı çekmekte ve kurtuluşu, rahatlamayı hazda aramaktalar. Onların hayal edebildikleri tüm mutluluk sadece sürekli tekrarlanan haz güvencesidir.

S: Bu durumda, benim ben olduğumu sandığım kişi mutlu olamaz, öyleyse ne yapacağım?

M: Siz ancak şimdi olduğunuz gibi olmayı terk edebilirsiniz. Benim söylediğimde zalimce bir taraf yok. Bir adamı görmekte olduğu karabasandan uyandırmak şefkattir. Buraya geldiniz, çünkü acı içindesiniz ve benim bütün söylediğim: "Uyan, kendini bil, kendin ol" dur. Acının sonu hazda değildir. Siz acının da hazzın da ötesinde, uzak (yaklaşılmaz) ve saldırılamaz olduğunuzu idrak ettiğinizde, mutluluk peşinde koşmak da, onun sonucu olan ıstırap da biter. Çünkü ıstırap zevki hedefler ve zevk acı ile son bulur, insafsızca...

S: Nihai (en son) halde, mutluluk olanaksız mı?

M: Keder de olmaz. Sadece özgürlük. Mutluluk bir şeye ya da bir kimseye dayandırılır ve kaybedilebilir; her şeyden bağımsızlık ve özgürlük ise hiçbir şeye dayandırılmış olmadığından, kaybedilemez. Kederden bağımsızlık, bir nedene bağlı olmadığından, yok edilemez. Bu özgürlüğü idrak edin.

S: Ben geçmişimin bir sonucu olarak ıstırap çekmek üzere doğmadım mı? Özgürlük hiç mümkün olabilir mi? Ben kendi irademle mi doğdum? Ben yalnızca bir yaratık değil miyim?

M: Doğum ve ölüm bilinçte bir olaylar akışının başlayıp bitmesinden başka nedir? Onlar ayrılık ve sınırlılık fikrinden ötürü acı vericidirler. Istıraptan bir anlık kurtuluşa da haz diyoruz ve mutluluk diye adlandırdığımız sonsuz hazla ilgili hülyalar, hayaller kuruyoruz. Bunların hepsi yanlış anlamalar dır. Uyanın, öteye geçin ve gerçekten yaşayın.

S: Bilgim sınırlı, gücüm ise önemsenmeyecek kadar az.

M: Bilginin ve gücün kaynağı olan Öz Varlık her ikisinden de ötedir. Gözlemlenebilir olan zihindedir. Öz'ün doğası ise saf farkındalık, saf tanıklıktır ki o bilginin ya da eğilimin (beğeninin) varlığı ya da yokluğundan etkilenmez. Varlığınızı bu doğup ölen bedenin ötesinde tutun; o zaman bütün sorunlarınız çözümlenmiş olacak. Siz ölmek üzere doğduğunuza inandığınız içindir ki onlar mevcut. Kendinizi aldatmayı bırakın ve özgür olun. Siz "kişi" değilsiniz.

35 -En Büyük Guru Sizin iç Benliginizdir

Soran: Her tarafta işittiğime göre, arzu ve eğilimlerden kurtuluş, kendini-idrak etmenin ilk koşuludur. Fakat gördüm ki bu koşulun yerine getirilmesi mümkün değil. Kendini bilmemek arzulara yol açıyor, arzular ise bilgisizliği sürdürüyorlar. Gerçekten bir kısır döngü!

MAHARAJ: Yerine getirilecek koşullar yoktur. Yapılması gereken, vazgeçilmesi gereken hiçbir şey yoktur. Sadece bakın ve hatırlayın, her neyi algılar, idrak ederseniz, o siz değildir ve sizin değildir. O orada, bilinç alanı içindedir, fakat siz alan ve alanın içerikleri değilsiniz; hatta, alanı bilen de değilsiniz. Ça balarınızın sonucunda sizi karmakarışık eden şeyler yapmak zorunda olduğunuz da sizin fikrinizdir -maksat, arzu, başarısızlık, düş kırıklığı duygusu- bütün bunlar sizi alıkoymaktalar. Siz sadece, olan her neyse ona bakın ve ondan öte olduğunuzu bilin.

S: Bu demek midir ki bir şey yapmaktan sakınmalıyım?

M: Bunu yapamazsınız! **Olan olmak zorundadır. Eğer birden bire durursanız parçalanırsınız**.

S: Bu bir, bilen ile bilinenin bir olması meselesi midir?

M: Her ikisi de zihindeki fikirler ve onları dile getiren sözlerdir. Onların içinde Öz Varlık yoktur. Öz, bunların arasında ya da ötesinde değildir. Onu zihinsel düzeyde aramak abestir. Aramayı kesin ve görün -o şimdi ve burada- o sizin çok iyi bildiğiniz

"Ben-im (var olanım)"dır. Bütün yapacağınız şey, kendinizi bilinç alanı içinde farz etmeyi bırakmaktır. Geçmişteki deneyimlerinizi, edindiklerinizi unutun, hayatın rüzgârlarına ve yağmurlarına maruz, çırılçıplak durun; o zaman bir şansınız olacak.

S: Kendini sadakatle adamanın (bhakti), sizin öğretinizde bir yeri var mıdır?

M: Siz rahatsız olduğunuz zaman bir doktora gidersiniz, o size hastalığın ne olduğunu ve ilacını söyler. Eğer ona güveniniz varsa bu her şeyi kolaylaştırır: İlacı alırsınız, rejim kısıtlamalarına uyarsınız ve iyileşirsiniz. Fakat eğer ona güveniniz yoksa, yine de işi şansa bırakırsınız, ya da

kendiniz tıp öğrenimi yaparsınız! Her hal ve şartta sizi harekete geçiren sizin iyileşme arzunuzdur, doktor değil. Güven olmadıkça huzur yoktur. Daima birine ya da bir başkasına güvenirsiniz - bu anneniz ya da karınız olabilir. Tüm insanlar arasında en çok güvene layık olan kimse, kendini-bilen, kurtulmuş insandır. Fakat sadece güvenmek yetmez. Arzu etmek zorundasınız da. Özgürlük arzusu olmadıkça sizin özgürlüğü kazanmanız için gerekli güven ne işe yarar? Arzunuz ne kadar güçlüyse yardım da o kadar kolay ulaşır. En büyük Guru bile, eğer öğrenci (mürit) öğrenmeye hevesli değilse, çaresizdir. Heves, içtenlik son derece önemlidir. Güven ise de neyimle gelecektir. Amacınıza sadık olun - size rehberlik ede bilecek olana bağlılığınız arkadan gelecektir. Eğer arzunuz ve güveniniz güçlüyse, onlar işlerini görecek ve sizi amacınıza götüreceklerdir; çünkü bu durumda kararsızlık ve ödün yüzün den gecikmelere neden olmazsınız. En büyük Guru sizin iç benliğinizdir (öz varlığınızdır). Gerçekten, o en yüce öğretmendir. Yalnız o sizi hedefinize götürebilir ve yalnız o, yolun sonunda sizi bekler. Ona güvenin, dıştaki bir Guru'ya ihtiyacınız olmayacak, Fakat yine onu bulma arzunuz güçlü olmalı ve engeller yaratacak ve kendinizi geciktirecek hiçbir şey yapmamalısınız. Acınma ve pişmanlıklarla enerji ve zaman yitirmeyin. Hatalarınızdan ders alın ve onları yinelemeyin.

S: Eğer kişisel bir soru sormama aldırmazsanız...?

M: Evet, devam edin.

S: Sizi bir ceylan postu üstünde oturmuş görüyorum. Bu, şiddetsizlik ile nasıl bağdaşıyor?

M: Tüm çalışma hayatım boyunca bir sigara yapımcısı idim. İnsanlara sağlıklarını bozmalarında yardımcı oluyordum. Ve kapımın önüne belediye bir genel tuvalet yaptı, bu da benim sağlığımı bozuyordu. Bu şiddet dolu dünyada insan, şu ya da bu tür bir şiddetten nasıl uzak durabilir?

S: Elbette bütün kaçınılabilir şiddetten kaçınılmalıdır. Ama ne var ki, Hindistan'da her kutsal kişi bir kaplan, aslan, leopar ya da ceylan postunun üzerinde oturmakta.

M: Eski devirlerde plastik bulunmadığı için rutubeti en iyi önleyen nesne post idi. Romatizma, bir ermiş için bile pek çekici değil!

Böylece, uzun meditasyonlar için post ihtiyacı bir gelenek haline gelmiştir.

S: Ama hayvanın öldürülmesi gerekti.

M: Bir Yogi'nin poposu için bir kaplan öldürdüğünü asla işitmedim. Öldürenler Yogi değillerdir.

S: Onaylamadığınızı bir post üstünde oturmayarak göstermeniz gerekmez mi?

M: Ne fikir! Ben tüm evreni onaylamazken, neden yalnızca post?

S: Evrenin ne kusuru var?

M: Öz varlığınızı unutmak en büyük haksızlık ve incitmedir; tüm felaketler ondan kaynaklanırlar. Siz en önemli olanı dikkate alın, daha az önemli olanlar yollarına gireceklerdir. Karanlık bir odayı derleyip toplayamazsınız. Önce pencereyi açar siniz. Işığa yol vermek her şeyi kolaylaştırır. **Öyleyse, başkalarını düzeltmeden önce, kendimizi olduğumuz gibi görüp değişinceye kadar bekleyelim.** Sonu gelmeyen sorular içinde dönüp durmaya hiç gerek yok; kendinizi bulun, o zaman her şey yerli yerini bulur.

S: Kaynağa dönme dürtüsü çok nadir görülüyor. Bu doğal bir şey mi?

M: Dışa dönüklük başlangıçta doğaldır, içe yöneliş ise-sonda. Fakat aslında ikisi birdir, nasıl soluk alış ve veriş bir ise.

S: Aynı şekilde, beden ve bedende oturan bir değil midir?

M: Zaman ve uzay içindeki olaylar -doğum ve ölüm, neden ve sonuç- bunlar bir olarak kabul edilebilirler; fakat beden ve bedenlenmiş olan aynı realite düzeninden değildirler. Beden zaman ve uzay içinde var olur, geçici ve sınırlıdır; halbuki bedende oturan zamansız, uzaysız, her yeri kaplayan ve ebedi olandır, ikisini özdeşleştirmek vahim bir hatadır ve sonu gelmez ıstırapların nedenidir. Siz zihin ile bedenin bir olduğunu söyleyebilirsiniz, fakat temeli oluşturan, daha önceden var olan realite beden-zihin değildir..

S: Bedende oturan, her kim olursa olsun, bedeni kontrolde tu tandır, bu nedenle sorumludur.

M: Kontrolde tutan ve dolayısıyla sorumlu olan evrensel güç tür.

S: Ve böylece, ben istediğimi yapar, sonra da suçu bir evrensel güce yüklerim. Ne kolay!

M: Evet. Çok kolay, Sadece, tüm hareket edenlerin arkasında ki o Tek Hareket Ettirici'yi idrak edin ve her şeyi O'na bırakın. Eğer duraksamaz ya da kendinizi aldatmazsanız, bu gerçeğe götüren en kısa yoldur. Arzusuz ve korkusuz durun, tüm kontrolü ve tüm sorumluluğu bırakarak.

S: Ne çılgınlık!

M: Evet, ilâhi çılgınlık. **Kişisel kontrol ve kişisel sorumluluk illüzyonunu bırakmanın yanlışlığı nedir?** Her ikisi de yalnızca zihindedir. Siz kuşkusuz, kontrolün sizde olduğunu hayal ettiğiniz sürece, bizzat sorumlu olduğunuzu da hayal etmeniz gerekir.

Biri diğerini gerektirir.

S: Evrensel olan özel ayrıntılardan nasıl sorumlu olabilir?

M: Dünyadaki tüm hayat güneşe dayanır. Onun nihai neden olmasına karşın, her olan şey için onu suçlayamazsınız. Işık çiçekteki rengin nedenidir, ama o ne bunu direkt olarak kont rol etmektedir ne de bundan sorumludur. O buna sadece olanak verir, o kadar.

S: Bütün bunlarda hoşuma gitmeyen şey, bir evrensel güce sığınmak.

M: Gerçeklerle, olgularla dövüşemezsiniz.

S: Kimin gerçekleri? Sizinki mi, benimki mi?

M: Sizinki. Siz benim gerçeklerimi yadsıyamazsınız, çünkü onları bilmiyorsunuz. Bilebilseydiniz, onları yadsımazdınız. Sorun burada yatıyor. **Kendi imgelemelerinizi gerçek, benim gerçeklerimi imgeleme sayıyorsunuz**. Ben her şeyin bir olduğunu kesinlikle biliyorum. Farklılıklar ayrılık nedeni olmaz. Siz ya her şeyden sorumlusunuz ya da her şeyden sorumsuz. Bir tek bedenin kontrolüne ve sorumluluğuna sahip olduğunuzu hayal etmek sadece beden-zihnin bir çarpıtmasıdır.

S: Yine de bedeninizle kısıtlısınız.

M: Sadece bedene ait işlerde. Ben buna aldırmam; bu, yılın mevsimlerine katlanmaya benzer. Onlar gelirler ve giderler onlar beni hemen hiç etkilemezler. Aynı şekilde, beden-zihinler gelirler ve giderler - hayat sonsuza dek yeni anlatımlar (kendini ifade edişler) arayışı içindedir.

S: ...Bütün kötülüklerin toplamını Tanrı'ya yüklemediğiniz sürece ben tatmin olurum. Bütün bildiklerime göre, bir Tanrı olabilir, ama bana göre o, insan zihninin projekte ettiği bir kavramdır. O sizin için bir gerçek olabilir ama bana göre toplum Tanrı'dan daha gerçektir, çünkü ben onun hem yaratığı hem tutsağıyım. Sizin değerleriniz bilgelik ve şefkattir; toplumunki ise ustaca bencillik.

Ben sizinkinden tamamen faklı bir dünyada yaşıyorum.

M: Kimse zorlamıyor.

S: Kimse sizi zorlamıyor ama beni zorluyor. Benim dünyanı kötü bir dünya, gözyaşları, güçlük, sıkıntı ve acı dolu. Onu alimce ifade ederek, tekâmül ve karma kuramları öne sürerek açıklamak, incitmelere bir de hakaret eklemek gibi olur. Kötü bir dünyanın Tanrı'sı acımasız bir Tanrı'dır.

M: Dünyanızın Tanrı'sı sizsiniz ve siz hem budala hem zalimsiniz. Varsın Tanrı kendi yarattığınız bir kavram olsun. Siz kim olduğunuzu bulun, kötülüklerle dolu bir dünyaya gerçeği, iyiliği ve güzelliği özleyerek yaşamak için nasıl olup da geldiğinizi bulun. Sizin, Tanrı'nın kim olduğunu, ne hakkında konuştuğunuzu bilmeden, Tanrı lehinde ya da aleyhinde konuşmanızın ne yararı var? Korkudan ve umuttan doğmuş, arzu ve imgelemeyle şekillenmiş tanrı, evrenin Zihni ve Yüreği olan O Kudret olamaz.

S: Kabul ediyorum, içinde yaşadığım dünya ve inandığım Tanrı, her ikisi de hayal gücünün yaratıklarıdır. Fakat onların arzuyla yaratılmaları nasıl olmuştur? Neden böylesine acı veren bir dünya ve böyle duygusuz ve umursamaz bir Tanrı imgeli yorum?

Benim ne kusurum var ki kendime böylesine zalimce işkence etmem gerekiyor? Aydınlanmış bir insan geliyor ve bana, "Bu sona erdirilecek bir rüya" diyor. Fakat o da rüyanın bir parçası değil mi acaba? Kendimi kapana kısılmış hissediyorum ve hiçbir çıkış

yolu bulamıyorum. Siz özgür olduğunuzu söylüyorsunuz. Neye karşı özgürsünüz? Tanrı aşkına, beni aydınlatın; uyanmama yardım edin, madem ki beni uykuda çırpınırken gören sizsiniz.

M: Ben özgürüm dediğim zaman sadece bir olguyu, bir gerçeği bildiriyorum. Eğer bir erişkinseniz, bebekliğinizden kurtulmuşsunuz demektir. Ben bütün tarif ve kimliklerden, tüm özdeşleştirmelerden bağımsızım. Her ne işitir, görür ve düşünürseniz, o ben değilim. Ben algı ya da kavram da değilim.

S: Yine de bir bedeniniz var ve siz ona bağımlısınız.

M: Yine kendi görüş noktanızın tek doğru olduğunu varsayıyorsunuz. Tekrar ediyorum: Ben bir beden değildim, değilim ve olmayacağım. Bana göre bu bir gerçektir, bir olgudur. Ben de doğmuş olduğum illüzyonun altındaydım, fakat Gurum, doğum ve ölümün yalnızca fikirlerden ibaret olduğunu - doğumun yalnızca, "Benim bir bedenim var" fikri, ölümün ise "Bedeni mi kaybettim" fikri olduğunu görmemi sağladı. Şimdi ben bir beden olmadığımı bildiğimde, beden olabilir de olmayabilir de - ne fark eder ki? Beden-zihin bir oda gibidir. O oradadır ama ben her zaman onun içinde yaşama ihtiyacında değilim.

S: Ama yine de bir beden var ve siz ona bakım gösteriyorsunuz.

M: Bedeni yaratan güç ona bakım gösteriyor.

S: Bir düzeyden bir diğerine atlıyoruz durmadan.

M: Söz konusu iki düzey var: Olgulara ait olan fiziksel ve fikirlere ait olan zihinsel. Ben her ikisinin de ötesindeyim. Ne olgularınız, ne fikirleriniz benimdir. Benim gördüğüm ise, ötedir. Benim tarafıma geçin ve benimle birlikte görün.

S: Söylemek istediğim çok basit. Ben beden olduğuma inandığım sürece, "Tanrı benim bedenimin bakımıyla meşgul olur"

dememem gerekir. Tanrı meşgul olmaz. O onu aç kalmaya, hastalanıp ölmeye bırakır.

M: Bir bedenden başka ne bekliyorsunuz? Neden onunla ilgili öylesine endişe duyuyorsunuz? Bir beden olduğunuzu düşündüğünüz için onun bozulmaz, yok edilemez olmasını istiyorsunuz. Siz bazı uygulamalarla, onun hayatını epeyce uzatabilir siniz, fakat hangi nihai amaçla?

S: Uzun ve sağlıklı yaşamak daha iyidir. Bu bize çocukluğun ve gençliğin hatalarından, erişkinliğin düş kırıklıklarından ve ihtiyarlığın sefaletinden ve bunaklığından uzak durma olanağı verir.

M: Elbette uzun yaşayın. Fakat siz efendi değilsiniz. Doğum ve ölüm günlerinizi siz kararlaştırabilir misiniz? Aynı dili konuşmuyoruz. Sizinkisi bir kendini-kandırma konuşması, hepsi tahmin ve varsayımların ucunda asılı. Siz kesin bilmediğiniz şeyler hakkında güvenle konuşuyorsunuz.

M: Henüz burada değilsiniz. Burada olan benim. Gelin içeri! Ama gelmezsiniz. Sizin hayatınızı yaşamamı, sizin gibi hissetmemi ve sizin dilinizi konuşmamı istersiniz. Bunu yapamam, zaten yapmamın size bir yararı dokunmaz. Siz bana gelmelisiniz. Sözler zihne aittir ve zihin karartır, örter ve çarpı tır. Bundan ötürü de mutlaka sözlerin ötesine, benim tarafıma geçmeniz gerekiyor.

S: Beni o tarafa alın.

M: Bunu yapıyorum ama siz direniyorsunuz. Siz kavramlara gerçeklik atfediyorsunuz; halbuki **kavramlar gerçeğin çarpıtılmasıdır. Bütün kavramlaştırmaları bırakın ve sessiz ve dikkatli kalın.** Bunda içten olun, sizin için her şey iyi olacak.

36 -Öldürmek Öldüreni incitir, Öleni Degil

S: Her beden kendi dünyasını yaşar.

M: Şimdiki bedende eski beden - bu sadece bir fikir mi, yoksa bir anı mı?

S: Bir fikir tabii ki. Bir beyin yaşamadığı şeyi nasıl anımsar?

M: Kendi sorunuzu kendiniz yanıtladınız. **Neden fikirlerle oynuyorsunuz? Emin olduklarınızla yetinsenize. Ve emin olabileceğiniz tek şey "Ben-im"dir.** Bununla kaim, diğer her şeyi reddedin. Yoga budur.

S: Sadece sözel olarak reddedebilirim. En fazla, "Bu ben değilim, bu benim değil, ben bütün bunların ötesindeyim" formülünü tekrarlamayı hatırımda tutabilirim.

M: Bu da iyi. Önce sözel olarak, sonra aklen ve duygusal yönden ve sonra eylem halinde. İçinizdeki gerçeğe dikkatinizi verin, o aydınlığa çıkacak. Bu, tereyağı çıkarmak için yayıkta krema dövmeye benzer. Bunu doğru biçimde sürekli olarak ve kendinizi vererek yapın, sonuç mutlaka gelecek.

S: Mutlak, nasıl olur da bir sürecin sonucu olabilir?

M: Haklısınız, göreli olan, Mutlak'ın nedeni olamaz. Fakat yayığı çalkalamamak nasıl tereyağının kremadan ayrılmasını engellerse, göreli olan da mutlak olanın önünü tıkayabilir. Dürtüyü yaratan gerçek olandır; içteki dıştakini dürter ve dıştaki de çaba ve ilgi şeklinde yanıt verir. **Fakat nihai olarak ne iç vardır ne de dış; bilinç ışığı hem yaratıcıdır, hem yaratılan, hem deneyimleyen hem deneyim, hem bedendir hem bedenlenen.** Bütün bunları projekte eden güce dikkat edin, o zaman tüm sorunlarınız sona erer.

S: Projekte eden güç hangisidir?

M: Arzunun dürtüp harekete geçirdiği hayal gücü.

S: Bütün bunları biliyorum, fakat onlar üzerinde etkim yok.

M: Bu da sizin sonuçlar alma hevesinizden doğan bir başka yanılgınız.

S: Amaçlı eylemde ne kusur var?

M: Uymuyor. Bu konularda ne amaç ne de eylem meselesi vardır. Bütün ihtiyacınız dinlemek, hatırda tutmak, düşünmektir. Bu yemek yemek gibidir. Bütün yapacağınız, bir lokma ısırmak, çiğnemek ve yutmak. Diğer hepsi bilinçsiz ve otomatiktir. Dinleyin, hatırda tutun ve anlayın - zihin hem aktördür, hem sahne. Her şey zihindendir ve siz zihin değilsiniz. Zihin tekrar tekrar doğar, siz değil. Zihin dünyayı ve onun bütün harikulade çeşitliliğini yaratır. İyi bir tiyatro oyununda olduğu gibi karakterlerin ve durumların her çeşidi vardır, böylece bir dünya meydana getirmek için her birinden bir ufak parça size yetecektir.

S: Ama bir oyunda kimse acı çekmez.

M: Kişi kendisini oyunla özdeşleştirmedikçe. Kendinizi dünya ile özdeşleştirmezseniz acı çekmezsiniz.

S: Başkaları çekecek.

M: Öyleyse, dünyanızı mükemmel hale getirin, yapın bunu. Eğer Tanrı'ya inanıyorsanız, O'nunla çalışın. Eğer inanmıyorsanız, bir olun. Ya dünyayı bir oyun gibi görün ya da onun üzerinde var gücünüzle çalışın. Yahut her ikisini de yapın.

S: Bir adam öldüğünde onun kimliğine ne olur? Onun bir başka bedende devam ettiği fikrine katılıyor musunuz?

M: O devam eder ama etmez. Sizin ona nasıl baktığınıza bağlıdır bu. Kimlik sonuçta nedir? Bellekte süreklilik mi? Bellek olmadıkça kimlikten söz edebilir misiniz?

S: Evet, edebilirim. Çocuk ana-babasını bilmeyebilir, yine de kendisinde kalıtsal özellikler bulunacaktır.

M: Onları kim teşhis ediyor? Kaydeden ve kıyaslayan bir belleğe sahip bir kişi. Görmüyor musunuz ki bellek sizin zihinsel hayatınızın dokuma tezgâhıdır ve kimlik de zaman ve uzay içindeki bir olaylar kalıbından ibarettir. Kalıbı değiştirin, insanı da değiştirmiş olursunuz.

S: Kalıp anlamlı ve önemlidir. Onun kendi değeri vardır. Siz dokunmuş bir desenin sadece renkli iplikler olduğunu söylediğiniz zaman en önemli noktayı kaçırıyorsunuz - onun güzelliğini. Ya da bir kitabı mürekkeple lekelenmiş kâğıt olarak tanımladığınızda, kitaptaki anlamı yitiriyorsunuz. Kimlik değerlidir, çünkü o bizi eşsiz ve yeri doldurulamaz kılan bireyselliğin temelidir. "Ben-im"

bu eşsiz oluşun sezgisidir.

M: Evet ve hayır. Kimlik, bireysellik, eşsizlik - bunlar zihnin en değerli görünüşleri, durumlarıdırlar, ama sadece zihnin.

"Ben var olan her şeyim" de aynı derecede geçerli bir deneyimdir. Kişisel olanla evrensel olan birbirinden ayrılamaz. Onlar isimsiz olan'ın dışarıdan ve içeriden görünen iki yüzüdürler. Ne yazık ki sözcükler sadece söz ederler, fakat taşımaz, aktar mazlar.

Sözlerin ötesine geçmeye çalışın.

S: Ölümde ölen nedir?

M: Ölen "Ben bu bedenim" fikridir; tanık ölmez.

S: Jain'ler tanıkların çok sayıda ve birbirlerinden ebediyen ayrı olduklarına inanırlar.

M: Bu onların gelenekleridir ki bazı büyük insanların deneyimlerine dayanmaktadır. Bir tanık kendini sayısız bedenlerde "Benim" şeklinde yansıtır. Bedenler mevcut oldukça, ne kadar süptil de olsalar, "ben" birçok gibi görünecektir. Beden ötesinde sadece Bir Olan vardır.

S: Tanrı mı?

M: Yaratan, bir kişidir ki onun bedeni dünyadır, isimsiz Olan bütün tanrılardan ötedir.

S: Sri Ramana Maharshi öldü. Bu onun için nasıl bir fark yaptı?

M: Hiç. O ne idiyse odur - Mutlak Gerçek.

S: Fakat sıradan insan için ölüm bir fark yapıyor.

M: O ölümden önce kendini ne olarak düşünüyorsa, ölümden sonra öyle olmakta devam ediyor. Onun kendi hakkındaki imajı ölümden sonra da devam eder.

S: Geçenlerde, hayvan derilerinin bir *gnani* tarafından meditasyon için kullanıldığından söz ediliyordu. Ben ikna olamadım.

Gelenek ve göreneklere havale ederek her şeyi haklı çıkarmak kolaydır. Gelenekler acımasız ve görenekler yozlaşmış olabilirler.

Onlar açıklayabilirler ama haklı kılamazlar.

M: Kendini-idraki yasa-tanımazlığın izlediğini söylemeyi asla düşünmedim. Özgürlüğe ulaşmış insan son derece yasa tanır insandır. Fakat onun yasaları onun gerçek varlığının yasalarıdır, toplumun değil. O, koşullara ve icaplara göre onlara uyar ya da onları çiğner. Ama o asla keyfine göre hareket eden ya da düzen yoksunu değildir.

S: Benim kabul edemediğim şey, adet ve alışkanlıkların mazur gösterilmeleri, haklı çıkarılmalarıdır.

M: Zorluk görüş noktalarımızın farklılığında yatıyor. Siz be- den-zihin'in görüş noktasından konuşuyorsunuz. Ben ise tanığın görüş noktasından. Temelde fark var.

S: Yine de zulüm zulümdür.

M: Kimse sizi zalim olmaya zorlamıyor.

S: Başka insanların acımasızlığından yararlanmak da dolaylı zulümdür.

M: Eğer yaşam sürecine yakından bakarsanız, acımasızlığı her yerde bulacaksınız, çünkü hayat hayat ile beslenir. Bu bir olgudur, fakat bu sizin canlı olduğunuz için kendinizi suçlu hissetmenize neden olmaz. Siz daha ilk başta annenize bitmez tükenmez sıkıntı ve üzüntü vermekle bir acımazsızlık hayatına başlamışsınız. Hayatınızın son gününe kadar da yiyecek, giyim, barınak için, bedeninize sarılarak, onun ihtiyaçları için savaşarak, bir

güvencesizlik ve ölüm dünyasında, onun güvence içinde olmasını isteyerek uğraş vereceksiniz. Hayvanın görüş noktasından, öldürülmek en kötü ölüm biçim değildir; elbette hastalığa ve ihtiyarlayarak çürümeye yeğlenir. Acımasızlık maksatta, dürtüde yatar, olguda değil. Öldürmek öldüreni incitir, öldürüleni değil.

S: Aynı fikirdeyim; öyleyse avcıların ve kasapların hizmetlerini kabul etmemeliyiz. **M:** Kabul etmenizi kim istiyor?

S: Siz kabul ediyorsunuz.

M: Beni siz öyle görüyorsunuz? Ne çabuk suçluyor, yargılıyor ve mahkûm ediyorsunuz! Neden kendinizle değil de benimle başlıyorsunuz?

S: Sizin gibi bir insan bir örnek koymalıdır.

M: Siz benim örneğimi izlemeye hazır mısınız? Ben dünyaya ölmüşüm, hiçbir şey istemiyorum, hatta yaşamak bile. Benim gibi olun, benim yaptığımı yapın. Siz beni yediklerimle, giysilerimle yargılıyorsunuz; ben ise sizin dürtülerinize bakıyorum sadece.

Eğer siz beden-zihin olduğunuza inanarak, ona göre hareket ederseniz, en büyük acımasızlıktan suçlusunuz - kendi gerçek varlığınıza karşı zulümden. Onunla karşılaştırıldığında diğer bütün suçların adı bile geçmez.

S: Siz beden olmadığınız savma sığmıyorsunuz. Fakat beden sizin kontrolünüz altında ve siz onun her yaptığından sorumlusunuz.

Bedene tam özerklik (kendi kendini yönetme hakkı) vermek budalalık ve delilik olurdu.

M: Sakinleşin biraz. Ben de bütün hayvanların etleri ve kürkleri için öldürülmelerine karşıyım, fakat buna öncelik vermeyi reddederim. Vejetaryenlik değerli bir davadır, fakat en acil olanı o değildir. Bütün değerli davalara en iyi hizmeti özüne (kaynağına) dönmüş insan verebilir.

S: Ben Sri Ramana Aşramı'ndayken, o yerin her yanında Bhagwan'ı hissederdim, her şeye nüfuz etmiş, her şeyi gören.

M: Gerekli inanca sahiptiniz. Ona inancı olan kimseler her yerde ve her zaman onu görebilirler. Her şey inancınıza uygun olarak gelişir ve inancınız arzunuzun şeklidir. **S:** Sizin kendinize olan inancınız da bir arzu şekli değil midir?

M: Ben "Ben-im" dediğim zaman, beden gibi bir çekirdeği olan ayrı bir varlık kastetmiyorum. Ben varoluşun tümünü, bilinç okyanusunu düşünüyorum, varolan ve bilen tüm evreni kastediyorum. Benim arzu edeceğim hiçbir şey yok, çünkü ben daima, ebediyen tam-olan'ım.

S: Başka insanların içsel yaşamlarına erişebilir, onlarla temas kurabilir misiniz?

M: İnsanlar ben'im.

S: Ben öz ya da madde veya form aynılığını kastetmiyorum. Ben, başkalarının zihinlerine ya da kalplerine bilfiil girerek onların kişisel deneyimlerini paylaşıyor musunuz demek istedim. Siz benimle birlikte acı çekebilir ve sevinebilir misiniz, yoksa gözlem ve karşılaştırma yoluyla sadece sonuç mu çıkarırsınız?

M: Bütün varlıklar benim içimdedir. Fakat iş beyin kademesine indirildiğinde, bir başka beynin içeriğini algılamak özel bir eğitim gerektirir. Eğitim ile kazanılamayacak hiçbir şey yoktur.

S: Ben sizin projeksiyonunuz değilim, siz de benim projeksiyonum değilsiniz. Ben kendi başıma varım, sadece sizin yarattığınız olarak değil. Bu imgeleme ve projeksiyon hakkındaki kaba felsefe bana hitap etmiyor. Siz beni tüm realiteden yoksun bırakıyorsunuz. Kim kimin imajıdır? Siz mi benim imajımsınız, ben mi sizin? Yoksa ben kendi imajımın içinde bir imaj mıyım?

Yo, hayır, bir yerde bir yanlış var.

M: Sözcükler boşluklarını ele veriyorlar. Gerçek olan tarif edilemez, onun deneyimlenmesi gerekir. Bildiklerimi anlatmak için daha iyi sözcükler bulamıyorum. Söylediklerim belki gülünç görünebilirler. Fakat sözcüklerin aktarmaya çalıştıkları şey en yüce gerçektir. Küçük şeyler üzerinde her ne

kadar tartışsak da her şey bir'dir. Ve her şey, bütün arzuların tek kaynağı ve hedefini -ki onu hepimiz "Ben-im" olarak biliyoruz- hoşnut etmek için yapılır.

S: Arzunun kökeninde olan ıstıraptır. Temel dürtü ıstıraptan kaçmaktır.

M: Istırabın kökeni nedir? Kendinizle ilgili cehaletiniz, yani kendini-bilmemek. Arzunuzun kökeni nedir? Kendinizi bulma dürtüsü. Tüm yaradılış, aslını bulmak için uğraşıp didiniyor ve aslına dönünceye kadar da rahat etmeyecek.

S: Ne zaman dönecek?

M: Siz istediğiniz zaman dönebilir.

S: Peki, dünya?

M: Onu da yanınızda götürebilirsiniz.

S: Mükemmelliğe erişinceye kadar dünyaya yardım ederek beklemek zorunda mıyım?

M: Elbette dünyaya yardım edin. Fazla yardımınız olmayacak fakat bu çaba sizi geliştirecek. Dünyaya yardım etmeye çalışmanın yanlış bir yanı yok.

S: Kuşkusuz, insanlar oldu, büyük yardımlarda bulunan sıradan insanlar.

M: Dünyaya yardım edilmesi gereken zaman geldiğinde, bazı insanlara, büyük değişikliklere neden olacak irade, bilgelik ve güç verilir.

37 -Acının ve Hazzın Ötesinde Askın Mutluluk Vardır

Maharaj: Her şeyden önce şunu idrak etmelisiniz: Siz kendiniz de dahil her şeyin kanıtısınız. Hiç kimse sizin varlığınızı kanıtlayamaz, çünkü önce onun varlığının sizce doğrulanmış olması gerekir. Oluşunuzu ve bilişinizi kimseye borçlu değilsiniz.

Hatırlayın, siz tamamıyla kendi başınasınız. Siz bir yerden gelmez ve bir yere gitmezsiniz. Siz sonsuz varoluş ve farkındalıksınız.

Soran: İkimiz arasında temel bir fark var. Siz gerçek olanı biliyorsunuz, bense sadece zihnimin çalışmalarını biliyorum. Bunun için sizin söylediğiniz bir şey, benim işittiğim ise bir başka şey. Sizin söylediğiniz doğru, benim anladığım ise yanlış; sözcükler aynı olduğu halde. Aramızda bir boşluk var, onu nasıl kapamalı?

M: Olduğunuzu düşündüğünüz gibi olma fikrinden vazgeçin, bir boşluk kalmayacak. Kendinizi ayrı olarak imgelediğiniz için o boşluğu siz yarattınız. Siz o boşluğu geçmek zorunda değilsiniz. Yeter ki onu yaratmayın. Her şey sizsiniz, her şey sizindir. Başka bir şey yoktur. Hepsi bu.

S: Ne garip! Sizin için doğru olan aynı sözcükler benim için yanlış oluyor. "Başka hiç kimse yok." Nasıl apaçık gerçekdışı!

M: Bırakın, ister gerçek olsunlar ister olmasınlar. Sözcüklerin önemi yok. Önemi olan sizin kendi hakkınızdaki fikriniz, çünkü o sizin önünüzü tıkıyor. Ondan vazgeçin.

S: Çocukluğumdan beri bana adımla ve şeklimle sınırlı olduğumu düşünmem öğretildi. Yalnızca bunun aksini iddia etmek bu derin kazınmış zihinsel izi silemez. Düzenli bir beyin-yıkamaya gereksinim var, o da eğer yapılabilirse. **M:** Siz ona beyin yıkama diyorsunuz. Ben ona Yoga diyorum - bütün zihinsel izleri düzelten. Aynı düşünceleri tekrar tekrar düşünmeye zorlanmamalısınız.

İleri doğru devam edin!

S: Söylenmesi yapılmasından kolay.

M: Çocuk olmayın! Değişmek acı çekmekten daha kolaydır. Büyüyün, çocukluktan çıkın, hepsi bu kadar.

S: Böyle şeyler yapılmaz, olur.

M: Her zaman her şey olur, fakat onun için hazır olmalısınız. Hazır olmak olgun olmaktır. Gerçek olanı görmüyorsunuz, çünkü zihniniz bunun için hazır değil.

S: Eğer gerçek benim gerçek doğam ise nasıl hazır olmam?

M: Hazır olmamak demek, korkmak demektir. Siz ne olduğunuzdan korkuyorsunuz. Sizin varacağınız bütündür. Ama siz kimliğinizi yitireceğinizden korkuyorsunuz. Bu çocuksuluk- tur, oyuncaklara, arzularınıza ve korkularınıza, yargılarınıza ve fikirlerinize sarılmaktır. Hepsini bırakın-ve gerçeğin kendini doğrulamasına hazır olun. Bu kendini-doğrulama en iyi şekilde,

"Ben-im (var olanım)" sözleriyle ifade edilir. Başka hiçbir şeyin varlığı yoktur.

S: "Ben-im", elbette, ama ayrıca "Ben biliyorum" da. Ve ben şöyle şöyle olduğumu, bedenin sahibi olduğumu, başka beden sahipleriyle çok çeşitli ilişkilerim olduğunu da biliyorum.

M: Bunlar hep şimdi'ye taşman anılar.

S: Ben ancak şimdide olandan emin olabilirim. Geçmiş ve gelecek, anı ve imgeleme, bunlar zihinsel haller, fakat tüm bildiğim onlar ve onlar şimdi var. Bana onları terk etmemi söylüyorsunuz. İnsan şimdiyi nasıl terk eder?

M: Siz hoşunuza gitse de gitmese de, her zaman geleceğin içine doğru ilerlemektesiniz.

S: Ben şimdi'den şimdi'ye ilerliyorum - ben hiçbir şekilde hareket etmiyorum. Diğer her şey hareket ediyor - ben değil.

M: Öyle olsun. Fakat zihniniz hareket ediyor. Şimdi'de siz hem hareket edebilen hem sabit-değişmez olansınız. Şimdiye kadar kendinizi hareket edebilen olarak kabul ettiniz ve sabit-değişmez olanı gözden kaçırdınız. Zihninizi ters yüz edin. Hareket edebileni dikkate almayın, o zaman kendinizi daima mevcut, değişmez gerçek, anlatılamaz fakat kaya gibi somut olan olarak bulacaksınız.

S: Eğer o şimdi ise, onun neden farkında değilim?

M: Çünkü siz onun farkında olmadığınız fikrine tutunuyorsunuz. Bu fikri bırakın gitsin.

S: Bunun bir faydası olmuyor, yani bıraksam da fark edemiyorum.

M: Bekleyin. Siz aynı anda duvarın her iki tarafında birden olmak istiyorsunuz. Olabilirsiniz ama duvarı kaldırmak zorundasınız.

Ya da duvarın ve onun her iki tarafının "burası" ya da "orası" gibi tanımlanamayacak tek bir alan olduğunu idrak etmelisiniz.

S: Benzetmeler hiçbir şeyi kanıtlamaz. Tek şikayetim şu: Neden sizin gördüğünüzü görmüyorum, neden sözleriniz zihnime doğru gibi gelmiyor? Bu kadarını bileyim, diğer hepsi bekleyebilir. Siz bilgesiniz, ben kıt anlayışlıyım. Bilgeliği nerede ve nasıl bulacağım?

M: Eğer kendinizi kıt anlayışlı biliyorsanız, kesinlikle öyle değilsiniz demektir!

S: Hasta olduğumu bilmenin beni iyileştirmeyeceği gibi, kendimi budala bilmek de beni akıllı yapamaz.

M: Hasta olduğunuzu bilmek için başlangıçta iyi olmuş olmanız gerekmez mi?

S: Oh, hayır. Kıyaslama yoluyla bilirim. Eğer ben doğuştan korsem ve siz bana nesneleri, onlara dokunmadan bildiğinizi söy-lerseniz, bense bilmek için dokunmak zorundaysam, görmenin ne olduğunu bilmeden de kör olduğumun farkına varabilirim, Aynı şekilde, siz benim kavrayamadığım şeylerden kesin güvenle söz ederken, bende bir şeyin eksik olduğunu biliyorum. Siz benim hakkımda öyle harikulade şeyler söylüyorsunuz; size göre ben ebedi, her yerde hazır, her şeyi bilen, en yüce mutluluk içinde, var olan her şeyin yaratıcısı, koruyucusu ve yok edicisi, tüm hayatın kaynağı, varoluşun kalbi, bütün yaratıkların efendisi ve sevgilisiyim. Siz beni Nihai Gerçek'le, tüm varoluşun kaynağı ve hedefiyle eşitliyorsunuz. Ben ancak hayretle gözlerimi kırpıştırıyorum. Çünkü ben kendimi bir karanlık okyanusu içinde, ufacık bir arzular ve korkular yumağı, bir ıstırap kabarcığı, geçici bir bilinç pırıltısı olarak biliyorum.

M: Istırap var olmadan siz var idiniz. Istırap gittiğinde siz kaldınız. Istırap geçicidir, siz değilsiniz.

S: Üzgünüm, fakat ben sizin gördüğünüzü görmüyorum. Doğduğum günden öleceğim güne kadar acı ve haz benim hayatımın

örgüsünü örecekler. Doğumdan önce ve ölümden sonra var olma hakkında bir şey bilmiyorum. Sizi ne kabul ne de reddediyorum.

Söylediğinizi işitiyorum fakat onu bilmiyorum. **M:** Şimdi bilinçlisiniz, öyle değil mi?

S: Lütfen bana öncesi ve sonrası hakkında soru sormayın. Ben sadece şimdi olanı biliyorum.

M: Pekâlâ. Siz bilinçlisiniz. Buna tutunun. Bilinçli olmadığınız haller vardır. Buna bilinçsiz var oluş deyin.

S: Bilinçsiz var oluş?

M: Burada bilinç ve bilinçsizlik terimleri uygun olmuyor. Mevcudiyet bilinçte mevcuttur, öz ise bilinçten bağımsızdır.

S: O boşluk, hiçlik midir? O sessizlik midir?

M: Neden ayrıntılara giriyorsunuz? **"Olma hali" bilinci kaplar ve aşar. Nesnel bilinç saf bilincin bir kısmıdır, onun ötesi değil.**

S: Ne bilinç, ne bilinçsizlik olan saf "olma hali"ni nasıl bilebilirsiniz? Tüm bilgi yalnızca bilinçtedir. Zihnin geçici bir süre iptali gibi bir durum olabilir. O zaman bilinç tanık olarak mı görünür?

M: Tanık yalnızca olayları kayda geçirir. Zihnin askıda olduğu durumlarda ise "Ben-im" duygusu bile erir. Zihin olmadıkça "benim" duygusu bile yoktur.

S: Zihin olmadan demek, düşünceler olmadan demektir. Bir düşünce olarak "Ben-im" yatışır (dibe çöker). Bir varoluş duygusu olarak ise "Ben-im" kalır.

M: Zihinle birlikte bütün deneyimler yatışır. Zihin olmadıkça ne deneyimleyen olur, ne deneyim.

S: Tanık da kalmaz mı?

M: Tanığın işi deneyimin mevcut olduğunu ya da olmadığını kaydetmektir. O kendi başına bir deneyim değildir, fakat "Ben tanığım" düşüncesi ortaya çıktığında, o bir deneyim haline gelir.

S: Bütün bildiğim, zihnin bazen çalıştığı, bazen durduğudur. Zihinsel sessizlik deneyimine zihnin askıya alınması (zihnin iptali) diyorum.

M: Sessizlik ya da hiçlik, boşluk veya iptal deyin, gerçek şudur ki; üçü de -deneyimleyen, deneyimleme ve deneyim- yoktur.

Tanıklıkta, farkındalıkta, kendinin-bilincinde olma, şu ya da bu olma duygusu yoktur. Tanımlanamaz "olma hali" kalır.

S: Bir bilinçsizlik hali olarak mı?

M: O her neyle kıyaslanırsa, onun karşıtıdır, o aynı zamanda tüm karşıtlar arası ve ötesidir. O ne bilinçtir ne bilinçsizlik, ne her ikisi arası ne de ötesi. O, bir deneyim ya da deneyimsizlik ile ilgili ve kıyaslanır olmaksızın kendi başına var olandır.

S: Ne garip! Siz ondan, sanki onu deneyimlemiş gibi söz ediyorsunuz.

M: Onu düşündüğünüzde bir deneyim haline gelir o.

S: Sanki bir çiçek tarafından tutulan görünmez ışığın renk halini alışı gibi.

M: Evet, öyle diyebilirsiniz. O renkte olandır ama renk değildir.

S: Aynen, Nagarjuna'nın dört katlı inkârı; ne o, ne bu, ne her ikisi, ne de hiçbiri. Başım dönüyor...

M: Sizin zorluğunuz, gerçeğin birçok bilinç halinden biri olduğu hakkındaki fikrinizden kaynaklanıyor. Siz "Bu gerçektir. Bu gerçek değildir.

Ve bu kısmen gerçektir" şeklinde konuşma eğilimindesiniz. Sanki gerçek, değişen ölçülerde sahip olunabilecek bir nitelik ya da özellikmiş gibi.

S: İzin verin bunu bir başka şekilde ifade edeyim. Ne de olsa bilinç ancak acı verdiği zamanlarda bir sorun haline gelir. Bir sürekli mutluluk hali sorulara neden olmaz. Tüm bilinçlilik halini bir haz verici ve acı verici karışım olarak buluyoruz. Niçin?

M: Bütün bilinç sınırlıdır, o yüzden de acı vericidir. Bilincin kökeninde arzu, deneyim dürtüsü yatar.

S: Arzu olmasa bilinç var olmazdı mı demek istiyorsunuz? Ve bilinçsiz olmanın avantajı nedir? Eğer acıdan kurtulmak için hazdan da vazgeçmek zorundaysam, ikisinden de ayrılmamayı tercih ederim.

M: Acı ile hazzın ötesinde aşkın mutluluk vardır.

S: Bilinçsiz mutluluk neye yarar ki?

M: Ne bilinçli, ne bilinçsiz. Hakiki. Asıl.

S: Sizin bilince itirazınız nedir?

M: O bir yüktür. Beden yük demektir. Duyular, arzular, düşünceler - bunların hepsi yüktür. Bütün bilinç çatışmadan oluşur.

: Gerçek; asıl varlık, saf bilinç, sonsuz mutluluk hali olarak tanımlanıyor. Acının onunla ilgisi ne?

M: Acı ve haz meydana gelir, fakat acı hazzın bedeli, haz da acının ödülüdür. Hayatta da, çoğu zaman inciterek, acı vererek haz duyarsınız ve haz verirken acıtırsınız. Haz ile acının bir olduğunu bilen insan huzur ve barıştadır.

S: Tüm bunlar kuşkusuz çok ilginç, fakat benim hedefim çok daha basit. Hayatta daha çok zevk, daha az acı istiyorum. Ne yapmalıyım?

M: Bilinç var olduğu sürece, acı da , zevk de mevcut olacaktır. "Ben-im"in, bilincin doğasıdır bu, kendini zıtlarla özdeşleştirmek.

S: Öyleyse bütün bunlar benim ne işime yarayacak? Bu doyurmuyor.

M: Doymayan siz, kimsiniz?

S: Ben acı ve zevk insanıyım.

M: Acı ve zevk, her ikisi de *ananda'* dır (mutluluk). İşte burada önünüzde oturmuş, size -birinci elden ve değişmeyen kendi deneyimime dayanarak- anlatıyorum ki acı ve zevk, mutluluk okyanusundaki dalgaların dorukları ve vadileridir. Ta derinde, dipte, tam bir bütünlük (tam oluş) vardır.

S: Deneyiminiz sabit midir? Değişmez mi?

M: Ebedi ve değişmezdir.

S: Benim bütün bildiğim zevki arzulayıp acıdan korktuğumdur.

M: Bu sizin kendi hakkınızda düşündüğünüzdür. Buna son verin. Eğer bir alışkanlığı bir anda kırıp atamıyorsanız, o zaman onun yanlışlığını, sahteliğini düşünmeye ve görmeye çalışın, o aşina yolu deneyin. Alışılmışı sorgulamak zihnin görevidir. Zihnin yarattığını zihnin yok etmesi gerekir. Ya da, tüm arzuların zihinde var olduklarını, onun dışında mevcut olmadıklarını idrak edin ve dışarıda kalın.

S: Doğrusu, her şeyin zihin tarafından yapıldığı (ondan kaynaklandığı) şeklindeki bu açıklamaya ben güvenmiyorum. Zihin sadece bir alettir, tıpkı gözün bir alet oluşu gibi. Siz algılamanın yaratmak olduğunu söyleyebilir misiniz? Ben dünyayı pencereden görüyorum, pencerenin içinde değil. Bütün söyledikleriniz, ortak bir temele dayandırıldığından, birbirleriyle tutarlı görünüyorlar, fakat temelinizin bir gerçek mi yoksa bir zihin ürünü mü olduğunu bilmiyorum. Onun hakkında yalnızca bir zihinsel imaj taşıyorum.

M: Zihinde yer alıp durduğunuz sürece, beni zihinde göreceksiniz.

S: Anlamak için sözcükler ne kadar yetersiz!

M: Sözcükler olmayınca anlaşılacak ne kalır? Anlama ihtiyacı yanlış-anlamadan doğar. Söylediğim doğrudur fakat size göre o sadece bir kuram.

Onun doğru olduğunu nasıl anlayabileceksiniz? Dinleyin, hatırlayın, düşünün, gözünüzde canlandırın. Ve günlük yaşamınızda uygulayın. Bana sabır gösterin ve her şeyden çok kendinize sabır gösterin, çünkü tek engeliniz kendinizsiniz.

Yol sizden geçerek kendinizden öteye götürür. Siz sadece belirli, özel olanın gerçek, bilinçli ve mutlu olduğuna inandıkça ve dualite ötesi gerçeği hayal ürünü bir soyut kavram olarak ret ve inkâr ettikçe, benim sadaka verir gibi kavramlar ve soyutlamalar dağıttığımı düşüneceksiniz. Fakat bir kez kendi varlığınız içindeki gerçeğe dokundunuz mu, o zaman size en yakın ve en sevgili olanı tarif etmekte olduğumu göreceksiniz.

38 -Spiritüel Uygulama iradenin Tekrar Tekrar Dogrulanmasıdır

Soran: Sizi ara sıra görmeye gelen Batılılar garip bir zorlukla karşılaşıyorlar. Gerçeğe-varmış, kendini-bilen, Tanrı'yı bilen, dünyayı aşmış bir insan fikri onlarca bilinmeyen bir şeydir. Onların Hıristiyan kültüründe bütün sahip oldukları bir ermiş fikridir: Bu Allah'tan korkan, insan kardeşlerini seven, ibadet- kâr, kimi zaman vecit hallerine girmeye yatkın, birkaç mucizeyle teyit edilen dindar bir insan fikridir. Bir *gnani* fikri bile Batı kültürüne yabancı, egzotik ve oldukça inanılmaz bir şeydir. Bilinçte yeni bir boyut fikri bile onlara inanılmaz ve olanak dışı görünüyor. Onlara yardımcı olacak şey, bir *gnani'* nin kendi gerçeğe-varma deneyimini, onun nedenlerini ve başlangıcını, bu deneyimin ileri aşamalarını ve gündelik hayattaki uygulamalarını anlatmasını dinleme fırsatı olacaktır. Onun söylediklerinden çoğu yine garip, hatta anlamsız olarak kalacaktır; bununla birlikte, bir gerçek hissi, sözle anlatımı olanaksız ama yine de çok hakiki olan bir deneyim atmosferi, kendisinden bir yaşam örneği çıkarılabilecek bir merkez kalmış olacaktır.

Maharaj: Bir deneyimin iletilmesi olanaksız olabilir. İnsan bir deneyimi aktarabilir mi?

S: Evet, insan sanatçı olursa. Sanatın özü duyguların, deneyimlerin aktarımıdır.

M: Bir aktarımı alabilmek için sizin almaya elverişli olmanız gerek.

S: Elbette. Bir alıcının olması şart. Fakat aktarıcı aktarmazsa alıcı neye yarar?

M: *Gnani* herkese aittir. Ona gelen herkese o kendini yorulmadan bıkmadan, tümüyle verir. O eğer veren değilse bir *gnani* değildir. Onun nesi varsa paylaşır.

S: Ama olduğu şeyi, olma halini de paylaşabilir mi?

M: Başkalarını da *gnani* yapabilir mi demek istiyorsunuz. Evet ve hayır. Hayır, çünkü *gnaniler* yapılmazlar, onlar kaynaklarına, gerçek doğalarına döndüklerinde, kendilerini *gnani* olarak idrak ederler. Ben sizi zaten olduğunuz bir şey yapamam. Bütün yapabildiğim şey benim geçtiğim yolu söylemek ve sizi o yola davet etmektir.

S: Bu benim sorumu yanıtlamıyor. Benim zihnimdeki, üstün bilinç halleri olasılığını bile yadsıyan eleştirici ve kuşkucu Batılı'dır.

Yakın geçmişte uyuşturucular, onun materyalistçe tutumunu etkilemese de inançsızlığında bir gedik açtı. Uyuşturucu maddeler olsun olmasın, Batı'da beden önde gelen gerçek sayılır, zihin ikinci plânda kalır. Zihnin ötesinde ise onlar hiçbir şey görmezler.

Buda'dan bu yana kendini-idrak hep "o değil", "bu değil" gibi negatif terimlerle ifade edilegelmiştir. Bu kaçınılmaz mıdır? Onu tarif değilse bile tasvir etmek mümkün olmaz mı? Örneğin, şiir, ifade edilemez olanı sözlere dökme sanatıdır.

M: Dindar şairler eksik değil. İstedikleriniz için onlara başvurun. Bana gelince, benim öğretim basittir: Bana bir süre güvenin ve söylediklerimi yapın. Eğer sebat ederseniz, güveninizin boşa gitmediğini göreceksiniz.

S: Peki, ilgi duyan ama güvenemeyen kimselerle ne yapmalı?

M: Eğer onlar benimle kalabilselerdi, bana güveneceklerdi. Bir kez bana güvenseler, öğütlerimi tutacaklar ve kendileri keşfe-decekler.

S: Sorum, eğitim hakkında değil sonuçları hakkında. Siz ikisine de sahipsiniz. Bize eğitim hakkında konuşmaya isteklisiniz, ama iş sonuçlarına gelince, paylaşmayı reddediyorsunuz. Bize ya içinde bulunduğunuz halin sözcüklerin ötesinde olduğunu söylüyorsunuz ya da arada fark olmadığını; bizim bir fark gördüğümüz yerde farkın bulunmadığını söylüyorsunuz. Her iki durumda da biz sizin içinde bulunduğunuz hal hakkında hiçbir içgörü edinemiyoruz.

M: Siz kendi haliniz hakkında içgörü sahibi değilken benim halim hakkında nasıl içgörü sahibi olabilirsiniz? İçgörü aletiniz yoksa, önce onu bulmanız önemli değil midir? Bu kör bir adamın, görme yeteneğini yeniden kazanmadan resim yapmak

istemesine benzer. Siz benim içinde bulunduğum hali bilmek istiyorsunuz - fakat karınızın ya da hizmetkârınızın durumunu biliyor musunuz sanki?

S: Sadece bazı imalar (sezdirmeler) istiyorum,

M: Pekâlâ, ben size çok anlamlı bir ipucu verdim - sizin fark gördüğünüz yerde ben fark görmüyorum. Bunu derince düşünün, benim gördüğümü görmeye başlayacaksınız. Siz bir anda içgörü kazanmak istiyorsunuz, unutuyorsunuz ki bir anda olanların öncesinde uzun bir hazırlık dönemi vardır. Meyve bir anda düşer, ama olgunlaşması zaman alır.

Ne de olsa, bana güvenmekten söz ettiğimde bu sadece kısa bir süre içindir, ancak sizi harekete geçirmeye yetecek kadar. Ne kadar içten olursanız, inanca ihtiyacınız o kadar az olur; çünkü çok geçmeden, bana olan inancınızın haklı çıktığını göreceksiniz.

Güvenilir olduğumu size kanıtlamamı istiyorsunuz? Nasıl kanıtlayabilirim ve niçin kanıtlamam gereksin? Sonuçta, size önerdiğim şey Batı biliminde o kadar geçerli olan işlemsel yaklaşımdır. Bir bilim adamı bir deneyi ve onun sonuçlarını açıkladığında, genellikle ona güvenir ve o deneyi onun tarif ettiği gibi tekrarlarsınız. Benzeri sonuçlar aldığınızda ise artık ona güvenme ihtiyacı içinde olmazsınız; siz kendi deneyiminize güvenirsiniz. Cesaretlenmiş olarak devam eder ve esasta aynı olan sonuçlara ulaşırsınız.

S: Hindu zihni, kültürü ve terbiyesi bakımından metafizik deneyimlere hazırdır. Bir Hintli için "En Yüce Gerçek'in direkt algılanışı" gibi sözler bir anlam taşır ve onun varlığının ta derinliklerinde karşılıklar meydana çıkarır. Bunlar bir Batılı'ya çok az şey ifade eder; hatta bu konu onun kendi Hıristiyan anlayışına göre ortaya getirildiğinde dahi, bunun Tanrı'nın emirlerine ve İsa'nın kesin uyarılarına uygunluğunu düşünür sadece, bunun ötesinde düşünemez. Gerçeğin bilgisini birinci elden edinme, onun için, ihtiras duymadığı bir şey olmakla kalmayıp kavrayış ötesidir de. Kimi Hintliler bana şöyle diyorlar: "Umutsuz. Batılı istemez, çünkü bunu yapamaz. Ona kendini- idrak hakkında hiçbir şey söylemeyin; bırakın o yararlı bir hayat sürsün, böylece Hindistan'da yeniden doğma hakkı kazansın. Ancak o zaman bir şansı olabilir." Bazıları da diyorlar ki: "Gerçek, eşit olarak herkes içindir, fakat herkes onu kavramak için gerekli yeteneğe eşit ölçüde sahip değildir. Yetenek arzu ile oluşur, büyüyerek bağlılık haline gelir, sonunda tam bir adanmışlığa ulaşır. Dürüstlük, içtenlik, ciddiyet ile ve bütün engelleri aşma konusunda demir gibi bir kararlılıkla Batılı da Doğulu insanın sahip olduğu şansa sahiptir. Bütün gereksinimi, merak ve ilginin uyandırılmasıdır. Kendini-bilme konusunda ilgisini uyandırmak için, bunun yararları hakkında ikna edilmeye ihtiyacı vardır.

M: Kişisel bir deneyimin aktarılabileceğine inanıyor musunuz?

S: Bilmiyorum. Siz birlikten, gören ile görülenin özdeşliğinden bahsediyorsunuz. Her şey bir olduğunda, iletişimin mümkün olması gerekir.

M: Bir ülkeyi direkt olarak deneyimleyebilmek için insanın gidip orada yaşaması gerekir. Olanaksız olanı istemeyin. Bir insanın spiritüel zaferi, kuşkusuz, insanlığa fayda sağlar. Fakat bir başka bireyi yararlandırmak için sıkı bir kişisel ilişki gereklidir. Böyle bir ilişki rastlantısal değildir ve herkes ona talip olamaz. Diğer taraftan, bilimsel yaklaşım herkese açıktır. "Güven-dene-duyumsa." Daha başka neye ihtiyacınız var? Gerçeği, onu istemeyenlere, onları sıkboğaz edercesine vermeye kalkmak niye? Bu yapılamaz zaten. Bir alıcı olmayınca veren ne yapabilir?

S: Sanatın özü, içsel bir deneyimi iletebilmek için dış formları kullanmaktır. Elbet ki dıştakinin anlamlı olabilmesi için insanın içe karşı duyarlı olması şarttır. İnsanın duyarlılığı nasıl gelişebilir? Siz kendi duyarlılığınızı paylaşabilir misiniz?

M: Evet, paylaşabilirim ama paylaşmak için iki kişi gerek. Benim vermeye istekli olduğumu almaya istekli olan kim?

S: Siz bir olduğumuzu söylüyorsunuz, bu yeterli değil mi?

M: Ben sizinle birim, siz benimle bir misiniz? Eğer öyle ise sorular sormazsınız, eğer değilseniz, eğer benim gördüğümü gör-müyorsanız sizin görüşünüzü düzeltmek için yol göstermekten başka ne yapabilirim?

S: Veremediğiniz bir şey kendinize ait değildir.

M: Hiçbir şeyin kendime ait olduğunu iddia etmiyorum. "Ben" olmayınca "benim" nerededir? İki kişi bir ağaca bakarlar, biri yapraklar arasında gizli meyveyi görür, diğeri görmez. Başka türlü ikisi arasında fark yoktur. Gören bilir ki, diğeri de, biraz dikkat etmekle görecektir, fakat ortaya paylaşma sorunu çıkmaz. İnanın bana, ben sizin gerçek üstündeki pay hakkınızı kendinde alıkoyan bir cimri değilim. Tam tersine, bütünüyle sizinim, beni yiyin, için. Ama söz ile "ver, ver" diye tekrarlayıp dururken, size sunulanı almak için hiçbir şey yapmıyorsunuz. Gördüklerimi görebilmeniz için size kısa ve kolay bir yol gös-teriyorum, ama siz eski düşünce, duygu ve eylem alışkanlıklarınıza sarılıyor ve bütün kabahati benim üstüme atıyorsunuz. Bende sizde olmayan hiçbir şek yok. Kendini-bilme, ikram ve kabul edilecek bir mülk parçası değildir. O, alınacak ya da verilecek hiçbir şeyin bulunmadığı tümüyle yeni bir boyuttur.

S: Bize hiç olmazsa, günlük yaşamınızı sürdürürken zihninizde bulunanlar hakkında biraz içgörü verin. Yemek, içmek, konuşmak, uyumak - bunlar sizin tarafınızdan nasıl duyumsanıyorlar?

M: Hayatın ortak şeyleri: onları tıpkı sizin gibi yaşıyorum. Fark yaşamadıklarımda yatıyor. Ben korku ya da hırs, nefret ya da öfke hissetmiyorum. Hiçbir şey istemiyorum, hiçbir şeyi reddetmiyorum, hiçbir şeyi alıkoymuyorum. Bu konularda ödün vermem, uzlaşmasızım. Belki de bu, aramızdaki en belirgin farktır. Ben ödün vermem, kendime karşı dürüstüm, siz ise gerçekten korkmaktasınız.

S: Bir Batılı'nın görüş noktasından, sizin yöntemlerinizde rahatsız edici bir şey var. Bir köşede kendi başına oturup, "Ben Tanrı'yım, Tanrı benim" diye

tekrarlayıp durmak apaçık bir delilik gibi görünüyor. Bu pratiklerin insanı akıl sağlığının doruğuna ulaştırdığına bir Batılı'yı nasıl ikna etmeli?

M: Tanrı olduğunu savunan insan ve bundan kuşku duyan - her ikisi de yanılgı içindedirler. Rüyalarında konuşmaktadırlar.

S: Eğer her şey rüya ise uyanıklık nedir?

M: Rüyalar ülkesine ait bir dille uyanıklık halini nasıl tarif etmeli? Sözcükler tarif edemezler, onlar yalnızca sembollerdir.

S: Yine, sözcüklerin gerçeği iletemeyeceği yolundaki aynı mazeret.

M: Eğer istediğiniz sözlerse, size eski güçlü sözcüklerden bazılarını verebilirim. Onlardan herhangi birini durmadan tekrarlayın, harikalar yaratabilirler.

S: Ciddi misiniz? Uygun bir kültürel ve dinsel altyapıdan kaynaklanan iman ve kanıdan yoksun bir Batılı'ya "Om" ya da "Ram"

yahut "Hare Krişna" diye tekrarlamasını mı söyleyeceksiniz. Güven ve şiddetli arzu taşımaksızın, aynı sözcüğü mekanik şekilde tekrarlamakla herhangi bir şeye ulaşılabilir mi?

M: Neden olmasın? Önemli olan, altta yatan maksat ve dürtüdür, onun bürünmüş olduğu şekil değil. Kişi her ne yaparsa yapsın, eğer bunu kendi gerçek varlığını bulmak için yapıyorsa, bu elbette onu kendine ulaştıracaktır.

S: Aracın etkinliği için imana gereksinim yok mudur?

M: Sonuçların beklentisinden başka bir şey olmayan imana gereksinim yoktur. Burada geçerli olan eylemdir. Gerçek uğruna ne yaparsanız o sizi gerçeğe götürecektir. Ancak, dürüst, kararlı ve içten olmalısınız. Onun aldığı şeklin pek az önemi vardır.

S: Öyleyse, insanın özlemlerini ifadelendirme ihtiyacı nerede kalıyor?

M: İhtiyaç yoktur. Hiçbir şey yapmamak da aynı derecede iyidir. Sadece özlem, düşünce ve eylemle sulandırılmamış, zayıf-latılmamış saf ve yoğun özlem sizi hedefinize hızla götürecektir. Önemli olan hal ve hareket tarzı değil, doğru dürtüdür.

S: İnanılmaz! Nasıl olur da umutsuzluğa yaklaşan bir iç sıkıntısı içinde yapılan duygusuz ve cansız tekrarlamalar etkili olabilir?

M: Can sıkıntısına, umutsuzluğa ve tam bir inanç eksikliğine rağmen, sabırla ve sebatla, durup dinlenmeden bu uğraşmayı yinelemek başlı başına zorlu ve çok önemli bir iştir. Onlar kendi başlarına bir önem taşımazlar, fakat onların ardındaki samimiyet alabildiğine önemlidir. İçten bir itişe ve dıştan bir çekişe ihtiyaç vardır.

S: Benim sorularım tipik Batılı soruları. İnsanlar niçin neden- sonuç, araç-amaç terimleri içinde düşünürler? Onlar belli bir sözcük ile Mutlak Gerçek arasında nasıl bir nedensel bağlantı bulunduğunu göremezler?

M: Böyle herhangi bir bağlantı yoktur ki. Fakat sözcük ile onun anlamı arasında, eylem ile onun dürtüsü arasında bir bağlantı vardır. Spiritüel uygulama tekrar ve tekrar doğrulanan (teyit edilen) iradedir. Cesareti ve cüreti olmayan, kendisine sunulduğunda dahi hakiki olanı kabul etmeyecektir. Korkudan doğan isteksizlik, işte tek engel odur.

S: Korkulacak ne vardır?

M: Bilinmeyen. Olmamak, bilmemek, yapmamak. Öte olan.

S: Başarınızın yolunu paylaşabildiğiniz halde onun meyvelerini paylaşamadığınızı mı söylemek istiyorsunuz?

M: Elbette ki meyveleri paylaşabilirim ve zaten bunu her zaman yapıyorum. Fakat benimkisi sessiz bir dildir. Dinlemeyi öğrenin, o zaman anlayacaksınız.

S: Bir insanın, kanaat getirmeden nasıl başlayabileceğini anlamıyorum.

M: Benimle bir süre kalın, ya da zihninizi benim söylediklerime ve yaptıklarıma verin, kanaat uyanacaktır.

S: Herkesin sizinle karşılaşma şansı yok.

M: Kendi öz varlığınızla buluşun, onu dinleyin, ona itaat edin, onu aziz tutun, onu sürekli olarak zihninizde tutun. Bir başka \

rehbere ihtiyacınız olmayacak. Gerçeğe olan özleminiz günlük yaşamınızı etkilemeye devam ettiği sürece sizin için her şey yolundadır. Kimseyi incitmeden, kimseye zarar vermeden yaşayın. Zararsızlık en güçlü Yoga şeklidir ve o sizi süratle hedefinize götürür. Bu, *nisarga yoga,* Doğal Yoga'dır. Bu barış ve uyum, dostluk ve sevgi içinde yaşama sanatıdır. Onun meyvesi mutluluktur, nedensiz ve sonsuz.

S: Yine de bütün bunlar bir inancı gerektirir.

M: İçinize dönün, böylece özgüveninizi bulacaksınız. Başka her şeyde güven deneyimle gelir.

S: Bir insan bana benim bilmediğim bir şeyi bildiğini söylerse ona "Senin bilip de benim bilmediğim şey nedir?" diye sormak hakkımdır.

M: Eğer o size bunu sözcüklerle aktaramayacağını söylerse?

S: O zaman onu yakından izler ve anlamaya çalışırım.

M: İşte ben de aynen bunu yapmanızı istiyorum! Karşılıklı bir anlayış akımı kurulana dek ilgilenin, dikkatinizi verin. O zaman paylaşma kolay olacaktır. Aslında bütün farkına varışlar sadece paylaşmadır. Siz daha geniş bir bilince girer, dahil olur ve onu paylaşırsınız. Girmeyi ve paylaşmayı istememek tek engeldir. Ben farklardan asla söz etmem, çünkü bana göre fark yoktur. Siz söz ediyorsunuz, öyleyse onları bana göstermek size düşer. Evet, bana farkları, ayrılıkları, gösterin. Bunun için beni anlamanız gerekecektir, fakat o zaman artık farklılıklardan söz etmeyeceksiniz. Bir şeyi iyi anlayınca, ona ulaşmışsınız demektir. Ulaşmanıza engel olan şey fırsat eksikliği değildir, anlamak istediğiniz şey üzerinde zihninizi odaklama yeteneğinizin eksikliğidir.

Bilmediğiniz bir şeyi eğer sadece zihninizde tutabilseydiniz, o size sırlarını açacaktı. Ama eğer siz yüzeysel ve sabırsızsanız, bakmak ve beklemek için yeterli ciddiyetiniz ve samimi kararlılığınız yoksa, o zaman siz gökteki ay için ağlayan bir çocuk gibisiniz.

39 -Hiçbir Sey Kendi Basına Mevcut Degildir

Soran: Sizi dinlerken size sorular sormanın faydasız olduğunu görüyorum. Soru her ne olursa olsun, siz onu kendi üstüne çeviriyor ve beni kendi yarattığım bir illüzyonda yaşadığım ve gerçeğin sözcüklerle anlatılmaz olduğu temel olgusuna getiriyorsunuz. Sözcükler sadece kargaşayı artırıyorlar, tek akıllıca yol sessizce kendi içimize yönelip onu araştırmak olacak.

Maharaj: Gerçek şu ki illüzyonu yaratan zihindir ve ondan kurtulan da zihindir. Sözler illüzyonu daha ağırlaştırabilecekleri gibi, onun giderilmesine yardımcı da olabilirler. Aynı gerçeği, o bir hakikat haline gelinceye dek sürekli tekrarlamakta yanlış olan bir şey yoktur. Annenin işi çocuğun doğması ile bitmiş olmaz. O onu art arda günler ve yıllar boyu besler durur, artık çocuğun ona gereksinimi kalmayıncaya kadar. İnsanların sözleri işitmeye ihtiyaçları vardır, ta ki gerçekler onlara sözlerden daha yüksek sesle konuşuncaya kadar.

S: Öyleyse biz sözlerle beslenen çocuklar mıyız?

M: Sözlere önem verdiğiniz sürece çocuksunuz.

S: Pekâlâ, öyleyse annemiz olun.

M: Çocuk doğmadan önce neredeydi? O anne ile birlikte değil miydi? Anneyle birlikte olduğu içindir ki doğabilmiş idi.

S: Ama elbette anne kendi bir çocukken çocuğu taşımıyordu.

M: O potansiyel olarak anne idi. Zaman illüzyonunun ötesine geçin.

S: Yanıtınız her zaman aynı; tekrar tekrar aynı saat başlarını çalan bir saat gibi.

M: Başka çare yok. Nasıl bir tek güneş milyarlarca çiğ tanesinde aksederse, öylece ebedi olan da durmadan tekrarlanır. "Ben-im",

"Ben-im" diye tekrarlarken, sadece her an mevcut olan gerçeği yeniden doğruluyorum. Siz sözlerimden usanıyorsunuz, çünkü onların ardındaki yaşayan gerçeği görmüyorsunuz. Onunla temasa geçin, o zaman sözlerin ve sessizliğin, her ikisinin de tüm anlamını fark edeceksiniz.

S: Siz, küçük kızın, şimdiden gelecekteki çocuğun annesi olduğunu söylüyorsunuz. Potansiyel olarak - evet. Fiilen - hayır.

M: Potansiyel, düşünme yoluyla fiili hale gelir. Beden ve onun işleri, ilişkileri zihinde mevcuttur.

S: Ve **zihin devinim halindeki bilinçtir**. Ve bilinç Öz varlığın koşullanmış *(saguna)* yüzüdür; koşullanmamış *(nirguna)* ise bir başka yüzü. Ve daha ötede Mutlak'ın sonsuz derinliği *(pramartha)* uzanır.

M: Çok doğru - güzelce ifade ettiniz.

S: Ama bunlar bana göre, sözcüklerden ibaret. Onları işitmek ve tekrarlamak yetmiyor, onların yaşanarak bilinmesi gerek.

M: İçinizde odaklanmanızı engelleyen şey, dış dünya ile zihninizi aşırı meşgul etmeniz; onun dışında sizi durduran bir şey yok.

Çare yok siz *sadhana'* nızı atlayıp geçemezsiniz. Dünyadan yüz çevirip içinize dönmelisiniz, ta ki iç ve dış birleşip bir oluncaya ve siz ister iç, ister dış ile koşullanmışlığın ötesine geçinceye kadar.

S: Elbet ki koşulsuzluk, koşullanmış zihindeki bir fikirden ibaret. Kendi başına onun bir varlığı yoktur.

M: Kendi başına hiçbir şeyin varlığı yoktur. Her şey kendi yokluğuna muhtaçtır. Olmak, fark edilebilir olmaktır, orada değil, burada olmaktır, o zaman değil, şimdi olmaktır, başka türlü değil de böyle olmaktır. Su nasıl bulunduğu kap tarafından şekillendirilirse, öylece, her şey de koşullar tarafından *(gunas)* belirlenir. Su nasıl kaplara rağmen su olarak kalırsa, ışık

nasıl meydana çıkardığı renkler ne olursa olsun kendisi olarak kalırsa, öylece gerçek de içinde bulunduğu (yansıtıldığı) koşullar ne olursa olsun, gerçek olarak kalır. Bilincin odağında neden yalnızca yansımaları tutmalı? Neden gerçeğin kendisini değil?

S: Bilinç kendisi bir yansımadır, gerçeği nasıl tutabilir?

M: Bilincin ve onun içeriğinin yansımalardan ibaret, değişken ve geçici olduğunu bilmek, gerçeğe odaklanmak demektir. İpi yılan olarak görmeyi reddetmek, ipi görmek için gerekli koşuldur.

S: Sadece gerekli mi, yoksa yeterli de mi?

M: İnsanın, bir ipin var olduğunu ve görünüşte yılana benzediğini de bilmesi gereklidir. Aynı şekilde, insan gerçeğin var olduğunu ve onun tanık-bilinç doğasında olduğunu da bilmelidir. Kuşkusuz o tanıktan ötedir, fakat gerçeğe girmek için insanın önce saf tanıklık halini idrak etmesi gerekir. Koşulların farkındalığı insanı koşulsuz olana ulaştırır.

S: Koşulsuzluk deneyimi yaşanabilir mi?

M: Koşullu olanın koşullu olduğunu bilmek, koşulsuz olan hakkında söylenebilecek tek şeydir. Pozitif terimler sadece ima ve işaretlerdir ve yanıltıcıdırlar.

S: Hakiki olana tanık olmaktan söz edebilir miyiz?

M: Nasıl edebiliriz? Biz ancak hakiki olmayan, hayali olan, geçici ve koşullu olanı konuşabiliriz. Öteye varmak için her şeyin mutlak inkârından, onların bağımsız mevcudiyetlerinin reddinden geçmek zorundayız. Her şey bağlıdır (tabidir).

S: Onlar neye bağlıdırlar?

M: Bilince. Ve bilinç tanığa bağlıdır. S:Ve tanık hakiki olana bağlıdır, öyle mi?

M: Tanık, bütün saflığı içinde hakiki olanın yansımasıdır. O zihnin durumuna bağlıdır. Berraklığın ve bağımlılıklardan kurtuluşun olduğu yerde

tanık-bilinç varlık kazanır (tecelli eder). Bu, su berrak ve durgun olduğunda ayın aksi suda görünür demek gibidir.

Yahut gün ışığının elmasta parıltı halinde görünmesi gibi.

S: Tanıksız bilinç olabilir mi?

M: Tanık olmadıkça bu bilinçsizlik halidir, sadece yaşamaktır. **Tanık her bilinç halinde gizlidir, her renk içinde ışığın gizli oluşu gibi.** Bilen olmadan bilgi olamaz ve tanığı olmadan bilen olamaz. Siz yalnızca bilen değil, aynı zamanda bildiğini bilensiniz.

S: Eğer koşulsuzluk deneyimlenemezse, çünkü bütün deneyimler koşullu ise, o halde ondan niçin söz etmeli?

M: Koşulsuzluk olmadan koşulluluğun bilgisi nasıl var olabilirdi? Bütün bunların akıp geldiği bir kaynak, üstünde her şeyin durduğu bir temel mutlaka olmalı. Kendini-bilmek, en başta insanın koşullanmışlığını bilmesi ve sonsuz koşullanma çeşitliliği oluşturmanın da, bizim koşullanma çeşitliliği oluşturmadaki kendi sınırsız yeteneğimize bağlı olduğunun farkında olmasıdır.

Koşullu zihne koşulsuzluk, her şeyin hem bütünlüğü (toplamı) hem yokluğu gibi görünür. İkisi de direkt olarak deneyimlenemez, ama bu onların var olmadıkları anlamına gelmez.

S: Bu bir duygu değil midir?

M: Bir duygu da bir zihin halidir. Sağlıklı bir bedenin dikkat talep etmeyişi gibi, öylece, koşulsuz olan da deneyimden azadedir (özgürdür). Ölüm deneyimini alalım. Sıradan insan ölmekten korkar, çünkü değişimden korkar. *Gnani* ise korkmaz, çünkü onun zihni zaten ölmüştür. O "Ben yaşıyorum" diye düşünmez. O şunu bilir: "Hayat vardır". Onun içinde değişim ve ölüm yoktur.

Ölüm, zaman ve uzay içinde bir değişim gibi görünür. Zamanın ve uzayın olmadığı yerde ölüm nasıl olabilir? *Gnani* isme ve şekle ölmüştür zaten. Onların kaybı onu nasıl etkileyebilir? Tren içindeki adam bir yerden bir yere yolculuk eder fakat trenden inmiş

olan adam hiçbir yere gitmez, çünkü» o bir menzil ile bağımlı değildir. Onun gideceği bir yer, yapacağı, olacağı bir şey yoktur.

Plânlar yapanlar onları yerine getirmek için doğacaklardır. Plân yapmayanların doğmaya ihtiyaçları yoktur.

S: Acının ve hazzın maksadı nedir?

M: Onlar kendi başlarına mı yoksa yalnızca zihinde mi mevcutturlar?

S: Yine de mevcutturlar.

M: Acı ve haz yalnızca yanlış bilgi ve yanlış duygular sonucu ortaya çıkan belirtilerdir (âraz). Bir sonucun kendine ait bir maksadı olamaz.

S: İlahi ekonomide her şeyin bir maksadı olması gerekir.

M: Tanrı'yı biliyor musunuz ki onun hakkında böylesine serbestçe konuşuyorsunuz? Size göre Tanrı nedir? Bir ses mi, kâğıt üzerinde bir sözcük mü, zihinde bir fikir mi? S: Bu kuvvet sayesinde doğdum ve yaşıyorum.

M: Ve acı çekiyor ve ölüyorsunuz. Memnun musunuz?

S: Acı çektiğim ve öldüğüm belki kendi kusurumdandır. Ben ebedi hayat üzere yaratılmışım.

M: Neden gelecekte ebedi de geçmişte değil? Başlangıcı olanın sonu da olması zorunludur. Ancak başlangıçsız olanın sonu olmaz.

S: Tanrı sadece bir kavram, bir kuram olabilir. Yine de çok yararlı bir kavram!

M: Bunun için onda iç çelişkilerin bulunmaması gerekir ki durum bu değil. Neden kendi kendinizin yaratıcısı ve yaratığı ol-duğunuz kuramı üstünde çalışmıyorsunuz? Hiç olmazsa kendisi ile savaştığınız dışsal bir Tanrı olmaz.

S: Dünya öylesine zengin ve karmaşık ki - ben onu nasıl yaratabilirdim?

M: Neyi yapıp neyi yapamayacağınızı bilecek kadar kendinizi tanıyor musunuz? Siz kendi güçlerinizi tanımıyorsunuz. Hiç araştırmadınız. Şimdi işe kendinizle başlayın.

S: Herkes Tanrı'ya inanır.

M: Bana göre siz kendi kendinizin Tanrısısınız. Ama eğer başka türlü düşünüyorsanız, onu sonuna kadar düşünün. **Eğer Tanrı varsa, o zaman her şey Tanrı'nındır ve her şey en iyidir. Her şeyi hoşnutlukla ve şükran dolu bir gönülle karşılayın**. Ve bütün yaratıkları sevin. Bu da sizi Özünüz'e götürecektir.

40 -Yalnızca Öz Varlık Gerçektir

Maharaj: Dünya parıltılı ve boş bir gösteriden başka bir şey değildir. O vardır ama yine de yoktur. Ben onu görmek ve içinde rol almak istediğim sürece o oradadır. Artık ilgi duymadığım andan itibaren o eriyip kaybolur. Onun bir nedeni ve maksadı yoktur.

Öyle ki, biz dalgın olduğumuzda o tam göründüğü gibi belirir, fakat onun derinliği ve anlamı yoktur Sadece seyreden gerçektir, ona Öz Varlık ya da *Atma* diyelim. Öz Varlık için dünya sadece renkli bir gösteridir ki devam ettiği sürece ondan zevk alır, bittiğinde ise onu unutur. Sahnede olanlar onu dehşetle ürpertir ya da kahkahalara boğar, fakat O bunun bir gösteriden başka bir şey olmadığının daima far kındadır. Arzu ya da korku taşımaksızın, olanları oldukları gibi, tadına vararak izler.

Soran: Dünya yaşamına gömülmüş bir insanın hayatında çok çeşitli lezzetler vardır. O ağlar, güler, sever ve nefret eder, arzular ve korkar, acı çeker ve sevinç duyar. Peki, arzusuz ve korkusuz gnani nasıl bir hayata sahiptir? O kendini ayrı ve uzat tutarken, yalnız ve yardımsız değil midir?

M: Onun hali o kadar yalnız ve çaresiz değildir. O saf, neden siz, katıksız mutluluğun tadına varır. O mutludur ve mutluluğun onun doğası olduğunun, o mutluluğu korumak için hiçbir şey yapmasına, hiçbir uğraş vermesine ihtiyaç bulunmadığının tamamen farkındadır. Mutluluk onu izler, bedenden daha ger çek, zihinden daha yakın olarak. Siz nedensiz mutluluğun olamayacağını düşünürsünüz. Bana göre, mutlu olmak için her hangi bir şeye bağımlı olmak çaresizliğin son kertesidir. Haz ve acının nedenleri vardır, benim halim ise bana aittir, tü müyle nedensiz, bağımsız, saldırılamazdır.

S: Sahnedeki bir oyun gibi mi?

M: Oyun yazılmış, plânlanmış, prova edilmiştir. Dünya hiçlikten fışkırıp varlık haline çıkar ve yine hiçliğe döner.

S: Bir yaratıcı yok mudur? Dünya yaratılmadan önce Brahma'nın zihninde değil miydi?

M: Benim durumumun dışında bulunduğunuz sürece Yaratıcılar'a, Koruyanlar'a ve Helak Ediciler'e ihtiyacınız olacak, fakat bir kez benimle olursanız, **sadece, Öz varlığı bilecek ve her şeyde kendinizi göreceksiniz**.

S: Bununla beraber işlevlerinizi yapıyorsunuz.

M: Başınız döndüğünde dünyayı sizin çevrenizde dönüyor görürsünüz. Araç ve amaç, iş ve maksat fikriyle obsede olduğunuzdan, beni (görünüşte) işlev yapar gibi görüyorsunuz. Ger çekte ben sadece seyrediyorum. Her ne yapılırsa sahnede yapılıyor. Sevinç ve keder, hayat ve ölüm, bunlar esaret içindeki insana göre gerçektir; benim içinse hepsi gösteri içinde yer al makta ve gösterinin kendisi kadar gerçekdışı. Dünyayı tıpkı sizin gibi algılayabilirim, ama siz onun içinde olduğunuza inanıyorsunuz; halbuki ben onu, bilincin uçsuz bucaksız genişliği içinde rengarenk bir damla gibi görmekteyim.

S: Hepimiz yaşlanıyoruz. İhtiyarlık hoş değil, bütün ağrılar ve sızılar, güçsüzlük ve yaklaşan son. Bir gnani yaşlı bir adam olarak kendisini nasıl hisseder? Onun iç varlığı kendi ihtiyarlık aczine nasıl bakar?

M: O yaşlandıkça kendisini daha da mutlu ve huzurlu hisse der. Ne de olsa vatana dönüyordur. Menzile yaklaşırken eşya sını toplayan bir yolcu gibi, esef duymadan trenden iner.

S: Kuşkusuz burada bir çelişki var. Bize, bir gnani'nin tüm değişimlerin ötesinde olduğu söylendi. Onun mutluluğu ne çoğalır ne de azalır. Nasıl olur da yaşlandıkça daha mutlu olur, üstelik bedensel düşkünlüğe vb. rağmen?

M: Çelişki yoktur. Kader çarkının dönüşü sona ermektedir, zihin mutludur. Bedenli varoluşun sisi dağılmakta - bedenin yükü günden güne hafiflemektedir.

S: Diyelim ki gnani hastadır. Gribe yakalanmıştır ve bütün eklemleri ağrılar ve ateşler içindedir. Onun zihin hali nedir?

M: Her duyu mükemmel bir sükûnet ve temkin ile seyredilir. Bunda ne bir istek ne bir ret vardır. Durum nasılsa öyledir ve o bu duruma şefkatli bir ayrılık ve tarafsızlıkla, gülümseyerek bakar.

S: O kendi ıstırabına karşı tarafsız ve ondan ayrı durabilir ama o acı yine de vardır.

M: O vardır ama önemi yoktur. Her ne durumda olursam olayım, onu olduğu gibi kabul edilecek bir zihin hali olarak görürüm.

S: Acı acıdır, yine de onu yaşarsınız.

M: Bedenini duyumsayan insan onun acılarını ve hazlarını da duyumsar. Ben ne bedenim ne de bedenimle yaşıyorum.

S: Diyelim ki siz yirmi beş yaşındasınız. Yeni evlisiniz ve evinizle ve ailenizle ilgili görevler sırtınıza yüklenmiş. Kendinizi nasıl hissederdiniz?

M: Tıpkı şimdi hissettiğim gibi. Benim iç durumumun dış olaylarla şekillendirildiği konusunda ısrar ediyorsunuz. Ama hiç öyle değil. Her ne olursa, ben olduğum gibi kalırım. Varlığımın kökenindeki saf farkındalık, keskin bir ışık noktası, bir ışık zerresidir.

Bu zerrecik, doğası gereği ışın yayar, uzayda resimler, zamanda olaylar yaratır - çabasızca, kendiliğinden. O sadece farkında bulunduğu sürece hiçbir sorun yoktur. Ama

ne zaman ki ayırt edici zihin meydana çıkar ve farklılıklar yaratır, o zaman acı ve haz da ortaya çıkar. Uykuda zihin geçer sizdir, böylece acı ve haz da. Yaratma süreci devam eder, ama dikkat dışı kalır. Zihin bir bilinç şeklidir ve bilinç hayatın bir görünümüdür. Her şeyi hayat yaratır, fakat En Yüce her şeyin ötesidir.

S: En Yüce Olan efendidir ve bilinç hizmetkârdır diyebilir miyiz?

M: Efendi bilincin içindedir, ötesinde değil. Bilinç bakımından, En Yüce hem yaradılış, hem sona ermedir (çözüşme-zeval), hem somutlaştırma hem soyutlamadır, hem odaksal hem evrenseldir. Aynı zamanda hiçbiri değildir. Sözler de zihin de oraya ulaşamaz.

S: Gnani tek başına, çok yalnız bir varlık gibi görünüyor.

M: O yalnızdır ama her şeydir. O bir varlık bile değildir. O tüm varlıkların "oluşu"dur. Hatta bu bile değil. Hiçbir sözcük uymuyor. O ne ise odur, her şeyin ondan geliştiği zemin.

S: Ölmekten korkmaz mısınız?

M: Size benim Gurum'un Gurusu'nun nasıl öldüğünü anlata cağım. Sonunun yaklaştığını bildirdikten sonra, günlük yaşam akışını değiştirmeksizin, yemek yemeyi kesti. On birinci gün c[e, dua saatinde güçlü ve dinç bir biçimde şarkı söyleyip el çırpıyordu ve birden öldü! Tam böyle, iki hareket arasında, üflenmiş bir mum gibi. Herkes yaşadığı gibi ölür. Ben ölüm den korkmam, çünkü hayattan korkmam. Ben mutlu bir ha yat yaşıyorum ve mutlu bir ölümle öleceğim. Sefalet doğmak tadır, ölmekte değil. Her şey ona nasıl baktığınıza bağlıdır.

S: Sizin durumunuza dair bir kanıt bulunamaz. Bütün bildiklerim, sizin bu konuda söylediklerinizdir. Bütün gördüğüm ise çok ilginç bir yaşlı adam.

M: İlginç yaşlı adam sizsiniz, ben değil! Ben hiç doğmadım. Nasıl yaşlanabilirim? Benim nasıl göründüğüm sadece sizin zihninizde olandır. Ben onunla ilgilenmiyorum.

S: Bir rüya olarak bile siz çok olağandışı bir rüyasınız.

M: Ben sizi uyandırabilecek bir rüyayım. Uyanmanızla birlikte onun kanıtına da sahip olacaksınız.

S: Düşünün, ölmüş olduğum haberi size ulaştı. Biri size: "Falancayı tanır mısın? O öldü" dedi. Tepkiniz ne olurdu?

M: Sizi eve dönmüş bulmakla çok mutlu olurdum. Sizi bu akılsızlıkların dışında görmekle gerçekten çok sevinirdim.

S: Hangi akılsızlık?

M: Doğduğunuzu ve öleceğinizi düşünmek, bir zihin sergileyen bir beden olduğunuzu varsaymak gibi saçmalıklar. **Benim dünyamda kimse doğmamıştır ve kimse ölmez**. Bazı kimseler bir geziye çıkarlar ve geri dönerler, bazıları hiç ayrılmazlar.

Gidenler, rüya ülkelerinde, her biri kendi rüyası içinde sarmalanmış olarak yolculuk ettiklerine göre ne fark eder ki zaten? Sadece uyanış önemlidir. "Ben-im"i bir gerçek ve sevgi olarak bilmek, işte bu yeter.

S: Benim yaklaşımım böylesine mutlak değil, sorumun nedeni de o. Batı'da her yanda insanlar gerçek bir şey arıyorlar. Onlar bilime başvuruyorlar. Bilim onlara madde hakkında birçok, zihin hakkında az bir şey söylüyor; bilincin doğası ve maksadı hakkında ise hiçbir şey söylemiyor. Onlara göre gerçek nesnel, dışta gerek direkt gerekse dolaylı yoldan gözlemlenebilir ve tarif edilebilir olandır. Gerçeğin öznel yönü hakkında ise hiçbir şey bilmiyorlar. Onlara maddeden, onun kısıtlamalarından ve çarpıtmalarından bağımsız, özgür bir bilinçteki gerçeği ve o gerçeğin ulaşılabilirliğini bilmelerinde yardımcı olmak son derece önemli. Dünyadaki insanların çoğu bilinçte buluna bilecek ve yaşanabilecek gerçek hakkında hiçbir şey bilmiyor. Onların bu müjdeyi, onu fiilen yaşamış birinden işitmeleri çok

önemli görünüyor. Böyle tanıklar her zaman var olmuştur ve onların tanıklıkları değerlidir.

M: Elbette. Kendini-idrakle ilgili gerçek bir kez işitildiğinde, asla unutulmaz. Toprağa atılmış bir tohum gibi, uygun mevsimi bekleyecek ve filizlenip güçlü bir ağaç haline gelecektir.

41 -Tanıklık Tutumunu Gelistirin

Soran: Gerçeğe-varmış insanın günlük ve saatlik zihin hali nedir? O nasıl görür, işitir, yer, içer, uyanır ve uyur? Bizim kinden farklı durumda olduğunun kanıtı nedir? Gerçeğe varmış denilen kimselerin kendi sözlü beyanları dışında, onların durumlarını nesnel olarak saptamanın bir yolu yok mudur? Onların psikolojik ve sinirsel tepkilerinde, metabolizmaların da ya da beyin dalgalarında veya psikosomatik yapılarında bazı gözlemlenebilir farklılıklar yok mudur?

MAHARAJ: Fark bulabilir ya da bulamayabilirsiniz. Her şey sizin gözlemleme kapasitenize bağlıdır. Bununla beraber, **nesnel farklılıklar en az önemi olanlardır. Önemli olan onların tutum ve davranışlarıdır ki bu tam bir bağımlılıklardan kurtulmuşluk, girişkenlikten uzaklık, ayrı duruş halidir.**

S: Bir gnani, çocuğu öldüğünde kederlenmez mi ya da acı çekmez mi?

M: Acı çekenlerle birlikte acı çeker. Olay kendi başına pek az önem taşır, fakat o, acı çekmekte olan varlığa karşı şefkat ve merhametle doludur; o varlık ister diri ister ölü olsun, ister beden içinde, ister dışında olsun. Ne de olsa sevgi ve şefkat onun doğasıdır. O yaşayan her şeyle birdir ve sevgi, eylem ha lindeki o birliktir.

S: insanlar ölümden pek fazla korkuyorlar.

M: Gnaıi hiçbir şeyden korkmaz. Fakat o, korkan insana acır. Aslında doğmak, yaşamak ve ölmek doğaldır. Korkmak doğal değildir. Olaya, elbet ki dikkat verilir.

S: Ölenin ardından edilen dualara ne dersiniz?

M: Ölenler için elbette dua edin. Bu onları çok memnun eder. Onların gururları okşanmış olur. Gnani'nin sizin dualarınıza ihtiyacı yoktur. Onun kendisi sizin dualarınıza yanıttır.

S: Kuşkusuz ki bedenin çözüşmesi önemli bir olaydır, bir gnani için bile.

M: Bir gnani için önemli bir olay yoktur, birinin en yüksek hedefe ulaşması dışında. Ancak o zaman onun gönlü sevinçle dolar.

Diğer her şey önemsizdir. Tüm evren onun bedenidir ve tüm hayat onun hayatıdır. Işıklı bir kentte bir ampul bozulduğunda bu durum enerji şebekesini etkilemediği gibi, bir bedenin ölümü de bütünü etkilemez.

S: Parça bütün için önemli olmayabilir ama o parça için önemlidir. Bütün bir soyutlamadır ama parça somut, gerçek olandır.

M: Bunu siz söylüyorsunuz. Bana göre bunun tersidir -bütün gerçektir, parça ise gelir ve gider. Parça, isim ve şekil değiştirerek tekrar tekrar doğar; gnani değişkeni mümkün kılan Değişmez Gerçek'tir. Fakat o sizi ikna edemez. Bunu kendi deneyiminizle bulmak zorundasınız. Bence her şey bir ve her şey eşittir.

S: Günah ve sevap bir ve eşit midir?

M: Bunlar hepsi insan-yapısı değerlerdir! Onlar bana göre nedir? Mutluluk ile sonuçlanan sevaptır, keder ile sonuçlanan ise günahtır. Her ikisi de zihin halleridir. Benimkisi ise zihin hali değil.

S: Bir sadhana olarak sessizlik uygulamak etkili midir?

M: Aydınlanma uğruna her ne yaparsanız sizi ona yakınlaştı

rır. Aydınlanmayı hatırlamaksızın yaptığınız her şey sizi ona uzak düşürür. Fakat konuyu neden karmaşık hale sokalım? Tüm sözlerin ve düşüncelerin üstünde ve ötesinde olduğunuzu bilin, yeter. Olmak istediğiniz şeysiniz siz zaten. Bunu aklınız da tutun, yeter. Hiçbir şey istemeyin, çünkü hiçbir eksiğiniz yok. Amaçladığınız şeyi bulmanızı önleyen şey onu arayışınızdır.

S: Siz her şeye karşı öylesine ilgisiz görünüyorsunuz ki!

M: Ben ilgisiz değilim, ben tarafsızım. Bana ve benimkine öncelik vermem. Bir sepet toprak ve bir sepet mücevher, her iki si için de istek taşımam. Hayat ve ölüm benim için aynıdır.

S: Tarafsızlık sizi ilgisiz yapıyor.

M: Tersine, şefkat ve sevgi benim özümdür. Tüm eğilim ve tercihlerden uzak, sevmekte özgürüm.

S: Buda, aydınlanma fikrinin son derece önemli olduğunu söylemişti. İnsanların çoğu ise aydınlanma yolunda çaba göstermek şöyle dursun, ömürleri boyunca aydınlanma diye bir şeyin olduğunu dahi bilmeksizin yaşarlar. Bunu bir kez işitmiş olsalar, bir tohum, hiç ölmemek üzere ekilmiş olurdu. Bu nedenle, o her yıl sekiz ay boyunca bikhu'larını durmadan vaaz vermeleri için gönderirdi.

M: " **İnsan yiyecek, giyecek, barınak, bilgi, sevgi verebilir, fakat en yüce armağan aydınlanma müjdesidir**" derdi benim Gurum. Haklısınız, aydınlanma en yüce hayırdır. Ona bir kez kavuşursanız, onu kimse sizden alamaz.

S: Eğer siz Batı'da böyle konuşacak olsanız insanlar sizi deli sayarlardı.

M: Elbette öyle sayarlardı! Bilgisizlere göre onların anlayamadıkları her şey deliliktir. Ne olur ki? Varsın oldukları gibi olsunlar.

Benim olduğum gibi oluşum benim liyakatim değil, onların oldukları gibi oluşları da onların kusurları değil. En Yüce Gerçek kendisini sayısız yolla tezahür ettirir. Onun adları ve şekilleri sonsuzdur. Her şey aynı okyanustan çıkar ve her şey orada birleşip bir olur; her şeyin kaynağı birdir. Nedenler ve sonuçlar aramak, zihnin vakit geçirmek için yaptıklarıdır (eğlencesidir). Olan her şey sevilmeye değer. Sevgi bir sonuç değil, o, varoluşun zeminidir. Her nereye gitseniz, orada varlık, bilinç ve sevgi bulacaksınız.

Niçin seçimler, ayrımlar yapmalı?

S: Doğal nedenlerden ötürü (seller ve depremlerde olduğu gibi) milyonlarca hayat söndüğünde, ben kederlenmem. Ama bir insan bir başkasının eliyle

öldürüldüğünde son derece üzülürüm. Kaçınılmaz olanın kendine özgü bir yüceliği vardır, fakat öldürmek kaçınılabilir bir şey ve bu yüzden çirkin ve tümüyle dehşet verici.

M: Her şey olduğu şekilde olur. Felaketler olur, ister doğal is ter insan elinden çıkan, dehşete düşmeye gerek yoktur.

S: Nedensiz bir şey nasıl olabilir?

M: Her olayda evrenin tümü yansır. Nihai (en son) nedeni izlemek olanaksızdır. Neden ve sonuç fikri sadece bir düşünme ve konuşma tarzıdır. Nedensiz oluşumları biz imgeleyemeyiz (tahayyül edemeyiz) ama bu neden-sonuç olgusunun varlığını

kanıtlamaz.

S: Doğanın zihni yoktur, dolayısıyla sorumsuzdur. Fakat insanın bir zihni var. O neden öylesine yoldan çıkmış ve bozulmuş?

M: Bozukluğun nedenleri de doğaldır - kalıtım, çevre ve ben zeri. Çok çabuk mahkûm ediyorsunuz. Başkaları hakkında dertlenmeyin. Önce kendi zihninizle uğraşın. **Zihninizin de doğanın bir parçası olduğunu idrak ettiğinizde dualite biter.**

S: Burada benim derinliğine erişemediğim, anlayamadığım bir gizem var. Zihin nasıl doğanın bir parçası olabilir? **M:** Çünkü doğa zihindedir, zihin olmazsa doğa nerede kalır?

S: Eğer doğa zihnin içindeyse ve zihin benimse, doğayı kontrol edebilmeliydim ki gerçekte durum bu değil. Benim kontrolümün ötesindeki güçler davranışlarımı belirliyorlar.

M: Tanıklık tutumunu geliştirin, kendi deneyiminizle görecek siniz ki tarafsızlık ve tutkusuzluk (bağımlılıklardan kurtuluş) kontrolü sağlayacaktır. Tanıklık hali güç ve kudret doludur. Onda pasif olan hiçbir şey yoktur.

42 -Gerçek ifade Edilemez

Soran: içimde, önceki benden bağımsız olan yeni bir ben'in meydana çıktığını fark ettim. Onlar bir bakıma birlikte bulunuyorlar.

Önceki ben alışkın olduğu üzere devam ediyor, yenisi onu kendi haline bırakıyor fakat kendisini onunla özdeşleştirmiyor.

Maharaj: Eskisi ile yenisi arasındaki başlıca fark nedir?

S: Eski ben her şeyin tarifini ve açıklamasını istiyor. **O** şeylerin (olayların) söz ile birbirlerine uygun hale getirilmelerini istiyor.

Yeni olan, sözel açıklamalara aldırmıyor - o olanları oldukları gibi kabul ediyor ve onlarla daha önceden hatırlananlar arasında ilişki kurmaya çalışmıyor.

M: Alışılagelmiş olanlarla spiritüel olanlar arasındaki farkın tam ve sürekli biçimde farkında oluyor musunuz? Yeni ben'in eskisine karşı tutumu nedir?

S: Yenisi eskisini sadece seyrediyor. O ne dostça ne düşmanca. O, eski ben'i her şeyle birlikte kabul ediyor. Onun varlığını yadsımıyor, fakat değerini ve gerçekliğini kabul etmiyor.

M: Yeni eskinin mutlak reddidir. İzin veren yeni, gerçekte yeni değildir. O sadece eskinin yeni bir tutumudur. Gerçekten yeni olan eskiyi bütünüyle siler. İkisi birlikte olamazlar. Sürekli bir kendini yadsıma süreci, eski fikirlerin ve değerlerin sürekli şekilde reddedilmesi var mı, yoksa ortada sadece bir karşılıklı hoşgörü mü var? Onların ilişkileri nedir?

S: Belli bir ilişkileri yok. Onlar bir arada bulunuyorlar.

M: Eski ve yeni ben'den söz ederken zihninizdeki kimdir? Her ikisi arasında bellek sürekliliği bulunduğuna ve her biri diğerini anımsadığına göre, iki ben'den nasıl söz edebilirsiniz?

S: Biri alışkanlıkların tutsağı, diğeri değil. Biri her şeyi kavramlaştırmakla meşgul, diğeri tüm fikirlerden bağımsız.

M: Neden iki ben? Bağımlı olanla özgür olan arasında bir ilişki olamaz. Sadece birlikte bulunma olgusu dahi onların temelde bir olduklarının

kanıtıdır. Bir tek ben vardır - o her zaman *şimdidir.* Sizin diğer ben dediğiniz -eski ya da yeni- tek bir ben'in bir hali, bir başka görünümüdür. Ben tektir. Siz o ben' siniz. Siz neydiniz ve ne olacaksınız gibi fikirlere sahipsiniz, fakat fikirler gerçek Ben değildir: Şimdi burada, benim karşımda otururken siz hangi bensiniz? Eskisi mi, yenisi mi?

S: İkisi çatışma halinde.

M: Olan ile olmayan arasında nasıl bir çatışma olabilir? Çatışma eskinin karakteristiğidir. Yeni ortaya çıktığında artık eski yoktur. Yeni'den ve çatışma'dan aynı anda söz edemezsiniz. Yeni ben için uğraşma çabası bile eski ben'e aittir. Her nerede ki çatışma, çabalama, mücadele ve bir değişme özlemi vardır, o yeni değildir. Siz o alışılagelmiş çatışma yaratıp sürdürme eğiliminden ne ölçüde kurtulmuş bulunuyorsunuz?

S: Şimdi farklı bir insan olduğumu söyleyemem. Fakat kendi hakkımda gerçekten yeni şeyler, önceden bildiklerimden öylesine farklı haller keşfettim ki onlara yeni demekte haklı olduğumu hissediyorum.

M: Eski ben sizin kendi "ben"inizdir. Ondan bir anda ve nedensiz fışkırıp gelen hal ise "ben"den bir iz taşımaz; siz ona "Tanrı"

diyebilirsiniz. Kökü ve tohumu olmayan, filizlenip büyümeyen, çiçek ve meyve vermeyen, bir anda tüm görkemiyle, gizemli ve harikulade bir şekilde meydana çıkan, işte siz ona "Tanrı" diyebilirsiniz. O tamamen beklenmedik ama kaçınılmaz olandır, alabildiğine bildik, ama alabildiğine şaşırtıcı, bütün umutlardan ileride ama mutlak biçimde kesin ve kuşku götürmez olandır.

Onun bir nedeni olmadığından, bir engeli de yoktur. O bir tek yasaya uyar; o da özgürlük yasası. Herhangi bir şeyde devamlılık, art arda sıralanış, bir aşamadan diğerine geçiş gibi durumlar söz konusuysa o gerçek değildir. Gerçekte ilerleme yoktur, o nihai, mükemmel, hiçbir şeye ilişkin olmayandır.

S: Onu nasıl oluşturabilirim?

M: Onu oluşturmak için hiçbir şey yapamazsınız, ama engel yaratmayabilirsiniz. Zihninizi dikkatle gözleyin, o nasıl meydana geliyor, nasıl işliyor? Zihninizi dikkatle gözlediğiniz zaman kendinizi gözlemci olarak keşfedersiniz. Hareketsiz durur, sadece dikkatle gözlerseniz, kendinizi gözlemcinin ardındaki ışık olarak keşfedersiniz. Işığın kaynağı karanlıktır, bilginin kaynağı ise bilinmeyendir. Yalnızca o kaynak var olandır. O kaynağa geri dönün ve orada kaim. O gökyüzünde ya da her yanı dolduran esirde (eterde) değildir. Tanrı yüce ve harikulade olan her şeydir; Ben hiçbir şeyim, hiçbir şeyim yok, hiçbir şey yapamam.

Ama ne var ki her şey benden kaynaklanır - kaynak ben'im; orijin benim.

Gerçek sizin içinizde patlak verdiğinde, buna Tanrı'yı deneyimlemek diyebilirsiniz. Ya da bu daha çok, Tanrı'nın sizi deneyimleyişidir. Siz kendinizi bildiğiniz zaman Tanrı sizi bilir. Gerçek, bir sürecin sonucu değildir; o bir patlamadır. O kesinlikle zihnin ötesindedir; fakat sizin bütün yapabileceğiniz, zihninizi iyi bilmektir. Zihnin size yardım edeceğinden değil, fakat zihni iyi bilirseniz, onun sizi kısıtlamasından sakınabilirsiniz. Çok dikkatli, uyanık olmalısınız, yoksa zihniniz size hilebazlık eder. Bu bir hırsızı gözetlemeye benzer - hırsızdan bir şey beklediğinizden değil, soyulmak istemediğinizden. Aynı şekilde, ondan hiçbir şey beklemeden zihninize bir hayli dikkat vermelisiniz.

Ya da bir başka örnek alalım. Biz uyanırız ve uyuruz. Günün yorgunluğunun ardından uykunuz gelir. Şimdi, ben mi

uykuya varırım, yoksa uyku halinin karakteristik özelliği olan dalgınlık, iptal hali mi bana gelir? Bir başka deyişle, uyanığız, çünkü uyku hali içindeyiz. Biz gerçekte bir uyanıklık hali içine uyanmış olmuyoruz. Uyanıklık halinde cehalet yüzünden dünya ortaya çıkar ve insanı bir uyanık-rüya haline götürür. Uyku da uyanıklık da yanlış adlandırılmışlardır. Biz sadece rüya görmekteyiz. **Gerçek uyanıklığı ve gerçek uykuyu ise ancak *gnani* bilir.** Rüyamızda uykuda ya da uyanık olduğumuzu görmekteyiz. Uç hal sadece üç çeşit rüya halidir. Her şeye rüya muamelesi yapmak özgürlüğe ulaştırır. Rüyalara gerçeklik atfettiğiniz sürece onların kölesisiniz. Siz falanca olarak doğduğunuzu hayal ettikçe o falancanın kölesi haline gelirsiniz. Kö-

leliğin özü kendinizi bir süreç olarak, geçmişi ve geleceği varmış gibi imgelemektir. Gerçekte bizim geçmişimiz yok, bizler bir süreç değiliz, biz büyüyüp gelişmeyiz, çürüyüp bozulmayız ve her şeyi bir rüya olarak görür ve onun dışında dururuz.

S: Sizi dinlemekte ne yararım olur?

M: Ben sizi kendinize geri dönmeye davet ediyorum. Sizden bütün istediğim kendinize, içinize bakmanızdır.

S: Ne amaçla?

M: Siz yaşıyor, hissediyor, düşünüyorsunuz. Yaşamanıza, hissetmenize ve düşünmenize dikkatinizi vermekle kendinizi onlardan kurtarır, onların ötesine geçersiniz. Kişiliğiniz erir, çözüşür ve sadece tanık kalır. Sonra tanığın da ötesine geçersiniz. Bunun nasıl gerçekleştiğini sormayın, içinizi arayın, o kadar.

S: Kişi ile tanık arasındaki farkı oluşturan şey nedir?

M: Her ikisi de bilincin halleridir. Birinde arzu eder ve korkarsınız, diğerinde ise acı ve hazdan etkilenmez, olaylardan rahatsız olmaz, sükûnetinizi yitirmezsiniz. Onları gelip geçmelerine bırakırsınız.

S: İnsan nasıl daha üstün bir halde, yani saf tanıklık halinde karar kılar?

M: Bilinç kendi başına parlamaz. O, ondan öte olan bir ışık sayesinde parlar. Bilincin rüya gibi (hayali) karakteristiğini görmüş

olarak, onun içinde göründüğü, ona varlık veren ışığı arayın. Orada bilincin içeriği ve bu içeriğin farkındalığı vardır.

S: Biliyorum ve bildiğimi biliyorum.

M: Tam öyle, tabii, ikinci bilişin koşulsuz olması ve zaman ile kayıtlı olmaması şartıyla. Bilineni unutun, fakat bilen olduğunuzu hatırda tutun. Deneyimleriniz içine sürekli dalıp kalmayın. **Deneyimcinin ötesinde olduğunuzu, hiç doğmamış ve hiç ölmez olduğunuzu hatırlayın. Bunu hatırladıkça saf bilginin niteliği, koşulsuz farkındalığın** ışığı belirecek.

S: İnsan hangi noktada gerçeği deneyimler?

M: Deneyim değişimdir, o gelir ve gider. Gerçek ise bir olay değildir, o deneyimlenemez. O bir olayın algılandığı şekilde al-gılanabilir değildir. Gerçeğin gelmesi için bir olayın vuku bulmasını bekliyorsanız hep bekleyeceksiniz demektir; çünkü gerçek ne gelir, ne de gider. O, farkına varılacak olandır, umularak beklenecek olan değil. O, gelişine önceden hazırlanılarak beklenecek bir şey değildir. Fakat gerçeği özlemek, aramak, aslında gerçeğin hareket, işleyiş ve eylem halindeki tezahürleridir. Bütün yapabileceğiniz, gerçeğin bir olay olmadığı, vuku bulmadığı, vuku bulan, gelip geçen herhangi bir şeyin ise gerçek olmadığı hakkındaki merkezi noktayı kavramaktır. Olayı sadece olay, geçici olanı geçici, deneyimi sadece deneyim olarak görün, yapabileceğiniz her şeyi yapmışsınız demektir. O zaman gerçeğe karşı açık olursunuz, ondan etkilenir hale gelirsiniz; artık olayları ve deneyimleri gerçekmiş gibi görmediğinizden, eskiden olduğu gibi ona (gerçeğe) karşı zırhlı olmazsınız. Fakat bir hoşlanma ya da hoşlanmama söz konusu olduğu anda, gerçek ile aranıza bir perde çekmiş olursunuz.

S: Ne dersiniz, gerçek kendini bilgiden çok eylemde mi ifade eder. Ya da o bir tür his midir?

M: Gerçeği ne eylem, ne his, ne düşünce ifade eder. Gerçeğin ifadesi diye bir şey yoktur. Siz hiç yoktan ortaya bir dualite çıkarıyorsunuz. Yalnızca gerçek vardır, başka hiçbir şey yoktur. Uyanıklık, rüya ve uyku, bu üç hal ben değildir ve ben onların içinde değilim. Ben öldüğümde, dünya "Oh, Maharaj öldü!" diyecek. Ama benim için bunlar boş ve anlamsız sözler. Guru'nun imajı önünde ibadet edilirken, her şey sanki o uyanır, yıkanır, yer, içer, dinlenir, yürüyüşe çıkar, döner, her şeyi kutsar ve yine uykuya dalarmış gibi vaki olur. **Her şeye en küçük ayrıntısına kadar uyulur ama bütün bunlara bir gerçeksizlik, düşsülük duygusu eşlik eder.** Benim için durum böyle. Her şey gerektiğince olur, ama aslında hiçbir şey olmaz. Ben gerekli gibi görünen şeyleri yaparım, fakat aynı zamanda bilirim ki hiçbir şey gerekli değildir, hayat sadece bir kendi kurduğu hayale inanmaktır.

S: Öyleyse neden yaşamalı? Bunca gereksiz gelip gitme, uyanıp uyuma, yiyip sindirme niye?

M: Hiçbir şey benim tarafımdan yapılmaz, beklemediğim, plânlamadığım her şey olur durur. Ben sadece olayları izlerim, onların gerçek olmadıklarını bilerek.

S: Siz aydınlanmanızın ilk anından beri hep böyle miydiniz?

M: Üç hal her zamanki gibi dönüşümlü olarak birbirini izler - uyanma, uyuma ve tekrar uyanma vardır; fakat bunlar bana olmaz. Onlar sadece vaki olurlar. Bana göre hiçbir şey vaki olmaz. Bir şey vardır ki o değişmez, kımıldamaz, kaya gibi, saldırılamazdır; bu, saf bir **varoluş-bilinç-mutluluğu** kütlesidir ki asla onun dışında değilim. Hiçbir şey beni onun dışına çıkara-maz, hiçbir işkence, hiçbir felaket.

S: Ama hâlâ bilinçlisiniz!

M: Evet ve hayır. Huzur ve barış vardır - derin, uçsuz bucaksız, sarsılmaz. Olaylar bellekte kayıtlıdırlar ama hiç önemleri yoktur.

Onların hemen hemen farkında değilim.

S: Eğer sizi doğru anlıyorsam, bu hal size yetiştirme ve terbiye yoluyla gelmedi.

M: Geliş yoktu, o öyle idi - her zaman. Ve aniden bir keşif oldu. Tıpkı doğumda dünyayı bir anda keşfetmeniz gibi, ben de bir anda gerçek varlığımı keşfettim.

S: O bulutlarla örtülüydü de sizin *sadhana'nız* mı sisi dağıttı? Gerçek halinizi berrak bir şekilde anladığınız zaman, o öyle berrak olarak kaldı mı, yoksa yeniden kapandı mı? Durumunuz kalıcı mı, kesintili mi?

M: Tamamen kalıcı ve değişmez. Ben her ne yaparsam yapayım, kaya gibi sağlam. Bir kez gerçeğe uyandığınızda, artık onda kalırsınız. Bir çocuk ana rahmine geri dönmez! O basit bir haldir, en küçükten küçük, en büyükten büyük. O apaçıktır, yine de tarife sığmaz.

S: Ona ulaşmanın yolu var mı?

M: Her şey yol olabilir, yeter ki ilgilenin. Sadece sözlerim üzerinde çok düşünüp, onların tüm anlamını kavramaya çalışmak dahi bir *sadhana'dır* ki bu duvarı yıkmaya tamamen yeter. Hiçbir şey beni rahatsız etmez. Rahatsızlığa direnç göstermem, bu nedenle o benimle kalmaz. Sizin tarafınızda hayli dert ve sıkıntı var. Benim tarafımda ise hiç yok. Benim tarafıma gelin, siz sıkıntılara açıksınız. Benim ise bağışıklığım var. Her şey olabilir - gerekli olan samimi ilgidir, içtenlik bunu gerçekleştirebilir.

43 -Cahillik Fark Edilebilir, *Gnana* Edilemez

Soran: Öğretiniz yıldan yıla hep aynı kalıyor. Görünüşe göre bize söylediklerinizde hiç ilerleme olmuyor.

Maharaj: Bir hastanede hastalar tedavi edilip iyileşirler. Tedavi rutindir, hemen hiç değişmez, ama sağlık tekdüze değildir.

Benim öğretim rutin olabilir, ama onun meyveleri insandan insana yenidir.

S: Kendini-idrak nedir? Kendini-bilen insan kimdir? *Gnani* nesiyle fark edilir?

M: *Gnana'nın* belirleyici ibaretleri yoktur. Tanınabilen ancak cahilliktir, *gnana* değil. Bir *gnani* de özel bir kimse olduğu savında değildir. Kendi büyüklüğünü ve eşsizliğini ilan edenlerin hiçbiri *gnani* değildir. Onlar bazı olağandışı gelişmeleri kendini-idrakle karıştırarak yanılıyorlar. Bir *gnani* kendini *gnani* olarak ilan etme eğilimi göstermez. O kendini tamamen normal kabul eder, gerçek doğasına sadık olarak. Kendini her şe ye gücü yeten, her şeyi bilen ilâhi bir varlık ilan etmek cahilliğin açık göstergesidir.

S: Gnani kendi deneyimini cahil olana aktarabilir mi? Gnana

bir insandan bir diğerine aktarılabilir mi?

M: Evet, aktarılabilir. Bir Gnani 'nin sözleri, cahilliği ve karanlığı zihinden kovabilecek güçtedirler. Önemli olan sözler değil,onların ardındaki güçtür.

S: Bu güç nedir?

M: İnsanın kendi direkt deneyimiyle vardığı gerçeğe dayanan bilgi ve inancın gücü.

S: Bazı aydınlanmış kimseler bilginin alınması değil, mutlaka liyakatle kazanılması gerektiğini söylüyorlar. Bir başkası ancak öğretebilir, öğrenmek ise insanın kendi işidir.

M: Aynı kapıya çıkar.

S: Yıllar boyunca Yoga uygulayıp da hiçbir sonuç almayan birçok kişi var. Onların başarısızlıklarının nedeni ne olabilir?

M: Bazıları trans bağımlısı olmuşlardır, bilinçleri askıya alınmış olarak. Bilinç tam uyanıklıkta olmadıkça ne ilerleme ola bilir ki?

S: Birçokları, bilinçleri iyice açık ve keskin olarak samadhi (vecit, vecde dalış) pratikleri yapıyorlar, ama onlar da hiçbir sonuca varamıyorlar.

M: Ne sonuç bekliyorsunuz? Ve gnana neden herhangi bir şeyin sonucu olsun? Bir şey bir başka şeye yol açar, fakat gnana nedenlere ve sonuçlara bağlanabilecek bir "şey" değildir. O tümüyle nedensellik (Neden-Sonuç Yasası) ötesindedir. O Öz'de yer alıştır. Yogi birçok keramete sahip olabilir ama öte yandan öz varlığı konusunda cahil kalabilir. Gnani sıradan biri olarak görünebilir ve kendini öyle hissedebilir, ama o Öz'ü iyi bilir.

S: Kendini-bilmeyi içtenlikle isteyip uğraştıkları halde kısır sonuçlarla kalanlar var. Bunun nedeni ne olabilir?

M: Onlar bilginin kaynaklarını yeterince araştırmamışlardır, onlar duyularını, duygularını ve düşüncelerini yeterince iyi bilmiyorlardır. Bu bir gecikme nedeni olabilir. Diğeri; bazı arzular hâlâ canlı olabilir.

S: Sadhana'da inişler ve çıkışlar kaçınılmazdır. Ama istekli ve içten arayan kişi her şeye rağmen, zor da olsa sebatla yoluna devam eder. Gnani böyle bir varlık için ne yapabilir?

M: Eğer arayan kişi ciddi ve istekli ise ışık verilebilir. Işık herkes içindir ve her zaman orada hazırdır, fakat arayanlar azdır ve bu az olanlar arasında,

hazır olanlar ise çok daha seyrektir. **Zihin ve gönül olgunluğu** vazgeçilmez gerekliliktir.

S: Siz kendi çabanızla mı yoksa Gurunuz'un himmetiyle mi kendinizi idrak ettiniz?

M: Onunki öğreti idi, benimki güven. Ona olan güvenim, onun sözlerini doğru olarak kabul etmem, onların derinliğine girmemi, onları yaşamamı sağladı ve böylece ne olduğumu idrak ettim. Gurum'un şahsı ve sözleri ona güvenmemi sağladı ve güvenim onları verimli kıldı.

S: Fakat bir Guru sözsüz, güvensiz, hazırlık olmadan, öylece gerçeğe vardırabilir mi?

M: Evet, yapabilir, fakat alıcı nerede? **Bakın, ben Gurum'a çok uyumlanmıştım**, ona tamamen **güveniyordum**, içimde **pek az direnç** vardı, böylece **her şey kolayca ve süratle** oldu. Fakat herkes bu denli şanslı değildir. Tembellik ve sabırsızlık çoğu kez yolu kapatır ve onlar görülüp kaldırılıncaya kadar ilerleme yavaş olur. Sadece bir dokunuş, bir bakış, bir düşünce ile hemen orada gerçeğe varanların hepsi bunun için olgunlaşmış, hazır olanlardır. Ama böyleleri çok azdır. Çoğunluğun ise olgunlaşmak için bir süreye ihtiyacı vardır. Sadhana olgunlaşmayı hızlandırır.

S: İnsanı ne olgunlaştırır? Olgunlaştırıcı faktör nedir?

M: İçtenlik kuşkusuz. İnsan gerçekten istekli olmalıdır. Aslında gerçeğe-varmış insan en içten kişidir. Her ne yaparsa onu tam yapar, çekinmeden, sınır koymadan. **Dürüstlük sizi gerçeğe götürecektir**.

S: Dünyayı sever misiniz?

M: Canınız yandığında ağlarsınız. Neden? Çünkü kendinizi seversiniz. Sevginizi sadece bedeninizle sınırlandırarak onu şi şe içine hapsetmeye kalkışmayın, onu açık tutun. O zaman o her şeyi sevmek olur. Bütün sahte kimlikler atıldığında, geriye o herşeyi kucaklayan sevgi kalır. Kendi hakkınızda edinmiş olduğunuz bütün fikirlerden kurtulun, hatta Tanrı olduğunuz fikrinden bile.

Kendini tanımlamanın hiçbir şekli doğru ve geçerli değildir.

S: Ben vaatlerden yoruldum. Bütün vaktimi ve enerjimi alan ve bir şey getirmeyen sadhana'lardan bıktım. Gerçeği şimdi ve burada istiyorum. Bu mümkün mü?

M: Elbette mümkün, ama gerçekten sadhananız da dahil olmak üzere her şeyden bıkmışsanız. Dünyadan ve Tanrı'dan hiçbir şey talep etmediğiniz, hiçbir şey aramadığınız, hiçbir şey beklemediğiniz zaman **En Yüce Hal size gelecektir, davet edilmeden ve beklenmeden!**

S: Eğer bir adam aile hayatı içine kapanmış, dünya işlerine boğulmuş ise onun, kutsal metinlerde emredildiği gibi, sadha raa'smı titizlikle uygulaması ona sonucu sağlayacak mıdır?

M: O, sonuçları alacaktır, fakat tıpkı bir koza gibi onların içi ne sarılıp sarmalanmış olarak.

S: Birçok ermiş kişi diyor ki siz olgun ve hazır olduğunuzda gerçeğe varacaksınız. Onların sözleri doğru olabilir ama pek işe yaramıyorlar. Bir çıkış yolu bulunmalı, zaman gerektiren olgunlaşmadan ve çaba gerektiren sadhana'dan bağımsız bir yol.

M: Bunu bir yol diye adlandırmayın; o daha çok bir tür beceridir. Hatta o bile değildir. Açık ve sessiz kalın, hepsi bu. **Aradığınız şey öylesine yakın ki, bir yol için yer yok**.

S: Dünyada birçok cahil insan ve çok az sayıda gnani var. Bunun nedeni ne olabilir?

M: Başkalarıyla meşgul olmayın, kendinize bakın. Siz var olduğunuzu biliyorsunuz. Kendinize isimleri yük etmeyin sadece olun.

Kendinize vereceğiniz herhangi bir isim ya da şekil gerçek doğanızı gölgeler, örter.

S: Neden gerçeğe varmadan önce arayış sona ersin?

M: Gerçek arzusu arzuların en üstünüdür, ne var ki o yine de bir arzudur. Gerçeğin "olması" için bütün arzulardan vazgeçilmesi gerek. Varolan olduğunuzu hatırlayın. Bu sizin iş sermayenizdir. Onu işletin, çok kâr getirecek.

S: Neden ille de arayış gereksin?

M: Hayat arayıştır. İnsan aramadan edemez. Bütün arayışlar bittiğinde, En Yüce Hal'dir bu.

S: En Yüce Hal neden gelip gider?

M: O ne gelir, ne de gider. O, O'dur. O, ebedi bir haldir, son suz şimdi.

S: Benim için o gelip gidiyor. Size göre değil. Bu farklılık ne den?

M: Belki benim arzularımın olmayışından, belki de siz En Yüce Olan'ı yeterince kuvvetle istemiyorsunuz. Zihniniz tema sı kaybedince umutsuzluğa düşüyor, çaresizlik hissediyor ol malısınız.

S: Bütün hayatım boyunca uğraştım ve çok az şey başardım.Okuyordum, dinliyordum - hepsi boşuna.

M: Dinlemek ve okumak sizin için bir alışkanlık haline gelmiş.

S: Bundan da vazgeçtim. Bugünlerde okumuyorum.

M: Vazgeçmiş olduklarınız önemli değildir. Vazgeçmemiş olduğunuz nedir? Onu bulun ve ondan vazgeçin. Sadhana nelerden vazgeçileceğini aramaktır. Tamamen boşalın.

S: Bir budala, bilgeliği nasıl arzu edebilir? İnsanın bir şeyi arzu etmesi için arzu ettiği şeyi bilmesi gerekir. En Yüce bilinmediği takdirde o nasıl arzulanabilir?

M: İnsan doğal olarak olgunlaşır ve gerçeğe varmak için hazır olur.

S: Fakat olgunlaştırıcı faktör nedir?

M: Kendini-hatırlama, "Ben-im" (var olanım) farkındalığı in sanı kuvvetle ve hızla olgunlaştım. Kendi hakkınızdaki bütün fikirlerden vazgeçin ve sadece olun.

S: Bütün bu yollardan, yöntemlerden, ustalıklardan, bütün bu zihinsel cambazlıklardan usandım. Gerçeği direkt olarak ve derhal idrak etmenin bir yolu var mıdır?

M: Zihninizi kullanmaktan vazgeçin ve sonra olanı görün. Bu tek şeyi mükemmel olarak yapın. O kadar.

S: Ben gençken garip deneyimlerim olurdu, kısa ama unutulmayacak şeyler, hiç ama hiçbir şey olmamak ama yine de tümüyle bilinçli olmak gibi. Fakat tehlike şu ki insan, geçmiş anları belleğiyle yeniden yaratma arzusu duyuyor.

M: Bu hep imgelemedir. Bilincin ışığında her türlü şey olur ve insanın onlardan herhangi birine özel bir önem atfetmesi gerekmez. Bir çiçeğin görülmesi Tanrı vizyonu kadar olağanüstü bir şeydir. Bırakın olan olsun. Neden onları hatırlayarak anıları sorun haline sokmalı? Onlara karşı yumuşak ve tarafsız olun; onları yüksek ve alçak, içsel ve dışsal, kalıcı ve geçici diye ayırmayın. Öteye varın, kaynağa, her ne olursa olsun aynı kalan Öz'e geri dönün. Sizin güçsüzlüğünüz, dünyaya doğmuş

olduğunuz kanısından kaynaklanmakta. **Gerçek şu ki dünya sizin içinizde ve sizin tarafınızdan tekrar tekrar yaratılmakta.**

Her şeyin kendi varlığınızın kaynağı olan ışıktan çıktığını görün. O zaman o ışıkta sevgi ve sonsuz enerji olduğunu anlayacaksınız.

S: Eğer ben o ışık'sam, onu neden bilmiyorum?

M: Bilmek için bilen bir zihne, bilme yeteneği olan bir zihne ihtiyacınız var. Fakat zihniniz daima koşu halinde, asla sakin, asla tam olarak yansıtan değil. Gözleriniz hastayken ay ışığını bütün görkemi içinde nasıl görebilirsiniz?

S: Şöyle diyebilir miyiz: Güneş gölgenin nedeni olduğu sürece, insan gölgede güneşi göremez, insanın yüzünü döndürmesi gerekir.

M: Yine, siz güneş, beden ve gölge üçlüsünü ortaya getirdiniz. Gerçekte böyle ayrımlar yoktur. Benim anlatmaya

çalıştığımın dualitelerle, trinitelerle ilgisi yoktur. Kavramlaştırmayın, sözcüklere dökmeyin. Sadece görün ve olun.

S: Olmak için görmek zorunda mıyım?

M: Ne olduğunuzu görün. Başkalarına sormayın, başkalarının size kendinizi anlatmalarına izin vermeyin, içinize bakın ve görün.

Öğretmenin size söyleyebileceği yalnızca budur. Birin den diğerine gitmeye ihtiyaç yok. Aynı su bütün kuyularda bulunur. Sadece suyu en yakın yerden alın. Benim durumumda su benim içimde ve su ben'im.

44 -"Ben Varolanım" Dogrudur, Diger Her Sey Varılan Sonuçlar Ve Yargılardır

Maharaj: Dünyayı algılayan dünyadan önce mi vardı, yoksa dünya ile birlikte mi var oldu?

Soran: Sabah uyandığımda dünya çoktan orada, beni bekliyor. Tabii ki dünya önce geliyor. Ben de geliyorum, fakat çok daha sonra, en erken doğumumda. Beden benimle dünya arasında aracılık eder. Beden olmasaydı ne ben olurdum ne dünya.

M: Bedeniniz zihninizde görünür (belirir), zihniniz bilincinizin içeriğidir; sizi değiştirmeksizin ebediyen değişip duran bilinç nehrinin hareketsiz tanığısınız siz. Sizin değişmezliğiniz öylesine apaçıktır ki onun farkında olmazsınız. Kendinize iyice bakın, bütün bu yanlış anlamalar ve yanlış fikirler eriyip gidecekler. Nasıl, su içinde yaşayan bütün o küçük canlılar susuz olamazlarsa, öylece bütün evren de sizin içinizde yaşar ve sizsiz olamaz.

S: Biz ona Tanrı deriz.

M: Tanrı sadece zihninizdeki bir fikirdir. Gerçek olan sizsiniz. Kesin olarak bildiğiniz tek şey: "Burada, şimdi ben-im"dir.

"Burayı ve şimdiyi" kaldırın, "ben-im" kalır, saldırılamaz olan. Dünya bellekte mevcuttur, bellek bilince girer, bilinç farkındalık içinde yer alır, farkındalık ise ışığın varoluş suları üzerindeki yansımasıdır.

S: Hâlâ anlamıyorum, Dünya nasıl benim içimde olur, bunun tersi, "ben dünya içindeyim" öylesine apaçıkken...

M: "Ben dünyayım, dünya ben'im" demek bile cahillik işaretidir. Fakat dünya ile özdeşliğim fikrini zihnimde tuttukça ve bunu yaşamımda destekledikçe, içimde bir kuvvet ortaya çıkar ve o cahilliği yıkar, yakar, tamamen yok eder.

S: Cahilliğin tanığı cahillikten ayrı mıdır? "Ben cahilim" demek cahilliğin bir parçası değil midir?

M: Elbette. Söyleyebileceğim tek doğru: "Ben-im (var olanım) "dır. Diğer hepsi yargıya varmak, sonuç çıkarmaktır. Fakat sonuç çıkarmak bir alışkanlık haline gelmiştir. Bütün görme ve düşünme alışkanlıklarını yıkın. "Ben-im duygusu sizin Öz, Tanrı, Gerçek ya da herhangi başka bir adla adlandırabileceğiniz daha derin bir nedenin tezahürüdür. "Benim" dünyadadır; fakat o, dünyadan öteye açılan kapının anahtarıdır. Suda dans eden ay suda görünür, ama onun nedeni su değil, gökteki aydır.

S: Yine de esas noktayı kaçırıyor gibiyim, içinde yaşadığım dünyayı benim yarattığımı; bunun bilinmeyen dünya, "mutlak madde" ya da her ne ise onun üzerinde benim kendi projeksiyonum, hayal gücümün projeksiyonu olduğunu kabul ediyorum. Bir sinema perdesine yansıtılan Resimlerin nasıl sinema perdesiyle bir benzerliği yoksa, benim kendi yarattığım, projekte ettiğim dünya da nihai, gerçek dünyaya hiç benzemeye- bilir. Ancak, bu mutlak dünya benden tamamen bağımsız olarak mevcuttur.

M: Tam öyle, Mutlak Gerçek'in dünyası ki zihniniz onun üzerine göreli, gerçekdışı bir dünya projekte etmiştir, sizden ba-

ğımsızdır, şu basit nedenle ki o kendinizsiniz.

S: Terimlerde çelişki yok mu? Hem bağımsız hem özdeş nasıl olur?

M: Değişim hareketini inceleyin, göreceksiniz. Siz değişmiyor- ken değişebilenin sizden bağımsız olduğu söylenebilir. Fakat değişmez olanın başka herhangi bir değişmeyenle bir olması gerekir. Çünkü dualite karşılıklı etkileşimi gösterir, etkileşim ise değişim demektir. Başka bir deyişle, mutlak maddesel ve mutlak spiritüel, tamamen nesnel ile tamamen öznel aynıdır, hem cevher, hem öz olarak.

S: Uç boyutlu bir filmde, ışığın kendi perdesini oluşturması gibi.

M: Herhangi bir kıyaslama yapılabilir. Kavranılması gereken esas nokta, sizin anılara arzulara ve korkulara dayanan kendi hayal gücünüzün oluşturduğu bir dünyayı kendi üzerinize projekte ettiğiniz ve kendinizi onun içine hapsetmiş olduğunuz- dur. Büyüyü bozun ve kurtulun.

S: Büyü nasıl bozulur?

M: Bağımsızlığınızı hem düşüncede hem eylemde doğrul ay m. Sonuçta her şey sizin kendi hakkınızdaki inancınıza, gördüklerinizin ve işittiklerinizin, düşündüklerinizin ve hissettiklerinizin gerçek olduğu hakkındaki kanınıza bağlı bulunuyor. Neden inancınızı sorgulamıyorsunuz? Hiç kuşku yok, bu dünya bilincin perdesine sizin tarafınızdan resmedilmiştir ve o tümüyle sizin özel dünyanızdır. "Ben-im" duygunuzdur bu dünyada olup da bu dünyadan olmayan. Hiçbir mantık ya da imgeleme çabasıyla

"Ben-im"i, "Ben-değilim"e çeviremezsiniz. Varlığınızı inkârla dahi onu doğrulamış olursunuz. Dünyanın sizin kendi projeksiyonunuz olduğunu bir kez idrak ettiğinizde, ondan kurtulmuşsunuzdur. Kendi imgeleminiz dışında var olmayan bir dünyadan kurtulmaya da ihtiyacınız yoktur! Resim güzel-çirkin, nasıl olursa olsun, onu siz yapmaktasınızdır ve onunla bağlı, sınırlı değilsiniz. Kimsenin onu size zorla kabul ettirmediğini, onu zorla başınıza sarmadığım, bunun, hayalî olanı gerçek gibi kabul etme alışkanlığınızdan ötürü böyle olduğunu idrak edin. Hayal ürünü olanı hayal ürünü olarak görün ve korkudan kurtulun.

Nasıl ışık halıdaki renkleri meydana çıkarırsa, ama ışık renk değilse, öylece, dünya sizden dolayı vardır ama siz dünya değilsiniz.

Dünyayı yaratıp ayakta tutana siz Tanrı ya da takdir-i İlâhi diyebilirsiniz ama nihai olarak, Tanrı'nın varlığının kanıtı sizsiniz, bunun tersi değil. Çünkü Tanrı hakkında herhangi bir soruyu sormak için sizin varlığınız gerekir

S: Tanrı zaman içindeki bir deneyimdir ama deneyimleyen zaman-öt esinde.

M: Deneyimleyen bile ikinci derecede gelir. Birincisi, bilincin sonsuz genişliği, onun ebedi olanağı; olmuş, olmakta ve olacak olan her şeyin ölçüye sığmaz potansiyelidir. Herhangi bir şeye baktığınızda, gördüğünüz o nihai olandır, ama siz bir bulut ya da bir ağaç gördüğünüzü imgelersiniz.

İmgelemeden bakmayı, çarpıtmadan dinlemeyi öğrenin, hepsi bu. Esasta isimsiz ve şekilsiz olana isimler ve şekiller atfetmeyi bırakın, her idrak-algılama şeklinin öznel olduğunu, görülen ya da işitilen, dokunulan ya da koklanan, hissedilen ya da düşünülen, umulan ya da hayal edilen her şeyin gerçekte değil zihinde olduğunu idrak edin, işte o zaman huzuru tadacak ve korkudan kurtulacaksınız.

"Ben-im" duygusu bile saf ışık ile varoluş duygusunun bileşimidir. "Ben", "...im" olmadan bile vardır, o saf ışıktır. Böylece, siz

"Ben" deseniz de, demeseniz de saf ışık vardır. O saf ışığın farkında olun, onu asla kaybetmezsiniz. Varlıkta olma hali, bilinçte farkındalık, her deneyim için ilgi - bu, tarifi olanaksız ama pekâlâ ulaşılabilir olandır, çünkü başka bir şey yoktur zaten.

S: Siz gerçek denen olgudan direkt olarak söz ediyorsunuz - sanki her yanı-kaplayan, her yerde-hazır, ebedi, her şeyi-bilen, her şeye-enerji-veren ilk neden gibi. Gerçeği tartışmayı kesinlikle reddeden başka öğretmenler var. Onlar, gerçeğin zihin- ötesi olduğunu, bütün tartışmaların ise gerçekte var olmayanın (hayalî olanın) mekânı olan zihin alanı içinde bulunduğunu söylerler.

Onların yaklaşımı negatif yoldandır; onlar ger- çek-olmayanı inceden inceye saptar ve onun ötesine geçerek gerçeğe varırlar.

M: Farklılık sadece sözcüklerdedir. Nitekim ben de gerçekten söz ettiğimde, onu gerçekdışı olmayan, mekân-sız, zaman-sız, neden-siz, başlangıçsız, sonsuz diye tarif ederim. Aynı anlama gelir. Bir aydınlanışa götürdüğü sürece, ifade tarzının farklı olmasının ne önemi var? Sizin arabayı çekmeniz ya da itmeniz fark eder mi, o gitmeye devam ettiği sürece? Bir zaman olur, gerçeğe çekiliş duyarsınız, bir başka zamanda ise sahte olanı reddeder, ondan uzaklaşırsınız; bunlar dönüşümlü olarak birbirlerini izleyen ruh halleridir; mükemmel özgürlük için her ikisine de gereksinim vardır. Siz yolun birine ya da diğerine girebilirsiniz -

fakat her sefer o yol o anda en iyisi olandır; siz tam-gönülle gidin, kuşku ve kararsızlıkla zamanı boşa harcamayın. Çocuğun büyümesi için çok çeşitli besinler gereklidir, ama yemek yeme eylemi hep aynıdır. Kuramsal olarak - bütün yaklaşımlar iyidir.

Pratikte ve belirli bir anda, siz ancak tek bir yolda ilerlersiniz. Er ya da geç keşfetme kaderinde olduğunuz ise şudur: Eğer gerçekten bulmak istiyorsanız bir tek yeri kazmak zorundasınız - içinizi.

Aradığınız şeyi -kendinizi bilmeyi ve kendiniz olmayı ve onunla birlikte gelen büyük huzuru- size ne bedeniniz, ne zihniniz verebilir.

S: Kuşkusuz, her yaklaşımda geçerli ve değerli bir taraf vardır.

M: Her durumdaki değer, onun sizde içinizi arama ihtiyacı uyandırmasında yatar. Çeşitli yaklaşımlarla oynamak ve oyalanmak, içe yönelişe karşı duyulan dirençten, özel bir şey, özel bir kimse olma illüzyonunu terk etme zorunluluğundan korkmaktan ileri geliyor olabilir. Su bulmak için oraya buraya küçük çukurlar kazmazsınız, fakat bir yeri derinlemesine delerek bir kuyu açarsınız.

Aynı şekilde, kendinizi bulmak istiyorsanız, kendinizi keşfe çıkmalısınız. Dünyanın ışığı olduğunuzu idrak ettiğiniz zaman, onun sevgisi olduğunuzu da idrak edeceksiniz; idrak edeceksiniz ki bilmek sevmektir, sevmek de bilmektir.

Bütün sevgiler içinde, insanın kendini sevmesi başta gelir. Sizin dünyayı sevmeniz, sizin kendinizi sevmenizin yansımasıdır, çünkü sizin dünyanız

sizin kendi eserinizdir. Işık ve sevgi kişisel değildir (gayri-şahsidir) ama onlar sizin zihninizde kendini iyi bilme ve iyiliğini isteme şeklinde yansır. Biz kendimize karşı daima dostçayız, ama her zaman bilgece değil. Bir Yogi iyi niyetini bilgeliğiyle birleştirebilmiş insandır.

45 -Gelip Geçici Olan, Bir Varlıga Sahip Degildir

Soran: Ben sizinle konuşmaktan çok sizinle olmak için geldim. Sözlerle çok az şey söylenebilir, sessizlikte ise çok daha fazlası aktarılabilir.

Maharaj: Önce sözler, sonra sessizlik. İnsan sessizlik için önce olgunlaşmalıdır.

S: Sessizlik içinde yaşayabilir miyim?

M: Bencilce olmayan iş sessizliğe götürür, çünkü o durumda yardım istemeye gereksinim duymazsınız. Sonuçlara ilgisiz kalarak, en elverişsiz koşullarda çalışmaya istekli olursunuz. Çok yetenekli ya da çok iyi teçhiz edilmiş olmaya aldırmazsınız. Ne de takdir edilmek veya yardım almak istersiniz. Sadece yapılması gerekeni yapar, başarı ve başarısızlığı bilinmeyene bırakırsınız. Çünkü her şeyin nedenini oluşturan sayısız faktör vardır, sizin kişisel çabalarınız bunlardan sadece bir tanesidir. Ne var ki, insanın aklının ve gönlünün sihri öyledir ki, insanın iradesi ve sevgisi birlikte çalıştığı zaman en olmayacak şeyleri oldurur.

S: İş o değerde olunca, yardım istememin ne sakıncası var?

M: İsteme ihtiyacı nereden kaynaklanır? Bu sadece zayıflığı ve endişeyi gösterir. Siz çalışmayı sürdürün, tüm evren sizinle birlikte çalışacaktır. Ne de olsa, doğru olanı yapma fikri size bilinmeyenden gelir. Sonuçlar söz konusu olduğunda onu bilinmeyene bırakın, sadece gereken davranışlarda bulunmayı sürdürün. Siz upuzun neden-sonuç zincirinin yalnızca bir tek halkasısınız. Temelde, tüm olanlar yalnızca zihinde cereyan eder. Bir şey için tam gönülle, sebatla ve sürekli çalıştığınız zaman, o gerçekleşir; çünkü olayları oldurmak zihnin fonksiyonudur. Gerçekte hiçbir şey eksik değildir, hiçbir şeye gereksinim yoktur, bütün işler sadece yüzeydedir. Derinliklerde mükemmel huzur vardır. Bütün sorununuz, kendinizi tarif etmek suretiyle sınırlandırmış olmanızdan kaynaklanıyor. Kendinizi şu ya da bu olarak

düşünmediğiniz zaman bütün çatışma biter. Sorunlarınıza çare bulmak için yapacağınız her girişim başarısızlığa mahkûmdur, çünkü arzunun neden olduğu şey ancak arzudan kurtulmuş

olmakla giderilebilir. Siz kendinizi zaman ve mekân içine kapatmışsınız, bir ömür süresi ve bir beden hacmi içine sıkıştırıp sokmuşsunuz ve böylelikle sayısız doğum ve ölüm, zevk ve acı, umut ve korku çatışmaları yaratmışsınız. İllüzyonları terk etmedikçe sorunlarınızdan kurtulamazsınız.

S: Bir kişi doğal olarak sınırlıdır.

M: Kişi diye bir şey yoktur. Sadece kısıtlamalar ve sınırlamalar vardır. Bütün bunların toplamı kişiyi belirler. Siz *ne* olduğunuzu bildiğiniz zaman kendinizi bildiğinizi düşünüyorsunuz. Fakat *kim* olduğunuzu asla bilmiyorsunuz. Nasıl çömleğin içindeki boşluk çömleğin şekline, hacmine ve kokusuna sahipmiş gibi görünürse, kişi de varmış gibi görünür. Olduğunuzu zannettiğiniz gibi olmadığınızı görünüz. Sizin adlandırılabilir ve tarif edilebilir olduğunuz fikrine karşı var gücünüzle savaşın. Kendi hakkınızda şu ya da bu tabirince düşünmeyi reddedin. Araştırmadan, körü körüne kabullenişinizle kendi kendinize yarattığınız zavallılıktan kurtulmanın başka bir yolu yoktur. Istırap bir sorgulama çağrısıdır, tüm acılar incelenmeyi gerektirir. Düşünme tembelliğine girmeyin.

S: Faaliyet gerçeğin özüdür. Çalışmamakta bir erdem yoktur. Düşünmenin yanı sıra bir şeyler yapılmalı.

M: Dünyada çalışmak zordur, gereksiz çalışmalardan kaçınmak ise daha da zordur.

S: Benim gibi bir kişi için bütün bunlar olanaksız görünüyor.

M: Kendi hakkınızda ne biliyorsunuz? Siz gerçekte neyseniz ancak o olabilirsiniz; siz olmadığınız gibi ancak görünebilirsiniz. Siz mükemmellikten asla ayrılmadınız. Bütün kendini düzeltme fikirleri gelenekseldir, basmakalıptır ve laftan ibarettir. Güneş nasıl karanlığı bilmezse, Öz de Öz-olmayanı'ı bilmez. Başkayı bilerek başkalaşan zihindir. Yine de zihin Öz'den başka bir şey değildir.

Zihin başkası haline gelse de, Öz'den ayrı görünse de yine Öz olarak kalır. Diğer her şey varsayımdır. **Bulut nasıl güneşi hiçbir şekilde etkilememek üzere güneşi örterse, varsayım da, gerçeği yıkmaksızın, örter**. Gerçeği yıkma fikri bile gülünçtür; yıkan daima yıkılandan daha gerçektir. Gerçek en büyük (nihai) yıkıcıdır. Bütün ayrılıklar, her türlü yabancılaşma ve uzaklaşma sahtedir. Her şey birdir - bu her çatışmanın en son çözümüdür.

S: Nasıl oluyor da bunca eğitim ve yardıma karşın hiç ilerleme kaydetmiyoruz ?

M: Biz kendimizi birbirinden tamamen ayrı kişiler olarak imgelediğimiz sürece, aslında kişisel ve kişiliği olmayan (gayrı- şahsi) gerçeği kavrayamayız. Önce, kendimizi yalnızca tanıklar, zamansız ve boyutsuz gözlem merkezleri olarak görmeliyiz ve sonra, hem zihin, hem madde ve her ikisinin de ötesi olan saf farkındalığın sınırsız okyanusunu fark etmeliyiz. **S:** Gerçekte her neysem de, ben kendimi ufak ve ayrı bir kişi olarak hissediyorum, birçokları arasından biri olarak...

M: Sizin kişi oluşunuz, zaman ve uzay (mekân) illüzyonundan kaynaklanmaktadır; siz belli bir noktada belli bir hacim işgal ettiğinizi imgeliyorsunuz; kişiliğiniz, kendinizi bedeninizle özdeşleştirmenizin sonucudur." Düşünceleriniz ve hisleriniz art arda sıralanarak zaman içinde uzanırlar ve belleğin etkisiyle, kendinizi zaman içinde sürekliliğe sahipmişsiniz gibi imgelemenizi sağlarlar. Gerçekte zaman ve uzay sizin içinizde var olurlar; siz onların içinde değil. Bunlar idrak ve algı tarzlarıdır, fakat hepsi bundan ibaret değildir. Zaman ve uzay kâğıt üzerine yazılmış sözcükler gibidirler; kâğıt gerçektir, sözcüklerse sadece bir kullanımdır. Kaç yaşındasınız?

S: Kırk sekiz.

M: Kırk sekiz demenize sebep ne? Size "Ben buradayım" dedirten ne? Sözel alışkanlıklar ön kabullerden, zanlardan doğmuştur.

Zihin zaman ve uzay yaratır ve kendi yarattığını gerçek olarak kabul eder. Hepsi buradadır ve şimdi, fakat onu görmüyoruz.

Gerçekten, hepsi bende ve bendendir. Başka hiçbir şey yoktur.

S: Kişileştirmenin, kendini zaman-uzay içinde sınırlandırmanın nedeni nedir?

M: Var olmayanın nedeni de olmaz. Ayrı bir kişi diye bir şey yoktur. Deneye dayalı bir görüş noktasından dahi çok açıktır ki her şey her şeyin nedenidir, her şey olduğu gibidir, çünkü tüm evren olduğu gibidir.

S: Ama yine de kişiliğin bir nedeni ve maksadı olmalı.

M: Kişilik nasıl meydana gelir? Bellekle. Şimdiyi geçmişle özdeşleştirip onu geleceğe projekte etmekle. Kendinizi bir anlık (bir an süren) olarak düşünün, geçmişsiz ve geleceksiz; o zaman kişiliğiniz erir ve kaybolur.

S: "Ben-im" kalmaz mı?

M: "Kalmak" sözcüğü uygun değil. "Ben-im" sonsuza dek yeniden olandır. *Olmak* için hatırlamaya ihtiyacınız yoktur. Doğrusu şu ki, bir şeyi deneyimlemeden önce, bir varoluş duygusu gereklidir. Şimdiki halde varlığınızla deneyimleriniz birbirine karışmış

durumda. Bütün yapmanız gereken, varlığınızı deneyimlerinizin düğümünden çözerek kurtarmaktır. **Şu ya da bu olmaksızın, sadece olmayı bir kez bilirseniz,** onu deneyimler arasından seçip fark edeceksiniz ve artık isimler ve formlar sizi yanlışa götürmeyecek. Kendini-kısıtlama kişiliğin özü, esasıdır.

S: Nasıl evrensel olabilirim?

M: Fakat zaten evrenselsiniz. Şimdiden olduğunuz bir hale ulaşmaya ne ihtiyacınız vardır ne de olanağınız. Sadece, kendinizi ayrı bir parça olarak imgelemeyi bırakın. Gelip geçici olanın varlığı yoktur. O, görüntüsünü gerçeğe borçludur. Siz bir dünyanın varlığını biliyorsunuz ama dünya sizi biliyor mu? Tüm bilgi sizden akar, tüm varlık ve tüm haz da öyle. Ebedi kaynak olduğunuzu idrak edin ve her şeyi kendinizden kabul edin. Böylesi bir kabul gerçek sevgidir.

S: Söylediklerinizin hepsi kulağa çok hoş geliyor. Fakat insan onu bir yaşam biçimi haline nasıl getirebilir?

M: Evinizi asla terk etmemiş olduğunuz halde, eve giden yolu soruyorsunuz. Yanlış fikirlerden kurtulun, bu yeter. Doğru fikirler toplayıp biriktirmek de sizi bir yere götürmeyecektir. Sadece imgelemeyi (zannetmeyi) bırakın.

S: Bu bir başarma ve kazanma değil, anlama meselesi.

M: Anlamaya uğraşmayın! Yanlış anlamamanız yeter. Özgürlüğe ulaşma konusunda zihninize güvenmeyin. Sizi tutsaklaş- tırmış

olan zihninizdir. Tamamen onun ötesine geçin.

Başlangıcı olmayanın nedeni de olamaz. Ne olduğunuzu biliyordunuz da sonradan unutmuş değilsiniz. Bir kez bildiğinizi unutmazsınız. Cahilliğin başlangıcı yoktur ama sonu vardır. Cahil kimdir diye sorguladığınızda cehalet bir rüya gibi kaybolup gidecektir. Dünya çelişkilerle doludur ve bundan ötürü siz uyum ve huzur arıyorsunuz. Bunları dünya içinde bulamazsınız, çünkü dünya kaosun çocuğudur. Düzen ve uyumu içinizde aramalısınız. Siz ancak bir beden içinde doğduğunuz zaman dünya varlık kazanır. Beden yoksa - dünya da yok. Önce sorun, araştırın: Siz beden misiniz? Dünyayı anlamak daha sonra gelecektir.

S: Söyledikleriniz inandırıcı geliyor, fakat kendini dünyada ve dünyadan bilen bir özel kişiye bunun ne yararı olur?

M: Milyonlarcası ekmek yer fakat bunlardan pek azı buğday hakkında her şeyi bilir. Ve ancak bunlar ekmeği iyileştirebilirler.

Bunun gibi, ancak Öz'ü bilenler, dünyadan öteyi görmüş olanlar dünyayı düzeltebilirler. Onların kişilikle kısıtlı olanlar için değerleri muazzamdır, çünkü bu kişilerin tek kurtuluş umudu onlardır. Dünyada olan dünyayı kurtaramaz; eğer gerçekten dünyaya yardım etmek istiyorsanız, onun dışına çıkın.

S: Fakat insan dünyanın dışına çıkabilir mi?

M: Kim önce doğdu, siz mi dünya mı? Dünyaya öncelik verdiğiniz sürece onunla bağımlı kalırsınız; bir kez, hiçbir kuşku taşımaksızın idrak ederseniz

ki siz dünyanın içinde değilsiniz, dünya sizin içinizdedir, işte onun dışındasınız. Elbette bedeniniz dünyada ve dünyadan olarak kalır, fakat artık onun tarafından yanıltılmazsınız. Bütün kutsal metinler, dünya olmadan önce Tanrı vardı der. Yaratan'ı kim bilir? Ancak Yaratan' dan önce var olan, yaratanları ile birlikte bütün dünyaların kaynağı olan sizin kendi gerçek varlığınız.

S: Bütün söyledikleriniz, dünyanın sizin kendi projeksiyonunuz olduğu hakkındaki varsayımınızla tutarlı görünüyor. Bundan kişisel, öznel dünyanızı, duyularınız ve zihniniz tarafından size verilen dünyayı kastettiğinizi kabul ediyorsunuz. Bu anlamda her birimiz kendi projeksiyonumuz olan bir dünyada yaşıyoruz. Bu özel dünyalar birbirleriyle hemen hiç temas etmiyorlar ve merkezlerindeki "Ben-im"den kaynaklanıp yine ona dönecek onunla birleşiyorlar. Fakat elbette bu özel, kişisel dünyaların ardında bir ortak nesnel dünya olmalı, özel dünyaların onun sadece gölgeleri olduğu bir dünya. Böyle herkesle ortak bir nesnel dünyanın varlığını yadsıyor musunuz?

M: Gerçek ne öznel, ne nesneldir, ne de zihin ya da madde, zaman ya da uzaydır. Bu bölümler, onları algılayabilecek bir kimseye, bilinçli, ayrı bir merkeze ihtiyaç gösterirler. Ama gerçek, hepsi ve hiçbiri, bütünlük ve ayrılık, tümü-kapsayan ve dışlayan, dolgunluk ve boşluk, tümüyle tutarlı ve mutlak biçimde paradoksal olandır. Siz onun hakkında konuşamazsınız, siz ancak onun içinde kendinizi kaybedebilirsiniz. Herhangi bir şeyin gerçekliğini yadsıdığınızda, yadsınamayacak olan bir "artık'la"

karşılaşacaksınız.

Gnani üzerindeki bütün konuşmalar bilgisizliğin göstergesidir. **Bilmediğini imgeleyen, sonra da bilmeye ulaşan zihindir**.

Gerçek bu tür eğilip bükülmeleri bilmez. Yaratıcı olan bir Tanrı fikri bile sahtedir. Ben varlığımı bir başka varlığa mı borçluyum?

Ben var olduğum için her şey vardır.

S: Bu nasıl olabilir? Çocuk dünyaya doğar, dünya çocuğa değil. Dünya eskidir, çocuk ise yeni.

M: Çocuk sizin dünyanıza doğar. Şimdi siz mi dünyanıza doğdunuz yoksa dünya mı size göründü? Doğmak demek, kendiniz merkez olmak üzere çevrenizde bir dünya yaratmak demektir. Fakat siz hiç kendinizi yaratır mısınız? Ya da bir kimse sizi yaratır mı? Herkes kendisi için bir dünya yaratır ve onun içinde, kendi cahilliğinin tutsağı olarak yaşar! Bütün yapmamız gereken hapishanemizin gerçekliğini reddetmekten ibarettir.

S: Nasıl uyku halinin içinde uyanıklık hali tohum şeklinde mevcut ise, çocuğun doğuşu ile birlikte yarattığı dünya da onun doğumundan önce mevcut olmalı. Tohum kimde bulunuyor?

M: Doğuma ve ölüme tanık olan ama doğmayan ve ölmeyende. İşte yalnızca o yaradılışın hem tohumu, hem artığıdır. Zihin ötesinde olanı doğrulamasını zihinden istemeyin. Direkt deneyim tek geçerli doğrulamadır.

46 -Varolusun Farkındalıgı Mutluluktur

Soran: Mesleğim doktorluktur. Operatörlükle başladım, psikiyatri ile devam ettim, aynı zamanda zihin sağlığı ve iman yoluyla şifa üzerine bazı kitaplar yazdım. Ruhsal sağlığın yasalarını öğrenmek için size geldim.

Maharaj: Bir hastayı tedavi etmeye çalışırken, tedaviye çalıştığınız tam olarak nedir? Tedavi nedir? Bir insanın iyileştiğini ne zaman söyleyebilirsiniz?

S: Bedeni tedavi etmeye ve bedenle zihin arasındaki bağlantıyı düzeltmeye çalışırım. Aynı zamanda zihni düzeltmeye çalışırım.

M: Beden ile zihin arasındaki ilintiyi incelediniz mi? Hangi noktada ilintilidirler?

S: Beden ile bedende barınan bilinç arasında zihin yer alır.

M: Beden besinlerden yapılmış değil midir? Ve besinsiz zihin olabilir mi?

S: Beden besinle inşa edilir ve korunur. Besin olmazsa zihin genellikle zayıflar. Ama zihin sadece besin değildir. Bedende dönüştürücü (transforme

edici) bir faktör vardır ki zihni yaratan da odur. Nedir o dönüştürücü faktör?

M: Nasıl odun, odun olmayan ateşi üretirse, beden de beden olmayan zihni üretir. Fakat zihin kime görünür? Sizin zihin de-diğiniz, düşünceleri ve duyguları algılayan kimdir? Odun vardır, ateş vardır ve ateşin keyfini süren vardır. Zihnin keyfini süren kimdir? Acaba o da besinin ürünü müdür, yoksa o bağımsız mıdır?

S: Algılayan bağımsızdır.

M: Nasıl biliyorsunuz? Kendi deneyimlerinize dayanarak konuşun. Siz ne bedensiniz, ne zihin. Böyle söylüyorsunuz. Nasıl biliyorsunuz?

S: Gerçekten bilmiyorum. Öyle tahmin ediyorum.

M: Gerçek kalıcıdır. Gerçek değişmez olandır. Değişen ise gerçek değildir. Şimdi sizin içinizde değişmeyen nedir? Besin olduğu sürece beden ve zihin vardır. Besin kesildiğinde beden ölür, zihin dağılır. Fakat gözlemci yok olur mu?

S: Sanırım olmaz. Fakat kanıtım yok.

M: Siz kendiniz kanıtsınız. Bir başka kanıtınız yoktur ve olamaz da. Siz kendinizsiniz, kendinizi biliyor, kendinizi seviyorsunuz.

Zihin her ne yaparsa kendi sevgisi uğruna yapar. Öz varlığın doğası sevgidir. O sevilir, sever. Beden ve zihni öylesine ilginç ve sevgili kılan Öz'dür.

S: Eğer Öz Varlık, beden ve zihin değilse, o halde o bedensiz ve zihinsiz var olabilir mi?

M: Evet, olabilir. Öz'ün zihinden ve bedenden bağımsız oluşu bir fiilen deneyimleme meselesidir. **O varolandır-farkındalıktır-mutluluktur**. **Varoluşun farkındalığı mutluluktur**.

S: O sizin için bir fiilen deneyimleme meselesi olabilir, ama benim durumum başka. Aynı deneyimi nasıl yaşayabilirim? Hangi uygulamaları yapmam gerekir?

M: Ne beden, ne zihin olduğunuzu bilmek için, kendinizi sürekli gözlemleyin, bedeninizin ve zihninizin etkisi altında kalmadan yaşayın, ölüymüşçesine kendinizi tamamen uzak tutarak yaşayın. Bu beden ve zihin üzerinde hiçbir yetkiniz, kazanılmış hakkınız, hiçbir çıkarınız yokmuşçasına yaşamak anlamına gelir.

S: Tehlikeli!

M: Sizden intihar etmenizi istemiyorum. Bunu yapamazsınız da. Siz sadece bedeni öldürebilirsiniz, ama ne zihinsel süreci durdurabilirsiniz, ne de kendiniz zannettiğiniz kişiyi sona erdirebilirsiniz. Sadece etkilenmez olarak kaim. Böyle tam bir uzaklık, bedene ve zihne karşı kayıtsızlık, sizin özde beden ve zihin olmadığınızın en iyi kanıtıdır. Bedene ve zihne olanları değiştirmek sizin gücünüz dahilinde olmayabilir, fakat siz kendinizi beden ve zihin olarak imgelemeye her zaman bir son verebilirsiniz. Her ne olursa, olanlardan sizin değil, sadece bedeninizin ve zihninizin etkilendiğini kendinize hatırlatın. Hatırlanması gerekeni ne kadar içtenlikle hatırlarsanız, kendinizin, özünüzün o kadar çabuk farkında olursunuz, çünkü bellek deneyim haline gelecektir, içtenlik varlığı meydana koyar. İmgelenen ve istenen gerçekleşir - tehlike buradadır, çıkış yolu da.

Söyleyin bana, **gerçek benliğinizi, içinizdeki değişmez olanı bedeninizden ve zihninizden ayırt etmek için ne gibi adımlar attınız**?

S: Ben bir tıp adamıyım. Bir hayli okudum, inceledim. Kendime sıkı bir disiplin uyguladım. Alıştırmalar, periyodik oruçlar gibi ve ben bir vejetaryenim.

M: Fakat yüreğinizin derinliklerinde istediğiniz nedir?

S: Gerçeği bulmak istiyorum.

M: Gerçek uğruna ödemeye hazır olduğunuz bedel nedir?

S: Teoride her bedeli ödemeye hazırım. Gündelik hayata gelince, gerçekle arama girecek davranışlara tekrar tekrar itiliyorum.

Arzu beni sürüklüyor.

M: Arzularınızı arttırın ve büyütün, öyle ki, onları doyurabilecek hiçbir şey kalmasın, gerçekten gayrı. Yanlış olan arzu değil, onun küçüklüğü ve darlığıdır. Arzu kendini adamadır. Elbette, varlığın gerçek, sonsuz, ebedi özüne adayın kendinizi. Arzuyu sevgiye dönüştürün. Bütün istediğiniz mutlu olmaktır. Bütün arzularınız -onlar her neyseler- sizin mutluluk özleminizin ifadeleridirler. Temelde, kendiniz için iyiyi istersiniz.

S: Bunu istememem gerektiğini biliyorum.

M: Durun! İstememeniz gerektiğini size kim söyledi? Mutlu olmayı istemek neden yanlış olsun?

S: Benlikten kurtulmak gerek, biliyorum.

M: Fakat işte benliğiniz, işte arzularınız, işte mutlu olma özleminiz. Neden? Çünkü kendinizi seviyorsunuz. Elbette sevin kendinizi - bilgece. Yanlış olan, kendinize ıstırap çektirecek şekilde kendinizi akılsızca sevmektir. Riyazetin de, zevk düş-

künlüğünün de hedefi aynıdır - sizi mutlu etmek. Zevke düşkünlük akılsızca olan yoldur, riyazet ise akıllıca olan yol.

S: Riyazet nedir?

M: Bir deneyimden geçtikten sonra onu tekrarlamamaktır. **Gereksiz olandan sakınmak riyazettir.** Zevk ya da acı beklentisi içinde olmamak riyazettir. Durumu her zaman kontrol altında tutmak riyazettir. Arzu kendi başına yanlış değildir. O hayatın kendisidir, bilgide ve deneyimde büyüme, gelişme dürtüşüdür.

Yanlış olan yaptığınız seçimlerdir. Küçücük bir şeyin -yiyecek, seks, güç, ün- sizi mutlu edeceğini hayal etmek kendinizi aldatmaktır. Ancak öz varlığınız kadar sınırsız ve derin bir şey sizi gerçekten, kalıcı olarak mutlu edebilir.

S: Madem ki temelde, kendini sevmenin ifadesi olan arzuda yanlış bir şey yoktur, arzu nasıl idare edilmelidir?

M: Hayatınızı zekice yaşayın, en derindeki benliğinizi daima aklınızda tutarak. Zaten gerçekte istediğiniz nedir? Mükemmellik değil; zaten mükemmel, eksiksiz olansınız. Aradığınız ise, aslında olduğunuzu ifadelendirmektir. Bunun için bir bedene, bir zihne sahipsiniz. Onları ele alın ve size hizmet etmelerini sağlayın.

S: Burada operatör kimdir? Beden-Zihin'i ele alacak olan kimdir?

M: Arınmış zihin öz varlığın sadık hizmetkârıdır. O iç ve dış aletlerin idaresini ele alır ve onları amaçları yolunda hizmet ettirir.

S: Onların amacı nedir?

M: Öz Varlık evrenseldir ve onun hedefleri de evrenseldir. Öz Varlık'ta kişisel bir taraf yoktur. Düzenli bir hayat yaşayın ama onu kendi içinde bir amaç haline getirmeyin. O bir büyük serüvenin çıkış noktası olmalı.

S: Hindistan'a tekrar tekrar gelmemi öğütler misiniz?

M: Eğer içtenseniz, dönüp dolaşmaya ihtiyacınız yoktur. Her nerede olursanız olun, siz kendinizsiniz ve kendi ikliminizi yaratırsınız. Bir yerden bir yere gitmek, yer değiştirmek size kurtuluş getirmez. Siz beden değilsiniz ve bedeni oradan oraya sü-

rüklemek sizi hiçbir yere götürmeyecektir. Zihniniz üç âlemi gezip dolaşmakta özgürdür - onu iyice kullanın.

S: Eğer özgürsem, niçin bir beden içindeyim?

M: Siz beden içinde değilsiniz, beden sizin içinizde! Zihin sizin içinizde. Onlar sizde oluyorlar, çünkü onları ilginç buluyorsunuz.

Sizin doğanız aslında sonsuz bir zevk alma kapasitesine sahiptir. O coşku ve sevgiyle doludur. O, ışıklarını, onun farkındalık odağı içine girenlerin hepsine saçar; hiçbir şey dışlanmaz. O kötülük ve çirkinlik bilmez. O umut eder, güvenir, sever. Siz insanlar, gerçek benliğinizi (özünüzü) bilmemekle neler kaçırdığınızı bilmiyorsunuz. Sizler ne bedensiniz ne de zihin, ne yakıtsınız ne de ateş. Onlar kendi yasaları uyarınca görünür ve kaybolurlar.

Siz, siz olanı, öz varlığınızı seversiniz ve her ne yaparsanız, kendi mutluluğunuz için yaparsınız. Onu bulmak, onu bilmek, onu aziz tutmak sizin temel dürtünüzdür. Hatırlanmayacak derecede eski zamanlardan beri siz kendinizi hep sevdiniz, fakat hiçbir zaman akıllıca sevmediniz. Bedeninizi ve zihninizi akıllıca, özünüzün hizmetinde kullanın, bu yeter. Kendi öz varlığınıza sadık olun, özünüzü mutlak şekilde sevin. Başkalarını kendiniz gibi sevdiğiniz yapmacığına girmeyin. Siz onların sizinle bir olduklarını idrak edinceye kadar onları sevemezsiniz. Olmadığınız gibi görünmeye kalkışmayın, olduğunuz olmayı da reddetmeyin. Sizin başkalarına olan sevginiz, sizin kendinizi bilmenizin sonucudur, nedeni değil. Kendini- idrak olmadıkça hiçbir erdem hakiki değildir. Ne zaman bütün kuşkulardan uzak olarak bilirsiniz ki aynı hayat, var olan her şeyin içinden akıp geçmektedir ve siz o hayatsınız, işte o zaman her şeyi doğal olarak ve kendiliğinden seversiniz. Ne zaman kendinize olan sevginizin dolgunluğu ve derinliğini idrak edersiniz, o zaman bilirsiniz ki her canlı varlık ve tüm evren sizin sevginizle kuşatılmıştır. Fakat herhangi bir şeye sizden ayrı olarak bakıyorsanız, onu sevemezsiniz, çünkü ondan korkmaktasınızdır. Yabancılaşma korkuya yol açar, korku yabancılaşmayı derinleştirir. Bu bir kısır döngüdür. Ancak kendini- idrak bunu kırabilir. Bunda kararlı olarak yürüyün.

47 -Zihninize Dikkat Edin

Soran: İnsan esas olanı ararken, çok geçmeden yetersizliğini ve bir rehbere ya da öğretmene ihtiyacı olduğunu idrak ediyor. Bu da belli bir disiplin gerekliliğini beraberinde getiriyor, çünkü sizden rehberinize güvenmeniz, onun öğüt ve direktiflerini itaatle izlemeniz isteniyor. Ama sosyal zorunluluklar ve baskılar öylesine büyük, kişisel arzular ve korkular öylesine güçlü ki, itaat için esas olan zihin ve irade sadeliği bulunamıyor. Bir Guru'ya olan ihtiyaç ile ona harfi harfine uymaktaki zorluk arasında nasıl bir denge tutturmak?

Maharaj: Toplumun ve koşulların baskısı altında yapılanlar pek önemli değildir, çünkü onlar mekaniktirler, etkilere tepkilerden ibarettirler. İnsanın olanlardan kendisini yalıtması için kendini tarafsızca gözlemlemesi yeterlidir. Düşünmeden, körü körüne yapılanlar insanın karmasına eklentiler yapabilirse de, bunun dışında pek önem taşımazlar. Guru yalnızca bir şey

talep eder; amaçta berraklık ve yoğunluk, kendi kendisine karşı bir sorumluluk duygusu. Dünyanın gerçekliği sorgulanmalıdır. Nihayet Guru nedir? İçinde dünyanın ve dünya düşüncesinin bulunmadığı hali bilen kimse, En Yüce Öğret- men'dir. Onu bulmak demek, imgelemin artık gerçek sayılmadığı hale ulaşmak demektir. Lütfen şunu anlayın, Guru gerçeği, doğruyu, olan'ı temsil eder. O, sözcüğün en üstün anlamıyla bir gerçekçidir. O, zihinle ve zihnin yanılgılarıyla bağdaşamaz ve bağdaşmayı asla kabul etmez. O

sizi gerçeğe götürmek için gelir; onun başka bir şey yapmasını beklemeyin.

Sizin zihninizdeki Guru size bilgi veren ve sizi eğiten kişidir ki o gerçek Guru değildir. Gerçek Guru, görünüşlerin çekiciliği, sahte parlaklığı ötesindeki gerçeği bilendir. Sizin itaat, disiplin hakkındaki sorularınız ona hiçbir anlam ifade etmez, çünkü onun gözünde, sizin olduğunuzu zannettiğiniz kişi mevcut değildir. Sorularınız da mevcut olmayan bir kişi hakkındadır. Size göre mevcut olan ona göre mevcut değildir. Sizin kesin var kabul ettiğinizi o mutlak biçimde yadsır. O, kendinizi, onun sizi gördüğü gibi görmenizi ister. O zaman itaat edeceğiniz, ardından gideceğiniz bir Guru'ya ihtiyacınız olmayacak, çünkü o zaman kendi gerçeğinize itaat edecek ve onu izleyeceksiniz. İdrak edin ki her ne olduğunuzu düşünüyorsanız, o yalnızca bir olaylar akışıdır. Ve her şey olur, gelir, giderken yalnızca siz varsınız, değişkenler arasında değişmez olan, zan ve tahmin ürünü olanlar arasında apaçık olan. **Gözleneni gözlemciden ayırın ve sahte kimlikleri terk edin.**

S: Gerçeği bulmak için insan yol üstündeki her şeyi bertaraf etmelidir (kaldırmalıdır). Öte yandan, varlığını belli bir toplum içinde sürdürme ihtiyacı insanı birçok şeye katlanmaya zorluyor. İnsanın gerçeği bulmak için mesleğini ve sosyal konumunu terk etmesi mi gerekir?

M: İşinizi yapın. Bir an serbest kaldığınızda içinize bakın. Önemli olan, fırsat çıktığında onu kaçırmamaktır. Bütün boş

zamanlarınızı dolu dolu kullanın. Bu yeterlidir.

S: Esas olanı ararken ve esas olmayanları bertaraf ederken herhangi bir yaratıcı faaliyete yer var mıdır? Örneğin, ben resim yapmayı çok severim.

Eğer boş saatlerimi resim yapmak için kullanırsam bunun bana yardımı olur mu?

M: Yapacağınız her ne ise, zihninize dikkat edin. Ayrıca, zihninizin tamamen sessiz ve eylemsiz kaldığı tam bir iç huzuru ve sükûnet anlarına ihtiyacınız vardır. Eğer onu kaçırırsanız, her şeyi kaçırmış olursunuz. Eğer kaçırmazsanız, zihnin sessizliği diğer her şeyi eritip içine çekecektir (soğuracaktır).

İçinde bulunduğunuz zorluk, hem gerçeği istemeniz, hem ondan korkmanızdır. Ondan korkuyorsunuz, çünkü onu bilmiyorsunuz.

Alışılmış şeyleri bilirsiniz, onun için de kendinizi onlarla güvende hissedersiniz. Bilinmeyen ise belirsizdir ve bu nedenle tehlikelidir. Fakat gerçeği bilmek, onunla uyum içinde olmak demektir. Ve uyumun içinde korkuya yer yoktur.

Bir bebek, bedenini bilir ama bedene-dayandırılmış ayırımları bilmez. O sadece bilinçli ve mutludur. Onun doğuş amacı zaten buydu. Varoluş zevki Öz'ün sevgisinin en basit şeklidir ki daha sonra kendini sevmeye dönüşür. Bir bebek gibi olun, beden ile Öz arasında hiçbir şey bulunmasın. Orada psişik hayatın gürültü ve patırtısı yoktur. Derin sessizliğin içinde Öz bedeni seyreder. O, üstüne henüz hiçbir şey yazılmamış beyaz bir kâğıt gibidir. Şu ya da bu olmaya uğraşacak yerde o bebek gibi olun, varoluşunuzla mutlu olun. O zaman, bilinç alanının tamamen uyanık tanığı olacaksınız. Ama hiçbir duygu ve fikir sizinle o alan arasına girmemelidir.

S: Sadece varoluşla tatmin olmak, zaman geçirmenin en bencilce şekli gibi görünüyor!

M: Bencilliğin en değerli şekli! Elbette bencil olun, Öz'den başka her şeyi kenara koyun. Siz öz varlığınızdan başka bir şeyi sevmediğinizde, bencilliğin ve bencil olmayışın ötesine geçersiniz. Bütün ayrımlar anlamlarını yitirirler. Birin sevgisi bütünün sevgisiyle birleşir; onlar sevgide, hiçbir belli kimseye yöneltilmemiş, hiçbir kimseden esirgenmeyen saf sevgide bir olurlar. O

sevgide kaim, durmaksızın onda derinleşin. Kendinizi inceleyin ve incelemeyi sevin, o zaman sadece kendi sorunlarınızı değil fakat insanlığın sorunlarını da çözeceksiniz. Ne yapmak gerektiğini bileceksiniz. Yüzeysel sorular sormayın; esaslara eğilin, varlığınızın köklerine kadar.

S: Benim için kendini-idraki hızlandırıcı bir yol var mıdır?

M: Elbette vardır.

S: Bu hızlandırmayı kim yapacak? Bunu siz benim için yapar mısınız?

M: Onu ne siz ne ben yapacağız. O olacak.

S: Benim buraya gelişim bunu kanıtladı. Bu hızlanış bu kutsal beraberlikten dolayı mıdır? Geçen defa ayrılırken tekrar gelmeyi umut ediyordum. Ve geldim! Şimdi bu kadar çabuk İngiltere'ye dönmek zorunda olduğum için çok çaresiz ve üzgünüm.

M: Siz yeni doğmuş bir çocuk gibisiniz. O önceden de vardı ama varlığının bilincinde değildi. Doğmasıyla birlikte onun içinde bir dünya ve dünyayla birlikte de varoluş bilinci ortaya çıktı. Şimdi sizin bilinç içinde büyümeniz gerek, hepsi bu. Çocuk dünyanın kralıdır - büyüdüğü zaman krallığının başına geçer. Diyelim ki o çok ağır şekilde hastalandı ve bir doktor onu tedavi etti. Bu genç kralın krallığını doktora borçlu olduğu anlamına mı gelir. O belki sadece katkıda bulunan faktörlerden biri olmuştur. Katkıda bulunmuş olan daha birçok etken vardır. Fakat en başta gelen faktör, en kesin neden, bir kral oğlu olarak doğmuş olmaktır. Aynı şekilde, Guru yardım edebilir. Fakat en önemli yardımcı, gerçeğin içinizde bulunuşudur. O kendini kesinlikle belli edecektir.

Buraya gelişiniz size mutlaka yardımcı oldu. Size yardım edecek olan tek şey bu değildir. Esas olan kendi varlığınızdır. Sizin içtenliğiniz de buna tanıklık etmekte.

S: Bir meslek peşinde oluşum içtenliğimi tekzip etmekte midir?

M: Size önceden söyledim. Kendinize huzur ve sükûn anlarını bolca ayırırsanız, şerefli mesleğinizi güvenle sürdürebilirsiniz. Bu iç sükûnu ile

dolu anlar bütün engelleri yakıp yok edecektir. Onun etkinliğinden kuşku duymayın. Deneyin.

S: Fakat gerçekten denedim!

M: Asla sadakatle, asla düzenli olarak değil. Aksi halde böyle sorular sormayacaktınız. Soruyorsunuz, çünkü kendinizden emin değilsiniz. Kendinizden emin değilsiniz, çünkü kendinize hiç dikkat etmediniz, yalnızca deneyimlerinize... Kendinizle ilgilenin, bütün deneyimlerin ötesinde, kendinize bakın. **Kendinizle olun, kendinizi sevin; nihai güvence ancak kendini-bilmek'te bulunabilir**. Esas olan içtenliktir, gönül veriştir. Kendinize dürüst olun, o zaman hiçbir şey size ihanet etmeyecektir. Erdemler ve güçler, çocukların oynamaları için küçük nişanlardır. Onlar dünyada yararlıdırlar, ama sizin dünyanın dışına çıkışınızı sağlamazlar. Öteye ulaşmak için uyanık bir sükûnete ve sessiz dikkate ihtiyacınız var.

S: O zaman insanın fiziksel varlığına ne olur?

M: Sağlıklı olduğunuz sürece yaşarsınız.

S: İçsel hareketsizlik hayatı, insanın sağlığını etkilemez mi?

M: Bedeniniz transforme olmuş besin maddesidir. Besininiz nasıl ise -kaba ya da ince- sağlığınız da öyle olacaktır.

S: Peki, seks içgüdüsüne ne olur? O nasıl kontrol edilebilir?

M: Seks, edinilmiş bir alışkanlıktır. Ötesine geçin. Dikkatiniz bedeninizde odaklandığı sürece, yiyecek ve seksin, korku ve ölümün pençelerinde kalırsınız. Kendinizi bulun ve özgür olun.

48 -Farkındalık Özgürdür

Soran: Sri Ramana Aşramı'ndan geldim. Orada yedi ay geçirdim.

Maharaj: Aşram'da nasıl bir çalışma yapıyordunuz?

S: Yapabildiğim kadarıyla "Ben kimim" üzerinde konsantre oluyordum.

M: Bunu ne şekilde yapıyordunuz? Sözlü mü?

S: Gün içinde serbest anlarımda. Bazen kendi kendime "Ben kimim?" diye mırıldanıyorum. "Ben-im", ama ben kimim?" Yahut zihinden yapıyordum bunu. Ara sıra hoş şeyler hissediyordum ya da sakin bir mutluluk hali içine giriyordum. Genelde, deneyimler edinmeye uğraşmaktansa sakin ve alıcı halde kalmaya çalışıyordum.

M: Uygun ruh hali içindeyken tam olarak ne hissediyordunuz?

S: İçsel bir sükûnet, huzur ve sessizlik.

M: Bilincinizi yitirmekte olduğunuzu fark ettiniz mi?

S: Evet, ara sıra ve çok kısa bir zaman için. Diğer zamanlarda içte ve dışta sükûnet hali içindeydim.

M: Bu ne tür bir sükûnet idi? Derin bir uykuya benzeyen, fakat aynı zamanda bilinçli mi? Bir tür uyanık uyku mu?

S: Evet, tetikte bir uyku *(jagrit-sushupti).*

M: Esas olan, negatif duygulardan -arzu ve korku vb. zihnin altı düşmanından- uzak olmaktır. Zihin bir kez onlardan kurtuldu mu, arkası kolayca gelecektir. Sabunlu su içinde tutulan giysi nasıl temizlenirse, saf hissetme akımı içinde de zihin öyle arınacaktır.

Sessizce oturup kendinizi izlediğinizde, her çeşit şey yüzeye çıkabilir. Onlarla ilgili hiçbir şey yapmayın. Onlara tepki göstermeyin, nasıl kendi kendilerine gelmişlerse öylece gideceklerdir. Bütün önemli olan, dikkatli olmak, kendinden, daha doğrusu zihninden tümüyle haberdar olmaktır.

S: "Kendinden" derken gündelik ben'i mi kastediyorsunuz?

M: Evet, kişiyi kastediyorum, ancak o nesnel olarak gözlemlenebilir. Gözlemci gözlemin ötesindedir. Gözlemlenebilir olan gerçek ben değildir.

S: Gözlemciyi daima gözlemleyebilirim, sonsuz bir içe, geriye çekilişle.

M: Siz gözlem olayını gözlemleyebilirsiniz ama gözlemciyi değil! Siz nihai gözlemcinin siz olduğunuzu direkt içgörü yoluyla, bilirsiniz, yoksa gözleme dayalı bir mantıksal süreç yoluyla değil. Fakat aslında hepsi zihindedir. Gözlemci, gözlenen ve gözlem zihinsel duyumsamalar ve icatlardır. Var olan yalnızca Öz'dür.

S: Zihin bütün bu bölünmeleri neden yaratıyor?

M: Bölmek, ayrı ayrı düşünmek zihnin gerçek doğasıdır. Bölmenin bir zararı yoktur. Fakat ayrılık gerçeğe ters düşer.

Nesneler ve insanlar farklıdırlar, fakat onlar ayrı değiller. Doğa birdir, gerçek birdir. Zıtlar vardır ama zıtlık yoktur.

S: Yaradılışım gereği çok faalim. Burada bana faaliyetten uzak durmam söyleniyor. Ne kadar eylemsiz kalmaya çalışsam, bir şeyler yapma dürtüsü o kadar büyük oluyor. Bunun da beni dış hayatımda daha faal hale geçirmesinin yanı sıra yaradılışıma uymayan bir hali benimsemek de bende bir iç çatışmaya yol açıyor. Çalışma özlemine karşı bir çare var mı?

M: Çalışma ile salt faaliyet arasında fark vardır. Bütün doğa çalışır. Çalışma doğaldır, doğa çalışmadır. Diğer yandan, faaliyet arzu ve korkuya, sahip olma ve tadını çıkarma özlemine, acı çekme ve yok olma korkusuna dayanır. Çalışma bütün tarafından ve bütün içindir, faaliyet ego tarafından, ego içindir.

S: Faaliyete karşı bir çare var mı?

M: Onu dikkatle gözleyin, kaybolacaktır. Her fırsatı kullanarak kendinize, bağımlı, tutuklu halde olduğunuzu, size her ne olursa, bunun bedenli mevcudiyetinizden dolayı olduğunu hatırlatın. Arzu, korku, dert, sevinç, eğer görünmeleri için siz orada değilseniz, görünemezler. Ama, her ne olursa, bir algılama merkezi olarak sizin varoluşunuzu işaret etmektedir. Gösterenlere aldırmaksızın, neyi gösterdiklerinin farkında olun. Bu çok basittir, ama yapılması gerekir. Önemli olan sizin tekrar tekrar kendinize dönüşteki ısrar ve kararlılığınızdır.

S: Ben kendi içime derin bir biçimde gömülme gibi garip hallere giriyorum. Fakat bunlar önceden bilinemeyen ve bir anlık durumlar. Kendimi bu tür durumları kontrol edebilir hissetmiyorum.

M: Beden maddi bir şeydir ve değişmesi için zamana ihtiyacı vardır. Zihin ise birtakım zihinsel alışkanlıklar, düşünme ve hissetme tarzlarından ibarettir ki, değişmeleri için onların yüze çıkarılıp incelenmeleri gerekir. Bu da zaman alır. Sadece azmedin ve sebat edin, gerisi kendiliğinden gelecektir.

S: Yapılması gereken hakkında berrak bir fikre sahip görünüyorum, fakat yorgun düşüp kasvetlendiğimi görüyorum ve insanların beraberliğini arıyorum, böylece yalnızlık ve meditasyonla geçirilmesi gereken zamanı boşa harcıyorum.

M: içinizden ne yapmak geliyorsa onu yapın. Kendinize zorbalık etmeyin. Şiddet sizi katı ve donuk hale sokar. Yolunuza engel olarak dikildiklerini düşündüğünüz şeylerle savaşmayın.

Sadece, onlarla ilgilenin, onları gözlemleyin, sorgulayın. Bırakın olsunlar - iyi ya da kötü. Fakat kendinizi onlara sakın kap-tırmayın.

S: İnsanın gözlemci olduğunu kendi kendine durmadan hatırlatmasının amacı nedir?

M: Zihnin, hareket halindeki zihnin ötesinde hiç değişmeyen bir farkındalık zemini olduğunu öğrenmesi gerekir. Zihin gerçek benliği, Öz'ü tanımalı, ona saygı göstermeli ve onu, güneş tutulmasında ayın güneşi örtüşü gibi örtüp durmayı bırakmalıdır.

Gözlemlenmesi ya da deneyimlenmesi mümkün olan hiçbir şeyin siz olamayacağınızı ve sizi bağlamadığını idrak edin. Siz olmayanı önemsemeyin.

S: Söylediklerinizi yapmak için kendimin sürekli farkında olmak zorundayım.

M: Farkında olmak uyanık olmaktır. Farkında olmamak demek uykuda olmak demektir. Siz nasılsa farkındasınız, buna uğraşmanıza ihtiyaç yok. Yapmanız gereken şey farkında olmanın farkında olmaktır. Zihnin farkında olun, düşünerek, isteyerek, bilinçle; farkındalık alanınızı derinleştirin, genişletin. Siz sürekli olarak zihninizin bilincindesiniz fakat bilinçli olduğunuzun farkında değilsiniz.

S: Anlayabildiğim kadarıyla siz "zihin", "bilinç" ve "farkındalık" sözcüklerine farklı anlamlar veriyorsunuz.

M: Buna şöyle bakın. Zihin durmadan düşünceler üretir, siz onlara dikkat etmediğiniz zaman bile. Zihninizde olup bitenleri bildiğinizde, buna bilinç dersiniz. Bu sizin uyanıklık halinizdir -bilinciniz ardı arkası gelmeksizin algıdan algıya, idrakten idrake, fikirden fikre geçer durur. Sonra, farkındalık gelir, bilincin bütününe, zihnin bütününe derinlemesine işleyen direkt içgörü. Zihin, yatağında durmaksızın akan bir nehir gibidir; siz zaman zaman kendinizi belli bir dalgacıkla özdeşleştirir ve ona "benim düşüncem" dersiniz. Bilincinde olduğunuz şey sadece zihninizdir; farkındalık ise bilincin bir bütün olarak farkında olmak, tanımak, kavramaktır.

S: Herkes bilinçli ama herkes farkında değil.

M: "Herkes bilinçlidir" demeyin, "Bilinç vardır" deyin. Her şey onun içinde belirir ve onun içinde kaybolur. Zihinlerimiz bilinç okyanusu üzerindeki dalgalardan ibarettir. Onlar da aynı dalgalar gibi gelir ve giderler. Okyanustaki gibi onlar sonsuz ve ebedidir.

Kendinizi varlık okyanusu gibi, tüm varoluşun ana-rahmi gibi görün. Bütün bunlar benzetmelerdir elbette; gerçek ise tarife sığmaz. Siz onu ancak o olmakla bilebilirsiniz.

S: Bu arayış bu zahmete değer mi?

M: Asıl onsuz, her şey derttir. Eğer sağlıklı, yaratıcı ve mutlu yaşamak ve paylaşacağınız sonsuz bir zenginliğiniz olsun isterseniz, ne olduğunuzu arayın.

Zihin bedende merkezlenmiş ve bilinç de zihinde merkezlenmiştir, ama farkındalık dediğimiz, özgürdür. Bedenin dürtüleri, zihnin acıları ve hazları vardır. Farkındalık ise bağımlılıklardan kurtulmuş ve sarsılmazdır. O berrak, sağlam, sessiz, huzurlu ve uyanıktır, arzu ve korku taşımaz. Sizin gerçek varlığınız olarak onun üzerinde meditasyon yapın (tefekkür edin). Ve gündelik hayatınızda o olmaya çalışın, onu bütün dolgunluğu ile idrak edeceksiniz.

Zihin olaylarla ilgilenir, farkındalık ise zihnin kendisiyle ilgilenir. Çocuk oyuncağın peşindedir, ama anne çocuk ile meşguldür, oyuncakla değil.

Bıkıp usanmaksızın bakarak, tamamen boşaldım ve her şey bana geri geldi, zihinden başka. Zihnimi bir daha ele geçmeyecek şekilde kaybetmiş olduğumu gördüm.

S: Siz şimdi bizimle konuşurken bilinçsiz misiniz?

M: Ne bilinçli, ne bilinçsizim. Ben zihin ve onun çeşitli hallerinin ve koşullarının ötesindeyim. Ayrımlar zihin tarafından yaratılırlar ve ancak zihin için geçerlidirler. Ben saf bilincin kendisiyim, olan her şeyin kesintisiz farkındalığıyım. Ben sizinkinden daha hakiki bir durumdayım. Bir kişiyi oluşturan ayrımlar ve ayrılıklar benim ilgimi çekmez, beni rahatsız etmez, şaşırtmaz.

Beden yaşamaya devam ettiği sürece, onun da başkaları gibi ihtiyaçları olacak, fakat benim zihinsel sürecim sona ermiştir.

S: Siz düşünen bir insan gibi davranıyorsunuz.

M: Neden olmasın? Fakat benim düşünmem, benim sindirim sürecim gibi, bilinçsiz ve maksatlıdır.

S: Düşünmeniz bilinçsiz ise onun doğruluğunu nasıl biliyorsunuz?

M: Onu çarpıtacak ne arzu, ne korku var. Onu ne yanlışa saptırabilir? Bir kez kendimi ve neyi temsil ettiğimi bilince artık durmadan kendimi denetleme ihtiyacında olmam. Saatinizin zamanı doğru gösterdiğini biliyorsanız, ona bakarken her seferinde duraksamazsınız.

S: Şu anda konuşan kimdir, eğer zihin değilse?

M: Soruyu işiten yanıtını veriyor.

S: Fakat o kimdir?

M: Kim değil, ne? Size bir kişi gibi görünsem de ben bu sözcükten sizin anladığınız anlamda bir kişi değilim. Ben, içinde her şeyin vuku bulduğu sınırsız bilinç okyanusuyum. Ben, bütün mevcudiyet ve tanımlamaların da ötesinde saf varoluş mutluluğuyum. Kendimi hiçbir şeyden ayrı hissetmiyorum, bu nedenle de ben her şeyim. Hiçbir "şey" ben değildir, böylece ben hiçbir şeyim.

Ateşin yanmasını, suyun akmasını, tohumların filizlenmesini, ağaçların büyümesini sağlayan aynı güç bana sorularınızın yanıtını verdiriyor. Üslup ve lisan kişisel gibi görünse de, bende kişisel hiçbir yan yoktur. Bir kişi; yerleşik arzu, düşünce ve bunların sonucu olan eylem kalıplarının toplamıdır, bende ise böyle kalıplar yok. Benim arzuladığım ya da korktuğum hiçbir şey yoktur -

bir kalıp nasıl olsun?

S: Elbette öleceksiniz?

M: Hayat kaçacak, beden ölecek, fakat bu beni zerrece etkilemeyecek. Zaman ve uzay ötesinde var olanım, sonuçsuz, nedensiz, yine de şekillendirici dölyatağı benim.

S: Kendinizi birdenbire mi yoksa yavaş yavaş mı idrak ettiniz?

M: Hiçbiri. İnsan ne ise, zamandan bağımsız olarak odur. İdrak eden ise zihindir - arzulardan ve korkulardan sıyrıldığında.

S: İdrak etme arzusundan bile mi?

M: Bütün arzulara bir son verme arzusu en garip bir arzudur, tıpkı korkma korkusunun da en garip bir korku olduğu gibi. Birisi kapmanıza, diğeri kaçmanıza son verir. Aynı sözcükleri kullanabilirsiniz, ama içinde bulunduğunuz hal aynı değildir. Gerçeğe varmayı arayan insan arzulara

bağımlı değildir; o arzulara karşı giden bir arayıcıdır, arzularıyla birlikte giden değil. Özgürlüğe duyulan genel bir özlem sadece başlangıçtır. Uygun vasıtaları bulup kullanmak bir sonraki adımdır. Arayan insan bir tek hedef görmektedir; kendi gerçek varlığını bulmak. Bütün arzular arasında en tutkulu olan da budur, çünkü hiçbir şey ve hiç kimse onu doyuramaz; arayan ve aranılan birdir ve önemli olan yalnızca arayıştır. **S:** Arayış bitecek. Arayan kalacak.

M: Hayır, arayan eriyip dağılacak, arayış kalacak. Arayış nihai ve ebedi bir gerçektir.

S: Arayış yoksunluk, istek, eksiklik, tamam olmayış demektir.

M: Hayır, tamam ve mükemmel olmayana razı olmamak, onu reddetmek demektir. Gerçeği arayışın kendisi gerçeğin devinimidir.

Bir bakıma bütün arayış gerçek mutluluk içindir, ya da gerçeğin mutluluğu için. Ama burada biz arayış derken, insanın, bilinçli olmanın kökeni ve zihnin ötesindeki ışık olarak kendini arayışını kastediyoruz. Bu arayış asla sona ermeyecektir, fakat gerçek ilerleyişin olabilmesi için diğer bütün huzursuzca ihtirasların son bulması zorunludur.

Şunun anlaşılması gerekir ki, gerçeği ya da Tanrı'yı veya Guru'yu arayış ile kendini arayış aynıdır, biri bulunduğunda hepsi bulunur. Zihninizde "Ben-im" ve "Tanrı-dır" (Ben varım ve Tanrı var) birbirinden ayırt edilemez hale geldiğinde, o zaman bir şey olacak ve Tanrı'nın sizden dolayı ve sizin Tanrı' dan dolayı var olduğunuzu en ufak bir kuşku izi bile taşımaksızın bileceksiniz. O

ikisi birdir.

S: Her şey önceden takdir olunduğuna göre, kendimizi idrakimiz de önceden takdir olunmuş mudur? Yoksa hiç olmazsa orada serbest miyiz?

M: Kader yalnızca isme ve şekle ilişkindir. Siz ise ne beden, ne zihin olduğunuza göre, kaderin sizin üzerinizde bir hükmü yoktur. Siz tamamen özgürsünüz. Fincan, şekliyle, maddesi, kullanımı vb. ile koşullanmıştır. Fakat fincanın içindeki boşluk özgürdür.

O ancak fincana ilişkin olarak görüldüğünde, fincanın içinde sayılabilir. Bunun dışında o sadece boşluk dur. Bir beden mevcut olduğu sürece siz bedenlenmiş gibi görünürsünüz. Beden olmadığında siz bedenden ayrılmış değilsiniz - sadece Siz'siniz.

Kader bile sadece bir fikirdir. Sözcükler çok çeşitli şekillerde bir araya getirilebilirler! Beyanlar farklılık gösterebilirler, ama onlar hakikat üzerinde herhangi bir değişiklik yaparlar mı? Şeyleri açıklamak üzere birçok kuram tasarlanmıştır - hepsi akla uygun, hiçbiri doğru değil. Siz bir araba sürerken, mekanik ve kimya yasalarına tabisiniz; arabadan inin, bu kez de fizyoloji ve biyokimyanın yasaları altındasınız.

S: Meditasyon nedir ve onun yararları nelerdir?

M: Siz bir yeni başlayan iseniz, belli meditasyon yöntemleri ya da dualar sizin için iyi olabilir. Fakat gerçek arayıcısı için sadece bir tek meditasyon vardır - düşünceleri barındırıp beslemeyi titizlikle ve sert bir biçimde reddetmek. Düşüncelerden özgür olmak, düşüncelerden arınmak meditasyonun ta kendisidir.

S: Nasıl yapılır?

M: Düşünceleri kendi akışına bırakarak, onları seyretmekle başlarsınız. Bu gözlem zihnin faaliyetini yavaşlatır ve sonunda durdurur. Zihin bir kez sakinleşince, onu öyle sakin tutun. Bu sükûnetten içiniz sıkılmasın, onun içinde olun, onda daha da derinleşin.

S: Diğer düşünceleri uzak tutmak için bir tek düşünceye tutunmaktan söz edildiğini işittim. Fakat bütün düşünceleri nasıl uzak tutmalı? Bu fikir dahi bir düşüncedir.

M: Geçmiş deneyimlere göre davranmayın, yeniden deneyin. Düşüncelerinizi gözleyin, düşüncelerinizi gözlemekte olan kendinizi gözleyin. Bütün düşüncelerden kurtulmuşluk hali birdenbire olacak ve siz duyduğunuz mutluluktan onu tanıyacaksınız.

S: Siz dünyanın durumundan hiç mi kaygılanmıyorsunuz? Doğu Pakistan'daki* dehşete bakınız. Bunlar size hiç dokunmuyor mu?

M: Gazeteleri okuyorum, neler olduğunu biliyorum! Fakat benim tepkim sizinki gibi değil. Siz bir tedavi arıyorsunuz, ben ise önlem ile meşgulüm. Nedenler olduğu sürece, sonuçlar mutlaka olacaktır, insanlar bölme, ayırma eğiliminde oldukça, bencil ve saldırgan oldukça, böyle şeyler olacaktır. Eğer dünyada barış ve uyum istiyorsanız, aklınızda ve gönlünüzde barış ve uyum olmalıdır. Böyle değişiklikler zorla kabul ettirilemez, onun mutlaka içten gelmesi gerekir. Savaştan nefret edenlerin, savaşı kendi düzenleri dışında bırakmaları gerekir. Barışsever insanlar olmadan, dünyanızda nasıl barış olabilir ki? insanlar böyle oldukça dünya da böyle olmak zorundadır. Ben insanlara, sefaletlerinin tek nedeninin kendileri olduğu gerçeğini bilmeleri için yardım etmeye çalışarak kendi payıma düşeni yapıyorum. O anlamda ben yararlı bir insanım. Fakat içinde bulunduğum ve benim normal halim olan durumun sosyal bilinç ve yararlılık çerçevesinde ifadesi mümkün değildir.

Ben bunun hakkında konuşabilirim, meseller ya da benzetmeler kullanabilirim, fakat bunun tam öyle olmadığının şiddetle farkındayımdır. Bunun yaşanması mümkün olmadığından değil; o kendi kendine yaşamaktadır! Fakat o, bilmek için ayırmak (analiz) ve karşılaştırmak zorunda olan zihnin ölçüleriyle anlaşılabilir değildir.

** Bu konuşma ve daha sonraki sayfalarda geçen konuşmalar (şimdiki Bangladeş) savaşının sürdüğü 1971'de*

geçmişti.

Dünya, üstüne daktiloyla bir şeyler yazılmış bir beyaz kâğıt gibidir. Yazının okunuşu ve anlamı okuyana göre değişir, fakat kâğıt ortak faktördür, her zaman orada vardır, seyrek olarak fark edilir. Daktilo şeridi kaldırıldığında, daktilo yazısı kâğıtta bir iz bırakmaz. Benim zihnim de öyledir - izlenimler gelmekte devam eder ama bir iz bırakmaz.

S: Neden burada oturup insanlarla konuşuyorsunuz? Gerçek amacınız nedir?

M: Herhangi bir amacım yok. Bir amacım olması gerektiğini siz söylüyorsunuz. Ben burada oturmuyorum, konuşmuyorum da, amaçlar aramaya gerek de yok. Beni bedenle karıştırmayın. Benim yapılacak işim

de yok, yerine getirilecek görevim de. Benim, sizin Tanrı diyebileceğiniz parçam, dünyaya göz kulak olacaktır. Bu sizin dünyanız, onca gözetime ihtiyacı olan bu dünya, sizin zihninizin içinde yaşar ve devinir. Onu araştırın, inceleyin; yanıtlarınızı onda, yalnız onda bulacaksınız. Başka nereden gelmelerini bekliyorsunuz ki? Sizin bilinciniz dışında herhangi bir şey mevcut mu ki?

S: Benim bilgim dışında mevcut olabilir.

M: Bu ne tür bir mevcudiyet olurdu? Varoluş bilişten ayrılabilir mi? Varoluş da biliş gibi size ilişkindir. Bir şey sizin onu deneyimlemenizle ya da onun varlığını içinizde bildiğiniz için vardır. Bedeniniz ve zihniniz, siz öyle olduğuna inandığınız sürece mevcutturlar. Sizin olduklarını düşünmeyi kesin, onlar eriyip kaybolacaklardır. Elbet ki bedeninizi ve zihninizi işletin, fakat onların sizi sınırlamalarına izin vermeyin. Siz eksik ve kusurların farkına varıyorsanız, fark etmekte devam edin; sizin onlara dikkatinizi vermeniz dahi aklınızı gönlünüzü, bedeninizi düzene sokacaktır.

S: Ben kendimi ciddi bir hastalıktan, sırf onu fark etmek ve tanımakla kurtarabilir miyim?

M: Onun bütününü dikkate alın, yalnızca dış belirtilerini değil. Bütün hastalıklar zihinde başlar. Önce zihninize bakım gösterin, yani yanlış fikir ve duyguların izlerini sürerek onları bertaraf edin. Sonra, hastalığa aldırmaksızın yaşayın, çalışın ve onu bir daha hiç düşünmeyin. Nedenler kaldırıldığında sonucun da ortadan kalkması zorunludur.

İnsan ne olduğuna inanıyorsa öyle olur. Kendi hakkınızdaki bütün fikirleri terk edin, o zaman kendinizi bedene ya da zihne olabilecek her şeyin ötesinde saf tanık olarak bulacaksınız.

S: Kendimi nasıl düşünüyorsam öyle olacağıma göre, En Yüce Gerçek olduğumu düşünmeye başlasam, o zaman benim En Yüce Gerçek'im bir fikirden ibaret kalmaz mı?

M: Önce o duruma ulaşın ve soruyu o zaman sorun.

49 -Zihin Güvensizlige Neden Olur

Soran: İnsanlar öğüt almak için size geliyorlar. Ne yanıt vereceğinizi nasıl biliyorsunuz?

Maharaj: Soruyu nasıl işitiyorsam, yanıtı da öyle işitiyorum.

S: Yanıtınızın doğru olduğunu nasıl biliyorsunuz?

M: Yanıtların doğru kaynağını bir kez bilince, artık onlardan kuşku duymaya gerek kalmaz. Saf bir kaynaktan ancak saf su akar.

Ben insanların arzuları ve korkuları ile meşgul değilim. Ben gerçeklere (olgulara) uyumlanmış durumdayım, kanılara ve zanlara değil. İnsan adını ve şeklini kendisi olarak kabul eder, fakat ben hiçbir şeyi kendim olarak kabul etmem. **Ben kendimi eğer adı ile bilinen bir beden olarak düşünseydim, sizin sorularınızı yanıtlayabilmem mümkün olmazdı**. Eğer sizi sadece bir beden olarak kabul etseydim, yanıtlarımın size hiçbir yararı olmazdı. Hiçbir gerçek öğretmen kişisel kanılar ve zanlarla uğraşmaz. O

şeyleri oldukları gibi görür ve oldukları gibi gösterir. Siz eğer insanları, onların kendilerini zannettikleri gibi kabul ederseniz, onları sadece incitmiş olursunuz, nasıl ki onlar kendi kendilerini daima öylesine acıklı biçimde incitip durmaktalar. Ama onları gerçekte-oldukları gibi görürseniz, bu onlara muazzam hayırlar ve yararlar sağlayacaktır. Onlar eğer size ne yapmaları, nasıl uygulamaları benimsemeleri, hangi hayat yolunu izlemeleri gerektiğini soracak olurlarsa, yanıtınız şu olsun: " **Bir şey yapmayın, sadece *olun***. Oluş içinde her şey doğal biçimde gerçekleşir."

S: Bana öyle görünüyor ki siz "doğal olarak" ve "kaza eseri rastlantısal" sözcüklerini, aralarında bir fark gözetmeden kullanıyorsunuz. Bu iki sözcük arasında bence derin bir anlam farkı var. Doğal, düzenli ve yasaya bağlıdır, insan doğaya güvenir; rastlantısal ise düzensiz, beklenmedik ve önceden tahmin edilemez olandır. İnsan her şeyin doğal, doğa yasalarına tabi olduğunu savunabilir; her şeyin nedensiz ve rastlantısal olduğunu söylemek, kuşkusuz, bir abartmadır.

M: Rastlantısal sözcüğü yerine "kendiliğinden" sözcüğünü kullanmamı tercih eder miydiniz?

S: "Kendiliğinden" ya da "doğal" sözcüklerini "rastlantısal" sözcüğünün karşıtı olarak kullanabilirsiniz. Rastlantısalda bir düzensizlik, bir karışıklık unsuru var. Bir rastlantı (kaza) her zaman için bir kuralları bozma, bir istisna, bir sürpriz anlamı taşır.

M: Hayatın kendisi bir sürprizler akışı değil midir?

S: Doğada uyum vardır. Rastlantı, kaza eseri olan ise bir karışıklık, kargaşalıktır.

M: Siz, zaman ve uzayla sınırlı, bir bedenin ve zihnin içeriğiyle kısıtlı bir kişi gibi konuşuyorsunuz. Hoşlandığınızı "doğal", hoşlanmadığınızı ise "kaza eseri" diye adlandırıyorsunuz.

S: Ben doğal olanı, yasaya uygun, beklenir olanı severim ve yasa-bozucu, düzensiz, beklenmedik, anlamsız olandan korkarım.

Rastlantı, kaza eseri olan daima anormaldir, korkunçtur.

Sözde "şanslı kazalar" da olabilir ama onlar sadece rastlantılara yatkın bir evrende hayatın mümkün olamayacağı kuralını kanıtlarlar.

M: Bir yanlış anlama olduğunu hissediyorum. Ben "rastlantısal" sözcüğüyle, bilinen hiçbir yasaya uyamayan demek istiyorum.

Her şey rastlantısal ve nedensizdir dediğimde, nedenler ve onların itaat ettikleri yasalar bizim bilgimizin, hatta imgelememizin ötesindedir demek istiyorum sadece. Eğer siz, sizin düzenli, uyumlu, önceden tahmin-edilebilir saydıklarınıza doğal derseniz, o zaman daha üstün yasalara uyan ve daha üstün güçlerle yönetilenlere de "kendiliğinden" denilebilir. Böylece, biz iki doğal düzene sahip oluyoruz: Kişisel ve tahmin edilebilir ve kişilik-dışı ya da kişilik-üstü ve tahmin-edilemez olan. Buna alçak doğa ve yüksek doğa deyin ve rastlantısal sözcüğünü bırakın gitsin. Siz bilgide ve içgörüde geliştikçe, alçak ve yüksek doğa arasındaki sınır çizgisi gerilemeye devam eder, fakat ikisi bir olarak görülünceye kadar öyle iki ayrı doğa olarak kalırlar. Çünkü aslında, her şey şaşılacak bir şekilde nedeni anlaşılamaz (açıklanamaz) olandır!

S: Bilim bir hayli şeyi açıklayabiliyor.

M: Bilim isimler ve şekillerle, nitelik ve niceliklerle, kalıplar ve yasalarla uğraşır; o kendi yerinde pekâlâdır. Fakat hayat yaşanmak içindir; analiz için zaman yoktur. Karşılık anında verilmelidir - işte kendiliğinden olanın, zamandan bağımsız olanın önemi bundan kaynaklanır. Biz bilinmeyenin içinde yaşar ve deviniriz. Bilinen, geçmişte kalandır.

S: Ben ne olduğum hakkındaki hislerime göre yerimi tayin ederim. Ben bir bireyim, kişiler arasında bir kişiyim. Bazı insanlar bütünleşir, uyum içine girerler, bazıları ise bunu yapamazlar. Bazılarının çabasız yaşamalarına, her durum karşısında anın gereksinmelerine en uygun, doğru ve spontane şekilde karşılık vermelerine karşın, diğerleri beceriksizce arar, boş yere çabalar, hatalar yapar ve genelde kendilerini çevreleri için rahatsız edici hale sokarlar. Uyumlu kimselere doğal, yasaya uyan kimseler denir, diğerleri ise kaotik olanlardır ve onlar kazalara açıktırlar.

M: Kaos fikri zaten, düzenli, organik, karşılıklı ilişki gibi fikirleri öngörmektedir. Kaos ve kozmos; bunlar aynı halin iki yüzü değil midir?

S: Fakat siz her şeyin kaos, rastlantısal, önceden tahmin edilemez olduğunu söylüyorsunuz.

M: Evet, bütün varoluş yasalarının bilinmediği ve bütün olayların önceden tahmin edilemeyeceği anlamında. Siz ne kadar daha çok anlarsanız, evren de o kadar doyum verici hale gelir, hem duygusal hem de düşünsel yönden. Gerçek iyidir ve güzeldir. Kaosu biz yaratırız.

S: Eğer kazaları (kaosu) yaratanın insanın özgür iradesi olduğunu söylemek istiyorsanız, buna katılırım. Fakat henüz özgür iradeyi tartışmadık.

M: Sizin düzeniniz size haz veren ve düzensizliğiniz size acı verendir.

S: Öyle ifade edebilirsiniz, fakat bana ikisinin bir olduğunu söylemeyin. Benimle benim dilimden konuşun - mutluluk arayan bir bireyin dilinden. Ben dualite dışı konuşmalarla yanıltılmak istemiyorum.

M: Ayrı bir birey olduğunuza sizi inandıran nedir?

S: Ben bir birey gibi davranıyorum. Kendi başıma fonksiyon yapıyorum. En başta kendimi dikkate alıyorum, başkalarını ise ancak kendime ilişkin olarak. Kısacası, kendimle meşgulüm.

M: Pekâlâ, kendinizle meşgul olmaya devam edin. Buraya niçin geldiniz?

S: Kendimi güvende ve mutlu bir insan yapmaya çalıştım hep. Bu konuda pek başarılı olamadığımı itiraf etmeliyim. Ne gü-

vendeyim, ne de mutlu. O yüzden buradayım. Bu yer benim için yeni, fakat buraya geliş nedenim eski; güvenli mutluluk, mutlu güvenlik arayışı, Şimdiye kadar bulamadım. Bana yardım edebilir misiniz?

M: Asla kaybedilmemiş olan asla bulunamaz. Sizin sevinç ve güvenlik arayışınız aslında sizi onlardan uzak tutmakta. Aramayı kesin, kaybetmeye son vermiş olursunuz. Hastalık basittir, çaresi de aynı derecede basittir. Sizi güvensiz ve mutsuz kılan sizin zihninizdir. Beklenti sizi güvensiz kılıyor, bellek - mutsuz ediyor. Zihninizi kötüye kullanmayı bırakın, o zaman her şey sizin için iyi olacak. Sizin onu düzeltmeniz gerekmiyor - siz geçmişle ve gelecekle uğraşmayı bırakıp tümüyle şimdide yaşamaya başlar başlamaz o kendi kendini düzeltecektir.

S: Ama şimdi'nin boyutu yok. Ben o zaman hiçbir şey ve hiç kimse haline gelirim!

M: Tam öyle. **Hiçbir şey ve hiç kimse olarak siz güvende ve mutlu olursunuz.** İstediğiniz an deneyebilirsiniz. Bir deneyin.

Fakat önce, yine **neyin rastlantısal, neyin kendiliğinden ya da doğal olduğuna dönelim.** Siz doğanın düzenli olduğunu, rastlantının ise kaos işareti olduğunu söylediniz. Ben farkı reddettim ve bir olayın nedeni bulunup bilinemediğinde, ona rastlantı, kaza dediğinizi söyledim. **Doğada kaosa yer yoktur**. Yalnızca insanın zihninde kaos vardır. Zihin bütünü kavrayamaz - onun odaklanma alanı çok dardır. O yalnızca kısımları görür ve manzarayı bütünüyle algılayamaz. Tıpkı sesleri işittiği halde lisanı anlamayan bir adamın konuşan kimseyi anlamsız sesler çıkarmakla suçlayabileceği ve tamamen yanılgı içinde olacağı gibi. Birine karmakarışık sesler kalabalığı gibi gelen, bir diğeri için güzel bir şiirdir.

Kral Janaka bir seferinde rüyasında dilenci olduğunu gördü. Uyanınca Gurusu Vasishta'ya sordu: "Ben rüyasında dilenci olduğunu gören bir kral mıyım, yoksa rüyasında kral olduğunu gören bir dilenci miyim?" Guru yanıtladı: "Hiçbiri değilsin ve her ikisisin.

Olduğunu zannettiğin şeysin ama değilsin. Öylesin, çünkü ona göre (ona uygun olarak) davranıyorsun, öyle değilsin çünkü o devam etmez. Sen sonsuza dek bir kral ya da bir dilenci olarak kalabilir misin? Her şey değişmek zorundadır. Sen ise değişmez olansın. Sen nesin?" Janaka dedi ki: "Evet, ben ne kralım ne de dilenci, ben tarafsız, sakin bir tanığım." Guru dedi ki: "Bu senin son illüzyonun, bir *gnani* olduğun, yani sıradan insanlardan farklı ve üstün olduğun hayali. Yine sen kendini zihnin ile özdeşleştiriyorsun, bu durumda uslu, akıllı, her bakımdan örnek bir zihin. En ufak bir fark gördüğün müddetçe sen gerçeğe yabancısın demektir. Sen zihin düzeyindesin. 'Ben kendimim' gittiğinde, 'Ben her şeyim' gelir. 'Ben her şeyim' gittiğinde ise 'Benim' gelir. 'Ben-im' bile gittiğinde, sadece Gerçek vardır ve gerçeğin içinde her bir 'Ben-im' korunur ve yüceltilir. Ayrılıksız başkalık (çeşitlilik) zihnin ulaşabileceği nihai nokta, en son gerçektir. Onun ötesinde tüm faaliyet biter, çünkü onun içinde bütün hedeflere ulaşılır, bütün amaçlar gerçekleştirilir."

S: En Yüce Hal'e ulaşıldığında, bu başkaları ile paylaşılabilir mi?

M: En Yüce Hal evrenseldir, burada ve şimdi; onu zaten herkes paylaşmaktadır. O var olma halidir - bilmek ve sevmek. Kim var olmayı sevmez, ya da kendi mevcudiyetini bilmez? Fakat biz bu bilinçli olma hazzından yararlanmıyoruz, onun içine dalarak, ona yabancı olan her şeyden onu arındırmıyoruz. Bir zihinsel kendini-arındırma çalışması, yani psişenin temizlenmesi esastır. Nasıl göze kaçan bir toz zerresi iltihaplanmaya yol açarak dünyayı silip yok ederse, öylece, "Ben beden-zihin- im" şeklindeki yanlış

fikir de, evreni karartan bir benlik-ilgi- sine (ego düşkünlüğüne) neden olur. Sınırlı ve ayrı bir kişi olma hissiyle mücadele etmek boşunadır, bunun kökleri açığa çıkarılmadıkça. Bencillik, insanın kendisiyle ilgili yanlış fikirlerinde kökleşir. Zihnin arındırılması, berraklaştırılması Yoga' dır.

50-Öz - Farkındalık, Tanıktır

Soran: Bana üç yönümle irdelenebileceğimi söylediniz: Kişilik *(vyakti)*, süper kişilik *(vyakta)*, kişilik-ötesi *(avyakta)*. Avyakta evrensel ve gerçek saf "Ben"dir; Vyakta onun bilince "Benim" olarak yansımasıdır; Vyakti ise tüm fiziksel ve yaşamsal süreçlerin toplamıdır. Şimdi'nin dar sınırları içinde, süper-kişilik, kişiden haberdardır, hem zaman, hem uzay içinde; sadece bir kişiden değil fakat *karma* ipliği boyunca sıralanmış bir dizi kişilikten de. O aslında, tanık olduğu kadar deneyim birikiminden geriye kalan şey, belleğin yeri, bağlantı halkasıdır da *(sutratma)*. O, insanın doğumdan doğuma hayat tarafından inşa edilen ve şekillendirilen karakteridir de. Evrensel olan ise bütün isimlerin ve şekillerin, bilincin ve karakterin ötesi, ben- ve-başkası ayrımı yapmayan, bilinç ötesi, saf varoluştur. Görüşlerinizi doğru ifade ettim mi?

Maharaj: Zihin düzeyinde, evet. Zihinsel düzeyin ötesinde, hiçbir sözcük uymuyor.

S: Kişinin bir zihinsel yapı, bir dizi anı ve alışkanlığın kolektif adı olduğunu anlayabiliyorum. Fakat kişinin vaki olduğu o ta-nıklık merkezi, o da mı zihinseldir?

M: Nasıl, bir rengin görünmek için bir yüzeye gereksinimi varsa, kişiliğin de bir tabana, kendisini onunla özdeşleştireceği bir bedene gereksinimi vardır. Rengi görüş renkten bağımsızdır - renk her ne olursa olsun, o aynıdır. Bir rengi görmek için insanın bir göze gereksinimi vardır. Renkler birçok, göz ise tektir. Kişilik-ötesi olan, renkteki ve gözdeki ışık gibidir ama basittir, tekdir, bölünemez ve tezahürleri dışında algılanamaz. Bilinemez değildir, ama algılanamaz, nesnelleştirilemez, bölünemez. O ne maddesel, ne zihinsel, ne nesnel ne özneldir; o maddenin kökeni, bilincin kaynağıdır. Sırf yaşama ve ölmenin ötesinde o her şeyi kapsayan, her şeyi dışlayan Hayat'tır ki onda doğum ölümdür ve ölüm doğumdur.

S: Sizin sözünü ettiğiniz Mutlak ya da Hayat, o hakiki midir, yoksa cahilliğimizi örtmek için oluşturulmuş bir kuramdan mı ibarettir?

M: Her ikisi de. Zihin için, o bir kuramdır - kendi içinde ise bir hakikattir. O, sahte olanı kendiliğinden ve toptan reddedişiyle bir gerçektir. Nasıl ışık sadece hazır bulunuşuyla karanlığı yok ederse, mutlak da hayal gücünün ürünlerim yok eder. Tüm bilginin bir cehalet biçimi olduğunu görmek

bizzat gerçeğin bir devinimidir. Tanık, bir "kişi" değildir. Kişi ancak onun için bir zemin, bir organizma, bir beden olduğu zaman varlık kazanır. Mutlak, onda farkındalık halinde yansır. Saf farkındalık öz- farkındalığa (kendini-farkındalığa) dönüşür. Bir "ben" olduğunda öz-farkındalık tanıktır. Tanıklık edecek bir "ben" yoksa, tanıklık da yoktur.

Hepsi çok basit; karmaşıklığa yol açan kişinin mevcudiyetidir. Kalıcı ve ayrı bir "kişi"nin mevcut olmadığını görün, her şey berraklaşır. farkındalık-Zihin-Madde, bütün bunlar devinebilir ve devinmez olan iki yönü ve atalet, enerji ve uyum olan üç niteliği içindeki bir tek gerçektir.

S: Hangisi önce gelir; bilinç mi yoksa farkındalık mı?

M: Farkındalık, bir nesnesi ve hedefi olduğunda bilinç olur. Nesne ve hedef durmadan değişir. Bilinçte devinim vardır, farkındalık kendi başına, devinimsiz ve zamansız, burada ve şimdidir.

S: Şu anda Doğu Pakistan'da acı çekiliyor ve kan dökülüyor. Buna nasıl bakıyorsunuz? Size nasıl görünüyor bu ve tepkiniz nasıl oluyor?

M: Saf bilinçte hiçbir şey vuku bulmaz.

S: Lütfen şu metafizik yüksekliklerden aşağıya inin! Istırap çeken bir adama, onun ıstırabından kendinden başka kimsenin haberi olmadığını söylemenin ona yararı ne? Her şeyi illüzyona yüklemek, incinmeye eklenen bir hakaret oluyor. Doğu Pakistan'daki Bengalli bir gerçektir ve onun çektikleri de bir gerçektir. Lütfen onları analiz ederek varlık dışı etmeyin! Siz gazeteleri okuyorsunuz, bunun hakkında konuşan insanları işitiyorsunuz. Bilmediğinizi iddia edemezsiniz. Şimdi, olmakta olanlara karşı tavrınız nedir?

M: Hiçbir tavır. Hiçbir şey olmuyor.

S: Bugün, yarın, hemen sizin önünüzde bir isyan çıkabilir, insanlar birbirlerini öldürebilirler. Elbette siz hiçbir şey olmuyor diyerek uzak ve kayıtsız kalamazsınız.

M: Ben hiçbir zaman kayıtsız kalmaktan söz etmedim. Siz beni pekâlâ bir kavganın içine dalıp bir kimseyi kurtarır ve öldürülürken de görebilirsiniz. Ama yine de bana göre hiçbir şey olmamıştır.

Bir büyük binanın çökmekte olduğunu imgeleyin. Bazı odalar harabe halinde, bazıları ise hiç hasar görmemiş. Bu binanın bulunduğu boşluktan (uzaydan) bir harabe yahut da sapasağlam diye söz edebilir misiniz? Sadece yapı ve içinde yaşa yan insanlar zarar görmüştür. Boşluğun kendisine hiçbir şey olmamıştır. Aynı şekilde, formlar çözülüp dağıldığı ve isimler silindiği zaman, Hayat'a hiçbir şey olmuş değildir. Kuyumcu yeni süs eşyaları yapmak için eskilerini eritir. Bazen iyi bir ziynet eşyası da kötülerin arasında gider. Kuyumcu temposu nu hiç bozmadan devam eder, çünkü hiç altın kaybı olmadığını bilir.

S: İsyan ettiğim şey ölüm değil, ölümün tarzı.

M: Ölüm doğaldır, ölümün tarzı insanın eseridir. Ayrılık korkuya ve saldırganlığa neden olur, bu da şiddete yol açar. İn san-eseri olan ayrılıkları giderin, bütün bu insanların birbirlerini öldürme dehşeti elbette son bulacaktır. Ama gerçekte ne öldürme vardır ne ölme. Asıl, hakiki olan ölmez. Hakiki olma yan ise asla yaşamadı. Zihninizi düzene koyun, doğrultun, her şey düzelecektir. Siz dünyanın bir, insanların bir olduğunu bildiğinizde bu gerçeğe göre davranacaksınız. Fakat her şeyden önce duygu, düşünce ve yaşam tarzınıza dikkat etmelisiniz. Kendinizde düzen olmadıkça, dünyada düzen olmayacaktır. Gerçekte hiçbir şey olmaz. Kader, zihnin perdesine ebedi yen kendi resimlerini, eski projeksiyonların anılarını projekte eder ve böylece illüzyon kendini sürekli yeniler. Filmler gelir

giderler - ışık ise cehalet tarafından engellenir. Işığı görün, fil mi önemsemeyin.

S: Olaylara ne kadar katı ve duyarsız bir bakış! İnsanlar öldürüyor ve ölüyorlar ve siz burada filmlerden söz ediyorsunuz.

M: Haydi gidin elbette, kendinizi öldürtün - eğer yapmanız gerekenin bu olduğunu düşünüyorsanız. Hatta gidin öldürün, eğer görevinizin bu olduğu kanısındaysanız. Fakat kötülüğe son vermenin yolu bu değildir.

Kötülük, hastalanmış bir zihnin pis kokusudur. Zihninizi iyileştirin, o zaman o da çarpıtılmış, çirkin filmler projekte etmeyi kesecektir.

S: Söylediklerinizi anlıyorum, ama duygusal yönden buna gönlüm yatmıyor. Bu salt idealistçe hayat görüşü beni derin şekil de itiyor. Ben kendimi sürekli rüya hali içinde düşünemiyorum.

M: Sürekliliği olmayan bir bedenin sağlamış olduğu bir hal içinde sürekli olarak nasıl kalabilirsiniz? Yanlış anlamanın da yandığı zemin, sizin bir beden olduğunuz hakkındaki fikrinizdir. Bu fikri inceleyin, onun özündeki çelişkileri görün, o zaman belki şimdiki mevcudiyetinizin bir kıvılcımlar sağanağı gibi olduğunu, her kıvılcımın bir saniye, sağanağın kendisinin ise bir ya da iki dakika sürdüğünü fark edebilirsiniz. Elbette, başlangıcı aynı zamanda sonu olan bir şeyin ortası olamaz. Terimlerinize saygı gösterin. Gerçek geçici olamaz. O zamansız dır, fakat zamansızlık bir süre (müddet) değildir.

S: İçinde yaşadığım dünyanın hakiki dünya olmadığını kabul ediyorum. Fakat çarpıtılmış bir resmini gördüğüm gerçek bir dünya var. Bu çarpıklık benim bedenimdeki ya da zihnimdeki bir kusurdan ileri geliyor olabilir. Fakat bir gerçek dünya bulunmadığını, yalnızca zihnimde bir rüya dünyası olduğunu söylediğiniz zaman bunu hiç kaldıramıyorum. Varoluşun tüm dehşetinin benim bir beden sahibi olmamdan kaynaklandığına inanabilmek isterdim. İntihar bir çıkış yolu olabilirdi o zaman.

M: Siz fikirlere dikkatinizi verdiğiniz sürece, ister kendi fikriniz, ister başkalarınınki olsun, derdiniz bitmeyecek. Fakat bütün öğretilere, bütün kitaplara ve sözcüklere dökülmüş her hangi bir şeye aldırmaksızın, kendi içinize derinlemesine dalarsanız ve kendinizi bulursanız, sadece bu, sizin tüm sorunlarınızı çözecek ve sizi her durumun efendisi haline getirecektir; çünkü o zaman, durum hakkındaki fikirleriniz tarafından yönetilmeyeceksiniz. Bir örnek alalım. Çekici bir kadınla birliktesiniz. Onun hakkında bazı fikirler oluşturursunuz ve bu bir cinsel durum yaratır. Bir sorun yaratılmıştır ve siz cinsel perhiz ya da doyum konusunda kitaplar araştırmaya başlarsınız. Bir bebek olsaydınız, her ikiniz de hiçbir sorun çıkmaksızın yan yana çıplak durabilirdiniz.

Kendinizi bedenler olarak düşünmeyi bırakın, aşk ve seks sorunları anlamlarını yitirecek. **Sınırlılık duygusu kaybolduğunda, korku, acı ve haz arayışı - hepsi biter. Sadece farkındalık kalır.**

51 -Acıya ve Hazza Kayıtsız Kalın

Soran: Ben doğma büyüme bir Fransız'ım ve yaklaşık on yıldır Yoga çalışıyorum.

Maharaj: On yıldan sonra hedefinize yaklaştınız mı?

S: Belki biraz. Bu zor iş, biliyorsunuz.

M: Öz Varlık yakındadır ve ona giden yol da kolaydır. Bütün yapmanız gereken ise hiçbir şey yapmamaktır.

S: Ama ben *sadhana'mı* çok zor buldum.

M: Sizin *sadhana'nız* olmak'tır. Yapmak kendiliğinden olur. Sadece dikkatli, uyanık olun, gözleyin. Var olduğunuzu hatırlamanın zorluk neresinde? Siz her zaman var olansınız.

S: Var olma duygusu her zaman mevcut - hiç kuşkusuz. Fakat dikkat alanı her türlü zihinsel olayın istilasına uğruyor - duygular, imajlar, fikirler. Bu durumda saf varoluş duygusuna genellikle yer kalmıyor.

M: Zihni gereksiz olanlardan arındırma yollarınız nelerdir?

S: Temelde, insan korku içindedir. En çok da kendinden korkar. Kendimi her an patlamaya hazır bir bomba taşıyan bir adam gibi hissediyorum. İnsan onu etkisiz hale getiremiyor ya da kaldırıp atamıyor. Müthiş korkuyor ve kendi bulamadığı bir çözümü çılgınca arıyor. Bana göre özgürlük bu bombadan kurtulmaktır. Bomba hakkında fazla bir şey bilmiyorum. Sadece, onun ilk çocukluk çağlarından geldiğini biliyorum. Sevilmeyişini şiddetle protesto eden, korkmuş bir çocuk gibi hissediyorum kendimi.

Çocuk sevgi açlığı içinde kıvranıyor ve onu alamadığı için de korku ve öfke içinde. Bazen birisini ya da kendimi öldürmek geliyor içimden. Bu arzu

öylesine güçlü ki sürekli korkuyorum. Ve korkudan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

Görüyorsunuz ya, bir Hindu zihni ile bir Avrupalı zihni arasında fark var. Hindu zihni nispeten sadedir. Bir Avrupalı çok daha karmaşık bir varlık. Hindu temelde *sattvic'dir* (sükûn ve uyum halinde). O, Avrupalının huzursuzluğunu, yapılması gerektiğine inandığı şeyi yorulmadan sürdürmesini, onun daha geniş genel bilgisini anlamaz.

M: Onun muhakeme (usa vurma) kapasitesi öylesine büyük ki, muhakeme ede ede kendisini akıl ve mantıktan edecek! Onun kendi kararlarındaki ısrarcılığı mantığa dayanıp güvenmesinden ileri geliyor.

S: Fakat düşünme ve muhakeme zihnin normal halidir. Zihin çalışmasını kesemez.

M: Bu alışılmış bir hal olabilir ama normal bir hal olması gerekmez. Normal bir hal acı verici olamaz, ama yanlış bir alışkanlık çoğu zaman kronik acılara yol açar.

S: Eğer bu zihnin doğal ya da normal hali değilse, o zaman onu nasıl durdurmalı? Zihni sakinleştirmenin bir yolu olmalı. Nice zamanlar kendi kendime: "Yeter, lütfen dur, bu sonu gelmeyen, durmadan tekrarlanan cümleler, bu gevezelik yetsin artık!"

diyorum. Fakat zihnim bir türlü durmak bilmiyor. İnsan onu bir süre için durdurabilir gibi hissediyorum fakat bu uzun sürmez. O

sözde spiritüel insanlar bile zihinlerini sakin tutmak için hileler kullanıyorlar. Formüller tekrarlıyorlar, şarkı söylüyorlar, dua ediyorlar, zorlu ya da yumuşak soluklar alıp veriyorlar, sallanıyor, dönüyorlar, konsantrasyon, meditasyon yapıyor, transa girmeye çalışıyor, erdemler geliştiriyorlar - çalışmaya, kovalamaya harekete son vermek için gün boyu çalışmak gibi!

M: Zihin iki halde bulunur; su gibi ve bal gibi. Su en ufak bir sallanışta titreşir, halbuki bal ne kadar karıştırılırsa karıştırılsın, hemen hareketsizliğe döner.

S: Doğası gereği zihin huzursuzdur. O belki yatıştırılabilir ama onun sakinliği kendiliğinden olmaz.

M: Her zaman kronik ateş ve titremeler olabilir. Zihni huzursuz eden arzular ve korkulardır. Tüm negatif duygulardan, heyecanlardan uzak olduğunda o sakindir.

S: Siz çocuğu negatif duygulardan, heyecanlardan koruyamazsınız. O doğar doğmaz acıyı ve korkuyu öğrenir. Açlık acımasız bir öğretmendir ve bağımlılığı ve nefreti öğretir. Çocuk anneyi sever, çünkü onu beslemektedir; anneden nefret eder, çünkü mamasını geciktirmiştir. Bizim bilinçaltı zihnimiz çatışmalarla doludur ve bunlar bilince taşarlar. Biz bir yanardağın üstünde yaşıyoruz; her zaman tehlikedeyiz. Zihinleri huzur ve sükûn içinde olan insanlarla beraberliğin çok yatıştırıcı bir etkisi olduğunu kabul ediyorum, fakat onlardan uzaklaşır uzaklaşmaz eski dertlerim depreşiyorlar. İşte bunun için belirli aralarla Hindistan'a, Gurum'la birlikte olmaya geliyorum.

M: Siz geldiğinizi, gittiğinizi, çeşitli haller ve durumlardan geçtiğinizi düşünüyorsunuz. Ben şeyleri oldukları gibi görürüm: anlık olaylar birbirlerini hızla izleyerek kendilerini bana sunarlar; onlar varlıklarını benden alırlar, fakat kesinlikle, onlar ben ya da benim değildirler. Fenomenler arasında bir fenomen değilim ben. Onlardan herhangi birine tabi de değilim. Ben öylesine basit ve mutlak bir biçimde bağımsızım ki, sizin, karşıtlığa, reddetmeye alışkın zihniniz bunu kavrayamaz.

Sözcüğün tam anlamıyla, söylediklerimi kastediyorum: Muhalefete ve redde ihtiyacım yok, çünkü **herhangi bir şeye muhalefet ya da red halinde olamayacağım benim için çok açıktır**. Ben ötedeyim, tümüyle farklı bir boyutta. Beni bir şeyle özdeş ya da bir şeye karşıt olarak görmeyin: Ben arzunun ve korkunun olmadığı yerdeyim. Şimdi, sizin deneyiminiz nedir? Siz de geçici olan her şeyden uzakta bir yerde durduğunuzu hissediyor musunuz?

S: Evet, hissediyorum - ara sıra. Fakat birden bir tehlike duygusu çöküyor, kendimi yalıtılmış, başkaları ile olan tüm ilişkilerin dışında hissediyorum. Görüyorsunuz ya, bizim anlayış farkımız da burada yatıyor. Bir Hindu için duygu düşünceyi izler, Hindu'ya bir fikir verin, onun duyguları ayağa

kalkar. Bir Batılı için durum tersinedir: ona bir duygu verin, o bundan bir fikir üretecektir Sizin fikirleriniz aklî bakımdan çok çekici fakat duygusal yönden bana hitap etmiyor.

M: Aklınızı, zekânızı bir yana koyun. Bu konularda onu kullanmayın.

S: Yerine getiremeyeceğim bir öğüdün ne yararı var? Bütün bunlar hepsi fikirler ve siz fikirlere duyguyla karşılık vermemi, bu fikirleri hissetmemi istiyorsunuz, çünkü duygular olmadıkça eylem de olamaz.

M: Niçin eylemden söz ediyorsunuz? Siz hiç eylemde bulunuyor musunuz? Bilinmeyen bir güç eylemde bulunuyor ve siz eylem yaptığınızı hayal ediyorsunuz. Siz yalnızca, olanları - herhangi bir şekilde etkileme olanağınız olmaksızın- gözlüyorsunuz.

S: Hiçbir şey yapamayacağımı kabullenme konusunda içimde neden böylesine muazzam bir direnç hissediyorum?

M: Fakat ne yapabilirsiniz ki? Siz bir operatörün ameliyat ettiği, anestezi altındaki bir hasta gibisiniz. Uyandığınızda ameliyatın bitmiş olduğunu görürsünüz; bir şeyler yapmış olduğunuzu söyleyebilir misiniz?

S: Ama bir ameliyat geçirmeye karar vermiş olan benim.

M: Kesinlikle siz değilsiniz. Bir yanda hastalığınız, diğer yanda doktorunuzun ve ailenizin baskıları size karar verdirtti. Seçiminiz yoktur, sadece onun illüzyonu vardır.

S: Fakat sizin beni gösterdiğiniz kadar çaresiz olmadığımı hissediyorum. Düşünebildiğim her şeyi yapabileceğimi hissediyorum, yalnızca nasıl yapabileceğimi bilmiyorum. Eksikliğini duyduğum şey güç değil, bilgidir.

M: Yolu bilmemek, güce sahip olmamak kadar kötüdür! Fakat konuyu bir an için bırakalım; zira şu anda çaresiz olduğunuzu açıkça gördüğünüz sürece, neden çaresizlik hissettiğiniz önemli değildir.

Ben şimdi yetmiş dört yaşındayım. Ama kendimi bir bebek gibi hissediyorum. Tüm değişikliklere karşın çocuk olduğumu açık bir şekilde

hissediyorum. Benim Gurum bana demişti ki; o çocuk ki sen hâlâ o'sun, senin gerçek benliğindir *(swarupa). O* saf varoluş

haline geri dön. Orada "Ben şuyum", "Ben buyum" ile lekelenmemiş haliyle gerçek varlık (Ben-im) bulunur. Senin yükün, kendi hakkındaki sahte tanımlamalardır - onların hepsini terk et. Gurum bana dedi ki: "Bana güven. Sana söylüyorum; sen tanrısalsın.

Bunu mutlak gerçek olarak kabul et. Senin sevincin, senin ıstırabın da tanrısaldır. Hepsi Tanrı'dan gelir. Onu daima hatırla. Sen Tanrısın, yalnızca senin iraden olur." Ben ona inandım ve çok geçmeden onun sözlerinin ne harikulâde şekilde doğru olduğunu idrak ettim. Ben zihnimi "Ben Tanrıyım, ben harikulâdeyim, ben öte'yim" diye düşünerek şartlandırmadım. Düpedüz onun talimatını izledim ki bu talimat zihni saf varlık haline odaklamak ve onda tutmaktı. Saatlerce zihnimde "Ben-im"den başka bir şey olmaksızın otururdum. Bir zaman sonra huzur, sevinç ve her şeyi kucaklayan derin bir sevgi benim normal halim oldu. Onun içinde her şey kayboldu - kendim, Gurum, yaşadığım hayat, çevremdeki dünya. Yalnızca huzur ve ölçüsüz derinlikte bir sessizlik kaldı.

S: Bu çok basit ve kolay görünüyor -ama hiç de öyle değil. Bazen harikulâde bir sevinç ve barış hali gelir üstüme ve ben bu hal ne kadar kolay bir biçimde geldi, ne kadar bana ait görünüyor diye hayret ederim. Sonra "Bu denli el altında olan bir durum için öylesine uğraşmaya ne gerek vardı? Bu kez herhalde kalıcı olarak geldi" diye düşünürüm. Oysa, çok geçmeden tümüyle eriyip gider ve beni düşündürür - bu, gerçeğin bir izlenimi miydi yoksa bir başka sapma mı diye. Eğer gerçek idiyse neden gitti? Belki, beni bu yeni halde sürekli tutacak eşsiz bir deneyim gerekli ve bu dönüm noktasını oluşturacak deneyim yaşanıncaya dek bu saklambaç oyunu devam etmek zorunda.

M: Sizin eşsiz ve dramatik bir şey, bir tür harikulâde patlama (infilak) beklentiniz, kendinizi-idrak etmenizi sadece engelliyor ve geciktiriyor. Siz bir patlama beklememelisiniz, çünkü patlama zaten olmuştur - doğduğunuz anda, kendinizi var olan - bilen -

hisseden olarak fark ettiğinizde. Yalnız bir tek hata yapıyorsunuz: Siz içi dış, dışı iç gibi kabul ediyorsunuz, içinizde olanı dışınızdaymış gibi,

dışınızda olanı ise içinizdeymiş gibi alıyorsunuz. Zihin ve duygular dışsaldırlar, fakat onları yakın ve mahrem iç hayatınız olarak kabul ediyorsunuz. Dünyanın nesnel olduğuna inanıyorsunuz, ama o tümüyle psişenizin bir projeksiyonudur.

Temel yanılgı budur ve yeni bir patlama bunu düzeltemez. Siz bunun dışına düşüncenizle çıkmak zorundasınız. Başka hiçbir yolu yok.

S: Düşüncelerim kendi istedikleri gibi gelip giderlerken ben bu durumdan, düşünerek nasıl çıkabilirim? Onların bitip tükenmez gevezelikleri dikkatimi dağıtıyor ve beni yoruyor.

M: Düşüncelerinizi sokak trafiğini seyreder gibi seyredin. İnsanlar gelip geçerler, siz bir tepki vermeksizin kaydedersiniz.

Başlangıçta bu kolay olmayabilir, fakat biraz uygulamayla, zihninizin aynı anda çeşitli düzeylerde fonksiyon yapabildiğini ve onların hepsinin birden farkında olabildiğinizi göreceksiniz. Siz ancak belli bir düzeye dikkat ve öncelik vermişseniz, dikkatiniz orada yakalanıp kalır ve siz diğer düzeylerde geçici olarak bilincinizi yitirirsiniz. Ama o düzeylerde işler bilinç alanı dışında yine devam ederler. Düşüncelerinizle ve anılarınızla mücadele etmeyin; sadece daha önemli soruları dikkat alanınız içine almaya çalışın; örneğin, "Ben kimim? Nasıl oldu da doğdum? Çevremdeki evren nasıl ve nerede oluştu? Hakiki olan ve geçici olan nedir?" gibi. Hiçbir anı -eğer ona ilginizi yitirirseniz- kalmakta direnemez; bağımlılığı sürdüren duygusal bağlantıdır. Siz daima hazzı arıyor, acıdan kaçıyorsunuz, her zaman mutluluk ve huzur peşindesiniz. Görmüyor musunuz ki sizin bu mutluluk arayışınız, kendinizi mutsuz ve çaresiz hissetmenizin asıl nedenidir? Diğer yolu deneyin; hazza ve acıya kayıtsız, onları ne isteyerek, ne de reddederek, bütün dikkatinizi "Ben-im"in ebediyen var olduğu düzeye verin. Çok geçmeden idrak edeceksiniz ki huzur da, mutluluk da sizin kendi doğanızdır ve onları belli kanallarla aramanız karışıklık ve sıkıntıya neden olmaktadır. Karışıklığa meydan vermeyin, hepsi bu. Aramaya ihtiyaç yok; zaten sahip-olduğunuz bir şeyi aramazsınız ki. Siz kendiniz Tanrı'sınız, En Yüce Gerçek'siniz. Başlangıç için bana güvenin, öğretmene güvenin. O sizin ilk adımı atabilmenizi sağlar - ve sonra, duyduğunuz güveni kendi deneyiminiz doğrular. Hayatın her yolunda, başlangıçta güven esastır; onsuz pek az şey yapılabilir. Üstlenilen her şey, girişilen her iş bir inanç

eylemidir. Hatta, günlük ekmeğinizi bile güvene dayanarak yersiniz! Lütfen şunu anlayın ki sizden hiçbir şey istemiyorum. Konuşmam sizin yararınızadır, çünkü siz her şeyden çok kendinizi seversiniz, güvencede ve mutlu olmayı istersiniz. Bundan utanmayın ve bunu yadsımayın. İnsanın kendini sevmesi doğaldır ve iyidir. Yalnız neyi sevdiğinizi tam olarak bilmelisiniz. Sevdiğiniz beden değildir, o Hayat' tır - algılamak, hissetmek, düşünmek, yapmak, sevmek, uğraşmak, yaratmak.

Sevdiğiniz işte bu Hayat'tır, ki o sizsiniz, o her şeydir. Onu bütün bölünmelerin, sınırlamaların ötesinde, kendi bütünlüğü içinde kavrayın ve bütün arzularınız onun içinde birleşip bütünleşecek, çünkü daha büyük olan daha küçük olanı içerir. Öyleyse kendinizi bulun, çünkü kendinizi bulmakla her şeyi bulursunuz.

Herkes var olmaktan hoşnuttur, fakat pek azı onun bütünlüğünü bilir. Zihninizde "Ben-im", "Ben-bilirim", "Ben-severim"

düşünceleri üstünde -bu sözcüklerin en derin anlamlarına ulaşma iradesiyle sürekli durdukça- bunu bileceksiniz.

S: "Ben Tanrıyım" diye düşünebilir miyim?

M: Kendinizi bir fikirle özdeşleştirmeyin. Eğer Tanrı sözcüğüyle Bilinmeyen'i kastediyorsanız, o zaman sadece: "Ben ne oldu-

ğumu bilmiyorum" diyebilirsiniz. Eğer Tanrı'yı kendinizi bildiğiniz gibi biliyorsanız, bunu söylemeye ihtiyaç duymazsınız. En iyisi şu sade duygudur: "Ben-im", "Ben-var olanım". Onun üzerinde sabırla, devamlı durun. Burada sabır bilgeliktir; başarısızlığı düşünmeyin. Girişilen bu işte başarısızlık asla olamaz.

S:Düşüncelerim bunu uygulamama izin vermezler ki.

M: Aldırmayın, onlarla savaşmayın. Onlarla ilgili hiçbir şey yapmayın, kendi hallerine bırakın, varsın oldukları gibi olsunlar.

Sizin onlarla savaşmanız onlara hayat verir. Kayıtsız kalın ve onlardan öteye bakın. Şunu hatırlamayı hatırlayın: Her ne olursa -

"Ben-im"den, "var olan"dan dolayı olur. Her şey size var olduğunuzu hatırlatır. Şu gerçekten tümüyle yararlanın: Deneyimleyebilmek için var olmanız zorunludur. Düşünmeyi kesmek zorunda değilsiniz, sadece ilgilenmeyi kesin. Bu ilgisizlik özgürlüğe kavuşturacaktır. Düşüncelere sarılmayın, yeter. Dünya halkalardan meydana gelmiştir, çengellere gelince, onların hepsi de sizindir. Çengellerinizi düzleştirin, o zaman size hiçbir şey takılamaz. Bağımlılıklarınızdan vazgeçin. Vazgeçmeniz gereken başka hiçbir şey yoktur. Elde etme, edinme gibi rutin hırslarınıza, sonuçlar bekleme alışkanlığınıza son verin, o zaman evrenin özgürlüğüne sahip olursunuz. Çabasız olun.

S: Hayat çabalamadır. Yapılacak o kadar çok şey var ki.

M: Yapılması gerekeni yapın. Direnmeyin. Sizinki bir andan bir ana sadece doğru olanı yapmaya dayanan dinamik bir denge olmalıdır. Büyümek istemeyen bir çocuk gibi olmayın. Basmakalıp hareketler ve duruşlar size yardımcı olmaz. Bütünüyle kendi düşünce berraklığınıza, amaçtaki safiyetinize ve eylemdeki dürüstlüğünüze güvenin. O zaman asla yanılmazsınız. Öteye geçin ve her şeyi geride bırakın.

S: Fakat herhangi bir şey temelli olarak bırakılabilir mi?

M: Siz yirmi dört saat boyunca vecit hali gibi bir şey istiyorsunuz. Vecit halleri gelir ve giderler; bu gereklidir, çünkü insan beyni gerilime uzun süre dayanamaz. Uzayan bir vecit hali son derece saf ve süptil olmadıkça beyninizi yakar. Doğada hiçbir şey durağan değildir, her şey nabız gibi atar, görünür ve kaybolur. Kalp, solunum, sindirim, uyku, uyanıklık- doğum ve ölüm, her şey dalgalar halinde gelir ve gider. Ritm, devresellik, aşırı uçların birbirinin yerini almaları kuraldır. Hayatın öz düzenine baş

kaldırmanın yararı yoktur. Eğer Değişmez Olan'ı arıyorsanız, deneyimin ötesine geçin. "Ben Var Olanım"ı devamlı hatırlayın dediğim zaman, "tekrar tekrar ona dönün" demek istiyorum. Sessizlikten başka hiçbir belirli düşünce zihnin doğal hali olamaz.

Sessizlik fikri değil, sessizliğin kendisinden söz ediyorum. Zihin kendi doğal halindeyken, her deneyimden sonra, daha doğrusu sessizlik zemini

üzerinde meydana gelen her deneyimden sonra, kendiliğinden sessizliğe dönüş yapar.

Şimdi, burada öğrendikleriniz bir tohum olur. Onları görünüşte unutabilirsiniz. Fakat o yaşar ve mevsimi geldiğinde filizlenir, büyür ve meyve verir. Her şey kendi kendine olur. Sizin bir şey yapmanız gerekmez, engellemeyin yeter.

52 -Mutlu Olmak, Mutlu Etmek Hayatın Ritmidir

Soran: Kalküta'daki Gurum'a yaptığım düzenli ziyaretlerden biri için birkaç ay önce Avrupa'dan geldim. Şimdi yurduma dönüş

yolundayım. Bir arkadaşım tarafından sizinle tanışmak için davet edildim ve geldiğime memnunum.

Maharaj: Gurunuz'dan ne öğrendiniz ve ne gibi bir uygulamada bulundunuz?

S: O seksen yaşlarında saygıdeğer bir insandır. Felsefi bakımdan o bir Vedanten'dir ve öğrettiği uygulama, zihnin bilinçaltı enerjilerini harekete geçirerek, gizli tıkanıklıkları ve engelleri bilinç üstüne çıkarmakla yakından ilgili. Benim kişisel *sadhana'm* çocukluğumdan kaynaklanan özel bir sorunla ilgiliydi. Annem bana bir çocuğun normal gelişimi için çok önemli olan, sevgi ve güvenlik içinde olduğum duygusunu verememişti. O anneliğe hazır olmayan, endişelerle dolu, nevrozlu, kendine güvensiz bir kadındı ve beni, kendi taşıma kapasitesi ötesinde ağır bir sorumluluk ve yük gibi görüyordu. Doğmamı asla istememişti. Büyüyüp gelişmemi istemedi, o sanki onun rahmine geri dönüp hiç doğmamış olmamı, yok olmamı istiyordu. O, içimdeki herhangi bir yaşam hareketine karşı direnir, onun alışılmış dar mevcudiyet çemberi dışına çıkmak için gösterdiğim en ufak bir girişime karşı şiddetle savaşırdı. Bir çocuk olarak duyarlı ve sevecendim. Her şeyden çok sevgiye açlık duyuyordum ve sevgi, bir annenin çocuğu için duyduğu basit, içgüdüsel sevgi benden esirgeniyordu. Çocuğun annesini arayışı, hayatımın başta gelen amacı haline geldi. Ve ben büyüyüp bunun üstüne çıkamadım. Mutlu bir çocukluk benim için bir sabit fikir haline geldi. Gebelik, doğum, bebeklik beni hararetle ilgilendirir oldu. Tanınmış bir kadın-doğum doktoru oldum ve ağrısız doğum yönteminin

geliştirilmesine katkıda bulundum. Mutlu bir annenin mutlu çocuğu - bu benim hayat boyu idealim oldu.

Fakat annem hep orada idi - kendi mutsuz ve beni mutlu görmek için güçsüz ve isteksiz. Bu, garip şekillerde tezahür ediyordu.

Ben hasta olduğumda o kendini daha iyi hissediyordu; kendimi iyi hissettiğimde ise o depresyona girer ve hem kendisine hem bana sürekli lanet ederdi. Sanki doğmakla işlemiş olduğum suçu bir türlü bağışlayamıyor gibiydi ve yaşadığım için kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu. Böylece hayatımı bana sevgi yerine ölüm sunularak yaşadım. Sürekli bir bebek olarak annemde hapsolmuş bulunduğumdan, bir kadınla anlamlı bir ilişki kuramıyordum; asla bağışlamayan ve bağışlanmayan anne imajı daima ara yerde duruyordu. Teselliyi mesleğimde aradım ve çok teselli buldum; fakat bebekliğin çukurundan bir türlü çıkamıyordum.

Sonunda spiritüel arayışa yöneldim ve yıllardan beri hep bu çizgi üzerindeyim. Fakat bu da bir bakıma o eski ana-sevgisi arayışına benziyor, ona ister Tanrı, ister *Atma* ya da En Yüce Gerçek deyin, temelde ben sevmek ve sevilmek istiyorum; ne yazık ki dindar denilen kişiler hayata karşıdırlar ve yalnız zihne yönelmişlerdir. Hayatın gereksinimleri ve zorlayıcı dürtüleriyle yüz yüze geldiklerinde, sınıflandırmaya, soyutlamaya, kavramlaştırmaya başlıyorlar ve sınıflandırma işini hayatın kendisinden daha önemli hale getiriyorlar. Onlar bir kavram üzerinde konsantre olmamızı ve onu kendi kişiliğimizde temsil etmemizi istiyorlar. Sevgi yoluyla, kendiliğinden bir birleşme ve bütünleşme yerine, bir formül üzerinde istemli olarak ve yoğun bir çaba göstererek konsantre olmamızı öneriyorlar. O ister Tanrı ya da *Atma,* ister ben olsun, aynı kapıya çıkıyor! Düşünülecek bir şey; sevilecek bir kimse değil. Benim ihtiyacım kuramlar ve sistemler değil, eşit ölçüde çekici ya da akla uygun olan birçoğu var. Kalbin kımıldanışlarına, hayatın yenilenmesine ihtiyacım var, yeni bir düşünce biçimine değil. Yeni düşünce biçimleri yoktur ama duygular her zaman taze olabilir. Bir kimseyi sevdiğim zaman onun üzerinde kendiliğinden, güçlü bir şekilde meditasyon yapabilirim; zihnimin hükmedemeyeceği bir sıcaklık ve enerjiyle.

Sözcükler duyguları şekillendirmek için iyidirler; duygular olmadıkça sözcükler, içinde beden bulunmayan giysilere benzerler -

soğuk ve gevşek. Annem benim bütün duygularımı tüketti - adeta kaynaklarım kurudu. Bir çocuk gibi öylesine büyük ölçüde ihtiyaç hissettiğim duygu zenginliğini ve bolluğunu burada bulabilir miyim?

M: Çocukluğunuz şimdi nerede? Ve geleceğiniz nedir?

S: Ben doğdum, büyüdüm ve öleceğim.

M: Tabii bedeninizi kastediyorsunuz. Ve zihninizi. Ben sizin fizyolojinizden ve psikolojinizden söz etmiyorum. Onlar doğanızın bir parçasıdırlar ve doğa yasalarıyla yönetilirler. Ben sizin sevgi arayışınızdan söz ediyorum. Onun bir başlangıcı var mıydı? Ve bir sonu olacak mı?

S: Bunu gerçekten söyleyemem**.** O orada - hayatımın ilk anından son anma kadar. Bu sevgi özlemi - ne denli sürekli ve umutsuz!

M: Sevgi arayışınızda tam olarak neyi arıyorsunuz?

S: Sadece şu: Sevmek ve sevilmek.

M: Bir kadını sevip onun tarafından da sevilmeyi mi kastediyorsunuz?

S: Mutlaka bir kadın olması gerekmez. Bir arkadaş, bir üstat, bir rehber - duyguları parlak ve berrak olsun yeter ki.

M: İkisi arasında hangisini tercih edersiniz; sevmeyi mi sevilmeyi mi?

S: Her ikisi de olsun isterdim! Fakat görebiliyorum ki sevmek daha büyük, daha soylu ve derin olandır. Sevilmek tatlıdır ama o insanın gelişmesini sağlamaz.

M: Kendiliğinizden sevebilir misiniz, yoksa sevmenizin sağlanması mı gereklidir?

S: İnsan sevilecek biriyle karşılaşmalıdır elbette. Benim annem sadece sevecen olmamakla kalmayıp, sevilebilir de değildi.

M: İnsanı sevilebilir yapan nedir? Sevilmek değil midir? Önce seversiniz, sonra nedenler ararsınız.

S: Bunun tersi de olabilir. Sizi mutlu edeni seversiniz.

M: Peki sizi ne mutlu eder?

S: Bu konuda bir kural yoktur. Konu alabildiğine bireyseldir ve önceden tahmin edilemez.

M: Doğru. Hangi şekilde ele alsanız, siz sevmedikçe mutluluk yoktur. Ama sevgi sizi her zaman mutlu eder mi? Sevginin mutluluk ile olan ilişkisi oldukça ilkel, çocukça bir aşama değil midir? Sevdiğiniz acı çekerken siz de acı çekmez misiniz? Acı çektiğiniz için sevmekten vazgeçer misiniz? Sevgi ve mutluluk mutlaka birlikte mi gelir ve giderler? Sevgi yalnızca bir zevk, bir haz beklentisi midir?

S: Elbette değildir. Sevgide çok ıstırap olabilir.

M: Öyleyse sevgi nedir? O bir zihin hali olmaktan çok bir varoluş hali değil midir? Siz sevmek için sevdiğinizi bilmek zorunda mısınız? Siz annenizi, sevdiğinizi bilmeksizin sevmediniz mi? Onun sevgisi için, onu sevme fırsatı için açlıkla kıvranmanız bir sevgi devinimi değil midir? Sevgi de, var olma bilinci kadar sizin bir parçanız değil midir? Siz annenizin sevgisini aradınız, çünkü annenizi sevdiniz.

S: Ama o bana izin vermedi!

M: O sizi durduramazdı.

S: Öyleyse neden hayatım boyunca mutsuz oldum?

M: Çünkü varlığınızın derinliklerine, kökenine kadar inmediniz. Sizin kendi hakkınızdaki tam bilgisizliğiniz sevginizi ve mutluluğunuzu örtmüş ve asla kaybetmemiş olduğunuz bir şeyi size aratmış. Sevgi irade ve karardır, mutluluğunuzu herkesle ve her şeyle paylaşma iradesidir. Mutlu olmak, mutlu etmek - budur hayatın ritmi.

53 -Tatmin Edilen Arzular Daha Çok Arzu Dogururlar

Soran: İtiraf edeyim ki bugün bir isyan hali içinde geldim. Havayolları bürosunda haksız bir muamele oldu. Böyle durumlarla karşılaştığımda her

şey kuşkulu, her şey yararsız görünüyor.

Maharaj: Bu çok yararlı bir ruh halidir. Her şeyden kuşkulanma, her şeyi reddetme, bir başkası aracılığıyla öğrenmeye karşı isteksizlik. Bu sizin uzun zaman yürüttüğünüz *sadhana'* nızın meyvesidir. Ne de olsa insan ebediyen okumayla ve incelemeyle meşgul olamaz.

S: Artık yeter. O beni hiçbir yere ulaştırmadı.

M: "Hiçbir yere" demeyin. O sizi şimdi olduğunuz yere ulaştırdı.

S: İşte, yine çocuk ve onun hırçınlıkları. Olduğum yerden bir santim bile ilerlemedim.

M: Bir çocuk olarak başladınız ve bir çocuk olarak bitireceksiniz. İkisi arasında her ne kazanmış iseniz, kaybetmeli ve baştan başlamalısınız.

S: Ama çocuk, mutsuz olduğu ya da istediği bir şey verilmediği zaman tekmeler atıyor.

M: Bırakın, tekmelesin, siz sadece tekmeleme olayına bakın. Eğer inandırıcı bir biçimde tekme atamayacak kadar toplumdan korkuyorsanız, ona da bakın. Evet, acı verici bir iştir. Fakat çareler aramaktan vazgeçmekten başka çare yoktur.

Eğer öfkeli ya da acı çeker haldeyseniz, kendinizi öfkeden ve acıdan ayırın ve onlara dikkatle bakın. Özgürleşmenin ilk adımı dışsallaştırmaktır. Dışa çıkın ve seyredin. Fiziksel olaylar devam edecek, fakat kendi başlarına onların önemi yoktur, sadece zihindir önemi olan. Her ne olursa olsun, havayolları bürosunda, bir bankada tekme atıp haykıramazsınız; toplum buna izin vermez. Eğer onların tutumlarını beğenmiyorsanız ya da onlara tahammül etmeye hazırlıklı değilseniz, uçmayın ya da para taşımayın. Yürüyün ve eğer yürüyemiyorsanız, yolculuk etmeyin. Eğer toplum ile işiniz varsa, onların tarzlarını kabul etmek zorundasınız, çünkü toplumun yolları ve tarzları sizin yollarınız ve tarzlarınızdır. Sizin ihtiyaçlarınız ve talepleriniz onları yaratmıştır. Sizin arzularınız çok karmaşık ve çelişkilidir - sizin yarattığınız toplumun da karmaşık ve çelişkili olmasına şaşılmaz.

S: Dıştaki kaosun benim içimdeki uyumsuzluğun bir yansıması olduğunu kabul ediyorum. Fakat çaresi nedir?

M: Çareler aramayın.

S: Bazen insan bir lütuf ve inayet hali içinde oluyor, o zaman hayat mutlu ve uyumlu. Ama böyle bir durum uzun sürmüyor! Ruh hali değişiyor ve her şey tersine dönüyor.

M: Eğer sessiz, anılardan ve beklentilerden arınmış kalabilseydiniz, olayların çizdiği güzel deseni görebilirdiniz. Kaosa neden olan kendi huzursuzluğunuzdur.

S: Havayolları bürosunda geçirdiğim üç saat içinde sabır ve tahammül uygulaması yaptım. Bu, işleri hızlandırmadı.

M: Hiç olmazsa, sizin tekmelemelerinizin mutlaka neden olacağı gibi, yavaşlatmadı da! Siz ani sonuçlar istiyorsunuz! Biz burada sihir dağıtmıyoruz. Herkes aynı hatayı yapıyor, süreçleri reddedip sonuçları istiyor. Siz dünyada barış ve uyum istiyorsunuz ama onlara kendi içinizde sahip olmayı reddediyorsunuz. Sorununuzu salt sözlerle çözemem. Söylediklerime göre hareket etmeli ve sebatla, gayretle sürdürmelisiniz. Özgürlüğe ulaştıracak olan şey doğru öğütler değildir, fakat o öğütler yönünde yapılan eylemlerdir. Tıpkı, bir doktorun hastasına bir enjeksiyon yaptıktan sonra, "Şimdi sakin ol. Hiçbir şey yapma, sadece sakin kal"

demesi gibi, size diyorum ki "enjeksiyonunuz" yapıldı, şimdi sakin kalın, sadece sakin kalın. Yapmanız gereken başka bir şey yok.

Benim Gurum da aynı şeyi yaptı. Bana bir şey söyler, sonra: "Şimdi sakin kal, geviş getirir gibi durmadan zihninde evirip çevirme. Dur! Sakin ol!" derdi.

S: Sabahları bir saat sakin kalabiliyorum. Ama gün uzun ve benim dengemi altüst edecek pek çok şey oluyor. "Sessiz ol" demek kolay, fakat benim içimde ve çevremde her şey haykırırken - lütfen söyleyin bana, bu nasıl yapılır?

M: Yapılması gereken her ne varsa, huzur ve sessizlik içinde yapılabilir. Altüst olmanın gereği yok.

S: Bunların hepsi olgulara uymayan kuramlar. Avrupa'ya dönüyorum, ama orada yapacağım hiçbir iş yok. Hayatım bomboş.

M: Eğer sadece sakin kalmaya çalışırsanız, hepsi gelecek - iş, çalışma gücü, doğru amaç, hepsi. Her şeyi önceden bilmek zorunda mısınız? Geleceğinizle ilgili endişe çekmeyin - şimdi sakin olun ve her şey yerli yerine oturacak. Beklenmeyenin gerçekleşmesi kaçınılmazdır, umulup beklenen ise asla gelmeyebilir. Bana huylarınızı kontrol edemediğinizi söylemeyin. Kontrol etmenize gerek yok. Onları güverteden denize fırlatın. Mücadele etmenizi ya da boyun eğmenizi gerektirecek bir huyunuz olmasın. Siz onu bir alışkanlık haline getirmedikçe hiçbir deneyim sizi incitemeyecektir. Tüm evrenin o süptil nedeni sizsiniz. Her şey sizden dolayı vardır. Bu noktayı sağlamca ve derince yakalayın ve tekrar tekrar onun üstünde durun. Bunun mutlak şekilde doğru olduğunu idrak etmek özgürlüğe kavuşmaktır.

S: Eğer ben kendi evrenimin tohumuysam, herhalde çürük bir tohum olmalıyım! Tohum meyvesinden bilinir.

M: Dünyanızın ne kusuru var ki ona küfrediyorsunuz?

S: O acılarla dolu.

M: Doğa ne zevk, ne acı vericidir. O tüm zekâ ve güzelliktir. Zevk ve acı zihindedir. Değer ölçülerinizi değiştirin, her şey değişecektir. Haz ve acı ancak duyuların çalkantısıdır, her ikisine de eşit muamele yapın; o zaman sürekli mutluluk hali içinde olursunuz. Ancak kanaatkârlık sizi mutlu edebilir - yerine getirilen arzular, daha fazla arzu doğururlar. Tüm arzulardan uzak durmak ve kendiliğinden gelenle yetinmek çok verimli bir durumdur - doygunluk (tam oluş) haline ulaşmanın ön koşuludur. Onun görünüşteki kısırlığına aldanıp da güvensizlik etmeyin. Bana inanın, dertleri doğuran şey arzuların tatminidir. Arzulardan kurtulmuşluk mutluluktur.

S: İhtiyacımız olan şeyler var.

M: Eğer ihtiyacınız olmayanları istemezseniz ihtiyacınız olan şeyler size gelecektir. Ama pek az kimse bu tamamen tutkusuzluk haline erişebilir. O çok üstün bir durumdur. Özgürlüğün hemen eşiğidir.

S: Son iki yıldır verimsiz bir haldeydim, yalnız, kederli ve boşluk içindeydim ve sık sık ölebilmek için dua ediyordum.

M: Eh, işte buraya gelmenizle olayların akışı başladı. Bırakın onları oldukları gibi gelişsinler - onlar sonunda kendilerini güzelce düzene koyacaklar. Geleceğe doğru zorlanarak uzanmanıza gerek yok - gelecek size kendiliğinden gelecek. Bir süre daha uyurgezer kalacaksınız, şimdiki gibi, anlam ve güvenden yoksun bırakılmış halde. Ama bu durum sona erecek ve siz işinizi hem verimli, hem kolay bulacaksınız. İnsanın kendini boş ve yabancılaşmış hissettiği zamanlar olur. Böyle anlar en arzu edilir olan anlardır, çünkü ruh, halatlarını çözüp demir almış ve uzak yerlere doğru yola çıkmıştır. Bu, eskinin sona erdiği, yeninin ise henüz gelmediği bir çözülme, ayrılma dönemidir. Eğer korkarsanız, bu durum yıldırıcı olabilir ama aslında korkulacak hiçbir şey yoktur.

Talimatı unutmayın: Neyle karşılaşırsanız karşılaşın - onun ötesine geçin.

S: Buda'nın kuralı: Hatırlanması gerekeni hatırlamak. Fakat doğru şeyi doğru anda hatırlamak, bana çok zor geliyor. Öyle görünüyor ki, benim için kural, unutmaktır!

M: Her yeni durum bir arzular ve korkular fırtınası getirirken, hatırlamak kolay değildir. Bellekten doğan arzu ve istekler yine belleği tahrip ederler.

S: Arzuya karşı nasıl savaşayım? Ondan daha güçlü bir şey yok ki.

M: Hayatın suları, arzu ya da nefret uyandıran nesnelerin kayaları üzerinde gümbürdüyor. O kayaları içgörüyle ve bağım-lılıklardan kurtularak yok edin, o zaman sular daha büyük bir oylum ve kuvvetle, derin, sessiz ve hızlı akacaklar. Bu konuda kuramsal olmayın, düşünmek ve dikkat etmek için zaman ayırın. Eğer özgür olmak istiyorsanız, özgürlüğe en yakın olan adımı atmayı ihmal etmeyin. Bu bir dağa tırmanış gibidir, bir tek adım bile kaçırılamaz. Bir adım eksik ise - zirveye ulaşılmamış olur.

54 -Beden Ve Zihin Cehaletin Belirtileridir

Soran: Bir gün, kişi - tanık - mutlak *(vyakti-vyakta-avyakta)* üzerinde tartışıyorduk. Hatırladığım kadarıyla dediniz ki, sadece mutlak gerçektir ve tanık ancak belli bir uzay ve zaman noktasında mutlaktır. Kişi ise tanığın varlığıyla (bulunuşuyla) aydınlanan kaba ve süptil organizmadır. Konuyu galiba pek berrak bir biçimde kavrayamadım, onu yeniden tartışabilir miyiz? Siz bir de

mahadakash, chidakash, paramakash terimlerini kullanıyorsunuz. Onların kişi, tanık ve mutlak ile olan ilişkileri nedir?

Maharaj: *Mahadakash* doğadır, varlıklar okyanusudur, duyular aracılığıyla temas kurulabilen her şeyi ile fiziksel uzaydır.

Chidakash farkındalık alanıdır, zamanın zihinsel uzayıdır, algılama ve idraktir. *Paramakash* zamansız ve uzaysız (mekânsız) gerçektir, zihinsiz, ayırt edilemez, sonsuz potansiyel güçtür. Hem maddenin hem bilincin cevheri ve özü, orijini ve kaynağıdır -

ama her ikisinden de ötedir. O idrak edilemez; fakat tanığın ebedi tanığı, idrak edeni idrak eden, tüm tezahürün kaynağı ve sonu, zaman ve uzayın kökeni, her bir neden-sonuç zincirinin ilk nedeni olarak deneyimlenebilir.

S: *Vyakta* ile *avyakta* arasındaki fark nedir?

M: Fark yoktur. O ışık ile günışığı gibidir. Evren sizin görmediğiniz ışık ile doludur; ama aynı ışığı siz günışığı olarak görüsünüz.

Ve gün ışığının açığa vurduğu da *vyakti'dir.* Kişi daima nesne, tanık ise öznedir ve onların karşılıklı bağımlılık şeklindeki ilişkileri onların mutlak kimliklerinin yansımasıdır. Siz onları birbirinden farklı ve ayrı haller olarak düşünürsünüz. Değildirler. Onlar sükûn ve devinim halindeki aynı bilinçtir, her bir hal diğerinin bilincindedir. ***Chit'de* insan Tanrı'yı bilir ve Tanrı insanı bilir.**

Chit'de insan dünyayı şekillendirir ve dünya insanı şekillendirir. *Chit* aşırı uçlar arasındaki halkadır, köprüdür, her deneyimdeki dengeleyici ve

birleştirici faktördür. İdrak edilenlerin bütünlüğü (toplamı) sizin "madde" dediğinizdir. İdrak edenlerin bütünlüğü ise sizin "evrensel zihin" dediğinizdir. Bu ikisinin aynılığı, idrak edilebilirlik ve idrak ediş, uyum ve zekâ, sevilirlik ve sevme şeklinde tezahür ederken, kendini ebediyen ve tekrar tekrar teyit eder.

S: Üç guna, ***sattva - rajas - tamas***, onlar sadece maddede midirler, yoksa zihinde de bulunurlar mı?

M: Her ikisi de kuşkusuz, çünkü ikisi ayrı değildir. **Yalnızca Mutlak, *gunalar'dan* öte olandır**. Aslında bunlar görüş noktalarıdır, bakış açılarıdır. Onlar ancak zihinde var olurlar. Zihnin ötesinde tüm farklılıklar biter.

S: Evren duyuların bir ürünü müdür?

M: Nasıl siz uyandığınızda dünyanızı yeniden yaratırsanız, evren de öylece açılır. Zihin -beş algılama organı, beş faaliyet organı ve beş bilinç aracıyla- bellek, düşünce, mantık ve benlik duygusu olarak belirir.

S: Bilim çok ilerleme kaydetti. Biz bedeni ve zihni, atalarımızın bildiğinden çok daha iyi biliyoruz. Sizin zihin ve maddeyi geleneksel tarif ve analiz şekliniz artık geçerli değil.

M: Fakat sizin bilen adamlarınız bilimleri ile neredeler? Onlar da sizin kendi zihninizdeki imajlar değil mi?

S: Temel fark da işte burada! Bana göre onlar benim kendi projeksiyonlarım değildirler. Onlar ben doğmadan önce vardılar, ben öldüğümde de yine olacaklar.

M: Elbette. Siz bir kez zaman ve uzayı gerçek olarak kabul etmişseniz, kendinizi de ufacık, önemsiz ve kısa ömürlü sayacaksınız.

Fakat onlar gerçekler mi? Onlar mı size, siz mi onlara bağlısınız? Bir beden olarak uzay içindesiniz. Zihin olarak, zaman içindesiniz. Ama siz gerçekte, içinde bir zihnin bulunduğu bir bedenden mi ibaretsiniz? Hiç araştırdınız mı?

S: Araştırmak için ne bir dürtüm ne de bir yöntemim vardı.

M: Ben her ikisini de öneriyorum. Fakat size içgörü ve bağımlılıklardan kurtuluş *(viveka - vairagya)* düşüyor.

S: Benim görebildiğim tek dürtü ve maksat süresiz mutluluk olabilir. Peki, yöntemi nedir?

M: Mutluluk rastlantıya bağlı, dıştan gelen, geçici olandır. Gerçek ve etkili maksat (dürtü) sevgidir. İnsanların acı çektiklerini görüyorsunuz ve onlara elinizden gelen en iyi şekilde yardım etmeye çalışıyorsunuz. Yanıt çok açıktır - önce kendinizi yardım ihtiyacının ötesine koyun. Maksadınızın herhangi bir beklenti taşımayan salt iyi niyet olduğundan emin olun önce.

Sadece mutluluğu arayanlar sonunda kendilerini bir yüce umursamazlık içinde bulabilirler, halbuki sevgi hiçbir zaman durmaz ve dinlenmez.

Yönteme gelince, sadece bir tane vardır: Kendini-bilme haline ulaşmak zorundasınız, yani ne olarak göründüğünüzü ve gerçekte ne olduğunuzu idrak etmelisiniz. Berraklık ve yardımseverlik elele gider -her biri hem diğerine muhtaçtır, hem de diğerini güçlendirir.

S: Şefkat ve merhamet, bertaraf edilebilir mutsuzlukla dolu, nesnel bir dünyanın varlığını ima ediyor.

M: Dünya nesnel değildir ve onun kederi de bertaraf edilebilir değildir. Şefkat ve merhamet ise hayal ürünü birtakım nedenlerle ıstırap çekmeyi reddetmekle ilgili bir başka sözcüktür yalnızca.

S: Nedenler hayal ürünüyse, o zaman ıstıraplar neden kaçınılmaz olsun?

M: Size ıstırap veren daima sahte (asılsız) olandır, sahte arzular, sahte korkular, insanlar arasındaki sahte ilişkiler. Sahte olanı terk edin, acı çekmekten kurtulursunuz; gerçek mutlu eder - gerçek, özgürlüğe kavuşturur.

S: Gerçek şu ki ben beden içinde hapsolmuş bir zihinim ve bu çok acı bir gerçek.

M: Siz ne bedensiniz, ne de beden içindesiniz - beden diye bir şey yoktur. Siz kendinizi pek acıklı bir biçimde yanlış anlamışsınız, doğru biçimde anlamak için - inceleyin, araştırın.

S: Fakat ben bir beden olarak, beden içinde doğdum ve bir beden olarak, beden içinde öleceğim.

M: Bu sizin bir yanlış anlamanız. Sorgulayın, araştırın, kendinizden ve başkalarından kuşku duyun. Gerçeği bulmak istiyorsanız, kanılarınıza aşılmamalısınız; elinizde mevcut olandan eminseniz, nihai olana asla ulaşamazsınız. Doğmuş olduğunuz ve öleceğiniz hakkındaki fikriniz gülünçtür, abestir; hem mantığa, hem deneyime ters düşer.

S: Pekâlâ, bir beden olduğumda ısrar etmeyeceğim. Fakat burada ve şimdi sizinle konuşurken ben apaçık ki bedenim içindeyim.

Beden ben olmayabilir ama o benimdir.

M: Tüm evren hiç durmaksızın sizin mevcudiyetinize katkıda bulunuyor. Bundan dolayı, tüm evren sizin bedeninizdir - bu anlamda sizinle anlaşıyorum.

S: Bedenim beni derin biçimde etkiliyor. Bir değil, birçok yönden bedenim benim kaderimdir. Karakterim, ruh hallerim, tepkilerimin doğası, arzularım, korkularım -doğuştan gelen ya da sonradan edinilen- hepsi bedene dayanır. Biraz alkol, şu ya da bu ilaçla, uyuşturucuyla her şey değişiverir. İlacın etkisi geçinceye kadar ben artık başka bir insanım.

M: Bütün bunlar olur, .çünkü kendinizi beden sanırsınız. Gerçek benliğinizin farkına varın, o zaman ilaçlar bile üstünüzde etkisiz kalacaktır.

Doğmuş olmak konusuna dönelim. Siz ana babanızın size söylediklerine saplanmışsınız, gebe kalmak, hamilelik ve doğum, bebek, çocuk, genç vesaire. Şimdi, kendinizi beden olduğunuz fikrinden, karşı fikirle,-yani beden olmadığınız fikriyle uzaklaştırmaya çalışın. O da bir fikir, hiç kuşkusuz; ona, işi bittiğinde terk edilecek bir şey gibi davranın. Ben beden değilim fikri bedene gerçeklik kazandırır, aslında beden diye bir şey yoktur; o sadece bir zihin halidir. Siz istediğiniz kadar çok sayıda ve çeşitlilikte

bedenler edinebilirsiniz. Yeter ki neyi istediğinizi düzgün ve devamlı olarak hatırlayın ve onunla bağdaşmaz olanları reddedin, atın.

S: Ben kutu kutu içinde gibiyim, en dış kutu beden olarak işlev yapıyor; onun içindeki de ruh. En dış kutuyu soyutlayın, bu kez onun içindeki beden olacak ve daha içteki de ruh. Bu sonsuz kutular dizisi ve kutuların sonu gelmez açılışı halinde; sonuncu kutu nihai ruh mudur?

M: Eğer bir bedeniniz varsa, bir ruhunuzun da olması gerekir; burada sizin iç içe bulunan kutular benzetmeniz uygun düşer. Fakat burada ve şimdi tüm bedenlerinizin ve ruhlarınızın içinden farkındalık, yani *chit'in* saf ışığı (nuru) ışıldayıp durmakta. Ona sımsıkı sarılın. Farkındalık olmasa, beden bir saniye bile devam edemez. Bedende bir enerji, sevgi ve zekâ akımı vardır ki o bedene rehberlik eder, onu besler ve güçlendirir. O akımı keşfedin, bedeninizin dokusunu ören hayat kıvılcımını bulun ve onda karar kılın. O, bedenin sahip olduğu tek hakikattir.

S: O hayat kıvılcımı ölümden sonra ne olur?

M: O zaman-ötesidir. Doğum ve ölüm ancak zaman içindeki noktalardır. Hayat, ebediyet boyunca çok çeşitli ağlarını örer durur.

Ölmek, zaman içindedir, fakat, Hayat kendisi zamansızdır. Onun ifade biçimlerine ne isim ve şekil verirseniz verin, o bir okyanus gibidir - hiç değişmeyen, hep değişen.

S: Bütün söyledikleriniz güzel, inandırıcı; fakat benim o yabancı ve çoğu zaman düşmanca bir dünyada yalnızca bir kişi olduğum duygusu bende bir türlü kaybolmuyor. Zaman ve mekân içinde sınırlanmış bir kişi olarak, nasıl olur da kendimi bunun karşıtı, yani kişisellikten arınıp evrenselleşmiş, belli hiçbir şey olmayan farkındalık olarak idrak edebilirim?

M: Siz, aslında olmadığınız şey olduğunuzu iddia etmekte ve aslında olduğunuz şey olduğunuzu da inkâr etmektesiniz. **Siz, tüm kişisel çarpıtmalardan uzak farkındalığın saf bilme (idrak) unsurunu** gözden kaçırıyorsunuz. *Chit’in* gerçekliğini kabul etmedikçe, asla kendinizi bilemeyeceksiniz?

S: Ne yapmalıyım? Kendimi sizin beni gördüğünüz gibi göremiyorum. Belki siz haklısınız, ben yanılıyorum, fakat kendimi algıladığım gibi algılamaya nasıl son verebilirim?

M: Kendisinin bir dilenci olduğuna inanan bir prens sonuçta bir tek yoldan ikna edilebilir: O bir prens gibi davranmalı ve neler olduğunu görmelidir. Söylediklerim doğruymuş gibi davranın ve olanları görerek hüküm verin. Bütün istediğim, ilk adımı atmak için gerekli olan küçük bir inanç. Deneyimle birlikte güven de gelecek ve artık bana ihtiyacınız olmayacak. Bir süre için bana güvenin.

S: Burada ve şimdi bulunabilmek için bedenime ve onun duyularına ihtiyacım var. Anlamak için bir zihne muhtacım.

M: Beden ve zihin sadece cehaletin ve yanlış anlayışın belirtileridir (ârazıdır). Bedensiz ve zihinsiz, zamansız ve uzaysız,

"nerede", "ne zaman", "nasıl"dan ötede, saf farkındalıkmışsınız gibi davranın. Onda karar kılın, onu düşünün, onun gerçekliğini kabul etmeyi öğrenin. Durmadan onu ret ve inkâr etmeyin. Hiç olmazsa açık bir zihin hali içinde olun. **Yoga, dıştakini içe yöneltmektir**. Bedeninizin ve zihninizin, her şey ve her şeyin ötesi olan gerçeği ifade etmesini sağlayın. Yaparak başarırsınız, tartışıp çekişerek değil.

S: Lütfen, ilk soruma dönmek için bana izin verin. Bir kişi olma yanılgısı nereden kaynaklanır?

M: Mutlak, zamandan öncedir. İlk önce farkındalık gelir. Bir anılar ve zihinsel alışkanlıklar yığını dikkati çeker, farkındalık onlara odaklanır ve kişi birdenbire belirir, meydana çıkar. Farkındalık ışığını kaldırın, uykuya varın ya da baygın düşün - kişi kaybolur. Kişi *(vyakti)* titreşir durur, bir kararda kalmaz, farkındalık *(uyakta)* tüm zamanı ve uzayı içerir, mutlak *(avyakta)* ise -

Var Olan'dır.

55 -Her Seyden Vazgeçin, Her Sey Olanı Kazanın

Soran: Şimdi, şu an içinde sizin durumunuz nedir?

Maharaj: Deneyim-ötesi haldir. O bütün deneyimleri kapsamıştır.

S: Siz bir başka insanın zihnine ve gönlüne girip, onun deneyimlerini paylaşabilir misiniz?

M: Hayır. Böyle şeyler özel eğitim gerektirir. Ben buğday alır veririm, Ekmekten ve kekten pek az anlarım. Buğday lapasının tadını bile bilmeyebilirim. Fakat buğday tanesi hakkında her şeyi bilirim ve iyi bilirim. Tüm deneyimin kaynağını bilirim. Fakat deneyimin alabildiği sayısız biçimleri bilmem. Bilmeye de ihtiyacım yok. Hayatımı yaşamak için bilmem gereken pek az şeyi de her nasılsa, gerektiği anlarda bilirim.

S: Sizin kişisel mevcudiyetinizde benim kişisel mevcudiyetim, onlar her ikisi de *Brahma'nın* zihninde mi var olurlar?

M: Evrensel olan, kişisel, özel olandan haberdar değildir. Kişi olarak mevcudiyet kişisel bir meseledir. Bir kişi zaman ve uzay içinde mevcuttur, onun bir adı ve şekli vardır, başlangıcı ve sonu vardır; evrensel, bütün kişileri içerir ve mutlak, her şeyin kökeninde ve ötesindedir.

S: Ben bütünlükten söz etmiyorum. Benim kişisel bilincim ile sizin kişisel bilinciniz - o ilcisi arasındaki bağlantı nedir?

M: Rüya gören iki kişi arasında ne bağlantı olabilir?

S: Birbirlerini rüyada görebilirler.

M: İnsanların yaptıkları da budur. Herkes "başkalarını" imgeler ve onlarla arasında bir bağlantı kurmaya çalışır. Bağlantı sadece bunu arayandır, başkası yoktur.

S: Bizler ayrı ayrı birçok bilinç noktası olduğumuza göre, aramızda ortak bir şey bulunmalı.

M: O birçok nokta nerede? Zihninizde. Dünyanızın zihninizden bağımsız olduğunda ısrar ediyorsunuz. Bu nasıl olabilir? Başka insanların zihinlerini bilme arzunuz, kendi zihninizi bilmeyişinizden dolayıdır. Önce kendi

zihninizi bilin, o zaman başka zihinler sorusunun ortaya çıkmadığını fark edeceksiniz; çünkü başka insanlar yoktur. Siz ortak faktörsünüz, zihinler arasındaki tek bağlantı sizsiniz. Var olân bilinçtir; "Ben-im (var olanım)" hepsinde geçerli olandır.

S: En Yüce Gerçek *(Parabrahman)* hepimizin içinde var olabilir. Ama bu bizim ne işimize yarar?

M: Siz "Eşyamı koruyacak bir yere ihtiyacım var, ama boşluk (yer) benim ne işime yarar?" diye soran adam gibisiniz, ya da

"Süte, çaya ya da kahveye ihtiyacım var ama su benim işime yaramaz" diyen adam gibi. Görmüyor musunuz ki En Yüce Gerçek her şeyi mümkün kılandır? Fakat siz "O benim ne işime yarar" diye sorarsanız, size "Hiç" diye yanıt vermek zorundayım.

Gündelik hayattaki işlerde, gerçeği bilenin bir avantajı yoktur, hatta o dezavantajlıdır; açgözlülükten ve korkudan uzak olduğundan, kendisini korumaz. Kâr, çıkar fikri de ona yabancıdır. İşi büyütme, kârı arttırma konularından tiksinir. Onun hayatı sürekli kendini yoksun bırakma, paylaşma, vermedir.

S: Eğer En Yüce'yi kazanmakta bir avantaj yoksa, o zaman niçin bu zahmete katlanmalı?

M: Zahmet, bir şeye sıkıca sarılıp tutunduğunuz zaman vardır sadece. Hiçbir şeye sarılmış değilseniz, bir zorluk çıkmaz. Daha küçük olandan vazgeçmek, daha büyüğünü kazanmaktır. **Her şeyden vazgeçin, her şeyi kazanırsınız. O zaman hayat, olması gerektiği gibi olur: Tükenmez bir kaynaktan gelen saf ışık ışınımı**. O ışık içinde dünya belli belirsiz bir rüya gibi görünür.

S: Eğer benim dünyam bir rüyadan ibaretse ve siz de onun parçası iseniz, siz benim için ne yapabilirsiniz? Eğer rüya hakiki değilse, onun bir varlığı yoksa, gerçek onu nasıl etkileyebilir?

M: Rüya, devam ettiği sürece geçici bir varlığa sahiptir. Ona sıkı tutunmak sizin arzunuzdur, sorunu yaratan da budur. Bırakın gitsin, rüyanın sizin

olduğunu düşünmekten vazgeçin.

S: Siz rüyanın, rüya gören olmadan da var olabileceğine ve kendimi rüyam ile özdeşleştirmemin kendi tatlı dileğim olduğuna kesin gerçek gözüyle bakar gibisiniz. Fakat ben rüyayı görenim ve de rüyayım. Peki, rüyayı kim durduracak?

M: Bırakın, rüya kendi kendine, ta sonuna dek açılıp çözülsün. Bunu durdurmak elinizde değil. Fakat onun rüya olduğunu görün, ona gerçeğin damgasını vurmayı reddedin.

S: İşte burada önünüzde oturuyorum. Ben rüya görüyorum ve siz benim rüya konuşmamı izliyorsunuz. Aramızdaki bağlantı nedir?

M: Benim sizi uyandırma niyetim aramızdaki bağlantıdır. Gönlüm uyanmanızı diliyor. Rüyanızda ıstırap çektiğinizi görüyorum ve dertlerinizin bitmesi için uyanmanız gerektiğini biliyorum. Rüyanızın rüya olduğunu idrak ettiğinizde uyanırsınız. Fakat ben rüyanızın içeriğiyle ilgilenmiyorum. Uyanmanız gerektiğini bilmek benim için yeterlidir. Rüyanızı belli bir sonuca vardırmanız ya da onu soylu, mutlu, veya güzel yapmanız gerekmez; bütün yapmanız gereken, rüya gördüğünüzü idrak etmektir. İmgelemeyi bırakın, zannedip inanmayı bırakın. İnsanlık halindeki çelişkileri, uyuşmazlıkları, yalanı ve kederi ve bunlardan öteye geçmenin gereğini görün. Uzayın sonsuz genişliği içinde minicik bir bilinç atomu yüzmektedir ve o tüm evreni içermektedir.

S: Rüyada gerçek ve ebedi gibi görünen sevgiler vardır. Onlar da uyanıca kaybolurlar mı?

M: Rüyada bazılarını sever bazılarını sevmezsiniz. Uyandığınızda ise, her şeyi kucaklayan sevginin ta kendisi olduğunuzu gö-

rürsünüz. Kişisel sevgi her ne kadar has ve yoğun olsa da, mutlaka bağlayıcıdır; özgür sevgi ise her şeyi kapsayan sevgidir.

S: insanlar gelir ve giderler. İnsan karşılaştığını sever, herkesi birden sevemez.

M: Siz sevginin kendisiyseniz, zamanın ve sayıların ötesinde olursunuz. Birini sevmekle herkesi seversiniz; herkesi severken her birini seversiniz. Biri ve hepsi birbirlerini dışlayıcı değildirler.

S: Siz ebedi bir hal içinde bulunduğunuzu söylüyorsunuz. Bu geçmişin ve geleceğin size açık olduğu anlamına mı gelir?

Rama'nın Guru'su Vashishta Muni ile karşılaştınız mı?

M: Soru zaman içinde ve zaman hakkında. Yine bana bir rüyanın içerdikleriyle ilgili soru soruyorsunuz. Zamansızlık, (ebediyet) zaman illüzyonunun ötesindedir; o, zamanın bir uzantısı değildir. Kendine Vashishta diyen, Vashishta'yı tanıyordu. **Ben tüm isimlerin ve şekillerin ötesindeyim. Vashishta sizin rüyanızdaki bir rüyadır. Onu nasıl bilebilirim?** Siz geçmiş ve gelecekle çok fazla ilgilisiniz. Bu sizin kendinizi devam ettirme, kendinizi yok olmaktan koruma özleminizden kaynaklanıyor. Kendiniz devam etmek istediğiniz gibi başkalarının da size eşlik etmeyi sürdürmelerini istiyorsunuz, bu nedenle de başkalarının hayatta kalmaları sizin için önem taşıyor. Fakat sizin hayatta kalmak dediğiniz, bir rüyanın sürüp gitmesinden başka bir şey değildir.

Ölüm buna yeğlenir. Bir uyanma şansı vardır.

S: Siz ebediyetin, ölümsüzlüğün bilincindesiniz, bu nedenle de hayatta kalma konusuyla ilgilenmiyorsunuz.

M: Tam tersine. Tüm ilgi ve arzulardan kurtulmuşluk ebediyettir, ölümsüzlüktür. Bütün tutkular, bağımlılıklar korku ima ederler, çünkü her şey geçicidir. Ve korku insanı köleleştirir.

Bağımlılıklardan kurtulmuşluk hali uygulamayla kazanılmaz; insan kendi gerçek varlığını bildiğinde o doğal olarak gerçekleşir.

Sevgi tutkunluk ve düşkünlük göstermez, düşkünlük ise sevgi değildir.

S: Demek ki bağımlılıklardan kurtuluşun bir yolu yok.

M: Kazanılacak bir şey yoktur. Bütün hayalleri terk edin ve kendinizi olduğunuz gibi bilin. Kendini-biliş bağımlılıklardan kurtuluştur. Tüm kıvranışlar yetersizlik duygusundan dolayıdır. Hiçbir şeyden yoksun olmadığınızı, var olan her şeyin siz ve sizin olduğunu bildiğiniz zaman arzu biter.

S: Kendimi-bilmek (idrak etmek) için farkındalık uygulaması mı yapmalıyım?

M: Uygulamasını yapacağınız bir şey yoktur. Kendinizi bilmek için kendiniz *olun.* Kendiniz olmak için, kendinizi şu ya da bu olarak imgelemeyi bırakın. Sadece *olun.* Bırakın gerçek doğanız kendini belli etsin. Zihninizi arayışlarla kargaşaya sokmayın.

S: Kendimi-idrak için sadece durup bekleyeceksem, bu çok zaman alır.

M: O şimdi ve buradayken siz neyi beklemek zorundasınız? Sadece bakmanız ve görmeniz gerekiyor. Kendinize, kendi varlığınıza bakın. Siz var olduğunuzu biliyor ve bundan hoşlanıyorsunuz. Tüm imgelemeyi bırakın, bu yeter. Zamana bel bağ-

lamayın. Zaman ölümdür. Bekleyen - ölür. Hayat sadece şimdi'dir. Bana geçmişten, gelecekten söz etmeyin - onlar yalnızca sizin zihninizde mevcutturlar.

S: Siz de öleceksiniz.

M: Ben zaten ölüyüm. Benim durumumda fiziksel ölüm hiç de fark oluşturmayacak. Ben zamandan öte olanım. Arzudan ve korkudan bağımsızım, çünkü geçmişi hatırlamıyor ya da geleceği hayal etmiyorum, isimlerin ve şekillerin olmadığı yerde arzu ve korku nasıl olabilir? Arzusuzlukla birlikte zamansızlık (ebediyet) gelir. Ben güvencedeyim, çünkü olmayan, olana ilişemez. Siz kendinizi güvenlikte hissetmiyorsunuz, çünkü tehlike imgeliyorsunuz. Bedeniniz, olduğu haliyle elbet ki karmaşık ve incinebilir durumdadır ve korunmaya muhtaçtır. Fakat siz öyle değilsiniz. Saldırılmaz ve yenilmez olan varlığınızın bir kez farkına vardığınızda, huzur içinde olacaksınız.

S: Dünya acı çekerken nasıl huzur içinde olabilirim?

M: Dünya çok geçerli nedenlerden ötürü acı çekiyor. Eğer dünyaya yardım etmek istiyorsanız, kendiniz yardım ihtiyacının ötesinde olmak zorundasınız. O zaman sizin bütün yaptıklarınız ve yapmadıklarınız dünyaya en etkin biçimde yardımcı olacaktır.

S: Eyleme ihtiyaç olan yerde eylemsizlik nasıl yararlı olabilir?

M: Eylemin gerekli olduğu yerde eylem meydana gelir. Eylemi yapan insan değildir. Onun işi olup bitenlerin farkında olmaktır.

Onun varlığı, hazır bulunuşu eylemdir. Pencere duvarın yokluğudur, o boş olduğu için ışık ve hava verir. Tüm zihinsel içerikten, tüm imgelemeden ve çabadan boşalın, böylece, engellerin kalkışı gerçeğin içeri dolmasına neden olacak. Bir kişiye gerçekten

yardım etmek istiyorsanız ondan uzak durun. Eğer kendinizi duygusallıkla yardıma adarsanız, yardımım? başarısız olacaktır. Siz yardımsever yapınızla çok faal ve bundan da çok memnun olabilirsiniz ama, bu yolla pek fazla bir şey yapılamaz. Bir insan artık yardıma muhtaç olmadığı zaman ona gerçekten yardım edilmiş demektir. Diğer her şey boşadır.

S: Oturup da yardımın meydana gelmesini beklemek için yeterli zaman yok. İnsan bir şeyler yapmak zorunda.

M: Elbette - *fakat* sizin yapabileceğiniz sınırlıdır; ancak Öz Varlık sınırsızdır. Sınırsızca verin - kendinizden. Vereceğiniz başka herhangi şey ancak pek küçük ölçüde olabilir. Sadece siz ölçüye sığmaz olansınız. Yardım etmek sizin doğanadır zaten. Yiyip içerken bile bedeninize yardım edersiniz. Kendiniz için hiçbir şeye muhtaç değilsiniz. Siz saf verişsiniz, **başlangıçsız, sonsuz, tükenmez**. Nerede keder ve acı görürseniz orada onunla olun. Hemen eyleme girişmeyin. Ne bilgiler', ne eylem gerçekten yardım edebilir. **Keder ile birlikte olun ve onun köklerini meydana çıkartın - anlamaya yardımcı olmak gerçek yardımdır.**

56 -Bilinç Dogarken Dünya Dogar

Soran: Sıradan bir insan öldüğünde ona ne olur?

Maharaj: Ona olan, onun inancına göredir. Hayat ölümden önce nasıl imgelemeden ibaretse, ölümden sonraki hayat da öyledir.

Rüya devam eder.

S: Yine de ölen insanın ne durumda olduğunu hiç olmazsa kendi geçmiş hayatlarınızdan bilirsiniz.

M: Gurum ile karşılaşıncaya kadar, birçok şey biliyordum. Şimdi ise hiçbir şey bilmiyorum, çünkü bütün bilgi rüya içindedir ve geçerli değildir. Ben kendimi "biliyorum ve içimde ne hayat, ne ölüm, sadece varoluş buluyorum - şu ya da bu olmak değil, yalnızca *olmak.* Fakat zihin kendi anılar birikimine bürünerek hayal kurmaya başladığı anda, uzayı nesnelerle, zamanı da olaylarla doldurmaya başlar. Ben bu doğumu dahi bilmezken, geçmiş doğumları nasıl bilebilirim? Aslında, kendisi devinim halinde olduğu için her şeyi devinir gören ve zamanı yarattığı için de geçmiş ve gelecek için tasa çeken zihindir. Tüm evren bilincin beşiğinde

(mahatattva) büyür ki orada mükemmel düzen ve uyum hüküm sürer *(mahasattva).* Nasıl bütün dalgalar okyanusun içinde ise, fiziksel ve zihinsel her şey de farkındalığın içinde (salt bilinç içinde) yer alır. Demek oluyor ki önemli olan yalnızca farkındalıktır, onun içerdikleri değil. Kendi hakkınızdaki farkındalığınızı derinleştirin ve genişletin, o zaman bütün hayırlar ve lütuflar akacaktır.

Bir şeyler aramak zorunda değilsiniz, her şey size en doğal biçimde, zorlamasız ve kolayca gelecek. Zihnin beş duyusu ve dört fonksiyonu - bellek, düşünce, anlayış ve benlik; beş unsur - toprak, su, ateş, hava ve eter (esir); yaradılışın iki yüzü - madde ve ruh, hepsi farkındalık içinde yer alır.

S: Ama siz daha önce yaşadığınıza inanıyor olmalısınız.

M: Kutsal metinler öyle söylüyorlar, fakat bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben kendimi ben olarak biliyorum; nasıl görünmüş olduğum ya da görüneceğim benim deneyim alanıma girmiyor. Hatırlamıyor değilim. Gerçekte hatırlanacak bir şey yok. Tekrar doğuş yeniden bedene giren bir

benliği öngörür. Böyle bir şey yoktur. "Ben" denilen, bir anılar ve umutlar tomarı, kendisini ebediyen mevcut gibi imgeleyerek, kendi sahte ebediliğine yer yapmak için zamanı yaratmakta. Var olmak için geçmişe ve geleceğe ihtiyacım yoktur. Tüm deneyim imgelemeden doğmuştur; ben imgelemem, böylece de bana doğum ya da ölüm vaki olmaz. Ancak doğmuş olduklarına inananlar tekrar doğacaklarını düşünürler. Siz beni doğmuş olmakla suçluyorsunuz - ben ise suçsuz olduğumu savunuyorum!

Her şey farkındalıkta mevcuttur. Ve farkındalık ne ölür ne de yeniden doğar. O değişmez gerçeğin ta kendisidir.

Tüm deneyim evreni bedenle doğar ve bedenle ölür; o farkındalık içinde başlar ve son bulur, ama farkındalık ne başlangıç bilir ne de son. Eğer bunu dikkatle düşünür ve üzerinde uzun zaman kuluçkaya yatarsanız, o zaman farkındalığın ışığını bütün berraklığı ile göreceksiniz ve dünya gözlerinizin önünden silinip gidecektir. Bu yanmakta olan bir tütsü çubuğuna bakmaya benzer; önce çubuğu ve dumanı görürsünüz; çubuğun ucundaki ateş noktasını fark ettiğinizde ise, onun dağlar gibi çubuk yığınlarını yakıp yok edecek ve evreni dumanla dolduracak güce sahip olduğunu anlarsınız. Öz Varlık, zaman tanımaksızın ve sonsuz olanaklarını tüketmeksizin kendini gerekleştirir. Tütsü çubuğu benzetmesinde çubuk bedendir ve duman zihindir. Zihin kendi çarpıtmalarıyla meşgul olduğu sürece, kendi kaynağını idrak etmez. Guru gelir ve dikkatinizi içinizdeki kıvılcıma çeker. Doğası gereği zihin dışa dönüktür; o daima şeylerin kaynağını yine şeyler arasında, şeylerin kendinde arama eğilimindedir; kaynak için içe bakması söylendiğinde bu, bir anlamda yeni bir hayatın başlangıcını oluşturur. Farkındalık bilincin yerini alır; bilinçte bilinçli olan "Ben"

vardır. Buna karşın, farkındalık bölünmemiştir; farkındalık kendinin farkındadır. "Ben-im (var olanım)" bir düşüncedir, halbuki farkındalık düşünce değildir; farkındalıkta "Ben farkındayım" yoktur. **Bilinç bir niteliktir ama farkındalık nitelik değildir; insan bilinçli olduğunun farkında olabilir, fakat farkındalığın bilincinde olmaz.** Tanrı bilincin bütünlüğüdür (külli bilinçtir), fakat farkındalık her şeyin ötesidir - hem varlığın hem yokluğun.

S: Ben, bir adamın ölümden sonraki durumu hakkında bir soru ile başlamıştım. Onun bedeni yok olduktan sonra, bilincine ne olur? O görme,

işitme vs. duyularını beraberinde taşımakta mıdır yoksa onları geride mi bırakır? Ve eğer duyularını kaybederse onun bilincine ne olur?

M: Duyular sadece algılama şekilleri, yöntemleridir. Kaba olanlar kaybolunca daha ince bilinç halleri, duyu tarzları ortaya çıkar.

S: Ölümden sonra farkındalık haline hiç geçiş yok mudur?

M: Bilinçten farkındalığa bir geçiş olamaz, çünkü farkındalık bir bilinç şekli değildir. Bilinç ancak daha ince, daha süptil bir hal alabilir ki ölümden sonra olan da budur. İnsanın çeşitli bedenleri öldükçe, onların neden olduğu duyular da onlarla birlikte silinir gider.

S: Ta ki geriye bilinçsizlik kalıncaya kadar mı?

M: Bilinçsizlikten sanki gelip giden bir şeymiş gibi söz ediyorsunuz! Bilinçsizliğin bilincinde olacak olan kim? Pencere açık olduğu sürece, odada güneş ışığı vardır. Pencere kapandığında güneş yine vardır fakat o, odadaki karanlığı görür mü? Güneş için karanlık diye bir şey var mıdır? Bilinçsizlik diye bir şey yoktur, çünkü bilinçsizlik deneyimlenemez, tarif edilemez. Biz bellekte ya da iletişimde bir kesinti olduğu zaman, bundan bilinçsizlik sonucuna varırız. Ben tepki vermeyi kestiğimde, benim bilinçsiz olduğumu söyleyeceksiniz. Aslında ben belki de had derecede bilinçli, ama konuşamıyor ya da hatırlayamıyor olabilirim.

S: Size basit bir soru soruyorum: Dünyada milyarlarca insan var, hepsi de bir gün ölecek. Ölümden sonra durumları ne olacak?

Fiziksel bakımdan değil, psikolojik bakımdan. Onların bilinçleri devam edecek mi? Eğer devam edecekse, ne şekilde? Bana doğru soruyu sormadığımı, ya da yanıtı bilmediğinizi, yahut sizin dünyanızda benim sorularımın anlamsız olduğunu söylemeyin; sizin dünyanızın ve benim dünyamın farklı ve bağdaşmaz olduğunu söylediğiniz anda ikimiz arasında bir duvar örüyorsunuz. Ya aynı dünyada yaşıyoruz, ya da sizin deneyimlerinizin bize bir yararı yok.

M: Elbette biz bir dünyada yaşıyoruz. Yalnız ben onu olduğu gibi görürüm, siz ise onu olduğu gibi görmüyorsunuz? Siz kendinizi dünyanın içinde görürsünüz, ben ise dünyayı kendi içimde. Size göre siz doğup ölürsünüz, bana göre ise dünya görünüp kaybolur.

Dünyamız gerçektir, fakat sizin onun hakkındaki görüşünüz gerçek değildir. Aramızda bir duvar yoktur, sizin ördüğünüzden gayrı. Duyularımı bir kusuru yoktur, sizin imgeleminiz sizi yanlışa sevk etmekte. O, dünyanın gerçek yüzünü, sizin, sizden bağımsız olarak var olduğunu hayal ettiğiniz bir şeyle örtmektedir - sizin kalıtım yoluyla aldığınız ya da sonradan edindiğiniz kalıpları çok yakından izleyen bir şeyle. Sizin tutumunuzda sizin görmediğiniz ve keder nedeni olan derin bir çelişki var. Siz bir keder ve acı dünyasına doğduğunuz fikrine sımsıkı sarılmışsınız; ben ise

biliyorum ki dünya bir sevgi çocuğudur; başlaması, büyümesi, tamam olması sevgi iledir. Ama ben sevginin bile ötesindeyim.

S: Eğer dünyayı sevgiden yaratmış iseniz, o neden bunca acıyla dolu?

M: Haklısınız - bedenin görüş noktasından! Ama siz beden değilsiniz. Siz bilincin sonsuzluğusunuz. Doğru olmayanı doğru saymaktan vazgeçin, o zaman her şeyi benim gördüğüm gibi göreceksiniz. Acı ve haz, iyi ve kötü, doğru ve yanlış; bunlar göreli terimlerdir ve mutlak imişçesine kabul edilmemelidirler. Onlar sınırlı ve geçicidirler.

S: Budist geleneğine göre bir Nirvani, bir aydınlanmış Buda, evrenden bağımsız, özgürdür. Var olan her şeyi kendi başına bilebilir ve deneyimleyebilir. O doğaya emredebilir, nedensellik zincirine (Neden-Sonuç Yasası'na) müdahale edebilir, olayların sırasını ve sonucunu değiştirebilir, hatta, geçmişi silebilir! Dünya hâlâ onunla birliktedir, fakat dünyanın içinde o özgürdür.

M: Tarif ettiğiniz Tanrı'dır. Elbette, nerede bir evren varsa, orada onun bir karşılığı (mukabili) vardır ve bu da Tanrı'dır. Fakat ben her ikisinden de öteyim. Bir hükümdar arayan bir ülke vardı. Uygun adamı buldular ve onu hükümdar yaptılar. O hiçbir şekilde değişmiş değildi, sadece ona bir unvan, hükümdarlık ünvanı, hakları ve görevleri verilmişti. Onun doğası değişmiş değildi, yalnızca eylemleri değişmişti. Bunun gibi, aydınlanmış bir insanın bilinç içeriği kökten bir değişime uğrar. Fakat o yanlış yola sevk edilmiş değildir. O değişmez olanı bilir.

S: Değişmez-olan bilinçli olamaz. Bilinç her zaman değişir. Değişmez olan bilinçte hiçbir iz bırakmaz.

M: Hem evet, hem hayır. Kâğıt yazı değildir, ama o, yazıyı taşır. Mürekkep mesaj değildir, okuyanın zihni de mesaj değildir -

fakat onların hepsi mesajı mümkün kılar.

S: Bilinç "gerçek"ten inip gelir mi, yoksa o maddenin bir niteliği, bir özelliği midir?

M: Bilinç maddenin süptil eşidir. Nasıl atalet *(tamas)* ve enerji *(rajas)* maddenin nitelikleri (özellikleri) ise öylece uyum *(sattva)* da kendini bilinç olarak belli eder. Siz onu bir bakıma çok süptil bir enerji formu olarak düşünebilirsiniz. Her nerede madde kendini sabit bir organizma halinde oluşturursa, orada bilinç kendiliğinden belirir. Organizmanın yok oluşuyla da bilinç kaybolur.

S: Öyleyse hayatta kalan nedir?

M: O doğmaz ve ölmez olan ki madde ve bilinç onun görünümleridir, işte o hayatta kalır.

S: Eğer o madde ve bilinç ötesi ise nasıl deneyimlenebilir? **M:** O, her ikisi üzerindeki etkilerinden bilinir; onu güzellik ve aşkın mutlulukta arayın. Ama siz ne maddeyi ne de bilinci, onların ötesine geçmedikçe anlayamazsınız.

S: Lütfen dürüstçe söyleyin: Siz bilinçli misiniz, bilinçsiz mi?

M: Aydınlanmış *(gnani)* ikisi de değildir. Ama onun aydınlığı *(gnana)* her şeyi içermiştir. Farkındalık her deneyimi içerir. Fakat farkında olan, her deneyimin ötesindedir. O, farkındalığın kendisinden bile ötedir.

S: Bir deneyim zemini -var, buna madde diyelim. Deneyimle- yen var, ona zihin diyelim. Bu ikisi arasındaki köprüyü oluşturan nedir?

M: İkisi arasındaki boşluk köprünün kendisidir. Bir uçta madde gibi görünen, diğer uçta zihin gibi görünendir ki o da köprünün kendisidir. Gerçeği zihin ve beden diye ayırmayın, o zaman köprülere de ihtiyaç olmayacak.

Bilinç doğarken dünya da doğar. Dünyanın güzelliğini ve hikmetini düşündüğünüzde, buna Tanrı dersiniz. Bütün bunların kaynağını bilin -ki o sizin içinizdedir.

S: Gören ve görülen, bunlar bir mi yoksa iki midirler?

M: Sadece görüş vardır; gören ve görülen, her ikisi de ondadır. Farklılığın olmadığı yerde farklılık yaratmayın.

S: Ben ölen adam hakkında bir soruyla başladım. Siz de onun deneyimlerinin yine onun beklentilerine ve inançlarına göre şekilleneceklerini söylediniz.

M: Siz doğmadan önce kendi hazırladığınız bir plâna göre yaşamanız bekleniyordu. Sizin kendi iradeniz kaderinizin omurgası idi.

S: Tabii, *karma* işe karıştı.

M: *Karma* koşulları şekillendirir. Tutumlarınız kendinize aittir. Nihai olarak, karakteriniz hayatınızı şekillendirir ve karakterinizi ancak kendiniz şekillendirebilirsiniz.

S: İnsan kendi karakterini nasıl şekillendirebilir?

M: Onu olduğu gibi görerek ve samimiyetle pişman olarak. Bu görüş-duyuş (akıl-gönül) bütünlüğü mucizeler yaratabilir. Bu bir bronz heykel dökmek gibidir; yalnızca metal ve ateş bir işe yaramaz; yalnızca kalıp da yetmez. Metali ateşin sıcağında eritmeniz ve kalıba dökmeniz gerekir.

57 -Zihnin Ötesinde Hiç Istırap Yoktur

Soran: Oğlunuzun evinde oturduğunuzu ve öğle yemeği için servis yapılmasını beklediğinizi görüyorum. Ve ben merak ediyorum, bilincinizin içeriği benimkine benziyor mu, yoksa kısmen ya da tümüyle farklı mı diye. Siz de benim gibi aç ve susuz musunuz, yoksa büsbütün farklı bir zihin hali içinde misiniz?

Maharaj: Yüzeyde fark fazla değildir, fakat derinlerde çok fazladır. Siz kendinizi ancak duyular ve zihin aracılığı ile bilirsiniz.

Kendinizden direkt haberdar olmadığınızdan, sadece ikinci elden, olağan söylentilere dayanan fikirleriniz vardır. Ne olduğunuz hakkında her ne düşünürseniz onu gerçek kabul edersiniz; kendinizi algılanabilir ve tarif edilebilir olarak imgeleme alışkanlığınız çok güçlüdür.

Ben sizin gördüğünüz gibi görürüm, sizin işittiğiniz gibi işitirim, sizin tattığınız gibi tadarım, sizin yediğiniz gibi yerim. Ben susarım ve acıkırım ve yemeğimin vaktinde hazırlanmasını beklerim. Açlık ya da hastalık çektiğimde bedenim ve zihnim zayıf düşer. Bütün bunları açık seçik algılıyorum, ama bir şekilde ben olayın içinde değilim, kendimi bütün bunların üstünde yüzer gibi hissederim, uzak ve bağımlılıktan özgür. Hatta, böyle hisseden de ben değilimdir. Açlık ve susuzluk olduğu gibi, uzaklık ve bağımlılıktan yoksunluk da vardır; ayrıca her şeyin farkındalığı ve sanki beden ve zihin ve onlara olan her şey çok çok uzak bir yerde, ta ufukta oluyormuşçasına muazzam bir uzaklık duygusu vardır. Ben bir sinema perdesi gibiyim -temiz ve boş- filmler onun üzerinden geçer ve kaybolur, onu önceki kadar temiz ve boş olarak bırakırlar. Perde filmlerden hiçbir şekilde etkilenmez, filmler de perdeden etkilenmezler. Perde filmleri tutar ve yansıtır, onları şekillendirmez. Onun film ruloları ile hiçbir ilgisi yoktur.

Bunlar oldukları gibidirler, kader *(prarabdha)* topakları, ama benim kaderim değil; perdedeki insanların kaderleri.

S: Siz bir filmdeki insanların kaderlere sahip olduklarını söylemek istemiyorsunuz değil mi! Onlar öyküye ait, öykü onlara değil.

M: Size gelelim. Hayatınızı siz mi şekillendirirsiniz, yoksa hayat mı sizi?

S: Evet, haklısınız. Bir yaşam-öyküsü açılıyor, kendisini göz önüne seriyor ve öykünün aktörlerinden biri de benim. Onun dışında bir varlığım yok, onun da bensiz bir varlığı olmadığı gibi. Ben yalnızca bir karakterim (oyunda canlandırılan kişi), bir kişi değil.

M: Karakter, hayatı geldiği gibi kabul edecek yerde onu şekillendirmeye ve kendisini onunla özdeşleştirmeye başlayınca, o bir kişi haline gelecek.

S: Ben bir soru sorduğum ve siz de yanıtladığınız zaman ne olur?

M: Soru ve yanıt, her ikisi de perdede belirirler. Dudaklar kıpırdar, beden konuşur - ve yeniden perde temizlenir, boşalır.

S: Temiz ve boş demekle ne kastediyorsunuz?

M: Tüm içeriklerden arınmış. Bana göre ben ne algılanabilir ne kavranabilirim; "bu ben'im" diye gösterebileceğim hiçbir şey yoktur. Siz ise kendinizi herhangi bir şeyle kolayca özdeşleştirebiliyorsunuz. Ben bunu olanaksız buluyorum. "Ben bu ya da şu değilim ve hiçbir şey de benim değildir" duygusu içimde öylesine kuvvetli ki, bir şey ya da bir düşünce belirir belirmez, "Bu ben değildir" duygusu anında gelir.

S: Vaktinizi "Bu ben değilim, şu ben değilim" diye tekrarlamakla geçirdiğinizi mi söylemek istiyorsunuz?

M: Tabii ki hayır. Bunu sözcüklere döküşüm sizin içindir. **Gurum'un inayeti ile bir kez ve tam anladım ki ben ne nesneyim, ne özneyim ve bunu kendime her zaman hatırlatmak zorunda da değilim.**

S: Ne nesne, ne özne olduğunuzu söylediğinizde tam olarak neyi kastettiğinizi kavramakta zorluk çekiyorum. Hemen şu anda biz konuşurken, ben sizin deneyiminizin nesnesi, siz de özne değil misiniz?

M: Bakın, başparmağım işaret parmağıma dokunuyor. İkisi de dokunuyor ve dokunuluyor. Dikkatimi başparmağımda topladığım zaman başparmak hissedendir ve işaret parmağı da nesne. Dikkat odağını değiştirin, ilişki de tersine döner. Ben her nasılsa, dikkat odağını değiştirdiğimde, baktığım şeyin kendisi olduğumu ve onun içinde bulunduğu bilinç halini yaşadığımı fark ettim. Ben o şeyin içsel tanığı oldum. Ben bu, diğer bilinç odak noktalarına girebilme kapasitesine sevgi diyorum; siz ona istediğiniz adı verebilirsiniz. Sevgi, "Ben her şeyim" der. Bilgelik, "Ben hiçbir şeyim". Hayatım bu ikisi arasında akıp gider. Zaman ve uzayın herhangi bir noktasında, ben bir deneyimin hem nesnesi hem öznesi olabildiğime göre, bunu, "ben her ikisiyim ve hiçbiriyim ve her ikisinden öteyim" sözleriyle ifade ederim.

S: Kendi hakkınızda bütün bu olağanüstü beyanlarda bulunuyorsunuz. Bunları size ne söyletiyor? Zaman ve uzay ötesi ol-duğunuzu söylemekle ne demek istiyorsunuz?

M: Siz soruyorsunuz, yanıt geliyor, ben yanıt verirken kendime dikkatle bakıyorum ve bir çelişki görmüyorum. Size doğruyu söylediğim benim için çok berrak ve net. Bu tümüyle çok basit. Yalnız, ne söylüyorsam onu

kastettiğime ve çok ciddi olduğuma güvenin. Size daha önce de söylediğim gibi Gurum bana gerçek doğamı gösterdi ve dünyanın gerçek doğasını. Dünya ile bir ama yine de ondan öte olduğum gerçeğine varınca, bütün arzulardan ve korkulardan kurtuldum. Kurtulmam gerektiğini düşünerek, mantık ve muhakeme yoluyla bulmadım - kendimi özgür buldum; beklenmedik şekilde, en ufak bir çaba harcamaksızın. O

zamandan beri arzudan ve korkudan azadeyim. Bir şeye daha dikkat ettim; çaba harcamam gerekmiyordu, fiil hemen düşünceyi izliyordu (düşünürken, düşünülen gerçekleşiyordu), gecikmesiz ve sürtüşmesiz olarak. Yine, düşüncelerin kendi kendilerini gerçekleştirir hale geldiklerini keşfettim; her şey kolay ve doğru biçimde yerini buluyordu. Başlıca değişiklik zihinde oldu; o devinimsiz ve sessiz hale geldi: Süratle karşılık verdiği halde yanıtını tekrarlayıp durmuyordu. Kendiliğindenlik bir yaşam biçimi haline geldi; hakiki olan doğal oldu ve doğal olan hakiki hale geldi. Hepsinin üstünde, sonsuz şefkat, sevgi; karanlık ve sessiz, her yönde yayılan, her şeyi kucaklayan, her şeyi güzelleştirip, ilginçleştiren, anlamlı ve hayır dolu sevgi.

S: Bize söylendiğine göre, öz varlığını idrak eden insanda, çeşitli Yogik güçler kendiliğinden meydana çıkıyormuş. Bu konuda sizin deneyiminiz nedir?

M: İnsanın beş katlı bedeni (fiziksel vb.) bizim en çılgın rüyalarımızdan öte potansiyel güçlere sahiptir. Tüm evren insanda yansımakla kalmaz, evreni kontrol eden güçler de insanın onları kullanmasını beklemektedirler. Bilge kişi, koşullar öyle gerektirdiği zaman hariç, böyle güçleri kullanma hevesinde değildir. O, gündelik hayatında, insan kişiliğine ait yetenek ve becerileri tamamen yeterli bulur. Bazı güçler özel eğitimle geliştirilebilirler, fakat böyle güçlerle gösteriş yapan insan hâlâ bağımlı demektir.

Akıllı adam hiçbir şeyi kendine ait saymaz. Bir yerde ve bir zamanda bir mucize belli bir kimseye atfedilecek olursa, o kimse olaylar ile kişiler arasında kesin bir nedensel ilişki kurmayacaktır, bir kesin sonuç çıkarılmasına da izin vermeyecektir. Her şey olduğu gibi, olduğu için olmuştur, çünkü olması gerekli idi; her şey olduğu gibi olur, çünkü evren olduğu gibidir.

S: Evren, içinde yaşamak için pek mutlu bir yer gibi görünmüyor. Neden bu kadar çok ıstırap var?

M: Acı fizikseldir, ıstırap zihinsel. Zihnin ötesinde ıstırap yoktur. Acı, sadece bedenin tehlikede olduğunu, ilgi gerektirdiğini gösteren bir sinyaldir. Bunun gibi, ıstırap da bizim kişi dediğimiz o anılar ve alışkanlıklardan kurulu yapının bir kayıp ya da değişim tehdidi altında olduğu uyarışıdır. Bedenin hayatta kalabilmesi için acı-ağrı esastır, fakat hiçbir şey sizi ıstırap çekmeye zorlamaz. Istırap tümüyle bir bağımlılık ya da direnmeden dolayıdır; bu bizim hayat ile birlikte devinmeye ve akmaya karşı isteksizliğimizin işaretidir.

Sağlıklı bir beden nasıl acıdan uzak ise, bir ermiş hayatı da öylece ıstıraptan uzaktır.

S: Hiç kimse bir ermiş kadar ıstırap çekmemiştir.

M: Size bunu onlar mı söylediler, yoksa siz mi böyle düşünüyorsunuz? Ermişliğin özü, içinde bulunulan anı (şimdiyi) tümüyle kabul etmek ve olmakta olanlarla ahenkleşmektir. Bir ermiş, şeylerin olduklarından farklı olmalarını istemez. O, şeylerin ve olayların, bütün faktörler dikkate alındığında, kaçınılmaz olduklarını bilir. O kaçınılmaz olanla dostça geçinir ve bunun için de ıstırap çekmez. Acıyı tanır, bilir ama acı onun dengesini bozmaz, onu yıkıma uğratmaz. Eğer elinden gelirse, bozulan dengeyi düzeltmek için gerekli olanı yapar - ya da olayları akışına bırakır.

58 -Mükemmellik Herkesin Kaderi

Soran: Kendini-idrakin yolları hakkında sorulduğu zaman, siz hiç değişmeksizin, zihnin "Ben-im (var olanım)" duygusu üzerinde tutulmasının önemini vurguluyorsunuz. Nedensel faktör nerededir? Niçin bu belli düşünce kendini-bilmeye götürür? Bu

"Ben-im" tefekkürü beni nasıl etkiler?

Maharaj: Gözlem olayı, hem gözlemciyi, hem gözlemleneni değiştirir. Aslında, insanın kendi gerçek doğasına nüfuz etmesini engelleyen şey, zihnin zayıflığı, duygusuzluğu ve süptil olanı atlayıp sadece kaba olan

üzerinde odaklanmasıdır. Siz benim öğüdümü izleyip de zihninizi sadece "Ben-im" fikri üzerinde tuttuğunuz zaman, zihninizden ve onun esinti ve kaprislerinden tümüyle haberdar olursunuz. Farkındalık, eyleme geçmiş uyum *(sattva)* olduğundan, zihnin donukluğunu eritip dağıtır, huzursuzluğunuzu yatıştırır ve onun cevherini yumuşak ama kararlı ve sürekli bir şeklide değiştirir. Bu değişikliğin çarpıcı olması gerekmez, belki de hemen hiç fark edilmez, fakat o karanlıktan ışığa, bilmezlikten farkındalığa doğru derin ve temelden bir değişimdir.

S: Bunun "Ben-im" formülü ile olması şart mıdır? Herhangi bir başka cümle de aynı işi görmez mi? Eğer ben "Bir masa var"

cümlesi üstünde konsantre olursam, bu da aynı amaca hizmet etmez mi?

M: Bir konsantrasyon alıştırması olarak, evet. Fakat o sizi bir masa fikrinden öteye götürmez. Siz masalarla ilgilenmiyorsunuz, siz kendinizi bilmek istiyorsunuz. Bunun için bilincinizi, sahip olduğunuz tek ipucu, yani var oluşunuzun kesinliği üzerinde odaklanmış olarak tutun. Onunla olun, onunla oynayın, onu düşünün, onda derinleşin, tâ ki bilgisizliğin kabuğu kırılıp açılsın ve siz gerçek âlemin içine girin.

S: "Ben-im" üzerinde odaklanmam ile kabuğun kırılması arasında nedensel bir bağ var mıdır?

M: Kendini bulma dürtüsü sizin hazırlanmakta olduğunuzun işaretidir. Dürtü daima içten gelir. Zamanı gelmemiş olsa, sizin tam gönülle kendinizi araştırıp incelemek için ne arzunuz ne de gücünüz olur.

S: Arzudan ve onun yerine getirilmesinden Guru'nun himmeti sorumlu değil midir? Guru'nun nurlu yüzü bizi bu kederler batağından çekip çıkarmak için yakalayan olta yemi değil midir?

M: Sizi dıştaki Guru'ya götüren içteki Guru'dur *(sadguru)*, bir annenin çocuğunu bir öğretmene götürüşü gibi. Gurunuz'a güvenin ve itaat edin, çünkü sizin Öz Varlığınız'dan size mesaj getirendir o.

S: Güvenebileceğim bir Guru'yu nasıl bulurum?

M: Kalbiniz size söyleyecek. Bir Guru bulmakta bir zorluk yoktur, çünkü Guru sizi aramaktadır. Guru her zaman hazırdır; siz hazır değildiniz. Öğrenmek için hazır olmanız gerekir; ya da bir Guru ile karşılaşır, ama sırf dikkatsizliğiniz ve inatçılığınız yüzünden şansınızı boşa harcarsınız. Beni örnek alın; bende umut vaat eden hiçbir şey yoktu, fakat Gurum'la karşılaştığımda, dinledim, güvendim ve uydum.

S: Bir öğretmenin eline kendimi tümüyle teslim etmeden önce onu incelemem, sınamam gerekmez mi?

M: Elbette yapın bunu! Fakat ne bulacaksınız? Sadece size sizin düzeyinizdeki görünüşünü.

S: Kendi kendisiyle tutarlı olup olmadığına, hayatı ile öğretisi arasında uyum bulunup bulunmadığına bakacağım.

M: Bir yığın uyumsuzluk bulabilirsiniz - sonra ne olacak? Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Ancak, maksatlar, dürtüler önemlidir. Onun niyet ve maksatlarını nasıl bileceksiniz?

S: Hiç olmazsa, onun dürüst bir hayat yaşayan, egosuna hakim bir kimse olmasını beklerim.

M: Böyle birçok varlık bulabilirsiniz - ve size hiçbir yararları olmaz. Bir Guru size yuvaya geri dönüş yolunu, özünüze dönüş

yolunu gösterebilir. Bunun, onun göründüğü kişinin karakteri ya da mizacı ile ne ilgisi var? O size bir kişi olmadığını açıkça söylemiyor mu? Hüküm verebilmeniz için tek yol, onunla birlikteyken geçirdiğiniz değişimdir. Eğer kendinizi daha huzurlu ve mutlu hissediyorsanız, her zamankine oranla daha büyük berraklık ve derinlikle anlıyorsanız, bu demektir ki doğru insan ile karşılaştınız. Kendinize zaman tanıyın, acele etmeyin fakat ona güvenmeye bir kez karar verdiğinizde ona mutlak şekilde inanın ve her direktifini tam olarak ve sadakatle yerine getirin. Onu Guru olarak kabul etmeyip, sadece yanında bulunmakla yetinirseniz, bunun da pek bir zararı yoktur. *Satsang* da yalnız başına sizi hedefinize ulaştırabilir, şu şartla ki karışmamış ve bozulmamış olsun.

Fakat bir kez bir kimseyi Guru olarak kabul ederseniz, dinleyin, hatırlayın ve itaat edin. Yarım-gönüllü olmak ciddi bir gerileyiştir ve insana kendi yarattığı bir hayli kedere mal olur. **Hata asla Guru'nun değildir; kusur daima öğrencinin (müridin) duygusuzluğu ve aksiliğindendir.**

S: O zaman Guru öğrenciye yol verir ya da onu reddeder mi?

M: Eğer öyle yapsaydı, o Guru olmazdı! Öğrencinin kendini toparlayarak ciddiyetle ve daha alıcı bir ruh hali içinde geri gelmesini sabırla bekler.

S: Maksat nedir? Guru niçin bunca zahmete katlanır?

M: Keder ve kedere son vermek. O insanların rüyalarında ıstırap çektiklerini görür ve onları uyandırmak ister. Sevgi, ıstıraba karşı hoşgörüsüzdür. Guru'nun sabrına sınır yoktur, bu nedenle de o yıldırılamaz. Guru asla yenilgiye uğramaz.

S: Benim ilk Gurum benim son Gurum mudur, yoksa Guru'dan Guru'ya geçmek zorunda mıyım?

M: Tüm evren sizin Gurunuz'dur. Siz eğer uyanık ve zeki iseniz her şeyden öğrenirsiniz. Zihniniz berrak ve gönlünüz temiz olsaydı, her gelip geçenden bir şeyler öğrenirdiniz. Siz tembel ya da huzursuz olduğunuzdan, iç benliğiniz, bu dış Guru halinde tezahür eder ve sizi ona inanmaya ve itaate sevk eder.

S: Bir Guru kaçınılmaz mıdır?

M: Bu "bir anne kaçınılmaz mıdır" diye sormaya benziyor. Bir bilinç boyutundan bir diğerine geçmek için yardıma ihtiyacınız vardır. Bu yardım her zaman bir kişi şeklinde olmayabilir, o süptil bir mevcudiyet ya da bir sezgi pırıltısı da olabilir, fakat yardım mutlaka gelmelidir. Öz Varlık, oğul'un baba evine dönmesini gözleyip beklemektedir. O, her şeyi doğru zamanda, sevgiyle ve etkili bir biçimde hazır eder. Bir haberciye ya da rehbere ihtiyaç olduğunda o, gerekeni yapması için Guru'yu gönderir.

S: Kavrayamadığım bir şey var. Siz Öz Varlık'tan bilge, iyi, güzel ve her yönden mükemmel olarak söz ediyorsunuz ve kişinin de onun bir yansıması

olduğunu, kişinin kendine ait bir varlığı bulunmadığını bildiriyorsunuz. Diğer yandan, kişinin kendisini idrak etmesine yardım etmek için onca zahmete giriyorsunuz. Eğer kişi o kadar önemsizse, onun esenliği için bunca uğraşmak niye? Bir gölge kimin umurundadır?

M: Siz bir ikilik (dualite) getiriyorsunuz, halbuki böyle bir şey yok. Beden vardır ve Öz vardır. İkisi arasında zihin. Öz, "Benim"

duygusu halinde zihinde yansır. Zihin, işlenmemişliği, huzursuzluğu, ayırt edebilme yeteneğinden ve içgörüden yoksunluğu nedeniyle, kendisini Öz Varlık olarak değil, beden olarak kabul eder. Bütün yapılması gereken, Öz ile özdeşliğinin farkına varabilmesi için zihni arındırmaktır. Zihin Öz'le karışıp birleştiğinde, beden asla sorun çıkarmayacaktır. O her ne ise o olarak kalacaktır; bir bilme ve eylem aracı, içteki yaratıcı ateşin bir aleti ve ifadesi. Bedenin nihai değeri, onun tümüyle evren olan kozmik bedenin keşfedilmesine hizmet etmesidir. Siz kendinizi tezahür içinde keşfettikçe, kendi imgelediğinizden çok daha fazlası olduğunuzu keşfetmeyi de sürdürürsünüz.

S: Kendimi keşfetme sürecinin bir sonu gelmez mi?

M: Başlangıç olmadığı gibi son da yoktur. Fakat Gurum'un inayetiyle benim keşfetmiş olduğum şudur: Ben işaret edilip gösterilebilecek bir şey değilim. Ben ne "bu"yum ne de "şu"yum. Bu mutlak şekilde geçerlidir.

S: Öyleyse sonu gelmeyen keşif, yeni boyutlara doğru kendi kendini aşma mı oluyor?

M: Bunların hepsi tezahür alemine aittir; o evrenin kendi yapısında vardır; yani, daha yükseğe erişmek ancak daha aşağıdakinden kurtulmakla mümkün olabilir.

S: Daha alçak ve daha yüksek ne demektir?

M: Buna farkındalık yönünden bakın. Daha geniş ve daha derin bilinç daha yüksektir. Yaşayan her şey bilinci korumak, sürdürmek ve genişletmek için çalışır. Bu, dünyanın tek anlam ve amacıdır. Yoga'nın özü budur - bilinç

düzeyinin daima yükseltilmesi, nitelikleri, özellikleri ve güçleri ile yeni boyutların keşfi. Bu anlamda tüm evren bir Yoga okulu *(Yogakshetra)* olur.

S: Mükemmellik bütün insanların kaderi midir?

M: Bütün canlı varlıkların - kesinlikle. Aydınlanma fikri zihinde belirince, olanak, bir kesinlik halini alır. Bir canlı varlık, kurtuluşun onun ulaşabileceği bir yerde olduğunu bir kez işitir ve anlarsa, asla unutmayacaktır; çünkü bu içeriden doğru gelen ilk mesajdır. O kök salacak, gelişecek ve zamanı geldiğinde mübarek Guru'nun şeklini alacaktır.

S: Demek ki hepimizin uğraştığı şey zihnin kurtuluşudur.

M: Başka ne olabilir? Zihin yolundan şaşar, zihin yuvaya döner. "Yoldan şaşma" deyimi bile yerinde değildir. Zihin her durumu ile kendini bilmelidir. Tekrar edilmedikçe, hiçbir şey hata değildir.

59 -Arzu ve Korku: Ben-Merkezci Haller

Soran: Haz ve acı, arzu ve korku konusuna tekrar dönmek istiyorum. Acının anısı ve beklentisi olan korkuyu anlıyorum. O

organizmanın ve onun yaşam kalıbının korunması için esastır. Gereksinimler hissedildiklerinde acı vericidirler ve beklentileri korku doludur, temel gereksinimlerimizi karşılayamamaktan haklı olarak korkarız. Bir gereksinim karşılandığında rahatlık hissedilir, ya da bir endişenin dinmesi tamamen acının son bulmasına bağlıdır. Buna haz ve sevinç gibi olumlu adlar verebiliriz; fakat aslında bunlar acıdan kurtulma duygusudur. Bizim sosyal, ekonomik ve politik kurumlarımızı bir arada tutan bu acı korkusudur.

Beni şaşırtan ve anlayamadığım ise hayatta kalabilme ile hiçbir ilgisi olmayan şeylerden ve ruh hallerinden haz duymamızdır.

Bunlar hayatta kalmak ile ilgili olmadıkları gibi, tanı tersine, zevklerimiz genellikle yakıcıdırlar. Onlar haz duyulanı, duymaya vasıta olanı ve duyanı tahrip ya da yok ederler. Aksi halde, haz ve hazzı kovalamak bir sorun

yaratmazdı. Bu beni sorumun özüne getiriyor: Zevk (haz) neden yıkıcıdır? Neden bütün yıkıcılığına rağmen o istenir?

Şunu da ekleyebilirim, zihnimdeki, doğanın bizi kendi işleyişi doğrultusunda zorladığı bir haz-acı modeli değil. İnsan eseri olan ve aşırı yemek yemek (oburluk) gibi en kabasından, en incesine kadar derecelenen duyusal ve daha süptil hazları düşünüyorum.

Her ne pahasına olursa olsun, zevk düşkünlüğü öylesine evrensel bir olgu ki, bunun kökeninde mutlaka bir anlamlı neden bulunmalı.

Tabii ki insanın bütün faaliyetlerinin gereksinim karşılamaya yönelik bir faydacılık taşıması gerekmez. Örneğin, oyun doğaldır ve insan mevcut olanlar arasında en oyunsever hayvandır. Oyun kendini-keşfetme ve kendini-geliştirme gereksinimini karşılar. Fakat oyununda bile insan, başkalarına ve kendine karşı yıkıcı bir doğa sergiler.

Maharaj: Kısacası siz hazza karşı değilsiniz, fakat onun acı ve keder şeklindeki bedeline karşısınız.

S: Eğer gerçeğin kendisi mutluluk ise, o zaman hazzın bir şekilde onunla ilişkisi bulunmalı.

M: Gelin konuşmamızı sözel mantıkla sürdürmeyelim. Gerçekteki mutluluk ıstırabı dışlamaz. Üstelik, siz sadece zevki tanı-

yorsunuz, saf varoluşun aşkın mutluluğunu değil. Öyleyse gelin zevki (hazzı) kendi düzeyinde tartışalım.

Eğer zevk ve acı anlarında kendinize bakarsanız, fark edeceksiniz ki aslında zevk ya da acı veren, bir şeyin kendisi değil, onun bir bölümünü oluşturduğu durumlar ve koşullardır. Haz, haz duyan ile duyulan arasındaki ilişkide yatar ve onun özü, kabul ediştir.

Durum her ne olursa olsun, o eğer kabul edilebilir ise hoştur, zevk vericidir. Eğer kabul edilebilir değilse, acı verici olur. Onu kabul edilebilir kılanın ne olduğu önemli değildir; neden, fiziksel ya da psikolojik veya izlenemez

olabilir; belirleyici faktör kabuldür. Görüleceği gibi, ıstırap kabul etmeyişten kaynaklanır.

S: Acı kabul edilebilir değildir.

M: Neden olmasın? Hiç denediniz mi? Deneyin, onda hazzın veremeyeceği bir sevinç bulacaksınız; şu basit nedenle ki acıyı kabul etmek sizi hazzın götüreceğinden çok daha derine götürür. Ego, doğası gereği acıdan kaçarak hazzı kovalar. Bu kalıbın son bulması demek, benliğin, kişinin sonu demektir. Arzuları ve korkularıyla egonun son bulması ise sizin gerçek doğanıza, tüm huzurun ve mutluluğun kaynağına dönebilmenize olanak verir. "Sürekli haz" arzusu, içteki ebedi uyumun dışa yansımasıdır.

Gözlenebilir bir olgu şudur: İnsan ancak kendisinden bir seçim ve karar talep eden zevk ile acı arasındaki çatışma içinde kaldığı zaman kendini düşünüp sıkıntı duyar. Öfkeye neden olan, arzu ile korku arasındaki bu çarpışmadır ve bu hayatta sağlığın en büyük düşmanıdır. Acı**, bir ders ve uyarı olarak, olduğu gibi kabul edildiğinde** ve ona derinlemesine bakılarak dikkate alındığında, haz ile acı arasındaki ayrılık kalkar, her ikisi de deneyim haline gelir - **direnildiğinde, acı verici, kabul edildiğinde ise sevinç verici.**

S: Zevkten sakınıp acıyı kovalamayı öğütler misiniz?

M: Hayır, zevki kovalayıp acıdan kaçmayı da öğütlemem. Her ikisini de geldikleri gibi kabul edip, devam ettikleri sürece onlardan tat alın ve gitmelerine izin verin, çünkü mutlaka gitmek zorundalar.

S: Acının tadını çıkarabilmem nasıl mümkün olur? Fiziksel acı harekete geçmeyi, bir eylemi gerektirir.

M: Elbette. Zihinsel acı da öyle. Mutluluk bunun farkında olmakta yatar, ondan ürkmek ya da kaçınmakta değil. Tüm mutluluk farkındalıktan kaynaklanır. Ne kadar daha çok bilincinde olursak, sevinç de o kadar daha derin olur. Acıyı kabul, direnç göstermemek, cesaret ve dayanıklılık - bunlar gerçek mutluluğun derin ve sürekli kaynaklarını açarlar.

S: Neden acının hazdan daha etkili olması gereksin?

M: Haz hemen kabul edilir, halbuki egonun tüm güçleri acıyı reddeder. Acının kabulü egonun inkârı demek olduğundan ve ego da gerçek mutluluğun yolu üzerinde durduğundan, acının tam gönülle kabulü mutluluk zembereklerini serbest bırakır.

S: Istırabın kabulü de aynı şekilde iş görür mü?

M: Acı olgusu kolaylıkla farkındalık odağına getirilir. Istırapta ise bu o kadar basit değildir. Istırabı odaklamak, dikkatini ıstırapta toplamak yetmez; çünkü zihinsel hayat, bildiğimiz gibi, bir sürekli ıstırap akışıdır. Istırabın daha derin katmanlarına ulaşmak için onun köklerine inmek ve korkunun ve arzunun iç içe örülü olduğu ve orada hayatın enerji akımlarının birbirleriyle çatıştıkları, birbirlerini engelledikleri ve tahrip ettikleri o uçsuz bucaksız yeraltı ağını ortaya çıkarmak zorundasınız.

S: Tümüyle bilinç düzeyinin altında bulunan bir karmaşayı nasıl düzeltebilirim?

M: Kendiniz ile, "Ben-im" ile birlikte olarak; günlük yaşamınızda kendinizi uyanık bir ilgi ile gözlemleyerek, yargılamaktan çok anlamaya çalışarak; ortaya çıkacak olan her ne ise, orada olduğu için onu tam gönülle kabul ettiğinizde siz, derinde olanın yüze çıkmasını ve orada hapsolmuş enerjileriyle hayatınızı ve bilincinizi zenginleştirmesini teşvik etmiş olursunuz. Bu, farkındalık halinin büyük eseridir; hayatın ve zihnin doğasını anlamak suretiyle engelleri kaldırır ve enerjileri serbest hale geçirir. Zekâ özgürlüğe açılan kapıdır ve uyanık dikkat zekânın anasıdır.

S: Bir soru daha. Zevk niçin acı ile son bulur?

M: Her şeyin bir başlangıcı ve sonu vardır; zevkin de öyle. Beklemeyin ve acınmayın (esef etmeyin) o zaman acı olmayacak.

Istıraba yol açan bellek ve hayal gücüdür.

Elbette, hazdan sonra gelen acı, bedenin ya da zihnin kötü kullanılmasından kaynaklanıyor olabilir. Beden kendi ölçüsünü bilir, ama zihin bilmez. Onun istekleri sayısız ve sınırsızdır. Zihninizi büyük dikkatle, sebatla gözlemleyin, çünkü tutsaklığınız da özgürlüğünüzün anahtarı da onda yatar.

S: Benim sorum tam yanıtlanmadı: Neden insanın hazları yıkıcıdır? Neden o yıkımdan öylesine zevk alır? Hayatın işi kendini korumak, sürdürmek ve genişletmektir. Bu konuda onun rehberliğini acı ve haz yapar. Bunlar hangi noktada yıkıcı olurlar?

M: Zihin yönetimi ele geçirdiğinde, geçmişin anıları ve geleceğin beklentileriyle abartır, çarpıtır, görmemezlikten gelir. Geçmiş

geleceğe projekte edilir ve gelecek beklentileri boşa çıkarır. Duyu ve faaliyet organları kendi kapasiteleri üstünde aşırı uyarılır ve kaçınılmaz olarak arızalanırlar. Zevk alman nesneler kendilerinden bekleneni veremez ve kötü kullanmadan dolayı yıpranır ya da tahrip olurlar. Bunun sonucunda, zevk beklenen yerde aşırı acı bulunur.

S: Biz sadece kendimizi değil, başkalarını da tahrip ediyoruz!

M: Tabii, bencillik daima yıkıcıdır. Arzu ve korku, her ikisi de ben-merkezci (benlikçi) hallerdir. Arzu ve korku arasında öfke ortaya çıkar. Öfke ile birlikte nefret, nefret ile de tahrip etme, yıkma hırsı. Savaş, bütün öldürücü donanımla donanmış ve organize olmuş eylem halindeki nefrettir.

S: Bu dehşetlere son vermenin bir yolu var mıdır?

M: Daha çok sayıda insan kendi gerçek doğasını bildikçe, onların, çok süptil de olsa, etkileri egemen olacak ve dünyanın duygusal atmosferi tatlılaşacak. Halk liderlerini takip eder ve liderler arasında kalben ve zihnen büyük ve kesinlikle çıkar peşinde olmayan bazıları çıktığında, onların yoğun etkisi bu çağın katılıklarını ve suçlarını olanaksız kılmaya yetecektir. Bir yeni altın çağ

gelebilir ve bir süre devam edebilir ve o kendi mükemmelliğine yenik düşebilir. Çünkü gelgit dalgası en yüksek noktasına ulaştığında, geri çekiliş başlar.

S: Kalıcı mükemmellik diye bir şey yok mudur?

M: Evet vardır, fakat o tüm mükemmel olmayanları içerir. Gerçek doğamızın mükemmelliği her şeyi olası, idrak edilebilir, ilginç kılandır. O

hiç ıstırap bilmez, çünkü o ne beğenir, ne beğenmez; ne kabul, ne reddeder. Yaradılış ve helâk iki kutuptur ki onların arasında o, durmadan değişen modelini örer. Eğilimlerden ve tercihlerden kendinizi kurtarın, kederle yüklü zihin artık olmayacaktır.

S: Ama, ıstırap çeken yalnızca ben değilim. Başkaları da var.

M: Siz onlara arzularınız ve korkularınızla gittiğinizde, sadece onların kederlerine keder eklersiniz. Önce kendinizi ıstırap çekmekten kurtarın ve ancak ondan sonra başkalarına yardımı umut edin. Umut etmenize bile gerek yok - sizin mevcudiyetiniz dahi, bir insanın hemcinsine verebileceği en büyük yardım olur.

59 -Gerçekleri Yasayın, Fantezi ve Kuruntuları Degil

Soran: Siz gördüğünüz her şeyin siz olduğunu söylüyorsunuz. Siz yine, dünyayı bizim gördüğümüz gibi gördüğünüzü de kabul ediyorsunuz. Burada bugünkü gazete var, sürüp giden onca dehşeti gösteren. Madem ki dünya kendinizsiniz, böylesine kötü bir davranışı nasıl açıklayabilirsiniz?

Maharaj: Zihninizdeki hangi dünyadır?

S: içinde yaşadığımız ortak dünya.

M: Aynı dünyada yaşadığımızdan emin misiniz? Ben doğayı - denizi, karaları, bitkileri ve hayvanları- kastetmiyorum, sorun onlar değil, sonsuz uzay, sonsuz zaman, tükenmez güç de değil. Yemem, sigara tüttürmem, okumam ve konuşmam sizi yanıltmasın, benim zihnim burada değil. Benim hayatım burada değil. Sizin arzular ve doyumlar, korkular ve kaçışlar dünyanız kesinlikle benimki değil. Ben -sizin bana onun hakkında söyledikleriniz hariç- onu algılamıyorum bile. O sizin özel rü- ya-dünyanız ve benim ona tek tepkim sizden rüya görmeyi kesmenizi istemektir.

S: Elbet ki savaşlar ve devrimler rüya değildir. Hasta anneler, açlıktan ölen çocuklar rüya değildir, kötü yoldan kazanılmış ve kötü kullanılan servet rüya değildir.

M: Daha başka?

S: Bir rüya paylaşılamaz.

M: Uyanıklık hali de öyle. Her üç durum da -uyanıklık, rüya ve uyku- öznel, kişisel ve mahremdir. Onların hepsi bilinç içinde

"Ben" denilen o küçücük kabarcığa vaki olur ve o kabarcık içinde yer alır. Gerçek dünya "Ben "in ötesindedir.

S: Ben olsun ya da olmasın, olgular gerçektir.

M: Elbette olgular gerçektir! Ben onlar arasında yaşıyorum. Fakat siz hayallerle, fantezilerle yaşıyorsunuz, gerçeklerle değil.

Gerçekler asla çatışmaz, halbuki sizin hayatınız ve dünyanız çelişkilerle dolu. Çelişki sahteliğin işaretidir; gerçek asla kendisiyle çelişmez.

Örneğin, siz halkın sefalet kertesinde yoksul olduğundan yakmıyorsunuz. Ama servetinizi onlarla paylaşmıyorsunuz. Siz yanı başınızdaki savaşı önemsiyorsunuz ama o uzak bir ülkede ise hemen hiç düşünmüyorsunuz. Egonuzun değişen bahtına göre de sizin değer ölçüleriniz belirleniyor; "Ben düşünüyorum", "Ben istiyorum", "Ben mecburum"lar mutlaklar haline getirilmiş.

S: Bununla beraber, kötülük gerçektir.

M: Sizden daha gerçek değil. Kötülük, yanlış anlamaların ve kötüye kullanmaların yarattığı sorunlara yanlış yaklaşımdır. Bu bir kısır döngüdür.

S: Bu kısır döngü kırılabilir mi?

M: Sahte bir döngünün kırılmasına da ihtiyaç yoktur. Onu olduğu gibi yani "var olmayan" olarak görmek yeterlidir.

S: Fakat bizlerin hakaretlere ve gaddarlıklara boyun eğmemizi ve başkalarını boyun eğdirmemizi sağlayacak kadar yeterince gerçektir.

M: Cinnet evrenseldir. Sağduyu, akıl sağlığı ise seyrek görülür. Ama umut vardır, çünkü kendi cinnetimizi algıladığımız anda akıllılık yolundayız

demektir. Günlük hayatımızdaki deliliklerimizi bize göstermek ise Guru'nun işlevidir. Hayat sizi bilinçlendirir, fakat Guru sizi farkında kılar.

S: Efendim, siz ne ilki, ne de sonuncusüsunuz. En eski zamanlardan bu yana, gerçeğe erişen insanlar olmuştur. Ama bu hayatlarımızı ne kadar az etkilemiştir! Rama'lar, Krişna'lar, Bu- da'lar ve İsa'lar geldiler ve geçtiler ve bizler nasıl idiysek yine öyleyiz; ter ve gözyaşları içinde yuvarlanıp duruyoruz. Yaşamlarına tanık olduğumuz büyük üstatlar ne yaptılar? Dünyadaki köleliği azaltmak için siz ne yaptınız?

M: Yaratmış olduğunuz kötülüğü ancak siz giderebilirsiniz. Onun kökeninde sizin kendi katı bencilliğiniz var. Önce kendi evinizi düzene koyun, göreceksiniz ki işiniz yapılmıştır.

S: Bizden önce gelmiş bilgelik ve sevgi dolu kişiler, çoğu zaman çok ağır bir bedel ödeyerek, kendilerini düzene koydular. Sonuç ne oldu? Bir göktaşı ne kadar parlak da olsa, geceyi daha az karanlık kılmaz.

M: Onları ve işlerini yargılamak için, onlardan biri olmalısınız. Kuyudaki bir kurbağa gökteki kuşlar hakkında hiçbir şey bilmez.

S: İyi ile kötü arasında bir duvar bulunmadığını mı söylemek istiyorsunuz?

M: Bir duvar yoktur, çünkü iyi ve kötü yoktur. Her somut durumda gerekli (zorunlu, kaçınılmaz) olan ve gerekli olmayan vardır.

Gerekli olan doğrudur, gereksiz olan yanlıştır.

S: Kim karar verir?

M: Durum karar verir. Her durum, doğru yanıtı talep eden bir meydan okuyuştur. Verilen karşılık doğru olursa, meydan oku-manın yol açtığı karşılaşma sonuçlanmıştır ve sorun biter. Eğer karşılık yanlış ise karşılaşma sonuçlanmamıştır ve sorun çözülmemiş olarak kalır. Sizin çözülmemiş sorunlarınız - sizin karmanız'ı oluşturan işte budur. Onları doğru olarak çözün ve özgürlüğe kavuşun.

S: Siz beni her zaman geriye, kendi içime doğru yöneltir görünüyorsunuz. Bu dünyanın sorunlarına nesnel bir çözüm yok mudur?

M: Dünya sorunları, sizin gibi, her biri kendi arzu ve korkularıyla dolu sayısız insan tarafından yaratıldılar. Kişisel ve sosyal geçmişinizden sizi kendinizden başka kim kurtarabilir ki? Siz, illüzyondan doğan şiddetli arzulardan kurtulmanın gerekliliğini görmedikçe, bunu nasıl yapabilirsiniz? Kendiniz yardıma muhtaçken, nasıl gerçekten yardım edebilirsiniz?

S: Geçmişin bilgeleri ne yolda yardım ettiler? Siz ne yolda yardım ediyorsunuz? Birkaç birey yararlanıyor kuşkusuz; sizin rehberliğiniz ve örnekliğiniz onlar için bir hayli şey ifade ediyor; fakat insanlığı, hayatın ve bilincin bütünlüğünü ne yolda etkiliyorsunuz? Siz dünya olduğunuzu ve dünyanın siz olduğunu söylüyorsunuz; peki, onun üzerinde ne gibi güçlü bir etki meydana getirdiniz?

M: Ne tür bir güçlü etki bekliyorsunuz?

S: İnsan budala, bencil ve zalim.

M: İnsan aynı zamanda akıllı, sevecen ve iyi yürekli.

S: Neden iyilik egemen değil?

M: Öyledir - benim gerçek dünyamda, sizin kötü dediğiniz bile iyiye hizmet eder, bu nedenle de gereklidir. O bedeni toksinlerden arıtan çıbanlar gibidir. Hastalık acı verici, hatta tehlikelidir, fakat onunla doğru şekilde meşgul olursanız, o şifa verir.

S: Ya da öldürür.

M: Bazı durumlarda ölüm en iyi tedavidir. Bir hayat ölümden daha kötü olabilir ki ölüm -görünüşler her ne olursa olsun- çok seyrek olarak tatsız bir deneyim oluşturur. Öyleyse yaşayanlara acıyın, ölenlere asla. Bu, bir şeylerin kendi başlarına iyi ya da kötü oluşu sorunu benim dünyamda mevcut değildir. Gerekli olan iyidir, gereksiz olan kötü. Sizin dünyanızda ise hoş olan, zevk verici olan iyidir, acı verici olan da kötü.

S: "Gerekli" dediğiniz nedir?

M: Büyümek gereklidir, daha çok büyümek gereklidir. Daha iyi olan uğruna iyi olanı geride bırakmak gereklidir.

S: Hangi sonuç için?

M: Sonuç başlangıçtır. Başladığınız yerde bitirirsiniz - Mutlak'ta.

S: O zaman bütün bu sıkıntılar niçin? Başladığım yere dönmek için mi?

M: Kimin sıkıntısı? Hangi sıkıntı? Siz büyüyerek koca bir orman olan tohuma acır mısınız? Siz bir bebeği yaşam derdinden kurtarmak için öldürür müsünüz? Hayatın, hep daha ve daha çok hayatın ne kusuru var? Büyümeye engel olan nedenleri ortadan kaldırın, o zaman bütün kişisel, sosyal, ekonomik ve politik sorunlarınız ortadan kalkar. Evren bir bütün olarak mükemmeldir ve parçaların o mükemmelliğe ulaşma çabaları bir sevinç nedenidir, **mükemmel olmayanı mükemmel olan uğruna seve seve feda edin,** o zaman iyi ve kötü tartışmaları artık hiç olmayacak.

S: Ama biz daha iyi olandan korkuyoruz ve daha kötü olana izim cinnet noktasına varan budalalığımızda.

61 -Madde Bilincin Ta Kendisidir

Soran: Hayatım boyunca mübarek kimselerle beraber bulunma gibi iyi bir şansım oldu. Kendini-idrak için bu yeterli midir?

Maharaj: Bu sizin bunu nasıl kullandığınıza bağlıdır.

S: Bana *satsang'ın* (özgürleştirici eylemin) otomatik olduğu söylendi. Bir ırmak nasıl bir insanı denize döküldüğü yere taşırsa, iyi insanların süptil ve sessiz tesirlerinin de beni öylece gerçeğe götüreceği anlatıldı.

M: Bu sizi ırmağa götürür ama geçiş size aittir. Özgürlük isteği ve iradesi olmadıkça özgürlük kazanılamaz ve korunamaz da.

Özgürlüğe ulaşmak için çaba göstermelisiniz, en azından engelleri ortaya çıkarıp yok etmeye çalışmalısınız. Eğer huzur istiyorsanız o yolda çaba

göstermelisiniz. Yalnızca sessiz durarak huzuru kazanamazsınız.

S: Bir çocuk büyür. O büyümek için plânlar yapmaz, bir modele de sahip değildir; parça parça da büyümez, burada bir el, orada bir bacak gibi. O bütünlük içinde ve bilinçsiz olarak büyür.

M: Çünkü o imgelemeden azadedir (hayal kurmaz). Siz de onun gibi büyüyebilirsiniz; fakat anılardan ve beklentilerden doğan tahminler ve plânlarla avunmamanız koşuluyla. Bu bir *gnani'* nin özelliklerinden biridir ki o gelecek ile ilgilenmez. Sizin gelecekle ilgilenişinizin nedeni acı korkusu ve haz arzusudur; *gnani'ye* göre ise her şey aşkın mutluluktur: O önüne çıkan her şeyle mutlu olur.

S: Elbette, bir *gnani'yi* bile perişan edebilecek pek çok şey vardır.

M: Bir *gnani* zorluklarla karşılaşabilir, fakat bunlar ona ıstırap vermezler. Bir çocuğu, doğuşundan erişkinliğine kadar büyütüp yetiştirmek zor bir iş gibi görünebilir, fakat bir anne için zorlukların anıları da sevinç konusudur. Dünyanın hiçbir kusuru yoktur.

Kusuru olan sizin ona bakış tarzınızdır. Sizi yanıltan, kendi imgelemenizdir. imgeleme olmadıkça dünya da yoktur. Sizin bir dünyanın bilincinde olduğunuza dair kanınız, dünyadır. Algıladığınız dünya bilinçten yapılmadır; sizin madde dediğiniz, bilincin ta kendisidir. **Siz, onun içinde hareket ettiği uzaysınız *(akaşa)*, onun süregeldiği zamansınız, hayat veren sevgisiniz, imgeleme ve bağımlılıklara son verin, geriye ne kalır?**

S: Dünya kalır. Ben kalırım.

M: Evet; fakat onu arzu ve korku perdesi içinden görmekten ne kadar daha farklıdır onu olduğu gibi görmeniz.

S: Bütün bu ayrımlar ne için - gerçek ve illüzyon, bilgelik ve cehalet, ermiş ve günahkâr? Herkes mutluluk arayışı içinde, herkes umutsuzca çırpmıyor; herkes bir Yogi ve herkesin hayatı bir bilgelik okulu. Herkes, ihtiyacı olan dersi kendi tarzında öğreniyor.

Toplum kimini onaylıyor, kimini onaylamıyor; her yerde ve her zaman geçerli olan kurallar yok.

M: Benim dünyamda sevgi tek kuraldır. Sevgi talep etmem, onu veririm. Böyledir benim doğam.

S: Hayatınızı bir kalıp üzere yaşadığınızı görüyorum. Sabahları bir meditasyon kursu veriyorsunuz, düzenli dersleriniz ve sohbetleriniz var. Günde iki kez ibadet *(puja)* ve akşamları dinsel şarkılar *(bhajan)*. Bu alışılagelmiş gündelik programa özenle uyar görünüyorsunuz.

M: İbadet ve ilahiler ben nasıl bulmuşsam öylece devam ediyor ve ben müdahale etmek için bir neden görmedim. Genel rutine gelince, birlikte yaşadığım ya da beni görmeye gelen insanların istekleri uyarınca öyledir. Onlar birçok yükümlülüğü olan kimselerdir ve zamanlama onlara uygun geldiği gibidir. Bir ölçüde tekrarlanan rutin kaçınılmaz bir şey. Hayvanların ve bitkilerin bile zamanlama programları vardır.

S: Evet, tüm hayatta düzgün bir zamanlama ve sıralama görüyoruz. Bu düzeni kim devam ettiriyor? Yasaları koyan ve düzeni uygulayan bir içsel hükümdar var mıdır?

M: Her şey kendi doğasına göre hareket eder. Bir polise ihtiyaç yoktur. Her aksiyon bir reaksiyon yaratır, o bu aksiyonu dengeler ve nötralize eder. Her şey olur fakat sürekli bir iptal ediş vardır ve sonunda sanki hiçbir şey olmamış gibidir.

S: Nihai uyumlar ile beni teselli etmeyin. Muhasebe dengelenir ama zararı çeken benim.

M: Bekleyin ve görün. Masrafları haklı kılacak kadar kârlı bir sonuca ulaşabilirsiniz.

S: Uzun bir ömrü geride bıraktım ve çoğu zaman merak ediyorum, bu ömür içindeki birçok olay rastlantı sonucu muydu, yoksa bir plân var mıydı? Ben doğmadan önce hazırlanıp önüme serilmiş bir kalıba göre yaşamak zorunda mıydım? Eğer öyle ise bunu kim hazırlamıştı ve uyguluyordu? Sapmalar ve hatalar olabilir miydi? Bazıları kaderin değişmez olduğunu ve hayatın her

saniyesinin önceden-saptanmış olduğunu söylüyor, diğerleri ise salt rastlantının her şeyi tayin ettiğini savunuyorlardı.

M: Bunu istediğiniz gibi kabul edebilirsiniz. Hayatınızda bir kalıbın varlığını fark edebilir ya da sadece bir rastlantılar zinciri görebilirsiniz. Açıklamaların amacı zihni memnun etmek tir. Onların gerçek olmaları şart değildir. Gerçeğin tarifi ve nitelendirilmesi mümkün olmaz.

S: Bayım, benim sorumdan kaçıyorsunuz! Sizin buna nasıl baktığınızı bilmek istiyorum ben. Her ne yana baksak, inanılmaz zekâ ve güzellik yapıtları görüyoruz. Evrenin şekilsiz ve kaotik (kargaşa içinde) olduğuna nasıl inanabilirim? Sizin dünyanız, sizin içinde yaşadığınız dünya şekilsiz olabilir ama onun kaotik olması gerekmez.

M: Nesnel evren yapıya, düzene sahiptir ve güzeldir. Bunu kimse yadsıyamaz. Fakat yapı ve kalıp, sınırlama ve zorlama anlamına gelir. **Benim dünyam mutlak şekilde özgürdür; onun içindeki her şey kendi kendine belirlenir** (elindeliğe, özgür iradeye sahiptir). Bu nedenle, her şeyin kendi başına vaki olduğunu söyleyip duruyorum. Benim dünyamda da düzen vardır, fakat o bir **dıştan-empoze-edilmiş düzen değildir**. O, zaman dan bağımsızlığı nedeniyle kendiliğinden ve anında vaki olur. Mükemmellik gelecekte değil, şimdi vardır.

S: Sizin dünyanız benimkini etkiler mi?

M: Sadece bir noktada - an (şimdi) noktasında. O ona anlık bir varlık verir, bir anda gelip geçen bir gerçeklik duygusu. Tam farkındalık halinde ise temas kurulmuştur. Bunun için ise zorlamasız, kendi benliği ile kısıtlanmamış bir dikkat ve ilgi gerekir.

S: Dikkat zihne ait bir tutum değil midir?

M: Evet, zihin gerçeği bilmeye istekli olduğunda, dikkat gösterir. Dünyanızın bir kusuru yok, düzensizliği yaratan, sizin kendinizi ondan ayrı olarak düşünmenizdir. Bencillik tüm kötü lüklerin kaynağıdır.

S: Soruma geri dönüyorum. Ben doğmadan önce, benim iç varlığım, hayatımın bütün ayrıntılarını kararlaştırdı mı, yok sa o tümüyle rastlantısal

ve kalıtım ve koşulların insafına mı kalmıştır?

M: Ana-babalarmı kendileri seçtiklerini ve gelecek hayatlarını nasıl yaşayacaklarını kendileri kararlaştırmış olduklarını id dia edenler bunu kendileri için bilebilirler. Bana gelince, ben asla doğmadım.

S: Sizi karşımda oturmuş, sorularımı yanıtlar görüyorum.

M: Siz sadece, doğmuş ve ölecek olan bedeni görüyorsunuz.

S: Benim de ilgilendiğim, işte bu beden-zihin'in yaşam öyküsüdür. O sizin tarafınızdan mı, yoksa bir başkası tarafından mı hazırlandı, veyahut bir rastlantı ile mi oldu?

M: Sorunuzda bir tuzak var, ben beden ile evren arasında bir ayrım yapmıyorum. Her biri diğerinin nedenidir, aslında her biri diğeridir. Fakat ben hepsinin dışındayım. Ben size asla doğmadığımı söylerken, siz gelecek hayat için hazırlıklarımın ne olduğunu sormaya devam ediyorsunuz. Hayal gücünüzün işlemesine izin verdiğiniz andan itibaren o hemen bir evren geliştirir. Bu kesinlikle sizin imgelediğiniz gibi değil, ben de sizin imgelemelerinizle bağımlı değilim.

S: Canlı bir bedeni oluşturmak ve korumak zekâ ve enerji gerektirir. Bunlar nereden gelirler?

M: Sadece imgeleme vardır. Zekâ ve güç, hepsi sizin imgeleminizde harcanırlar. O sizi öylesine bütünüyle içine çekmiştir ki, gerçekten ne kadar uzaklaştığınızı kavrayamazsınız. Kuşkusuz, hayal gücü çok zengin bir yaratıcılığa sahiptir, onun vasıtasıyla evren içinde evren inşa edilir. Ama bunların hepsi de aslında var olmayan uzay ve zaman, geçmiş ve gelecek içinde bulunurlar.

S: Geçenlerde küçük bir kız hakkında bir rapor okudum. Çok küçük yaşlarında zalimce muamele görmüştü. Çok fena hırpalanarak sakat edilmiş ve bir yetimhanede büyümüştü. Bu küçük kız sessiz ve uysaldı, fakat tamamıyla ilgisizdi. Çocuklara bakan rahibelerden biri kızın geri zekâlı olmadığı fakat sadece içine kapanık ve çevresine tepkisiz olduğu kanısındaydı. Bir psikanalistten vakayı alması istendi ve o tam iki yıl

boyunca çocuğu haftada bir görerek söz konusu yalıtım duvarını yık maya çalıştı. Kız yumuşak başlı ve terbiyeliydi fakat doktora hiç ilgi göstermiyordu. Doktor ona, içinde odaları ve eşyası bulunan bir oyuncak ev ve anne, baba ve çocuklarını temsil eden bebeklerini getirmişti. Bunun bir etkisi oldu ve kızda bir ilgi uyandı. Günün birinde eski acılar canlandı ve yüzeye çıktı. Kız yavaş yavaş iyileşti, bir dizi ameliyat ile yüzü ve bedeni normal hale getirildi ve o gelişerek becerikli ve çekici bir genç hanım haline geldi. Bu, doktorun beş yılını aldı, fakat iş başarılmıştı. O gerçek bir Guru idi!

O şartlar ileri sürmedi, ya da kızın tedaviye gönüllü ve uygun olmasını beklemedi, inançsız ve umutsuz, sadece sevgisinden, tekrar tekrar denedi.

M: Evet, Guru'nun doğası budur. O asla vazgeçmez. Fakat başarmak için, çok büyük bir dirençle karşılaşmaması gerekir. Kuşku ve itaatsizlik, zorunlu olarak, geciktirir. Ona güven ve esneklik gösterilirse, öğrencisinde hızlı ve radikal bir değişim sağlayabilir.

Guru'nun derin içgörüsü ve öğrencinin hevesi, her ikisine de ihtiyaç vardır. Öykünüzdeki kızın durumu her ne idiyse, o, insanların ilgisizliğinden dolayı ıstırap çekmiş. En zor kişiler entelektüellerdir. Onlar çok fazla konuşurlar ama ciddi değildirler.

Sizin gerçeğe-varmak dediğiniz, doğal bir şeydir. Siz ha zır olduğunuzda Guru'nuz sizi bekliyor olacak. Öğretmeninizle ilişkiniz doğru ise gelişirsiniz. Her şeyden önemlisi, ona güvenin. O sizi yanlışa götüremez.

S: Benden yanlışlığı apaçık olan bir şey istediğinde bile mi?

M: Yapın onu. Bir Sanyasi'ye Gurusu evlenmesini söylemişti. O itaat etti ve çok acı biçimde sıkıntı çekti. Fakat onun dört çocuğu hepsi, Maharashtra'daki en büyük ermişler ve görücüler oldular. Gurunuz'dan her ne gelirse onlarla mutlu olun, o zaman mükemmellik yolunda zorlanmasız ilerleyeceksiniz.

S: Bayım, herhangi bir isteğiniz ve arzunuz var mı? Sizin için herhangi bir şey yapabilir miyim?

M: Bende olmayan neyi bana verebilirsiniz? Maddi şeyler, do yum bulmak için istenir. Ben kendimle doyum halindeyim. Başka neye ihtiyacım olur?

S: İhtiyacınız olduğuna inandığım bir şeyi size getirsem, onu kabul eder misiniz?

M: Sizi vermeye sevk eden sevgi, beni de almaya sevk eder.

S: Birisi size güzel bir aşram inşa etmeyi teklif etse?

M: Elbette, bırakın yapsın, Bir servet harcasın, binlercesini yedirip içirmek için yüzlerce işçi tutsun.

S: Bu bir arzu değil mi?

M: Kesinlikle değil. Ben onun bunu yalnızca doğru biçimde yapmasını, cimrilikle ve yarım gönülle değil, canı gönülden yapmasını isterim. O kendi arzusunu yerine getiriyor, benimkini değil. Bırakın arzusunu iyi bir biçimde yerine getirsin ve insanlar ve tanrılar arasında ün kazansın.

S: Fakat siz bu Aşram'ı istiyor musunuz?

M: Ben istemiyorum. Ona ihtiyacım yok.

S: Yapılırsa, içinde oturmayı kabul eder misiniz?

M: Mecbur olursam.

S: Sizi ne mecbur edebilir?

M: Işığı arayanların sevgisi.

S: Evet, görüşünüzü anlıyorum. Şimdi, ben samadhi haline nasıl girerim?

M: Eğer uygun durumdaysanız, gördüğünüz herhangi bir şey sizi samadhi haline geçirir. Ne de olsa, samadhi olağandışı bir şey değildir. Zihin şiddetli bir şekilde ilgilenmişse, ilgi konusu olan şeyle bir olur - gören ve görülen bir olur, işiten ve işitilen bir olur, seven ile sevilen bir olur. Her deneyim samadhi için bir zemin olabilir.

S: Siz daima samadhi halinde misiniz?

M: Elbette hayır. *Samadhi* ne de olsa bir zihin halidir. Ben ise bütün deneyimlerden öteyim. Ben büyük yiyip-tüketici, yok ediciyim: Her neye dokunsam, eriyip boşluğa, hiçliğe (akaşa) karışır.

S: Benim, kendimi-biliş için *samadhiler'e* ihtiyacım var.

M: İhtiyacınız olan tüm kendini-biliş'e sahipsiniz, fakat buna güvenmiyorsunuz. Kendini kanıtlaması için kendinize bir şans verin. *Bazılarına bu idrak fark edilmez bir şekilde gelir, bu durumda kanaat getirmeye ihtiyaçları vardır. Onlar değişmişlerdir ama bunu göremezler. Böyle çarpıcı olmayan değişimler çoğunlukla en güvenilir olanlardır.*

S: İnsan kendini-idrake ulaştığına inanabilir ve bunda yanılmış olabilir mi?

M: Elbette. "Ben kendimi idrak ettim" fikri dahi bir hatadır. Doğal Hal'de, "Ben şuyum, ben o'yum" yoktur.

62 -En Yüce Olan'da Tanık Tezahür Eder

Soran: Kırk yıl kadar önce J. Krişnamurti sadece hayatın var olduğunu, kişiliklere, bireyselliklere dair sözlerin gerçeğin içinde temeli bulunmadığını söyledi. O, hayatı tanımlamaya çalışmadı - sadece, hayatın tarife ihtiyacı olmadığını ve tarifi olanaksız olduğunu ama eğer onun deneyim yoluyla bilinmesine engel olan etkenler ortadan kaldırılırsa, bütünüyle deneyimlenebileceğini (yaşanabileceğini) anlattı. Başlıca engel bizim zaman hakkındaki fikrimizde ve zamana olan bağımlılığımızda, geçmişin ışığında bir gelecek bekleme alışkanlığımızda yatıyor. Geçmişin toplamı, "Ben ... idim", gelecek için umut edilen de "Ben ... olacağım"

haline gelir ve hayat "Ben ... idim"den, "Ben ... olacağım"a sürekli bir geçiş çabası haline dönüşür. Şu an, "şimdi" gözden kaybolmuştur. Maharaj "Ben-im"den söz ediyor. O da "Ben ... idim" ve "Ben ... olacağım" gibi bir illüzyon mudur, yoksa onda hakiki olan bir şey var mı? Ve eğer "Ben-im" de bir illüzyon ise, insan kendisini bundan nasıl kurtarır? Ben "Ben-im"den kurtuldum fikri saçma, anlamsız bir şey. "Ben-im"de, eklenen anılar yeni beklentiler yaratırken zamanla değişen "Ben ... idim" ve

"Ben... olacağım"dan farklı olarak, zamanla değişmeyen, kalıcı, hakiki bir şey var mıdır?

Maharaj: Şimdiki "Ben-im" de, "Ben ... idim" ve "Ben ... olacağım" kadar sahtedir. O sadece zihindeki bir fikirdir, belleğin bıraktığı bir izlenimdir ve onun yarattığı ayrı kimlik de sahtedir. Bu sahte bir merkeze yükleme, ona göndermelerde bulunma alışkanlığının terk edilmesi gerek; "Ben görüyorum", "Ben hissediyorum", "Ben yapıyorum" sanısı bilinç alanından kaybolmalıdır; sahte olanlar gittiğinde, geride kalan gerçek olandır.

S: Bu kendini bertaraf etme (eleme) hakkındaki büyük konuşmalar da nedir? Kendi kendini eleme nasıl olabilir? Bu ne tür bir metafizik cambazlıktır ki cambazın kaybolması ile sonuçlanır? Sonunda o yine -kayboluşundan alabildiğine gurur duyarak* ortaya çıkacaktır.

M: "Ben-im"i öldürmek üzere kovalamak zorunda değilsiniz-; Öldüremezsiniz. İhtiyacınız olan tek şey gerçeğe duyulan samimi özlemdir. Biz ona *atma-bhakti*, En Yüce Olan'a duyulan sevgi deriz, ya da *moksha-sankalpa*, sahte olandan kurtulma azmi. Sevgi ve sevginin ilham ettiği irade (istek) olmadıkça, hiçbir şey yapılamaz. Bir yandan Gerçek hakkında konuşup dururken, bir yandan bu konuda hiçbir şey yapmadan durmak kendi kendini bozguna uğratmak olur. "Ben-im" diyen kişi ile, o "Ben-im"in gözlemcisi arasındaki ilişkide sevgi olmalıdır. Gözlemci, iç varlık, "yüksek" benlik eğer kendisini gözlemlenenden, yani "daha alt" benlikten ayrı sayarsa, onu hor görür, suçlu çıkarır ve mahkûm ederse durum umutsuzdur. Ne zaman ki, gözlemci *(uyakta)* kişiyi *(vyakti)* kendi projeksiyonu ya da tezahürü olarak kabul eder, deyim yerindeyse, kendisini Kendi içine alır; o zaman "Ben" ve "bu"

dualitesi kaybolur ve dıştakinin ve içtekinin kimliği içinde En Yüce Gerçek kendini belli eder.

Bu, **gören ile görülen'in birleşmesi; gören'in gören olduğunun** bilincine vardığı, yalnızca görülen ile ilgilenmediği, aynı zamanda ilgilenmekle ilgilendiği, dikkate dikkat ettiği, farkında olmanın farkına vardığı zaman gerçekleşir. Gerçeği odak noktasına getiren kritik faktör, sevecen bir farkındalık halidir.

S: Teosoflara ve onlarla görüş birliğine sahip okültistlere göre insan üç görünüşten (veçhe) oluşur: Kişilik, bireylik ve spiritüellik (manevilik). Spiritüelliğin ötesinde tanrısallık (salt mükemmellik) vardır. Kişilik kesinlikle zaman içinde geçici olandır ve sadece bir tek doğum için geçerlidir; bedenin doğması ile başlar ve bir sonraki bedenin doğması ile biter. Bir kez bitti mi, tam bitmiş olur; birkaç tatlı ve acı dersten başka ondan artakalan hiçbir şey olmaz.

Bireylik hayvansal-insan (beşer) ile başlar ve tam (kemale ermiş) insan ile son bulur. Kişilik ve bireylik arasındaki bölünme günümüz insanlığının karakteristik özelliğidir. Bir yanda doğruyu, iyiyi, güzeli özleyen bireylik; öte yanda alışkanlık ve ihtiras, korku ve açgözlülük, boyun eğme ve şiddet arasındaki çirkin çekişme.

Spiritüel veçhe ise hâlâ kullanımda değil. O bir dualite atmosferinde kendini belli edemez. Ne zaman ki kişilik yeniden bireylik ile birleşir ve onun belki sınırlı fakat doğru bir ifadesi haline gelir, o zaman spiritüel olanın ışığı, sevgisi ve güzelliği kendini belli eder.

Siz *uyaktı, uyakta, avyakta* (gözlemci, gözlenen, gözlem alanını öğretiyorsunuz. O diğer öğretilerle bağdaşıyor mu?

M: Evet, *vyakti vyakta'dan* ayrı bir mevcudiyeti olmadığını idrak ettiğinde ve *uyakta* da *uyaktı* 'yi kendi ifadesi olarak gördüğünde

avyakta halinin barış ve sükûnu kendini belli eder. Gerçekte üçü birdir; *Vyakta* ve *avyakta* ayrılması mümkün olmayandır, *uyaktı* ise beş unsurdan oluşmuş ve o beş unsurla beslenen bedene dayanan duyum-duygu-düşünme sürecidir.

S: *Vyakta* ile *avyakta* arasındaki ilişki nedir?

M: Onlar bir olduklarına göre bir ilişki nasıl olabilir. "Ben-beden-im" şeklindeki fikrin çarpıtıcı ve yozlaştırıcı etkisi nedeniyle ayrılık ve ilişki fikirleri ortaya çıkar. **Dış benlik *(vyakti)* iç benliğin *(uyakta)* beden-zihin üzerindeki projeksiyonundan başka bir şey değildir** ki *uyakta* da En Yüce Benliğin *(avyakta)* bir ifadesidir yalnızca, ki *avyakta* da hepsi ve hiçbiridir.

S: Yüksek benlikten ve daha alt benlikten söz etmek istemeyen öğretmenler var. Onlar insana o sanki yalnızca alt benlik imişçesine hitap ediyorlar. Ne Buda, ne İsa bir yüksek benlikten söz etmişlerdir. Krişnamurti de yüksek benlikten herhangi bir biçimde söz etmekten kaçmıyor. Bu neden böyledir?

M: Bir bedende iki ben nasıl olabilir? "Ben-im" birdir. Daha yüksek "Ben-im" ve daha alçak "Ben-im" yoktur. Her türlü zihin hali farkındalığa sunulur ve onlarla özdeşleşme söz konusudur. Gözlemlenen şeyler göründükleri gibi değildirler ve onlara karşı takınılan tavır da takınılması gereken değildir. Eğer Buda'nın, İsa'nın ya da Krişnamurti'nin kişi'ye hitap ettiğini düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Onlar çok iyi bilirler ki dış benlik *(vyakti)* sadece iç benliğin *(vyakta)* bir gölgesinden ibarettir. Ve onlar sadece

vyakta'ya hitap ederler ve onu uyarırlar. Onlar ona, dış benliğe dikkat etmesini, ona rehberlik ve yardım etmesini, ondan sorumlu olmasını; kısacası, onun tümüyle farkında olmasını söylerler. Farkındalık En Yüce Olan' dan gelir ve iç varlığı kaplar; dış varlık denilen ise insanın onun farkında olmadığı kısmıdır. İnsan bilinçli olabilir, çünkü her varlık bilinçlidir, fakat farkında değildir, farkındalığın içine aldıkları içselleşir, iç haline gelir. Siz bunu farklı ifade edebilirsiniz; beden dış varlığı, bilinç iç varlığı tanımlar, saf farkındalık halinde ise En Yüce Olan'la temas kurulur.

S: Bir beden var, kendim varım. Bedeni biliyorum. Ondan gayrı ben neyim?

M: Bedenden ayrı bir "ben" yoktur, dünya da yoktur, Üçü birlikte görünür, birlikte kaybolurlar. Kökende "Ben-im" duygusu vardır. Ondan öteye gidin. "Ben-beden-değilim" fikri sadece, sahte olan "Ben beden'im" fikrine karşı bir panzehirdir. "Ben-im" mi nedir? Siz kendinizi bilmezseniz, başka neyi bilebilirsiniz?

S: Söylediklerinizden, beden olmadıkça özgürleşmenin de olamayacağı gibi bir sonuç çıkardım. Eğer, "Ben beden değilim" fikri kurtuluşa götürüyorsa, bedenin varlığı şarttır.

M: Dosdoğru. Beden olmasa, "Ben beden değilim" fikri nasıl meydana çıkabilir? "Ben özgürüm" fikri, "Ben bağımlıyım" fikri kadar sahtedir. İkisinde ortak olan "Ben-im"i bulun ve onun ötesine geçin.

S: Zihnimin gerisinde sürekli bir mırıltı, bir faaliyet var. Zayıf birçok düşünce kaynaşıp vızıldıyor ve bu şekilsiz bulut her zaman benimle. Bu sizde de .böyle midir? Sizin zihninizin gerisinde ne var?

M: Zihnin olmadığı yerde onun gerisi de yoktur. Ben hep "ön"üm arka yok. Hiçlik konuşur, kalan hiçliktir.

S: Bir anı kalmaz mı?

M: Geçmişe ait hiçbir haz ya da acı kalmaz. Her an yeni doğmuştur.

S: Bellek olmazsa bilinçli olamazsınız.

M: Elbet ki bilinçliyim ve bunun da bütünüyle farkındayım. Bilinci ve içeriğini bir bulut ile kıyaslayın. Siz bulutun içindesiniz ve ben ona bakıyorum. Siz onun içinde kaybolmuş, parmak uçlarınızı bile göremez haldesiniz, halbuki ben bulutu, daha birçok başka bulutu ve mavi göğü ve de güneşi, ayı, yıldızları görüyorum. Gerçek her ikimiz için de birdir, fakat sizin için o bir hapishane, benim içinse, evimdir.

S: Siz kişiden *(vyakti)*, tanıktan *(vyakta)* ve En Yüce'den *(avyakta)* söz ettiniz. Hangisi önce gelir?

M: En Yüce'de tanık meydana çıkar. Tanık kişiyi yaratır ve kendisinin ondan ayrı olduğunu düşünür. Tanık bilinçte meydana çıkan kişiyi görür ki bilinç de yine tanıkta meydana çıkar. Bu temel birliğin idrak edilişi En Yüce'nin eseridir. O tanığın ardındaki güçtür, her şeyin ondan akıp geldiği kaynaktır. Kişi ile tanık arasında birlik, sevgi ve karşılıklı yardım olmadıkça ve olma ve bilme ile eylem uyum içinde olmadıkça, O'nunla temas mümkün olmaz. En Yüce Olan, böyle bir uyumun hem kaynağı hem de meyvesidir. Ben sizinle konuşurken bağımlılıktan uzak fakat sevecen farkındalık hali *(turiya)* içindeyim. Bu farkındalık hali kendine yöneldiğinde, buna En Yüce Hal *(turiyatita)* diyebilirsiniz. Fakat temel gerçek, farkındalığın ve üç halin -oluşmak, olmak ve olmamak hallerinin- ötesin dedir.

S: Burada zihnim yüksek konular üzerinde durmayı kolay ve zevkli buluyor. Eve döndüğümde ise kendimi bütün burada öğrenmiş

olduklarımı unutmuş, gerçek doğamı bir an bile hatırlayamadan, üzüntü ve tasa içinde buluyorum. Neden?

M: Çocuksuluğunuza dönüşünüzdendir. Henüz tam büyümüş değilsiniz. Özen gösterilmediği için gelişmeden kalmış olan dü-

zeyler var. Sadece içinizde kaba, ilkel, şefkatsiz, acımasız ve tümüyle çocuksu kalmış yönlere tam dikkatinizi verin, olgunlaşacaksınız. Esas olan akıl ve gönül olgunluğudur. Başlıca engel -dikkatsizlik, farkında olmayış- giderildiğinde, bu kolayca gerçekleşir. Farkındalık içinde büyürsünüz.

63 -isin Yapanı Olma Sanısı Tutsaklıktır

Soran: Bir süre için Satya Sai Baba Aşramı'nda kaldık. Ayrıca iki ay da Tiruvannamalai'deki Sri Ramana Aşramı'nda geçirdik.

Şimdi ABD'ye dönüş yolundayız.

Maharaj: Hindistan sizde herhangi bir değişikliğe neden oldu mu?

S: Yükümüzü atmış gibi hissediyoruz kendimizi. Sri Satya Sai Baba her şeyi ona bırakmamızı ve günü gününe, mümkün ol-duğunca dürüst yaşamamızı söyledi bize. Bize, "İyi olun ve gerisini bana bırakın" derdi.

M: Sri Ramana Aşramı'nda ne yapıyordunuz?

S: Guru tarafından bize verilmiş mantraya devam ediyorduk. Biraz da meditasyon yaptık. Fazla düşünme ya da irdeleme yoktu; sadece sessiz kalmaya çalışıyorduk. Bir felsefe bakımından

hayli yoksul *bhakti* yolunda idik. Düşünecek fazla bir şeyimiz yoktu - sadece, Gurumuz'a güvenmek ve hayatlarımızı yaşamak.

M: *Bhaktalar'ın* çoğu, her şey onlar için yolunda gittiği sürüce Guruları'na güvenirler. Sıkıntılar baş gösterince de, kendilerini yüzüstü bırakılmış hisseder ve bir başka Guru aramaya başlarlar.

S: Evet, biz bu tehlikeye karşı uyarıldık. Biz zorluğu kolaylığın yanı sıra kabul etmeye çalışıyoruz. "Her şey hayırlıdır" duygusu çok güçlü olmalıdır.

Bir *sadhu* doğu yönüne giderken güçlü bir rüzgâr esmeye başladı. *Sadhu* döndü ve batıya doğru yürümeye başladı. Biz tam böyle yaşamayı umut ediyoruz - Gürümüz tarafından bize gönderilen koşullara kendimizi uyumlamaya çalışarak.

M: Yalnızca hayat vardır. Bir hayat yaşayan bir kimse yoktur.

S: Bunu anlıyoruz, fakat yalnızca yaşamakla yetineceğimiz yerde, sık sık, hayatlarımızı yaşamaya kalkışıyoruz. Gelecek için plânlar yapmak içimizde kökleşmiş bir alışkanlık.

M: Siz plân yapsanız da yapmasanız da hayat devam eder. Fakat hayatın içinde, zihinde -fantezilerle uğraşan ve hayata hükmettiğini ve onu kontrol ettiğini düşleyen- bir küçük girdap oluşur.

Hayat arzu beslemez. Fakat sahte benlik devam etmek ister - hoş bir şekilde. Bu nedenle de insanın devamlılığını güvence altına almakla meşguldür o. Hayat korkusuz ve özgürdür. Olayları etkileme fikrine sahip olduğunuz sürece özgürlük size göre değildir: Olayların yapıcısı, nedeni olma zannı tutsaklığın kendisidir.

S: Yapan ve yapılan dualitesini nasıl yenebiliriz?

M: Hayatı sonsuz, bölünmez, her zaman var, her zaman faal olarak düşünün, **izleyin - kendinizi onunla bir hissedinceye kadar**.

O çok zor bile değildir, çünkü sonuçta kendi doğal durumunuza dönüyorsunuz.

Bir kez, her şeyin içten geldiğini, içinde yaşadığınız dünyanın size değil, sizin tarafınızdan projekte edildiğini idrak ettiğinizde, korkularınız sona erer. Bunu idrak etmediğiniz sürece, kendinizi beden, zihin, toplum, ulus, insanlık, hatta Tanrı ya da Mutlak gibi kendi dışınızdakilerle özdeşleştirirsiniz. Fakat bütün bunlar korkudan kurtulmak için kaçışlardır. Ne zaman ki içinde yaşadığınız küçük dünyadan sorumlu olduğunuzu tam olarak kabul eder ve onun yaradılış, korunma ve yıkılış süreçlerini gözlemlersiniz, ancak o zaman, hayal ürünü olan tutsaklığınızdan kurtulursunuz.

S: Kendimi niçin böylesine sefil ve zavallı görüyorum?

M: Bunu sadece alışkanlık yüzünden yapıyorsunuz. Duygu ve düşünce tarzınızı değiştirin, onları yakından inceleyin. Dikkatsizlikten dolayı tutsaksınız. Dikkat özgürleştirir. Pek çok şeyi sorgulamadan, kesin gibi kabul ediyorsunuz. Sorgulamaya başlayın.

En açık-seçik olan şeyler en kuşkulu olanlardır. Kendinize şöyle sorular sorun: "Ben gerçekten doğdum mu?" "Ben gerçekten falan mıyım?" "Var olduğumu nasıl biliyorum?" "Benim ana-babam kimler?" "Onlar mı beni yarattılar, ben mi onları?" "Bana kendim hakkında söylenen her şeye inanmalı mıyım?" "Ben kimim aslında?" Kendinize bir hapishane inşa etmek için alabildiğine uğraşmışsınız. Şimdi onu yıkmak için bir o kadar uğraşın. Aslında yıkmak kolaydır, çünkü sahtenin sahteliği anlaşıldığında, o kendi kendine erir gider. Her şey "Ben" fikrine bağlıdır. Onu derinden derine inceleyin. Her derdin kökeninde yatan odur. O sizi gerçekten ayıran bir tür zar (deri) gibidir. Hakiki olan zarın hem içinde, hem dışındadır. Fakat zarın kendisi hakiki olan değildir.

Bu "Ben" fikri sizinle birlikte doğmamıştır. Siz onsuz da pekâlâ yaşayabilirdiniz. O sizin kendinizi bedenle özdeşleştirmeniz dolayısıyla sonradan gelmiştir. O, ayrılığın var olmadığı yerde bir ayrılık illüzyonu yaratmıştır. O sizi kendi dünyanızda bir yabancı haline getirmiş ve dünyayı size uzak ve düşman kılmıştır. "Ben" duygusu olmadan da hayat devam eder. "Ben"

duygusunun olmadığı huzurlu ve mutlu olduğunuz bazı anlar vardır. "Ben"in dönüşü ile sıkıntılar da başlar.

S: İnsan "Ben" duygusundan nasıl kurtulabilir?

M: "Ben" duygusundan kurtulmak istiyorsanız onunla uğraşmak zorundasınız. Onu hareket halinde ve sakinken gözlemleyin, nasıl harekete geçiyor, ne zaman duruyor, ne istiyor ve nasıl alıyor; bunları açıkça görüp tam olarak anlayıncaya kadar izleyin.

Sonuçta, kaynakları ve özellikleri ne olursa olsun, bütün Yogalar'ın bir tek hedefi vardır: **Sizi ayrı varlıklar olma, uçsuz bucaksız ve güzel bir tablo**

içinde anlamsız bir nokta olma felaketinden kurtarmak.

Siz ıstırap çekiyorsunuz, çünkü kendinizi gerçeğe yabancılaştırmışsınız ve şimdi de bu yabancılaşmadan kaçıp kurtulmaya çalışıyorsunuz. Kendi sabit fikirlerinizden kaçamazsınız. Siz ancak onları beslemeye son verebilirsiniz.

"Ben" sahte olduğundandır ki devam etmek ister. Gerçeğin ise devam ihtiyacı yoktur; kendisinin yok edilemez olduğunu bildiğinden, o, formların ve ifadelerin yok oluşuna karşı kayıtsızdır. "Ben" duygusunu güçlendirmek ve kalıcı kılmak için her türlü şeyi yaparız, ancak hepsi boşunadır, çünkü "Ben" her an yeniden inşa edilmektedir. Bu hiç kesilmeyen bir iştir ve tek radikal çözüm, "Ben-şöyle-şöyle-bir-kişiyim" şeklindeki ayırıcı duyguyu bir defada ve tam olarak yok etmektir. Varoluş kalır, fakat ayırıcı varlık (ben-oluş) gider.

S: Benim belli spiritüel ihtiraslarım var. Onların gerçekleşmesi için çalışmalı mıyım?

M: Hiçbir ihtiras spiritüel değildir. Bütün ihtiraslar, emeller "Ben" uğrunadır. Gerçek ilerleme kaydetmek istiyorsanız, her türlü kişisel başarı fikrinden vazgeçmelisiniz. O sözde Yogiler' in ihtiras ve emelleri akıl almaz bir şeydir. Bir erkeğin bir kadın için duyduğu arzu, ebedi bir kişisel mutluluk ihtirasına kıyasla masumiyetin ta kendisidir. Zihin bir hilebazdır; ne denli dindar görünürse, ihaneti de o kadar kötü olur.

64 -Hosunuza Giden Sey Sizi Geride Tutar

Soran: Ben emekli bir uzman muhasebeciyim ve karım yoksul kadınlar için çalışan bir sosyal hizmet görevlisi. Oğlumuz ABD'ye gitmek üzere yola çıkıyor ve biz onu geçirmeye geldik. Biz Penjaplıyız fakat Delhi'de yaşıyoruz. Radha-Soami mezhebinden bir Gurumuz var ve *satsang'a* çok büyük değer veririz. Buraya getirilmiş olduğumuz için kendimizi çok şanslı hissediyoruz. Birçok kutsal insan tanıdık ve sizi de tanıdığımız için memnunuz.

Maharaj: Siz birçok münzevi (yalnızlığa çekilmiş) ve zahit (dünya zevklerinden el çekmiş) ile karşılaşmış olabilirsiniz, ama kendi tanrısallığının *(swarupa)* bilincine, tam gerçeğe varmış bir insan bulmak

zordur. Ermişler ve Yogiler muazzam çaba ve özverilerle birçok mucizevi güç edinebilirler ve insanlara yardım etme, inanç telkin etme yolunda birçok iyi şey de yapabilirler; yine de bu onları mükemmel kılmaz. Bu yol gerçeğe gidiş yolu değil, sahte olanı zenginleştirme yoludur. Her çaba, insanı daha büyük bir çabaya yönlendirir; inşa edilen her şeyin ayakta tutulması, elde edilen her şeyin kaybolmaktan ya da bozulmaktan korunması zorunluluğu olur. Kaybedilebilen hiçbir şey insanın kendisine ait değildir; ve kendinize ait olmayan bir şeyden size ne yarar gelebilir? Benim dünyamda hiçbir şey oraya buraya itilmez, zorlanmaz, her şey kendi başına gerçekleşir. Bütün mevcut olanlar zaman ve uzay içindedirler ve geçici ve sınırlıdırlar. Mevcut olanları deneyimleyip duyumsayan da yine sınırlı ve geçici olandır. Ben "Ne mevcuttur", "Kim mevcuttur" ile meşgul değilim, Ben Öte'de dururum, onların her ikisi ve hiçbiri olduğum yerde.

Büyük çaba ve çilelerden sonra emellerine, yani daha yüksek deneyim ve eylem düzeylerine ulaşan kişiler bulundukları konumlarla ilgili şiddetli bir duyarlılık içindedirler; onlar insanları, en alt basamaklarda hiçbir şey başaramayanlardan, en üst basamaklarda en üstün başarı sahiplerine kadar hiyerarşiler halinde derecelendirirler. Bana göre hepsi eşittir. Görünüş ve ifade farklılıkları olur ama bunların önemi yoktur. Altın süs eşyasının şekli altını etkilemediği gibi, insanın özü de etkilenmemiş olarak kalır. Bu eşitlik duygusu eksik ise, bundan, gerçeğe ulaşılmamışlık anlamı çıkar.

Sadece bilgi yeterli değildir; bilenin de bilinmesi gerekir. Panditler, Yogiler birçok şey bilebilirler fakat kendini, özünü bilmedikçe salt bilginin ne yararı var? O zaman bu bilginin yanlış kullanılacağı kesindir. Bilen hakkındaki bilgi olmadıkça huzurun olması mümkün değildir.

S: İnsan "bilen"i nasıl bilebilir?

M: Ben ancak kendi deneyimlerimden bildiklerimi size söyleyebilirim. Gurum ile karşılaştığımda bana dedi ki: "Sen kendini zannettiğin değilsin. Ne olduğunu ara ve bul. 'Ben-im' duygusunu gözle, kendi gerçek benliğini bul." Onun söylediklerini yaptım.

Bütün serbest zamanımı sessizce, kendime bakarak geçiriyordum. Ve bir gün büyük bir fark oldu ve ne kadar çabuk! Gerçek doğamı idrak etmem sadece üç yıl aldı. Gurum ben onu tanıdıktan kısa bir süre sonra öldü, fakat

bu hiç fark etmedi. Bana söylediklerini hatırlayarak sebat ettim. Meyvesi burada, benimle.

S: O nedir?

M: Kendimi aslında olduğu gibi biliyorum. Ben ne bedenim, ne zihin, ne de zihinsel yetiler. Ben bütün bunlardan öteyim.

S: Yani siz hiçbir şey değil misiniz?

M: Haydi canım, makul olun. Elbette ben benim, en somut şekilde. Ben sadece sizin ben olduğumu zannettiğiniz değilim. Bu size her şeyi anlatır.

S: Bu bana hiçbir şey anlatmıyor.

M: Çünkü o anlatılamaz. Siz kendi deneyiminizi kazanmalısınız. Siz şeylerle meşgul olmaya alışmışsınız, fiziksel olsun, zihinsel olsun. Ben bir "şey" değilim, siz de değilsiniz. Biz ne maddeyiz, ne enerji, ne bedeniz ne zihin; kendi varlığınızı bir an için görseniz, beni anlamanız zor olmayacak.

Birçok şeye işitmekle inanıyoruz. Uzak ülkelere, oradaki insanlara, cennetlere, cehennemlere, tanrılara ve tanrıçalara inanıyoruz, çünkü bize anlatılmışlar. Aynı şekilde, bize kendimizden de söz edilmiş, ana ve babamız, isim, mevki, görevler vb. Doğru olup olmadıklarını araştırmayı hiç düşünmemişiz. Gerçeğin yolu sahte olanın yıkımından geçer. Sahteyi yıkmak için ise en kökleşmiş

inançlarınızı bile sorgulamak zorundasınız. Bunlar arasında en kötüsü de beden olduğunuz fikridir. Beden ile birlikte dünya gelir, dünya ile birlikte dünyayı yaratmış olduğu varsayılan Tanrı ve böylece o da korkuları, dinleri, duaları, kurbanları, çeşit çeşit sistemleri başlatır - hepsi de kendi icadı olan canavarlardan delicesine korkan çocuk-in- san'ı korumak ve desteklemek için.

Farkına varın ki siz doğamaz ve ölemez olansınız ve korku gidince tüm ıstırap biter.

Zihnin icat ettiğini, zihin yıkar. Fakat gerçek icat edilmemiştir, öyleyse yıkılamaz da. Üstünde zihnin egemen olamayacağı o esasa sarılın. Size sözünü ettiğim ne geçmiştedir, ne gelecekte, ne de şimdi akıp giden günlük hayatın içinde. O zaman-dışıdır (ebedidir) ve onun tam zamansızlığı zihnin ötesindedir. Gurum ve onun "Sen bensin" sözü, ebediyen benimledir. Başlangıçta zihnimi onlar üzerinde sabit tutmaya çalışırdım, fakat şimdi bu doğal ve kolay hale geldi. **Zihnin Guru'nun sözlerini doğru kabul ederek, günlük hayatının her ayrıntısında onu kendiliğinden bir biçimde yaşamaya başladığı nokta gerçeğe-varışın eşiğidir.** Bu bir anlamda iman yoluyla kurtuluştur, fakat imanın yoğun ve kalıcı olması şarttır.

Bununla birlikte, inancın tek başına yeterli olduğunu sanmamalısınız. Eylemle ifade edilen inanç idrake götüren en etkili vasıtalardan biridir. Bazı öğretmenler inancı yadsırlar, yalnızca akıl ve mantığa güvenirler. Aslında onların yadsıdıkları inanç değil, fakat körü körüne inançtır. İnanç kör değildir. O denemeye istekli olmaktır.

S: Spiritüel uygulamalar arasında en etkili ve yararlı olanın salt tanıklık olduğu bize söylendi. Bu inanca kıyasla nasıldır?

M: Tanık tavrı da inançtır; insanın kendine olan inancı. Kendinizi algıladığınız gibi olmadığınıza inanır ve her şeyi, uzak bir mesafeden bakarcasına seyredersiniz. Tanıklıkta çaba harcama yoktur. Siz sadece bir tanık olduğunuzu anlarsınız ve bu anlayış

eyleme geçer. Başka bir şeye ihtiyacınız olmaz, yeter ki yalnızca bir tanık olduğunuzu hatırlayın. Bu tanıklık durumundayken kendi kendinize "Ben kimim?" diye soracak olursanız, yanıt anında gelir, bu sözsüz ve sessiz bir yanıttır. Olan her şeyin nesnesi olmayı bırakıp öznesi olmaya çalışın; içinize yönelirseniz öznenin de ötesinde olduğunuzu keşfedersiniz. Kendinizi bulduğunuz zaman, Öznenin ve nesnenin, her ikisinin de sizin içinizde olduğunu, fakat sizin onlardan hiçbiri olmadığınızı göreceksiniz.

S: Siz zihinden, zihnin ötesindeki tanıklık bilincinden ve farkındalığın ötesinde olan En Yüce'den söz ediyorsunuz. Farkındalığın bile hakiki olmadığını mı söylemek istiyorsunuz?

M: Siz, hakiki ve hakiki olmayan gibi terimlerin alıcısı ve vericisi olduğunuz sürece farkındalık mümkün olabilecek tek realitedir. Fakat En Yüce Olan bütün bu ayrımların ötesindedir ve "hakiki" terimi ona uymaz, çünkü onun içinde her şey hakikidir, öyleyse böyle etiketlenmeye ihtiyacı yoktur. O gerçeğin asıl kaynağıdır, o dokunduğu her şeye gerçeklik verir. O sözler aracılığıyla anlaşılamaz. Direkt deneyim bile, ne kadar yüce olursa olsun, ancak tanıklıktan ibaret kalır.

S: Peki dünyayı kim yaratır?

M: Evrensel Zihin *(chidakash)* her şeyi yapar ve yıkar. En Yüce *(paramakash)* varlık kazanan her şeye gerçeklik verir. Bunun evrensel sevgi olduğunu söylemek sözcüklerle yapılabilecek en yakın tarif olabilir. Tıpkı, sevginin her şeyi hakiki, güzel ve arzu edilen kılışı gibi.

S: Neden arzu edilen?

M: Neden olmasın? Bütün yaratılmış olanları birbirleri ile ilgilendiren, insanları bir araya getiren tüm o güçlü çekimler eğer En Yüce'den gelmiyorsa, nereden geliyorlar dersiniz? Arzudan kaçınmayın, sadece onun doğru kanallardan akmasına dikkat edin.

Arzunuz olmazsa ölü olursunuz. Ama, düşük düzeydeki arzularla bir hayalet olursunuz.

S: En Yüce'ye en çok yaklaşan deneyim nedir?

M: Muazzam sükûn ve sınırsız sevgi. Evrende doğru, güzel ve soylu olan her ne varsa, hepsinin sizden geldiğini, onların kaynağının siz, kendiniz olduğunuzu idrak edin. Dünyayı denetleyen tanrılar ve Tanrıçalar en harikulade ve muhteşem varlıklar olabilirler; ama onlar, efendilerinin zenginliğini ve gücünü ilan eden parlak, debdebeli giysiler içindeki hizmetkârlar gibidirler.

S: İnsan En Yüce Hal'e nasıl ulaşır?

M: Bütün düşük düzeyli arzulardan vazgeçerek. Siz daha azı ile memnun oluyorken, en yüksek olana ulaşamazsınız. Size keyif ve zevk veren sizi

geride alıkoyar. Siz her şeyin geçiciliğini, sınırlılığını, doyuruculuktan uzak olduğunu idrak edinceye ve tüm enerjilerinizi tek bir büyük özlem içinde toplayıncaya dek, henüz o yolda ilk adım bile atılmış değildir. Öte yandan, En Yüce Olan için duyulan arzunun bütünlüğü ve dürüstlüğü de aslında En Yüce'den gelen bir çağrıdır. Fiziksel ve zihinsel hiçbir şey size özgürlük veremez. Bir kez, tutsaklığınızın kendi eseriniz olduğunu anlayıp da sizi bağlayan zincirleri perçinlemeye son verdiğiniz zaman, artık özgürsünüzdür.

S: İnsan bir Guru'ya nasıl güvenip inanabilir?

M: Bir Guru bulmak ve ona güvenmek seyrek görülen bir şanstır. Bu çok sık olmaz.

S: Bunu kader mi saptar?

M: Buna kader demek pek az bir şeyi açıklar. Bir şey olduğunda, onun niçin olduğunu bilemez, cahilliğinizi örtmek için de onu karma, İnayet, Rahmet, Tanrı İradesi olarak tanımlarsınız.

S: Krişnamurti Guru'ya ihtiyaç olmadığını söylüyor.

M: Birinin size En Yüce Gerçek'ten ve ona götüren yoldan söz etmesi gerekir. Krişnamurti de zaten başka bir şey yapmıyor. Bir bakıma o haklıdır - o sözde müritlerden çoğu Guruları'na itimat etmezler; onlara itaatsizlik eder, sonunda da terk ederler. Böyle öğrencilerin hiç Guruları olmamış olması ve rehberlik için kendi içlerine bakmaları çok daha iyi olurdu. Yaşayan bir Guru bulmak çok seyrek bir fırsat ve büyük bir sorumluluktur» İnsan bu konuları hafife almamalıdır. Siz insanlar, kendinize bir cennet satın almak için pazara çıkmışsınız ve bir Guru'nun size onu belli bir fiyata sağlayacağını imgeliyorsunuz. Siz az verip çok isteyerek malı götürme peşindesiniz. Kendinizden başka kimseyi dolandırmış olmuyorsunuz.

S: Siz bir soru sahibine, bizim aynı olduğumuzu, eşit olduğumuzu söylediniz. Ben buna inanamam. Ben inanmadığıma göre, söylediğinizin bana ne yararı olur?

M: Sizin inanmayışınızın önemi yok. Sözlerim doğrudur ve işlevlerini yapacaklardır. Soylu beraberliğin *(satsang)* güzelliğidir bu.

S: Yalnızca yanı başınızda oturmak spiritüel bir uygulama sayılabilir mi?

M: Elbette. Hayat nehri akıyor. Suyun bir miktarı burada, ama pek çoğu çoktan hedefine ulaştı bile. Siz sadece şimdi'yi biliyorsunuz. Ben ise geçmişe ve geleceğe, çok daha ötelere kadar, ne olduğunuzu ve ne olabileceğinizi görüyorum. Benim sizi kendim gibi görmemem mümkün değil. Sevginin gerçek doğasıdır fark görmemek.

S: Kendimi sizin beni gördüğünüz gibi görür hale nasıl gelebilirim?

M: Beden olduğunuzu imgelemekten vazgeçmeniz yeterlidir, işte o "Ben bedenim" fikridir öylesine bela olan. O sizi gerçek doğanıza karşı tamamıyla kör eder. Bir an için bile olsa, beden olduğunuzu düşünmeyin. Kendinize hiçbir isim, hiçbir şekil vermeyin. Gerçek, karanlıkta ve sessizlikte bulunur.

S: Bir beden olmadığımı düşünürken belli bir kanaat taşımam gerekmez mi? Böyle bir kanaati nerede bulabilirim?

M: Tamamen kani olmuşçasına davranın, size güven gelecektir. Salt sözlerin ne yararı olur? Bir formül, bir zihinsel kalıp size yardımcı olamaz. Ama beden ve bedenin çıkarlarıyla ilgili tüm kaygılardan arı, bencil-olmayan eylem sizi gerçeğin ta özüne taşıyacaktır.

S: Kani olmadan eyleme geçmek için gerekli cesareti nereden bulacağım?

M: Sevgi size cesaret verecektir. Siz tümüyle övgüye değer, yüce bir kimse ile karşılaştığınız zaman sevginiz ve hayranlığımız size soyluca davranma dürtüsü verir.

S: Herkes hayranlığa layık olana hayran olmayı bilmez. İnsanların çoğu tamamen duyarsızdır.

M: Takdir etmeyi hayat onlara öğretecektir. Birikmiş deneyimlerin ağırlığı onlara görecek gözleri verecektir. Siz değerli bir insan gördüğünüz zaman

onu sevecek, ona güvenecek ve onun öğütlerini dinleyeceksiniz. Gerçeğe varmış insanların rolü budur -

başkalarında hayranlık ve sevgi uyandıracak bir mükemmellik örneği oluşturmak. Yaşama ve karakter güzelliği, ortak iyilik (bütünün hayrı) için muazzam bir katkıdır.

S: Gelişmek için ıstırap çekmek zorunda değil miyiz?

M: Istırabın olduğunu, dünyanın ıstırap çektiğini bilmek yeterlidir. Ne haz, ne acı, insanı tek başlarına aydınlatamazlar. Ancak anlayış aydınlatır. Dünyanın ıstırapla dolu olduğu, doğmanın bir felâket olduğu gerçeğini bir kez kavrarsanız, onun ötesine geçme dürtüsünü ve enerjisini bulacaksınız. Haz sizi uykuya yatırır, acı ise uyandırır. Eğer ıstırap çekmek istemiyorsanız, uykuya varmayın. Kendinizi yalnızca mutluluk yoluyla bilemezsiniz, çünkü mutluluk sizin esas doğanızdır. Aydınlanmak için karşıtını, siz olmayanı tanımak zorundasınız.

65 -Bütün ihtiyacınız Sakin Bir Zihindir

Soran: Ben iyi değilim. Kendimi oldukça zayıf hissediyorum. Ne yapmalıyım?

Maharaj: İyi olmayan kim? Siz misiniz yoksa bedeniniz mi?

S: Bedenim tabii.

M: Dün iyilik hissediyordunuz. İyilik hisseden ne idi?

S: Beden.

M: Beden iyiyken memnundunuz ve beden iyi değilken üzgünsünüz. Bir gün memnun, bir başka gün üzgün olan kimdir?

S: Zihin.

M: Değişken zihni bilen kimdir?

S: Zihin.

M: Zihin bilendir. Bileni bilen kimdir?

S: Bilen kendisini bilmez mi?

M: Zihin süreksizdir. Uyku, baygınlık, dikkatsizlik hallerinde olduğu gibi tekrar ve tekrar kesintiye uğrar. Kesintileri kaydeden kesintisiz bir şeyin olması gerek.

S: Zihin hatırlar. Sürekliliği bu sağlar.

M: Bellek daima kısmîdir, taraf tutucudur, güvenilmez ve çabuk kaybolandır. O, bilinci kaplayan güçlü kimlik duygusunu, "Benim" duygusunu açıklamaz. Onun kökeninde ne olduğunu bulun.

S: Ne kadar derinlemesine de baksam, sadece zihni görüyorum. Sizin "zihin-ötesi" sözleriniz bana bir anahtar vermiyor.

M: Zihniniz ile baktığınız zaman onun ötesine varamazsınız. Öteye varmak için zihinden ve onun içeriklerinden uzağa bakmalısınız.

S: Hangi yöne bakmalıyım?

M: Bütün yönler zihnin içindedir! Sizden belli bir yöne bakmanızı istemiyorum. Sadece, zihninizde olup bitenlerden uzağa bakın ve yine zihninizi "Ben-im (var olanım)" duygusuna odaklayın. "Ben-im" bir yön değildir. O bütün yönlerin red ve inkârıdır. En sonunda "Ben-im" de gitmek zorundadır, çünkü sizin apaçık olanı sürekli doğrulamaya ihtiyacınız olmaz. Zihni "Ben-im"

duygusu üzerinde tutmak zihni başka şeylerden uzağa çevirmekte yardımcı olur.

S: Bütün bunlar beni nereye götürür?

M: Zihin aşırı meşguliyetlerden uzak tutulduğu zaman sakinleşir. Eğer bu sükûneti bozmaz ve onun içinde kalırsanız, görürsünüz ki o, daha önce asla bilmediğiniz bir ışık ve sevgi ile doygundur; o durumdayken, onu derhal kendi doğanız olarak tanıyıver ir siniz. Bu deneyimden bir kez geçtiğinizde, artık asla aynı kimse değilsinizdir; o zapt edilmez zihin sükûnetini bozabilir

ve vizyonunu silebilir; fakat yine dönmek zorundadır, yeter ki o bütün bağların, kösteklerin kırılacağı, yanılgıların, bağımlılıkların son bulacağı ve hayatın en üstün şekilde şimdi' de konsantre olacağı güne kadar aynı çaba sürdürülsün.

S: Bunun farkı ne olur?

M: Zihin artık yoktur. Yalnızca eylem halindeki sevgi vardır.

S: Bu hale ulaştığımda onu nasıl fark ederim?

M: Korku kalmaz.

S: Sırlar ve tehlikelerle dolu bir dünya ile kuşatılmışken nasıl korkusuz kalabilirim?

M: Sizin kendi ufak bedeniniz de sırlar ve tehlikelerle doludur ama ondan korkmazsınız, çünkü onu kendinizin sayıyorsunuz.

Bilmediğiniz ise tüm evrenin sizin bedeniniz olduğu ve ondan korkmanıza gerek bulunmadığıdır. İki bedeniniz olduğunu söyleyebilirsiniz; kişisel bedeniniz ve evrensel bedeniniz. Kişisel olan gelir ve gider, evrensel olan her zaman sizinledir. Tüm yaratılış sizin evrensel bedeninizdir. Siz kişisel olanla öylesine kör olmuşsunuz ki evrensel olanı göremiyorsunuz. Bu körlük kendi kendine sona erecek değil - o ustalıkla ve bilerek, isteyerek giderilmelidir. Tüm illüzyonlar anlaşılıp terk edildiklerinde, siz hatasız ve mükemmel duruma ulaşmış olursunuz, ki bu durumda kişisel ve evrensel arasındaki bütün ayrımlar artık yok olmuştur.

S: Ben bir kişiyim, dolayısıyla da zaman ve uzay ile sınırlıyım. Çok küçük bir yer tutuyorum ve ancak birkaç dakika kadar varlığımı sürdürüyorum: Kendimi ebedi ve her yere yayılmış olarak tasavvur edemiyorum.

M: Yine de öylesiniz. Gerçek doğanızı aramak için kendi içinize, derinlere daldığınızda, fark edeceksiniz ki sadece bedeniniz ufaktır ve sadece belleğiniz sınırlıdır; ama hayatın uçsuz bucaksız okyanusu sizindir.

S: "Ben" ve "evrensel" sözcükleri bile birbirleriyle çelişkili. Biri diğerini dışlar.

M: Dışlamazlar. Kimlik duygusu evrensel olanı da kapsar. Evrensel Kişi'yi arayın, bulacaksınız ki siz o'sunuz ve sonsuzca daha fazlası.

Her neyse, sizin dünyanın içinde değil, dünyanın sizin içinizde olduğunu idrak etmekle işe başlayın.

S: Bu nasıl olabilir? Ben dünyanın yalnızca bir parçasıyım. Tüm dünya nasıl olur da parçanın içinde olur, bir aynadan gelen yansıma gibi olmadıkça?

M: Söylediğiniz doğrudur. Sizin kişisel bedeniniz bir parçadır ki onun içinde bütün harikulade bir şekilde yansımaktadır. Fakat aynı zamanda bir evrensel bedeniniz de vardır. Onu bilmediğinizi de söyleyemezsiniz, çünkü siz onu her zaman görüp

algılamaktasınız. Yalnız siz ona "dünya" diyor ve ondan korkuyorsunuz.

S: Ben küçük bedenimi bildiğimi hissediyorum, ama diğerini - bilim yoluyla öğrendiklerim dışında - bilmiyorum.

M: Sizin küçük bedeniniz sizin bilmediğiniz sırlar ve harikalarla doludur. Sonra bilim de var, sizin tek rehberiniz. Anatomi de astronomi de sizi tarif eder.

S: Sizin evrensel beden öğretinizi geçerli bir kuram olarak kabul etsem bile, onu nasıl deneyden geçirebilirim ve bu benim ne işime yarar?

M: Kendinizi her iki bedenin sakini olarak bildiğinizde artık

hiçbir şeyi kendinizden dışlamayacaksınız. Tüm evren sizin ilgi ve sorumluluk alanınıza girecek; her canlıyı sevecek ve ona en büyük şefkat ve anlayışla yardım edeceksiniz. Başkalarıyla aranızda hiç çıkar çatışması olmayacak. Her eyleminiz yararlı, her hareketiniz bir hayır ve nimet haline gelecek.

S: Evrensel varlığımı idrak yolunda nasıl ilerleyeceğim?

M: Önünüzde iki yol var: Tüm aklınız ve gönlünüzle kendinizi keşfetme çabası içinde olursunuz, ya da benim sözlerime güvenir, gereğini yerine getirirsiniz. Yani, ya tamamen kendinizle meşgul olursunuz ya da kendinizle meşgul olmayı tamamen terk edersiniz. "Tamamen" sözcüğü önemlidir. Çünkü En Yüce'ye ulaşmak için en uçta olmak zorundasınız.

S: Ben böyle küçük ve sınırlıyken öyle yüksekliklere ulaşmayı nasıl amaç edinebilirim?

M: Kendinizi içinde her şeyin olduğu ve oluştuğu bilinç okyanusu olarak idrak edin. Bu zor değildir. Biraz dikkatli olmakla ve kendinizi yakından gözlemlemekle göreceksiniz ki hiçbir olay sizin bilinciniz dışında değildir.

S: Dünya benim bilincimde belirmeyen olaylarla dolu.

M: Sizin bedeniniz bile sizin bilincinizde belirmeyen olaylarla dolu. Bu, sizin bedeninizi sahiplenmenize engel olmuyor. Siz dünyayı da tıpkı bedeninizi bildiğiniz gibi biliyorsunuz - duyularınız vasıtasıyla. Cildinizin dış tarafındaki dünya ile iç tarafındaki dünyayı birbirinden ayıran ve onları karşıt konumlara getiren sizin zihninizdir. Bu durum korkuyu, nefreti ve hayatın bütün sefalet ve felaketlerini yaratmıştır.

S: Sizi takip edemediğim konu, bilincin ötesine geçiş hakkında söylediklerinizdir. Sözlerinizi anlıyorum, fakat deneyimi tasavvur edemiyorum. Nitekim, bütün deneyimlerin bilinçte olduğunu kendiniz söylediniz.

M: Haklısınız, bilinç ötesinde deneyim olamaz. Ama sadece *olma* deneyimi vardır. Bilinç-ötesi bir hal vardır ama bu bilinçsizlik hali değildir. Bazıları ona süper-bilinç derler. O, öz- ne-nesne ilişkisinden azade, saf farkındalıktır.

S: Ben Teosofi'yi inceledim ve sizin söylediklerinize yakın bir şeyler bulamadım. Kabul ediyorum ki Teosofi yalnızca tezahürlerle meşguldür. O evreni ve sakinlerini bir hayli ayrıntılarıyla tarif ediyor. O deneyim düzeylerine tekabül eden birçok madde katını kabul ediyor, fakat daha öteye gider görünmüyor. Sizin söyledikleriniz ise tüm deneyimin ötesine geçiyor. Eğer o denenebilir değilse, onun üzerinde bunca konuşma neden?

M: Bilinç süreksizdir ve kesintilerle doludur. Ama kimliğin sürekliği var. Bu kimlik duygusu bilinç ötesi bir nedenden ileri gelmiyorsa, nereden geliyor?

S: Ben zihnin ötesindeysem, kendimi nasıl değiştirebilirim?

M: Herhangi bir şeyi değiştirmenin gereği nedir? Zihin zaten her zaman değişip durmaktadır. Zihninize, tarafsızlıkla bakın, bu onu sakinleştirmeye yeter. O sakinleştiğinde ise onun ötesine geçebilirsiniz. Onu durmadan çalıştırmayın. **Durdurun - ve sadece**

olun. Eğer onu dinlendirirseniz, o kendine gelir, saflığını ve gücünü yeniden kazanır. Sürekli düşünmek onu yıpratır ve bozar.

S: Eğer benim gerçek varlığım her zaman benimleyse, nasıl oluyor da ondan habersiz oluyorum?

M: Çünkü o çok süptil, zihniniz ise çok kaba ve kaba duygularla, düşüncelerle dolu. Zihninizi yatıştırın ve arındırın, berraklaştırın, o zaman kendinizi gerçekte olduğunuz gibi göreceksiniz.

S: Kendimi bilmek için zihne ihtiyacım var mı?

M: Siz zihnin ötesin deşiniz, fakat zihninizle bilirsiniz. Açıktır ki bilginizin derinliği, genişliği ve karakteri, kullandığınız aletin niteliklerine bağlıdır; aletinizi düzeltir ve geliştirir seniz, bilginiz de düzelip gelişecektir.

S: Mükemmel şekilde bilmek için mükemmel bir zihne ihtiyacım var.

M: Bütün ihtiyacınız sadece sakin bir zihindir. Zihniniz sakinleştiğinde diğer her şey gereğince ve doğru şekilde gerçekleşe-

çektir. Güneş yükselirken dünyayı nasıl aktifleştiriyorsa, öylece, öz-farkındalık (kendini-biliş) de zihinde değişimler meydana getirir. Öz-farkındalığın sakin ve devamlı ışığı içinde, içteki enerjiler uyanır ve sizin hiçbir güç harcamanızı gerektirmeden mucizeler yaratırlar.

S: En büyük işin çalışmadan yapıldığını mı söylemek istiyorsunuz?

M: Tam öyle. Aydınlanmanın sizin kaderiniz olduğunu anlamaya çalışın. Kaderinizle işbirliği yapın, ona karşı gitmeyin, onu çarpıtmayın. Bırakın kendini gerçekleştirsin. Bütün yapmanız gereken iş, akılsız zihnin yaratmış olduğu engellere dikkatinizi vermek, onları fark etmektir.

66 -Bütün Mutluluk Arayısları Zavallılıktır

Soran: Ben İngiltere'den geldim ve Madras'a gidiyorum. Orada babamla buluşup otomobille karadan İngiltere'ye gideceğiz. Ben Psikoloji öğrenimi görmek istiyorum, fakat ilgi alanım bununla kısıtlı değil. Bazı sorular var ki zamanla değişmiyorlar.

Anladığıma göre böyle sorulara sizin bazı yanıtlarınız var, bu yüzden sizi görmeye geldim..

Maharaj: Acaba sorularınızı yanıtlayacak doğru kimse ben miyim? Ben nesneler ve insanlar hakkında pek az şey biliyorum. Ben sadece var olduğumu biliyorum. Siz de o kadarını zaten biliyorsunuz. Biz eşitiz.

S: Var olduğumu elbette biliyorum, ama onun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

M: Sizin "Ben-im"de "Ben" olarak kabul ettiğiniz siz değilsiniz. Var olduğunuzu, siz olduğunuzu bilmek doğaldır, ne olduğunuzu bilmek ise çok araştırma gerektirir. Sizin tüm bilinç alanını araştırmanız ve ondan öteye ulaşmanız gerekecektir. Bunun için doğru öğretmeni bulmanız ve keşif için gerekli olan koşulları yaratmanız gerekir. Genelde iki yoldan söz edilebilir: Dışsal ve içsel. Siz ya gerçeği bilen biriyle birlikte bulunacak ve kendinizi onun rehberliğine ve şekillendirici etkisine tümüyle teslim edeceksiniz, ya da içinizdeki rehberi arayacak ve içteki ışığı, sizi her nereye götürürse, takip edeceksiniz. İki durumda da kişisel arzularınız ve korkularınız dikkate alınmamalıdır. Her iki halde de, devam etmeli, içten ve dürüst olmalısınız. Güvenilmeye ve sevilmeye layık bir insanla karşılaşma şansına sahip olan insanlar azdır. Çoğu zor yollardan ilerlemeye mecburdurlar, zekâ ve anlayış yolu, ayırt edebilme ve bağımlılıklardan kurtuluş yolu *(viveka, vairagya)*. Herkese açık olan bu yoldur.

S: Buraya gelmekle şanslıyım; her ne kadar yarın ayrılıyor- sam da, sizinle bir görüşme tüm hayatımı etkileyebilir.

M: Evet, bir kez "Ben gerçeği bulmak istiyorum" demeye görün, bütün hayatınız derin biçimde bundan etkilenir. Bütün zihinsel ve fiziksel alışkanlıklarınız, duygularınız, arzu ve korkularınız, plânlarınız ve kararlarınız, hepsi kökten bir değişim geçireceklerdir.

S: Gerçeği bulmaya karar verdikten sonra ikinci adım ne olmalıdır?

M: Eğer içtenliğe sahipseniz, hangi yolu tutarsanız tutun, sizi hedefinize götürecektir. Belirleyici faktör içtenliktir.

S: İçtenliğin kaynağı nedir?

M: Kuşun yuvasına, balığın doğmuş olduğu dağ ırmağına dönmesini sağlayan yuvaya-dönüş içgüdüsü. Meyve olgunlaştığında tohum toprağa döner. Olgunlaşma esastır.

S: Peki beni ne olgunlaştıracak? Deneyime ihtiyacım var mı?

M: Siz ihtiyacınız olan bütün deneyime sahipsiniz, aksi halde buraya gelmezdiniz. Daha fazla deneyim toplamaya artık ihtiyacınız yok, artık deneyim-ötesine geçmelisiniz. Her ne çaba gösterseniz, her ne yöntem *(sadhana)* izleseniz, bunlar sadece daha çok deneyim üretmeye neden olacak, fakat sizi öteye götürmeyecek. Kitaplar okumak da yardımcı olmayacak. Onlar zihninizi zenginleştirecekler, fakat kişiliğiniz dokunulmadan kalacak. Eğer araştırmalarınızdan herhangi bir yarar, maddi, zihinsel ya da spiritüel bir çıkar bekliyorsanız, esası gözden kaçırmışsınız demektir. Gerçek size kişisel bir avantaj sağlamaz. O size daha üstün bir mevki kazandırmaz, sizi başkaları üstünde güçlü ve egemen kılmaz; bütün kazancınız, gerçeğin kendisidir ve yanlıştan kurtulmuşluktur.

S: Elbet ki gerçek size başkalarına yardım etme gücü verir.

M: Bu sadece bir imgelemedir, ne kadar soyluca olsa da! Gerçekte başkalarına yardım etmezsiniz, çünkü başkaları yoktur. Siz insanları soylu ve soysuz diye bölüyorsunuz ve soyluların soysuzlara yardım etmelerini

istiyorsunuz. Siz ayırıyor, değer biçiyor, yargılıyor ve mahkûm ediyorsunuz - gerçek adına gerçeği tahrip ediyorsunuz. Sizin gerçeği bir formüle bağlama arzunuz onu inkâr demek oluyor, çünkü o sözcüklere sığdırılamaz. Gerçek ancak sahtenin reddi ve inkârı ile ifade edilebilir - eylemle. Bunun için sahteyi sahte olarak görmeli *(viveka)* ve onu reddetmelisiniz *(vairagya)*. Sahte olanın reddi özgürleştirici ve enerji vericidir. O

mükemmelliğe giden yolu açar.

S: Gerçeği keşfettiğimi ne zaman bilirim?

M: "Bu doğru", "Bu doğru değil" fikri ortaya çıkmadığı zaman. Doğru kendini öne sürmez, o sahtenin sahte olarak görülmesi ve reddedilmesinde yatar. Zihin sahte olan tarafından kör edilmişken doğruyu aramak yararsızdır. Doğru olanın sezilebilme- si için önce sahtenin tamamen temizlenip yok edilmesi gerekir.

S: Fakat sahte nedir?

M: Kuşkusuz, varlığı olmayan sahtedir.

S: Varlığı olmayan demekle neyi kastediyorsunuz? Sahte olan orada karşınızda çivi gibi kaskatı duruyor.

M: Kendi kendisiyle çelişkide olanın varlığı yoktur. Ya da anlık bir varlığı vardır ki bu da aynı anlama gelir. Çünkü başı ve sonu olanın ortası yoktur. O boştur. O yalnızca zihnin ona verdiği isim ve şekli taşır, ama onun ne cevheri, ne de özü vardır.

S: Madem ki bütün geçici olanların varlığı yoktur, öyleyse evrenin de bir varlığı yoktur.

M: Bunu kim inkâr eder? Elbette evrenin bir varlığı yoktur.

S: Neyin vardır?

M: Varlığı için bir koşula, bir şeye bağlı olmayan, evrenle birlikte doğup evrenle birlikte batmayan, kanıtlanmaya ihtiyacı olmayan ve dokunduğu her şeye gerçeklik veren. Bir an için gerçek gibi görünmek sahte olanın

doğasıdır. Doğru, sahtenin babası olabilir. Ama sahte olan, zaman ve uzay ile sınırlıdır ve koşulların ürettiğidir.

S: Sahte olandan kurtulup hakiki olanı nasıl kazanabilirim?

M: Ne amaçla?

S: Daha iyi, daha doyurucu bir yaşam sürmek, bütünlük içinde ve mutlu olmak için.

M: Zihnin kavradığı herhangi bir şey sahte olmak zorundadır, göreli ve sınırlı olmaya mahkûmdur. Gerçek, kavranamaz olandır ve herhangi bir amaca hizmet edemez. O kendisi için aranıp istenmelidir.

S: Kavranamaz olanı nasıl isteyebilirim?

M: İstenmeye değer başka ne vardır ki? Ama şu var ki, gerçek, bir şeyi ister gibi istenemez. Hakiki olmayanın hakiki olmadığını fark eder ve onu atarsınız. İşte sahte olanı fark edip onu reddetmek de gerçeğe giden yolu açar.

S: Anlıyorum. Fakat bu günlük hayatta nasıl görünür?

M: Kendini düşünmek ve kendi çıkarını gözetmek sahte olanın odak noktalarıdır. Sizin günlük hayatınız arzu ile korku arasında titreşir. Ona dikkatle bakın, zihnin sayısız isimlere ve şekillere büründüğünü görün - bir akarsuyun yerinden kopmuş kaya parçalarının arasından köpürerek akışı gibi. Onun her eylemini temeldeki bencil maksada dek izleyin ve o maksat kayboluncaya kadar ona bakın.

S: Yaşamak için insanın kendisine bakması, kendisi için para kazanması gerekli.

M: Kendiniz için kazanmaya ihtiyacınız yok, fakat bir çocuk, bir eş için kazanmanız gerekebilir. Başkaları uğruna çalışmaya devam etmek zorunda olabilirsiniz. Canlı kalmaya çalışmak bile bir özveri olabilir. Ne olursa olsun, bencil olmaya gerek yok. Her bencilce dürtüyü, onu fark eder etmez defedin, o zaman gerçeği aramaya ihtiyacınız olmaz, gerçek sizi bulacaktır.

S: Ama asgari ihtiyaçlar var.

M: Annenizin rahmine düştüğünüz andan itibaren bunlar karşılanmadı mı? Kendiniz için kaygılanmak esaretinden kurtulun ve gerçekte olduğunuz şey olun - eylem halindeki anlayış ve sevgi.

S: Ama insan hayatta kalmak, varlığını sürdürmek zorunda!

M: Varlığınızı sürdürmemek elinizde değil! Gerçek siz ebedidir ve doğum ve ölümün ötesindedir. Beden de, ona ihtiyaç olduğu sürece canlı kalacaktır. Onun uzun yaşaması da önem taşımaz. Dolu bir hayat, uzun süren bir hayattan daha iyidir.

S: Dolu bir hayatın ne olduğunu kim söyleyecek? Bu benim kültürel birikimime bağlıdır.

M: Eğer gerçeği arıyorsanız, kendinizi bütün birikimlerden, kültürlerden, bütün duygu ve düşünce kalıplarından bağımsız kılmalısınız. **Hatta kadın ya da erkek ve hatta insan olma fikirleri de terk edilmelidirler. Hayat okyanusu her şeyi içerir, sadece insanları değil**. Öyleyse, önce tüm kendini-tanımlamaları terk edin, kendinizi şöyle veya böyle, falanca ya da filanca, şu veya bu olarak düşünmekten vazgeçin. Kendi hakkınızdaki tüm endişeleri terk edin, maddi ya da manevi esenliğiniz için tasalanmayın, kaba ya da süptil, her arzuyu terk edin. Her türlü başarı düşüncesini bırakın. Siz burada ve şimdi tamamsınız, kesinlikle hiçbir şeye ihtiyacınız yok.

Bu, delice cesur, tedbirsiz, kayıtsız olmanız gerekir demek değildir; sadece, kendinizle ilgili temel endişe ortadan kalkmalıdır.

Kendiniz ve yakınlarınız için bir miktar gıdaya, giysiye,

barınağa ihtiyacınız vardır, fakat açgözlülük ihtiyaç sanılmadıkça, bunlar sorun yaratmayacaklardır. Nesnelerle uyum içinde yaşayın - onların olduklarını imgelediğiniz şekilde değil de, oldukları halleri ile.

S: Ben neyim, eğer insan değilsem?

M: Size bir insan olduğunuzu düşündüren şey insan değildir. O, boyutsuz bir bilinç noktasıdır, bilinçli bir hiç; kendi hakkınızda söyleyebileceğiniz tek şey "Ben-im (var olanım) "dır. **Siz saf varlık-farkındalık-aşkın mutluluksunuz**. Bunu idrak etmek bütün arayışların sonudur. Kendi hakkınızda düşündüklerinizin sadece hayal ürünü olduğunu gördüğünüz ve geçici olanın geçici, hayal ürünü olanın hayal ürünü olduğunun farkında olarak, saf, tarafsız ve bağımlılıklardan kurtulmuş bir hale ulaştığınız zaman, buna da ulaşacaksınız. Bu kesinlikle zor değildir, fakat bağımlılıklardan kurtuluş gereklidir. Gerçeğin görülmesini o kadar zorlaştıran, sahte olana tutunup ondan kopamamaktır. Sahte olanın zamana ihtiyacı olduğunu ve zamana ihtiyacı olanın sahte olduğunu bir kez anlarsanız, zaman ötesi ve hep şimdi'de olan Gerçek'e yakınlaşmış olursunuz. Zaman içindeki ebediyet sadece tekrarlanıştır, bir saatin hareketi gibi. O geçmişten geleceğe, sonu gelmek bilmeden, boş bir süreklilik halinde akar. Gerçek ise şimdi'yi öylesine hayat dolu kılan, sadece zihinsel olan geçmiş ve gelecekten öylesine farklı kılandır. Bir şeye ulaşmak için zamana ihtiyacınız varsa onun sahte olması zorunludur. Gerçek olan her zaman sizinledir; *olduğunuza* varmak için beklemenize gerek yoktur.

Yalnızca zihninizin arayış içinde sizden uzaklaşmasına izin vermeyin. Bir şeyi istediğiniz zaman kendi kendinize sorun: ona gerçekten ihtiyacım var mı diye. Ve eğer yanıt hayır ise, ucunu bırakın.

S: Mutlu olmamalı mıyım? Bir şeye ihtiyacım olmayabilir ama eğer beni mutlu edecekse, onu elde etmemeli miyim?

M: Hiçbir şey sizi olduğunuzdan, kendinizden daha mutlu edemez. Bütün mutluluk arayışları zavallıcadır ve daha büyük zavallılıklara götürür. Mutluluk tanımına layık tek mutluluk bilinçli varlığın doğal mutluluğudur.

S: Böylesine yüksek bir farkındalık düzeyine ulaşmadan önce, birçok deneyime ihtiyacım yok mudur?

M: Deneyim ardında yalnızca anılar bırakır ve zaten yeterince ağır olan yüke yük katar. Daha fazla deneyime ihtiyacınız yok.

Geçmişte olanlar yeterlidir. Eğer daha fazlasına ihtiyacınız olduğunu hissediyorsanız, çevrenizdeki insanların kalplerine bakın, bin yılda

yaşayamayacağınız kadar çok ve çeşitli deneyimler bulacaksınız. Başkalarının kederlerinden ders alın ve sizinkileri kendinize saklayın. İhtiyacınız olan, daha çok deneyim değil, bütün deneyimlerden azade olmaktır.

S: Siz kendiniz deneyimlerden geçmiyor musunuz?

M: Çevremde olaylar oluyor, ama ben onların içinde rol almıyorum. Bir olay ancak ona duygusal olarak dahil olursam, bir deneyim haline gelir. Ben tamam olan, kendini düzeltme, geliştirme peşinde olmayan bir hal içindeyim. Deneyimin bana ne yararı var?

S: İnsanın bilgiye, öğrenmeye ihtiyacı vardır.

M: Şeylerle uğraşmak için şeylerin bilgisine ihtiyacınız olur. İnsanlarla ilişkinizde içgörüye, sempatiye ihtiyacınız olur. Kendinizle meşgulseniz, hiçbir şeye ihtiyacınız yoktur. Neyseniz o olun: Bilinçli varlık. Ve kendinizden ayrılıp yanlış yola sapmayın.

S: Üniversite öğrenimi çok yararlı olur.

M: Hiç kuşku yok, o size hayatınızı kazanmada yardımcı olur. Ama size nasıl yaşanacağını öğretmez. Siz bir psikoloji öğrencisisiniz. O size belli durumlarda yardımcı olabilir. Fakat siz psikoloji ile yaşayabilir misiniz? Hayat ancak eylem halindeki gerçeği yansıttığı zaman ismine layıktır. Hiçbir üniversite size nasıl yaşanması gerektiğini ve ölüm anı geldiğinde: "İyi yaşadım, tekrar yaşamaya ihtiyacım yok" diyebileceğiniz şekilde yaşamayı öğretemez. Birçoğumuz yeniden yaşayabilmeyi arzulayarak ölürüz. O kadar çok hata işlenmiş, o kadar çok şey yapılmadan bırakılmıştır ki. Birçok insan bitkisel bir ömür geçirir ama yaşamaz. Onlar sadece deneyim biriktirir ve belleklerini zenginleştirirler. Fakat deneyim, ne duyusal ne de kavramsal olan ve ne bedene ne de zihne ait olan, bununla birlikte her ikisini de içeren ve onları aşan Gerçek'in yadsınmasıdır.

S: Fakat deneyim çok yararlıdır. Deneyim ile siz aleve dokun- mamayı öğrenirsiniz.

M: Size daha önce de söyledim; şeylerle meşgul olduğunuzda, deneyim çok yararlıdır diye, fakat o size insanlarla ve kendinizle nasıl ilişki kuracağınızı, bir hayatı nasıl yaşayacağınızı söylemez. Biz bir otomobil sürmekten ya da para kazanmaktan söz etmiyoruz. Bunlar için deneyime ihtiyacınız vardır. Fakat kendinize ışık tutmak için maddi bilgi size yardım etmez. Orada, sözcüğün gerçek anlamıyla kendiniz olabilmeniz için, aracı bilgiden daha mahrem ve daha derin bir şeye ihtiyacınız vardır. Dış

hayatınız önemsizdir. Bir gece bekçisi olarak da mutlu yaşayabilirsiniz. Önemli olan iç aleminizde ne olduğunuzdur. İçsel huzur ve mutluluğu kazanmak zorundasınız. Bu, para kazanmaktan çok daha zordur. Hiçbir üniversite size kendiniz olmayı öğretemez.

Öğrenmenin tek yolu uygulamadır. Hemen, şimdi kendiniz olmaya başlayın. Sizin olmayan her şeyi bir tarafa atın ve durmadan derinleşin. Tıpkı bir kuyu kazan adamın su olmayan her şeyi ata ata su seviyesine inmesi gibi siz de öylece, sizin olmayan pek çok şeyi atmak zorundasınız, ta ki sahiplenemeyeceğiniz, sizin olmayan hiçbir şey kalmayıncaya kadar. Bakacaksınız ki zihnin çengel atıp tutunabileceği hiçbir şey kalmamış. Siz artık bir insanoğlu bile değilsiniz. Siz sadece var olansınız - **zaman ve uzayla birlikte genişleyen ve her ikisinden de öte olan bir farkındalık noktasısınız,** kendi nedeni bulunmayan nihai nedensiniz. Siz bana "Sen kimsin" diye soracak olursanız benim yanıtım, "Belli ve özel tek bir şey değil. Ama Ben-im" olurdu.

S: Eğer siz özel, belli bir şey değilseniz, öyleyse evrensel olmalısınız.

M: Evrensel olmak nedir - bir kavram olarak değil, bir yaşam biçimi olarak? Sizinle temas kuran hiçbir şeyi ayırmamak, ona karşı koymamak, fakat hepsini anlamak ve sevmek evrenselce yaşamak demektir. Gerçekten şunu söyleyebilmek: Ben dünyayım,

dünya bendir, ben dünyada evimdeyim, dünya benimdir. Her mevcut olan benim mevcudiyetim, her bilinç benim bilincim, her keder benim kederim, her sevinç benim sevincimdir diyebilmek - bu evrensel hayattır. Bununla birlikte, gerçek varlığımız evren ötesidir ve dolayısıyla özel ve evrensel kategorilerinin ötesindedir. O ne ise odur, tümüyle kendi kendine yeten ve bağımsız.

S: Bunu anlamakta zorluk çekiyorum.

M: Bunlar üzerinde durup düşünmek için kendinize zaman tanımalısınız. Beyninizdeki eski alışkanlıklar, oluk izleri silinme- li ve yenileri oluşmamalıdır. Kendinizi hareket ettirebilen her şeyin ardındaki ve ötesindeki kımıldatılamaz olan, vuku bulan her şeyin sessiz tanığı olarak tanımalısınız.

S: Bu benim faal bir yaşam fikrinden büsbütün vazgeçmem gerektiği anlamına mı gelir?

M: Kesinlikle hayır. Evlenme olacaktır, çocuklar olacaktır, bir aile geçindirmek için para kazanma olacaktır. Olayların doğal akışı içinde bütün bunlar olacaktır, çünkü kader gerçekleşmelidir; siz onların içinden dirençsiz geçeceksiniz; görevler geldikçe, onları ister küçük, ister büyük olsunlar, dikkatle ve tam olarak yapacaksınız. Fakat genel tutum, sevecen bir tutkusuzluk (bağımlılıktan yoksunluk), muazzam bir iyi niyet, karşılık beklemeden sürekli bir veriş hali olacaktır. Evlilikte siz ne bir koca ne bir karısınız, fakat ikisi arasındaki sevgisiniz. Siz her şeyi düzenli ve mutlu kılan berraklık ve iyiliksiniz. Bu size belirsiz görünebilir ama biraz düşünürseniz fark edeceksiniz ki mistik olan en pratik olandır, çünkü hayatınızı yaratıcı ve mutlu kılar. Bilinciniz daha yüksek bir boyuta ulaşmıştır, oradan her şeyi çok daha berrak, çok daha keskin bir şekilde görebilirsiniz. Farkına varırsınız ki doğuştan meydana çıkan ve ölümle bitecek olan kişi geçici ve asılsız olandır. Siz arzuların ve korkuların pençesindeki o duyusal, duygusal ve entelektüel kişi değilsiniz. Kendi gerçek benliğinizi bulun. Ben neyim? Bu tüm felsefelerin ve psikolojinin temel sorusudur.

Onda derinleşin.

67 -Deneyim Gerçek Olan Degildir

Maharaj: Kendisini arayan kişi az zamanda fark eder ki o kendi bedeni olamaz. Bir kez "Ben-beden-değilim" kamsı iyice yerle-

şince o artık bedeni adına ve bedeni için hissedemez, düşünemez ve eylemde bulunamaz; o kolayca keşfeder ki o evrensel oluş, biliş_ve yapıştır

ve onun içinde ve onun sayesinde tüm evren gerçektir, bilinçlidir ve faaldir. Sorunun özü budur. Bilinciniz ya beden-merkezlidir ve siz koşulların tutsağısınızdır, ya da siz evrensel bilincin ta kendisisiniz ve her olayın kontrolü sizdedir.

Ne var ki bilinç, ister bireysel ister evrensel olsun, benim gerçek meskenim değildir; ben onun içinde değilim, o benim değildir, onun içinde Ben yoktur. Ben öteyim; gerçi insanın ne bilinçli ne de bilinçsiz, fakat sadece öte olduğunu açıklamak kolay değildir.

Ben Tanrı'nın içindeyim ya da ben Tanrı'yım diyemem; Tanrı evrensel ışık ve sevgidir, evrensel tanıktır; Ben evrenselden de öteyim.

Soran: Bu durumda siz isimsiz ve şekilsizsiniz. Ne tür bir varlığınız var sizin?

M: Ben Ben'im; ne şekilli, ne şekilsiz, ne bilinçli ne de bilinçsizim. Ben bütün bu kategorilerin dışındayım.

S: Siz *neti-neti* (o değil, bu değil) tarzında bir yaklaşım gösteriyorsunuz.

M: Siz sadece inkâr ile de beni bulamazsınız. Ben hiçbir şey kadar her şeyim de. Ne ikisi ne de hiçbiri. Bu tarifler Evrenin Efendisi'ne uygundur, bana değil.

S: Maksadınız hiçbir şey olduğunuzu mu ifade etmek?

M: Oh, hayır! **Ben tam ve mükemmelim. Ben varlığın varoluşuyum, bilmenin bilişiyim, mutluluğun tamlığıyım**. Siz beni boşluk haline indirgeyemezsiniz!

S: Eğer siz sözlerin ötesindeyseniz, biz ne hakkında konuşacağız? Metafizik bakımdan sözleriniz birbirleriyle tutarlı; aralarında hiç çelişki yok. Fakat söylediklerinizde beni besleyecek bir şey de yok. Benim acil gereksinimlerimin tamamen ötesinde onlar.

Ben ekmek istiyorum, siz mücevher veriyorsunuz. Onlar çok güzel kuşkusuz, fakat ben açım.

M: Öyle değil. Ben size tam da ihtiyacınız olanı sunuyorum - uyanışı. Siz aç değilsiniz, ekmeğe de ihtiyacınız yok. İhtiyacınız: son vermek, terk etmek, yakalanmış olduğunuz engellerden sıyrılmaktır. İhtiyacınız olduğuna inandıklarınız, ihtiyacınız olanlar değildir. Gerçek ihtiyacınızı ben biliyorum, siz değil. Siz benim içinde bulunduğum hale dönmek istiyorsunuz - doğal halinize.

Düşünebileceğiniz başka herhangi bir şey bir illüzyon ve bir engeldir. Bana inanın ki kendiniz olmaktan başka hiçbir şeye ihtiyacınız yok. Siz bir şeylere sahip olmakla değerinizi artıracağınızı hayal ediyorsunuz. Bu, altının kendisine bakır katılmasıyla daha iyi duruma geleceğini hayal etmesi gibi bir şey. Doğanıza yabancı olan her şeyin terk edilmesi ve reddedilmesi yeterlidir.

Diğer her şey boştur.

S: Bunun söylenilmesi yapılmasından daha kolay. Bir adam mide ağrısı ile geliyor ve siz ona midesini boşaltmasını söylü-

yorsunuz. Elbette zihin olmayınca sorun da olmaz. Fakat işte zihin orada duruyor - en somut biçimde.

M: Zihnin orada olduğunu size zihin söylüyor. Aldanmayın. Zihin hakkında bütün sonu gelmez tartışmaları üreten zihnin kendisidir, kendi korunması, devamı ve genişlemesi için. Sizi zihnin ötesine götürecek olan, zihnin kıvrılıp bükülüşlerini ve çırpınışlarını dikkate almayı düpedüz reddetmektir. Bütün düşüncelerin ötesinde, sessiz farkındalık hali içinde, "Ben-im" üzerinde kaim. Size "Ben-im"le ilgili her ne düşünce gelirse, onları tüm anlamdan soyun ve onlara aldırmayın.

S: Batı'dan gelen birçok gençle karşılaşıyorum ve onları Hintliler ile kıyasladığım zaman temel bir farklılık buluyorum. Öyle görünüyor ki onların psişeleri *(antahkarana)* farklı.. Hintli zihin Öz, Gerçek, saf zihin, evrensel bilinç gibi kavramları kolay kavrıyor. Kulaklarına tanış ve tadı hoş geliyor. Batılı zihni ise karşılık vermiyor ya da hemen reddediyor onları. O onları derhal somutlaştırıyor ve kabul edilmiş değerlerin hizmetinde kullanmak istiyor. Bu değerler çoğu zaman kişiseldir; sağlık, refah, servet; bazen de sosyal - daha iyi bir toplum, herkes için daha mutlu bir yaşam;

bunların, ister kişisel ister toplumsal olsun, hepsi de dünya sorunlarıyla ilgili. Bir Batılı ile konuşurken sık sık karşılaşılan bir başka zorluk da onlara göre her şeyin deneyim oluşu -

onlar yiyecek, içecek, kadın, sanat ve seyahati deneyimlemek istedikleri gibi, Yoga'yı, kendini-idraki ve özgürleşmeyi de deneyimlemek istiyorlar. Onlar için bu, bir bedel karşılığı satın alınabilecek bir başka deneyimden ibaret. Onlar böyle bir deneyimin satın alınabileceğini imgeler ve fiyatı üzerinde pazarlık ederler. Bir Guru, çaba ve zaman konularında çok yüksek bir bedel önerdiğinde, bu kez, taksitle alışveriş örneği, çok kolay görünen, ama yerine getirilmesi olanaksız koşullar öne süren bir başkasına giderler. Bu eski öyküdür, ilacı alırken gri maymunu düşünmemek. Bu durumda o, dünyayı düşünmemektir, "egoyu tü-

müyle terk etmek", "bütün arzuları söndürmek", "kesin bekârlık" vb.dir. Tabii bu arada bütün düzeylerde alabildiğine bir aldatmaca sürüp gitmektedir ve sonuç sıfır olur. Bazı Curalar sırf çaresizlikten tüm disiplinleri terk eder, hiçbir koşul koymaz, çaba harcamamayı, doğal olmayı, "yapmalı" ve "yapmamalı" gibi davranış kalıpları olmaksızın pasif bir farkındalık halinde yaşamayı öğütlerler. Ve birçok öğrenci (mürit) de var ki, geçmiş deneyimleri yüzünden kendilerini sevmez hale geldiklerinden, kendilerine bakmak içlerinden gelmez. Eğer kendilerinden nefret etmemişlerse, hiç değilse kendilerini iç- sıkıcı bulmaktadırlar.

Kendini-bilme çabasından bıkkınlık duyduklarından artık başka bir şey istemektedirler.

M: Eğer istemezlerse, bırakın kendilerini düşünmesinler. Bir Guru ile birlikte bulunsunlar, onu gözlesinler, onu düşünsünler. Az zaman sonra, yepyeni, daha önce -belki çocukluk çağı hariç- yaşanmamış bir tür mutluluğu tadacaklar ki bu onların dikkatini çekecek ve dikkat de ilgi uyandıracaktır, ilgi bir kez uyandığında ise, düzgün uygulama onu izler.

S: Bu insanlar çok eleştirici ve kuşkucudurlar. Onca deneyimden ve onca düş kırıklığından sonra da başka türlü olamazlar. Bir yandan deneyimlemek isterler, öte yandan güvensizlik içindedirler. Onlara nasıl ulaşmalı?

M: Gerçek içgörü ve sevgi onlara ulaşacaktır.

S: Onlar bir spiritüel deneyim yaşadıklarında ise bir başka zorluk ortaya çıkar. Deneyimin kalıcı olmadığından, rastgele gelip gittiğinden yakınırlar. Elma şekerini ele geçirdikten sonra onu durmadan emmek isterler.

M: Deneyim ne kadar yüce ve güzel olursa olsun, gerçek, asıl olan değildir. Doğası gereği o gelir ve gider. Kendini-idrak, elde edilebilecek bir şey olmaktan çok, anlaşılacak bir haldir. Bir kez ulaşıldığında artık yitirilmez. Diğer taraftan bilinç değişkendir, bir andan diğer ana değişimler geçirerek akar. Bilince ve onun içeriğine tutunmayım Tutunulan bilinç kaybolur. Çakıp geçen bir içgörüyü ya da bir anlık bir mutluluk patlayışını daimi hale getirmeye çalışmak, korumak istediğinizi tam tersine yıkar. Gelen gitmek zorundadır. Kalıcı olan bütün geliş ve gidişlerin ötesindedir. Bütün deneyimlerin kökenine, varoluş duygusuna inin.

Varlığın ve yokluğun ötesinde hakiki olanın sonsuzluğu yatar. Deneyin ve yine deneyin.

S: Denemek için insanın inanca ihtiyacı var.

M: Önce arzu olmalı. Arzu güçlü olduğu zaman, deneme isteği gelecektir. Arzu güçlü olduğunda, başarıdan emin olmaya ihtiyacınız olmaz. Kumar oynamaya hazırsınızdır.

S: Güçlü arzu, güçlü inanç - aynı kapıya çıkar. Bu insanlar ise ne ana ve babalarına, ne topluma, hatta ne de kendilerine gü-

veniyorlar. Dokundukları her' şey küle dönüşmüştür. Onlara mutlak şekilde has, kesin, kuşku götürmez, zihnin tartışmaları ötesinde bir tek deneyim verin, onlar sizi dünyanın sonuna dek takip edeceklerdir.

M: Fakat ben de zaten daha başka bir şey yapmıyorum ki! Yorulmadan ve bıkmadan, onların dikkatlerini tek karşı konulmaz faktöre - varoluşa çekiyorum. Varoluşun kanıta ihtiyacı yoktur, o diğer her şeyi kanıtlar. Sadece bu varoluş olgusuna derinlemesine bir inebilseler ve kapısını "Ben-var-olanım"ın oluşturduğu sonsuzluğu ve yüceliği keşfedebilseler ve kapıdan geçerek öteye varabilseler, hayatları o zaman mutluluk ve ışık dolu olacak. İnanın bana, gösterilmesi gereken çaba, ulaşılacak keşiflere kıyasla hiçbir şey değildir.

S: Söyledikleriniz doğrudur. Fakat bu insanların ne itimatları ne de sabırları var. Kısa bir çaba dahi onları yoruyor. Onların körü körüne araştırmalarını ve kendilerine yardımcı bir ele tutunamamalarını seyretmek gerçekten çok acıklı. Temelde öylesine iyi insanlar ki onlar; fakat tümüyle yılgınlık içindeler. Onlara diyorum ki: "Gerçeğe kendi koyduğunuz koşullarla sahip olamazsınız.

Koşulları kabul etmek zorundasınız." Bana verdikleri yanıt: "Koşulları kimileri kabul edecek, kimileri etmeyecektir. Kabul etmek ya da etmemek yüzeysel ve rastlantısaldır; gerçek her şeydedir; herkes için izlenecek bir yolun bulunması gerek - hiçbir koşula bağlı olmaksızın.

M: Herkese açık olan böyle bir yol vardır. Herkes kendinin farkındadır. Öz-farkındalığı genişletmek ve derinleştirmek anayoldur.

Ona tanıklık ya da sadece dikkat deyin - bu yol herkes içindir. Hiç kimse bu yol için yeterli olgunluktan yoksun değildir ve hiç kimse bu yolda yenilgiye uğrayamaz.

Fakat kuşkusuz sadece uyanık olmak yetmez, **dikkatliliğiniz zihni de içermelidir.** Tanıklık en başta bilincin ve bilincin devinimlerinin farkında olmaktır.

68 -Bilincin Kaynagını Arayın

Soran: Geçen gün çağdaş Batılı zihninden ve onun Vedanta' nın ahlâki ve aklî disiplinine uymakta karşılaştığı zorluktan söz ediyorduk. Engellerden bir tanesi, genç Avrupalı ya da Amerikalı'nın dünyadaki felaketli durumla uğraşmakta oluşu ve bu durumları acil olarak yoluna koyma ihtiyacıdır.

Onların, dünyanın düzelmesi için önkoşulun kişisel düzelme olduğu yolunda vaaz veren sizin gibi kimselere karşı sabırları yoktur.

Onlara göre, bu ne mümkün ne de gereklidir. İnsanlık sosyal, ekonomik ve politik bir sistemler değişikliği için hazırdır. Bir dünya-devleti, dünya-polisi, dünya-plânlaması ve bütün fiziksel ve ideolojik engellerin kaldırılması, işte bu yeterlidir; kişisel dönüşüme (transformasyona) ihtiyaç

yoktur. Kuşkusuz ki insanlar toplumu şekillendirirler fakat toplum da insanları şekillendirir.

İnsancıl değerlerin geçerli olduğu bir toplumda halk da insancıl olur; üstelik, eskiden dinin yetki alanı içinde bulunan birçok soruya bilim yanıt bulmaktadır.

Maharaj: Kuşkusuz ki dünyanın düzelmesi için gösterilen çabalar en övgüye değer işlerdir. Bencillikten uzak olarak yapıldıkça, onlar zihni berraklaştırır ve gönlü arındırırlar. Fakat az zaman sonra insan bir serap ardından koşmakta olduğunu keşfedecektir.

Bir büyük liderin ya da mürşidin etkisi altında yerel ve geçici düzelmeler daima gerçekleşebilir ve gerçekleşmiştir de; fakat bu, kısa bir zamanda ve insanlığı yeni bir sefalet ve keder dönemi içinde bırakarak sona erer. İyi ve kötünün birbirlerini ve eşit ölçülerde izlemeleri tezahürün doğasıdır. Gerçek sığmak ise sadece tezahür etmemiş (tezahür ötesi) olandadır.

S: Kaçışı önermiş olmuyor musunuz?

M: Tam tersine. **Yenilemenin tek yolu yıkmaktan geçer**. Yeni bir ziynet eşyası dökebilmek için önce eskilerini eritip şekilsiz altına dönüştürmek zorundasınız. Ancak dünya ötesine geçmiş olan insanlar dünyayı değiştirebilirler. Bu asla başka türlü olmamıştır. Etkileri uzun süreli olmuş az sayıdaki kimselerin hepsi gerçeği bilenlerden idiler. Onların düzeyine ulaşın ve ancak ondan sonra dünyaya yardımdan söz edin.

S: Yardım etmek istediklerimiz ırmaklar ve dağlar değil, fakat insanlardır.

M: Dünyada bir bozukluk yoktur, onu kötü hale sokan insanlar dışında. Gidin onlara adam gibi davranmalarını söyleyin.

S: Arzu ve korku onları davrandıkları gibi davranmaya yöneltiyor.

M: Tam tamına. İnsan davranışları arzunun ve korkunun egemenliği altında olduğu sürece, fazla umut yok. Ve insanlara etkili biçimde yaklaşmayı bilmeniz için siz kendiniz arzulardan ve korkulardan kurtulmuş olmalısınız önce.

S: Bazı temel arzulardan ve korkulardan kaçınılamaz, örneğin beslenme, seks ve ölüm gibi.

M: Bunlar gereksinimlerdir ve gereksinim olarak, karşılanmaları zor değildir.

S: Ölüm bile bir gereksinim midir?

M: Uzun ve verimli bir hayat yaşadıktan sonra ölmek ihtiyacı duyarsınız. Ancak yanlış biçimde uygulanan arzu ve korkular yıkıcı olurlar. Elbet ki doğru olanı arzulayın ve yanlış olandan korkun. Fakat insanlar yanlış olanı arzulayıp, doğru olandan korktukları zaman kaos ve çaresizlik yaratırlar.

S: Doğru nedir, yanlış nedir?

M: Göreli olarak, ıstıraba neden olan yanlıştır, onu dindiren doğrudur. Mutlak anlamda ise, sizi gerçeğe ulaştıran doğru, gerçeği bulanıklaştıran ise yanlıştır.

S: Biz insanlığa yardımdan söz ederken, kargaşaya ve ıstıraba karşı verilecek bir mücadeleyi kastediyoruz.

M: Siz yardımın sadece sözünü ediyorsunuz. Siz bir tek insana gerçekten, ama gerçekten yardım ettiniz mi? Bir tek insanı olsun, yardım alma ihtiyacının ötesine ulaştırabildiniz mi? Bir insana, onun gerçek varlığı hakkındaki bir içgörüye olmasa bile, hiç değilse görevlerini ve fırsatlarını tam idrake dayandırılmış bir karakter kazandırabildiniz mi? Kendiniz için neyin iyi olduğunu bilmezken, başkaları için neyin iyi olduğunu nasıl bilebilirsiniz?

S: Yaşamak için yeterli ve gerekli malzeme herkes için iyidir. Siz Tanrı'nın ta kendisi olabilirsiniz, ama bizlerle konuşmak için iyi beslenmiş bir bedene ihtiyacınız var.

M: Sizinle konuşmak için bedenime ihtiyacı olan sizsiniz. Ben bedenim değilim ve ona ihtiyacım da yoktur. Ben bir tanığım sadece ve benim kendime ait bir şeklim de yoktur.

Kendinizi bilinç sahibi bedenler olarak düşünmeye öylesine alışmışsınız ki, bilincin beden sahibi olduğunu bir türlü imgeleyemiyorsunuz. Bedenli mevcudiyetin bir zihin hali olduğunu, bilinç içindeki bir devinim olduğunu, bilinç okyanusunun sonsuz ve ebedi olduğunu, bilinçle temas halindeyken sizin yalnızca tanık olduğunuzu bir kez fark etseniz, tamamen bilinç ötesine geri çekilebileceksiniz.

S: Bize birçok varoluş düzeyi (katı) olduğu söylendi. Siz tüm bu düzeylerde mevcut musunuz ve fonksiyon yapar mısınız? Siz dünyadayken aynı zamanda cennette *(swarga)* misiniz?

M: Ben hiçbir yerde bulunmam! Ben, kendisine diğer şeyler arasında yer verilecek bir "şey" değilim. Her şey benim içimdedir, fakat ben şeyler arasında bir şey değilim. Ben temel ile meşgulüm, siz ise bana süper-yapıdan söz ediyorsunuz. Süper- yapılar oluşur ve yıkılırlar, fakat temeller kalıcıdırlar. Ben geçici olan ile ilgilenmiyorum, siz ise ondan başka bir şeyden söz etmiyorsunuz.

S: Garip bir soru sorduğum için beni bağışlayın. Eğer biri, ustura gibi keskin bir kılıçla birdenbire başınızı uçursa, bu sizin için nasıl bir fark oluşturur?

M: Hiç fark etmez. Beden kafasını kaybeder ve bazı iletişim yolları kesilir, hepsi bu. İki insan birbirleri ile telefonda konuşurken telefon telleri kesilirse insanlara hiçbir şey olmaz, fakat onlar bazı başka iletişim yolları aramak zorunda olurlar. Bhagavad Gita der ki: "Kılıç kendini kesmez." Sözcüğün tam anlamıyla bu böyledir. Taşıtlarını yaşatmak, bilincin doğasındadır. O ateş gibidir, yakıtı yakar, kendini değil. Tıpkı ateşin, bir yakıt dağını yakıp bitirdikten sonraya kalışı gibi, bilinç de bütün sayısız bedenlerinden sonra da var olmaya devam eder.

Her şeyin üstünde, biz bilinçli kalmayı isteriz. Her sıkıntıya, her horlanmaya katlanırız, yeter ki bilinçli kalalım. Bu deneyim tutkusuna karşı isyan etmedikçe ve tezahür etmiş olanları tamamen terk etmedikçe, ferahlığa kavuşmak olanaksızdır. Kapana kısılmış kalırız.

S: Siz sessiz tanık olduğunuzu, dahası, bilincin ötesinde olduğunuzu söylüyorsunuz. Burada bir çelişki yok mu? Eğer bilincin ötesindeyseniz,

neyin tanıklığını yapıyorsunuz?

M: Ben hem bilinçli hem bilinçsizim ve ne bilinçliyim ne de bilinçsiz - bütün bunların da tanığıyım- fakat aslında tanık yoktur, çünkü tanık olunacak bir şey yoktur. Ben bütün zihinsel oluşumlardan boşalmış haldeyim - ama tamamen farkındayım. İşte zihnin ötesinde olduğumu söyleyerek bunu ifade etmeye çalışıyorum.

S: Öyleyse, nasıl ulaşabilirim size?

M: Bilinçli olduğunuzun farkında olarak ve bilincin kaynağını arayarak. Araçlar o kadar önemli değildir; önemli olan arzudur, dürtüdür, içtenlik ve ciddiyettir.

69 -Geçicilik Gerçek Olmayısın Kanıtıdır

Soran: Arkadaşım bir Alman'dır ve ben Fransız ana babadan İngiltere'de doğdum. Bir yılı aşkın bir süredir Hindistan'dayım. Bir Aşram'dan bir Aşram'a gezip duruyorum.

Maharaj: Herhangi bir spiritüel uygulama *(sadhana)* yaptınız mı?

S: Okuma, irdeleme ve meditasyon.

M: Ne üzerinde meditasyon yaptınız?

S: Okuduklarım üzerinde.

M: İyi.

S: Siz ne yapıyorsunuz bayım?

M: Oturuyorum.

S: Ve daha başka?

M: Konuşuyorum.

S: Ne hakkında konuşuyorsunuz?

M: Bir genel ders mi istiyorsunuz? Sizi gerçekten etkileyecek bir şey, çok duyarlı olduğunuz bir konuda bir şeyler sorsanız daha iyi olur. Sizi heyecanlandıran bir konu olmadıkça, işe duygusal yönden katılmadıkça, benimle sadece tartışma yapabilirsiniz, fakat aramızda gerçek bir anlaşma olmaz. Eğer, "Beni hiçbir şey rahatsız etmiyor, hiçbir sorunum yok" diyorsanız, bu bana göre pek âlâdır, o zaman sessiz kalabiliriz. Ama sizi gerçekten etkileyen bir konu varsa, o zaman konuşmamızın bir amacı olur.

Ben size sorayım mı? Sizin bir yerden bir yere dolaşmanızın amacı nedir?

S: İnsanlarla tanışmak, onları anlamaya çalışmak.

M: Hangi insanları anlamaya çalışıyorsunuz? Tam olarak neyin peşindesiniz?

S: Bütünleşme.

M: Eğer bütünleşme istiyorsanız, kimimle bütünleşmek istediğinizi bilmelisiniz.

S: insanlarla tanışarak, onları gözleyerek, kendi kendimizi tanımak mümkün olur. Biri diğerini düzeltir.

M: Bu öyle işlemez. **Ayna görüntüyü yansıtır ama görüntü aynayı düzeltmez. Siz ne aynasınız, ne de aynada yansıyan görüntü**. Aynayı mükemmelleştirip, onun, görüntüyü doğru bir şekilde yansıtmasını sağladıktan sonra, aynayı çevirip onda gerçek yansımanızı görebilirsiniz - aynanın yansıtabileceği kadar gerçek. Fakat siz kendiniz yansıma değilsiniz - yansımayı görensiniz.

Bunu açık ve berrak şekilde anlamaya çalışın - her ne algılarsanız, o algıladığınız şey siz değilsiniz.

S: Ben aynayım, dünya da görüntüdür, öyle mi?

M: Aynayı da görüntüyü de görebilirsiniz. Siz ikisi de değilsiniz. Siz kimsiniz? Gerçeğin sözlerle en yakın anlatımı şu olabilir: Ben algıyı, idraki mümkün kılan, deneyimci ve onun deneyiminin ötesinde olan hayatım.

Şimdi, kendinizi aynadan ve aynadaki görüntüden ayırıp onlardan ayrı durabilir misiniz?

S: Hayır, bunu yapamam.

M: Yapamayacağınızı nereden biliyorsunuz? Nasıl yapılacağını bilmeden yaptığınız birçok şey var. Sindirim, kan ve lenf dolaşımı, kas hareketleri - bütün bunları nasıl yaptığınızı bilmeden yapıyorsunuz. Aynı şekilde, niçin ve nasıl olduğunu bilmeden algılıyor, hissediyor, düşünüyorsunuz. Ve bilmeseniz de kendinizsiniz. Öz varlığınızda bir kusur yok. O mükemmeldir. Berrak ve doğru olmayan, dolayısıyla, yanlış görüntüler veren aynadır. Kendinizi düzeltmeye ihtiyacınız yoktur - sadece kendi hakkınızdaki fikirlerinizi düzeltin. Kendinizi aynadan ve görüntüden ayırt etmeyi öğrenin; şunu hatırlamaya devam edin: Ben ne zihin, ne onun fikirleriyim. Bunu sabırla, inanarak yapın, mutlaka kendi hakkınızda direkt vizyona ulaşacaksınız, yani olmanın, bilmenin, sevmenin ebedi ve her şeyi kucaklayan, her yanı saran kaynağı olduğunuzu idrak edeceksiniz. Siz bir bedende odaklanmış sonsuz olansınız. Şimdi yalnızca bedeni görüyorsunuz, içtenlikle çalışın, o zaman sadece sonsuz olanı göreceksiniz.

S: Gerçeğin deneyimi, ulaşıldıktan sonra kalıcı mıdır?

M: Bütün deneyimler, zorunlu olarak geçicidirler. Fakat bütün deneyimlerin zemini değişmez, sabit olandır. Olay olarak nitelendirilebilecek hiçbir şey kalıcı değildir. Fakat bazı olaylar zihni arındırır, bazıları ise kirletirler. Derin içgörü ve her şeyi kucaklayan sevgi anları zihni arındırır, buna karşın, arzular ve korkular, kıskanmalar ve öfke, kör inançlar ve entelektüel kibir psişeyi kirletir, donuklaştırır.

S: Kendini- idrak o kadar önemli midir?

M: O olmadıkça arzular ve korkular sonsuz bir ıstırap içinde anlamsızca tekrarlanarak sizi yiyip dururlar. İnsanların çoğu, acıların bir sonu olabileceğini bilmez. Fakat onlar müjdeyi bir kez işitirlerse, elbet ki tüm didişme ve mücadelenin ötesine geçmek yapılacak en ivedi iş olur. Özgür olabileceğinizi, kurtulabileceğinizi biliyorsunuz, şimdi bu size kalmıştır. Ya arayarak, özleyerek, yakalayıp tutarak, durmadan kaybedip üzülerek, daima açlık ve susuzluk içinde kalırsınız, ya da kendisine hiçbir şey ilâve

edilemeyecek, yahut ondan hiçbir şey çekilip alınamayacak ebedi mükemmellik halini tam gönülle aramaya çıkarsınız. Onda arzuların ve korkuların hiçbiri yoktur, vazgeçildikleri için değil, anlamlarını yitirdikleri için.

S: Peki, ne yapmam gerekiyor?

M: Yapılacak bir şey yok. Sadece *olun.* Hiçbir şey yapmayın. *Olun*. Dağlara tırmanmanız, mağaralarda oturmanız gerekmiyor,

"Kendiniz olun" bile demiyorum, çünkü kendinizi bilmiyorsunuz. Sadece *olun.* Kendinizi ne algılanabilirlerin "dış" dünyası, ne de düşünülebilirlerin "iç" dünyası, ne zihin, ne beden olduğunuzu görerek - sadece *olun.*

S: Elbette, idrakin dereceleri vardır.

M: Kendini-idrakin basamakları yoktur. Bunda tedriç yoktur. O bir anda oluverir ve geriye dönüş yoktur. Yeni bir boyuta girersiniz ki oradan bakıldığında, öncekiler ancak soyutlamalardan ibarettirler. Tıpkı güneşin doğması ile nasıl her şey olduğu gibi görünürse, kendinizi bildiğinizde de her şeyi olduğu hali ile görürsünüz. İllüzyonlar dünyası geride bırakılmıştır.

S: Gerçeğe varış halinde nesneler değişir mi? Onlar daha renkli, anlam dolu hale gelirler mi?

M: Bu deneyim tamamen doğrudur, ama o gerçeğin deneyimi *(sadanubhav)* değil, **evrenin uyumunun *(satvanubhav)* deneyimidir**.

S: Yine de ilerleme vardır.

M: İlerleme ancak hazırlık *(sadhana)* aşamasında olur. Gerçeğe varış, kendini-idrak birdenbiredir. Meyve yavaş yavaş olgunlaşır, birdenbire ve dönüşü olmaksızın düşer.

S: Ben fiziksel ve zihinsel bakımdan huzurluyum. Başka neye ihtiyacım var?

M: Sizinki nihai hal olmayabilir. Doğal halinize dönmüş olduğunuzu hiçbir arzu ve korkunun bulunmayışı ile anlayabilirsiniz.

Zira bütün arzuların ve korkuların kökeninde, olduğunuza varmamış bulunduğunuz duygusu yatar. Tıpkı, yerinden çıkmış bir eklemin, bu durum süresince sancılanması ve yerine yerleştirilir yerleştirilmez de unutuluvermesi gibi, bütün egoyla ilgili endişeler ve zihinsel çarpıklık belirtileri de, insan normal haldeyken hemen kayboluverirler.

S: Evet, fakat doğal hale ulaşmanın *sadhana'* sı nedir?

M: Bütün diğer şeyleri dışlamak üzere "Ben-im (var olanım)" duygusuna sarılın. Zihin böylece tamamen sakin olduğunda, o yeni bir ışıkla parlamaya ve yeni bir bilgiyle titreşmeye başlar. Bütün bunlar kendiliğinden gelir, sizin sadece "Ben-im" üzerinde sıkıca durmaya ihtiyacınız vardır. Tıpkı uykudan ya da vecit halinden çıkarken kendinizi dinlenmiş hissetmeniz, ama bu iyilik ve rahatlık hissine nasıl ve niçin ulaştığınızı bilmediğiniz gibi, gerçeğe varış halinde de kendinizi tamam, tatmin olmuş, haz-ve-acı kompleksinden kurtulmuş hisseder, ama yine de ne olduğunu, nasıl ve niçin olduğunu tam açıklayamazsınız. Onu ancak negatif terimlerle ifade edebilirsiniz: "Artık benim için hiçbir şey olumsuz değil." Ancak geçmiş ile kıyasladığınız zaman, onun dışına çıkmış olduğunuzu bilirsiniz. Yoksa, siz sadece kendinizsinizdir. Bunu başkalarına anlatmaya çalışmayın. Eğer anlatabilirseniz, o gerçek olan değildir. Sessiz olun ve onun kendisini eylem içinde belli edişini izleyin.

S: Eğer bana ne hale geleceğimi söyleyebilmiş olsaydınız, bu bana kendi gelişmemi gözlemlemekte yardımcı olabilirdi.

M: Ne hale geleceğinizi size kim söyleyebilir, bir hale gelmek diye bir şey yokken? Siz ancak ne olduğunuzu keşfedebilirsiniz.

Kendinizi kalıptan kalıba dökme uğraşları pek acıklı bir zaman israfıdır. **Ne geçmişi, ne geleceği düşünün, sadece *olun.***

S: Nasıl sadece olabilirim? Değişim kaçınılmazdır.

M: Değişimler değişkenler için kaçınılmazdır, fakat siz buna tâbi değilsiniz. Siz değişmez olan zeminsiniz ki onun üzerinde değişimler algılanır hale gelirler.

S: Her şey değişir, zemin de değişir. Değişimleri görmek için değişmez bir zemine ihtiyaç yoktur. "Ben" bir anlıktır, geçmişin ve geleceğin buluştuğu yerde bir noktadır sadece.

M: Elbet ki, belleğe dayanan Ben bir anlıktır. Fakat böyle bir Ben ardında kesintisiz bir süreklilik gerektirir. Deneyimlerinizden bilirsiniz ki Ben'in unutulduğu aralıklar vardır. Onu yeniden hayata döndüren nedir? Sabahleyin sizi ne uyandırır? Bilinçteki kesintilere, aralıklara köprü kuran bir sabit faktörün bulunması şarttır. Dikkatle bakacak olursanız günlük bilincinizin bile daima anlık kesintilere uğradığını fark edersiniz. Bu boş aralıklarda ne vardır? Sizin gerçek varlığınızdan başka ne olabilir, ki o zaman-

ötesidir ve ona göre zihin de zihinsizlik de birdir.

S: Spiritüel aşama için bana gitmemi önereceğiniz belli bir yer var mıdır?

M: Tek uygun yer içiniz dedir. Dış dünya ne yardımcıdır, ne de engelleyicidir. Sizi hedefinize götürecek hiçbir sistem, hiçbir davranış kalıbı yoktur. Gelecek için olan tüm uğraşlardan vazgeçin, tamamen şimdi'de konsantre olun; sadece, hayatın her olayına, onlar gerçekleştikçe nasıl karşılık verdiğinizle ilgilenin.

S: Gezip dolaşmak için duyulan dürtünün nedeni ne olabilir?

M: Neden yoktur. Sadece, gezip dolaştığınız rüyası görüyorsunuz. Birkaç yıl geçmeden, Hindistan'daki geçirdiğiniz zaman size bir rüya gibi gelecek. O zaman da, bir başka rüya görmekte olacaksınız. Farkına varmalısınız ki rüyadan rüyaya gezinip duran siz değilsiniz, fakat rüyalar sizin önünüzden akıp gitmektedir ve siz değişmez tanıksınız. Hiçbir olay gerçek varlığınızı etkileyemez.

Mutlak gerçek işte budur.

S: Bedenimle gezip dolaşırken, kendi içimde sabit, değişmez kalamaz mıyım?

M: Kalabilirsiniz, fakat bu ne amaca hizmet eder? Eğer içten- seniz, sonunda gezip dolaşmaktan bıktığınızı görecek, enerji ve zaman savurganlığından dolayı esef edeceksiniz. Kendinizi bulmak için bir adım bile atmaya ihtiyacınız yok.

S: Öz Varlık *(atman)* ile Mutlak *(Brahman)* deneyimi arasında bir fark var mıdır?

M: Mutlak deneyimi enemez, çünkü o, deneyim alanı ötesindedir. Diğer yandan Öz Varlık her deneyimdeki deneyimleyen faktördür ve böylece, bir şekilde o, deneyimlerin çokluğunu ve çeşitliliğini onaylar, geçerli hale koyar. Dünya çok değerli pek çok şeyle dolu olabilir fakat onların alıcısı yoksa, değerleri de yok demektir. Mutlak, deneyimlenebilir olan her şeyi içerir, fakat deneyimleyen olmazsa onlar hiçbir şey demektir. Deneyimi mümkün kılan Mutlak'tır. Onu gerçekleştiren ise Öz Varlık' tır.

S: Biz, derece derece deneyimler aracılığı ile Mutlak'a ulaşmaz mıyız? En kabasından başlayıp en ince ve en yüce olanı ile bi-tirerek?

M: Deneyim arzusu olmadıkça deneyim olamaz. Arzular arasında dereceleniş olabilir ama en yüce arzu ile tüm arzulardan arınmışlık hali arasında geçilmesi gereken derin bir uçurum vardır. Gerçek olmayan, gerçek gibi görünebilir, fakat o geçicidir.

Gerçeğin ise zaman'dan korkusu yoktur.

S: Gerçek olmayan gerçeğin ifadesi değil midir?

M: Nasıl olabilir? Bu doğrunun kendisini rüyalarla ifade ettiğini söylemeye benzer. Gerçek için gerçek olmayan yoktur. O sırf onun gerçek olduğuna inandığınız için gerçek gibi görünür. Ondan kuşkulanın, o gerçek olmaktan çıkacaktır. Siz birisine aşık olduğunuz zaman ona gerçeklik verirsiniz - aşkınızın alabildiğine güçlü ve ebedi olduğunu imgelersiniz. Sona erdiğinde, "Onu gerçek sanmıştım, ama değilmiş" dersiniz. Geçicilik, gerçek dişiliğin en iyi kanıtıdır. Zaman ve uzay ile sınırlı ve bir tek kişi için geçerli olan, gerçek değildir. Gerçek ise herkes için her zaman geçerlidir.

S: Gerçek olmayanda bile gerçekten bir iz vardır.

M: Evet, onu gerçek olarak kabul etmekle ona verdiğiniz gerçeklik. Kendinizi ikna etmiş olduğunuzdan, kendi kanı'nızla bağlanmış durumdasınız. Güneş parlarken, renkler görünürler. Battığında, kaybolurlar. Işık olmasa renkler neredededir?

S: Bu dualite koşullan içindeki bir düşünce tarzıdır.

M: Bütün düşünceler dualite içindedir, aynılıkta ise hiçbir düşünce varlığını sürdüremez.

70 -Tanrı Tüm Arzu ve Bilginin Sonudur

Maharaj: Nereden geliyorsunuz? Niçin geldiniz?

Soran: Ben Amerika'dan geldim. Arkadaşım ise İrlanda Cumhuriyeti'nden. Yaklaşık altı ay önce geldim ve bir aşramdan ötekine geziyorum. Arkadaşım kendi başına geldi.

M: Ne gördünüz?

S: Ben Sri Ramana Aşramı'nda bulundum. Rishikesh'i de ziyaret ettim. Size Sri Ramana Maharshi hakkındaki düşüncenizi sorabilir miyim?

M: Her ikimiz de aynı kadim ülkedeyiz. Fakat Maharshi hakkında siz ne biliyorsunuz? Siz kendinizi bir isim ve bir beden olarak kabul ediyorsunuz, böylece algılamalarınız isimler ve bedenlerdir.

S: Siz Maharshi ile karşılaşsaydınız ne olurdu?

M: Herhalde kendimizi oldukça mutlu hissederdik. Hatta bir iki sözcük alışverişinde bile bulunabilirdik.

S: Fakat o sizi özgürlüğe ulaşmış bir insan olarak tanıyacak mıydı?

M: Elbette. Bir insanın bir insanı tanıdığı gibi, bir *gnani* de diğer bir *gnani'yi* tanır. Deneyimlemediğiniz şeyi takdir edemezsiniz.

Siz kendinizi ne zannederseniz o'sunuz, fakat aslında ne olduğunuzu deneyimlememişseniz, ne olduğunuzu bilemezsiniz.

S: Bir mühendis olmak için mühendisliği öğrenmeliyim. Tanrı olmak için neyi öğrenmem gerekir?

M: Öğrendiklerinizin tümünü unutmak, yok saymak zorundasınız. Tanrı tüm arzu ve bilginin sonudur.

S: Tanrı olma arzusundan vazgeçtiğim zaman Tanrı olacağımı mı söylemek istiyorsunuz?

M: Bütün arzular terk edilmelidirler, çünkü arzu etmekle siz, arzunuzun şekline bürünürsünüz. Hiç arzu kalmadığı zaman doğal halinize dönersiniz.

S: Mükemmelliğe ulaştığımı nasıl bileceğim?

M: Mükemmelliği bilemezsiniz, ancak mükemmel olmayışı bilebilirsiniz. Çünkü, bilgi olması için ayrılık ve uyumsuzluk haline gerek vardır. Siz olmadığınız şeyi bilebilirsiniz, fakat gerçek varlığınızı bilemezsiniz. Siz ancak neyseniz o olabilirsiniz; tüm yaklaşım anlayış yolundan geçer ki bu da sahte olanı sahte olarak görebilmektir. Fakat anlamak için dıştan gözlemlemek zorundasınız.

S: Vedantik Maya kavramı, illüzyon, tezahür etmiş olan için geçerlidir. Dolayısıyla, tezahür etmiş olan hakkındaki bilgimiz güvenilir değildir. Fakat tezahür etmemiş (meknuz) olan hakkındaki bilgimize güvenmek zorundayız.

M: Tezahür etmemiş olan hakkında bilgi de olmaz. Potansiyel olan bilinemez, sadece gerçekleşmiş olan bilinebilir.

S: Bilen'in neden bilinmez olarak kalması gereksin?

M: Bilen, bilinen'i bilir. Siz bileni bilir misiniz? Bilenin bileni olabilir mi? Siz tezahür etmemiş olanı bilmek istiyorsunuz.

Tezahür etmiş olanı bildiğinizi söyleyebilir misiniz?

S: Ben nesneleri, fikirleri ve onlar arasındaki ilişkileri bilebilirim. Bu benim tüm deneyimlerimin toplamıdır.

M: Tüm mü?

S: İşte bütün yaşanmış deneyimler. Kabul ediyorum ki, olmamış olanı bilemem.

M: Eğer tezahür etmiş olanlar, onları deneyimleyenler de dahil olmak üzere, yaşanmış tüm deneyimlerin toplamıysa, siz o toplamdan ne kadarını biliyorsunuz? Gerçekten çok küçük bir bölümünü. Ve o bildiğiniz çok küçük bölüm nedir?

S: Kendimle ilgili bazı duyusal deneyimler.

M: O kadar bile değil. Siz sadece tepki (reaksiyon) gösterdiklerinizi biliyorsunuz. Kim neye tepki gösteriyor bilmiyorsunuz. Siz var olduğunuzu temas yoluyla biliyorsunuz - "Ben-im". "Ben buyum", "ben şuyum" ise hayal ürünüdür.

S: Tezahür etmiş olanı biliyorum, çünkü ona katılmış haldeyim. Onun içindeki yerimin çok ufak olduğunu kabul ediyorum ama yine de onun toplamı kadar gerçektir. Ve daha da önemli olan, ben ona anlam veririm. Bensiz dünya karanlık ve sessizdir.

M: Dünyayı aydınlatan bir ateş böceği! Siz dünyaya anlam vermiyor, onda anlam buluyorsunuz. İçinize, iyice derinlere daim ve tüm anlamın akıp geldiği kaynağı bulun. Elbet ki ona anlam veren yüzeysel zihin değildir.

S: Beni yüzeysel ve sınırlı kılan nedir?

M: Bütün (Kül) açık ve ulaşılabilir olandır, fakat onu almak istemezsiniz. Siz kendiniz sandığınız o küçük kişiye sarılmışsınız.

Arzularınız dar, emelleriniz bayağıdır. Zaten bir algılama merkezi olmasaydı tezahür edenler nerede olacaktı? Algılanamayan tezahürler de tezahür etmemiş olan gibidirler. Ve siz idrak, algılama noktasısınız; bütün boyutların boyutsuz kaynağısınız.

S: Nasıl olur da bir nokta bir evreni içerebilir?

M: Bir nokta içinde evrenlerin sonsuzluğunu içerecek yeterli mekân vardır. Kapasite yetersizliği yoktur. Sorun kendi kendini sınırlamaktır. Fakat kendinizden kaçamazsınız. Ne kadar uzağa gitseniz de yine kendinize ve bu noktayı anlama ihtiyacına geri dönersiniz ki bu hiçbir şeydir ve her şeyin kaynağıdır.

S: Ben Hindistan'da bir Yoga öğretmeni aramaya geldim. Hâlâ da aramaktayım.

M: Ne tür bir Yoga yöntemi uygulamak istersiniz, alarak mı vazgeçerek mi?

S: Sonunda onlar aynı sonuca varmazlar mı?

M: Nasıl varabilir? Biri tutsak eder, diğeri özgürleştirir. Maksat son derece önemlidir. Özgürlük terk edişten geçer. Sahiplenme tümüyle bağımlılıktır.

S: Bırakmamak gücüne ve cesaretine sahip olduğum şeyden niçin vazgeçmem gereksin? Ve eğer gücüm yoksa, nasıl vazge-

çebilirim? Bu vazgeçme gerekliliğini anlayamıyorum. Vazgeçiş zayıflar içindir.

M: Eğer vazgeçme bilgeliğine ve gücüne sahip değilseniz, o zaman sahip olduklarınıza bakın. Sadece bakmanız onları yakıp bitirir. Eğer zihninizin dışında durabilirseniz, az zamanda fark edeceksiniz ki sahiplendiklerinizin ve arzularınızın toptan reddi, yapılabilecek en akıllıca şeydir.

Dünyayı siz yaratıyor, sonra da onun için hayıflanıyorsunuz. Bencil olmak sizi zayıf düşürüyor. Eğer siz arzu etme gücüne ve cesaretine sahip olduğunuzu düşünüyorsanız, bu sizin genç ve deneyimsiz oluşunuzdandır. Bu hiç değişmez: arzulanan amaç, ona ulaşma aracını tahrip eder ve sonra kendisi de solar gider. Bu da çok hayırlıdır, çünkü size zehirden sakınırcasına arzudan sakınmanızı öğretir.

S: Arzusuz olma uygulamasını nasıl yapacağım?

M: Uygulama yapmaya, herhangi bir vazgeçiş eylemine ihtiyaç yok. Sadece zihninizi ondan uzağa çevirin, yeter. Arzu zihnin bir fikir üstünde sabit tutulmasından ibarettir. Ona dikkatinizi vermeyi reddederek o takıntıdan sıyrılın.

S: Hepsi bu kadar mı?

M: Evet, hepsi bu kadar. Arzu ya da korku neyle ilgili olursa olsun, üstünde durmayın. Deneyin ve kendiniz görün. Bazı bazı unutabilirsiniz, bunun önemi yok. Denemelerinize yeni baştan dönün, ta ki her arzunun ve her korkunun süpürülüp atılması otomatik bir hal alıncaya kadar.

S: İnsan duygusuz, heyecansız nasıl yaşayabilir?

M: Tüm duygulara ve heyecanlara sahip olabilirsiniz fakat tepkilerden, kışkırtılmış duygulardan sakının. İnisiyatif ve yönetim tamamen içinizden gelsin, dıştan değil.

Daha iyisini elde etmek için bir şeyi feda etmek aslında gerçek vazgeçiş değildir. Onu, değersizliğini gördüğünüz için terk edin.

Vazgeçmekte devam ettikçe göreceksiniz ki siz zekâ, güç ve tükenmez sevgi ve sevinç yönünden kendiliğinden büyüyüp

gelişmektesiniz.

S: Tüm arzu ve korkuların terk edilmesinde bunca ısrar neden? Onlar doğal değil midir?

M: Değildir. Onlar tamamen zihin ürünüdürler. Hiçbir şeye, hatta bedeninize bile ihtiyacınız olmadığını anlamak için her şeyden vazgeçmek zorundasınız. İhtiyaçlarınız gerçekdışıdırlar ve çabalarınız da anlamsız. Zannedersiniz ki sahibi olduğunuz şeyler sizi korur. Aslında onlar sizi kolay yaralanabilir hale getirirler. Kendinizi "bu" ya da "şu" diye gösterilebilecek her şeyden uzak olarak idrak edin. Siz herhangi bir duyusal deneyimin ya da zihinsel kurgunun ulaşamayacağısınız. Onlardan yüz çevirin, kişileşmeyi reddedin.

S: Sizi işittikten sonra şimdi ne yapmalıyım?

M: Sadece işitmenin size pek yardımı olmayacak. Onu zihninizde tutmak, üzerinde düşünmek ve benim söylediklerimi bana söyleten zihin halini anlamaya çalışmak zorundasınız. Ben gerçeği konuşuyorum; elinizi uzatın ve alın. Siz, olduğunuzu zannettiğiniz şey değilsiniz, sahip olduğunuz imaj anılardan oluşmaktadır ve tümüyle rastlantısaldır.

S: Ne olduğum benim *karmamın* sonucudur.

M: Siz göründüğünüz değilsiniz. *Karma* sizin tekrarlayıp durmayı öğrendiğiniz bir sözcükten ibaret. Siz hiçbir zaman bir kişi olmadınız ve olmayacaksınız da. Kendinizi yalıtılmış bir birim gibi görmeyi reddedin. Fakat siz kendinizin Bay-falan- ve-filan olduğunuzdan zerrece kuşku duymadığınız sürece, pek az umut var.

S: Ben *karmamın* beni mükemmelliğe doğru iten gizemli bir güç olduğunu düşünürdüm.

M: Bu, insanların size söyledikleridir. Siz zaten mükemmelsiniz, burada ve şimdi. Mükemmelleşebilir olan siz değilsiniz. Siz kendinizi olmadığınız şey olarak imgeliyorsunuz - buna son verin. Önemli olan durdurmaktır, neyi durduracağınız değil.

S: Beni olduğum hale gelmeye zorlamış olan *karma* değil midir?

M: Hiçbir şey zorlamaz. Siz olduğunuza inandığınız gibi olursunuz. İnanmayı bırakın.

S: Siz burada oturmuş benimle konuşuyorsunuz. Sizi zorlayan sizin *karmanız* 'dır.

M: Beni hiçbir şey zorlamaz. Ben yapılması gerekeni yaparım. Fakat siz birçok gereksiz şey yaparsınız. *Karma'yı* yaratan, incelemeyi reddetmenizdir. Onu devam ettiren sizin **kendi ıstırabınıza karşı kayıtsızlığınızdır.**

S: Evet, bu doğru. Bu kayıtsızlığa ne son verebilir?

M: Dürtü, bir tutkusuzluk ya da sevecenlik dalgası halinde, içten gelmelidir.

S: Bu dürtüyü yarı yolda karşılayabilir miyim?

M: Elbette. Kendi durumunuzu ve dünyanın durumunu görün.

S: Bize *karma'dan* ve tekrar doğuştan, tekâmülden ve Yoga'dan, mürşitlerden ve müritlerden söz edildi. Bütün bu bilgilerle ne yapmalıyız.

M: Hepsini geride bırakın. Fikirlerin ve inançların yükünü atmış olarak ilerleyin. Sözlerden kurulmuş yapıları, bütün göreli doğruyu, bütün kavranabilir, somut şeyleri terk edin. Mutlak olana ancak mutlak bir adanmışlıkla ulaşılabilir.

S: Bir mutlak doğruyla başlamalıyım. Böyle bir doğru var mı?

M: Evet, var, **"Ben-im" duygusu. Onunla başlayın**.

S: Başka hiçbir şey doğru değil midir?

M: Başka her şey ne doğrudur, ne yanlış. Göründüğü zaman gerçek gibi gelir, reddedildiğinde kaybolur. Geçici olan bir şey bir gizemdir.

S: Ben düşünürdüm ki gerçektir gizemli olan.

M: Nasıl olabilir? Gerçek sadedir, açıktır, berrak ve iyidir, güzel ve sevinçlidir. O tümüyle çelişkisizdir. Daima yeni, daima taze, sonsuzca yaratıcıdır. Varlık ve yokluk, hayat ve ölüm, bütün ayrımlar onun içinde birleşip erir.

S: Eğer nesnelerin şekli yalnızca görünüş ise, onlar gerçekte nedirler?

M: Gerçekte sadece algılama vardır. Algılayan ile algılanan kavramsaldır, algılama olgusu ise fiili olarak vardır.

S: Mutlak nerede ortaya çıkar?

M: Mutlak, algılamanın doğum yeridir. Algılamayı o mümkün kılar. Fakat aşırı analiz sizi hiçbir yere götürmez. Ta içinizde, varlığınızın özü vardır ki

o analizden öte, zihinden ötedir. Siz onu ancak eylem içinde görüp bilebilirsiniz. Onu günlük hayatınızda ifade edin, böylece onun ışığı gitgide büyüyecektir.

Zihnin doğru ve meşru fonksiyonu, olmayan'ı size söylemektir. Ama eğer pozitif bilgi (olanın bilgisini) istiyorsanız zihnin ötesine geçmelisiniz.

S: Tüm evren içinde değerli olan bir tek şey var mıdır?

M: Evet, sevginin gücü.

71-Öz-Farkındalık içinde Kendinizi Ögrenirsiniz

Soran: Tekrar tekrar karşılaştığımız bir deneyimdir bu, müritler (öğrenciler) Guruları'na çok zarar verirler. Guru'nun isteklerini hiç dikkate almaksızın plânlar yaparlar ve uygularlar. Sonunda bu, Guru'ya sonu gelmez üzüntülere ve öğrencilere de acı duygulara mal olur.

Maharaj: Evet, bunun olduğu doğrudur.

S: Guru'yu böyle saygısızlıklara boyun eğmeye zorlayan nedir?

M: Temelde Guru arzu taşımaz. O, olanı görür, fakat müdahale etmek için bir dürtü hissetmez. O, seçimler yapmaz, kararlar almaz. Saf tanık olarak, olup bitenleri seyreder ve etkilenmemiş olarak kalır.

S: Fakat onun işi bundan zarar görür.

M: Zafer daima onundur - sonunda. O bilir ki eğer müritler onun sözlerinden öğrenmezlerse, kendi hatalarından öğreneceklerdir.

İç âleminde o sessiz ve sakindir. Onda, bütünden ayrı bir kişi olduğu duygusu yoktur. Tüm evren onundur, öğrencileri ve onların küçük ve önemsiz plânları da. Onu özellikle etkileyen hiçbir şey yoktur ya da evrenin tümü onu eşit biçimde etkiler.

S: Guru'nun himmeti, inayeti diye bir şey yok mudur?

M: Onun himmeti ve inayeti sabit ve evrenseldir. O birine verilip de diğerinden esirgenemez.

S: O beni şahsen nasıl etkiler?

M: Zihninizin gerçeği aramakla meşgul oluşu, Guru'nun himmetidir ve onun himmeti ile gerçeği bulacaksınız. O sizin nihai hayrınız yönünde sakınmasız işlemektedir. Ve bu hepsi içindir.

S: Bazı müritler hazır ve olgundur, bazıları değil. Guru bir seçim yapmak ve kararlar vermek zorunda değil midir?

M: Guru en yüksek olanı bilir ve müridini amansız bir biçimde ona doğru yönlendirir. Mürit engellerle doludur ve bunları kendisinin aşması gerekir. Guru müridin hayatının yüzeysellikleriyle pek ilgilenmez. Bu yerçekimi gücü gibidir. Artık kendini dalda tutamayacağı zaman geldiğinde meyve yere düşmek zorundadır.

S: Eğer mürit hedefi bilmiyorsa, engelleri nasıl fark edebilir?

M: Hedefi Guru gösterir, engeller mürit tarafından keşfedilirler. Guru tercihler yapmaz, fakat yenmek zorunda oldukları engelleri bulunanlar geride kalıyor gibi görünürler.

Aslında mürit Guru'dan farklı değildir. O da aynı boyutsuz idrak merkezi ve eylem halindeki sevgidir. Onu kuşatıp hapsederek bir kişi haline dönüştüren sadece kendi imgelemi ve kendisini o imgelemle özdeşleştirmesidir. Guru kişi ile pek az meşguldür. Onun dikkati içteki gözlemcinin üzerindedir. Kişiyi anlamak ve onu bertaraf etmek gözlemcinin görevidir. Bir tarafta himmet ve inayet varsa, diğer tarafta da kendini göreve adama olmalıdır.

S: Fakat kişi bertaraf edilmek istemez.

M: Kişi sadece bir yanlış anlamanın ürünüdür. Gerçekte öyle bir şey yoktur. Duygular, düşünceler ve eylemler, gözlemcinin önünden ardı arkası gelmezcesine ve beyinde izler bırakarak ve süreklilik illüzyonu yaratarak art arda koşarlar. Gözlemcinin zihindeki bir yansıması "Ben" duygusu

yaratır ve kişi görünüşte bağımsız bir varlık kazanır. Gerçekte kişi yoktur, sadece kendisini

"ben" ve "benim" ile özdeşleştiren gözlemci vardır. Öğretmen gözlemciye şöyle der: Bu sen değilsin, o küçük "Ben-im"

noktasından başka bunda senin olan hiçbir şey yok ve o gözlemci ile rüyası arasındaki köprüdür. "Ben buyum", "Ben şuyum" bir rüyadır, halbuki saf "Ben-im (var olanım)" gerçeğin damgasını taşır. O kadar çok şeyin tadına baktın - hepsi boş çıktı. Sadece

"Ben-im" duygusu değişmeden kaldı. Değişkenler arasında değişmez olan ile kal, onun ötesine geçmeye gücün yetinceye kadar.

S: Bu ne zaman olacak?

M: Siz engelleri kaldırır kaldırmaz.

S: Hangi engeller?

M: Sahte olanı arzulayıp, doğru olandan korkmak. Siz bir kişi olarak, Guru'nun sizin kişiliğinizle ilgilenmekte olduğunu sa-nıyorsunuz. Kesinlikle öyle değil. Ona göre siz zarar ve sıkıntı verici ve giderilmesi gereken bir engelsiniz. Aslında onun ilgilendiği, **amaçladığı şey bilinçteki bir faktör olarak sizin (kişinin) ortadan kaldırılmanızdır**.

S: Ben ortadan kaldırılırsam geriye ne kalacak?

M: Hiçbir şey kalmayacak ve her şey kalacak. Kimlik duygusu yine kalacak fakat belli bir beden ile özdeşleşme artık olmayacak.

Varlık-farkındalık-sevgi bütün görkemiyle parlayacak.

S: Ve kişiden hiçbir iz kalmayacak, öyle mi?

M: Belirsiz bir anı kalır, bir rüyanın ya da ilk çocukluğun anısı gibi. Hem hatırlanacak ne var ki? Çoğu rastlantısal ve anlamsız olan bir sürü olay. Bir arzular, korkular, akılsızca gaflar dizisi. Hatırlanmaya değer bir şey var mı? Kişi sizi hapseden bir kabuktur yalnızca. Kabuğu kırın.

S: Kabuğu kırmasını kimden istiyorsunuz? Kabuğu kıracak olan kimdir?

M: Siz belleğin ve kendini-tanımlamanın bağlarını kopartın, kabuk kendi kendine kırılacaktır. Bir merkez vardır ki algıladığı her şeye gerçeklik verir. Bütün ihtiyacınız olan, gerçeğin kaynağının siz olduğunu, sizin gerçeği alan değil, veren olduğunuzu, sizin bir desteğe ya da doğrulanmaya ihtiyacınız olmadığını anlamanızdır. Şeyler oldukları gibidirler, çünkü onları öyle kabul etmektesiniz. Kabule son verin, onlar kaybolacaklar. Her neyi arzu ya da korku ile düşünürseniz, o sizin önünüzde gerçek gibi belirir. Ona arzusuzca ya da korkusuzca bakın, varlığını kaybedecektir. Haz ve acı geçicidir. Onları dikkate almamak, onlarla uğraşmaktan daha basit ve kolaydır.

S: Eğer her şey sona erici ise, neden meydana çıkarlar?

M: Yaratma, bilincin doğasıdır. Meydana çıkışların, görünüşlerin nedeni bilinçtir. Gerçek ise bilincin ötesindedir.

S: Madem ki görünüşlerin bilincindeyiz, öyleyse nasıl oluyor da onların görünüşlerden ibaret olduklarının bilincinde değiliz?

M: Zihin bilmeden gerçeği örter. Zihnin doğasını bilmeniz için zekâya, zihne sessiz ve tarafsız bir farkındalıkla bakma yeteneğine ihtiyacınız var.

S: Eğer benim doğam, her yeri dolduran bilincin doğası ise, bilgisizlik ve yanılgı (illüzyon) benim başıma nasıl gelir?

M: Bilgisizlik ve yanılgı asla başınıza gelmiş değildir. Kendisine bilgisizlik ve yanılgı atfettiğiniz o benliği bulun, o zaman sorunuz yanıtlanır. Siz sanki "benliği" bilirmiş ve onun bilgisizliğin ve yanılgının etkisi altında olduğunu görürmüş gibi konuşuyorsunuz. Ama aslında kendinizi bilmediğiniz gibi, bilgisizliğin de farkında değilsiniz. Elbette farkında olmalısınız - bu sizi kendinize ulaştıracak ve siz farkına varacaksınız ki, onda ne bilgisizlik ne yanılgı vardır. Bu şöyle söylemeye benzer: Güneş

varsa karanlık nasıl olabilir? Güneş ışığı ne kadar güçlü olursa olsun, nasıl bir taşın altında karanlık olacaksa, bilincin, "Ben-beden-im" bilincinin gölgesi altında da bilgisizliğin ve yanılgının olması zorunluluğu vardır.

S: Fakat beden bilinci niçin ortaya çıktı?

M: "Niçin" diye sormayın, "nasıl" diye sorun. Kendisini yarattığı ile özdeşleştirmek yaratıcı imgelemenin doğasıdır. Dikkatinizi ve ilginizi keserek ya da onu inceleyerek onu istediğiniz anda durdurabilirsiniz.

S: Yaratma incelemeden önce mi gelir?

M: İlk önce bir dünya yaratırsınız, sonra "Ben-im" (varoluş duygusu) kişileşir; kişi çeşitli nedenlerden ötürü mutlu değildir. O, mutluluk arayışı içinde yola çıkar. Bir Guru ile karşılaşır; Guru ona "Sen bir kişi değilsin, kim olduğunu bil" der. O bunu yapar ve öteye ulaşır.

S: Bunu ta başlangıçta niçin yapmamıştır?

M: Aklına gelmemiştir. Birisinin ona söylemesine ihtiyaç vardı.

S: Bu yeterli mi? Benim durumumda bu neden işlemiyor?

M: Bana güvenmiyorsunuz.

S: İnancım niçin zayıf?

M: Arzular ve korkular zihninizi donuklaştırmıştır. Biraz ovulup silinmek ister. **S:** Zihnimi nasıl arındırabilirim?

M: Onu aman vermeden gözleyerek. Dikkatsizlik köreltir, dikkat berraklaştırır.

S: Hintli öğretmenler niçin eylemsizliği savunurlar?

M: İnsanların pek çoğunun faaliyetleri, düpedüz yıkıcı ya da değersizdir. Arzu ve korkunun hükmü altına girmiş olduklarından, iyi hiçbir şey yapamazlar. İyilik yapmaya başlamadan önce yapılması gereken, kötülük yapmayı bırakmaktır. İnsanın bütün faaliyetlere bir süre ara vermesi, böylece dürtülerini ve o dürtülerin ardındaki maksatları incelemesi, hayatındaki sahtelikleri görmesi, zihni bütün kötülüklerden arındırması ve ancak ondan sonra, en açık-seçik görevlerinden başlamak üzere, yeniden faaliyete geçmesinin gerekliliği bundandır. Elbette, eğer bir kimseye yardım

etme fırsatınız olursa, onu hemen yapın, onu sizin mükemmel hale geleceğiniz vakte kadar bekletmeyin. Fakat profesyonel bir iyilik havarisi haline gelmeyin.

S: Öğrenciler arasında fazla iyilik havarisi olduğunu sanmıyorum. Karşılaştıklarımdan çoğu kendi önemsiz çatışmaları ile fazlasıyla meşguldüler. Gönülleri başkalarına kapalı.

M: Böyle bir ben-merkezcilik geçicidir. Böyle insanlara sabır gösterin. Zira uzun yıllar boyunca onlar dikkatlerini kendilerinden başka her şeye verdiler. Bırakın bir değişiklik olarak, kendilerine yönelsinler.

S: Öz-farkındalığın (kendinin farkında oluşun) meyveleri nelerdir?

M: Zekâ bakımından daha çok gelişirsiniz. Farkındalık içinde öğrenirsiniz. Kuşkusuz ancak ne olmadığınızı öğrenebilirsiniz. Ne olduğunuzu öğrenmek içinse, zihnin ötesine ulaşmak zorundasınız.

S: Farkındalık zihnin ötesi değil midir?

M: farkındalık zihnin kendi ötesinde gerçeğe uzandığı noktadır. Farkındalık hali içindeyken aradığınız, sizi hoşnut eden değil, doğru olandır.

S: Farkındalık halinin içsel bir sükûnet, bir psişik boşluk haline neden olduğunu fark ediyorum.

M: Bu böylece iyi bir gidiştir, fakat yeterli değil. Siz evrenin masmavi gökte bir bulut gibi süzüldüğü, o her şeyi kucaklayan boşluğu hiç hissettiniz mi?

S: Efendim, bana izin verin, önce kendi iç uzayımı iyi tanıyayım!

M: Ayırıcı duvarı, yani "Ben beden'im" fikrini yok edin, o zaman iç ve dış bir olacak.

S: Ölecek miyim?

M: Fiziksel yok oluş anlamsızdır. O, sizi bağlayan duyusal hayata tutunmaktır. Eğer içsel boşluğu bütünüyle deneyimleye-bilmiş olsaydınız,

bir patlayışla bütüne varış çok kolay olurdu.

S: Kendi spiritüel deneyimimin mevsimleri vardır. Bazen kendimi muhteşem hissederim, sonra yine iniş olur. Bir asansörcü çocuk gibiyim, bir çıkıp bir iniyorum.

M: Bilinçteki bütün değişiklikler "Ben beden'im" fikrinden ötürüdür. Bu fikirden kurtulun, zihin istikrar bulur. Herhangi belli bir deneyimden azade, saf varoluş vardır. Fakat onu tanıyabilmeniz için öğretmenin söylediklerini yapmak zorundasınız. Yalnızca dinlemek, hatta ezberlemek yetmez. Eğer o öğretinin her sözcüğünü gündelik yaşamınızda uygulamak için sıkıca çalışmazsanız, ilerleme kaydedememiş olmanızdan yakınmayın. Her gerçek ilerleme, geri dönülmez niteliktedir. İnişler ve çıkışlar öğretinin gönüle alınmadığını ve tümüyle eyleme geçirilmediğini gösterir sadece.

S: Geçen gün bize, *karma* diye bir şeyin olmadığını söylediniz. Ama görüyoruz ki her şeyin bir nedeni var ve bu nedenlerin toplamı belki *karma* olarak adlandırılabilir.

M: Siz bir beden olduğunuza inandığınız sürece her şeye nedenler atfedeceksiniz. Ben şeylerin nedenleri olmadığını söylemiyorum. Her şeyin sayısız nedeni vardır. Bu, olduğu gibidir, çünkü dünya olduğu gibidir. Her neden dallanıp budaklanarak evreni kaplar.

Siz her ne zaman ki, olmak istediğinizi olmakta mutlak biçimde özgür olduğunuzu ve bilgisizlik ve kayıtsızlık yüzünden göründüğünüz halde bulunduğunuzu idrak edersiniz, o zaman başkaldırmaya ve değişmeye hazırsınız demektir. Siz kendinize, aslında olmadığınız gibi olma izni veriyorsunuz. Aslında olmadığınız gibi oluşunuzun nedenlerini araştırıyorsunuz! Bu boşuna bir arayıştır. Nedenler yoktur, mükemmel olan ve tüm nedenselliğin ötesinde olan gerçek varlığınız hakkındaki cehaletinizden başka bir neden yoktur. Çünkü her olan şeyden bütün evren sorumludur ve siz evrenin kaynağısınız.

S: Evrenin nedeni olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

M: Çünkü araştırıp incelemiyorsunuz. **Sorgulayın, içinizi arayın, bulacaksınız.**

S: Benim gibi bir toz zerresi evreni nasıl yaratabilir?

M: "Ben beden'im" virüsüne bulaşmışsanız, tüm bir evren varlık haline geçer. Fakat artık bu halden bıktığınızda, özgürleşme hakkında birtakım hayalperestçe fikirler beslemeye ve tümüyle boşuna olan bazı eylem çizgileri izlemeye başlarsınız. Konsantre olursunuz, meditasyon yaparsınız, zihninize ve bedeninize işkence yaparsınız, bir sürü gereksiz şey yaparsınız, fakat esas olanı, yani kişinin bertaraf edilmesini gözden kaçırırsınız.

S: Başlangıçta, kendini-sorgulamaya hazır olmadan önce bir süre dua etmeye, meditasyon yapmaya ihtiyacımız olabilir.

M: Eğer buna inanıyorsanız, devam edin. Bana göre tüm erteleme bir zaman kaybıdır. Tüm hazırlığı atlayıp geçerek, direkt olarak içinizdeki nihai araştırmaya yönelebilirsiniz. Tüm Yogalar'ın içinde bu en basit ve en kısa olanıdır.

72 -Saf Karısımsız ve Bagımsız Olan Gerçektir

Maharaj: Demek Hindistan'a geri geldiniz, neredeydiniz? Ne gördünüz?

Soran: İsviçre’den geldim. Orada dikkate değer bir adamla beraberdim, gerçeğe vardığını iddia eden biri. Geçmişte hayli Yoga yapmış ve birçok deneyim geçirmiş ve şimdi hepsi sona ermiş. Şimdi o hiçbir özel yetenek ya da bilgi iddiasında değil; onda olağandışı tek şey duyulara ilişkin; o göreni görülenden ayırt edemiyor. Örneğin, bir araba ona hızla gelirken, arabanın mı ona yoksa onun mu arabaya doğru gittiğini bilemiyor. Görünüşe göre o aynı anda her ikisi oluyor: Hem gören, hem görülen. Onlar bir oluyorlar. Her ne görürse kendisini görüyor. Ona bazı Vedantik sorular sorduğumda: "Gerçekten yanıt veremem. Bilmiyorum.

Bütün bildiğim, algıladığım her şeyle garip bir biçimde özdeşleşmemdir. Biliyor musunuz, her şeyi beklerdim de böyle bir şeyi asla" dedi.

O tümüyle alçak gönüllü bir insandır; müritler edinmez, kendisine yüksek bir paye vermez. Bu garip durumu hakkında konuşmaya isteklidir, ama hepsi bu kadar.

M: O şimdi bildiğini biliyor. Diğer her şey geçip gitmiş. Hiç değilse hâlâ konuşuyor. Yakında konuşmayı da kesebilir.

S: O zaman ne yapacak?

M: Sessizlik ve hareketsizlik eylemsiz değildirler. Çiçek çevreyi kokuyla doldurur, mum ışıkla. Onlar hiçbir şey yapmazlar ama sadece varlıklarıyla her şeyi değiştirirler. Siz mumun fotoğrafını çekebilirsiniz, onun ışığını değil. Bir insanı, onun adını ve görünümünü bilebilirsiniz ama onun etkisini bilemezsiniz. Onun sırf varlığı, orada oluşu bile eylemdir.

S: Faal olmak doğal değil midir?

M: Herkes faal olmak ister fakat insanın eylemleri nereden kaynaklanırlar? Bir merkezi nokta yoktur, her eylem bir diğerini doğurur, anlamsızcasına, sonu gelmezcesine ve acı vererek. Orada çalışma ve dinlenme birbirini izlemez. Önce bütün

devinimlerin kaynaklandığı o değişmez, sabit olan merkezi bulun. Bir tekerleğin dingili etrafında dönüşü gibi, siz de her zaman o tekerleğin dingili gibi merkezde olun, çeperinde savrularak dönmeyin.

S: Pratikte bunu nasıl uygulayacağım?

M: Her ne zaman arzu ya da korkuya ilişkin bir düşünce zihninize gelirse, dikkatinizi derhal ondan uzaklaştırın.

S: Düşüncelerimi ve duygularımı baskı altına almakla bir tepkiye yol açmış olurum.

M: Ben baskı altına almaktan söz etmiyorum. Sadece dikkatinizi vermeyi reddedin.

S: Zihnin devinimlerini durdurmak için çabalamam gerekmez mi?

M: Onun çabalamayla bir ilgisi yoktur. Sadece ilgisiz kalım. Dikkatinizi düşüncelerin üstüne değil aralarına verin. Bir kalabalık içinde yürürken karşılaştığınız her bir insanla savaşmazsınız - sadece aralarından yolunuzu bulur geçersiniz.

S: Zihni kontrol için irademi kullanırsam, bu ancak egomu güçlendirir.

M: Elbette. Kavga ederseniz, bir kavgayı davet edersiniz. Fakat direnmediğiniz zaman, bir dirençle de karşılaşmazsınız. Oyunu oynamayı reddettiğinizde oyunun dışındasınız.

S: Benim zihnin egemenliğinden kurtulmam ne kadar zaman alır?

M: Belki bin yıl alır, ama aslında zamana hiç ihtiyaç yoktur. Bütün ihtiyacınız ölesiye samimiyet, içtenliktir. Burada irade eylemdir. Eğer

samimiyseniz, ona sahipsiniz demektir. Sonuçta bu bir tavır ve tutum meselesidir. Sizin hemen şimdi, burada**, bir**

***gnani* olmanızı korkudan başa hiçbir şey durduramaz. Siz kişilik-dışı (gayri-şahsi) bir varlık olmaktan korkuyorsunuz**.

Yapılacak şey çok basittir. Arzularınızdan, korkularınızdan ve onların yarattığı düşüncelerden yüz çevirin, bir anda doğal durumunuzda olursunuz.

S: Zihnin yeniden koşullandırılması, değiştirilmesi ya da bertaraf edilmesi gibi bir sorun yok mu?

M: Kesinlikle yok. Zihninizi rahat bırakın, bu yeter. Onunla gitmeyin. Ne de olsa, sizinkiler e değil de kendi yasalarına uyarak gelip giden düşüncelerden ayrı bir zihin yoktur. Onlar size egemen oluyorlar, çünkü siz onlara ilgi gösteriyorsunuz. Bu tıpkı İsa'nın, "Kötülüklere direnmeyiniz" dediği gibidir. **Kötülüğe direnmekle onu ancak güçlendirirsiniz.**

S: Evet, şimdi anlıyorum. Tüm yapacağım şey, kötülüğün var lığını yadsımaktır. O zaman o solup gider. Fakat o kaynaya kaynaya bir tür kendi-kendine-telkin haline dönüşmez mi?

M: Kendinizi iyilik ve kötülük arasında kıstırılmış bir kişi gibi gördüğünüzde, kendi kendine telkin tam faaliyettedir. Sizden yapmanızı istediğim, işte ona bir son vermenizdir, uyanmanız ve her şeyi olduğu gibi görmenizdir. İsviçre'de o garip arkadaşınızla birlikteyken onun beraberliğinden ne kazandınız?

S: Kesinlikle hiçbir şey. Onun deneyimi beni asla etkilemedi. Bir şeyi anladım. Aranacak bir şey yok. Her nereye gidersem gideyim, yolculuğun sonunda beni bekleyen bir şey yok. Keşif, yer değiştirmenin sonucu değildir.

M: Evet, siz kazanılabilen ve kaybedilebilen herhangi bir şey den ayrı ve başkasınız.

S: Siz ona vairagya, vazgeçiş, terk ediş mi diyorsunuz?

M: Vazgeçilecek, terk edilecek bir şey yoktur. Edinmeyi durdurmanız yeter. Vermek için sizde olması lâzım, sizde olması için almanız gerek. İyisi mi, almayın. Bu, tehlikeli bir spiritüel gurura götüren vazgeçiş ve terk edişi uygulamaktan daha basit tir.

Bütün bu tartmalar, seçmeler, tercihler, değiş tokuşlar hep si bir tür 'spiritüel' pazardaki alışverişlerdir. Sizin oralarda işiniz ne?

Hangi pazarlıkta nasıl bir kâr vurmak için oradasınız? Ticaret için ortaya çıkmış değilseniz, bu bitmez tükenmez seçim endişesi neden? Huzursuzluk sizi hiçbir yere götürmez. Sizin hiçbir şeye ihtiyacınız olmadığını görmenizi bir şey engelliyor. Onu bulun ve onun sahteliğini görün. Bu sanki bir zehir yutup da kanma bilmeyen bir susuzluk çekmeye benzi yor. Ölçüsüzce su içeceğinize, neden zehiri çıkarıp atmıyor ve bu yakıcı susuzluktan kurtulmuyorsunuz?

S: Egoyu bertaraf etmem gerekecek!

M: Zehir, "Ben zaman ve uzay içinde bir kişiyim" duygusu dur. Bir bakıma zamanın kendisi zehirdir. Her şey zaman için de son bulur ve yenileri doğar - sırası geldiğinde yok edilmek için. Kendinizi zaman ile özdeş görmeyin, endişe içinde "daha sonra ne, daha sonra ne?" diye sorup durmayın. Zamanın dışına adım atın ve onun dünyayı yiyip bitirdiğini görün. Kendi kendinize deyin ki: "Eh, her şeye son vermek zamanın doğası dır. Varsın öyle olsun. Bu beni ilgilendirmez. Ben ne yakılabilirim, ne de yakıt biriktirmeye ihtiyacım var."

S: Tanıklık edilecek şeyler olmazsa, tanık olabilir mi?

M: Tanıklık edilecek bir şey daima vardır. Bir şey olmazsa, o zaman da onun yokluğu vardır. Tanıklık doğaldır ve sorun değildir.

Sorun, aşırı ilgidir ki bu, ilgi duyulan ile özdeşleşmeye götürür. Neyle aşırı meşgulseniz, onun gerçekliğine inanırsınız.

S: "Ben-im (var olanım)" gerçek midir, değil midir? "Ben-im" tanık mıdır? Tanık gerçek midir?

M: Saf olan, karışımsız, bağımsız olan gerçektir. Saflığı bozul muş, karışmış, bağımlı ve geçici olan gerçek değildir. Sözcükler sizi yanıltmasın - bir sözcüğün birkaç, hatta birbiriyle çelişen anlamı vardır. Hazzı kovalayıp, acıdan kaçan "Ben-im" sahtedir, hazzı ve acıyı bir gören "Ben-im" doğru görmektedir. Algıladıklarının ağma düşmüş olan tanık bir "kişi"dir; uzak, etkilenmemiş, değişmez halde duran tanık gerçeğin bir gözlem-kulesidir ki orada, tezahür etmemiş (meknuz) olanın içindeki farkındalık, tezahür etmiş olan ile temas halindedir. Tanıksız evren ve evrensiz tanık olmaz.

S: Zaman dünyayı tüketiyor. Zamanın tanığı kimdir?

M: Zamanın ötesinde olan - Adlandırılama'z Olan. Parlak kır mızı bir kor parçası bir çember şeklinde durmadan döndürül se, o parlak bir daire gibi görünür. Hareket durduğunda kor kalır. Onun gibi, hareket halindeki "Ben-im" dünyayı yaratır. Sükûn halindeki "Ben-im" ise Mutlak'tır. Siz bir elektrik feneriyle bir dehlizde yürüyen bir adam gibisiniz. Sadece ışık huzmesi içinde bulunanları görebilirsiniz. Geri kalan taraflar karanlık içindedir.

S: Eğer **dünyayı ben projekte ediyorsam, onu değiştirebilmem** gerekirdi.

M: Elbette değiştirebilirsiniz. Fakat kendinizi onunla özdeşleştirmeyi kesmeniz ve ondan öteye geçmeniz gerekir. İşte o zaman yok etme ve yeniden yaratma gücünüz olur.

S: Evreni neden yok etmek istiyorsunuz?

M: Ben evrenle meşgul değilim. İster olsun, ister olmasın.Eğer kendimi bilirsem, bu bana yeter.

S: Eğer siz dünyadan öte iseniz, o zaman dünyaya bir yararınız olmaz.

M: Olan kendinize acıyın, olmayan dünyaya değil! Bir rüya içine dalmış, esas kimliğinizi unutmuşsunuz.

S: Dünya olmasa, sevgi için bir yer olmaz.

M: Tam öyle. Varlık, bilinç, sevgi ve güzellik, bütün bu nitelikler gerçek olanın dünyadaki yansımalarıdır. Gerçek yoksa yansıması da olmaz.

S: Dünya birçok arzu-edilir nesnelerle ve insanlarla dolu. Onu nasıl yok olarak düşünebilirim?

M: Arzu edilir olanları arzu edenlere bırakın. Arzularınızın akışını almaktan vermeye çevirin. Verme, paylaşma tutkusu, bir dış

dünya fikrini ve verme tutkusunu zihninizden doğal şekil de yıkayıp götürecektir. Vermenin ve almanın ötesinde, sadece sevginin saf nuru kalacak.

S: Sevgide dualiteye gerek var; seven ve sevilen.

M: Sevgide "bir" bile yoktur, "iki" nasıl olabilsin? **Sevgi ayırmanın, ayrımların reddidir**. Birliği düşünebilmek için önce dualiteyi (ikiliği) yaratmak zorundasınız. Gerçekten sevdiğiniz zaman "Seni seviyorum" demezsiniz; diyorsanız, dualite vardır.

S: Beni tekrar Hindistan'a getiren nedir? Bu yalnızca burada hayatın daha ucuz oluşundan olamaz. Ya da izlenimlerin renk liliği ve çeşitliliği de. Daha önemli bir faktör olmalı.

M: Spiritüel yanı da var. Dış ve iç arasındaki bölünme Hindistan'da daha azdır. İçi dışta ifade edebilmek burada daha kolaydır.

Bütünleşme daha kolaydır. Toplum o denli ezici, bunaltıcı değildir.

S: Evet. Batı'da hep tamas ve rajas'tır. Hindistan'da daha çok sattva, uyum ve denge var.

M: Gunalar'ın ötesine geçemez misiniz? Sattva'yı tercih neden? Her nerede olursanız olun, neyseniz o olmalısınız ve gunalar'ı kendinize dert etmemelisiniz.

S: O gücüm yok.

M: Bu sizin Hindistan'daki kazancınızın az olduğunu gösterir sadece. Gerçekten sahip olduğunuzu kaybedemezsiniz. Kendi öz varlığınızda iyice yerleşmiş bulunsaydınız, yer değişikliği sizi pek etkilemezdi.

S: Hindistan'da spiritüel yaşam kolaydır. Batı'da öyle değil. Ora da insan çevreye çok daha büyük ölçüde uymak zorundadır.

M: Niçin kendi çevrenizi kendiniz yaratmıyorsunuz? **Dünyanın sizin üzerinizdeki gücü ancak sizin ona verdiğiniz kadardır.**

Başkaldırın. Dualitenin ötesine geçin, doğu ile batı arasın da ayrım yapmayın.

S: İnsan kendini spiritüellikten çok uzak bir çevrede bulduğunda ne yapabilir?

M: Bir şey yapmayın. Kendiniz olun. Dışında durun. Öteye bakın.

S: Evde çatışmalar olur. Ana-babanızın sizi anlamaları çok az görülen bir şeydir.

M: Kendi gerçek varlığınızı bildiğinizde, sorununuz olmaz. Ana ve babanızı hoşnut edebilir ya da edemeyebilirsiniz, evlenebilir ya da evlenmeyebilirsiniz. Bir yığın para kazanabilir ya da kazanmayabilirsiniz; sizin için hepsi birdir. Sadece koşullara göre hareket edin, yalnız her durumda olgularla, ***gerçekle yakın temasta*** olarak.

S: Bu çok yüksek bir hal değil midir?

M: Oh, hayır, bu normal haldir. Siz ona yüksek diyorsunuz, çünkü ondan korkuyorsunuz. İlk önce korkudan kurtulun.Korkulacak hiçbir şey olmadığını görün. Korkusuzluk, En Yüce'ye açılan kapıdır.

S: Bu yolda ne kadar çaba harcasam da korkusuz olamam.

M: Korkusuzluk kendiliğinden gelir, korkulacak hiçbir şey olmadığını gördüğünüz zaman. Kalabalık bir caddede giderken insanların yanından geçersiniz. Bazılarını görür, bazılarına sadece bir göz atarsınız, fakat durmazsınız. Durmaktır, yığılmaktır tıkanıklığa neden olan. Harekete

devam edin! İsimlere ve şekillere aldırmayın, onlara bağlanmayın; bağımlılığınız tut saklığınızdır.

S: Her zaman, öteye gitmek, uzak olmak, yalnızlık gerekliliğini vurguluyorsunuz. "Doğru" ve "yanlış" sözcüklerini hemen hiç kullanmıyorsunuz. Bunun nedeni nedir?

M: İnsanın kendisi olması doğrudur, olmaması yanlıştır. Diğer her şey şarta bağlıdır. Siz doğruyu yanlıştan ayırmaya isteklisiniz, çünkü eylem için bir hareket noktasına ihtiyacınız var. Her zaman bir şeyi veya bir başka şeyi yapmanın peşindesiniz. Ama, kişisel olarak güdülenmiş, bazı değer ölçüleri üzerine oturtulmuş, belli bir amacı gözeten eylem, eylemsizlikten daha kötüdür, çünkü onun meyveleri daima acıdır.

S: Farkındalık ve sevgi bir ve aynı mıdır?

M: Elbette. Farkındalık dinamiktir, sevgi ise varoluştur. Farkındalık eylem halindeki sevgidir. Zihin kendi başına istediğiniz kadar çok sayıda olanağı hayata geçirebilir, fakat onlar sevgiyle desteklenmedikçe değersizdirler. Sevgi yaradılışın önünde gelir. Onsuz yalnızca kaos vardır.

S: farkındalıkta devinim, eylem neredDuring?

M: Siz şifa bulmaz biçimde eylemcisiniz! Devinim, huzursuzluk, kaynaşma yoksa, sizin için eylem değildir o. **Kaos, devinim uğruna devinimdir.** Gerçek eylem, yer değiştirten değil,dönüştüren, transforme edendir. Yer değiştirme sadece bir taşımacılık işidir; **kalbi değiştiren ise eylemdir**. Hatırlayın, algılanan hiçbir şey hakiki değildir. Faaliyet, eylem değildir. Eylem gizli, bilinmeyen, bilinemez olandır. Siz sadece onun meyvesini bilebilirsiniz.

S: Tanrı her şeyi yapan değil midir?

M: Neden dışsal bir yapıcı getiriyorsunuz? Dünya kendini yine kendinden yeniden yaratır. Bu, yani geçici olanın geçici olanı doğurması sonu gelmez bir süreçtir. Bir yapan'ın mutlaka olması gerektiğini size düşündüren sizin egonuzdur. Siz kendi suretinizde bir Tanrı yaratırsınız, ne kadar kasvetli bir imaj ise de. Zihninizdeki filmden bir dünya projekte edersiniz ve ona neden

ve maksat vermek için bir de Tanrı. Bunlar hep imgelemelerdir - onun dışına adım atın.

S: Dünyayı salt zihinsel bir imaj olarak görmek ne kadar zor! Onun elle tutulur gerçekliği öylesine inandırıcı görünüyor ki.

M: İmgelemenin sırrı, onun öyle hakiki görünmesidir. Siz be kâr ya da evli, bir rahip veya bir aile erkeği olabilirsiniz; önemli olan bu değil. Siz hayal gücünüzün esiri misiniz, yoksa değil misiniz? Her ne karar alırsanız, her ne iş yaparsanız, o değişmez biçimde, gerçekler kılığında gösteri yapan imgeleme ve varsayımlara dayalı olacaktır.

S: Burada, önünüzde oturuyorum. Bunun neresi imgeleme?

M: Bütünü. Hatta uzay ve zaman da hayalidir.

S: Bu benim var olmadığım anlamına mı gelir?

M: Ben de yokum. Tüm tezahür hayaldir.

S: Varlık (varoluş) da mı hayaldir?

M: Her yanı, her şeyi dolduran ve daha öte olan saf varoluş sınırlı olan bir mevcudiyet değildir. Bütün sınırlı olanlar hayal ürünüdür. Sadece sınırsız olan gerçektir.

S: Bana baktığınızda ne görüyorsunuz?

M: Sizin kendi hakkınızdaki imgelemenizi görüyorum.

S: Benim gibi birçokları var. Ama her biri farklı.

M: Bütün projeksiyonların toplamı *maha-maya* denilendir. **Büyük illüzyon.**

S: Fakat kendinize baktığınızda ne görüyorsunuz?

M: Bu nasıl baktığıma bağlıdır. Zihin aracılığı ile baktığımda, sayısız insan görürüm. Zihnin ötesinden baktığımda ise tanığı görürüm. Tanığın ötesinde, boşluğun ve sessizliğin sonsuz yoğunluğu vardır.

S: İnsanlara nasıl davranmalı?

M: Neden ve ne için plân yapmalı? Böyle sorular endişe işaretidir. İlişki canlı bir şeydir. Kendi iç benliğinizle barış içinde olun, o zaman herkesle barış içinde olursunuz. Şunu idrak edin, olayların efendisi siz değilsiniz, geleceği kontrol altına alamazsınız, salt teknik hususlar dışında. İnsan ilişkileri plânlanamaz, o çok zengin ve çeşitlidir. Sadece her türlü çıkarcılıktan uzak, anlayışlı ve şefkatli olun.

S: Kuşkusuz, ben olanların efendisi değilim, daha çok esiriyim.

M: Ne efendisi olun, ne esiri. Uzak ve ayrı durun.

S: Bu eylemden sakınmak anlamına mı gelir?

M: Siz eylemden sakınamazsınız. O da diğer her şey gibi vuku bulur.

S: Eylemlerimi kuşkusuz kontrol edebilirim.

M: Deneyin, az zamanda göreceksiniz ki **yapmak zorunda olduğunuzu yaparsınız**.

S: İradem yönünde eylemde bulunurum.

M: İradenizi ancak eylem yaptıktan sonra bilirsiniz.

S: Arzularımı, yaptığım seçimleri, aldığım kararları hatırlar, ona göre eylem yaparım.

M: O zaman, kararı veren belleğinizdir, siz değilsiniz.

S: Ben nerede devreye girerim?

M: Dikkatinizi vermekle onu mümkün hale getirirsiniz.

S: Özgür irade diye bir şey yok mudur? Arzu etmekte özgür değil miyim?

M: Oh, hayır, siz arzu etmeye zorlanırsınız. Hinduizm'de özgür irade fikri mevcut değildir, dolayısıyla, onunla ilgili bir sözcük de yoktur. İrade

kesin kararlılıkla yükümlenme; marazi bağlılık, yani düşkünlük ise köleliktir.

S: Sınırlamalarımı seçmekte özgürüm.

M: Önce özgür olmalısınız. Dünyada özgür olabilmek için, dünyadan bağımsız olmanız gerekir. Aksi halde sizin için ve geleceğiniz için karar veren sizin geçmişinizdir. Siz olmuş olan ile olması zorunlu olan arasında yakalanmışsınız. Buna ister karma, ister kader deyin, fakat asla özgürlük demeyin. Önce ger çek varlığınıza dönün ve sevginin yüreğinden harekete geçin.

S: Tezahür etmiş olanın içinde tezahür etmemiş (meknuz) olanın işareti nedir?

M: Hiç yoktur. Tezahür etmemiş olana ait bir işaret aramaya başladığınız anda, tezahür etmiş olan eriyip kaybolur. Tezahür etmemiş olanı eğer zihninizle anlamaya çalışırsanız, bir anda zihnin ötesine geçersiniz; tıpkı bir ateşi bir tahta sopa ile karıştırdığınız zaman sopanın yanışı gibi. Zihni, tezahür etmiş olanı incelemek için kullanın. Yumurtanın kabuğunu gagala yan bir civciv gibi olun. Kabuğun dışındaki hayatı düşünmek, onun hakkında varsayımlarda bulunmak onun işine pek yaramaz, ama kabuğu gagalamak kabuğu içten kırar ve civcivi öz gürlüğe kavuşturur. Onun gibi, inceleyip araştırarak ve zihnin çelişkilerini ve anlamsızlıklarını açığa çıkararak onu içten doğru kırın.

S: Kabuğu kırma özlemi, bu nereden gelir?

M: Tezahür etmemiş olandan.

73 -Zihnin Ölümü Bilgeligin Dogumudur

Soran: İnsanın, kendi gerçek doğasını idrak etmeden önce, bir kişi olması gerekmez mi? Ego'nun da kendine has değeri yok mudur?

Maharaj: Kişi büyük bir işe yaramaz. O kendi işlerine derinlemesine dalmıştır ve gerçek varlığı hakkında tamamen cahildir.

Tanıklık eden bilinç, kişi üzerindeki rolünü yerine getirerek onu gözlemin öznesi olmaktan çok nesnesi haline getirmedikçe, gerçeğe varış mümkün olmaz. Gerçeğe varışı arzu edilir ve ulaşılabilir kılan tanıktır.

S: Yani, bir kişinin hayatında onun tanık haline geldiği bir nokta vardır, öyle mi?

M: Oh, hayır. Kişi kendi başına tanık haline gelmez. Bu, sönük bir mumun zaman içinde yanmaya başlamasını beklemeye benzer.

Farkındalık alevi ona dokunmadıkça, kişi sonsuza dek cehaletin karanlığında kalabilir.

S: Mumu kim yakar?

M: Guru. Onun sözleri, onun varlığı. Hindistan'da çoğu zaman bu (Guru) bir *mantra'* dır. Mum bir kez yandığında, alev mumu tüketir.

S: *Mantra* niçin bu kadar etkili?

M: *Mantra'nın* sürekli tekrarlanışı kişinin kendisi için, kendi uğruna yaptığı bir şey değildir. Bundan fayda gören de kişi değildir.

Tıpkı mumun yanmayla artmadığı gibi.

S: Kişi kendi başına mı kendinin farkında olur?

M: Evet. Bu bazen aşırı ıstırap sonucu gerçekleşir. Guru sizi bu bitip tükenmez ıstıraptan esirgemek ister. Onun himmeti böyledir.

Her zaman dışta bir Guru bulunmasa da, her zaman *sadguru,* içteki Guru vardır; içten doğru yol gösterir ve yardım eder. "Dış" ve

"iç" sözcükleri görelidir, sadece bedene göredir; gerçekte hepsi birdir, dıştaki varlık sadece içtekinin projeksiyonudur. Farkındalık daha üst bir boyuttan gelir gibi gerçekleşir.

S: Kıvılcımın çakılmasından önce ve sonra ne fark olur?

M: Kıvılcımın çakılmasından önce farkı algılayacak tanık yoktur. Kişi bilinçli olabilir, ama bilinçli olduğunun farkında değildir.

O düşündükleri, duydukları, deneyimledikleriyle tamamen özdeşleşmiş durumdadır. Onun içindeki karanlık kendi eseridir.

Karanlık sorgulandığında dağılır. Sorgulama arzusu Guru tarafından ekilmiştir. Bir başka deyişle, kişi ile tanık arasındaki fark, kendini bilme ve bilmeme arasındaki fark gibidir. Uyum *(sattva)* hüküm sürerken, dünyanın bilinçteki görünümü bilincin doğasına uygun olacaktır. Ama aktivite ve pasivite (faaliyet ve dış etkiler karşısında hareketsizlik) *(rajas ve tamas)* ortaya çıktığında, onların karartma ve çarpıtmaları yüzünden siz sahteyi gerçek gibi görürsünüz.

S: Kişi kendisini Guru'nun gelişine nasıl hazırlamalıdır?

M: Hazır olma arzusu, Guru'nun gelmiş ve ateşin tutuşturulmuş olduğu anlamına gelir. Bu, bir rastgele söz ya da bir kitaptan bir sayfa olabilir; Guru'nun himmet ve inayeti gizemli bir biçimde çalışır.

S: Kendini hazırlama diye bir şey yok mudur? *Yoga sadhana* hakkında o kadar çok şey işitiyoruz.

M: *Sadhana'yı* uygulayan kişi değildir. Kişi sonuna dek hep huzursuzluk ve direnç gösterir. Kişi ve onun geçmiş, şimdi ve gelecek illüzyonlarının toplamı üzerinde çalışan tanıktır.

S: Sizin doğru söylediğinizi nasıl bilebiliriz? O, iç çelişkilerden uzak ve kendine yeter halde olsa da, onun sürekli tekrarlanışlarla beslenip zenginleştirilmiş doğurgan bir imgeleme faaliyetinin ürünü olmadığını nereden bilebiliriz?

M: Gerçeğin kanıtı, onun dinleyen üzerindeki etkisindedir.

S: Sözler alabildiğine güçlü etkiler yaratabilirler. Sözleri işitmek ya da tekrarlamakla insan çeşitli trans hallerine girebilir.

Dinleyenlerin geçirdikleri deneyimler yapay olarak meydana getirilmiş olabilir, dolayısıyla kanıt olarak kabul edilemez.

M: Etkinin mutlaka bir deneyim olması gerekmez. Bu karakterde, dürtülerde, insanın başkalarıyla ve kendisiyle olan ilişkilerinde bir değişim olarak da tezahür edebilir. Sözlerle, uyuşturucularla ve diğer duyusal ve zihinsel vasıtalarla meydana getirilen translar ve vizyonlar geçicidirler ve bir sonuca vardırıra değildirler. Burada söylenilen gerçek, değişmez ve ebedidir. Onun kanıtı ise dinleyicisindedir, dinleyenin bütün varlığında meydana getirdiği derin ve kalıcı değişimdedir. Bu onun kendi varoluşundan kuşkulanmadıkça -ki bu düşünülemez- kuşkulanamayacağı bir şeydir. Benim deneyimim sizin de deneyiminiz haline geldiğinde, bundan daha iyi ne gibi bir kanıt istersiniz?

S: Deneyimci kendi deneyiminin kanıtıdır.

M: Tamamen, fakat deneyimcinin kanıta ihtiyacı yoktur. "Benim ve ben, ben olduğumu biliyorum." Bundan daha ileri bir kanıt isteyemezsiniz.

S: Nesneler hakkında doğru bilgi olabilir mi?

M: Göreli olarak - evet. Mutlak olarak - hiçbir nesne yoktur. **Hiç'in (yokluğun) varlığını bilmek doğru bilgidir.**

S: Göreli ile Mutlak arasındaki bağlantı nedir?

M: Onlar aynıdırlar.

S: Hangi görüş noktasından aynıdırlar?

M: Sözler söylenirken sessizlik yine vardır. Göreli olan sona erdiğinde, mutlak kalır. Sözler söylenmeden önceki sessizlik, sözler söylendikten sonraki sessizlikten farklı mıdır? Sessizlik birdir ve o olmasa sözler işitilemezlerdi. O her zaman orada, sözlerin ardındadır. Dikkatinizi sözlerden sessizliğe çevirin, onu duyacaksınız. Zihin deneyim yaşamayı şiddetle arzu eder, bu deneyimlerin anılarını bilgi sanır. *Gnani* bütün deneyimlerin ötesindedir ve onun belleği geçmişi boşaltmış durumdadır. *Gnani* herhangi belli bir şeyle ilişkili değildir. Fakat zihin hep formüller ve

tanımlamalar peşindedir, gerçeği sözel bir kalıp içine sıkıştırmaya heveslidir. Her şeyden bir fikir ister, çünkü fikirler olmadıkça zihin yoktur. Gerçek esasında yalnızdır, ama zihin onu kendi haline bırakmak istemez - ve onun yerine gerçek olmayanla uğraşır durur. Ama zaten zihnin bütün yapabileceği bundan ibarettir - gerçek olmayanın gerçek olmadığını keşfetmek.

S: Peki, gerçek olanı gerçek olarak görmek?

M: Gerçeği görmek diye bir şey yoktur. Kim neyi görecek? Siz ancak gerçek olabilirsiniz - ki zaten o'sunuz. Sorun yalnızca zihinseldir. Sahte düşünceleri terk edin, bu yeter. Doğru fikirlere ihtiyaç yok. Çünkü doğru fikir yoktur.

S: Öyleyse neden gerçeği aramaya teşvik ediliyoruz?

M: Zihnin amaca ihtiyacı vardır. Gerçek olmayandan kendini kurtarması için, karşılığında ona bir şey vaat edilir. Gerçekte bir amaca ihtiyaç yoktur. Sahte olandan kurtulmak başlı başına, yeterince iyidir, bir ödül istemez. Bu tıpkı temiz olmak gibidir - kendi kendinin ödülüdür bu.

S: Kendini-biliş bir ödül değil midir?

M: Kendini-biliş'in ödülü kişisel ben'den kurtuluştur. Siz bilen'i bilemezsiniz, çünkü bilen sizsiniz. Biliş olgusu bileni kanıtlar.

Başka kanıta ihtiyacınız yoktur. Bilinen'in bileni bilinebilir değildir. Tıpkı ışığın ancak renklerin içinde bilinebildiği gibi, bilen de bilginin içinde bilinir. **S:** Bilen, çıkarılan bir sonuç mudur yalnızca?

M: Siz bedeninizi, zihninizi ve duygularınızı biliyorsunuz, siz yalnızca çıkarılan bir sonuç musunuz?

S: Diğerleri için çıkarılan bir sonucum, kendim için değil.

M: Ben de öyleyim. Sizin için, çıkarılan bir sonuç, ama kendim için değil. Benim kendimi bilişim kendim olmakladır. Nasıl ki sizin de kendinizi insan

olarak bilişiniz insan oluşunuzladır. Siz bir insan olduğunuzu kendi kendinize durmadan hatırlatmazsınız.

Ancak insanlığınız tartışıldığında bunu doğrularsınız. Aynı şekilde, ben her şey olduğumu bilirim. "Ben her şeyim, ben her şeyim"

diye tekrarlamam gerekmez. Yalnız siz beni belli bir kişi olarak tanımladığınızda buna karşı çıkarım. Siz her zaman bir insan olduğunuz gibi, ben de neysem oyum - her zaman. Değişmez şekilde her ne iseniz, işte siz her türlü kuşkunun ötesinde, o'sunuz.

S: Bilen ile bildiği, onlar bir midir, iki mi?

M: Onlar her ikisidirler. Bilen tezahür etmemiş olan, bilinen ise tezahür etmiş olandır. Bilinen daima devinim halindedir, değişir, kendine ait bir şekli, bir yerleşim yeri yoktur. Bilen ise tüm bilginin değişmez destekleyicisidir. Birinin diğerine ihtiyacı vardır, fakat gerçek ötededir. *Gnani* bilinemez, çünkü bilinecek bir kişi yoktur. Nasıl evren her şeyi içerdiği için onun hakkında hiçbir şey söyleyemez seniz, bir *gnani* hakkında da hiçbir şey söylenemez, çünkü o her şeydir ama belli hiçbir şey değildir. Bir resim asmak için bir çengele ihtiyacınız vardır. Çengel olmasa resmi nereye asacaksınız? Bir şeyin yerini saptamak için uzaya ihtiyacınız vardır, bir olayı yerleştirmek için zamana ihtiyacınız vardır; ama zamansız ve uzaysız olan, tüm yaklaşımlara meydan okur. O her şeyi idrak edilebilir kılar ama kendisi idrak ötesidir. Zihin, kendi ötesinde olanı bilemez; fakat zihin, onun ötesinde olanca bilinir.

Gnani ne doğum tanır ne ölüm; mevcut olmak ya da olmamak onun için aynıdır.

S: Bedeniniz öldüğünde siz kalırsınız.

M: Hiçbir şey ölmez. Beden sadece imgelenmiştir. Öyle bir şey yoktur.

S: Ama, çevrenizdekiler için ölmüş olacaksınız. Bedeniniz çiçeklerle örtülecek, sonra yakılacak ve küller savrulacak. Bu, bizim deneyimimiz olacak. Sizinki ne olacak?

M: Zaman sona erecek. Buna **Büyük Ölüm** *(mahamrityu)* denir, zamanın ölümü.

S: Bu, evren ve onun içerdikleri son bulacak demek midir?

M: Evren sizin kişisel deneyiminizdir. O nasıl etkilenebilir? Siz iki saat süren bir konferans vermiş olabilirsiniz; bittiğinde o nereye gitmiştir? O sessizliğe karışmıştır ki, konferansınızın başlangıcı, ortası ve sonu, hepsi onun içinde bir aradadırlar. Zaman durmuştur, o vardı ama artık yok. Bir konuşma hayatından sonraki sessizlik ile bir sessizlik hayatından sonraki sessizlik aynı sessizliktir. Ölümsüzlük, "Ben-im" duygusundan kurtuluştur. Fakat o sönüş, tükeniş değildir. Tersine, o düşünebileceğinizden sonsuzcasına daha hakiki, farkında ve mutlu bir haldir. Sadece benlik-bilinci artık yoktur.

S: Neden zihnin Büyük Ölümü bedenin "küçük ölümü" ile aynı zamanda meydana gelir?

M: Öyle olmaz! Zihinsel kargaşa herhangi bir kesintiye uğramaksızın siz yüzlerce ölüm geçebilirsiniz. Ya da bedeninizi muhafaza ederken sadece zihninizde ölürsünüz. Zihnin ölümü bilgeliğin (hikmetin) doğuşudur.

S: Yani kişi gider, sadece tanık kalır.

M: "Ben-im" olmayınca, "tanık benim" diyecek kim kalır? Zamansızlık (sonsuzluk) halinde sığınılacak bir benlik yoktur.

Bir paket taşıyan adam onu kaybetmemek için dikkat eder - onun bilinci pakete odaklanmıştır. "Ben-im" duygusunu aziz tutan bir adamın bilinci kendisine odaklanmıştır. *Gnani* hiçbir şeye tutunmadığından, ona bilinçli denemez ama o bilinçsiz de değildir. O

Farkındalığın ta kalbidir. Biz ona *digambara,* uzaya bürünmüş, tüm görünüşün ötesindeki **Çıplak Olan,** deriz. Ona verilebilecek herhangi bir şekil ya da ad yoktur, ama o gerçekten de tek var olandır.

S: Bunu kavrayamıyorum.

M: Kim kavrayabilir? Zihnin kendi sınırları vardır. Sizi bilginin sınırlarına kadar getirmek ve bilinmeyenin enginliğiyle yüz yüze gelmenizi sağlamak yeter. Onun içine dalmak ise size kalmıştır.

S: Tanık hakkında ne dersiniz? O gerçek midir, değil midir?

M: Her ikisi de. İllüzyonun son kalıntısı, gerçeğin ilk dokunuşu. "Ben yalnızca tanığım" demek hem doğru, hem yanlıştır. "Benim"den dolayı yanlıştır, tanıktan dolayı doğrudur. "Tanıklık vardır" demek daha iyi olur. "Ben-im" dediğiniz anda tüm evren yaratıcısı ile beraber varlık kazanır.

S: Siz özgürlüğe kavuşmuş olduğunuza göre, birazını bana veremez misiniz?

M: Neden birazını? Bütünüyle alın. Alın, o almanız için orada duruyor. Fakat siz özgürlükten korkuyorsunuz!

S: Swami Ramdas'ın benzer bir rica ile meşgul olması gerekmişti. Bazı müritleri bir gün onun çevresinde toplanarak kendilerini özgürleştirmesini istemişlerdi. Ramdas gülümseyerek dinledi, sonra birden ciddileşti ve dedi ki: "Özgür olabilirsiniz, şimdi, burada ve mutlak biçimde. Kim istiyorsa öne çıksın." Kimse kımıldamadı. O teklifini üç kez tekrarladı. Kimse talip olmadı. Sonra o dedi ki: "Teklif geri çekildi."

M: Bağımlılık cesareti yok eder. Veren her zaman vermeye hazırdır. Alan ortada yoktur. Özgürlük demek, her şeyi gitmesine bırakmak, koyvermek, talep etmemek demektir, insanlar her şeyi elden bırakmaya pek razı değildirler. Bilmezler ki sonlu olan sonsuz olanın bedelidir, ölümün de ölümsüzlüğün bedeli oluşu gibi. Her şeyin gitmesine razı ve hazır oluş, spiritüel olgunluğun belirtisidir. Vazgeçiş ise ilk adımdır. Fakat gerçek vazgeçiş, terk edilecek bir şeyin bulunmadığını, çünkü size ait hiçbir şeyin zaten bulunmadığını idrak ediştedir. Bu derin uyku gibidir; uykuya daldığınız zaman yatağınızdan vazgeçmezsiniz - sadece onu unutursunuz.

74 -Gerçek, Simdi ve Burada

Soran: Benim sorum şu: Gerçeğin kanıtı nedir? Metafizik ya da politik, felsefi ya da törel, her dinin izleyicileri kendi inandıklarının gerçek

olduğuna, başka her şeyin yanlış, sahte olduğuna kanidirler ve kendi sarsılmaz kanılarını gerçeğin kanıtı olarak kabul ederler. "Ben kaniyim, öyleyse doğru olması gerekir" derler. Bence hiçbir felsefe ya da din, hiçbir öğreti ya da ideoloji, her ne kadar bütün, kendi içinde çelişkilerden yoksun ve duygusal yönden çekici olsa da kendi gerçekliğinin kanıtı olamaz. Onlar insanların üstlerine giydikleri ve zamana ve koşullara göre değişen ve moda akımlarını izleyen giysiler gibidirler.

Şimdi doğru olan ve bir kimsenin kanılarına dayanmayan bir din ya da felsefe olabilir mi? Kutsal metinlere de dayanmayın, çünkü onlar da yine, onlara iman eden bir kimseye dayanmaktadırlar. Güvene dayanmayan ve öznel olmayan bir gerçek var mıdır?

Maharaj: Bilime ne dersiniz?

S: Bilim daireseldir, o başladığı yerde biter; duyularla. O deneyimle iş görür ve deneyim öznel bir şeydir. İki insan bile yoktur ki aynı deneyimi yaşamış olsun, her ne kadar onu aynı sözcüklerle dile getirseler de?

M: Gerçek için zihnin ötesine bakmalısınız.

S: Bayım, translar artık bana yetti. Herhangi bir uyuşturucu madde onu kolaylıkla ve ucuza sağlayabilir. Hatta solunum ya da zihinsel alıştırmalarla gerçekleştirilen klâsik *samadhi'* ler de pek farklı değil. Oksijen *samadhileri,* karbondioksit *samadhi'leri,* bir formülün ya da bir düşünce zincirinin tekrarlanması ile kendi kendine oluşturulan *samadhiler* var. Tekdüzelik uyutucudur. Ne kadar muhteşem olsa da ben *samad- hi'yi* gerçeğin bir kanıtı olarak kabul edemem.

M: *Samadhi* deneyim ötesidir. O bir niteliği bulunmayan bir haldir.

S: Deneyimin olmayışı dikkat eksikliğindendir. Dikkatle birlikte deneyim meydana çıkar. İnsanın gözünü kapaması ışığın yokluğunu kanıtlamaz. Negatif hallere gerçeklik atfetmek bizi pek ileriye götürmez. İnkâr ve red aslında teyidi (doğrulamayı) içerir.

M: Bir bakıma haklısınız. Ama görmüyor musunuz ki siz zihninizdeki gerçeğin ne olduğunu ve nasıl bir kanıtın sizi tatmin edeceğini açıklamadan,

gerçeğin kanıtını istiyorsunuz. Kanıtınıza güveniniz varsa herhangi bir şeyi kanıtlayabilirsiniz. Fakat kanıtınızın doğruluğunu ne kanıtlayacak? Ben sizi kolayca şunu kabule götürebilirim ki siz yalnızca var olduğunuzu biliyorsunuz -

varlığı hakkında emin olabileceğiniz tek kanıt kendinizsiniz. Fakat ben salt mevcudiyeti gerçekle özdeşleştirmem. Mevcudiyet anlıktır, daima zaman ve uzay içindedir, oysa gerçek değişmez ve her yanı kaplayandır.

S: Bayım, ben gerçeğin ne olduğunu ve onu neyin kanıtlayabileceğini bilmiyorum. Beni kendi kaynaklarımla baş başa bı-

rakmayın. Burada gerçeği bilen sizsiniz, ben değil.

M: Siz gerçeğin kanıtı olarak tanıklığı reddediyorsunuz; başkalarının deneyimleri işinize yaramıyor, muazzam sayıdaki bağımsız tanığın birbirini tutan beyanlarından çıkarılacak her türlü sonucu reddediyorsunuz; öyleyse, sizi tatmin edecek kanıtın ne olması gerektiğini, sizin geçerli kanıt testinizin ne olduğunu söylemek size düşer.

S: Doğrusu, bu kanıtı ne sağlar, bilemiyorum.

M: Kendi deneyiminiz de olamaz mı?

S: Kendi deneyimim de, kendi mevcudiyetim de. Onlar benim bilinçli oluşuma dayanıyor.

M: Ve sizin bilinçli oluşunuz neye dayanıyor?

S: Bilmiyorum. Eskiden "bedenime" diyebilirdim; şimdi, bedenin ikinci sırada geldiğini, birinci olmadığını ve varlığın bir kanıtı olamayacağını görüyorum.

M: Bütün yanlışların, ıstırapların başlıca kaynağı olan "ben- bedenim" fikrini terk etmiş olduğunuza memnunum.

S: Ben onu entelektüel düzeyde terk ettim, fakat ayrı, belli bir kişi olduğum duygusu hâlâ benimle. Ben "Ben-im" diyebilirim fakat ne olduğumu

söyleyemem. Ben var olduğumu bilirim fakat var olanın ne olduğunu bilemem. Bunu ne şekilde ifade etsem, bilinmeyen ile yüz yüzeyim.

M: Kendi varlığınız bizzat gerçektir.

S: Kuşkusuz aynı şeyi konuşmuyoruz. Ben herhangi bir soyut varlık değilim. Ben sınırlı ve sınırlamalarının farkında olan bir kişiyim. Ben bir olguyum, fakat en gayrı-maddi bir olgu. Bir kişi olarak, bir anlık mevcudiyetimi üstüne kurabileceğim hiçbir şey yok.

M: Sözleriniz sizden daha bilge! Bir kişi olarak mevcudiyetiniz anlıktır, geçicidir. Fakat siz yalnızca kişi misiniz? Siz aslında kişi misiniz? *

S: Nasıl yanıtlayayım? Benim varlık duygum sadece var olduğumu kanıtlar, o benden bağımsız olarak hiçbir şeyi kanıtlamaz. Ben göreliyim, göreli olanın hem yarattığı, hem yaratıcısıyım. Mutlak gerçeğin mutlak kanıtı - o nedir ve nerededir? Yalnızca bir

"Ben-im" duygusu gerçeğin kanıtı olabilir mi?

M: Elbette olamaz. "Ben-im" ve "dünya-dır", bunlar birbirleriyle ilişkilidir ve şarta bağlıdırlar. Onlar zihnin isimler ve şekiller projekte etme eğiliminden ötürü böyledirler.

S: isimler ve şekiller, fikirler ve kanılar, fakat gerçek yok. Siz olmasaydınız, ben her şeyin, gerçek de dahil olmak üzere, gö-

reliliğini kabul edebilir, sadece varsayımlarla yaşamayı öğrenebilirdim. Fakat sonra, sizinle karşılaşıyorum ve sizin Mutlak' dan sanki ulaşabileceğim bir yerde ve yüce bir özlemle istenilecek bir şey gibi söz edişinizi işitiyorum. Huzur, aşkın mutluluk, ebediyet, ölümsüzlük gibi sözcükler sanki korkudan ve acıdan kurtuluş önerisi gibi dikkatime çarpıyor, içimde yatan o haz arayışı ve merak ayaklanıyor ve ben sizin açmış olduğunuz alemi keşfetmek için araştırmaya başlıyorum. Her şey çok çekici görünüyor ve doğal olarak soruyorum. O ulaşılabilir midir? O gerçek midir?

M: Siz, "Önce şekerin tatlı olduğunu kanıtla, onu ondan sonra yerim" diyen bir çocuk gibisiniz. Şekerin tatlılığının kanıtı şekerde değil, damaktadır. Onun tadını kanıtlamak için tadına bakmak zorundasınız, bunun başka yolu yoktur. Elbet ki, "Bu şeker midir?",

"O tatlı mıdır?" diye sormakla başlar ve tadına bakıncaya kadar benim verdiğim güvenceyi kabul edersiniz. Ancak o zaman kuşkular dağılır ve bilginiz birinci elden ve sarsılmaz olur. Sizden bana inanmanızı istemiyorum. Sadece başlangıç için yeteri kadar güvenin. Her adım kendini kanıtlar ya da çürütür. Siz gerçeğin kendisinden önce gerçeğin kanıtını ister gibisiniz. Peki, kanıtın kanıtı ne olacak? Görüyorsunuz ya, siz bir gerileme içine düşmektesiniz. Bunu kesmek için, kanıtlar istemeye son verip bir an için bir şeyi doğru olarak kabul etmek zorundasınız. Onun ne olduğu gerçekten önemli değildir. O Tanrı olabilir, ben olabilirim, kendiniz olabilirsiniz. Bu durumlardan her birinde siz doğru olduğu bilinmeyen bir şeyi, bir kimseyi doğru kabul edersiniz. İşte eğer bir an için olsun, doğru kabul ettiğiniz o şeye göre hareket ederseniz, çok geçmeden bu sizi bir sonraki adıma götürür. Bu biraz da, karanlıkta bir ağaca tırmanmaya benzer - ancak bir önceki dala tünedikten sonra bir sonraki dalı yakalarsınız.

Bilimde buna deneysel yaklaşım denir. Bir kuramı kanıtlamak için, deneyinizi, sizden önce deney yapmış olanların bıraktıkları işlem talimatına uygun olarak yaparsınız. **Spiritüel arayışta da insanın yapmak zorunda olduğu deneyler zincirine Yoga denir**.

S: Pek çok Yoga var, hangisini seçmeli?

M: Bütün yollar sizi zihnin arındırılmasına götürür. Arınmamış zihin gerçeğe karşı donuktur (geçirgen değildir). **Arınmış zihin şeffaftır**. Onun içinden, gerçek kolayca ve berrak olarak görünür.

S: Üzgünüm, ben içinde bulunduğum zorluğu anlatamıyorum. Ben gerçeğin kanıtını soruyorum fakat bana, ona ulaşmanın yöntemleri veriliyor. Bu yöntemleri izlediğimi ve son derece harikulade ve arzu edilebilir bir hale geldiğimi varsayalım, bulunduğum halin doğru olduğunu nasıl bileceğim? Her din iman ile başlar ve vecit hali (kutsal aşk coşkusu) vaat eder. Bu gerçeğin coşkusu mudur, yoksa imanın ürünü müdür? Çünkü eğer bu deneysel olarak meydana getirilmiş bir hal ise onunla bir işim olamaz.

Ben böyle bir şeyle asla ilgilenmiyorum. Hıristiyanlığı alın; der ki: "İsa sizin kurtarıcınızdır, inanın ve günahtan kurtulacaksınız."

Ben günah işleyen birisine, Mesih'e inanmasına rağmen nasıl olup da günahtan kurtulamadığını sorduğum zaman, onun bana yanıtı; "Benim imanım tam değil" oluyor. Yine bir kısır döngü içindeyiz: İnanç tam değilse kurtuluş yok; kurtuluş yoksa tam inanç da yok; demek oluyor ki kurtuluş yok. Yerine getirilmesi mümkün olmayan koşullar öne sürülüyor ve sonra onları yerine getirmemekle suçlanıyoruz.

M: Sizin gerçeğin kanıtıyla ilgili sorunuz cehaletten doğmuştur. Siz bilinçte, "Ben-im" noktasında duyusal ve zihinsel hallerinizle temasa geçiyorsunuz, halbuki, gerçeğe aracı ile, temas ve deneyim yoluyla varılamaz. Siz dualiteyi pek kolay kabul ediyorsunuz (mutlak addediyorsunuz), öyle ki, ona dikkat bile etmiyorsunuz; bana göre ise çeşitlilik ve farklılık ayrılık yaratmazlar. Siz gerçeğin, isimlerden ve formlardan ayrı bir yerde durduğunu imgeliyorsunuz, bana göre ise isimler ve formlar gerçeğin durmadan değişen ifadeleridir ve ondan ayrı değildirler. Siz gerçeğin kanıtını istiyorsunuz, benim için ise tüm mevcudiyet kanıttır. Siz var olanları varoluştan, varoluşu gerçekten ayırıyorsunuz, benim için ise hepsi birdir. Siz uyanıklık halinizin gerçekliğine ne kadar çok kani olsanız da, onun kalıcı ve değişmez olduğunu -benim kendi dünyam hakkında konuşurken yaptığım gibi- iddia

etmiyorsunuz. Ama ben aramızda bir fark görmüyorum, şu hariç: Siz bir şeyler imgeliyorsunuz, ben imgelemiyorum.

S: Beni önce gerçeği sorma konusunda tartışma-dışı ediyor, sonra da hayal kurmakla suçluyorsunuz! Size göre hayal olan bana göre gerçek.

M: İnceleyinceye kadar. Sizi herhangi bir şeyle suçlamıyorum. Sizden sadece akıllıca sorular sormanızı istiyorum. Bilmediğiniz gerçeğin kanıtını aramak yerine, bildiğinize inandığınız şeylere ait kanıtları incelemeden geçirin. Göreceksiniz ki hiçbir şeyi kesin bilmiyorsunuz - siz söylentilere güveniyorsunuz. Gerçeği bilmek için kendi deneyimleriniz içinden geçmelisiniz.

S: Ben *samadhi'*lerden ve diğer trans hallerinden ölesiye korkuyorum, oluş nedenleri her ne olursa olsun. Bir içki, bir duman, yüksek ateş, ilaç, solunum, müzik, Mevlevi dervişleri gibi dönme, dua etme, cinsel ilişki ya da oruç ya da mantralar beni uyanıklık halinden çekip çıkarabilir ve bana, alışılmamış oldukları için olağanüstü görünen birtakım deneyimler yaşatabilir. Fakat yaratıcı neden sona erdiğinde, etkiler kaybolur ve sadece, akıldan çıkmayan ama gitgide soluklaşan bir anı kalır.

Bütün araçları ve onların sonuçlarını bir yana koyalım, çünkü sonuçlar araçlarla bağımlıdır; soruyu yeniden ortaya getirelim: Gerçek bulunabilir mi?

M: Gerçeğin oturduğu, onu bulabilmek için gidebileceğiniz yer neresidir? Ve onu bulmuş olduğunuzu nasıl bileceksiniz? Onu denemek için yanınızda nasıl bir mihenk taşı getirirsiniz? Başlangıçtaki soruya döndünüz: Gerçeğin kanıtı nedir? Sorunun kendisinde bir hata olmalı, çünkü dönüp dolaşıp onu yeniden tekrarlama eğilimindesiniz. Neden gerçeğin kanıtlarının neler olduğunu soruyorsunuz? Bu sizin gerçeği birinci elden bilmediğiniz ve aldatılmaktan korktuğunuz için midir? Siz öyle hayal ediyorsunuz ki gerçek, adı "gerçek" olan bir şeydir ve onu edinmek avantajlıdır, hakiki olması koşuluyla. Yani kandırılmaktan korkuyorsunuz. Siz gerçeği satın almak için alışverişe çıkmışsınız fakat tüccarlara güvenmiyorsunuz. Sahte, taklit şeylerden korkuyorsunuz.

S: Ben kandırılmaktan korkmuyorum, kendi kendimi kandırmaktan korkuyorum.

M: Fakat siz gerçek maksadınız hakkındaki cehaletinizle kendinizi kandırmış oluyorsunuz. Siz gerçeği istiyorsunuz, fakat aslında aradığınız, sadece, ebediyen devam etmesini istediğiniz rahatınızdır. Ama hiçbir şey, hiçbir zihin hali ebediyen devam edemez.

Zaman ve uzay içinde daima bir sınır vardır, çünkü zaman ve uzay kendileri sınırlıdırlar. Ve zamansızlık içinde de "ebediyen"

sözcüğünün bir anlamı yoktur. Gerçeğin kanıtı için de aynıdır. Dualitenin geçerli olmadığı âlemde her şey tamam, kendi kendisinin kanıtı, anlamı ve amacıdır. Her şeyin bir olduğu yerde desteklere ihtiyaç yoktur. Siz

kalıcılığın gerçeğin kanıtı olduğunu, daha uzun süre devam edenin bir biçimde daha doğru olduğunu hayal edersiniz. Zaman, böylece, bir gerçeklik ölçüsü haline gelir. Ve zaman zihinde olduğundan, zihin hakem haline gelir ve kendi içinde gerçeğin kanıtını arar - tamamen olanaksız ve umutsuz bir iş

S: Bayım, eğer siz "Hiçbir şey gerçek değildir, her şey görelidir" deseydiniz, sizinle aynı fikirde olurdum. Ama siz doğrunun, gerçeğin, mükemmel bilginin var olduğunu söylüyorsunuz, bu nedenle soruyorum: O nedir ve nasıl biliyorsunuz? Ve bana: "Evet, Maharaj haklıymış" dedirtecek olan nedir?

M: Siz bir kanıtın, bir tanıklığın, bir otoritenin olması gerektiği fikrine saplanmış durumdasınız. Siz hâlâ gerçeğin size "Bak, işte gerçek" diye parmakla gösterilmesi gerektiğini hayal ediyorsunuz. Bu öyle değildir. Gerçek bir çabanın sonucu, bir yolun sonu değildir O burada ve şimdi, onun için duyulan özlem ve arayışın içinde var. O zihinden ve bedenden daha yakın, o "Ben-im"

duygusundan da daha yakın. Siz onu görmüyorsunuz, çünkü kendinizden çok uzağa, en içinizdeki varlığınızın dışına

bakıyorsunuz. Siz gerçeği nesnelleştirmişsiniz ve ancak nesnelere ve düşüncelere uygulanabilecek standart kanıtlar üzerinde ısrar ediyorsunuz.

S: Siz şöyle der gibisiniz: Gerçeğin kanıtını istemeyi bırak. Sadece gerçek olmayanla uğraş.

M: Gerçeğin keşfi sahtenin ayırt edilmesindedir. Siz gerçek olmayanı bilebilirsiniz. Gerçeğe gelince - onu ancak *olabilirsiniz.*

Bilgi bilinene ilişkindir. Bir bakıma o cehaletin tamamlayıcısı ya da eşdeğeridir. Cehaletin, olmadığı yerde, bilgi ihtiyacı nerede kalır? Ne cehalet ne de bilgi yalnız başlarına var olabilirler. Onlar zihin halleridir, ki bu haller de esas bakımından değişmez olan bilinç içindeki devinim görünümlerinden başka bir şey değildirler.

S: Gerçek, zihnin alanı içinde mi yoksa onun ötesinde midir?

M: İkisi de değildir, her ikisidir de. Bu, sözcüklere sığdırılamaz.

S: Her zaman işittiğim budur - tarif edilemez *(anirvachaniya).* Bu da beni daha bilge yapmıyor.

M: Bunun, çoğu zaman cehaleti örttüğü doğrudur. Zihin, kendi eseri olan koşullar içinde işleyebilir, o kendi ötesine geçemez. Ne duyusal ne de zihinsel olan, ama onsuz duyusal ve zihinsel olanın mevcut olamayacağı o "ötesi", onlar tarafından içerilemez, kapsanamaz. Zihnin sınırları bulunduğunu anlayınız; öteye varabilmek için sessizliğe razı olmalısınız.

S: Eylem gerçeğin kanıtıdır diyebilir miyiz? O söze dökülemeyebilir fakat eylem içinde açıklanabilir.

M: Ne eylem ne eylemsizlik. O her ikisinden de ötedir.

S: Bir insan: "Evet, bu doğrudur" diyebilir mi? Yoksa o sadece yanlış olanın reddi ile mi sınırlıdır? Bir başka deyimle, gerçek salt inkâr mıdır? Yoksa onun bir kesin teyit halini aldığı an gelir mi?

M: Gerçek tarif edilemez, fakat o deneyimlenebilir.

S: Deneyim özneldir, o paylaşılamaz. Sizin deneyimleriniz beni nerede isem orada bırakıyor.

M: Gerçek, deneyimlenebilir, ama o yalnızca deneyim değildir. Ben onu biliyorum ve onu size aktarabilirim, ama ancak siz ona açık iseniz. Açık olmak demek, ondan başka bir şey istememek demektir.

S: Ben arzular ve korkularla doluyum. Bu benim gerçeğe lâyık olmadığım anlamına mı gelir?

M: Gerçek, iyi davranışların bir ödülü değildir, ne de bazı testleri geçerek kazanılacak bir ikramiye. O meydana getirilemez. O var olan her şeyin ilk, doğmamış, en eski kaynağıdır. Siz lâyıksınız, çünkü siz varsınız. Sizin, gerçeği hak etmeye ihtiyacınız yok. O

siz, kendinizsiniz. Yeter ki onun ardından koşup durarak ondan kaçmayı bırakın. Sessiz ve sakin durun.

S: Efendim, eğer bedenin sakin, zihnin sessiz kalmasını istiyorsanız, bunun nasıl yapıldığını söyleyin bana. Bedenin ve zihnin, benim kontrolüm dışındaki nedenlerle hareket ettiklerini görüyorum. Kalıtım ve çevre beni büyük ölçüde yönlendiriyor. O

görkemli "Ben-im", o evrenin güçlü yaratıcısı, bir ilaçla geçici olarak, bir zehirle ise kalıcı olarak silinip gider.

M: Yine kendinizi beden olarak düşündünüz.

S: Bu etten, kemikten ve kandan oluşmuş bedeni ben değildir diyerek atsam bile, yine de düşünceler, duygular, anılar ve im-gelemelerden oluşan süptil bedenimle kalırım. Eğer onları da, ben değildir diye atacak olursam, yine bilincim ile kalırım ki o da bir tür bedendir.

M: Çok haklısınız, fakat orada durmanız gerekmez. Öteye gidin. Ne bilinç, ne de onun merkezindeki "Ben-im" duygusu sjz değilsiniz. Sizin gerçek varlığınız tümüyle benlik-bilincinden ötedir ve o, ister kaba, ister süptil ya da aşkın (transandantal) olsun herhangi bir şeyle kendini özdeşleştirmekten tümüyle bağımsızdır.

S: Ben kendimi öte olarak imgeleyebilirim. Fakat kanıtım ne olabilir? *Olmak* için ben bir "kimse" olmalıyım.

M: Tam tersi. *Olmak* için hiç kimse olmalısınız. Kendinizi bir şey, bir kimse olarak düşünmek ölümdür ve cehennemdir.

S: Eski Mısır'da insanlara bazı sırların açıklandığını ve ilaçların ve efsunların etkisi altında, onların bedenlerinden dışarı çıkarıldıklarını ve fiilen dışarıda durarak baygın bedenlerini seyrettiklerini okumuştum. Bu onların ölüm-sonrası hayatın gerçekliğine kani olmaları ve onlarda nihai kaderleriyle ilgili derin ilgi ve endişe yaratma maksadına yönelikti ki bu da devlet ve tapmak için hayli kazançlı bir durumdu.

M: Beden besinlerden yapılmadır, zihin de düşüncelerden. Onları oldukları gibi görün. Bir şey ile özdeşleşmemek doğal ve kendiliğinden olursa, o özgürleşmedir. Ne olduğunuzu bilmeye ihtiyacınız yoktur. Ne olmadığınızı

bilmek yeterlidir. Ne ol-duğunuzu asla bilmeyeceksiniz, çünkü her keşif, fethedilecek yeni boyutları açığa çıkarır. Bilinmeyenin sınırları yoktur.

S: Bu, ebediyen cehalet anlamına mı geliyor?

M: Bu, cehalet hiçbir zaman yoktu anlamına geliyor. Gerçek, keşiftedir, keşfedilmişte değil. Keşif için ise ne başlangıç ne son vardır. Sınırları sorgulayın ve öteye geçin, kendi önünüze görünüşte olanaksız görevler koyun - işte yol budur.

75 -Sessizlik ve Sükûnet içinde Gelisirsiniz

Soran: Hindu geleneği bize Guru'nun vazgeçilmez olduğunu söylüyor. O ne için vazgeçilmezdir? Bir anne, çocuğuna beden verdiği için vazgeçilmezdir. Ama bir anne çocuğuna ruh veremez. Onun rolü sınırlıdır. Guru için bu nasıldır? Onun rolü de sınırlı mıdır? Ve eğer öyleyse, ne ile sınırlıdır? Yoksa o genel olarak ve hatta mutlak olarak mı vazgeçilmezdir?

Maharaj: Gönülde sükûnetle ve ebediyen parlayan en içteki ışık, gerçek Guru işte odur. Diğerleri sadece yolu gösterirler.

S: Ben içteki Guru ile değil, sadece yolu gösterenle ilgileniyorum. Guru olmadıkça Yoga'nın ulaşılmaz olduğuna inanan insanlar var. Onlar sürekli bir Guru'dan diğerine giderek doğru Guru'yu arıyorlar. Böyle Gurular'ın değeri nedir?

M: Onlar geçici, zamana bağımlı Gurulardır. Siz onları hayatın bütün yollarında görebilirsiniz. Sizin herhangi bir bilgi ya da hüner edinmek için onlara ihtiyacınız vardır. Zamana bağımlı Guru ebedi değildir. O amacını yerine getirir ve yerini bir sonrakine bırakır. Bu çok doğaldır ve buna bir kusur da bulunamaz. "Dıştaki" geçicidir, en içteki ise - kalıcı ve değişmezdir, ama yine de görünüm ve eylemiyle daima yenidir.

S: içteki ve dıştaki Gurular arasındaki ilişki nedir?

M: Dıştaki içtekini temsil eder, içteki dıştakini kabul eder - bir zaman için.

S: Çaba kimindir?

M: Müridin, kuşkusuz. Dıştaki Guru talimat verir, içteki Guru güç gönderir; atik ve dikkatli uygulama müride düşer. Mürit tarafından ortaya konulacak irade, zekâ ve enerji olmadıkça, dıştaki Guru çaresizdir, içteki Guru ona şansını söyler. Anlayış kıtlığı ve yanlış şeylerin peşine düşmeler, sonunda bir bunalıma yol açar ve mürit uykudan uyandığında kendisini acıklı bir durumda bulur. Uyanmak için bir şoku -ki bu çok sert olabilir- beklemeyen akıllıdır.

S: Bu bir tehdit mi?

M: Tehdit değil, uyarı, içteki Guru kendini şiddet-karşıtlığına adamış değildir. Zaman zaman büyük bir şiddet gösterebilir. Duygusuzlaşmış ya da sapkın bir kişiliği tahrip etme noktasına kadar. Istırap ve ölüm de, hayat ve mutluluk kadar onun kullandığı gereçlerdir. Şiddet-karşıtlığı, ancak dualite içinde birleştirici bir yasa olabilir.

S: İnsanın kendi öz varlığından korkması gerekir mi?

M: Korkması değil, çünkü öz varlığın maksadı iyidir. Ama o ciddiye alınmalıdır. O dikkat ve itaat talep eder, dinlenilmediğinde ise ikna ve teşvik, yerini zorlamaya bırakır; o bir süre bekleyebilir fakat o yadsınamaz. Zorluk içteki ya da dıştaki Guru'da değildir. Guru her zaman hazırdır. Eksik olan olgun mürittir. Kişi hazır olmadığında ne yapılabilir?

S: Hazır mı, istekli mi?

M: Her ikisi de. İkisi aynı kapıya çıkar. Hindistan'da biz buna *adhikari* deriz. Bu hem yetenekli, hem hak kazanmış demektir.

S: Dıştaki Guru inisiyasyon *(diksha)* ihsan edebilir mi?

M: O her çeşit inisiyasyon verebilir, fakat Gerçek'in inisiyasyonu içten doğru gerçekleşmelidir.

S: En son inisiyasyonu kim verir?

M: O Öz'ün verdiğidir. Kendi kendine verilendir.

S: Bir daire çevresinde döndüğümüzü hissediyorum. Ne de olsa ben bir tek şimdiki deneyimlerime dayanan kendimi, bu ben'i biliyorum. İç ya da üstün benlik, izah etmek ve cesaret vermek için tasarlanmış bir fikirdir sadece. Biz ondan, bir bağımsız varlıkmış gibi söz ediyoruz, ama o bağımsız değil.

M: Dış benlik de, iç benlik de imgelenmiştir. "Ben" ile obsede olmuşluk, iyileşmek için bir başka obsesyona, "Süper-Ben"e ihtiyaç gösterir, tıpkı bir dikeni çıkartmak için insanın bir başka dikene ihtiyaç duyması ya da bir zehirin etkisini bir başka zehirle yok etmek gibi. İddia daima bir ret talep eder, fakat bu ilk adımdır. Bir sonraki ise her ikisini de geride bırakmaktır.

S: Dıştaki Guru'ya olan ihtiyacı kesinlikle anlıyorum; dikkatimi kendime ve kendi hakkımda ivedilikle bir şeyler yapma gerekliliğine çekmek için ona ihtiyacım var. Ve iş, bendeki derin bir değişim konusuna gelince, onun (Guru'nun) ne kadar çaresiz olduğunu da anlıyorum. Fakat burada siz *sadguru'yu,* içteki Guru'yu gündeme getiriyorsunuz, başlangıçsız, değişim-siz, varlığın-kökeni, hazır bekleyen vaat, emin hedef. O bir kavram mıdır, bir gerçek mi?

M: O tek gerçektir. Başka her şey gölgedir, **beden-zihin *(deha- buddhi)* tarafından zamanın yüzüne yapılan gölge**. Elbette bir gölge dahi gerçeğe ilişkindir, fakat o kendi başına gerçek değildir.

S: Ben bildiğim tek gerçeğim. *Sadguru;* ben onu düşündüğüm sürece oradadır. Realiteyi ona aktarmakla ne kazanmış olurum?

,

M: Kaybınız kazancıınzdır. Bir gölgenin yalnızca gölge olduğu görüldüğünde onu izlemeyi bırakırsınız. Döner ve her zaman orada, arkanızda durmakta olan güneşi keşfedersiniz!

S: İçteki Guru da öğretir mi?

M: O sizin içte ve bütün görüntülerin ötesinde, ebedi, değişmez, gerçek-bilinç-sevgi olduğunuz kanısını size bahşedendir.

S: Kanı yetmez. Kesinlik olması şarttır.

M: Çok doğru. Fakat bu durumda kesinlik cesaret şeklini alır. Korku mutlak şekilde son bulur. Bu korkusuzluk hali kuşku götürmez bir şekilde yenidir, ama bu hali öylesine derin bir biçimde kendinize ait hissedersiniz ki asla inkâr edemezsiniz. Bu insanın kendi çocuğunu sevişi gibidir. Bundan kim kuşku duyabilir ki?

S: Spiritüel çabalarımızda ilerlemeden söz edildiğini işitiyoruz. Ne tür bir ilerleme düşünüyorsunuz?

M: İlerlemenin ötesine geçtiğinizde, ilerlemenin ne olduğunu bileceksiniz.

S: Bizi ilerleten nedir?

M: Sessizlik baş faktördür. Sükûnet ve sessizlik içinde büyürsünüz.

S: Zihin öyle alabildiğine huzursuz ki. Onu nasıl sakinleştirebiliriz?

M: Öğretmene güvenin. Benim durumumu alalım. Gurum bana "Ben-im (var olanım)" duygusuna dikkatimi vermemi ve başka hiçbir şeye dikkat sarf etmememi söylemişti. Ben aynen itaat ettim. Herhangi bir solunum ya da meditasyon kursu izlemedim ya da kutsal yazıları incelemedim. Olan her şeyden dikkatimi esirgedim ve "Ben-im" duygusu ile kaldım. Bu pek basit, hatta kaba görünebilir. Benim bunu yapışımın tek nedeni Gurum'un böyle söylemiş olmasıydı. Ama o işe yaradı! İtaat bütün arzuların ve korkuların güçlü eritecidir.

Zihni işgal eden her şeyden yüz çevirin, bitirmeniz gereken işleri tamamlayın fakat yeni yükümlülüklerden uzak durun; boşalın, hazır bulunun, davetsiz olarak her ne gelirse, direnç göstermeyin.

Sonunda siz hiçbir şeyi sımsıkı yakalamayan, sevinçli bir tutkusuzluk, tarifsiz fakat harikulade hakiki olan bir iç rahatlığı ve özgürlük hali içinde olacaksınız.

S: Bir gerçek-arayıcısı samimiyet ve ciddiyetle Yogaları'nı uygularken onun içindeki Gurusu ona rehberlik ve yardım eder mi?

Yoksa onu kendi olanaklarıyla baş başa bırakarak, sadece sonucu mu bekler?

M: Her şey kendiliğinden olur. Gerçeği arayan da, Guru da bir şey yapmaz. Her şey olduğu gibi olur, eleştiri ya da övgü daha sonra paylaştırılır, yapan-kimse olma duygusu ortaya çıktıktan sonra.

S: Ne kadar garip! Elbette işi yapan, yapılan işten önde gelir.

M: Bunun tersidir; yapılan bir olgudur, yapan ise sadece bir kavram. Sizin lisanınız bile gösteriyor ki, yapılan kesinken, yapan kuşkuludur, belirsizdir; sorumlulukları aktarma, insana özgü bir oyundur. Herhangi bir şeyin olması için gerekli faktörlerin sonu gelmez listesi düşünülecek olursa, her şeyin her şeyden sorumlu olduğunu insanın kabul etmesi gerekir, ne kadar uzakta, ücrada olsa bile. **İşin-yapıcısı olmak, "beni" ve "benim" illüzyonundan doğmuş bir efsanedir.**

S: İllüzyon ne kadar güçlü!

M: Hiç kuşkusuz, çünkü gerçeğe dayanıyor.

S: Onda gerçek olan nedir?

M: Gerçek olmayanları ayırıp reddederek, onu siz bulun.

S: İç varlığın spiritüel çabalardaki rolünü iyice anlamış değilim. Çabayı kim gösteriyor, dıştaki ben mi, içteki ben mi?

M: Siz çaba, iç, dış, benlik, vb. sözcükler icat etmişsiniz ve onları gerçeğe zorla kabul ettirmeye (empoze etmeye) çalışıyorsunuz.

Olaylar kendilerince oluyorlar fakat biz onları lisanımızın yapısına göre hazırlanmış kalıplara uygun biçimde inşa etmeye çalışıyoruz. Bu alışkanlık öylesine güçlü ki, sözlerle anlatılamayana gerçeklik hakkı tanımama eğilimindeyiz. Sözcüklerin -

alışkanlık ve kolaylık nedeniyle- tekrarlanan deneyimlere ilişkin kılınmış sembollerden ibaret olduklarını görmeye yanaşmıyoruz.

S: Spiritüel kitapların değeri nedir?

M: Onlar cahilliğin dağıtılıp defedilmesinde yardımcı olurlar. Başlangıçta yararlıdırlar, fakat sonunda engel haline gelirler. İnsan onları ne zaman terk edeceğini bilmelidir.

S: *Atma* ile *sattva* arasındaki, Öz Varlık ile evrensel uyum arasındaki bağlantı nedir?

M: Güneş ile ışınları arasındaki gibi. Uyum ve güzellik, anlayış ve sevecenlik, hepsi gerçeğin ifadeleridir. O eylem halindeki gerçektir, ruhun madde üzerindeki güçlü etkisidir. *Tamas* donuklaştırır, *rajas* çarpıtır, *sattva* uyumlu kılar. *Sattva'nın* olgunlaşmasıyla tüm arzu ve korkular son bulurlar. Gerçek varlık zihinde çarpıtılmamış olarak yansır. Madde kurtarılmış, ruh açığa vurulmuştur. İkisi bir olarak görünür. Onlar her zaman bir idiler, fakat mükemmel olmayan zihin onları iki gibi gördü. Zihni mükemmelleştirmek insana düşen görevdir, çünkü madde ve ruh zihinde buluşurlar.

S: Ben kendimi bir kapı önündeki bir adama benzetiyorum. Kapının açık olduğunu fakat onun arzu ve korku köpekleri tarafından korunduğunu biliyorum. Ne yapmalıyım?

M: Öğretmene itaat edin ve köpeklere karşı cesaretinizi takının. Onlar orada yokmuşlar gibi davranın. Yine, itaat altın kuraldır.

Özgürlük itaat yoluyla kazanılır. Bir hapishaneden kurtulmak için insan onun serbest bırakılması için çalışanlara sorgusuz sualsiz itaat etmek zorundadır.

S: Guru'nun sözleri sadece işitildiğinde çok az güce sahipler. İnsanın onlara itaat etmek için imana ihtiyacı var.

M: Vakti geldiğinde iman gelir. Her şey vaktinde gelir. Guru her zaman paylaşmaya hazırdır, fakat alıcılar yoktur.

S: Evet, Sri Ramana Maharshi her zaman, "Mürşitler var, ama müritler nerede?" derdi.

M: İşte, zamanın akışı içinde her şey olur. Tek bir ruh *(jiva)* dahi kaybolmayacak.

S: Ben entelektüel anlayışı gerçeğe varış ile karıştırmaktan çok korkuyorum. Gerçeği bilmeksizin gerçek hakkında konuşabilirim ve yine onun hakkında tek söz etmeksizin gerçeği bilebilirim.

Anladığıma göre bu sohbetler yayınlanacak. Onların okuyucu üzerindeki etkisi ne olacak?

M: Dikkatli ve düşünceli okuyucu olgunlaşacak ve çiçekler ve meyveler verecek. **Gerçeğe dayalı sözler, eğer tam olarak denenmişlerse, kendilerine has güce sahiptirler**.

76 -Bilmediginizi Bilmek Gerçek Bilgidir

Maharaj: Bir beden var. Bedenin içinde, görünüşe göre, bir gözlemci var ve dışarıda - gözlem altındaki dünya. Gözlemci, onun gözlemi ve gözlenen dünya birlikte görünüp birlikte kaybolurlar. Bütün bunların ötesinde boşluk (hiçlik) var. Bu boşluk hepsi için birdir.

Soran: Söylediklериniz basit görünüyor, fakat herkes böyle söylemeyecektir. Üçünden ve onların ötesindeki hiçlikten siz, yalnız siz söz ediyorsunuz. Ben yalnızca her şeyi içeren dünyayı görüyorum.

M: "Ben-im (var olanım)"i bile mi içeren?

S: Onu bile. "Ben-im" orada, çünkü dünya orada.

M: Dünya orada, çünkü "Ben-im" orada.

S: Evet, her iki yönde de gider bu. Ben ikisini birbirinden ayıramam. Öte'ye de gidemem. Ben bir şeyi kendim deneyimlemedikçe, ona vardır diyemem, nasıl ki deneyimlemediğim bir şey için de yoktur diyemezsem. Sizi bu denli güven içinde konuşturan neyi deneyim yoluyla bilmektesiniz?

M: Ben kendimi kendim (Ben-im) olarak bilirim - zamansız, uzaysız, nedensiz. Siz diğer şeylerle aşırı meşgul halde olduğunuzdan onu bilmemektesiniz.

S: Neden öylesine aşırı meşgulüm?

M: Çünkü ilgilenmektesiniz.

S: Beni ne ilgilendiriyor?

M: Acı korkusu, haz arzusu. Acının son bulması haz vericidir ve hazzın son bulması acıdır. Onlar sonu gelmez bir şekilde birbirini izleyerek döner dururlar. Bu kısır döngüyü inceleyin, ta ki kendinizi onun dışında, ötesinde buluncaya kadar.

S: Öteye ulaşabilmek için himmetinize ihtiyacım yok mu?

M: İç gerçeğinizin himmeti süresiz olarak sizinledir. Himmet isteyişiniz dahi onun işaretidir. Benim himmetim için tasalanmayın, fakat size ne söylenmiş ise onu yapın. Gerekeni yapmak ciddiyetin ve içtenliğin kanıtıdır, himmet beklemek değil.

S: Ne hakkında ciddi ve içten olmam gerekiyor?

M: Dikkat alanınıza giren her şeyi dikkatli ve devamlı biçimde inceleyin. Uygulamayla bu alan genişleyecek ve inceleme derinleşecek, ta ki onlar kendiliğinden ve sınırsız oluncaya kadar.

S: Siz gerçeğe varış halini bir uygulamanın (pratiğin) sonucu haline getirmiyor musunuz? Uygulama fizik âlemin sınırlamaları içinde işler. O sınırsız olanı nasıl doğurur?

M: Elbet ki uygulama ile bilgelik arasında nedensel bir bağlantı yoktur. Fakat bilgeliğin önündeki engeller uygulama yoluyla derin biçimde etkilenir.

S: Engeller nelerdir?

M: Yanlış eylemlere yönelten, bedensel ve zihinsel dağınıklığa ve zayıflığa götüren yanlış fikirler ve arzular. Sahte olanın keşfedilip terk edilmesi gerçek olanın zihne girişini sağlar.

S: Ben iki zihin halini ayırt edebiliyorum: "Ben varım" ve "dünya vardır"; onlar birlikte ortaya çıkıp birlikte kaybolurlar. İnsanlar,

"Ben varım, çünkü dünya var" diyorlar; siz ise "Dünya var, çünkü ben varım" der görünüyorsunuz. Hangisi doğru?

M: Hiçbiri, ikisi bir ve aynı haldir, uzay ve zaman içinde. Ötede ise, zamansızlık (ebediyet).

S: Zaman ile zamansız arasındaki ilişki nedir?

M: Zamansız olan, zamanı bilir; zaman ise zamansız olanı bilmez. Tüm bilinç zaman içindedir ve ona zamansız olan bilinç- dışı gibi görünür. Ama o, bilinci mümkün kılandır. Işık karanlıkta parlar. Işıkta karanlık görülmez. Yahut diğer şekilde söyleyebilirsiniz: Sonsuz ışık okyanusunda bilinç bulutları belirir - karanlık, sınırlı ve zıddı ile algılanabilir halde. Bunlar çok basit ama ifadesi olanaksız bir şeyi sözlerle anlatma girişiminden ibaret.

S: Sözler bir köprü hizmeti görmelidir, öteye geçebilmek için.

M: Söz bir zihin haline atıfta bulunur, realiteye değil. Nehir, iki kıyı, köprü - bunlar hepsi zihindedir. Sözler yalnız başına sizi zihnin ötesine götüremezler. Muazzam bir gerçek özlemi olmalıdır, ya da Guru'ya mutlak inanç. İnanın bana, ne bir hedef vardır ne de ona ulaşmak için bir yol. Yol da sizsiniz hedef de siz; kendinizden başka ulaşacağınız bir şey yoktur. Bütün yapmanız gereken anlamaktır ve anlayış zihnin çiçek açmasıdır. Ağaç süreklidir, fakat çiçek açıp meyve vermesi mevsiminde olur.

Mevsimler değişir, fakat ağaç değişmez. Siz ağaçsınız. Geçmişte sayısız dallar ve yapraklar vermişsiniz ve onları gelecekte de verebilirsiniz - ama siz kalırsınız. Bilmek zorunda olduğunuz, geçmişte neyin olduğu ya da gelecekte neyin olacağı değil, neyin hep ***var*** olduğudur**. Evreni yaratan sizin arzunuzdur**. Dünyayı kendi eseriniz olarak görün ve özgür olun.

S: Siz diyorsunuz ki dünya sevginin çocuğudur. Dünyayı kaplayan dehşetleri, savaşları, toplama kamplarını, insanlık dışı sömürüleri bilirken, onu nasıl kendi yarattığım bir dünya olarak sahiplenebilirim? Her ne kadar sınırlı olsam da, bu kadar zalim bir dünya yaratmış olamam.

M: Bu zalim dünyanın kime göründüğünü bulun, o zaman neden o kadar zalim göründüğünü bileceksiniz. Sorularınız tamamen geçerli sorular, fakat dünyanın kime ait olduğunu bilmediğiniz sürece, onlar yanıtlanamazlar. Bir şeyin anlamını bulmak için onun yapıcısını sormak zorundasınız. Size söylüyorum: içinde yaşadığınız dünyanın yapıcısı sizsiniz - onu ancak siz değiştirebilir ya da yok edebilirsiniz.

S: Dünyayı benim yaptığımı nasıl söyleyebilirsiniz? Onunla ilgili doğru dürüst bir bilgiye dahi sahip değilim.

M: Kendinizi bildiğinizde, sizin dünyada bilemeyeceğiniz hiçbir şey yoktur. Kendinizi beden olarak düşündüğünüzden, dünyayı da bir maddi şeyler koleksiyonu olarak görüyorsunuz. Siz kendinizi bir bilinç merkezi olarak bildiğiniz zaman da dünya bir zihin okyanusu olarak gözükür. Kendinizi gerçekten olduğunuz gibi bildiğinizde, dünyayı da kendiniz olarak bileceksiniz.

S: Bütün bunlar kulağa çok hoş geliyor fakat benim sorumu yanıtlamıyor. Dünyada neden bu kadar çok ıstırap var?

M: Eğer kenarda ve uzak durur, sadece gözlem yaparsanız ıstırap çekmeyeceksiniz. Dünyayı bir gösteri (şov), gerçekten de çok eğlendirici bir gösteri olarak göreceksiniz.

S: Oh, hayır! Bu ***lila*** kuramını istemiyorum. Istırap had safhada ve her yanı kaplıyor. Bu ıstırap manzarasıyla eğlenmek ne sapıkça bir şey! Bana ne kadar zalim bir Tanrı öneriyorsunuz.

M: Istırabın nedeni, algılayanın, kendisini algılananla özdeşleştirmesidir. Bundan arzu doğar, arzudan da sonuçları umursamayan kör eylem. Çevrenize bakın, göreceksiniz - ıstırap insanın eseridir.

S: İnsan eğer sadece kendi kederini yaratmış olsaydı, sizinle aynı görüşte olabilirdim. Fakat kendi çılgınlığı içinde o başkalarına da acı çektiriyor. Rüya gören biri kendi özel karabasanını görür ve ondan başkası acı çekmez. Fakat bu ne tür bir rüyadır ki başkalarının hayatlarını da mahveder.

M: Tarifler çok ve çelişkili. Gerçek basittir - her şey birdir, uyum ebedi yasadır, kimse acı çekmeye zorlanmaz. Ancak tarif ve izah etmeye çalıştığınız zaman söyleyecek söz bulamazsınız.

S: Hatırlıyorum, bir seferinde Ghandiji bana, Öz Varlık'ın şiddetsizlik *(ahimsa)* yasası ile bağımlı olmadığını söylüyordu. Öz, ifade vasıtalarını düzeltmek için onlara ıstırap yüklemekte özgürdür.

M: Dualite düzeyinde bu böyle olabilir ama gerçekte yalnızca kaynak vardır, kendisi karanlıktır ve her şeyi parlatır. İdrak edilmez, idrakin nedenidir. Hissedilmez, hissettirir. Düşünülemez ve düşüncenin nedenidir. Varlık değildir, varlıkları doğurur. O, devinimin değişmez ve devinmez zeminidir. Bir kez oraya ulaşırsanız, her yerde kendi evinizde olursunuz.

S: Eğer ben o isem, benim doğuşumun nedeni nedir?

M: Geçmişte doyurulmamış arzuların anısı enerjileri yakalar ve kendisini bir kişi olarak tezahür ettirir. Bu enerji şarjı tü-

kendiğinde, kişi ölür. Yerine getirilememiş arzular bir sonraki doğuma aktarılır. Beden ile özdeşleşme daima yeni, taze arzular yaratır ve bunların sonu gelmez, ta ki bağımlılık mekanizması açıkça görülünceye kadar. Özgürleştirecek olan açık ve berrak görüştür, çünkü arzunun neden ve sonuçları açıkça görülmedikçe onu terk edemezsiniz. Ben aynı kişi tekrar doğar demiyorum. O

temelli olarak ölür. Fakat onun anılarıyla birlikte, bu anıların içerdiği arzular ve korkular kalır. Bunlar yeni bir kişilik için enerji sağlarlar. Gerçek olan, bu işte rol almaz, fakat ona ışık vermek suretiyle bunu mümkün kılar.

S: Benim zorluğun şu: Görebildiğim kadarıyla her deneyim kendisinin gerçeğidir. Orada, deneyimlenmiş olarak duruyor. Onu sorgulamaya başladığım ve olay kime oluyor, gözlemci kimdir diye araştırdığım anda deneyim bitiyor ve inceleyebileceğim yalnızca onun anısı kalıyor. Yaşanan an'ı, şimdiyi bir türlü inceleyemiyorum. Farkındalığım geçmiş hakkında oluyor, şimdi hakkında değil, farkındalık halindeyken aslında şimdide değil, sadece geçmişte yaşıyorum. Şimdiki anın farkındalığı gerçekten mümkün olabilir mi?

M: Sizin tarif ettiğiniz kesinlikle farkındalık değildir, fakat sadece deneyim hakkında düşünmektir. Gerçek farkındalık *(samvid*)

saf bir tanıklık halidir, tanık olunan olay ile ilgili herhangi bir şey yapma girişimi olmaksızın. Sizin düşünceleriniz, duygularınız, sözleriniz ve eylemleriniz de olayın bir parçasını oluşturabilir. Siz tam bir anlayış ışığı ve berraklığı içinde tümüyle kayıtsız bir biçimde onu izlersiniz. Ne olup bittiğini tam ve doğru olarak anlarsınız, çünkü o sizi etkilememektedir. Bu soğuk bir çekimserlik tutumu gibi gözükebilir ama öyle değildir. Bir kez bu hal içine girdiğinizde, onun doğası her ne olursa olsun, onu seveceksiniz. Bu seçimsiz sevgi farkındalığın mihenk taşıdır. Eğer bu yoksa, siz yalnızca -bazı kişisel nedenlerle- ilgi göstermektesiniz demektir.

S: Acı ve haz oldukça, insan ilgilenmek zorunda.

M: İnsan bilinçli oldukça acı ve haz olacaktır. Siz acı ve hazla bilinç düzeyinde savaşamazsınız. Onların ötesine geçmek için bilincin ötesine geçmek zorundasınız ki bu da ancak bilince sizin içinizde değil, size vaki olan bir şey, dışta, yabancı, üstünüze konulmuş bir şey gözüyle baktığınızda mümkündür. Sonra birdenbire bilinçten kurtulursunuz, zorla içeriye giren herhangi bir şey olmadan gerçekten yalnız kalırsınız. Ve bu sizin gerçek halinizdir. Bilinç hali kaşıntı verici tahrişler gibidir, kaşıyıp yırtmanıza neden olur. Elbette bilincin içinden dışarı atlayarak çıkamazsınız, çünkü atlayıp çıkmak fikri de bilince dahildir. Fakat eğer bilincinize bir tür humma imişçesine, kabuğu içindeki bir civciv gibi kapalı kaldığınız bir kişisel humma gözüyle bakmayı öğrenirseniz, bu tutum, o kabuğu kıracak olan krize yol açacaktır.

S: Buda hayatın ıstırap olduğunu söyledi.

M: O **tüm bilinç halinin acı verici** olduğunu kastetmiş olmalı. Bu da apaçık.

S: Ve ölüm kurtuluş sunar mı?

M: Doğmuş olduğuna inanan kimse ölümden çok korkar. Öte yandan, kendini gerçekten bilen kimse için ölüm mutlu bir olaydır.

S: Hindu geleneği, ıstırabı kaderin getirdiğini söyler ve kader hak edilir. Muazzam felaketlere bakın, doğal ya da insan eseri, seller ve depremler, savaşlar ve devrimler. Herkesin, hakkında bir şey bilmediği günahının cezasını çektiğini düşünmeye cüret edebilir miyiz? Milyonlarca acı çeken insan, onlar hepsi haklı cezalara çarptırılan suçlular mıdır?

M: insanın sadece kendi günahları için mi acı çekmesi gerekir? Biz gerçekten ayrı ayrı varlıklar mıyız? Bu engin hayat okyanusunda biz başkalarının günahları için acı çekiyor ve kendi günahlarımız için başkalarına acı çektiriyoruz. Elbette ki denge yasası egemendir, hesaplar sonunda doğrulanır. Fakat hayat sürdükçe, biz birbirimizi derin biçimde etkileriz.

S: Evet, şairin dediği gibi "Hiçbir insan ada değildir."

M: Her deneyimin ardında Öz Varlık ve onun deneyime olan ilgisi vardır. Ona ister arzu deyin, ister sevgi - sözcüklerin önemi yoktur.

S: Istırabı arzulayabilir miyim? Kasıtlı olarak acı isteyebilir miyim? Kendisine bir kuş tüyü yatak yapan ve gece rahat bir uyku uyuyacağını düşünürken, rüyasında, bir karabasan içinde kendini oradan oraya atarak haykıran bir adam gibi değil miyim ben?

Kuşkusuz, karabasanları üreten neden sevgi değildir.

M: Bütün ıstırapların nedeni bencil ayrılıkçılık (tecrit etme), dar görüşlülük ve açgözlülüktür. Istırabın nedeni görüldüğü ve giderildiği zaman, ıstırap sona erer.

S: Ben kendi kederime yol açan nedenleri ortadan kaldırabilirim ama diğerleri ıstırap içinde kalacaklardır. **M:** Istırabı anlamak için acının ve hazzın ötesine geçmelisiniz. Sizin kendi arzu ve korkularınız, anlamanızı ve böylece başkalarına yardım etmenizi engelliyor. Gerçekte başkaları yoktur ve siz kendinize yardım etmekle başka herkese yardım etmiş olursunuz. Eğer insanların çektikleri acılar hakkında ciddiyseniz, sahip olduğunuz tek yardım aracını mükemmelleştirmelisiniz - kendinizi.

S: Siz benim bu dünyanın yaratıcısı, koruyucusu ve yok edicisi olduğumu, her yerde hazır, her şeyi bilen, her şeye kadir oldu-

ğumu sık sık söylüyorsunuz. Söyledikleriniz üzerinde düşündüğümde, kendi kendime: "Nasıl olur da benim dünyamda bu kadar çok kötülük bulunur?" diye soruyorum.

M: Kötülük yoktur, ıstırap yoktur; yaşama sevinci egemendir. Bakın nasıl her şey hayata sarılıyor, yaşam ne denli aziz.

S: Zihnimin perdesinde imajlar durmaksızın birbirini izliyor. Bende kalıcı hiçbir şey yok.

M: Kendinize daha iyi bir bakın. Perde orada - o değişmez. Işık devamlı parlar. Sadece ikisi arasındaki film sürekli hareket eder ve resimler görünür. Siz filme kader *(prarabdha)* diyebilirsiniz.

S: Kaderi ne yaratır?

M: Cahillik kaçınılmazlığın nedenidir.

S: Ne hakkındaki cahillik?

M: En başta kendi hakkınızdaki cahilliğiniz. Ayrıca, şeylerin gerçek doğası, onların nedenleri ve sonuçları hakkındaki cahillik.

Siz çevrenize anlamadan bakıyor ve görünenleri gerçek sanıyorsunuz. Dünyayı ve kendinizi bildiğinize inanıyorsunuz - fakat size biliyorum dedirten sizin cahilliğinizdir. Bilmediğinizi kabul ederek başlayın, oradan başlayın.

Dünyaya sizin cahilliğe bir son vermenizden daha çok yardımı olabilecek bir başka şey yoktur. O zaman dünyaya yardım için belli bir şey yapmanıza ihtiyaç olmaz. Sizin sadece varlığınız yardımdır, eylem olsun ya da olmasın.

S: Cahillik nasıl bilinecek? Cahilliği bilmek bilgi gerektirir.

M: Tamamen doğru. "Ben cahilim" itirafı bilginin şafağıdır. Cahil insan cahilliğinden habersizdir. Cahilliğin mevcut olmadığını söyleyebilirsiniz,

çünkü fark edildiği anda o artık yoktur. Bu nedenle, onu bilinçsizlik ya da körlük diye adlandırabilirsiniz.

Çevrenizde ve içinizde gördüğünüz her şey sizin bilmediğiniz ve anlamadığınızdır - bilmediğinizi ve anlamadığınızı dahi bilmeden. Bilmediğinizi ve anlamadığınızı bilmek gerçek bilgidir, alçak gönüllü bir kalbin bilgisidir.

S: Evet, İsa da "Ruhen yoksul olanlar mübarektir" demişti.

M: Bunu istediğiniz gibi ifade edin, gerçek şu ki bilgi ancak cehalet hakkındadır. Siz bilmediğinizi bilirsiniz.

S: Cahillik bir gün bitecek mi?

M: Bilmemenin ne kusuru var? Her şeyi bilmek ihtiyacında değilsiniz. Bilmeyi gereksindiğiniz kadarını bilmek yeter. Üst tarafı kendi başının çaresine bakar, nasıl baktığını siz bilmeden de. Önemli olan, bilinçaltınızın bilincinize karşı çalışmamasıdır. Yani bütün düzeyler arasında uyum ve bütünlük olmalıdır. Bilmek o denli önemli değil.

S: Söyledikleriniz psikolojik bakımdan doğru. Fakat iş başkalarını bilmeye, dünyayı bilmeye gelince benim bilmediğimi bilmemin bu konuda pek yararı olmaz.

M: Siz bir kez kendi içinizde bütünleşirseniz dıştaki bilgi size kendiliğinden akar. Hayatınızın her bir anında bilmeye ihtiyacınız olanı bilirsiniz. Evrensel zihnin okyanusu tüm bilgiyi içerir, istediğiniz anda elinizin altındadır. Çoğuna belki hiçbir zaman ihtiyacınız olmayabilir - fakat yine de o orada hazırdır.

Bilgi için böyle olduğu gibi güç için de böyledir. **Yapılmasının gerekli olduğunu hissettiğiniz her şey şaşmaz şekilde yerine gelir**. Hiç kuşkusuz Tanrı bu evreni yönetme işiyle ilgilenir, ama O'na biraz yardım edilmesinden de memnun olur. Yardımcı özverili ve de zeki ise evrenin bütün güçleri onun emrine amade olur.

S: Doğanın kör güçleri bile mi?

M: Kör güç yoktur. Bilinç güçtür. Neyin yapılması gerektiğinin farkında olun, o yapılacaktır. Yalnız uyanık ve sessiz kalın.

Varılacak yere ulaştığınız ve kendi gerçek doğanızı bildiğiniz zaman, mevcudiyetiniz herkes ve her şey için bir nimet ve hayır olacaktır. Siz bilmeyebilirsiniz, dünya da bilmeyebilir, ama yine de yardım ışıyarak yayılır. Dünyada öyle insanlar vardır ki, tüm devlet adamlarıyla hayırseverleri bir araya getirseniz hepsinden daha çok iyilikleri dokunur. Onlar herhangi bir niyet ve bilgi taşımaksızın ışık ve barış yayarlar. Mucizeler yarattıklarını başkaları onlara söylediklerinde onlar da şaşıp kalırlar. Ama hiçbir şeyi kendilerine mal etmedikleri gibi ne gururlanırlar ne de şöhret için hırs duyarlar. Onlar kendileri için bir şey istemezler, hatta başkalarına yardım sevincini bile; Tanrı'nın iyi olduğunu bilerek huzur ve barış halindedirler.

77 -"Ben" ve "Benimki" Yanlıs Fikirlerdir

Soran: Aileme, mal ve mülküme çok düşkünüm. Bu düşkünlüğümü nasıl yenebilirim?

Maharaj: Bu düşkünlük "beni" ve "benim" duygusu ile birlikte doğar. Bu sözcüklerin gerçek anlamlarını bulun, bütün ba-

ğımlılıklardan kurtulacaksınız. Sizin zaman içine yayılmış bir zihniniz var. Size art arda birçok şey olur ve anıları kalır. Bunda kötü bir şey yoktur. Sorun, geçmiş acıların ve hazların anıları -ki bunlar tüm organik hayat için esastır- davranışlara egemen olan refleksler olarak kaldıklarında baş gösterir. Bu refleks "Ben" şekline bürünür, zihni ve bedeni kendi amaçları doğrultusunda kullanır; bu amaç da, değişmez şekilde haz arayışı ve acıdan kaçıştır. Siz "ben"i (egoyu) olduğu haliyle, arzular ve korkular yumağı olarak ve "benimki" duygusunu da, acıdan kaçmak ve hazzı sağlamak amacıyla, her şeyi ve herkesi sahiplenme dürtüsü olarak tanıdığınız zaman göreceksiniz ki "ben" ve "benimki" gerçeğin içinde temeli bulunmayan sahte fikirlerdir. Zihin onları yaratmıştır. Ve onlar yaratıcılarına hükmederler -zihin onları gerçek olarak kabul ettiği sürece. Sorgulandıkları zaman kaybolup giderler.

"Ben" ve "benimki" kendi başlarına bir varlığa sahip olmadıklarından bir desteğe ihtiyaçları vardır. Onu da bedende bulurlar.

Beden onların nirengi noktaları olur. Siz "benim" kocam, "benim" çocuklarımdan söz ettiğiniz zaman, bedenin kocasını, bedenin çocuklarını kastetmiş oluyorsunuz. Beden olduğunuz fikrinden vazgeçin ve şu soruyla yüzleşin: Ben kimim? Derhal bir süreç harekete geçecek ve gerçeği geri getirecek, ya da daha doğrusu, zihni gerçeğe götürecek. Yalnız, korkmamalısınız.

S: Neden korkacağım?

M: Gerçeğin bilinmesi için "beni" ve "benimki" fikirleri gitmelidir. Eğer bırakırsanız giderler. O zaman sizin normal, doğal haliniz yeniden meydana çıkar ki onda siz ne bedensiniz ne zihin. Ve ne "beni" vardır ne "benim", fakat bütünüyle farklı bir varoluş hali. O saf varoluş farkındalığıdır; şu veya bu olmadan, belli ya da genel herhangi bir şey ile kendini özdeşleştirmeksizin.

Bilincin o saf ışığında hiçbir şey, hatta hiçbir şey fikri dahi yoktur. Yalnızca ışık vardır.

S: Sevdiğim insanlar var. Onlardan vazgeçmek zorunda mıyım?

M: Sadece onlara el koymayı, yapışmayı, dayanmayı bırakın. Gerisi onlara kalmıştır. Size olan ilgilerini yitirebilirler ya da yitirmeyebilirler.

S: Nasıl olur, onlar bana ait değil midirler?

M: Onlar size değil, sizin bedeninize aittirler. Yahut daha iyisi, sizin olmayan hiçbir şey yoktur.

S: Peki ya mal ve mülküm?

M: Artık "benim" yoksa, sahip olduklarınız nerede kalır?

S: Lütfen söyleyin bana, "ben"i kaybetmekle her şeyi kaybetmek zorunda mıyım?

M: Kaybedebilirsiniz ya da kaybetmeyebilirsiniz. Size göre hepsi bir olacaktır. Sizin kaybınız bir başkasının kazancı olacak. Buna aldırmayacaksınız.

S: Aldırmayacak olursam her şeyi kaybederim!

M: Hiçbir şeyiniz olmayınca, hiç sorununuz kalmaz.

S: Hayatta kalma sorunuyla baş başa kalırım.

M: O bedenin sorunudur ve o yiyerek içerek ve uyuyarak bunu çözecektir. Herkes için yeterince vardır, herkes paylaşırsa.

S: Toplumumuz kapma, ele geçirme esasına dayanır, paylaşma değil.

M: Paylaşarak onu değiştireceksiniz.

S: Ben pek paylaşma isteği duymuyorum; bununla birlikte, benden vergi kesiliyor.

M: Bu, gönülden paylaşmak ile aynı şey değildir. Toplum zorunlu davranışlarla düzeltilemez. O, gönülde bir değişimi gerektirir.

Şunu anlayın ki hiçbir şey sizin malınız değildir ve her şey herkese aittir. Ancak o zaman toplum değişebilir.

S: Bir insanın anlaması dünyayı pek fazla değiştirmeyecektir.

M: içinde yaşadığınız dünya, derin biçimde etkilenecektir. O ışıyan, iletişim kuran, çoğalan ve yayılan sağlıklı ve mutlu bir dünya olacak. Samimi bir kalbin gücü muazzamdır.

S: Lütfen daha anlatın bize.

M: Konuşmak benim hobim değildir. Benim konuşup konuşmamam, içinde bulunulan durumun bir kısmıdır ve bu bana bağlı değildir. Konuşmamı gerektiren bir durum ortaya çıktığında, konuştuğumu işitirim. Benim için hepsi birdir. Konuş- sam da konuşmasam da oluş halimin ışığı ve sevgisi bundan etkilenmez ve onlar benim kontrolüm altında değildirler. Onlar

vardır ve onların varlığını bilirim. Bir sevinçli farkındalık hali vardır ama bir sevinçli kimse yoktur. Elbette bir kimlik duygusu vardır, fakat o anıların bıraktığı izlerden oluşmuş bir kimliktir, aynen, sabit duran perde üzerinde art arda geçen görüntülerin kimliği gibi. Işık ve perde olmazsa, film de olamaz. Filmin perde üzerinde ışık oyunu olduğunu bilmek filmin gerçek olduğu fikrinden kurtuluşu sağlar. Bütün yapmanız gereken, sizin öz varlığınızı sevdiğinizi ve öz varlığınızın da sizi sevdiğini anlamaktır. Ve "Ben-im (var olanım)" duygusu da her ikiniz arasındaki bağlantı halkası ve görünüşteki farklılığa rağmen aynılık işaretidir. "Ben-im"

duygusuna, iç ve dış, gerçek ve görüntü arasındaki sevgi işareti olarak bakın. Nasıl ki rüyada, size "Ben rüya gördüm"

diyebilmenize olanak veren "Ben" duygusu dışında her şey farklı ise, "Ben-im" duygusu da sizin "Ben yeniden kendimim"

diyebilmenize olanak verir. Ben bir şey yapmam ve bana bir şey yapılmaz. Ben neysem o'yum ve beni hiçbir şey etkileyemez. Ben her şeye bağlı, tabi gibi görünürüm, ama aslında her şey bana tabi, bana bağlıdır.

S: Bir şey yapmadığınızı nasıl söyleyebiliyorsunuz? Benimle konuşmuyor musunuz?

M: Ben konuştuğum hissini taşımıyorum. Bir konuşma sürüp gidiyor, hepsi bu kadar.

S: Ben konuşuyorum.

M: Öyle mi? Siz kendinizi konuşur olarak işitiyorsunuz ve ben konuşuyorum diyorsunuz.

S: Herkes "ben çalışıyorum, ben geliyorum, ben gidiyorum" der.

M: Lisanınızdaki konuşmalara bir itirazım yok fakat onlar gerçeği çarpıtır ve tahrip ederler. Gerçeğe daha uygun bir söyleyiş tarzı şu olabilir: "Bir konuşma, çalışma, geliş, gidiş oluyor." Çünkü bir şeyin olması için tüm evrenin ona denk düşmesi, uygun zemini vermesi gerekir. Özel bir şeyin bir olaya yol açabileceğine inanmak yanlıştır. Her neden evrenseldir.

Bedeninizin yaratılışında ve yaşamını sürdürmesinde tüm evrenin katkısı olmasaydı o var olamazdı. Ben her şeyin nasıl ise öyle olduğunun tamamen farkındayım, çünkü dünya nasıl ise öyledir. Olayların akışını etkilemek için dünyaya yeni bir faktör getirmek zorundayım ki böyle bir faktör ancak bende odaklanan sevgi ve anlayış gücü olabilir.

Beden doğduğunda ona pek çok şey olur ve siz de bunların içinde rol alırsınız, çünkü bedeninizi kendiniz olarak kabul edersiniz.

Siz sinemada hep koltuğunda oturduğunu ve filmin de ışık oyunundan başka bir şey olmadığını çok iyi bildiği halde o film ile birlikte ağlayan, gülen adama benzersiniz. Bu büyüyü bozmak için dikkati sinema perdesinden kendinize çevirmek yeter. Beden öldüğü zaman, şimdi yaşamakta olduğunuz hayat türü -fiziksel ve zihinsel olayların birbirini art arda izleyişleri- sona erer. O

şimdi, bedenin ölümünü beklemeden de sona erebilir - dikkati Öz Varlık üzerine çevirmek ve orada tutmak yeter. **Her şey, sanki her şeyi yaratıp hareket ettiren gizemli bir güç varmışçasına cereyan eder. Siz, hareket ettiren değil, sadece gözlemleyen** olduğunuzu idrak edin, o zaman huzur bulacaksınız.

S: O güç benden ayrı mıdır?

M: Elbette hayır. Fakat siz sakin ve tarafsız bir gözlemci olmakla başlamalısınız. Ancak o zaman tüm varlığınızı, evrensel aşık ve aktör olarak idrak edebilirsiniz. Siz belli bir kişiliğin kahır ağları içinde hapsolmuş kaldıkça, onun ötesindeki hiçbir şeyi göremezsiniz. Fakat en sonunda görmeye başlayacaksınız ki siz ne kısmi ne evrenselsiniz, ikisinden de ötesiniz. Bir kalemin minicik ucu nasıl sayısız resim çizebilirse, öylece, farkındalığın boyutsuz noktası da koskoca evrenin içeriğini çizer. Siz işte o noktayı bulun ve özgür olun.

S: Bu dünyayı hangi şeyden yaratırım?

M: Kendi anılarınızdan. Bir yaratıcı olarak, kendinizden habersiz olduğunuz sürece dünyanız sınırlı ve tekrarlanan bir dünyadır.

Geçmişinizle özdeşleşmenin ötesine geçtiğinizde yeni bir uyum ve güzellik dünyası yaratmakta özgürsünüz. Veya olmanın ve olmamanın da ötesinde kalabilirsiniz.

S: Anılarımı terk edersem bende ne kalır?

M: Hiçbir şey kalmaz.

S: Bu beni korkutur.

M: Sizin korkunuz, özgürlüğü ve onun hayırlarını tanıyıncaya kadar sürecek. Bedeni tanımak, tanımlamak ve ona rehberlik etmek üzere bazı anılara elbette ihtiyaç olur ve böyle anılar kalırlar, fakat bedene olan düşkünlük kalmayacak; o artık arzunun ve korkunun zemini olmaktan çıkacak. Bütün bunları anlamak ve uygulamak o kadar zor değil, ilgilenmeniz şarttır, ilgi olmadıkça hiçbir şey yapılamaz.

Bağımlılıkların bir arada tuttuğu bir anılar yumağı olduğunuzu görerek onun dışına çıkın ve dışarıdan bakın. Belki ilk kez olarak, anı olmayan bir şeyi algılayabilirsiniz. Siz, işi ve ilişkileriyle meşgul Bay Falanca olmayı bırakırsınız. Sonunda huzur bulursunuz, idrak edersiniz ki dünya hiçbir zaman kusurlu olmamıştır - yanlışlık sadece sizdeymiş ve şimdi hepsi geçmiştir. Bir daha asla cahillikten doğan arzuların ağına düşmezsiniz.

78 -Tüm Bilgi Cahilliktir

Soran: Gerçeğe-varış tarzınızı bize anlatabilir misiniz?

Maharaj: Benim durumumda bu her nasılsa çok basit ve kolaydı. Gurum ölmeden önce bana dedi ki: " **Sen En Yüce Gerçek'sin**.

Sözlerimden kuşku duyma, bana inanmazlık etme. Sana doğruyu söylüyorum - ona göre davran." Onun sözlerini unutmadım ve unutmamakla - gerçeğe vardım.

S: Fakat tam olarak ne yapıyordunuz?

M: Özel bir şey değil. Hayatımı yaşadım, ticaretimi sürdürdüm, aileme baktım ve bütün serbest zamanımda Gurum'u ve onun sözlerini hatırladım.

O kısa bir zaman sonra öldü ve başvurmak için bende sadece anıları kaldı. Bu da yeterliydi.

S: Bu herhalde Gurunuz'un himmeti ve gücü ile oldu.

M: Onun sözleri doğruydu. Ve gerçekleştiler. Doğru sözler daima gerçekleşirler. Gurum hiçbir şey yapmadı; onun sözleri iş

gördü, çünkü doğruydular. Her ne yaptıysam, içimden gelerek oldu, sorulmadan ve beklenmeden.

S: Guru bu işin içinde yer almadan, bir süreci mi başlatmış oldu?

M: Bunu istediğiniz şekilde ifade edebilirsiniz. Olaylar oldukları gibidirler - niçin ve nasıl olduğunu kim söyleyebilir? Ben kasıtlı olarak bir şey yapmış değilim. Oluruna bırakma, yalnız olma, içe yönelme arzusu - hepsi kendiliğinden geldi.

S: Herhangi bir çaba harcadınız mı?

M: Hiç. İster inanın, ister inanmayın, hatta gerçeğe varma endişesinde bile değildim. O bana En Yüce olduğumu söyledi ve sonra öldü. Ona inanmazlık etmek mümkün değildi. Gerisi kendiliğinden geldi. Değişmekte olduğumu fark ettim, hepsi bu kadar. Şu bir gerçek ki hayretler içinde kalmıştım. Fakat onun sözlerini gerçeklemek, doğrulamak arzusu içimde yükseldi. Onun yalan söylemesinin olanaksız olduğundan öylesine emindim ve öyle hissediyordum ki ya onun sözlerinin anlamını tümüyle idrak edecek ya da ölecektim. Kendimi çok kararlı hissediyor fakat ne yapacağımı bilemiyordum. Onu ve onun bana verdiği güvenceyi düşünerek, hiç tartışmadan sadece bana söylediklerini hatırlayarak saatler geçiriyordum.

S: Sonra size ne oldu? En Yüce olduğunuzu nasıl bildiniz?

M: Kimse gelip bana söylemedi. Bana içimden de söylenmedi. Aslında, sadece başlangıçta, çaba gösterirken, birtakım deneyimlerden geçiyordum, ışıklar görmek, sesler işitmek, tanrılar ve tanrıçalarla karşılaşıp onlarla konuşmak gibi. Bir kere Gürüm bana: "Sen En Yüce Gerçeksin" demişti. Vizyonlar görüşüm, translara girişim bitti, çok sessiz ve çok basit oldum.

Gitgide daha az arzu duyar, daha az bilir buldum kendimi, ta ki bir günü çok büyük bir şaşkınlık içinde, "bir şey bilmiyorum, bir şey istemiyorum"

dediğimi işitinceye kadar.

S: Siz samimi olarak arzudan ve bilgiden kurtulmuş muydunuz, yoksa Gurunuz'un size vermiş olduğu ***gnani*** imajına uygun bir kişiliğe mi bürünmüştünüz?

M: Bana herhangi bir imaj verilmemişti, bende de yoktu. Gürüm bana ne beklemem gerektiğini asla söylemedi.

S: Size daha birçok şey olabilir. Yolculuğun sonunda mısınız?

M: Bir yolculuk olmadı. Ben her zamanki ben oldum.

S: Ulaşmanız gerektiği söylenen En Yüce Gerçek neydi?

M: Yanılgıdan arındım, o kadar. Bir dünya yaratıp onu varlıklarla dolduruyordum - artık bunu yapmıyorum.

S: O zaman, nerede yaşıyorsunuz?

M: Olmanın ve olmamanın ötesindeki boşlukta (hiçlikte), bilincin ötesinde. Boşluk aynı zamanda dopdoludur, bana acımayın. Bu bir insanın: "Ben işimi yaptım, başka yapılacak bir şey kalmadı" demesine benzer.

S: Gerçeğe varışınıza bir tarih veriyorsunuz. Bu demektir ki o tarihte size bir şey olmuş. Ne oldu?

M: Zihin olaylar üretmeyi durdurdu. O çok eskilerden gelme, kesintisiz arayış durdu - hiçbir şey istemiyor, hiçbir şey bek-lemiyordum - hiçbir şeyi kendime ait saymıyordum. Uğrunda uğraş verecek bir "Ben" kalmamıştı. Hatta yalın "Ben-im (var olanım) bile solup kaybolmaya yüz tuttu. Farkına vardığım diğer şey de alışılmış kesin kanılarımı kaybedişim idi. Daha önceleri birçok şeyden emindim. Şimdi ise hiçbir şeyden emin değilim. Fakat hissediyorum ki bilmemek ile hiçbir şey kaybetmiş olmadım, çünkü bütün bilgim yanlıştı. Benim bu bilmeyişim, aslında, tüm bilginin cahillik olduğu, "Ben bilmiyorum" beyanının zihnin yapabileceği tek gerçek beyan

olduğu bilgi- siydi. Şu "Ben doğdum" fikrini alalım. Siz onu doğru kabul edebilirsiniz, doğru değildir. Siz asla doğmadınız ve asla ölmeyeceksiniz. Doğmuş olan ve ölecek olan o fikirdir, siz değil. Kendinizi onunla özdeşleştirmeniz yüzünden siz ölümlü oldunuz. Bir sinemada nasıl her şey ışık ise, öylece bilinç de uçsuz bucaksız dünya haline gelir. Yakından bakın, göreceksiniz ki bütün isimler ve şekiller bilinç okyanusu içinde gelip geçici dalgalardan başka bir şey değildirler; sadece bilincin varlığından söz etmek mümkündür, yoksa ona ait değişimlerden değil.

Bilincin sonsuzluğunda bir ışık belirir, minicik bir nokta halinde, bir kâğıt üzerine yazı yazan bir kalemin sivri ucu gibi hızla hareket ederek şekiller, düşünceler ve duygular, kavramlar ve fikirler çizer. İz bırakan mürekkep, bellektir. Siz o küçük noktasınız ve sizin devinimlerinizle dünya her an yeni- den-yaratılır. Devinmeyi kesin, dünya da olmayacak, içinize bakın, göreceksiniz ki o ışık noktası, muazzam ışığın bedende "Ben-im" duygusu halindeki yansımasıdır. Sadece ışık vardır, diğer her şey görünümdür.

S: Işığı biliyor musunuz? Onu gördünüz mü?

M: O zihne karanlık gibi görünür. O ancak yansımalarıyla bilinir. Gün ışığında her şey görünür - gün ışığından gayrı.

S: Zihinlerimizin benzer olduğunu mu anlamam gerekiyor?

M: Bu nasıl olabilir? Sizin, anılarla örülmüş, korkular ve arzularla bir arada tutulan kendi özel zihniniz var. Benim kendime ait bir zihnim yok; bilmek ihtiyacında olduğumu evren önüme getirir, ihtiyacım olan besini sağladığı gibi.

S: Bilmek istediğiniz her şeyi bilir misiniz?

M: Bilmek istediğim bir şey yoktur. Fakat bir şeyi bilmeye ihtiyacım olduğunda onu bilirim.

S: Bu bilgi size içinizden mi yoksa dıştan mı gelir?

M: Soru uygun değil. Benim içim dışta, dışım içtedir. Gerekli bilgiyi sizden de alabilirim, ama siz benden ayrı değilsiniz.

S: ***Turiya,*** o sözü edildiğini duyduğumuz dördüncü hal nedir?

M: Dünyayı çizen o ışık noktası olmak ***turiya'dır.*** Işığın kendisi olmak ***turiyatita'*** dır. Fakat gerçek öylesine yakınken bu isimlere ne gerek var?

S: Sizin durumunuzda herhangi bir ilerleme var mı? Dünkü siz ile bugünkü sizi karşılaştırdığınızda, kendinizi değişir, ilerler görüyor musunuz? Gerçekle ilgili vizyonunuz genişlik ve derinlik bakımından büyüyor mu?

M: Gerçek değişmez, devinmez ama yine de sonu olmayan bir devinim içindedir. O güçlü bir ırmak gibidir -akar ama yine de oradadır- ebediyen. Akan, yatağıyla, kıyılarıyla ırmak değildir, fakat onun suyudur. İşte aynı şekilde, ***sattva guna*** (**evrensel uyum**), ***tamas*** ve ***rajas*** (**karanlık ve umutsuzluk güçleri**)'a karşı oyunlarını oynar. ***Sattva'*** da daima **değişim** ve gelişim vardır,

rajas' ta değişim ve gerileme; ***tamas*** ise kaosu temsil eder. Bu üç Guna ebediyen birbirlerine karşı faaldirler - bu bir olgudur ve bir olgu ile kavga olmaz.

S: Her zaman ***tamas*** ile donuklaşmak ve ***rajas*** ile çaresizliğe düşmek zorunda mıyım? ***Sattva*** ne oluyor?

M: ***Sattva*** sizin gerçek doğanızın ışığıdır. Siz onu her zaman zihnin ve onun birçok dünyasının ötesinde bulursunuz. Fakat eğer bir dünya isterseniz, özde bir ve görünüşte farklı, birbirinden ayrılması mümkün olmayan üç Guna'yı da (madde-enerji-hayat) kabul etmek zorundasınız. Onlar birbirleriyle karışarak akarlar - bilinçte. Zaman ve uzayda ebedi bir akış vardır, doğum ve yine ölüm, ilerleme, gerileme, yeniden ilerleme, tekrar gerileme - görünüşte başlangıcı ve sonu olmayan. Gerçeğe gelince, o zamansız, değişmez, bedensiz, zihinsiz bir farkındalık hali olduğundan, mutluluktur.

S: Anlıyorum ki size göre her şey bir bilinç halidir. Dünya birçok nesneyle dolu - bir kum tanesi bir nesnedir, bir gezegen bir nesnedir. Onların bilinç ile ilişkisi nedir?

M: Bilincin ulaşamadığı yerde madde başlar. Bir nesne, bizim anlamamış olduğumuz bir varlık formudur. O değişmez, hep aynıdır, orada kendi başınaymış gibi görünür - uzak, yabancı bir şey. Kuşkusuz, o evrensel bilinç ***(chit)*** içindedir fakat görünüşteki değişmezliğinden dolayı dıştaymış gibi durur. Nesnelerin temeli bellektedir - bellek olmasaydı tanıma olmazdı. Yaratma -

düşünme (inceleme) - reddetme: ***Brahma - Vishnu - Shiva:*** Ebedi süreç budur. Bütün her şey bununla yönetilir.

S: Bir kaçış yolu yok mudur?

M: Ben kaçış yolunu göstermekten başka bir şey yapmıyorum. Bir'in Üç'ü içerdiğini ve sizin de Bir olduğunuzu anladığınız zaman dünya sürecinden kurtulacaksınız.

S: O zaman bilincime ne olur?

M: Yaratma aşamasından sonra, inceleme ve düşünme aşaması gelir. Ve sonunda terk etme ve unutma aşaması. Bilinç kalır fakat belirti göstermeyen (gizli), sakin, devinimsiz bir halde.

S: Kimlik hali kalır mı?

M: Kimlik hali gerçeğin özünde mevcuttur ve asla silinmez. Fakat kimlik ne geçici olan kişiliktir ***(vyakti),*** ne de karma-ilebağımlı birey ***(uyakta).*** Bütün sahte kimlikler saf dışı edildiklerinde, geriye kalan saf bilinçtir; olan ve olabilecek olan her şey olma duygusu. Bilinç başta saf, sonda yine saftır. O ikisi arasında, yaradılışın kökeninde bulunan imgeleme bulaşmıştır ona. Bilinç her zaman aynı kalır. Onu olduğu hali ile bilmek, gerçeğe varmak ve ebedi huzur demektir.

S: "Ben-im" duygusu gerçek mi, değil mi?

M: Her ikisi de. "Ben buyum, ben şuyum" dediğiniz zaman gerçek değildir. "Ben şu değilim, ben bu değilim" anlamında kullanıyorsak gerçektir.

Bilen bilinenle birlikte gelir ve gider, geçicidir. Fakat bilmediğini bilen, bellekten ve beklentiden kurtulmuş olan, ebedidir.

S: "Ben-im" tanığın kendisi midir, yoksa onlar ayrı mıdır?

M: Biri olmazsa diğeri de olmaz. Ama onlar bir değildirler. Onlar çiçek ile rengi gibidirler. Çiçek olmazsa, rengi de yoktur. Renk olmazsa, çiçek de görünmez olarak kalır. Ötede ışık vardır ki o çiçekle temas ettiğinde rengi yaratır. Şunu idrak edin ki, sizin gerçek doğanız bu saf ışıktandır ve algılanan ile algılayan birlikte gelir ve giderler. Her ikisini de mümkün kılan, ama her ikisi de olmayan, sizin gerçek varlığınızdır ve o "bu" ya da "şu" olmayıp, olmanın ve olmamanın saf farkındalığıdır. Farkındalık kendi üstüne döndüğü zaman, bu "bilmeme" duygusudur. O dışa döndüğü zaman "bilinebilir" olanlar varlık kazanırlar. "Kendimi biliyorum" demek terim olarak çelişkilidir, çünkü bilinen "kendim" (öz varlığım) olamaz.

S: Öz Varlık eğer sonsuza dek bilinmez olan ise, kendini-idrakle bilinen, idrak edilen nedir?

M: Bilinenin "ben" ya da "benim" olamayacağımı bilmek, özgürleşmek için yeterlidir. Kendini bir anılar ve alışkanlıklar dizisiyle özdeşleştirmekten kurtuluş, erişilecek sonsuz varoluş aşamaları karşısındaki şaşkınlık ve hayranlık hali, onun tükenmez yaratıcılığı ve mutlak aşkınlığı, her bilinç şeklinin geçici ve hayali olduğunu bilmekten doğan mutlak korkusuzluk - hepsi, derin ve tükenmez olan bir kaynaktan gelir. Kaynağı kaynak olarak, görünüşü de görünüş olarak ve kendini yalnızca kaynak olarak görmek, kendini-bilmektir.

S: Tanık hangi taraftadır? O hakiki midir, değil midir?

M: Hiç kimse "Ben tanığım" diyemez. "Ben-im"e daima tanıklık edilir. Tutkusuz, tarafsız farkındalık hali tanık-bilinç'tir, "ayna-zihin"dir. O nesnesi ile birlikte görünür ve kaybolur ve o nedenle tamamen gerçek, hakiki değildir. Ama nesnesi her ne olursa olsun, o aynı kalır, bu yüzden de o aynı zamanda gerçektir. O hem gerçek olana, hem gerçek olmayana katılır, bu nedenle, ikisi arasında bir köprüdür.

S: Eğer her şey yalnızca "Ben-im"e vaki oluyorsa, eğer "Benim" bilinen, bilen ve bilginin kendisi ise, tanık ne yapar? O ne işe yarar?

M: O bir şey yapmaz ve herhangi bir işe yaramaz.

S: Öyleyse neden ondan söz ediyoruz?

M: Çünkü o vardır. Köprü yalnızca bir tek işe yarar - üstünden geçmeye. Siz bir köprü üstüne evler inşa etmezsiniz. "Benim"

nesnelere bakar, tanık ise onların gerçeğini görür. Onları oldukları gibi görür - geçici ve gerçek olmayan. "Ben değilim", "benim değildir" demek tanığın görevidir.

S: O, tezahür etmemiş olanı ***(nirguna)*** temsil eden tezahür etmiş olan ***(saguna)*** mıdır?

M: Tezahür etmemiş olan temsil edilemez? Tezahür etmiş olan hiçbir şey, tezahür etmemiş olanı temsil edemez.

S: Öyleyse ondan niçin söz ediyorsunuz?

M: Çünkü o benim doğum yerimdir.

79 -Kisi, Tanık ve En Yüce

Soran: Ardımızda uzun bir ilaç kullanım tarihi var, çoğunlukla bilinç-genişletici türden ilaçlar. Onlar bize -üstün ve düşük- başka bilinç hallerine ait deneyimleri yaşattılar; ve aynı zamanda ilaçlara güvenilemeyeceğine de kanaat getirdik. En küçük kusurları, geçici oluşları; en büyük kusurları ise organizma ve kişilik üzerindeki yıkıcı etkileri. Bilinç geliştirmek ve aşkın bilinç haline ulaşmak için daha iyi yollar arayışı içindeyiz. Arayışlarımızın meyveleri bizlerle kalsın ve (solgun anılara ve çaresiz pişmanlıklara dönüşeceğine) hayatlarımızı zenginleşirsin istiyoruz. Spiritüel sözcüğüyle eğer kendini inceleme ve geliştirmeyi kastediyorsak, Hindistan'a geliş amacımız kesinlikle spiritüeldir. Happy-hippy dönemimiz gerilerde kaldı; şimdi ciddiyiz ve durmuyoruz.

Bulunacak bir gerçeğin olduğunu biliyoruz, fakat onu nasıl bilip, ona nasıl tutunacağımızı bilmiyoruz. İkna edilmeye değil, rehberliğe ihtiyacımız var. Bize yardım edebilir misiniz?

Maharaj: Yardıma değil, yalnızca öğüde ihtiyacınız var. Aradığınız zaten içinizdedir. Gerçeği görmek, insanın aynada yü-

zünü görmesi kadar basittir. Yalnız ayna temiz ve doğru olmalı. Gerçeği yansıtmak için, sakin, arzular ve korkularla çarpı-

tılmamış, fikirlerle ve kanılarla bağımlı olmayan, her düzeyde berrak bir zihne ihtiyaç vardır. Berrak ve sakin olun - uyanık, tutkusuz ve tarafsız; o zaman her şey kendiliğinden olacaktır.

S: Siz gerçeğe varmadan önce zihninizi berraklaştırmanız ve yatıştırmanız gerekti. Bunu nasıl yaptınız?

M: Bir şey yapmadım. O oluverdi. Ben ailemin ihtiyaçlarını karşılayarak hayatımı yaşadım. Bunu Gurum da yapmadı. Onun söylemiş olduğu gibi oluverdi.

S: Şeyler kendiliğinden olmaz. Her şeyin bir nedeni vardır.

M: Olan her şey olan her şeyin nedenidir. Nedenler sayısızdır, tek neden fikri bir illüzyondur.

S: Bazı özel şeyler yapıyor olmalısınız – meditasyon ya da Yoga gibi. Gerçeğe-varışın kendi kendine olduğunu nasıl söylersiniz?

M: Hiçbir özel şey yapmadım. Sadece hayatımı yaşadım. Başlangıçta "Ben-im" duygusuna biraz dikkat ve zaman veriyordum, fakat ancak başlangıçta. Gurum'un söylediği gibi içe baktım ve gerçeği orada buldum. Öğretmenimin sözleri yerini bulmuştu.

Öyleyse? Demek ki o beni, benim kendimi bildiğimden daha iyi biliyordu, hepsi bu. Niçin nedenler aramalı? Bu tümüyle bir süreçtir. Siz onu zaman içinde bir şeylere ayırıp, ondan sonra da nedenler araştırmak eğilimindesiniz.

S: Şimdiki işiniz nedir? Ne yapıyorsunuz?

M: Siz yapmak ile olmanın aynı olduğunu hayal ediyorsunuz. Öyle değildir. Zihin ve beden devinir, değişir ve başka zihinlerin ve bedenlerin devinmesine ve değişmesine neden olurlar ve buna "yapmak", "eylem" denir. Yeni eylemler yaratmak eylemin doğasında vardır, tıpkı ateşin yakarak devam etmesi gibi. Ben ne eylem yaparım, ne de başkalarının eylem yapmalarına neden olurum. Olup bitenlerin zaman-ötesi bir farkındalığı içindeyim.

S: Zihninizde mi yoksa başka zihinlerde mi?

M: Yalnız bir tek zihin vardır, fikirlerle kaynaşıp uğuldayan, "ben şuyum, ben buyum, bu benim, o benim" diye. Ben zihin değilim, hiç olmadım, olmayacağım da.

S: Zihin nasıl oluştu?

M: Dünya, madde, enerji ve zekâdan oluşmuştur. Onlar kendilerini birçok şekilde tezahür ettirirler. Arzu ve imgeleme dünyayı yaratır, zekâ ise ikisini bağdaştırarak bir uyum ve barış duygusuna neden olur. Bana göre, bütün bunlar olur; ben farkındayım ama etkilenmem.

S: Hem farkında, hem de etkilenmemiş olamazsınız. Terimlerde bir çelişki var. Algılama, değişimdir. Bir duyumu bir kez al-gılarsanız, bellek sizin bir önceki hale dönmenize izin vermez.

M: Evet, belleğe eklenen bir şey kolayca silinemez. Fakat bu elbette ki yapılabilir ve aslında ben bunu her zaman yapmaktayım.

Uçan bir kuş gibi hiç ayak izi bırakmam.

S: Tanık bir isme ve bir şekle sahip midir, yoksa bunların ötesinde midir?

M: Tanık sadece bir farkındalık noktasıdır. Onun adı ve şekli yoktur. O güneşin bir çiğ tanesi içindeki yansıması gibidir. Çiğ

tanesinin adı ve şekli vardır, fakat küçük ışık noktasına neden olan şey güneştir. Çiğ damlasının berraklığı ve düzgünlüğü gerekli bir koşuldur fakat

kendi başına yeterli değildir. Onun gibi, gerçeğin zihinde yansıması için zihnin berraklığı ve sessizliği gereklidir, fakat bunlar kendi başlarına yeterli değildirler. Onun ötesinde, bir gerçeğin olması zorunludur. Çünkü gerçek zamanla bağımlı olmaksızın hazır bulunmaktadır. Mesele, gerekli koşullardır.

S: Zihnin berrak ve sessiz olmasına rağmen yansıma görünmemesi mümkün müdür?

M: Dikkate alınması gereken kader vardır. Bilinç-dışı kaderin pençesindedir, o gerçekten kaderdir, insan beklemek zorunda olabilir. Fakat kaderin eli her ne kadar ağır da olsa, o sabırla ve ego kontrolüyle kaldırılabilir. Dürüstlük ve arınmışlık engelleri kaldırır ve gerçeğin vizyonu zihinde belirir.

S: Ego kontrolü nasıl kazanılır? Benim zihnim çok zayıf.

M: önce siz olduğunuzu sandığınız kişi olmadığınızı anlayın. Olduğunuzu sandığınız şey sadece telkin ya da imgelemedir. Sizin ana ve babanız yoktur, doğmadınız ve ölmeyeceksiniz. Ya size böyle söylediğim zaman bana güvenin ya da inceleme ve

araştırmalarla ona kendiniz ulaşın. Tam inanç yolu hızlıdır, diğeri ise yavaş fakat kararlıdır. Her ikisi de eylem içinde de-nenmelidir. Eyleminiz doğru olduğuna inandığınız yolda olsun - gerçeğe giden yol budur.

S: Gerçeği hak etmek ile kader bir ve aynı mıdır?

M: Evet, ikisi de bilinç-dışıdır, bilinçli liyakat boş gösteridir. Bilinç daima engeller hakkındadır; engeller olmayınca, onun ötesine geçilir.

S: Beden olmadığım anlayışı bana ego kontrolü için gerekli gücü verecek mi?

M: Siz ne zihin ne de beden olduğunuzu bildiğiniz zaman, onların hükmü altında kalmayacaksınız. Gerçeği takip edeceksiniz, o sizi nereye götürürse götürsün; yapılması gerekeni yapacaksınız, ödenmesi gereken bedel ne olursa olsun.

S: Kendimi-idrak için eylem esas mıdır?

M: idrak için anlayış esastır. Eylem sadece rastlantısaldır. Sağlam bir anlayışa sahip bir insan eylemden sakınmaz. Eylem gerçeğin sınanmasıdır.

S: Sınamalar gerekli midir?

M: Eğer kendinizi her zaman sınamazsanız, gerçek ile hayali ayırt edemezsiniz. Gözlem ve sıkı bir muhakeme (usa vurma) bir ölçüde yardımcı olabilir, ama gerçek paradoksaldır (mantığa aykırı gözükebilir). Siz, düşüncelerinizi ve duygularınızı, sözlerinizi ve eylemlerinizi yakından izlemedikçe ve nedenini ve nasılını bilmeden sizde meydana gelen değişimlere hayretle bakmadıkça, gerçeğe vardığınızı nasıl söyleyebileceksiniz? Aslında onların öylesine şaşırtıcı olmalarından dolayı, gerçek olduklarını bilirsiniz.

Önceden görülen ve beklenenler pek seyrek olarak gerçektirler.

S: Bir "kişi" nasıl meydana gelir?

M: Nasıl bir beden ışığın yolunu kestiğinde gölge görünürse, öylece, saf "öz (kendini) farkındalık" hali de "ben-bedenim" fikriyle engellendiği zaman "kişi" ortaya çıkar. Gölge nasıl çevrenin hal ve şekline göre biçim ve pozisyon değiştirirse, bir kişi de kaderin çizgisi uyarınca sevinçli ve kederli, rahat ve didinmede, bulan ve kaybeden gibi görünür. Beden artık kalmadığında, kişi de geri dönmemek üzere tamamen kaybolur, yalnız tanık kalır ve Büyük Bilinmeyen.

Tanık "Ben bilirim" diyendir. Kişi "Ben yaparım" diyen. Şimdi, "Ben bilirim" demek yanlış sayılamaz - o sadece sınırlıdır. Fakat

"Ben yaparım" demek, tamamen yanlıştır. Çünkü yapan biri yoktur; her şey kendiliğinden olur, yapanın ben olduğum fikri de dâhil.

S: O zaman eylem nedir?

M: Evren eylemle, faaliyetle doludur, fakat aktör yoktur. Özdeşleşme nedeniyle kendisini eylemde bulunur sanan sayısız kişi vardır; fakat bu

eylem dünyasının ***(mahadakash)*** her şeye bağlı ve her şeyi etkileyen tek bir bütün olduğu gerçeğini değiştirmez.

Yıldızlar bizi derin biçimde etkilerler ve biz de yıldızları etkileriz. Eylemden bilince geri çekilin, eylemi zihne ve bedene bırakın; bu onların alanıdır. Saf tanık olarak kalın, ta ki tanık da En Yüce'nin içinde eriyinceye kadar.

Kerestelik ağaçlardan oluşmuş sık bir orman düşünün. Keresteden bir tahta ve onun üstüne yazı yazmak için de bir kurşun kalem meydana getirilmiştir. Tanık yazıyı okur ve tahta ile kurşun kalem ormanla uzaktan ilişkili olsalar da, yazılan yazının ormanla hiçbir ilgisi olmadığını bilir. O sadece üste eklenmiştir. Onun silinmesi hiç önemli değildir. Kişiliğin eriyip kaybolmasını daima büyük ferahlama duygusu izler, sanki ağır bir yük omuzdan atılmış gibi.

S: Siz, tanık ötesi bir hal içindeyim dediğiniz zaman sizi böyle söyleten deneyiminiz nedir? Bu hal yalnızca bir tanık olma aşamasından ne yolda farklılık gösteriyor?

M: Bu baskılı bir kumaşı yıkamak gibidir. Önce desen solar, sonra fon kaybolur ve sonunda düz beyaz kumaş kalır. Kişilik tanığa yer verir, sonra tanık gider ve saf farkındalık kalır. Kumaş başlangıçta beyazdı, sonunda yine beyazdır; desen ve renkler öylece oluşurlar - bir süre için.

S: Farkında olunacak bir nesne yokken, farkındalık hali olabilir mi?

M: Bir nesnenin farkındalığı haline tanıklık deriz. Arzu ve korku nedeniyle o nesneyle özdeşleşme de olduğunda, böyle bir hal

"kişi" olarak adlandırılır. Aslında yalnızca bir tek hal vardır; o özdeşleşme yoluyla çarpıtılıp bozulduğunda ona kişi denir; varoluş

duygusuyla renklendiğinde o tanık'dır; renksiz ve sınırsız olduğunda ise ona En Yüce denir.

S: Her zaman huzursuzluk ve özlem içinde olduğumu, sürekli bir şeyleri umut ettiğimi, aradığımı, bulduğumu, tadına vardığımı, terk ettiğimi ve

yeniden arayışa girdiğimi fark ettim. Böyle kaynayıp duruşumun nedeni nedir?

M: Siz aslında bilmeden kendinizi arayış içindesiniz. Siz sevgi özlemi çekiyorsunuz, çünkü sevgiye değersiniz, tümüyle sevilmeye lâyıksınız. Cahillik nedeniyle onu karşıtlar ve çelişkiler dünyasında arıyorsunuz. Onu içte bulduğunuz zaman arayış

tamamlanmış olacak.

S: Mücadele etmek zorunda olduğumuz bu kederli dünya her zaman olacak.

M: Beklenti içinde olmayın. Bilmiyorsunuz. Tüm tezahürün zıtlıklar içinde olduğu doğrudur. **Haz ve acı, iyi ve kötü, yüksek ve alçak, ilerleme ve gerileme, dinlenme ve uğraşma –onlar hepsi birlikte gelir ve giderler-** ve bir dünya oldukça da, onun çelişkileri olacak. Bazen mükemmel uyum, aşkın mutluluk ve güzellik dönemleri de olabilir, fakat sadece bir süre için.

Mükemmel olan bütün mükemmelliklerin kaynağına geri döner ve karşıtlar oynamaya devam ederler.

S: Mükemmelliğe nasıl erişirim?

M: Sessiz ve sakin kalın. Dünyadaki işinizi yapın, fakat içinizde sükûnu sürdürün. O zaman her şey size gelecek. Gerçeğe varmak için işinize bel bağlamayın. Bu başkalarına yarar sağlayabilir fakat size değil. Sizin umudunuz zihninizde sessiz ve gönlünüzde sakin kalmakta yatar. Gerçeğe varmış olan insanlar çok sessizdirler.

80 -Farkındalık

Soran: Öz Varlık'ı idrak etmek zaman alır mı, yoksa zamanın gerçeğe varmakta bir yardımı yok mudur?

Maharaj: Bütün bekleyiş boşunadır. Sorunlarınızın çözülmeleri için zamana bel bağlamak kendini aldatmaktır. Kendi haline bırakılan gelecek ancak geçmişi tekrarlar. Değişim ancak şimdi olabilir, asla gelecekte değil.

S: Değişikliği ne meydana getirir?

M: Değişikliğin gerekliliğim billur berraklığıyla görün. Bu yeter.

S: Kendini-idrak, madde içinde mi olur, ötede mi? Bu gerçekleşmesi için bedene ve zihne ihtiyaç gösteren bir deneyim değil midir?

M: Bütün deneyimler hayali, sınırlı ve geçicidirler. Deneyimden bir şey beklemeyin. Kendini-idrak bir deneyim değildir, ama o yeni bir deneyimler boyutuna ulaştırabilir. Ne var ki, yeni deneyimler de her ne kadar ilginç olsalar da eskilerinden daha gerçek değildirler! Kendini-idrak kesinlikle yeni bir deneyim değildir. O her deneyimin içindeki ebedi faktörün keşfidir. Deneyimi mümkün kılan farkındalıktır. Nasıl bütün renklerin içinde, renksiz faktör ışık ise, her deneyimin içinde farkındalık hazır bulunur ama o bir deneyim değildir.

S: Eğer farkındalık bir deneyim değilse, o nasıl fark edilir?

M: farkındalık her zaman vardır. Onun farkına varılmasına ihtiyaç yoktur. Zihnin kepenklerini açın, o zaman o ışık seli ile dolacaktır.

S: Madde nedir?

M: Anlamadığınız ne ise o maddedir.

S: Bilim, maddeyi anlıyor.

M: Bilim yalnızca cehaletimizin sınırlarını geriye itiyor.

S: Peki, doğa nedir?

M: Bilinçli deneyimlerin bütünlüğü doğadır. Bilinçli bir varlık olarak siz, doğanın bir parçasısınız. Farkındalık olarak ise onun ötesindesiniz. Doğayı sadece bilinç olarak görmek, farkındalıktır.

S: farkındalık düzeyleri var mıdır?

M: Bilincin düzeyleri vardır, fakat farkındalığın yoktur. O bağdaşık (homojen) bir bütündür. Onun zihindeki yansıması sevgi ve anlayıştır. Anlayışta berraklık düzeyleri ve sevgide yoğunluk düzeyleri vardır, fakat onların kaynağında yoktur. Kaynak basittir ve tekdir, fakat onun nimetleri

sonsuzdur. Yalnız nimetleri kaynak sanmayın. Irmak değil kaynak olduğunuzu idrak edin.

S: Ben ırmağım da.

M: Elbette öylesiniz. Bir "Ben-im" olarak siz ırmaksınız, bedenin kıyıları arasında akan. Fakat siz aynı zamanda kaynaksınız, okyanussunuz, gökteki bulutlarsınız. Her nerede hayat ve bilinç varsa, siz varsınız. En küçükten küçük ve en büyükten büyük olan sizsiniz, diğer her şey görüntüdür.

S: Varoluş duygusu ve yaşama duygusu, - onlar bir ve aynı mıdır, yoksa farklı mı?

M: Uzay içindeki kimlik, birini, zaman içindeki süreklilik ise diğerini yaratır.

S: Bir keresinde siz "Gören, görme ve görünen üç değil bir tek şeydir" dediniz. Bana göre onlar ayrı. Sözlerinizden kuşku duymuyorum, sadece anlamıyorum.

M: Dikkatle bakın, göreceksiniz ki, ancak bir görme olduğu zaman gören ve görünen meydana çıkar. Onlar görmenin va-sıflarıdırlar. "Ben bunu görüyorum" dediğiniz zaman "ben" ve "bu" görme ile birlikte gelir, daha önce değil. Görmeyen "ben" ve görülmeyen "bu" olamaz.

S: "Ben görmüyorum" diyebilirim.

M: "Ben bunu görüyorum", "ben göremeyişimi görüyorum"a dönüşmüştür ya da "ben karanlığı görüyorum" a. Görme kalır.

Bilinen, bilme ve bilen üçlüsünde, sadece bilmek gerçektir. "Ben" ve "bu" kuşkuludur. Kim bilir? Ne bilinir? Kesinlik yoktur -

bilmenin varlığı dışında.

S: Niçin bilmekten emin oluyorum da bilenden olmuyorum?

M: Bilme; olma ve sevme'nin de yanı sıra sizin gerçek doğanızın bir yansımasıdır. Bilen ve bilinen, zihin tarafından eklenmiştir.

Öyle bir şey olmadığı halde, bir özne-nesne dualitesi yaratmak zihnin doğası gereğidir.

S: Arzunun ve korkunun nedeni nedir?

M: Açıkça, geçmiş acıların ve hazların anısı. Bunda büyük bir sır yoktur. Çatışma ancak arzu ve korku aynı nesneye yöneldiğinde ortaya çıkar.

S: Belleğe nasıl son verilmeli?

M: Bu ne gereklidir ne de mümkündür, idrak edin ki her şey bilinçte cereyan eder ve siz bilincin kökü, kaynağı, temelisiniz.

Dünya birbirini art arda izleyen deneyimlerden ibarettir ve siz onları bilinçlendiren ama bütün deneyimlerden ötede duran- siniz.

Bu ısı, alev ve yanan odun gibidir. Isı alevi devam ettirir, alev odunu tüketir. Isı olmasa, ne alev, ne yakıt olurdu. Aynı şekilde, farkındalık olmasa ne bilinç ne de maddeyi bir bilinç taşıtına dönüştüren hayat olurdu.

S: Siz, ben olmasam dünyanın olmayacağını ve dünya ile benim dünya hakkındaki bilgimin özdeş, aynı olduğunu savunuyorsunuz. Bilim ise tamamen faklı bir sonuca varmış; bilime göre, dünya somut ve sürekli bir şey olarak mevcuttur, ben ise aslında bilincin barınağı olmaktan çok, birey ve bir tür olarak hayatta kalmayı sağlayan bir mekanizma olan sinir sisteminin biyolojik evriminin bir yan-ürünüyüm. Bilim her şeyi nesnel terimlerle açıklamaya çalışırken, sizinkisi tümüyle öznel bir görüş.

Bu çelişki kaçınılmaz mıdır?

M: Karmaşa görünüştedir ve sözlerdedir. Var olan vardır. O ne nesnel ne de özneldir. Madde ve zihin ayrı değildirler, onlar tek enerjinin yüzleridir (veçheleridir). Zihne maddenin fonksiyonu olarak bakın, işte size bilim; maddeye zihnin ürünü diye bakın, işte size din.

S: Ama, doğrusu ne? Önce hangisi gelir, zihin mi, madde mi?

M: Hiçbiri önce gelmez, çünkü hiçbiri tek başına görünmez. Madde şekildir, zihin isimdir. Onlar birlikte dünyayı meydana getirirler. Onları

kaplayan ve aşan Gerçek'tir, saf varlık-farkındalık-aşkın mutluluk, sizin ta özünüz, aslınız.

S: Bütün bildiğim, bilincin akışı ve olayların sonu gelmez art ardalığıdır. Zamanın nehri, getirip götürerek, insafsızcasına akar.

Geleceğin geçmişe dönüşümü durmadan sürüp gider.

M: Siz kendi lisanınızın kurbanı değil misiniz? Siz sanki kendiniz durağanmışsınız gibi, zamanın akışından söz ediyorsunuz.

Fakat sizin dün tanık olduğunuz olayları başkası yarın görebilir. **Devinim halinde olan sizsiniz, zaman değil. Hareketi kesin, zaman duracak**.

S: Bu ne demektir - zaman duracak?

M: Geçmiş ve gelecek ebedi şimdi'de birleşip bütünleşecek.

S: Fakat bu fiili hayatta ne anlama gelir? Sizin için zamanın durduğunu nasıl bilirsiniz?

M: Bu şu demektir ki, geçmiş ve gelecek artık bir önem taşımazlar. Bu aynı zamanda da demektir ki bütün olmuş olanlar ve olacak olanlar istenildiği anda okunacak açık bir kitap haline gelirler.

S: Ben biraz eğitimle ulaşılabilecek bir tür kozmik bellek hayal edebiliyorum. Ama gelecek nasıl bilinebilir? Beklenilmedik, kaçınılamazdır.

M: Bir düzey için beklenilmedik olan, daha üst bir düzeyden görüldüğünde, olması kesin bir olaydır. Ne de olsa bizler zihnin sınırları içindeyiz. Aslında olan bir şey yoktur, ne geçmiş vardır, ne gelecek; her şey görünür, hiçbir şey yoktur.

S: Bu ne demektir, hiçbir şey yoktur? Bomboş mu olursunuz, yoksa uykuya mı dalarsınız? Yoksa dünyayı dağıtır, bizleri bir sonraki düşünce kıvılcımınızla tekrar hayata geri getirinceye kadar geçersiz mi kılarsınız?

M: Oh, hayır, o kadar kötü bir şey değil. Zihin ve madde, isimler ve şekiller dünyası devam eder, fakat benim için asla önem taşımaz. O bir gölgeye benzer. O oradadır - her gittiğim yere peşimden gelir, fakat hiçbir şekilde beni engellemeden. O bir deneyimler dünyası olarak kalır, bana arzular ve korkularla bağlantılı bir isimler ve şekiller dünyası değildir o. Deneyimler, deyim yerindeyse, belli hiçbir niteliği olmayan saf deneyimlerdir. Daha iyi bir sözcük bulamadığım için onlara deneyim diyorum. Onlar okyanusun yüzeyindeki dalgalar gibidirler, her zaman mevcutturlar, fakat onun huzur dolu kudretini etkilemeden.

S: Bir deneyimin isimsiz, şekilsiz, tanımlanamaz olabileceğini mi söylemek istiyorsunuz?

M: Başlangıçta her deneyim böyledir. Ancak bellekten doğan arzu ve korku onlara isim ve şekil verir ve onları diğer deneyimlerden ayırır.

Bu bilinçli bir deneyim değildir, çünkü o diğer deneyimlere karşıt değildir, ama yine de bir deneyimdir.

S: Eğer bilinçli değilse ondan neden söz ediyorsunuz?

M: Deneyimlerinizin çoğu bilinçsizdir (bilinçaltı yaşanır). Bilinçli olanlar ise çok azdır. Siz bu olgudan habersizsiniz çünkü siz sadece bilinçli olanları hesaba katar, var sayarsınız. Bilinç- dışının farkında olun.

S: İnsan bilinç-dışı'nın farkında olabilir mi? Bu nasıl yapılır?

M: Arzu ve korku karartan ve çarpıtan faktörlerdir. Zihin onlardan özgür olursa bilinç-dışı ulaşılabilir hale gelir.

S: Bu, bilinç-dışı bilinçli hale gelir demek midir?

M: Daha çok, bunun tersidir. Bilinç, bilinç-dışı ile bir olur. Ayırt etmeler, farklar biter, hangi yöne bakarsanız.

S: Bilmece gibi geldi, insan nasıl farkında olduğu halde bilinçsiz olur?

M: farkındalık bilinç ile sınırlı değildir. O var olan her şey hakkındadır. Bilinç dualite hakkındadır, farkındalık halinde ise dualite yoktur. O bir tek

saf, genel (külli) biliş halidir. Aynı şekilde saf varlıktan, saf yaradılıştan - isimsiz, şekilsiz, sessiz fakat mutlak surette hakiki, güçlü, etkili, saf varoluştan da söz edilebilir. Onların tarif edilemez oluşları onları hiç mi hiç etkilemez. Onlar bilinç-dışı olmakla birlikte, esastırlar. Bilinç temelden bir değişim geçiremez, o ancak tadil edilebilir. Herhangi bir şey, değişmek için, ölümden, kararıştan, eriyişten geçmek zorundadır. Altın süs eşyası bir başka şekle dökülmeden önce eritilmelidir. Ölmeyi reddeden yeniden doğamaz.

S: Bedenin ölümü dışında, insan nasıl ölür?

M: Geri çekilmek, uzak durmak, gitmesi için bırakmak ölümdür. Bütünüyle yaşayabilmek için ölmek esastır. Her sona eriş bir yeni başlangıçtır.

Öte yandan şunu da anlayın ki, sadece ölü olan, ölebilir, yaşayan değil. Sizin içinizde canlı olan, ölümsüz olandır.

S: Arzu enerjisini nereden alır?

M: Şeklini ve ismini bellekten çekip alır, enerji ise kaynaktan akar.

S: Bazı arzular tümüyle yanlış. Yanlış arzular, nasıl olur da yüce bir kaynaktan akar?

M: Kaynak ne doğru ne de yanlıştır. Arzu da kendi başına doğru ya da yanlış değildir. Bu mutluluk için çabalamaktan başka bir şey değildir. Siz, bir toz zerresi olan bedenle özdeşleşmiş olduğunuzdan, kendinizi kaybolmuş hissediyor ve mutluluk adını verdiğiniz o tam oluş ve bütünlük duygusunu umutsuzca arayıp duruyorsunuz.

S: Onu ne zaman yitirdim? Ona hiç sahip olmadım ki?

M: Bu sabah uyanmadan önce ona sahiptiniz. Bilincinizin ötesine gidin, onu bulacaksınız.

81 -Korkunun Temel Nedeni

Maharaj: Nereden geliyorsunuz?

Soran: Ben Amerikalıyım, ama daha çok Avrupa'da yaşıyorum. Hindistan'a yakın zamanda geldim. Rishikesh'de iki Aşram'da kaldım. Bana meditasyon ve solunum öğretildi.

M: Orada ne kadar kaldınız?

S: Sekiz gün birinde, altı gün diğerinde. Orada mutlu olmadım ve ayrıldım. Sonra üç hafta Tibetli Lamalar ile beraberdim. Fakat onlar da formüllere ve ritüellere bürünmüşlerdi.

M: Peki bütün bunların net sonucu ne oldu?

S: Kesinlikle bir enerji artışı oldu. Fakat Rishikesh'ten önce Güney Hindistan'da, Pudokkotai'de Doğal Tedavi Sanatoryumu'nda biraz oruç ve diyet uygulamıştım. Bunun bana muazzam yararı oldu.

M: Belki enerjinizin artışı sağlığınızın daha iyi oluşundandı.

S: Bilemem. Fakat bütün bu girişimler sonucunda. Bedenimin çeşitli yerlerinde yanmalar başladı ve olmayan sesler ve şarkılar işittim.

M: Şimdi neyin peşindesiniz?

S: İşte, hepimiz neyin peşindeysek onun. **Biraz gerçek, biraz içten gelen kesinlik, biraz gerçek mutluluk**. Çeşitli kendini idrak okullarında, farkındalık hakkında o kadar çok konuşuluyor ki, insan, farkındalığın en yüce gerçek olduğu izlenimini ediniyor. Bu böyle midir? Bedeni beyin gözetir, beyni bilinç aydınlatır; bilinç farkındalığın gözetimindedir; farkındalığın ötesinde bir şey var mıdır?

M: Farkında olduğunuzu nasıl bilirsiniz?

S: Var olduğumu biliyorum. Bunu daha başka şekilde ifade edemem.

M: Dikkatle izleyecek olursanız, beyinden geçerek bilinç yoluyla farkındalığa doğru ilerlerken, dualite duygusunun devam ettiğini fark edeceksiniz. Farkındalığın ötesine geçtiğinizde ise birlik (dualitesizlik) hali vardır. Orada biliş değil, saf ***oluş*** hali vardır ki ona pekâlâ olmayış da denilebilir, eğer oluş derken belli bir şey olmayı kastediyorsanız.

S: Sizin saf ***oluş*** dediğiniz, evrensel oluş mudur, her şey olmak mıdır?

M: Her şey, bir araya getirilmiş parçalar anlamını taşır. Saf varoluşta parça fikri yoktur.

S: Saf varoluş ile belirli bir şey oluş arasında herhangi bir ilişki var mıdır?

M: Var olan ile sadece var gibi görünen arasında nasıl bir ilişki olabilir? Okyanus ve onun dalgaları arasında herhangi bir ilişki var mıdır? Gerçek olan, gerçek olmayanın görünmesini mümkün kılar ve kaybolmasına neden olur. Geçici anların birbirlerini izleyişleri, zaman illüzyonunu yaratır; fakat saf ***oluşun*** zaman-dışı (ebedi) gerçeği devinim halinde değildir, çünkü tüm devinim, devinimsiz bir zemin gerektirir. O kendisi zemindir. **Siz onu kendi içinizde bir kez buldunuz mu, o bütün bölünme ve ayrılıklardan bağımsız oluşu hiçbir zaman yitirmemiş olduğunuzu bilirsiniz.** Fakat onu bilincin içinde aramayın, onu orada bulamayacaksınız. Onu herhangi bir yerde aramayın, çünkü hiçbir şey onu içermez. Aksine, o her şeyi içerir ve her şeyi tezahür ettirir. O her şeyi görünür kılarken kendi görünmez olarak kalan gün ışığı gibidir.

S: Bayım, gerçeğin bilinçte bulunamayacağını söylemenizin bana ne yararı olur? Onu başka nerede arayacağım? Siz bunu nasıl kavrıyorsunuz?

M: Bu çok basit. Ben size ağzınızın tadı nasıl diye sorsam, bütün yapabildiğiniz, "Ne tatlı, ne acı, ne ekşi, ne buruk" demektir. O

bütün bu tatlar olmadığı zaman kalandır. Onun gibi, bütün ayrımlar ve tepkiler olmadığı zaman, geriye kalan basit ve sağlam gerçektir.

S: Bütün anladığım, başlangıçsız bir illüzyonun pençesinde olduğumdur. Ve göremiyorum, bu nasıl sona erebilir? Eğer sona erebilecek olsaydı, çok önceden ermiş olurdu. Geçmişte de, gelecekte olabileceği kadar çok fırsatım olmuş olmalıdır. Geçmişte olamamış ise gelecekte de olamayacaktır. Eğer olmuşsa bile, devam etmemiş. Acıklı halimiz şu ki, geride bıraktığımız milyonlarca yıl, en çok, bir nihai yok oluş vaat ediyor, ya da daha kötüsü, sonsuz ve anlamsız bir tekrarlayışın tehdidini taşıyor.

M: Şimdiki halinizin başlangıçsız ve sonsuz olduğu hakkında ne kanıtınız var? Doğmadan önce nasıldınız? Ölümden sonra nasıl olacaksınız? Ve şimdiki durumunuz - onu ne kadar biliyorsunuz? Hatta bu sabah uyanmadan önce ne durumdaydınız, onu bile bilmiyorsunuz. Şimdiki durumunuz hakkında pek az şey biliyor ve ondan da bütün zamanlar için sonuçlar çıkarıyorsunuz. Belki de uyuyor, rüya görüyor, rüyanızın ebedi olduğunu imgeliyorsunuz.

S: Ona bir rüya demek, durumu değiştirmez. Sorumu yineliyorum: Hangi umudum kaldı ki ardındaki ezeliyet onu

gerçekleştiremesindi? Geleceğim geçmişimden niçin farklı olsun?

M: Hummalı haliniz içinde siz bir geçmiş ve bir gelecek projekte ediyor ve onları gerçek kabul ediyorsunuz. Aslında siz ancak şimdiki halinizi bilirsiniz. Neden şimdi olanı incelemiyorsunuz da hayali geçmiş ile geleceği sorguluyorsunuz? Şimdiki haliniz başlangıcı ve sonu olmayan değildir. O bir anda bitip gidiverir. Onun nereden geldiğini ve nereye gittiğini dikkatle gözleyin. Az zamanda onun ardında yatan zaman-ötesi gerçeği keşfedeceksiniz.

S: Bunu neden daha önce yapmadım?

M: Her bir dalganın yatışıp okyanusa dönüşü gibi, öylece her an da kendi kaynağına döner. Gerçeğe varış, kaynağı keşfetmek ve onda karar kılmaktır.

S: Kim keşfeder?

M: Zihin keşfeder.

S: Yanıtları bulur mu?

M: Soruşuz kaldığını, hiçbir yanıta ihtiyaç olmadığını bulur.

S: Doğmak bir olgudur. Ölmek de bir olgudur. Bunlar tanığa nasıl görünürler?

M: Bir çocuk doğmuştu; bir adam öldü - zamanın akışı içindeki olaylar, o kadar.

S: Tanıkta bir ilerleme olur mu? Farkındalık tekâmül eder mi?

M: Görünen, farkındalık ışığı onun üzerinde odaklandığı zaman birçok değişim geçirebilir, fakat değişen nesnedir, ışık değil.

Bitkiler gün ışığında büyürler, fakat güneş büyümez. Beden de, tanık da kendi başlarına devinimsizdirler. Fakat zihinde bir araya getirildiklerinde, ikisi de devinir görünür.

S: Evet, devinen ve değişenin sadece "Ben-im" olduğunu görebiliyorum. Aslında "Ben-im"e ihtiyaç var mı?

M: Ona kimin ihtiyacı var? O orada - şimdi. Onun bir başlangıcı vardı, bir sonu da olacak.

S: "Ben-im" gittiğinde ne kalır?

M: Gelip gitmeyen - kalır. O her zaman açgözlü zihindir, mükemmele doğru ilerleme ve tekâmül etme fikirlerini yaratan. O, düzeni bozarken düzenden söz eder, tahrip ederken güvenlik arar.

S: Kaderde, ***karma'da.*** ilerleme var mıdır?

M: *Karma* **sadece bir harcanmamış enerjiler, yerine getirilmemiş arzular ve anlaşılmamış korkular deposudur**. Depo devamlı şekilde yeni arzular ve korkularla tıka basa doldurulur. Bunun sonsuza dek böyle devam etmesi gerekmez. Korkularınızın temel nedenini anlayın - kendinize yabancılaşma; ve arzularınızın nedeni - kendinize (Öz'e) olan özleminiz; böylece, ***karma*** bir rüya gibi dağılıp gidecektir. Yer ile gök arasında hayat devam eder. Hiçbir şey etkilenmez, yalnız bedenler büyür ve çürürler.

S: Kişi ile tanık arasındaki ilişki nedir?

M: Onlar arasında ilişki olamaz çünkü onlar birdir. Ayırmayın ve ilişki aramayın.

S: Eğer gören ile görülen bir ise, ayrılık nasıl meydana gelir?

M: Doğaları gereği farklı ve çeşitli olan isimlerin ve şekillerin çekiciliğiyle büyülendiğinizden, doğal olanı ayrıcalıklıymış gibi görüyor, bir olanı bölüyorsunuz. Dünya, çeşitliliği içinde zengindir, fakat sizin yabancılık ve korku duymanız yanlış anlama yüzündendir. Tehlike içinde olan bedeninizdir, siz değilsiniz.

S: Temel biyolojik korkunun, kaçma içgüdüsünün birçok şekil aldığını ve düşüncelerimi ve duygularımı çarpıttığını görebiliyorum. Fakat bu endişe (korku) nasıl meydana geldi?

M: Bu "Ben bedenim" fikrinin neden olduğu zihinsel bir haldir. Karşıt fikirle, "Ben beden değilim" ile giderilebilir. Aslında her iki fikir de yanlıştır, fakat biri diğerini giderir. Şunu idrak edin: Hiçbir fikir kendimizin değildir, hepsi bize dışarıdan gelir.

Bunların hepsini kendiniz düşünüp çıkarmalısınız, meditasyonunuzun nesnesi siz olmalısınız. Kendini anlama çabası Yoga'dır. Bir Yogi olun, kendinizi buna adayın, düşünün, arayın, araştırın, sonunda yanlışlığın kökenine ve yanlışlığın ötesindeki gerçeğe varıncaya dek.

S: Meditasyonda meditasyonu yapan kim, kişi mi, tanık mı?

M: Meditasyon, bilincin daha üstün hallerine girmek ve sonunda onun ötesine geçmek için yapılan istemli bir uğraştır.

Meditasyon sanatı, dikkat odağını daha üstün düzeylere çevirirken, geride bırakılan düzeyleri sıkıca tutmaya devam etmektir. Bu bir bakıma, ölümün kontrol altına almışıdır. Önce alt düzeylerden başlanır; sosyal durumlar, adetler ve alışkanlıklar; fiziksel çevre, bedenin duruşu ve solunumu; duyular ve onların duyum ve algıları; zihin ve onun düşünce ve duyguları; ta ki tüm kişilik mekanizması kavranıp sıkıca tutuluncaya kadar. Kimlik duygusu, sırası ile "Ben şöyleyim"in ötesine, "Ben-im"in ötesine, "Ben-yalnızca-tanığım"ın ötesine, "vardır" ın ötesine ve bütün fikirlerin ötesine, kişisel olmayan, kişisel saf varoluşa ulaştığında, meditasyonun son aşamasına ulaşılmış olur. Fakat meditasyon yaparken enerjik olmalısınız. O kesinlikle bir part-time uğraş

değildir. İlgi alanınızı ve faaliyetlerinizi sizin ve size bağımlı kimselerin asgari ihtiyaçlarıyla sınırlamaksınız. Bütün enerjinizi ve zamanınızı, zihninizin sizin çevrenizde örmüş olduğu duvarı yıkmak için saklamaksınız. İnanın pişman olmayacaksınız.

S: Deneyimimin evrensel olduğunu nasıl anlayacağım?

M: Meditasyonunuzun sonunda her şey direkt olarak bilinir, herhangi bir kanıta gerek kalmaz. Nasıl, okyanusun her bir damlası okyanusun tuzunu taşırsa, öylece her an da ebediyetin lezzetini taşır. Tanımlamalar ve tarifler daha sonraki araştırmalar için teşvik edici, yararlı dürtü işlevi görürler, fakat siz onların ötesine, negatif terimler dışında tanımlanamaz, tarif edilemez olanın içine dalmaksınız.

Ne de olsa, evrensellik ve ebedilik yalnızca kavramlardır. Yer ve zaman ile bağımlılığın karşıtıdırlar. Gerçek ise bir kavram değildir, bir kavramın tezahürü de değildir. Zihninizle meşgul olun, onun çarpıklıklarını, saflığını bozan şeyleri giderin. Öz varlığınızın tadını bir kez alırsanız, onu her yerde ve her zaman bulacaksınız. Bu nedenle, ona varmanız öylesine önemlidir. Onu bir defa bilirseniz, asla kaybetmeyeceksiniz. Fakat yoğun, hatta çetin bir meditasyonla kendinize o fırsatı vermelisiniz.

S: Tam olarak ne yapmamı istersiniz?

M: Aklınızı ve gönlünüzü "Ben-im" üzerinde sürekli durup düşünmeye verin; o nedir, nasıldır, kaynağı, hayatı, anlamı nedir? Bu bir kuyu kazmaya pek benzer. Siz hayat-veren kaynağa ulaşıncaya dek, su olmayan her şeyi atarsınız (reddedersiniz).

S: Doğru yönde ilerlediğimi nereden bileceğim?

M: Göreviniz hakkında gösterdiğiniz azim. Kararlılık, berraklık ve sadakatte ilerleyişinizle.

S: Biz Avrupalılara sessiz kalmak çok zor gelir. Dünya ile çok fazla birlikteyiz.

M: Oh, hayır, sizler de rüya görenlersiniz. Aramızdaki fark yalnızca rüyalarımızın içeriğindedir. Siz mükemmelin peşindesiniz -

gelecekteki. Biz de onu bulmaya niyetli ve kararlıyız - şimdi, şu anda. Ancak sınırlı olan mükemmelleştirilebilir. Sınırsız olan zaten mükemmeldir. Siz mükemmelsiniz, yalnızca bunu bilmiyorsunuz. Kendinizi bilmeyi öğrenin, harikalar keyfedeceksiniz.

İhtiyacınız olan her şey zaten içinizde, yeter ki kendinize saygıyla ve sevgiyle yaklaşasınız. Kendini suçlama (mahkûm etme), kendine güvenmeme, acıklı hatalardır. Sürekli olarak acıdan kaçarak hazzı arayışınız, kendinizi sevdiğinizin işaretidir; sizden bütün istediğim, kendinize olan sevginizi mükemmelleştirmenizdir. Kendinizden hiçbir şeyi esirgemeyin, kendinize sonsuzluğu ve ebediyeti verin, onlara ihtiyacınız olmadığını keşfedeceksiniz; siz onlardan ötesiniz.

82 -Mutlak Mükemmellik Simdi ve Buradadır

Soran: Savaş devam ediyor. Sizin ona karşı tutumunuz nedir?

Maharaj: Şurada ya da burada, şu veya bu biçimde, savaş her zaman devam eder. Savaşın olmadığı bir zaman var mıydı? Bazıları bunun Tanrı iradesi olduğunu söylerler; bazıları buna, Tanrı'nın oyunu derler. Bu, savaşın kaçınılmaz olduğunu ve hiç kimsenin sorumlu olmadığını söylemenin bir başka yoludur.

S: Fakat sizin kendi tutumunuz nedir?

M: Bana neden tutumlar empoze ediyorsunuz? Benim kendime ait diyebileceğim hiçbir tutumum yok.

S: Kuşkusuz bu dehşet verici, anlamsız vahşetten sorumlu biri olmalı, insanlar niçin birbirlerini böyle kolayca öldürüyorlar?

M: Suçluyu içte arayın. Bütün çatışmaların kökeninde "ben" ve "benim" fikirleri yatar. Onlardan kurtulun, çatışmaların dışında olacaksınız.

S: Çatışmaların dışında olsam ne olur? Bu, savaşı etkilemeyecek. Eğer savaşın nedeni bensem, yok edilmeye hazırım. Fakat benim gibi binlercesinin kaybolmasıyla savaşların son bulmayacağı apaçık. Onlar benim doğumumla başlamadı ve benim

ölümümle de bitmeyecekler. Ben sorumlu değilim. Peki kim?

M: Kavga ve mücadele mevcudiyetin (hayatın) bir parçasıdır. Niçin sormuyorsunuz, mevcudiyetten kim sorumlu diye?

S: Mevcudiyet ile çatışmanın ayrılmaz olduğunu niçin söylüyorsunuz? Kavgasız mevcudiyet olmaz mı? Ben yaşamak için başkalarıyla dövüşmek ihtiyacında değilim.

M: Ayrı bir zihin-beden, belli bir isim ve şekil olarak hayatta kalabilmek için durmadan başkalarıyla savaşmaktasınız. Yaşamak için yok etmek zorundasınız. Ana rahmine düştüğünüz andan itibaren çevrenizle bir savaş başlatmış durumdasınız - acımasız bir savaş, karşılıklı bir yok etme faaliyeti, ta ki ölüm sizi serbest bırakıncaya dek.

S: Sorum yanıtsız kaldı. Siz bana benim zaten bildiklerimi tarif ediyorsunuz - hayat ve onun kederlerini. Fakat kim sorumlu, onu söylemiyorsunuz. Sizi sıkıştırdığımda kabahati Tanrı' ya atıyorsunuz, ya da ***karma'ya,*** veya benim kendi açgözlülüğüme ve korkuma - ki bu da yeni soruları davet ediyor. Bana en son yanıtı verin.

M: En son yanıt şudur: Hiçbir şey sorumlu değil. Hepsi evrensel bilinç alanındaki gelip geçici görüntülerdir; isim ve şekil olarak devamlılık zihinsel bir düzenlemedir (formasyondur) sadece; silinmesi, dağıtılması kolay olan.

S: Ben en yakındaki, geçici olan görünüş hakkında soruyorum. İşte askerler tarafından öldürülmüş bir çocuk. Bu size bakıp duran bir gerçek! Onu yadsıyamazsınız. Şimdi, bu çocuğun ölümünden kim sorumlu?

M: Hiç kimse ve herkes, içeriği ne ise dünya odur ve her biri bütün diğerlerini etkiler, çocuğu hepimiz öldürürüz ve hepimiz onunla birlikte ölürüz. **Her olayın sayısız nedeni vardır ve her olay sayısız etki**

meydana getirir. Hesap tutmanın yararı yoktur, hiçbir şeyin izi sürülemez.

S: Sizin insanlarınız ***karma'dan*** ve cezadan söz ederler.

M: O ancak kaba bir tahmindir. Gerçekte, hepimiz birbirimizin yaratıcısı ve eseriyiz, birbirimizin yüküne neden olan ve birbirimizin yükünü taşıyan.

S: Demek, masum olan, suçlu olan için ıstırap çeker.

M: Cahilliğimizle masum, eylemlerimizle suçluyuz. Bilmeden günah işler, anlamadan ıstırap çekeriz. Tek umudumuz: Durmak, bakmak, anlamak ve belleğin tuzaklarından kurtulmaktır. Çünkü bellek hayal gücünü besler ve hayal gücü (imgeleme) de arzu ve korku üretir.

S: Neden imgeliyorum?

M: Bilincin ışığı belleğin filmi içinden geçerek beyninize görüntüler yansıtır. Beyninizin kusurlu ve düzensiz durumu nedeniyle, algıladıklarınız, sempati ve antipati duygularıyla çarpıtılmış ve renklenmiş olur. Düşüncelerinizi düzene koyar ve duygusal etki ve izlenimlerden kurtarırsanız, insanları oldukları gibi, açıklıkla ve sevecenlikle göreceksiniz.

Doğum, yaşam ve ölümün tanığı bir ve aynıdır. O acının ve sevginin tanığıdır. Çünkü sınırlılık ve ayrılık içindeki mevcudiyet keder verici olsa da biz onu yine de severiz. Onu hem severiz, hem de ondan nefret ederiz. Biz dövüşürüz, öldürürüz, hayatı, mal ve mülkü mahvederiz ama yine de sevecen ve özveriliyizdir. Bir çocuğa şefkatle bakım gösterir, onu yetim de bırakırız. Hayatımız çelişkilerle doludur. Ama ona sımsıkı sarılırız. Bu sarılış her şeyin kökeninde vardır. Ama yine de o tamamen yüzeyseldir. Bir şeye ya da bir insana bütün gücümüzle tutunuruz, ama bir an sonra onu unutuveririz; çamurdan kurabiyeler yapan, sonra da onları tasasızca terk eden çocuklar gibi. Kurabiyelere dokunun - çocuk öfkeyle haykıracaktır; onun dikkatini başka tarafa çekin, onları unutuverir. Çünkü hayatımız şimdi'dir, onun sevgisi de şimdi'dir. Çeşitliliği, acının ve hazzın oyunlarını severiz, zıtlıklarla büyüleniriz. Bunun için karşıtlara ve onların görünüşteki ayrılığına ihtiyacımız vardır. Bir süre için onların tadım çıkarır, sonra

yorulur, bıkar, saf varoluşun sessizliğini ve huzurunu şiddetle arzularız. Kozmik yürek durmadan çarpar. Ben tanığım, aynı zamanda yüreğim.

S: Ben tabloyu görebiliyorum. Fakat ressam kim? Bu müthiş ama hayran olunacak deneyimden sorumlu olan kim?

M: Ressam resmin içinde. Siz ressamı resimden ayırıyor, sonra da onu arıyorsunuz. Ayırmayın ve sahte sorular sormayın. Her şey olduğu gibidir ve belli hiçbir kimse bundan sorumlu değildir. Kişisel sorumluluk, fail (yapan biri) yanılgısından ileri gelir:

"Birinin bunu yapmış olması gerekir, birisi sorumludur." Toplum şimdiki haliyle, yasaların ve geleneklerin çerçevesi içinde, ayrı ve sorumlu kişi fikri üstüne oturtulmuştur, fakat bu bir toplumun alabileceği tek şekil değildir. Başka şekiller de olabilir ki, orada ayrılık duygusu daha zayıf ve sorumluluk bütüne yaygındır.

S: Kişilik duygusu zayıf olan bir kimse kendini-idrake daha mı yakındır?

M: Bir küçük çocuğu alın. Onda "Ben-im" duygusu henüz şekillenmemiştir, kişilik henüz gelişmemiştir. Kendini-biliş'in önündeki engeller azdır. Fakat farkındalığın gücü ve berraklığı, onun genişliği ve derinliği eksiktir. Yıllar geçtikçe farkındalık büyüyüp güçlenecek fakat aynı zamanda içte gizli kişilik meydana çıkacak, karartı ve karmaşa yaratacaktır. Nasıl tahta ne kadar sertse ateşi o kadar sıcak olursa, kişilik de ne kadar güçlü ise onun yıkımı ile ürettiği ışık da o kadar parlak olur.

S: Hiç sorununuz yok mu?

M: Sorunlarım elbette var. Size önceden söyledim. Bir isim ve form ile mevcut olmak acı verici, ama onu seviyorum **S:** Fakat siz her şeyi seviyorsunuz!

M: Mevcudiyete her şey dahildir. Benim doğam sevmektir; acı verici olan dahi sevilmeye değer.

S: Bu onu daha az acı verici yapmaz. Neden sınırsız olanda kalmamalı?

M: Beni varlıklar alemine getiren, keşif içgüdüsü, bilinmeyene olan sevgidir. Saf varoluş, doğası gereği, "bir şey oluş"ta (tezahürde) serüven bulur; "bir şey oluş"un doğasında da saf varoluşta huzur ve sükûn aramak vardır. Saf "oluş"la "bir şey Oluş "un bu yer değişikliği kaçınılmazdır, ama benim mekânım ötededir.

S: Sizin mekânınız Tanrı'da mıdır?

M: Bir tanrıyı sevip ona ibadet etmek de cehalettir. Benim mekânım bütün zan ve tasarımların ötesindedir, ne kadar yüce de olsalar.

S: Fakat Tanrı bir zan ve tasarım değildir! O varoluşun ötesindeki gerçektir!

M:Siz istediğiniz sözcüğü kullanabilirdiniz. Her neyi düşünebiliyorsanız, ben ondan öteyim. (**Düşünebildiğiniz bir şey Tanrı'nın kendisi ve benim mekânım olamaz**.)

S: Bir kez evinizi bulduktan sonra neden orada kalmazsınız? Sizi oradan çıkartan nedir?

M: Varlık, bedenli mevcudiyet için duyduğu sevgi nedeniyle doğar ve bir kez doğunca da kadere bağlanır. Kader tezahürden ayrılmaz. Tikel ve özel olma arzunuz sizi bütün kişisel geçmişi ve geleceğiyle bir kişi haline getirir. Bir büyük adama bakın, ne harikulade bir insandı o! Ama hayatı ne kadar dertle dolu ve meyveleri ne kadar az idi. insanın kişiliği ne denli bağımlı ve onun dünyası ne kadar farksız ve önemsizdir. Ama biz onu yine de sever, yine de koruruz, o önemsizliği ile.

S: Savaş devam ediyor, her şey altüst. Ve size bir gıda merkezinde görev almanız teklif ediliyor. Gerekli malzeme size verildi, geriye sadece o işi yürütmek kalıyor. Onu reddeder misiniz?

M: Çalışmak ya da çalışmamak benim için bir ve aynıdır. O görevi alabilirim de almayabilirim de. Bu tür görevler için benden daha yetenekli kimseler olabilir - örneğin, profesyonel gıda dağıtımcıları. Fakat benim tutumum farklıdır. Ben ölüme bir felaket olarak bakmam, nasıl ki bir çocuğun doğmasına da sevinip coşmam. Çocuk dert, zahmet ve sıkıntı içine

girmektedir, ölen ise bunlardan kurtulmaktadır. Hayata bağlanmak, kedere bağlanmaktır. Biz, bize acı vereni severiz. Böyledir doğamız.

Benim için ölüm anı bir şenlik anı olacaktır, korku değil! **Doğarken ağlamıştım, gülerek öleceğim.**

S: Ölüm anında bilinçteki değişme nedir?

M: Ne değişme bekliyorsunuz? Filmin projeksiyonu bittiğinde, her şey o başladığı zamanki haliyle kalır. Doğmadan önceki hal, ölümden sonraki haldir, eğer hatırlarsanız.

S: Hiçbir şey hatırlamıyorum.

M: Çünkü hiç denemediniz. Bu sadece zihni ayarlama meselesidir; o da, kuşkusuz, eğitim gerektirir.

S: Neden sosyal hizmetlerde yer almıyorsunuz?

M: Fakat ben her zaman bundan başka bir şey yapmıyorum ki! Ve benim yapmamı istediğiniz sosyal hizmet nedir? Uydurma iş

yapmak, yama yapmak bana göre değil. Benim tavrım belli ve açıktır: Dağıtmak için üretmek, yemeden önce yedirmek, almadan önce vermek, kendinden önce başkalarını düşünmek. Ancak paylaşmaya dayanan ve bencil olmayan bir toplum bozulmaz,

sarsılmaz ve mutlu olabilir. Tek pratik çözüm budur. Eğer bunu istemiyorsanız - dövüşün.

S: Bütün bunlar bir *gunalar* **sorunu.** *Tamas'ın* ve rajas'ın üstünlük kazandığı yerde savaşın olması zorunludur, *sattva'* nın hüküm sürdüğü yerde barış olur.

M: Bunu istediğiniz şekilde ifade edin, sonuç aynıdır. Toplum maksatlar üstüne inşa edilir. Temele iyi niyet koyarsanız, sosyal hizmet uzmanlarına da ihtiyacınız olmaz.

S: Dünya daha iyiye gidiyor.

M: Dünyanın daima iyiye gitmesi gerekliydi, ama gitmedi. Gelecek için ne umut var? Kuşkusuz, ***sattva*** yükselişteyken uyum ve barış dönemleri olmuştur ve olacaktır. Fakat şeyler kendi mükemmelliklerinden ötürü yıkılırlar. Mükemmel toplum ister istemez statiktir ve bu nedenle o durgunlaşır ve çürür. Zirvede bütün yollar aşağı doğru götürür. Toplumlar da insanlar gibidir - onlar doğar, göreli bir mükemmellik noktasına kadar gelişir ve bozularak ölürler.

S: Bir mutlak mükemmellik hali yok mudur, hiç yıkılmayan, bozulmayan?

M: Her neyin bir başlangıcı varsa, bir sonu da olması zorunludur. Zaman-ötesi (ebedi) olanda her şey mükemmeldir, burada ve şimdi.

S: Ama sırası geldiğinde, zaman-ötesi olana ulaşacak mıyız?

M: Vakti geldiğinde hepimiz başlangıç noktasına döneceğiz. Zaman bizi zamanın dışına götüremez, tıpkı uzayın da bizi uzayın dışına götüremeyeceği gibi. Beklemekle elde edeceğiniz yalnızca daha da beklemektir. Mutlak mükemmellik burada ve şimdidir, gelecekte değil. **Sır eylemdedir - burada ve şimdi**. Sizi kendinize karşı kör eden, sizin davranışlarınızdır. Ne olduğunuz hakkındaki düşünceleriniz her ne ise onlara aldırmayın ve **mutlak şekilde mükemmelmişsiniz gibi** davranın - mükemmellik hakkındaki fikriniz her ne ise. Bütün ihtiyacınız, içinizde bulacağınız **cesarettir**.

S: Sizin himmetiniz de bana yardımcı olacak, değil mi?

M: Himmetim şimdi size söylüyor: İçe bakın. İhtiyacınız olan her şeye sahipsiniz. Onu kullanın. Bildiğiniz en iyi şekilde davranın, yapmanız gerektiğine inandığınızı yapın. Hatalardan korkmayın; onları her zaman düzeltebilirsiniz, sadece niyetleriniz önemlidir. Nesnelerin ve olayların alacağı şekil sizin elinizde değildir; eylemlerinizin ardındaki maksadınıza gelince, o sizin elinizdedir.

S: Mükemmel olmayandan doğan eylem nasıl mükemmelliğe götürebilir?

M: Eylem mükemmelliğe götürmez, mükemmellik eylem içinde ifade edilir. Kendinizi ifade biçimleri ile yargıladığınız sürece, onlara en büyük

dikkati verirsiniz; kendi gerçek varlığınızı idrak ettiğiniz zaman ise davranışlarınız mükemmel olacaktır -

kendiliğinden.

S: Eğer ben zaman-ötesi olarak mükemmelsem; neden doğdum? Bu hayatın amacı nedir?

M: Bu, altının süs eşyası yapılmasının altına yararı nedir diye sormaya benziyor. Süs eşyası altının rengini ve güzelliğini alır, altın zenginleşmiş olmaz. Aynı şekilde, eylem içinde ifade edilen gerçek, eylemi anlamlı ve güzel kılar.

S: Gerçek, ifade edilişi ile ne kazanmış olur?

M: Ne kazanabilir ki? Hiçbir şey. Fakat kendisini ifade etmek, teyit etmek, zorlukları yenmek sevginin doğasıdır. Siz dünyanın eylem halindeki sevgi olduğunu bir kez anlarsanız, ona tamamen farklı bir gözle bakacaksınız. Fakat önce, ıstırap karşısındaki tutumunuzun değişmesi şart. Istırap en başta, dikkat çekmek için bir çağrıdır ve o aslında bir sevgi hareketidir.

Sevgi mutluluktan çok gelişmeyi, bilincin ve varlığın genişleyip derinleşmesini ister. Bunu her ne engellerse acıya neden olur, sevgi acıdan çekinmez. ***Sattva,*** yani doğruluk ve düzenli gelişme için işleyen enerji engellenmemelidir. Engellendiği zaman kendi aleyhine döner ve yıkıcı olur. Her ne zaman sevgi esirgenir ve ıstırabın yayılmasına izin verilir, o zaman savaş kaçınılmaz olur.

Komşumuzun kederine karşı ilgisizliğimiz ıstırabı kendi kapımıza getirir.

83 -Gerçek Guru

Soran: Geçen gün, gerçeğe varışınızın kökeninde Gurunuz'a duyduğunuz güvenin olduğunu söylüyordunuz. O size, sizin zaten Mutlak Gerçek olduğunuzu söyledi ve yapılacak başka bir şey yoktu. Siz ona güvendiniz ve orada bıraktınız, hiç zorlanmadan, hiç uğraşmadan. Şimdi sorum şu: Gurunuz'a güvenmeden gerçeğe varmış olur muydunuz? Sonuçta siz

neyseniz o'sunuz, zihniniz güvense de güvenmese de; kuşku Gurunuz' un sözlerinin etkisini engelleyip onları işlevsiz kılar mıydı?

Maharaj: Yanıtı siz verdiniz - işlevsiz bırakılmış olurlardı - bir zaman için.

S: Peki, Guru'nun sözlerindeki enerji ya da güce ne olurdu?

M: O gizli halde, tezahür etmemiş olarak kalırdı. Fakat soru bütünüyle bir yanlış anlama üzerine oturtulmuş bulunuyor. Üstat ve öğrenci, onlar arasındaki sevgi ve güven, bunlar tek bir olgudur, birbirinden bağımsız birçok olgu değil. Her biri diğerinin parçasıdır. Sevgi ve güven olmasaydı, ne Guru ne mürit ve ne de aralarında bir ilişki olurdu. Bu, elektrik lambasını yakmak için bir düğmeye basmaya benzer. Siz ışığı, lamba, kablolar, transformatör, nakil hatları ve elektrik jeneratöründen, hepsi bir bütün olarak alırsınız. Faktörlerden herhangi biri eksik olsa, ışık olmazdı. Ayrılmaz olanı ayırmamaksınız. Sözler gerçekleri yaratmaz; onlar ya tarif ya tahrif ederler. Gerçek olan daima sözsüzdür.

S: Hâlâ anlamadım. Guru'nun sözleri bir sonuca ulaşmadan kalırlar mı, yoksa onlar mutlaka gerçekleşecek midir?

M: Gerçeğe varmış bir insanın sözleri asla amaçlarını gerçekleştirmemiş olarak kalmazlar. Onlar uygun koşulların ortaya çıkmasını beklerler, ki bu da bir zaman alabilir ve bu doğaldır, çünkü ekin ekmenin bir mevsimi, hasadın bir mevsimi vardır.

Fakat Guru'nun sözü, bozulup telef olması mümkün olmayan bir tohumdur. Kuşkusuz, Guru'nun, bedenin ve zihnin ötesinde, bilincin ötesinde, zaman ve uzayın, dualitenin ve birliğin ötesinde, anlayışın ve tarifin ötesinde gerçek bir Guru olması gerekir.

Birçok şey okumuş, söyleyecek birçok şeyi olan iyi insanlar size birçok yararlı şey öğretebilirler. Fakat onlar, sözleri şaşmaz şekilde doğru çıkan gerçek Gurular değildirler. Onlar da size Nihai Gerçek olduğunuzu söyleyebilirler, ama bundan ne çıkar?

S: Her Özünü bilen Guru olur mu, yoksa Gerçeği bilen olduğu halde o başkalarını gerçeğe götüremeyebilir mi?

M: Eğer ne öğreteceğinizi biliyorsanız, bildiğinizi öğretebilirsiniz. Burada, "görücü "lük ve öğretmenlik birdir. Fakat Mutlak Gerçek her ikisinden de ötedir. Guruluk iddiası taşıyanlar, olgunluktan, çabadan, hak etmekten, layık olmaktan, başarmaktan, kaderden ve inayetten söz ederler; bütün bunlar sadece zihinsel düzenlemelerdir; bağımlı bir zihnin projeksiyonlarıdır. Bunlar yardımcı olacaklarına, engellerler.

S: Kimin ardından gitmem, kime güvenmemem gerektiğini nasıl bileceğim?

M: Her şeye karşı güvensizlik duyun, ikna oluncaya kadar. Gerçek Guru sizi asla aşağılamayacağı gibi, sizi kendinize karşı yabancılaştırmayacak, kendinizden soğutmayacaktır. O sizi, sizin içte yatan mükemmelliğiniz gerçeğine tekrar tekrar geri döndürecek ve içinizi aramanız için cesaretlendirecektir. Fa kat kendince Guruluk iddiasında olan kimse, öğrencilerinden çok kendisiyle meşguldür.

S: Dediniz ki Gerçek, gerçeğin bilgisinden ve öğretisinden ötedir. Gerçeğin bilgisi bizzat en yüce değil midir ve onun öğretilmesi de ona ulaşıldığının kanıtı değil midir?

M: Gerçeğin ya da Öz'ün bilgisi bir zihin halidir. **Bir başkasına öğretmek, dualite içindeki bir devinimdir**. Onlar yalnızca zihni ilgilendirirler.

S: Öyle ise gerçek nedir?

M: Gerçeğe varmış zihni ve gerçeğe varmamış zihni bilen, bilgisizliğin de bilginin de zihin halleri olduğunu bilen, işte o ger çektir. Size çakıl ile karışık elmas verildiğinde, elmasları ya gözden kaçırır ya da bulursunuz. Önemli olan görmektir. Görme gücü olmazsa, çakılın gri rengi ve elmasın güzelliği nere dedir? Bilinen ancak bir şekildir ve bilgi ancak bir isim. Bilen ise ancak bir zihin hali. Gerçek ise ötededir.

S: Kuşkusuz, şeyler hakkındaki nesnel bilgi ve fikirler ile kendini-biliş bir ve aynı değildir. Birinin beyne ihtiyacı var, diğerinin ise yok.

M: Bir tartışma olsun diye sözcükler düzenleyip, onlara an lamlar verebilirsiniz. Fakat bu, bütün bilginin bir bilgisizlik şekli olduğu gerçeğini değiştirmez. En doğru harita ancak henüz kâğıt olandır. Bütün bilgi bellektedir; o tanımaktır. Ger çek ise bilen ve bilinen dualitesinin ötesindedir.

S: Öyle ise gerçek ne ile bilinir?

M: Lisanınız ne kadar yanıltıcı! Siz gerçeğin bilgi yoluyla ulaşılabilecek bir şey olduğunu sanıyorsunuz! Ve sonra siz gerçeğin ötesinden bir gerçeği-bilen'i getireceksiniz! Şunu anlamalısınız ki gerçeğin var olması için onun bilinmesi gerekmez. Bilgisizlik de, bilgi de zihindedir, gerçekte değil.

S: Eğer gerçeğin bilgisi diye bir şey yoksa, o zaman gerçeğe nasıl ulaşabilirim?

M: Zaten sizinle olana ulaşmaya ihtiyacınız yoktur. Uzanma ya çalışmanız bile onu elden kaçırmanıza neden olur. **Onu bulamadığınız fikrini bırakın**

ve zihne ait her şeyi ortadan kaldırarak, gerçeğin, burada ve şimdi direkt algılama odağınız içine girmesine olanak verin.

S: Bütün gidebilecek şeyler gittiğinde geriye ne kalır?

M: Boşluk kalır, farkındalık kalır, bilinçli varlığın saf ışığı kalır. Bu, eşyalar taşındığı zaman odadan geriye ne kalır diye sor maya benziyor. Çok işe yarar bir oda kalır. Hatta duvarlar bile yıkılsa, mekân kalır. Zamanın ve mekânın ötesinde ise gerçeğin "şimdi"si ve "burada"sı vardır.

S: Tanık kalır mı?

M: Bilinç olduğu sürece onun tanığı da vardır. İkisi birlikte görünür ve kaybolurlar.

S: Eğer tanık da geçiciyse, ona niçin bu kadar önem veriliyor?

M: Sırf, bilinenin büyüsünü bozmak, ancak algılanabilenin gerçek olduğu illüzyonunu yok etmek için.

S: Algılama, idrak başta gelir, tanık - ikinci derecede.

M: Meselenin özü de bu. Siz sadece dış dünyanın gerçek olduğuna inandığınız sürece, onun tutsağı olarak kalırsınız. Öz gürleşmeniz için dikkatinizin "Ben-im"e, tanığa çevrilmesi gerek. Kuşkusuz ki bilen ile bilinen birdir, iki değil. Fakat bili nenin büyüsünü bozmak için bilenin öne çıkarılması zorunlu. Hiçbiri başta gelen değil; her ikisi de daima yeni, daima şimdi, aktarılamaz ve zihinden daha hızlı olan o tarifi olanaksız deneyimin bellekteki yansımalarıdır.

S: Efendim, ben kurtuluşu arayarak bir Guru'dan bir Guru'ya dolaşan mütevazi bir arayıcıyım. Zihnim hasta, arzu ile cayır cayır yanıyor ve korkudan donuyor. Acı ile kıpkızıl, bıkkınlık ile kurşuni günlerim hızla uçup gidiyor. Yaşım ilerliyor, sağlığım bozuluyor, geleceğim karanlık ve ürkütücü. Bu gidişle keder içinde yaşayıp, çaresizlik içinde öleceğim. Benim için her hangi bir umut var mı? Yoksa geç mi kaldım?

M: Sizde hiçbir bozukluk yok fakat kendi hakkınızdaki fikirleriniz tümüyle yanlış. Arzulayan, korkan, acı çeken siz değil siniz, o bedeninizin temeli üstüne mevcut koşullar ve etkiler tarafından inşa edilmiş kişidir. Siz o kişi değilsiniz. Bu, zihninize açık ve seçik şekilde yerleşmek ve asla gözden kaçırıl mamalıdır. Normalde bu, uzun süreli bir sadhana, yıllarca süren bir riyazet ve meditasyona ihtiyaç gösterir.

S: Zihnim zayıf ve kararsız. Sadhana için ne gücüm ne azmim var. Durumum umutsuz.

M: Bir bakıma, sizinki en umutlu bir durum. Sadhana'nın bir alternatifi var, o da itimat. Eğer verimli bir araştırmadan doğan bir kanıya sahip olamayacaksanız, o zaman benim keşfimin avantajını kullanın, ki ben onu sizinle paylaşmaya öyle sine istekliyim.

Alabildiğine berrak ve açık bir şekilde görebiliyorum ki siz şimdi ve burada, mükemmelliğin tamamı olduğunuz gerçeğine ve sizi bu mirasınızdan, aslında olduğunuz halinizden hiçbir şeyin mahrum edemeyeceği gerçeğine asla yabancılaşmış olmadınız, değilsiniz ve olmayacaksınız. Siz hiç bir suretle benden farklı değilsiniz, sadece bunu bilmiyorsunuz. Ne olduğunuzu bilmiyorsunuz ve bu yüzden kendinizi olmadığınız şey olarak imgeliyorsunuz. Bu yüzdendir arzular ve korkular ve başa çıkılmaz çaresizlik duygusu; ve bu yüzdendir kaçmak için anlamsız uğraşlar. Bana güvenin, sizi yanlışa götürmeyeceğim. Siz, dünyanın ve onun yaratıcısının, bilincin ve onun tanığının, tüm teyitlerin ve inkârların ötesinde, En Yüce Gerçek'siniz. Bunu hatırlayın, bunu düşünün, buna göre davranın. Bütün ayrılık duygularını terk edin, kendinizi bütünün içinde görün ve ona göre hareket edin. Eylem ile birlikte mutluluk, mutluluk ile birlikte kanaat (kani oluş) gelecek. Zira kendinizden kuşku duyuyorsunuz, çünkü keder içindesiniz. Mutluluk, doğal, **kendiliğinden ve kalıcı olan mutluluk**, imgeleme yoluyla sağlanamaz. O ya vardır, ya yoktur. Dış

nedenlere ihtiyaç gösterme yen huzuru, sevgiyi ve mutluluğu yaşamaya başladığınız zaman bütün kuşkularınız dağılacak. Yeter ki size söyledikleri mi sıkıca tutun ve ona göre yaşayın.

S: Bana belleğime dayanarak yaşamamı söylüyorsunuz.

M: Zaten belleğinize dayanarak yaşıyorsunuz. Sizden sadece, eski anılarınızın yerine size söylediklerimin anısını koymanızı istiyorum. Nasıl eski anılarınıza göre hareket ediyor idiyseniz, şimdi öyle, yenisine göre hareket edin. Korkmayın. Bir süre eskisi ile yenisi arasında bir çatışma olması zorunlu, fakat kararlı bir biçimde yeninin yanında yer alırsanız mücadele kısa zamanda sona erecek ve siz illüzyonun neden olduğu arzu ve korkular tarafından aldatılmak yerine, çabasız, zorlanma sız, kendiniz olma halini idrak edeceksiniz.

S: Pek çok Guru, bir âdet olarak, müritlerine himmetinin bir nişanesini verir - başörtüsünü veya bastonunu, kâsesini ya da entarisini. Böylece, kendini-idraki müritlerine aktarmak ya da bunu teyit etmek için. Bu tür uygulamaların bir değeri olduğunu düşünmüyorum. Aktarılan kendini-idrak değil kendini beğenmişliktir. Aşırı övgü dolu ama hakikat olmayan bir şeyi söylemenin gereği ve yararı nedir? Siz bir yandan, beni "kendilerince Guru" olan kimselere karşı uyarıyorsunuz, diğer yandan da size inanmamı istiyorsunuz. Neden bir ayrıcalığınız olduğunu iddia ediyorsunuz?

M: Bana değil, söylediklerime inanın ve onları anımsayın diyorum. Sizin mutluluğunuzu istiyorum, benimkini değil. Siz, sizinle öz varlığınız arasına mesafe koyup, kendilerini de bir aracı olarak takdim edenlere güvenmeyin. Ben o tür bir şey yapmam.

Vaatlerde bile bulunmam. Sadece derim ki, eğer sözlerime güvenir ve onları denemeye koyarsanız, onların gerçeğin ta kendisi olduklarını kendiniz keşfedeceksiniz. Eğer girişimde bulunmadan bir kanıt isterseniz, size ancak şunu söyleyebilirim: **kanıt benim. Ben öğretmenimin sözlerine güvendim**, onları zihnimde tuttum ve gördüm ki o haklıymış, ben her şeyi kucaklayan ve her şeyi aşan Sonsuz Gerçek'tim, şimdi öyleyim ve gelecekte de öyle olacağım.

Uzun uygulamalar için vaktiniz ve enerjiniz olmadığını söylediğiniz için size bir alternatif sunuyorum. Sözlerimi, güvene dayanarak kabul edin ve yeniden yaşayın, ya da keder içinde yaşayıp ölün.

S: İnanılmayacak kadar güzel görünüyor.

M: Öğüdün sadeliği ve basitliği sizi yanıltmasın. Masum ve basit olana güvenme cesaretine pek az kimse sahiptir. Zihninizin tutsağı olduğunuzu, kendi yarattığınız hayali bir dünya da yaşadığınızı bilme, bilgeliğin şafağıdır. O dünyadan hiçbir şey istememek, onu tümüyle terk etmeye hazır olmak; içtenlik ve ciddiyet budur. Ancak gerçek umutsuzluktan doğan böyle bir içtenlik sizin bana güvenmenizi sağlayacaktır.

S: Yeterince ıstırap çekmedim mi?

M: Çektiğiniz ıstırap sizi donuklaştırmış,. onun büyük kötülüğünü göremez hale getirmiş. İlk işiniz, içinizdeki ve çevreniz deki ıstırabı görmektir; bir sonraki işiniz, özgürlüğe kavuşmayı şiddetle özlemenizdir. Bu özlemin şiddeti size rehberlik edecektir, başka rehbere ihtiyacınız yoktur. İlk adım için yeterli enerjiniz var. Ve her adım bir sonraki için yeterli enerji üretecektir. Güven enerji getirir. Güven ise deneyimle birlikte gelir.

S: Guru değiştirmek doğru mudur?

M: Neden değiştirmeyesiniz? Gurular kilometre taşları gibidirler. Birinden diğerine ilerlemek doğaldır. Her biri size yönü ve mesafeyi bildirir. Sadguru, yani ebedi Guru ise yolun kendisidir. Hedefin yol olduğunu ve sizin de her zaman yolda olduğunuzu, **hedefe varmak için değil, fakat onun güzelliğinin ve bilgeliğinin tadına varmak için yolda olduğunuzu bir kez idrak** ederseniz; hayat bir görev, bitirilmesi gereken bir iş olmaktan çıkar, doğal ve sade bir hal alır, başlı başına bir vecit hali olur.

S: Öyleyse, dua, ibadet ve Yoga uygulamalarına ihtiyaç yok.

M: Gündelik küçük süpürmelerin, yıkama ve yıkanmaların bir zararı yoktur. Öz-farkındalık size her adımda ne yapılması gerektiğini bildirir. Her şey yapıldığında zihin sessiz kalır. Şimdi siz, ismi ve şekli olan, sevinçleri ve kederleri ile, uyanıklık halinde bir kişisiniz. Siz doğmadan önce kişi yoktu ve siz öldükten sonra da olmayacak. Kişiye olmadığı şeyi ol durmak için didinip duracağınıza? niçin uyanıklık halinin öte sine geçerek kişisel hayatı tümüyle terk etmemeli? Bu kişinin sönüp bitmesi değil, sadece onu doğru görüş açısından görmek anlamına gelir.

S: Bir soru daha: Doğmadan önce, benim saf varoluş realitesiyle bir olduğumu söylediniz; eğer öyle ise, doğmam gerektiği ne kim karar verdi?

M: Gerçekte siz hiç doğmadınız ve ölmeyeceksiniz. Fakat şimdi bir beden olduğunuzu ya da bir bedene sahip olduğunuzu imgeliyor ve bu durumu neyin meydana getirmiş olduğunu soruyorsunuz. İllüzyonun sınırları içinde yanıt şudur: Bellekten doğan arzu sizi bir bedene çeker ve sizin onunla bir olduğunuzu düşünmenize neden olur. Fakat bu ancak göreli bir bakış açısından doğrudur. Aslında ise ne beden ne de onu içeren bir dünya vardır; sadece zihinsel bir durum, rüyamsı bir hal vardır ki gerçekliği sorgulandığında kolayca dağıtılabilir.

84 -Hedefiniz Gurunuzdur

Soran: Bize diyordunuz ki kendi kendilerini Guru olarak nitelendiren birçokları var, fakat gerçek Guru çok az bulunur. Kendisini gerçeğe-varmış varsayan birçok ***gnani*** vardır, ama onlardaki sadece kitap bilgisi ve kendilerine verdikleri büyük önemdir. Bazen onlar müritlerini cezbeder, etkiler, hatta kendilerine hayran ederler ve birtakım yararsız çalışmalarla onların zamanlarını da boşa harcarlar. Birkaç yıl sonra mürit kendisiyle ilgili bir durum değerlendirmesi yapar, bir değişiklik bulamaz. Mürşidine yakındığı zaman da ondan, yeterince çok çalışmadığı yolundaki olağan azarı işitir. Kabahat müridin kalbindeki inanç ve sevgi azlığındadır, halbuki kabahat, müritleri kabul edip de onların umutlarını kabartmış olan Guru' dadır. İnsan kendisini böyle Gurular'dan nasıl korumalı?

Maharaj: Başkaları ile niçin böylesine meşgul olmalı? Guru her kim olursa olsun, eğer kalbi saf ise ve iyi bir inanç ile hareket ediyorsa, müridine hiçbir zarar vermez. Eğer ilerleme yoksa, kusur müritlerde, onların tembelliklerinde ve ego-kont- rolündeki yetersizliklerindedir. Öte yandan, eğer mürit samimi ve ciddi ise ve ***sadhana'sını*** akıllıca ve şevkle yapıyorsa, onu daha ileri götürecek daha ehliyetli bir öğretmenle karşılaşması mukadderdir. Sizin sorunuz üç yanlış varsayımdan kaynaklanıyor: İnsanın başkaları ile meşgul olmasının gerekliliği, insanın bir diğerine değer biçebileceği, öğrencinin ilerlemesinden öğretmenin sorumlu olduğu gibi varsayımlar. Gerçekte Guru'nun rolü sadece öğretmek, direktif ve cesaret vermektir; **öğrenci tümüyle kendinden sorumludur.**

S: Bize söylenen ise Guru'ya tam teslimiyetin yeterli olduğu, üst tarafını Guru'nun yapacağı yolunda idi.

M: Kuşkusuz, tam teslimiyet olunca; insan geçmiş, şimdi ve geleceğe ve kendisinin fiziksel ve spiritüel güvenliği ve konumuna yönelik bütün ilgi ve endişeden kurtulduğunda, sevgi ve güzellik dolu yeni bir hayatın şafağı söker. O zaman Guru önemli değildir, çünkü öğrenci ego savunmasının kabuğunu kırmıştır. Tam teslimiyet, aslında özgürlüğe kavuşmanın ta kendisidir.

S: Hem mürit hem mürşit yetersiz ise ne olur?

M: Uzun vadede her şey yoluna girer. Ne de olsa, onların bir süre oynadıkları komediden her ikisinin de Öz Varlıkları zarar görmez. Onlar ayılırlar, olgunlaşırlar ve daha üstün bir ilişki düzeyine yükselirler.

S: Ya da ayrılırlar.

M: Evet, ayrılabilirler. Zaten hiçbir ilişki ebedi değildir. Dualite geçici bir haldir.

S: Sizinle karşılaşmam bir rastlantı mıdır ve bir başka rastlantı bizi bir daha asla buluşmamak üzere ayırabilir mi? Yoksa sizinle karşılaşmam kozmik plânın bir parçası, hayatlarımızın büyük oyunu içindeki bir bölüm mü?

M: Gerçek anlamlıdır ve anlamlı olan gerçek ile ilintilidir. Eğer ilişkimiz sizin ve benim için anlamlı ise o rastlantısal olamaz.

Gelecek de geçmiş kadar şimdi'yi etkiler.

S: Kimin gerçek ermiş olduğunu ve kimin olmadığını nasıl ayırt edebilirim?

M: İnsanın gönlünü görebilecek berrak içgörüye sahip olmadıkça ayırt edemezsiniz. Görünüşler aldatıcıdır. Berrak görebilmeniz için zihniniz saf ve bağımlılıktan yoksun olmalıdır. Kendinizi iyice bilmezken, bir başkasını nasıl bilebilirsiniz? Ve kendinizi bildiğiniz zaman -siz o başkası olursunuz.

Bir süre için başkalarını kendi hallerine bırakın ve kendinizi inceleyin. Kendi hakkınızda bilmediğiniz çok şey var - nesiniz, kimsiniz, nasıl olup da

doğdunuz, şimdi ne yapıyorsunuz ve niçin, nereye gidiyorsunuz, hayatınızın, ölümünüzün, geleceğinizin anlamı ve amacı nedir? Bir geçmişiniz var mı, bir geleceğiniz var mı? Tüm varlığınız mutluluk ve huzur için çırpınırken nasıl oldu da böyle karmaşa ve keder dolu bir yaşam geçirdiniz? Bunlar ağır meselelerdir ve öncelikle ilgilenilmeleri gerekir. Kimin ***gnani***

olup, kimin olmadığını araştırmaya ne vaktiniz, ne ihtiyacınız vardır.

S: Ama Gurum'u doğru seçmeliyim. Doğru Guru'yu nasıl bulacağım?

M: Siz doğru olun, doğru Guru sizi muhakkak bulacaktır. Bir Guru aramayın, hatta birini düşünmeyin bile. Hedefinizi Guru'nuz olarak kabul edin. Sonuçta, Guru bir amacın aracıdır, kendisi amaç değildir. O önemli değildir. Sizin için önemli olan sizin ondan ne beklediğinizdir. Şimdi söyleyin ne bekliyorsunuz?

S: Onun himmeti ile mutlu, güçlü, huzurlu olmayı.

M: Ne emeller! Nasıl olur da, zamanla ve uzayla sınırlı bir kişi, bir zihin-beden, **doğumla ölüm arasındaki bir acı soluması mutlu olabilir**? Sadece onun meydana gelişindeki koşullar bile mutluluğu olanaksız kılar. Huzur, güç ve mutluluk, bunlar asla kişisel haller değildir, hiç kimse "benim huzurum", "benim gücüm" diyemez - çünkü "benim" bir kişiye has, diğerlerini hesaba katmayan ayrımcılık demektir ki bu da çok kırılgan ve güvencesiz bir durumdur.

S: Ben yalnızca koşullu halimi biliyorum, başka bir şey yok.

M: Kuşkusuz, böyle söyleyemezsiniz. Derin uykuda koşullanmış durumda değilsiniz. Uykuya varmak için ne kadar da hazır ve isteklisiniz, uykudayken ne kadar huzurlu, özgür ve mutlusunuz!

S: Bundan hiç haberim yok.

M: Negatif bir biçimde koyalım: uyuduğunuz zaman acı çekmiyorsunuz, bağımlı değilsiniz, huzursuz değilsiniz.

S: Ne demek istediğinizi anlıyorum. Uyanıkken kendimi biliyorum fakat mutlu değilim; uykudayken mutluyum fakat bunu bilmiyorum. Bütün ihtiyacım özgür ve mutlu olduğumu bilmek.

M: Tamamen öyle. Şimdi içinize yönelin, uyanık bir uyku haline benzer bir duruma girin; bu durumdayken kendinizden haberdar, fakat dünyadan habersiz olursunuz. Bu durumdayken, en küçük bir kuşku izi olmaksızın bileceksiniz ki varlığınızın kökeninde siz özgür ve mutlusunuz. Tek sorun şu ki siz deneyim tiryakisisiniz ve anılarınızı aziz tutarsınız. Gerçekte ise bunun tersine; **hatırlanan bir şey asla hakiki değildir, hakiki olan şimdi'dir.**

S: Bütün bunları söz olarak kavrıyorum, fakat benimseyemiyorum. O zihnimde seyredilecek bir resim gibi duruyor. Bir resme hayat vermek Guru'nun görevi değil midir?

M: Yine bunun tersi. Resim canlıdır, ölü olan zihindir. Zihin sözler ve imajlardan oluşmuş olduğu gibi, zihindeki her yansıma da öyledir. O gerçeği söz kalabalığıyla örter ve sonra yakınır. Sizinle mucizeler yaratacak bir Guru'ya ihtiyaç olduğunu söylüyorsunuz. Sadece sözcüklerle oyun oynuyorsunuz. Mürşit ve mürit tek bir şeydirler; tıpkı mum ve alevi gibi. Mürit içtenlikli değilse ona bir mürit denilemez. Mürşit, tepeden tırnağa sevgi ve özveri değilse, ona bir mürşit denilemez. Ancak gerçek gerçeği doğurabilir, sahtelik değil.

S: Sahte olduğumu görebiliyorum. Beni kim doğrultacak?

M: Söylediğiniz sözler bunu yapacak. "Ben sahte olduğumu görüyorum" yargısı özgürleşmek için gereksindiğiniz her şeyi içermektedir. Onun üzerine düşünün, derinleşin, onun köküne inin, o iş görecek. Güç, sözün kendisindedir, kişide değil.

S: Sizi tam olarak kavrayamıyorum. Bir yandan, Guru'ya ihtiyaç vardır diyorsunuz; bir yandan da, Guru ancak öğüt verebilir ve çaba size düşer diyorsunuz. Lütfen açıkça söyleyin, insan, bir Guru olmadan Özünü idrak edebilir mi, yoksa gerçek bir Guru bulmak esas mıdır?

M: Daha büyük esas, gerçek bir mürit bulabilmektir, inanın bana, gerçek bir öğrenci çok az bulunur, çünkü öyle biri, gerçek varlığını bularak, bir Guru'ya olan ihtiyacın ötesine bir anda geçiverir. Aldığınız öğüdün sadece bilgiden mi yoksa gerçek bir deneyimden mi akıp geldiğini araştırıp bulmak için boşuna vakit harcamayın. Sadece onu sadakatle izleyin. Eğer bir başkasına ihtiyaç olursa, hayat size bir başka Guru gönderecektir. Ya da sizi tüm dış rehberliklerden yoksun bırakarak, sizi kendi iç ışığınızla baş başa bırakacaktır. Şunu anlamak çok önemlidir ki esas olan öğretidir, Guru'nun kişiliği değil. Siz sizi güldüren ya da ağlatan bir mektup alırsınız, bunun nedeni olan postacı değildir. Guru size sadece Gerçek Kimliğiniz hakkındaki müjdeyi verir ve sizi ona geri döndürecek yolu gösterir. Guru bir habercidir. Birçok haberci olacaktır fakat mesaj birdir: "Olduğunuza varın." Yahut bir başka şekilde ifade edebilirsiniz: Siz gerçeğe varıncaya kadar, Gerçek Gurunuz'un kim olduğunu bilemezsiniz. Gerçeğe vardığınızda, fark edersiniz ki, birlikte olduğunuz bütün Gurular sizin uyanışınıza katkıda bulunmuşlar. Sizin gerçeğe varışınız.

Gurunuz' un gerçek olduğunu kanıtlar. Bu nedenle, onu olduğu gibi kabul edin, size söylediğini içtenlikle, gayretle yapın. Ve eğer bir şeyler ters gidecek olursa, kalbinizin sizi uyaracağından emin olun. Eğer kuşkular ağır basarsa, onlarla savaşmayın. Kuşku götürmez olana sarılın ve kuşkulu şeyleri kendi hallerine bırakın.

S: Bir Gurum var ve onu çok seviyorum. Fakat o benim gerçek Gurum mu, değil mi bilmiyorum?

M: Kendinizi gözleyin. Kendinizi değişir ve gelişir buluyorsanız, doğru insanı bulmuşsunuz demektir. O güzel ya da çirkin, hoş

ya da nahoş olabilir, sizi övebilir veya azarlayabilir, bunların hiçbiri önemli değildir; önemli olan tek can alıcı gerçek, " **içsel gelişme**"dir. Eğer bu yoksa, eh, o sizin dostunuz olabilir ama Gurunuz değildir.

S: Biraz öğrenim görmüş bir Avrupalı ile görüşürken bir Guru'dan ve onun öğretilerinden söz ettiğimde onun tepkisi: "Böyle saçmalıklar öğreten bir adam deli olmalı" oluyor. Ona ne söylemem gerekir?

M: Onu kendisine götürün. Ona kendisi hakkında ne kadar az şey bildiğini, kendi hakkındaki en anlamsız, akılsızca bildirimleri nasıl da kutsal gerçek gibi kabul ettiğini gösterin. Ona, bir beden olduğu, doğduğu, öleceği, bir ana-babası, görevleri olduğu söylenmiştir; o, başkalarının beğendiğini beğenmeyi, başkalarının korktuğundan korkmayı öğrenir. Tümüyle bir kalıtım ve toplum yaratığı olarak, belleği ile yaşar, görenek ve alışkanlıklara göre hareket eder. Kendinden ve gerçek hayrından habersiz, sahte amaçların ardından koşar ve her zaman düş kırıklığına uğrar. Onun yaşamı ve ölümü anlamsız ve acı vericidir ve bir çıkış yolu yokmuş gibi görünür. Ve sonra siz ona kolayca ulaşabileceği bir çıkış yolunun bulunduğunu anlatın; bunun bir başka fikirler dizisi hakkında bir söyleşi değil, bütün fikirlerden ve yaşam kalıplarından bağımsızlaşma olduğunu söyleyin. Ona Gurular'dan ve müritlerden söz etmeyin - bu düşünme şekli ona uygun değildir. Onunki içsel bir yoldur, o içsel bir dürtüyle hareket edecektir ve içsel bir ışık ona rehberlik edecektir. Ona başkaldırı çağrısında bulunun, harekete geçecektir. Falanca kişinin gerçeğe varmış

olduğu ve onu bir Guru olarak kabul edebileceği şeklindeki fikirlerle onu etkilemeye kalkışmayın. O kendine güvenmediği sürece, bir başkasına güvenemez. Güven ise deneyimle gelir.

S: Ne garip! Ben Guru'suz bir hayat düşünemiyorum.

M: Bu bir mizaç meselesidir. Siz de haklısınız. Sizin için Tanrı'ya övgüler terennüm etmek yeterlidir. Siz gerçeğe varmak arzusunda değilsiniz, ne de ***sadhana*** yapmak. Tanrı'nın adı ihtiyacınız olan tek gıdadır. Onunla yaşayın.

S: Birkaç sözcüğü durmadan tekrarlamak, bu da bir tür delilik değil midir?

M: Deliliktir. Fakat kasıtlı bir deliliktir. Bütün tekrarcılık *tamas'dır*. Fakat Tanrı'nın adını tekrarlamak, taşıdığı amacın yüksekliği nedeniyle, *sattva-tamas'dır. Sattva'nın* mevcudiyeti nedeniyle, *tamas* yıpranır ve tam tutkusuzluk, bağımsızlık, terk, uzaklık, etkilenmezlik halini alır. *Tamas,* üstünde bütünlenmiş bir hayatın yaşanabileceği sağlam bir temele dönüşür.

S: İki olasılık var, ya Guru bulurum, ya bulmam. Her iki halde yapılması doğru olan nedir?

M: Siz asla Guru'suz değilsiniz, çünkü o zamanla kayıtlı olmaksızın hep sizinledir. O kendini bazen dışa vurur, hayatınızda yüceltici, iyileştirip düzeltici bir faktör olarak kendini belli eder, bir anne, bir eş, bir öğretmen gibi; ya da, o sürekli doğruluğa ve mükemmelliğe yönelten içsel bir dürtü olarak kalır. Bütün yapmanız gereken ona itaattir ve onun söylediklerini yapmaktır. Onun sizden yapmanızı istediği basittir: Kendinizin farkında olmanız, egonuzu kontrol etmeniz, özünüze teslim olmanız. Bu, çaba isteyen zor bir şey gibi görünebilir fakat içtenseniz, o zaman kolaydır. Aksi halde tamamen olanaksızdır. İçtenlik hem gerekli, hem yeterlidir. Her şey içtenliğe teslim olur.

S: insanı içtenlikli yapan nedir?

M: içtenliğin temeli şefkattir. Kendinizin ve başkalarının ıstırabından doğmuş, kendinize ve başkalarına yönelik şefkat.

S: içtenlikli olmak için ıstırap mı çekmeliyim?

M: Buna gerek olmaz, eğer Buda'nın yaptığı gibi başkalarının dertlerine karşı duyarlı ve ilgili olursanız. Ama eğer katı, hissiz ve acımasız iseniz, kendi ıstırabınız size kaçınılmaz soruları sorduracaktır.

S: Ben ıstırap çektiğimi görüyorum, fakat yeterli değil. Hayat hoş değil fakat katlanılabilir. Küçük zevklerim küçük acılarımı telafi ediyor ve genellikle, bildiğim kimselerin çoğundan daha iyi durumdayım. Durumumun istikrarsız olduğunu ve hemen her an bir felaketle karşılaşabileceğimi biliyorum. Beni gerçeğin yoluna koyması için bir krizin gelmesini mi beklemeliyim?

M: Durumunuzun ne denli nazik olduğunu fark ettiğiniz anda zaten uyanık ve tetiksinizdir. Şimdi tetikte kalın ve zihninizin ve bedeninizin hatalarım araştırın, inceleyin, keşfedin ve onları terk edin.

S: Bedenime çok sıkı sarılmış olduğumu hissediyorum, öyle ki, "ben beden'im" fikrinden bir türlü vazgeçemiyorum. Bedenim yaşadıkça bu fikirden kopamayacağını. Bazı insanlar, yaşarken asla gerçeğe varılamayacağı savındalar, ben de onlarla aynı görüşü paylaşma eğilimindeyim.

M: Paylaşmadan ya da reddetmeden önce neden beden fikrini incelemiyorsunuz? Zihin mi bedende tezahür eder yoksa beden mi zihinde? Elbet ki, "ben bedenim" fikrini tasarlayan bir zihnin olması gerekir. Zihinsiz bir beden "benim bedenim" olamaz. Zihin askıya alındığında "benim bedenim" de mevcut değildir. Zihin duygularla ve düşüncelerle derin biçimde meşgulken de beden yine mevcut değildir. Bedenin "zihne bağlı olduğunu ve zihnin de bilince, bilincin ise farkındalığa bağlı olduğunu bir kez idrak ederseniz, sizin kendini-idrak için ölmeyi bekleme hakkındaki sorunuz yanıtlanmış olur. Kendinizi idrak için önce "ben beden'im"

fikrinden kurtulmanız gerekmez. Bu kesinlikle diğer yöndedir - siz sahte olana tutunuyorsunuz çünkü doğruyu bilmiyorsunuz.

Kendini-idrakin ön koşulu içtenliktir, mükemmellik değil. Erdemler ve güçler kendini-idrakle birlikte gelir, daha önce değil.

85 -"Ben-im": Bütün Deneyimlerin Temeli

Soran: Kendi hakkınızda şöyle açıklamalarda bulunduğunuzu işitiyorum: "Ben zamandan bağımsız, tüm niteliklerden öte, değişmez olanım" vb. Bu şeyleri nasıl biliyorsunuz? Ve bunları size söyleten nedir?

Maharaj: Ben sadece "Ben-im" duygusu ortaya çıkmadan önceki hali tarif etmeye çalışıyorum; fakat o halin kendisi zihnin ve zihne ait lisanın ötesi olduğundan, tarif edilemez.

S: "Ben-im" bütün deneyimlerin temelidir. Sizin tarif etmeye çalıştığınız da sınırlı ve geçici bir deneyim olmalı. Siz değişmez olduğunuzdan söz ediyorsunuz. Bu sözü işitiyorum, onun sözlükteki anlamını biliyorum, fakat değişmez olmanın deneyimine sahip değilim. Bu engeli nasıl kırıp geçebilir ve değişmez olanın nasıl bir şey olduğunu, yakından, kişisel ve iç içe olarak nasıl bilebilirim?

M: Sözcük bir köprüdür. Onu hatırlayın, onu düşünün onu araştırın, onun çevresinde dolaşın, ona her yönden bakın, içtenlikle ve sebatla onun içine dalın; bütün gecikmelere ve düş kırıklıklarına katlanın, ta ki zihin aksi yöne dönsün. Sözcükten uzaklaşıp, sözcüğün ötesinde olana yönelsin. Bu sadece adını bildiğiniz bir kimseyi aramaya benzer. Bir gün gelir, araştırmalarınız

sizi ona ulaştırır ve isim, yaşanan gerçek haline gelir. Sözcük ile anlamı arasındaki bağlantı nedeniyle, sözcükler değerlidirler ve eğer insan sözcüğü çok büyük bir dikkatle incelerse, kavramın ötesine geçerek, onun kökenindeki deneyime ulaşır. Aslında, sözcüklerin ötesine ulaşmak için tekrarlanan girişimlere meditasyon denir. ***Sadhana*** da zaten sözlü olandan sözsüz olana geçmek için sürdürülen ısrarlı girişimlerdir. Bu iş umutsuz görünse de bir an gelir, her şey birdenbire apaçık ve sade ve harikulade kolay olarak gerçekleşir. Fakat siz şimdiki yaşam biçiminize ilgi duydukça, bilinmeyene dalmak için son adımı atmaktan ürküp çekineceksiniz.

S: Bilinmeyen niçin beni ilgilendirsin? Bilinmeyenin yararı nedir?

M: Herhangi bir yararı yoktur. Fakat sizi bilinenin dar çerçevesi içinde tutanın ne olduğunu bilmek yararlıdır. Bilinenin tam ve doğru bilgisidir sizi bilinmeyene götürecek olan. Siz onu yararla, avantajla, çıkarla ilgili olarak düşünemezsiniz; sükûnet içinde ve bağımlılıklardan kurtulmuş olmak, her türlü kişisel çıkar endişelerinin, her türlü bencilce hesapların erişemeyeceği bir yerde durmak, özgürlüğe ulaşmanın kaçınılmaz şartıdır. Siz buna ölüm diyebilirsiniz; bana göre ise bu en anlamlı ve yoğun biçimde yaşamaktır, çünkü ben tüm bütünlüğü içinde hayatla birim - yoğunluk, anlamlılık, uyum; daha başka ne istersiniz?

S: Daha başka şey istenmez kuşkusuz. Fakat şimdi siz bilinebilir olan hakkında konuşuyorsunuz.

M: Bilinmez olan hakkında ancak sessizlik konuşur. Zihin ancak bildiği hakkında konuşabilir. Eğer bilinebilir olanı gayretle incelerseniz, o eriyip gider, geriye bilinmez olan kalır. Fakat ilk imgeleme, ilgi ve merak pırıltısı ile birlikte, bilinmez olan örtülür ve bilinen öne çıkar. Bilinen, değişken olan, işte siz onunla birlikte yaşarsınız - değişmez olan sizin işinize yaramaz. Ancak değişken olana iyice doyup, değişmez olanı özlediğiniz zaman, zihin düzeyinden bakıldığında karanlık ve boşluk olarak tarif edilebilecek olana yönelip, onun içine dalmak için hazır olursunuz. **Çünkü zihin içerik ve değişiklik arzusuyla kıv-ranmaktadır, ona göre gerçek, içeriksiz ve değişimsizdir.**

S: Bu bana ölüm gibi görünüyor.

M: Öyledir. Aynı zamanda her şeyi kaplayan, her şeyi fetheden, sözcüklerin ötesinde keskin ve yoğun olandır. Sıradan bir beyin, parçalanmaksızın ona dayanamaz; bu yüzdendir ***sadhana'*** ya olan mutlak ihtiyaç. Hayatta beden sağlığı, zihin berraklığı, şiddete başvurmamak, bencil olmamak, akıllı ve spiritüel bir varlık olarak devam edebilmek için esastır.

S: Gerçek dediğiniz şeyde varlıklar mevcut mudur?

M: Kimlik Gerçek'tir. Gerçek kimliktir. Gerçek şekilsiz bir kütle, sözsüz bir kaos değildir. O güçlüdür, farkındadır, mutludur, sizin hayatınız ona kıyasla, güneşin karşısındaki bir mum gibidir.

S: Tanrı'nın lütfuyla ve öğretmeninizin himmetiyle bütün arzuları ve korkuları kaybederek değişmezlik haline geldiniz. Sorum basittir - halinizin değişmez olduğunu nasıl biliyorsunuz?

M: Sadece değişebilir olan üstünde düşünülüp konuşulabilir. Değişmez olan ancak sessizlik içinde idrak edilebilir. Bir kez idrak edildiğinde, o, değişebilir olanı derin biçimde etkiler, kendisi etkilenmeden kalarak.

S: Siz, tanık olduğunuzu nasıl biliyorsunuz?

M: Bilmiyorum, tanığım. Çünkü ***olmak*, her şeye tanık olmayı** gerektirir.

S: Varoluş, söylentilere dayanılarak da kabul edilebilir.

M: Yine de sonunda, direkt tanıklık ihtiyacını duyacağınız bir noktaya gelirsiniz. Tanıklık kişisel ve fiili olmasa bile, hiç olmazsa mümkün ve anlaşılır olmalıdır. Direkt deneyim en son kanıttır.

S: Deneyim kusurlu ve yanlışa götürücü olabilir.

M: Tamamen, fakat bir deneyim gerçeği vardır. Deneyim her ne olursa olsun, ister doğru, ister sahte, bir deneyimin vuku buluşu inkâr edilemez. Bu onun kendi kanıtıdır. Kendinizi yakından gözleyin, bilincin içeriği her ne olursa olsun, onun tanıklığı onun içeriği ile bağımlı değildir, farkındalık kendi kendisidir ve o olaya göre, olay ile değişmez. Olay hoş ya da nahoş olabilir, küçük ya da önemli olabilir, farkındalık hep aynıdır, değişmez. Saf

farkındalığın kendine has doğasına, onun hiç benlikçi bilinç izi taşımayan doğal kimliğine dikkat edin. Ve onun kökenine inin, çok geçmeden, farkındalığın sizin gerçek doğanız olduğunu ve farkında olduğunuz hiçbir şeyin kendinize ait olduğunu söyleyemeyeceğinizi fark edeceksiniz.

S: Bilinç ve içeriği bir ve aynı değil midir?

M: Bilinç gökteki bulut gibidir ve su damlaları içeriktirler. Bulutun görülebilir olması için güneşe ihtiyacı vardır, bilincin de farkındalık içinde odaklanmaya ihtiyacı vardır.

S: farkındalık bir bilinç şekli değil midir?

M: içerik (hoşlanıp hoşlanmama gibi) duygusal tercihlerden uzak olarak gözden geçirildiğinde, bunun bilincinde olmak farkındalıktır. Fakat yine de bilince yansıyan farkındalık ile bilinç ötesi saf farkındalık arasında bir fark vardır. Yansımış

farkındalık, "Ben farkındayım" duygusu tanıktır, ama saf farkındalık gerçeğin özüdür. Güneşin bir su damlasındaki aksi, güneşin bir aksidir, hiç kuşkusuz, fakat o güneşin kendisi değildir. Bilinçte tanık kimliği ile yansıyan farkındalık ile saf farkındalık arasında bir boşluk, bir aralık vardır ki o boşluğu zihin geçemez.

S: Bu sizin bakış tarzınıza göre değil midir? Zihin fark var der, kalp hiç fark yok der.

M: Kuşkusuz fark yoktur. Gerçek, gerçek-olmayanda gerçeği görür. Gerçek olmayanı yaratan zihindir ve sahtenin sahte olduğunu gören de zihindir.

S: Anladığıma göre, sahtenin sahte olduğunu gördükten sonra gerçek olanın deneyimi yaşanabiliyor.

M: Gerçeğin deneyimi diye bir şey yoktur. Gerçek, deneyim- ötesidir. Tüm deneyim zihindedir. Siz, ancak gerçeğin kendisi olduğunuzda gerçeği bilebilirsiniz.

S: Eğer gerçek, sözlerin ve zihnin ötesi ise, onun hakkında neden bu kadar çok konuşuyoruz?

M: Onun sevinci için elbette. Gerçek en yüce mutluluktur. Ondan söz etmek bile mutluluktur. "

S: Dinleyin Efendim, size geliyorum çünkü sıkıntıdayım. Anlamadığım bir dünyada kaybolmuş, çaresiz, zavallı bir ruhum.

Büyümemi, doğurmamı ve ölmemi isteyen Tabiat Ana'dan korkuyorum. Bütün bunların anlamım ve amacını sorduğum zaman o bana yanıt vermiyor, iyi ve bilge olduğunuzu duyduğum için size geldim. Siz değişken olanın sahte ve geçici olduğundan söz ediyorsunuz ve ben bunu anlayabiliyorum. Fakat siz değişmez olandan söz ettiğinizde de, kendimi kaybolmuş hissediyorum. "Bu değil, o değil, bilgi ötesi ve yararsız" ise ondan niçin söz etmeli? O mevcut mudur, yoksa sadece bir kavram mıdır?

M: O, odur, sadece vardır. Fakat sizin şimdiki durumunuzda onun size bir yararı yoktur. Aynen, rüyanızda bir çölde susuzluktan ölmekte olduğunuzu görürken, başucunuzda duran bir bardak suyun size yararı olmadığı gibi. Ben sizi uyandırmaya çalışıyorum, rüyanız her ne ise.

S: Lütfen bana rüya gördüğümü, yakında uyanacağımı söylemeyin. Keşke böyle olsaydı. Fakat uyanığım ve acı içindeyim. Siz acısız bir halden söz ediyorsunuz, fakat içinde bulunduğum durumda ona sahip olamayacağımı ekliyorsunuz. Kendimi kaybolmuş

hissediyorum.

M: Kaybolmuş hissetmeyin. Ben sadece diyorum ki değişmez ve mutluluk-verici olanı bulmak için değişen ve acı verici olana sarılmayı bırakmak zorundasınız. Siz kendi mutluluğunuzla ilgilisiniz ve ben size diyorum ki, böyle bir şey yoktur. Mutluluk sizin kendinize ait bir şey asla değildir, o "ben"in olmadığı yerdedir ancak. Onun ulaşamayacağınız bir yerde olduğunu söylemiyorum; siz sadece kendi ötenize, egonuzdan öteye uzanmalısınız, o zaman onu bulacaksınız.

S: Eğer kendimden öteye gitmem gerekli idiyse, neden ilk anda "Ben-im" fikrine kapıldım?

M: Zihin bir daire çizmek için bir merkeze muhtaçtır. Daire genişleyebilir ve her büyümede "Ben-im" duygusu bir değişim ge-

çirir. Kendini ele alan bir insan, bir Yogi bir spiral çizecektir, ama merkez yine durur, spiral ne kadar muazzam olursa olsun. Bir gün gelir, bütün bu girişimlerin sahte olduğu anlaşılır ve o terk edilir. O merkez nokta artık kaybolur ve evren merkez olur.

S: Evet, belki. Fakat ben şimdi ne yapmalıyım?

M: Durmadan değişen hayatınızı büyük bir dikkatle gözlemleyin, eylemlerinizin ardındaki dürtü ve maksatlarınızı derinlemesine araştırın ve içinde kapanıp kalmış olduğunuz baloncuğu kısa zamanda patlatıvereceksiniz. Bir civciv büyümek için bir kabuğa muhtaçtır, fakat kabuğun kırılması gereken bir zaman gelir. Eğer kabuk kırıtmazsa bu ıstırap ve ölüm getirir.

S: Eğer Yoga uygulamazsam ölüme mahkûm olduğumu mu söylemek istiyorsunuz?

M: Sizi kurtarmaya gelecek bir Guru var. Bu arada hayatınızın akışım seyretmekle yetinin; uyanık oluşunuz ne kadar derin, kesintisiz ve her zaman kaynağa yönelik olursa, o yavaş yavaş akışın zıt yönünde, yani yukarı, kaynağa doğru hareket etmeye başlayacak ve sonunda o birdenbire kaynak haline gelecek. Farkındalığınızla işe koyulun, zihninizle değil. Zihin bu iş için elverişli bir araç değildir. Zaman-ötesi olana ancak zaman-ötesi olanla erişilebilir. Bedeniniz ve zihniniz, her ikisi de zamana tabidirler; sadece farkındalık zaman-ötesidir, şimdi'de bile farkındalık halinde siz olgularla yüzleşirsiniz, gerçek de olguları sever.

S: Yani, gerçeğe varmam için tümüyle benim farkındalığıma güveniyorsunuz, Guru'ya ya da Tanrı'ya değil.

M: Tanrı, bedeni ve zihni verir, Guru ise onları kullanma yolunu gösterir. Fakat kaynağa geri dönüş, o sizin işinizdir.

S: Tanrı beni yaratmıştır ve beni o gözetecektir.

M: Her biri kendi evreninde sayısız tanrı vardır. Onlar yaratır ve tekrar yaratırlar, sonsuza dek. Siz onların sizi kurtarmalarını mı bekleyeceksiniz? Kurtuluş için ihtiyacınız olan zaten hemen ulaşacağınız yerdedir. Onu kullanın. Bildiğinizi ta sonuna kadar araştırın, inceleyin, varlığınızın bilinmeyen katmanlarına ulaşacaksınız. O beklenmeyen, içinizde patlayacak ve her şeyi paramparça edecek.

S: Bu ölüm mü demektir?

M: Bu hayat demektir - en sonunda!

86 -Bilinmeyen, Gerçegin Yurdudur

Soran: Guru kimdir ve en yüce Guru kimdir?

Maharaj: Bilincinize vaki olan her şey sizin Gurunuz'dur. Bilincin ötesindeki saf farkındalık ise en yüce Guru'dur.

S: Anladığıma göre, herkes gerçeğe varma yükümlülüğü altında. Bu bir görev mi yoksa kader mi?

M: Gerçeğe varış, sizin bir kişi olmadığınız olgusunun fark edilmesidir. O nedenle de bu görev, kaybolma (yok olma) kaderinde olan kişi'nin görevi olamaz. Onun bu kaderi, kendisini kişi olarak imgeleyen varlığın görevidir. Onun kim olduğunu bulun, imgeleme ürünü olan kişi o zaman eriyip kaybolacaktır. Kurtuluş, bir şeyden kurtuluştur. Sizin hangi şeyden kurtulmanız gerekiyor? Besbelli ki, kendiniz olarak kabul ettiğiniz kişiden kurtulmanız gerekir, çünkü sizi tutsak etmiş olan, kendi hakkınızda beslediğiniz fikirdir

S: Kişi nasıl ortadan kaldırılır?

M: Azim ve kararlılıkla. Onun gitmesi gerektiğini anlayın ve gitmesini dileyin - eğer bu konuda samimi ve ciddiyseniz o gidecektir. Birisi, herhangi biri size beden-zihin değil, saf bilinç olduğunuzu söyleyecektir. Bunu bir olasılık olarak kabul edin ve can-ı gönülden inceleyin. Gerçekten,

zaman ve mekânla bağımlı bir kişi olmadığınızı keşfedebilirsiniz. Bunun yaratacağı farkı bir düşünün!

S: Eğer bir kişi değilsem, neyim ben?

M: Islak giysinin görünüşü, teması, kokusu, o ıslak kaldığı sürece farklıdır. Tekrar kuruduğunda yine normal bir giysi olur. Su onu terk etmiştir ve kim anlayabilir ki o bir zamanlar ıslaktı? Sizin gerçek doğanız da göründüğü gibi değildir. Bir "kişi"

olduğunuz fikrinden vazgeçin, işte o kadar. Gerçek halinizi yeniden oluşturmaya da ihtiyacınız yok aslında. Sizin bütün bildiğiniz, kişidir. Siz gerçek kimliği bilmiyorsunuz. Çünkü siz kendinize o can alıcı, dönüm noktası oluşturabilecek soruyu hiçbir zaman sormadınız - Ben kimim? O gerçek kimlik, kişinin tanığıdır ve ***sadhana*** ise **dikkati ve önceliği yüzeysel ve değişken kişiden, değişmez ve daima var olan tanığa** aktarmaktır.

S: "Ben kimim" sorusunun bana pek çekici gelmeyişinin nedeni nedir acaba? Ben vaktimi ermişlerin zevkli eşliğinde geçirmeyi yeğlerim.

M: Kendi gerçek varlığınızla birlikte olmak da kutsal bir beraberliktir. Istırap ve ıstıraptan kurtulma gibi sorunlarınız olmasa, gerçek kimliğinizi araştırmak için gerekli enerji ve sebatı bulamazsınız. Siz bir yapay kriz imal edemezsiniz. Onun hakiki olması gerekir.

S: Hakiki bir kriz nasıl meydana gelebilir?

M: O her an olur, fakat siz yeterince uyanık değilsiniz. Komşunuzun yüzündeki bir gölge, mevcut olanların o muazzam, her yeri kaplayan elem ve kederi, sizin hayatınızdaki daimi faktördür, fakat siz dikkat etmek istemiyorsunuz. Siz ıstırap çekiyor, başkalarının ıstırap çektiğini görüyor fakat tepki vermiyorsunuz.

S: Söylediğiniz doğrudur, fakat bunun için ben ne yapabilirim? Bu durum gerçekten böyledir. Benim çaresizliğim de onun bir parçasıdır.

M: Pekâlâ. Kendinize dikkatle ve devamlı bakın - bu yeter. Sizi içeri kilitlemiş olan kapı aynı zamanda sizi dışarı bırakacak olan kapıdır. O kapı

"Ben-im"dir. O açılıncaya kadar önünde durun. Aslında o açıktır, ama siz önünde değilsiniz. Siz mevcut olmayan, kapı gibi boyanmış, hiç açılmayacak olan bir duvar önünde bekliyorsunuz.

S: Çoğumuz, zaman zaman bazı ilaçlar alıyorduk. Daha üstün bilinç düzeylerine geçebilmek için ilaç almamızı bize öğütleyen insanlar olmuştu. Başkaları ise aynı amaç için bol bol seks yapmamızı önerdiler. Bu konuda sizin görüşünüz nedir?

M: Hiç kuşkusuz, ilaç sizin beyninizi ve zihninizi etkileyebilir ve size bütün o garip deneyimleri yaşatabilir. Fakat size o en alışılmadık deneyimi, doğumla başlayıp da uzun sürmeyecek ya da hiç gelmeyecek bir mutluluk arayışı ile, keder ve korku içinde yaşama deneyimini vermiş olan ilaca kıyasla bütün o diğer ilaçlar nedir ki? Siz bu ilacın doğasını, içyüzünü sorgulamalı ve ona karşı bir ilaç (panzehir) bulmalısınız.

Doğum, yaşam, ölüm - bunlar birdir. Onlara neyin neden olduğunu bulun. Doğmadan önce zaten ilaç almıştınız. O ne tür bir ilaçtı? Siz kendinizi bütün hastalıklardan sağaltabilirsiniz, fakat eğer hâlâ o ilk ilacın etkisi altında bulunuyorsanız, yüzeysel tedavilerin ne yararı var?

S: Yeniden doğmanın nedeni ***karma*** değil midir?

M: Siz ismi değiştirebilirsiniz fakat gerçek yine kalır. Sizin ***karma*** ya da kader dediğiniz ilaç (uyuşturucu) nedir? O sizi aslında olmadığınız bir şey olduğunuza inandırmış. O nedir ve siz ondan kurtulabilir misiniz? Daha ileri gitmeden önce, hiç olmazsa işe yarayan bir kuramı, sizin göründüğünüz gibi olmadığınızı, bir ilacın etkisi altında bulunduğunuzu kabul etmelisiniz. Ancak o zaman onun belirtilerini inceleme ve o belirtilerin ortak nedenini araştırma dürtüsü ve sabrına sahip olabilirsiniz. Siz o ilaçtan kurtuluncaya kadar, sizin bütün inançlarınız, biliminiz, dualarınız ve Yogalarınız bir işe yaramaz, çünkü hata üstüne oturtulmuş

olduklarından, hatayı daha da güçlendirirler. Fakat siz eğer, ne bir beden, ne bir zihin, hatta ne de tanık, fakat bunlardan tümüyle öte olduğunuz fikrini sürekli taşırsanız, zihninizin berraklığı artacak, arzularınız saflık kazanacaklar, eylemleriniz merhametli ve sevecen olacaklar; bu iç arınması

sizi bir başka dünyaya bir gerçek ve korkusuz sevgi dünyasına götürecek. Eski duygu ve dü-

şünce alışkanlıklarınıza direnç gösterin, kendinize şunu söylemeye devam edin: "Hayır, böyle değil, bu böyle olamaz; ben böyle değilim, buna ihtiyacım yok, onu istemiyorum." Ve kuşkusuz bir gün gelecek, yanlışın ve çaresizliğin tüm yapısı çökecek ve zemin, bir yeni hayat için serbest kalacak. Ne de olsa, hatırlayın ki, kendinizle ilgili tüm zihin meşguliyetiniz uyanık olduğunuz saatlerde ve kısmen de rüyalarınızdadır; uykuda her şey bir kenara bırakılır ve unutulur. Bu sizin uyanıklık hayatınızın ne kadar az önemi olduğunu gösterir, hatta kendiniz için bile. Sadece yatıp gözlerinizi kapatmanız ona son verebilmektedir. Her uykuya dalışınızda, uyanacağınızdan hiç emin olmaksızın bunu yaparsanız, bu riski göze alırsınız.

S: Uyurken bilinçli mi, bilinçsiz misiniz?

M: Bilinçli kalırım, fakat belli bir kişi olduğum hakkında bilinçli değilimdir.

S: Kendini-idrak deneyiminin tadını bize biraz tattırabilir misiniz?

M: Onu tümüyle alın! Buradadır, istemeniz yeter. Fakat istemezsiniz. İsteseniz bile almazsınız. Almanızı engelleyen nedir, onu bulun.

S: Neyin engellediğini biliyorum - ego'm.

M: Öyleyse egonuz üzerinde çalışmaya başlayın - beni rahat bırakın. Siz zihniniz içinde kilitli kaldıkça, benim halim sizin kavrayışınız dışındadır.

S: Soracak sorum kalmadığını fark ettim.

M: Egonuz ile gerçekten savaşta olsaydınız, soracağınız daha pek çok soru olurdu. Sorularınız kıt çünkü gerçekten ilgilenmiş

değilsiniz. Şimdiki halde siz haz-acı prensibiyle hareket ediyorsunuz ki işte bu egodur. **Siz ego ile el ele gidiyorsunuz, onunla savaşmıyorsunuz**. Siz kişisel düşünce ve hesapların ne denli hükmü altında olduğunuzun bile

farkında değilsiniz. Bir insan daima kendine karşı başkaldırı halinde olmalıdır, çünkü ego, çarpık bir ayna gibi daraltır ve bozar. O despotların en kötüsüdür, o sizi mutlak biçimde hükmü altına alır.

S: Ben burada otururken, odayı, insanları görüyorum. Sizi görüyorum. Sizin yakadan bakıldığında bu nasıl görünür? Siz ne görüyorsunuz?

M: Hiçbir şey. Ben bakarım fakat yargılarla kaplı imajlar yaratma anlamına gelen bir tarzda görmem. Tarif etmem, değerlendirme yapmam. Ben bakarım. Sizi görürüm fakat ne tavır ne de yargı benim görüşümü bulandırır. Ve gözlerimi başka tarafa

çevirdiğimde zihnim, belleğin ayak sürümesine, oyalanmasına izin vermez; o bir anda serbest ve taptaze, tertemiz, bir sonraki izlenime hazırdır.

S: Burada size bakarken, bu olaya zaman ve mekân içinde bir yer saptayamıyorum. Şu anda gerçekleşmekte olan bilgelik aktarımında ebedi ve evrensel bir nitelik var. On bin yıl önce veya sonra, fark etmez - olay zaman-ötesidir.

M: İnsan çağlar boyunca pek fazla değişmez. İnsan sorunları aynı kalır ve aynı yanıtları gerektirir. Sizin bilgelik aktarımı dediğiniz şeyin bilincinde oluşunuz, bilgeliğin henüz aktarılmamış olduğunu gösterir. Ona sahip olduğunuzda artık onun bilincinde olmazsınız. Gerçekten sahip olduğunuz şeyin bilincinde olmazsınız. Bilincinde olduğunuz şey siz değilsinizdir ve o sizin değildir. Sizin olan, algılama gücünüzdür, algıladığınız değil. Bilinçli olan yönün insanın bütününü kapsadığını kabul etmek hatadır. İnsan bilinçsiz (bilinçaltı), bilinçli, süper-bilinçli olandır, fakat siz insan değilsiniz. Sizinki bir sinema perdesidir, ışık ve görme gücüdür fakat film siz değilsiniz.

S: Ben bir Guru aramalı mıyım, yoksa kimi bulursam onunla mı kalmalıyım?

M: Gerçeğe varıncaya dek Guru'dan Guru'ya dolaşacaksınız; fakat kendinizi bulduğunuzda arayış bitecek. Bir Guru bir kilometre taşıdır. Siz yolda oldukça birçok kilometre taşı geçeceksiniz. Menzile ulaştığınız zaman, işte yalnız o sonuncusu idi önemli olan.

Gerçekte hepsi kendi zamanlarında önemliydiler, şimdi ise hiçbirinin önemi kalmamıştır.

S: Siz Guru'ya hiç önem vermez görünüyorsunuz. O sanki bütün önemsiz olaylar arasında sadece bir tanesidir.

M: Her olayın bir katkısı vardır, fakat hiçbiri hayati değildir. Yolda yürürken, her adım sizin hedefe ulaşmanıza yardım eder ve her biri, bir diğeri kadar hayatidir, çünkü her bir adım atılmalıdır, siz onu atlayamazsınız. Eğer adım atmayı reddederseniz, yolunuzu tıkamış olursunuz!

S: Herkes Guru'nun şanına ve yüceliğine övgüler düzerken, siz onu bir kilometre taşı ile kıyaslıyorsunuz. Bir Guru'ya ihtiyacımız yok mu?

M: Bizim kilometre taşma ihtiyacımız yok mu? Evet ve hayır. Eğer yoldan emin değilsek, evet. Eğer yolu biliyorsak, hayır. Kendi içimizde emin ve kuşkusuz hale ulaşmışsak, Guru'ya artık ihtiyaç yoktur, teknik konu dışında. Zihniniz bir araçtır, onu nasıl kullanacağınızı bilmelisiniz. Tıpkı bedeninizi nasıl kullanacağınızı bildiğiniz gibi, zihninizi de nasıl kullanacağınızı bilmelisiniz.

S: Zihnimi kullanmayı öğrenmekle ne kazanırım?

M: Arzudan ve korkudan kurtuluşu kazanırsınız ki onlar tamamen zihnin yanlış kullanımının sonucudurlar. Sadece zihinsel bilgi yetmez. Bilinen rastlantısaldır, bilinmeyene gelince, o gerçeğin yurdudur. Bilinenin içinde yaşamak bağımlılıktır, bilinmeyenin içinde yaşamak özgürleşmedir.

S: Anladım ki spiritüel uygulamalar kişisel benliğin bertaraf edilmesi çalışmalarıdır. Böyle uygulamalar demir gibi bir azim ve insafsız bir uygulama gerektirir. Böyle bir çalışma için gerekli dürüstlüğü ve enerjiyi nerede bulmalı?

M: Siz onu bilgelerin beraberliğinde bulabilirsiniz.

S: Kimin bilge, kimin yalnızca kurnaz ve zeki olduğunu nasıl bilebileceğim?

M: Eğer sizin niyet ve maksadınız saf ise, eğer gerçekten başka hiçbir şeyi aramıyorsanız, doğru kimseleri bulacaksınız. Onları bulmak kolaydır, zor olan, onlara güvenmek ve rehberliklerinden gerektiği gibi yararlanabilmektir.

S: Uyanıklık hali spiritüel uygulama için uyku halinden daha önemli midir?

M: Genelde, uyanıklık haline çok fazla önem atfediyoruz. Uyku olmasa uyanıklık hali olanaksız olurdu; uykusuz kalan insan ya çıldırır, ya da ölür. Bilinçdışına (bilinçaltına) bağımlı olan uyanıklık bilincine niçin bu kadar çok önem verilir? Spiritüel uygulamalarda sadece bilinç değil, bilinç-dışı da gözetilmelidir.

S: İnsan bilinç-dışına nasıl dikkat ve özen gösterir?

M: "Ben-im"i farkındalığın odağında tutun, hatırlayın, siz var olansınız, kendinizi hiç durmaksızın gözlemleyin, böylece bilinçdışı sizin tarafınızdan herhangi bir çaba harcanmaksızın kendiliğinden bilincinize akacaktır. Yanlış arzular ve korkular, sahte fikirler, toplumsal yasaklar, onun bilinç ile serbestçe alışverişini karşılıklı etkileşimini tıkar ve engeller. Onlar serbestçe haşır neşir olduklarında, ikisi bir olur ve o bir de bütün her şey olur. Kişi tanığa katılır, tanık farkındalığa, farkındalık ise saf varoluşa katılır; bununla birlikte, kimlik kaybolmaz, yalnızca onun sınırlılığı kaybolur. O yücelir ve Öz Varlık, *sad- guru* ebedi dost ve rehber haline gelir. Siz ona ibadet ile yaklaşamazsınız. Hiçbir dış faaliyet içteki varlığa ulaşamaz; dualar ve ibadetler sadece yüzeyde kalırlar. Daha derinlere varmak için meditasyon şarttır; uyku, rüya ve uyanıklık hallerinin ötesine ulaşmak için çaba gerekir.

Başlangıçta girişimler düzensizdir, sonra, bunlar daha sıklaşırlar, düzenli bir hal alırlar, daha sonra sürekli, yoğun ve güçlü bir hale gelirler, en sonunda bütün engeller fethedilir.

S: Neyin engelleri?

M: Kendini-unutuşun meydana getirdikleri.

S: Hemen her şey beni meditasyon yapmaya itiyor. Meditasyonda bir zevk ve şevk bulmuyorum, ama başka birçok şeye ilgi duyuyorum; bazılarını çok

istiyorum ve zihnim onlara kayıp duruyor; meditasyon girişimlerim öylesine isteksizce ki, ne yapmam gerekir?

M: Kendinize şöyle sorun: "Bütün bunlar kimin başına geliyor?" İçe dönmek için her şeyi fırsat olarak kullanın. Bütün engelleri farkındalığın yoğunluğu içinde yakarak yolunuzu aydınlatın. Bir arzu ya da korku duyduğunuz zaman, yanlış olan ve giderilmesi gereken şey arzu ve korku değil, arzulayan ve korkan "kişi"dir. Pekâlâ doğal ve haklı olabilecek arzularla ve korkularla savaşmanın anlamı yoktur; geçmiş ve gelecek hataların nedeni, onların hükmü altına girmiş olan kişidir. Kişi dikkatle incelenmeli ve onun sahteliği görülmelidir; işte o zaman onun sizin üzerinizdeki gücü sona erecektir. Zaten, her uykuya dalışınızda o da yatışıp dibe çöker. Derin uykuda siz egonuzla meşgul bir kişi değilsiniz, ama yaşamaktasınız. Siz canlı ve bilinçliyken egonuzla meşgul değilseniz, artık bir "kişi" değilsiniz demektir. Uyanıklık saatlerinde sanki bir sah-nedeymişsiniz gibi bir rol oynamaktasınız, fakat oyun bittiği zaman siz nesiniz? Oyun başlamadan önce ne idiyseniz, oyun bittikten sonra yine o'sunuz.

Kendinize, hayat sahnesinde bir rol oynuyormuşsunuz gibi bakın. Gösteri muhteşem ya da acemice olabilir, fakat siz oyunun içinde değilsiniz, sadece seyrediyorsunuz; ilgiyle ve sempatiyle elbette, fakat oyun -yani hayat- devam ederken sizin sadece seyretmekte olduğunuzu sürekli hatırlayarak.

S: Bilmek, farkında olmak üzerinde her zaman ısrarla duruyorsunuz. Sevgiden ve iradeden pek söz etmiyorsunuz. Neden?

M: İrade, sevgi, mutluluk, çaba, tat alma, bunlar kişisellik ile derin biçimde bulaşmış bulunmaktadırlar ki bu yüzden onlara güvenilemez. Yolculuğun başlangıcında arınmaya ve yıkanmaya, berraklaşmaya ihtiyaç vardır, bunu da farkındalık hali sağ-

layabilir. Sevgi ve iradenin de sırası gelecektir, fakat önce zemin hazırlanmış olmalı. Önce farkındalığın güneşi doğmalı -

ardından hepsi gelecektir.

87 -Zihni Sessiz Tutun, Kesfedeceksiniz

Soran: Bir keresinde garip bir deneyim yaşadım. Ben yoktum, dünya da yoktu, sadece ışık vardı -içte ve dışta- ve muazzam huzur. Bu dört gün sürdü ve sonra günlük bilinç haline geri döndüm. Şimdi içimde öyle bir duygu var ki, bütün bildiklerim, inşaat süreci içindeki bir binayı örten iskelelerden ibaret. Mimarı, projesi, plânları, maksadı - bunların hiçbirini bilmiyorum; bazı faaliyetler cereyan ediyor, bir şeyler oluyor; bütün söyleyebildiğim bu. Ben sanki o yapı iskelesiyim, çok belirsiz ve kısa ömürlü bir şey; bina hazır olduğunda, iskele sökülüp kaldırılacak. "Ben-im" ve "Ben neyim" hiç önemli değil, çünkü bina bir kez hazır olunca "Ben" doğal olarak gidecek, ardında kendisiyle ilgili yanıtlanacak bir soru bırakmadan.

Maharaj: Siz bütün bunların farkında değil misiniz? Farkındalık gerçeği, kalıcı olan faktör değil midir?

S: Benim kalıcılık ve kimlik duygum -çok uçucu ve güvenilmez olan- belleğe bağlı bir şey. Yakın geçmişten bile ne kadar az şey hatırlıyorum! Bir ömür yaşadım, geriye benimle kalan nedir? Bir olaylar demeti, en fazla, bir kısa öykü.

M: Hepsi sizin bilinciniz içinde yer alıyor.

S: içinde ya da dışında. Gündüz - içinde, gece - dışında. Bilinç her şey değil. Onun ulaşamadığı yerlerde birçok şey oluyor.

Bilincinde olmadığım bir şeyin mevcut olmadığını söylemek tümüyle yanlıştır.

M: Söylediğiniz mantıksaldır. Fakat siz gerçekte ancak bilincinizin içinde olanı bilirsiniz. Sizin bilinçli deneyiminiz dışında mevcut olduğunu iddia ettikleriniz, eldeki bilgilerden çıkarılmış sonuçlardır.

S: Sonuç çıkarma olabilir, ama bu, duyusal algılamadan daha gerçektir.

M: Dikkatli olun. Konuşmaya başladığınız andan itibaren siz sözel bir evren yaratırsınız; sözcükler, fikirler, kavramlar ve soyutlamalardan örülmüş ve birbirleriyle bağımlı, şaşılacak şekilde birbirini üreten,

destekleyen, açıklayan ama hepsi de özden ya da cevherden yoksun ve salt zihnin yarattığı bir evren. Sözler sözleri yaratırlar; gerçek ise sessizdir.

S: Eğer sözcükler gerçeği içermiyorlarsa, konuşmanın ne gereği var?

M: Onlar, kişiler-arası iletişimi sağlamak olan sınırlı amaçlarını yerine getirirler. Sözcükler gerçekleri iletmez, onları işaret ederler. Kişilik ötesine geçtiğinizde artık sözcüklere ihtiyacınız olmaz.

S: Beni kişilik ötesine ne geçirir? Bilincin ötesine nasıl geçebilirim?

M: Sözcükler ve sorular zihinden gelir ve sizi orada tutarlar. Zihnin ötesine geçmek için sessiz ve sakin olmak zorundasınız.

Sessizlik ve sükûn - öteye yol budur. Soru sormayı kesin.

S: Soru sormaktan bir kez vazgeçersem, sonra ne yapacağım?

M: Beklemek ve gözlemlemekten başka ne yapabilirsiniz?

S: Neyi bekleyeceğim?

M: Varlığınızın merkezi bilinç yüzüne çıksın ve belli olsun diye. Üç hal - uyku, rüya ve uyanıklık- bilinçtedir, tezahür etmiştir.

Sizin bilinç-dışı dediğiniz de zamanla tezahür edecektir; bilincin ötesinde, tezahür etmemiş olan yatar. Ve hepsinin ötesinde, hepsini kaplayan ve dolduran ise varoluşun kalbidir, düzenle atar durur - tezahür etmiş-tezahür etmemiş; tezahür etmiş-tezahür etmemiş (içsel ve görünen / *saguna - nirguna).*

S: Sözel düzeyde bu doğru geliyor. Kendimi varoluşun tohumu gibi, bir bilinç noktası gibi tasavvur edebiliyorum. "Ben-im"

devresel olarak, nabız atışları gibi belirip kayboluyor. Fakat bunu bir realite olarak idrak etmek ve onun ötesine, değişmez olanın, sözsüz gerçeğin içine dalmak için ne yapmam gerekir?

M: Hiçbir şey yapamazsınız. Zamanın getirmiş olduğunu yine zaman götürecektir.

S: Peki, öyleyse bu Yoga uygulama ve gerçeği arama yolundaki bu öğütler ve teşvikler niye? Onlar kendimi güçlü ve sorumlu hissetmemi sağlıyorlar ama aslında demek ki her şey zamanın elinde.

M: Bu Yoga'nın sonudur - **bağımsızlığı idrak** etmek. Olan her şey zihnin içinde ve zihne vaki olur, "Ben-im"in kaynağına değil.

Bir kez, her şeyin kendi kendine olduğunu idrak ettiğiniz zaman (buna ister kader, ister Tanrı, ya da rastlantı deyin) işte o zaman sadece bir tanık olarak kalırsınız, anlayan, tat alan fakat tedirgin olmayan, kaygısız bir tanık olarak...

S: Çevremde olup bitenlerden bir tür sorumluluk hissediyorum.

M: Siz ancak değiştirebileceklerinizden sorumlusunuz. **Bütün değiştirebileceğiniz ise kendi tavrınızdır.** Sizin sorumluluğunuz oradadır.

S: Bana, başkalarının keder ve acılarına kayıtsız kalmamı öğütlüyorsunuz!

M: Kayıtsız olmadığınız pek söylenemez. İnsanların tüm ıstırapları sizin gelecek öğünde yemeğinizi zevkle yemenizi engellemiyor. Tanık kayıtsız değildir. O tam anlayış, dopdolu şefkattir. Siz ancak bir tanık olarak başkalarına yardım edebilirsiniz.

S: Ben bütün hayatımda sözcüklerle beslendim. İşitmiş ve okumuş olduğum sözcüklerin sayısı yüz milyonları bulur. Onların bana bir yararı oldu mu? Hiç!

M: Zihin lisanı şekillendirir ve lisan da zihne şekil verir. Her ikisi de araçtır. Onları kulanın ama kötü kullanmayın. Sözcükler sizi ancak kendi sınırlarına kadar götürebilirler; öteye devam etmek için onları terk etmek zorundasınız. Sadece sessiz bir tanık olarak kalın.

S: Nasıl kalabilirim? Dünya beni aşırı rahatsız ediyor.

M: Siz kendinizi dünyadan etkilenecek kadar büyük görüyorsunuz da ondan. Siz öyle küçüksünüz ki sizi hiçbir şey yakalayıp, etkisiz bırakamaz. Yakalanan sizin zihninizdir, Siz değil. Kendinizi olduğunuz halinizle bilin - bilinç içinde boyutsuz ve zamansız bir nokta. Siz bir kalem ucu gibisiniz - sizinle bir temasta bulunur bulunmaz zihin, dünyayla ilgili kendi tablosunu çizmeye başlar.

Siz tek ve sadesiniz - tablo ise karmaşık ve çok geniştir. Tablo sizi yanıltmasın - **o küçücük noktadan haberdar kalın** - ki o tablonun her yanındadır.

Var olan yok olabilir ve var olmayan varlığa bürünebilir. Fakat ne var ne yok olan, ama tüm varlık ve yokluğun ona bağlı olduğu, işte o karşı-çıkılmaz, saldırılamaz olandır; kendinizi arzunun ve korkunun nedeni ve her ikisinden de bağımsız ve etkilenmez olarak görün.

S: Ben korkunun nedeni nasıl olabilirim?

M: Her şey size bağlıdır. Dünyanın mevcut olması size bağlıdır. Dünyanın mevcut olması sizin tercihinizdir. Onun gerçekliği hakkındaki inancınızı kaldırın, o bir rüya gibi eriyip gidecektir. Zaman dağları düzeltebilir, zamanın zaman-ötesi kaynağı olan siz ise çok daha fazlasını yapabilirsiniz. Çünkü bellek ve beklenti olmadıkça zaman da yoktur.

S: "Ben-im" nihai (en son) nokta mıdır?

M: Sizin "Ben-im" diyebilmeniz için önce var olmanız gerekir. Varlığın kendi hakkında bilinçli olması gerekmez. Sizin olmayı bilmeniz gerekmez, fakat bilmek için de olmak zorundasınız.

S: Efendim ben bir sözcükler denizinde boğuluyorum! Görebiliyorum ki her şey sözcüklerin bir araya getiriliş şekline bağlı, fakat onları anlamlı biçimde bir araya getiren biri olmalı. Sözcükleri gelişigüzel bir araya dizerek bir Ramayana, bir Mahabharata ve Bhagavad-Gita asla meydana getirilemezdi. "Rastlantısal ortaya çıkış" kuramı kabul edilebilir görünmüyor. Anlamlı olanın çıkış

yeri (orijini) onun,ötesinde olmalı. Kaostan düzen yaratan kudret nedir? Yaşamak, olmaktan ve bilinçte yaşamaktan daha fazla bir şeydir. Bilinçli canlı varlık kimdir?

M: Sorunuz kendi yanıtını içeriyor: Bilinçli canlı bir varlık, bilinçli canlı bir varlıktır. Sözcükler çok uygundur, fakat onların tüm önemini kavrayamıyorsunuz. **Sözcüklerin anlamlarındaki derinliğe varınız: varlık, canlı, bilinçli; o zaman sorular sorarak ama yanıtlarını kaçırarak, aynı daire içinde dönüp durmaktan kurtulacaksınız**. Şunu anlamaya çalışın ki kendi hakkınızda sağlam (geçerli) bir soru soramazsınız, çünkü kimin hakkında soru sorduğunuzu bilmiyorsunuz. "Ben kimim?" sorusunda "ben"

bilinmiyor, dolayısıyla, soru şöyle sorulabilir: " 'Ben' sözcüğü ile neyi kastettiğimi bilmiyorum." Ne olduğunuzu bulmak zorundasınız. Ben size ancak ne olmadığınızı söyleyebilirim. Siz dünyadan değilsiniz, siz hatta dünyanın içinde değilsiniz. Dünya var değildir, yalnızca siz var olansınız. Siz dünyayı hayalinizde bir rüya gibi yaratırsınız. Siz rüyayı kendinizden ayıramadığınız gibi, aynı şekilde, kendinizden bağımsız bir dış dünyanız da olamaz. Bağımsız olan sizsiniz, dünya değil. Kendi yarattığınız bir dünyadan korkmayın. Bir rüyanın içinde mutluluğu ve gerçeği aramayı bırakın, o zaman uyanacaksınız. Bütün "niçin"leri ve

"nasıl"ları bilmek zorunda değilsiniz, soruların sonu yoktur. **Bütün arzuları, ihtirasları terk edin, zihninizi sessiz tutun, keşfedeceksiniz.**

88 -Zihnin Bilgisi Gerçek Bilgi Degildir

Soran: Siz uyku, rüya ve uyanıklık halini tıpkı bizim gibi mi yaşıyorsunuz, yoksa farklı mı?

Maharaj: Bu üç hal de benim için uykudur. Uyanıklık halim ise onlardan ötedir. Ben size bakarken, hepiniz bana uykuda ve kurduğunuz rüyaları söze döker görünüyorsunuz. Ben farkındayım, çünkü hiçbir şey imgelemiyorum. Bu, yine de bir tür uyku olan *samadhi* değildir. Bu sadece, zihnin etkisi altında olmayan, geçmişten ve gelecekten bağımsız bir haldir. Sizin durumunuzda bu, arzular ve korkularla, anılar ve umutlarla çarpıtılmıştır;

benimkinde ise o olduğu gibidir - normal. Bir "kişi" olmak demek, uykuda olmak demektir.

S: Beden ile saf farkındalık arasında "iç-organ", *antahkarana* yer almıştır, "süptil beden"; "zihinsel (mental) beden," adı her ne ise. Nasıl hızla dönen bir ayna gün ışığını, çeşitli şekiller, huzmeler ve renklere dönüştürürse, süptil beden de parlak varlığın (öz varlığın) sade olan ışığını, çeşitlenmiş bir dünyaya dönüştürür. Sizin öğretinizi böyle anladım. Kavrayamadığım şey, bu süptil bedenin ilk anda nasıl oluştuğu.

M: O, "Ben-im" fikrinin ortaya çıkışıyla birlikte yaratılmıştır. İkisi birdir.

S: "Ben-im" nasıl ortaya çıktı?

M: Sizin dünyanızda her şeyin bir başlangıcı ve bir sonu olması zorunlu. Eğer olmaz ise siz ona ezeli-ebedi dersiniz. Benim görüşüme gelince, başlangıç ya da son diye bir şey yoktur - bunların hepsi zamanla bağımlı. Zaman-ötesi varlık tümüyle şimdi'dedir.

S: *Antahkarana* ya da "süptil beden", o gerçek midir, değil midir?

M: O gelip geçicidir. Varken gerçektir, sona erdiğinde ise gerçek değildir.

S: Ne tür bir gerçek? Gelip geçici mi?

M: Ona deneysel (deneyime dayanan) deyin, ya da fiili (yaşanan) veya vaki (olaylara dayanan) deyin. O -şimdi ve burada-aracısız deneyimin inkâr edilemez gerçeğidir. Siz olayın anlamını ve tarifini sorgulayabilirsiniz fakat olayın kendisinden kuşku duyamazsınız. Olmak ve olmamak birbirlerini izler ve onların gerçekliği anlıktır, gelip geçicidir. Değişmez olan Gerçek ise zaman ve uzay ötesindedir. Oluşun ve olmayışın gelip geçiciliğini idrak edin ve her ikisinden de kurtulun.

S: Şeyler ve olaylar geçici olabilirler fakat onlar fazlasıyla bizimle birlikteler - sonu gelmez tekrarlar halinde.

M: Arzular güçlüdürler. Tekrara neden olan arzudur. Arzunun olmadığı yerde tekrarlamalar da olmaz.

S: Korkuya ne dersiniz?

M: Arzu geçmişe, korku geleceğe yöneliktir. Geçmiş ıstırabın anısı ve onun yinelenmesi korkusu, insanı gelecek hakkında endişelendirir.

S: Bilinmeyenin korkusu da vardır.

M: Acı çekmemiş olan korkmaz.

S: Biz korkmaya mahkûm muyuz?

M: Korkuyu, kişisel mevcudiyetin gölgesi olarak görüp onu öylece kabul edinceye kadar, kişiler olarak biz korkmaya mecburuz.

Bütün kişisel denklemleri terk edin, korkudan kurtulacaksınız. Bu zor değildir. Arzunun sahte olarak tanınması ile arzudan kurtulmuşluk kendiliğinden gelir. Sizin arzuya karşı savaşmanız gerekmez. Sonuçta o bir mutluluk dürtüşüdür ve keder var olduğu sürece de bu normaldir. Yalnız, şunu görün ki, arzuladığınız şeyde mutluluk yoktur.

S: Biz zevk peşindeyiz.

M: Her zevk acı içine sarılmıştır. Az zamanda keşfedeceksiniz ki, biri olmadan diğerine sahip olamazsınız.

S: Bir deneyimci, bir de onun deneyimi var. Bu ikisi arasındaki bağlantıyı ne yaratmıştır?

M: Onu hiçbir şey yaratmamıştır. İkisi birdir.

S: Bir yerde bir takıntı olduğunu hissediyorum, fakat nerede olduğunu bilemiyorum.

M: Takıntı, var olmayan dualiteyi her yerde görmekte direnen zihninizdedir.

S: Sizi dinlerken zihnim bütünüyle şimdi'de odaklanmış durumda. Ve hiçbir sorum olmadığı için hayretteyim.

M: Ancak hayrette olduğunuz zaman gerçeği bilebilirsiniz.

S: Endişe ve korku nedeninin bellek olduğunu anlayabiliyorum. Belleğe bir son vermenin yolları nelerdir?

M: Yollardan söz etmeyin, yollar yoktur. Sizin sahte olduğunu gördüğünüz her ne ise o eriyip kaybolur. İnceleme karşısında eriyip kaybolma illüzyonun doğasıdır. İnceleyin - hepsi bu. Siz sahte olanı yıkamazsınız, çünkü onu durmadan yaratıyorsunuz.

Ondan geri çekilin, umursamayın, onun ötesine geçin, varlığı son bulacaktır.

S: İsa da kötülüğe aldırmamaktan ve bir çocuk gibi olmaktan söz ediyordu.

M: Gerçek herkes için birdir, ancak sahte olan kişiseldir.

S: *Sadhakalar'a* baktığım ve onların kuramlarını incelediğim zaman görüyorum ki onlar maddi arzuların yerine "spiritüel" ihtiras ve emelleri geçirmişler. Sizin söylediklerinizden öyle anlaşılıyor ki "spiritüel" ve "ihtiras" bağdaşmaz. Eğer "spiritüellik" emel ve ihtirastan kurtulmuşluğu gerektiriyorsa, araştırmacıya gayret verecek dürtü ne olacaktır? Yoga öğretileri, özgürlüğe ulaşma arzusunun esas olduğundan söz ediyorlar. Bu arzu ve emelin en üstün biçimi değil midir?

M: İhtiras, emel kişiseldir, özgürleşme ise kişisel olandan kurtuluştur. Özgürleşmede emelin hem öznesi, hem nesnesi artık yoktur. İçtenlik, insanın gösterdiği çabaların meyvesini devşirme özlemi değildir. O, içteki ilginin sahte olandan, esas olmayandan, kişisel olandan başka yöne çevrilmesinin ifadesidir.

S: Geçen gün bize, gerçeğe varmadan önce mükemmelliğe ulanmayı rüyamızda bile göremeyeceğimizi, çünkü zihnin değil, Öz Varlığın tüm mükemmelliklerin kaynağı olduğunu söylediniz.

Özgürlüğe ulaşmak için esas olan eğer erdemde mükemmellik değilse, nedir?

M: Özgürlük, bazı yöntemlerin ya da koşulların ustaca uygulanması ya da kullanılması sonucu kazanılmaz. O, nedensel sürecin ötesindedir. Onu hiçbir şey zorlayamaz ya da engelleyemez.

S: Öyleyse neden burada, şimdi özgür değiliz?

M: Fakat biz "burada ve şimdi" özgürüz. Bağımlı olduğunu imgeleyen yalnızca zihindir.

S: İmgelemeye ne son verir?

M: Ona niçin son veresiniz? Bir kez, zihninizi ve onun mucizevi gücünü bilirseniz ve onu zehirlemiş olan -ayrı, tecrit olmuş

kişilik- fikrini giderirseniz, onu, çok elverişli olduğu kendi alanında, kendi halinde çalışmaya bırakırsınız. **Zihni, olması gereken yerde ve kendi işiyle meşgul tutarsanız, bu zihnin kurtuluşudur.**

S: Zihnin işi nedir?

M: Zihin kalbin karışıdır ve dünya da onların evi - aydınlık ve mutlu tutulması gerekir.

S: Henüz anlamış değilim, özgürleşmeyi engelleyen hiçbir şey yoksa, neden burada ve şimdi gerçekleşmiyor o?

M: Özgürleşmenin yolu üzerinde hiçbir şey yoktur ve o burada ve şimdi gerçekleşebilir; ne var ki siz başka şeylere karşı daha fazla bir ilgi ve heves duymaktasınız. Ve siz o heveslerinizle savaşamazsınız. Onlarla birlikte olup iyice inceleyerek, onların yanlışlardan, yargılardan ve değer biçmelerden ibaret olduklarını belli edişlerini gözlemlemeniz gerekir.

S: Gidip büyük bir insan, mübarek (ermiş) bir kişi ile kalsam, bir yardımı olmaz mı?

M: Mübarek insanlar her zaman sizin ulaşabileceğiniz yerdedirler, ama siz onları tanımıyorsunuz. Kimin büyük ve mübarek olduğunu nasıl bileceksiniz? Söylentilere göre mi? Bu konularda başkalarına, hatta kendinize güvenebilir misiniz? Kendinizi her türlü kuşkunun ötesinde ikna

edebilmeniz için tavsiyelerden, övgülerden ve hatta geçici vecit hallerinden fazlasına ihtiyaç vardır.

Siz büyük ve mübarek bir insanla karşılaşabilirsiniz de bu iyi şansınızdan uzun süre haberiniz bile olmaz. Büyük bir adamın küçük yaşlardaki oğlu, babasının büyük bir adam olduğunu yıllar boyu bilmeyecektir. Büyüklüğü tanıyabilmek için olgunlaşmanız, kutsallık için gönlünüzü arındırmanız gerekir. Aksi halde vaktinizi ve paranızı boşa harcamış ve hayatın size sunduklarını bilmeden kaçırmış olursunuz. Dostlarınız arasında iyi insanlar var, onlardan çok şey öğrenebilirsiniz. Ermişlerin peşinden koşup durmak da bir oyun oynamadır. Onun yerine kendinizi hatırlayın ve günlük hayatınızı acımasızca gözlemleyin. Samimi ve ciddi olun, dikkatsizliğin ve imgelemenin bağlarını kopartmakta başarısızlığa düşmeyeceksiniz.

S: Yapayalnız mücadele etmemi mi istiyorsunuz?

M: Hiçbir zaman yalnız değilsiniz. Size her zaman en sadık şekilde hizmet eden güçlerin ve varlıkların huzurundasınız. Onları algılasanız da algılamasanız da, onlar gerçektirler ve faaldirler. Her şeyin sizin zihninizde olduğunu, sizin zihinden öte olduğunuzu ve gerçekten yalnız başınıza olduğunuzu ne zaman idrak ederseniz, işte o zaman her şey sizsiniz.

S: Her-şeyi-bilen ne demektir? Tanrı her-şeyi-bilen midir? Siz her şeyi bilen misiniz? işittiğimiz bir deyim var - evrensel tanık.

Bu ne demektir? Kendini-idrak, her şeyi bilmeye mi delalet eder? Yoksa o bir özel eğitim meselesi midir?

M: Bilgiye karşı tüm merak ve ilgiyi bütünüyle yitirmek, her- şeyi-biliş ile sonuçlanır. Bu, bilinmesi gerekeni, hatasız eylem için, doğru zamanda bilme yeteneğidir. Ne de olsa. Bilgi eylem için gereklidir ve eğer siz bilinci işin içine sokmadan doğru ve spontane eylem yapabiliyor sanız, çok daha iyidir.

S: İnsan bir başkasının zihnini bilebilir mi?

M: Önce kendi zihninizi bilin. O tüm evreni içerir ve daha da yer kalır!

S: Sizin işlerlikte olan kuramınıza göre, öyle görünüyor ki, uyanıklık hali temelde rüya ve rüyasız uyku halinden farklı değil. Bu üç hal temelde, bedenle özdeşleşme yanılgısı vakası- dır. Bu belki doğrudur, fakat bunun gerçeğin tümü olmadığını hissediyorum.

M: Gerçeği bilmeye uğraşmayın,- çünkü zihin yoluyla edinilen bilgi gerçek bilgi değildir. Fakat neyin gerçek olmadığını bilebilirsiniz - ki bu da sizin sahte olandan kurtulmanıza yeter. Doğruyu bildiğiniz fikri tehlikelidir, çünkü o sizi zihin içinde hapseder.

Ancak bilmediğiniz zaman, araştırmak için serbest olursunuz. Ve araştırma yapmadıkça kurtuluş yoktur, çünkü araştırmamak tutsaklığın başlıca nedenidir.

S: Diyorsunuz ki, dünya illüzyonu "Ben-im" duygusu ile başlar. Fakat "Ben-im" duygusunun kökenini sorduğumda, onun bir kökeni olmadığını, çünkü incelendiğinde onun eriyip kaybolduğunu söylüyorsunuz. Üstüne bir dünya kurulacak kadar somut olan bir şey bir illüzyondan ibaret olamaz. "Ben-im" duygusu, bilincinde olduğum tek değişmez faktördür; o nasıl sahte olabilir?

M: Sahte olan "Ben-im" duygusu değil, fakat kendinizi ne sandığınızdır. En küçük bir kuşku olmaksızın, kendinizi sandığınız şey olmadığınızı biliyorum. Mantıklı ya da mantıksız, siz apaçık olanı yadsıyamazsınız. Siz bilincinde olduklarınızın hiçbiri değilsiniz. Zihninizde kurmuş olduğunuz yapıyı yıkıp dağıtmak için gayretle işe koyulun. Zihnin kurduğunu, zihin yıkmalıdır.

S: Zihin olsun ya da olmasın, şimdiki ânı inkâr edemezsiniz. Şimdi olan vardır. Görünüşü sorgulayabilirsiniz ama olguyu, hayır.

Olgunun kökenindeki nedir?

M: "Ben-im" tüm görünüşün kökeninde olandır ve bizim hayat dediğimiz o art arda sıralanan olayların arasındaki daimi bağlantıdır. Fakat ben "Ben-im"den öteyim.

S: Gerçeğe varmış insanların, kendi hallerini tarif ederken genellikle dinlerinden ödünç aldıkları terimler kullandıklarını görüyorum. Siz Hindu'sunuz ve böylece *Brahma, Vishnu* ve *Shiva'dan* söz ediyorsunuz. Hindu yaklaşımları, Hindu benzetmeleri kullanıyorsunuz. Lütfen bize söyleyin sözlerinizin ardında yatan deneyim nedir? Onlar nasıl bir gerçek hakkındadır?

M: Bu bana kullanmayı öğrettikleri lisandır, benim konuşma tarzımdır.

S: Fakat lisanın ardında ne var?

M: Onları reddetme dışında nasıl sözcüklere dökebilirim? Bu nedenle zamansız, uzaysız, nedensiz gibi sözcükler kullanıyorum.

Bunlar da sözcüklerdir, fakat anlam yüklü olmadıklarından benim amacıma daha uygundurlar.

S: Eğer anlamsız iseler, niçin kullanıyorsunuz?

M: Çünkü sözcüklerin geçersiz olduğu bir yerde sözcükler kullanmamı istiyorsunuz.

S: Görüşünüzü anlıyorum. Yine sorumu elimden çaldınız!

89 -Spiritüel Hayatta ilerleme

Soran: Biz iki kız, İngiltere’den geldik. Yoga hakkında az şey biliyoruz ve buradayız; çünkü bize, Hintliler'in hayatında spiritüel öğretmenlerin çok büyük rolü olduğu söylendi.

Maharaj: Hoş geldiniz. Burada bulacağınız yeni hiçbir şey yok. Yapmakta olduğumuz iş zaman-ötesidir. O, on bin yıl önce de aynı idi, on bin yıl sonra da aynı olacak. Yüzyıllar akıp geçer, fakat insani sorunlar değişmez - ıstırap çekmek ve ıstıraba son vermek sorunu.

S: Geçen gün, yedi yabancı genç Bombay'da ders vermekte olan Guruları'nı görmeye gelmişlerdi. Guru ile tanıştım -çok iyi gö-

rünüşlü genç bir adam- görünüşe göre çok gerçekçi ve yetenekli bir insan, fakat bir huzur ve sessizlik atmosferiyle çevrelenmiş.

Öğretisi geleneksel ve *karma Yoga* ağırlıklı; özverili çalışma, Guru'ya hizmet vb. Gita'daki gibi, özverili çalışmanın, kurtuluşla sonuçlandığını söylüyor. Büyük plânlar ve projelerle dolu: Birçok ülkede spiritüel merkezler açmak üzere işçiler yetiştiriyor. Öyle görünüyor ki onlara sadece yetki vermekle kalmayıp, kendi adına iş yapmaları için güç de veriyor.

M: Evet, güç aktarımı diye bir şey vardır.

S: Ben onlarla birlikteyken, görünmezleşiyormuşum gibi garip bir duygu içine giriyordum. Müritler Guruları'na olan tes-limiyetleri içinde bana da teslimiyet gösteriyorlardı! Onlar için her ne yaptıysam, onlara göre bunu yapan onların Guruları idi ve beni sadece bir vasıta olarak görüyorlardı. Ben sadece sağa ya da sola çevrilerek açılıp kapanacak bir musluk gibiydim. Herhangi bir kişisel ilişki yoktu. Onlar beni kendi inançlarına döndürmeyi biraz denediler, bir direnç hisseder etmez de, beni dikkat ve ilgi alanlarının dışında bıraktılar. Kendi aralarında bile birbirleriyle pek ilgili görünmüyorlardı. Onları bir arada tutan, Guruları'na duydukları ortak ilgi idi. Bu bana oldukça soğuk, neredeyse insanlık dışı bir tavır gibi geldi. Kendimi Tanrı'nın elinde bir araç gibi görmek bir şeydir; ama "Her şey Tanrı'dır görüşü ile, her türlü dikkat ve anlayışın sizden esirgenmesi ise zalimliğe varan bir ilgisizliğe götürebilir. Ne de olsa, bütün savaşlar da zaten "Tanrı adına" yapılmıştır. Tüm insanlık tarihi birbiri ardından gelen

"kutsal savaşlar"la dolu. İnsan asla savaşta olduğu kadar kişiliksiz olamaz!

M: Var olma iradesi ısrar etmeyi, direnmeyi kapsar. Var olma iradesini kaldırın, ne kalır? Mevcut olmak ya da olmamak zaman ve uzay içinde bir şeyle ilişkilidir; burada ve şimdi, orada ve o zaman, bunlar da yine zihindedir. Zihin bir tahmin ve zan oyunu oynar; o her zaman kararsızdır, endişe içinde ve huzursuzdur. **Size sadece bir tanrının ya da bir Guru'nun aletiymişsiniz gibi davranılması gücünüze gidiyor ve size bir kişi gibi davranılmasında ısrar ediyorsunuz**, çünkü kendi **varlığınızdan emin değilsiniz** ve bir kişi olmanın rahatlığından, güvenliğinden vazgeçmek istemiyorsunuz. Olduğunuza inandığınız şey olmayabilirsiniz, ama o size bir süreklilik duygusu veriyor, geleceğiniz, şimdi'nize doğru

akıyor ve sarsıntısızca geçmişe dönüşüyor. **Kişisel mevcudiyetinizin yadsınması** korkutucu oluyor, fakat onunla yüz yüze gelmeli ve tüm hayat ile özdeşliğinizi fark etmelisiniz. O zaman kimin kim tarafından kullanıldığı sorunu artık kalmaz.

S: Görmüş olduğum bütün ilgi, bana kendi inançlarını kabul ettirmek için bir girişimdi. Ben direnince, onlar bana olan tüm ilgilerini yitirdiler.

M: İnsan din değiştirmekle ya da rastlantı sonucu mürit olmaz. Genellikle, birçok hayat boyunca korunmuş ve sevgi ve güven çiçekleri vermiş bir kadim bağlantı vardır ki o olmasa, müritlik de olmazdı.

S: Bir öğretmen olmaya karar verişinize ne neden oldu?

M: Öyle adlandırıldığımdan, o hale geldim. Ben kim oluyorum öğretecek ve kime? Ben neysem siz o'sunuz ve siz neyseniz ben o'yum. "Ben-im" hepimize aittir, hepimiz için ortaktır, birdir; "Ben-im"in ötesinde ışığın ve sevginin uçsuz bucaksızlığı vardır.

Onu görmüyorsunuz, çünkü başka tarafa bakıyorsunuz; ben sadece gökyüzünü işaret edebilirim, yıldızları görmek sizin işinizdir.

Yıldızları görmek bazılarının daha çok vaktini alır, bazılarının ise daha az; bu onların görüşlerinin berraklığına ve araştırmalarının samimiyet ve ciddiyetine bağlıdır. Bu ikisine sahip olmalıdırlar - ben yalnızca cesaret verebilirim.

S: Bir mürit olduğumda benden ne yapmam beklenir?

M: Her mürşidin kendine özgü bir yöntemi vardır ve bu genellikle kendi Gurusu'nun öğretilerine ve kendisinin gerçeğe nasıl varmış olduğuna ve kendi terminolojisine göre oluşturulmuştur. Bu çerçeve içinde, müridin kişiliğine uyarlamalar yapılır. Müride tam bir düşünme ve araştırma özgürlüğü verilir ve o, doyasıya soru sorması için cesaretlendirilir. O Gurusu'nun konumundan ve yetkinliğinden mutlak surette emin olmalıdır, aksi halde, onun inancı mutlak ve eylemi tam olamaz. Sizi sizin ötenizdeki mutlak'a götürecek olan yine kendi içinizdeki mutlak'tır - mutlak gerçek,

mutlak sevgi, bencil olmamak, kendini-idrak için tartışılmaz faktörlerdir, içtenlik ve ciddiyetle bunlara ulaşılabilir.

S: Anladığıma göre insanın bir mürit olması için ailesinden, mal ve mülkünden vazgeçmesi gerekir.

M: Bu Guru'ya göre değişir. Bazıları erişkin müritlerinin münzeviler ve zahitler olmalarını beklerler; bazıları ise aile hayatını ve görevlerini teşvik ederler. Çoğu, örnek bir aile hayatının vazgeçiş ve terkten daha zor olduğu ve olgun ve dengeli bir kişilik için daha uygun olduğu görüşündedir. Erken aşamalarda manastır hayatının disiplini tavsiye edilebilir. Bu nedenle Hindu kültüründe, öğrencilerin yirmi beş yaşma kadar rahipler gibi yaşamaları beklenir -yoksul, iffetli ve itaatli- evlilik hayatının zorluklarını ve baştan çıkarıcılıklarını göğüsleyebilecekleri bir karakter oluşturabilme fırsatını onlara vermek için.

S: Bu odadaki insanlar kimlerdir? Müritleriniz mi?

M: Onlara sorun. İnsanın müritliği sözel düzeyde değil, fakat onun varlığının sessiz derinliklerindedir. Siz kişisel seçiminizle öğrenci olmazsınız; o bir kişisel iradeden çok, bir kader meselesidir. Öğretmenin kim olduğu önemli değildir - onlar hepsi sizin iyiliğinizi isterler. Önemli olan öğrencidir - onun dürüstlüğü, ciddiyeti ve içtenliği. Doğru mürit daima doğru mürşidi bulacaktır.

S: Yetkin ve sevecen bir öğretmenin gözetiminde gerçeği aramaya adanmış bir hayatın güzelliğini görebiliyorum ve hayırlarını ve nimetlerini hissedebiliyorum. Ne yazık ki İngiltere'ye dönmek zorundayız.

M: Mesafe önemli değildir. Eğer arzularınız güçlü ve gerçekseler, onlar gerçekleşmek üzere hayatınızı yoğurup şekillendire-ceklerdir. Tohumlarınızı ekin ve sonra işi mevsimlere bırakın.

S: Spiritüel hayatta ilerlemenin işaretleri nelerdir?

M: Tüm endişelerden kurtulmuşluk, bir rahatlık ve sevinç hali, içte derin bir huzur, dışta bol enerji.

S: Bunu nasıl kazandınız?

M: Hepsini Gurum'un kutsal huzurunda buldum - kendi adıma hiçbir şey yapmadım. O bana sessiz olmamı söyledi -öyle yaptım-elimden geldiğince.

S: Sizin mevcudiyetiniz de onunki kadar güçlü mü?

M: Nasıl bilebilirim? Benim için - tek mevcudiyet o. Eğer benimleyseniz, onunlasınız demektir.

S: Her Guru beni kendi Gurusu'na havale ediyor. Başlangıç noktası neresi?

M: Evrende aydınlanma ve kurtuluş için iş görmekte olan bir kudret vardır. Biz ona *Sadashiva* deriz, o her zaman insanların gönlündedir. Birleştirici faktör odur. **Birlik - özgürleştirir**. **Özgürlük - birleştirir**. Sonuçta hiçbir şey benim ya da sizin değildir -

her şey bizimdir. Hele bir kendinizle bir olun, her şeyle bir olacaksınız, tüm evren eviniz olacak.

S: Bütün bu yüceliklerin sadece "Ben-im" duygusu üzerinde karar kılmakla gerçekleşeceğini mi söylemek istiyorsunuz?

M: Kesin olan, basit olandır, karmaşık olan değil. Her nedense insanlar sade, kolay ve her zaman el altında olana pek güven-mezler. Söylediklerim hakkında neden dürüst bir deneme yapmıyorsunuz? O çok küçük ve önemsiz gibi görünebilir, fakat o büyüyerek güçlü, görkemli bir ağaç olacak tohum gibidir. Kendinize bir şans verin!

S: Birçok insanın burada sessizce oturduğunu görüyorum. Onlar ne için geldiler?

M: Kendileriyle buluşmak için. Evlerinde dünya fazlasıyla onlarla beraber. Burada hiçbir şey onları rahatsız etmez. Günlük tasalarından, dertlerinden biraz uzaklaşıp, kendi içlerinde esas olanla temasa geçme şansları olur.

S: Öz-farkındalık eğitimi nasıl yürütülür?

M: Eğitime ihtiyaç yoktur, farkındalık her zaman sizinledir.

Dışa yöneltmekte olduğunuz aynı dikkati içe çevirin. Yeni ve özel bir farkındalık biçimi gerekmez.

S: insanlara kişisel olarak yardım eder misiniz?

M: insanlar sorunlarını görüşmek üzere gelirler. Görünüşe göre bir yardım alıyorlar, yoksa gelmezlerdi.

S: Her arandığınız zaman hazır bulunur musunuz? Yoksa yapacağınız başka işiniz var mıdır?

M: Her zaman hazırım.

S: Anlıyorum ki hiçbir iş spiritüel öğretmenlik işinden daha önemli değildir.

M: Maksat, en üstün önemi taşır.

90 -Öz Varlığınıza Teslim Olun

Soran: Amerika Birleşik Devletleri'nde doğdum ve son on dört ayı Sri Ramana Aşramı'nda geçirdim; şimdi annemin beni beklediği Birleşik Devletlere geri dönüyorum.

Maharaj: Plânınız nedir?

S: Bir hemşirelik ehliyeti alabilirim ya da evlenirim, bebeklerim olur.

M: Evlenmek istemenizin nedeni nedir?

S: Spiritüel bir yuva sağlamak, düşünebildiğim en üstün sosyal hizmet şeklidir. Fakat elbette hayat başka türlü de şekil-lendirilebilir. Her ne gelirse ben hazırım.

M: Sri Ramana Aşramı'nda bu on dört ayda size ne verdiler? Buraya geldiğiniz zamanki halinizden hangi bakımdan farklısınız?

S: Artık korkmuyorum. Bir ölçüde huzur buldum.

M: Bu ne tür bir huzur? İstediğinize sahip olmanın huzuru mu, yoksa sahip olmadığınızı istememenin huzuru mu?

S: Her ikisinden de biraz, sanırım. Bu hiç kolay değildi. Aşram'ın çok huzur dolu bir yer olmasına karşın, iç dünyamda azap içindeydim.

M: İç ve dış arasındaki ayrımın yalnızca zihinde olduğunu idrak ettiğiniz zaman, artık korkunuz kalmaz.

S: Bende bu farkında oluş hali gelip gidiyor. Henüz mutlak bütünlüğün değişmezliğine ulaşamadım.

M: Pekâlâ, böyle inandığınız sürece *sadhananız'a* devam etmelisiniz; tamam olmadığınız yanılgısından kurtuluncaya kadar.

Sadhana üste eklenmiş olanları kaldırır. Siz kendinizi zaman ve uzay içinde bir noktadan daha küçük olarak idrak ettiğiniz zaman, hani kesilemeyecek kadar küçük ve öldürülemeyecek kadar kısa ömürlü olduğunuzu, o zaman ve ancak o zaman bütün korkular gider. Siz iğne ucundan daha küçük-seniz, iğne sizi delemez - siz iğneyi delebilirsiniz?

S: Evet, bazen öyle hissediyorum - yenilmez. Korkusuz olmaktan da öte - korkusuzluğun ta kendisi oluyorum.

M: Sizin Aşram'a gitmenize ne sebep oldu?

S: Mutsuz bir aşk ilişkim oldu ve müthiş acı çektim. Ne içki, ne ilaçlar bana yardım edebildi. El yordamıyla bir şeyler araş-

tırırken, bazı Yoga kitaplarıyla karşılaştım. Kitaptan kitaba, ipucundan ipucuna derken, Ramana Aşramı'na geldim.

M: Şimdiki zihin halinizi dikkate aldığınızda, aynı trajedi tekrar başınıza gelseydi, önceki kadar çok acı çeker miydiniz?

S: Hayır, tekrar acı çekmeme izin vermezdim. Kendimi öldürürdüm.

M: Demek ölmekten korkmuyorsunuz!

S: Ölümün kendisinden değil fakat ölmekten korkuyorum. Ölüm sürecinin ıstıraplı ve çirkin olduğunu düşünüyorum.

M: Nereden biliyorsunuz? Öyle olması gerekmez. O güzel ve huzurlu olabilir. Ölüm olayının sizinle değil de bedeninizle ilgili olduğunu bir kez bilince, bedeninizin çıkarılıp atılan bir giysi gibi düşmesini seyredersiniz.

S: Bendeki ölüm korkusunun bilgiden değil, kuruntudan kaynaklandığının tamamen farkındayım.

M: insanlar her saniye ölüyorlar. Ölmenin korku ve azabı dünyanın üzerinde bir bulut gibi asılı duruyor. Korkmanıza şaşılmaz.

Fakat bir kez bilirseniz" ki sadece beden ölür ve belleğin sürekliliği ve onda yansıyan "Ben-im" duygusu ölmez, artık hiç korkmazsınız.

S: Ölelim de görelim.

M: Dikkat edin, göreceksiniz ki hayat ve ölüm birdir ve hayat olmak ile olmamak arasında nabız gibi atar ve her biri tamam olmak için diğerine muhtaçtır. Siz ölmek için doğdunuz ve yeniden doğmak için öleceksiniz.

S: Bağımlılıklardan kurtuluş bu süreci durdurmaz mı?

M: Bağımlılıklardan kurtuluş korkuyu giderir, olguyu değil.

S: Yeniden doğmaya zorlanacak mıyım? Ne kadar dehşet verici!

M: Zorlanma yoktur. İstediğinizi alırsınız. Kendi plânlarınızı kendiniz yapar ve onları yerine getirirsiniz.

S: Kendi kendimizi acı çekmeye mahkûm eder miyiz?

M: Biz araştırma ve inceleme yoluyla büyürüz. Ve inceleme yapmak için deneyime ihtiyacımız vardır. Anlamamış olduklarımızı tekrarlama eğilimin deyiz. Eğer duyarlı ve zeki isek, acı çekmemize gerek olmayabilir. Acı dikkate davettir ve dikkatsizliğin de cezasıdır. Akıllıca ve sevecenlikle yapılan eylem tek devadır (çaredir).

S: Zekâm geliştiği içindir ki yeniden ıstırap çekmeye katlanamam. İntiharın ne kusuru var?

M: Hiçbir kusuru yok, eğer sorunu çözerse. Eğer çözmezse ne olacak? Dış etkenlerin neden olduğu ıstırap -çok acı veren ve tedavisi olanaksız bir hastalık ya da dayanılmaz bir felaket- bir ölçüde haklı bir mazeret olabilirse de, bilgeliğin ve şefkatin olmadığı yerde intihar yardımcı olamaz. Budalaca bir ölüm yeniden doğan budalalık demektir. Ayrıca, dikkate alınması gereken

karma sorunu vardır. Dayanmak, sabretmek genellikle en akıllıca yoldur.

S: İnsanın ıstırabı, had safhada ve umutsuz da olsa, katlanması zorunlu mudur?

M: Dayanmak, tahammül etmek bir şeydir, çaresiz azap bir başka şeydir. Dayanmak, sabretmek anlamlı ve yararlıdır, azap ise yararsız.

S: *Karma* konusunda tasalanmaya ne gerek var? O nasılsa kendi kendine çözümlenir.

M: *Karmamız'ın* çoğu kolektiftir. Başkalarının günahlarından dolayı acı çekeriz, başkalarının da bizimkilerden acı çektikleri gibi.

İnsanlık birdir. Bu gerçeği bilmemek onu değiştirmez. Eğer başkalarının acılarına karşı umursamaz olmasaydık, kendimiz çok daha mutlu insanlar olabilirdik.

S: Kendimi daha duyarlı hale gelmiş buluyorum.

M: İyi. Bunu söylerken zihninizdeki nedir? Bir kadın bedeni içinde duyarlı bir kişi mi?

S: Bir beden var, şefkat var, bellek var ve daha birçok şey ve tutumlar; bunlara toplu olarak kişi denilebilir.

M: "Ben-im" fikri de dahil mi?

S: "Ben-im", bir kişiyi meydana getiren birçok şeyi içinde tutan bir sepet gibidir.

M: Ya da o daha çok, sepetin örüldüğü söğüttür. Kendinizi bir kadın olarak düşündüğünüz zaman, bir kadın olduğunuzu mu, yoksa bedeninizin bir dişi olarak tanımlandığını mı kastediyorsunuz?

S: O benim ruh halime göre değişir. Bazen kendimi sadece bir farkındalık merkezi olarak hissederim.

M: Ya da bir farkındalık okyanusu. Fakat ne kadın, ne erkek olduğunuz ve durumların ve koşulların neden olmadığı ve rastlantı eseri olmayan bazı anlar var mı?

S: Evet, var, fakat onlardan söz etmekten çekmiyorum.

M: Sadece bir ima yeter. Daha fazla söylemek zorunda değilsiniz.

S: Huzurunuzda sigara içmeme izin var mı? Biliyorum, bir bilgenin huzurunda sigara içmek adet değildir.

M: Elbette içebilirsiniz, kimse aldırmayacaktır.

S: Sükûnet bulmaya ihtiyacım var.

M: Bu Amerikalılar ve İngilizler için çoğu zaman böyledir. Uzunca bir *sadhana'dan* sonra enerjiyle dolar ve bir boşalma yolu ararlar. Onlar topluluklar (cemaatler) örgütlerler, Yoga öğretmeni olurlar, kitap yazarlar - tükenmez olan gücün kaynağını bulma ve onu kontrol altında tutma sanatını öğrenmek için sessiz kalıp enerjilerini içe çevirmenin dışında her şeyi yaparlar.

S: İtiraf edeyim ki şimdi çok faal bir hayat sürmek için geri dönmek istiyorum, çünkü enerji doluyum.

M: Kendinizi beden ve zihin olarak kabul etmemeniz koşuluyla, istediğinizi yapabilirsiniz. Bu, bedeni ve onunla birlikte olan her şeyi fiilen bırakmaktan çok, sizin beden olmadığınızı berrak bir şekilde anlamanız ve olaylar içinde duygusal bağımlılıklardan bir uzak duruş meselesidir.

S: Neyi kastettiğinizi biliyorum. Dört yıl kadar önce, fiziksel dünyayı reddetme döneminden geçtim; kendime giysiler almıyor, sadece en basit yiyeceklerle yetiniyor, tahta üstünde yatıyordum. Önemli olan yoksunlukları kabullenmektir, yoksa

konforsuzluğun kendi değil. Şimdi şunun farkına vardım, hayatı geldiği gibi hoş karşılamak ve onun sunduğu her şeyi sevmek en iyisidir. Eğer birkaç çocuğa hayat ve doğru bir kültür vermekten daha fazla bir şey yapamazsam da - pekâlâ; her ne kadar gönlüm bütün çocuklar için sevgiyle doluysa da hepsine yetişemem.

M: Siz erkek-kadın kimlikleriyle meşgulseniz, o zaman evlenir ve çocuk yaparsınız. Kendinizi bir beden olarak kabul etmediğiniz zaman, aile hayatı ne denli yoğun ve ilginç olursa olsun, o ancak zihnin ekranında oynanan bir oyun olarak görülür ve farkındalık ışığı oradaki tek gerçektir.

S: Tek gerçeğin farkındalık olduğunda niçin ısrar ediyorsunuz? Farkında olunan da, devam ettiği sürece bir o kadar gerçek değil midir?

M: Fakat o devam etmez! Anlık realite bağımsız değildir; o, zaman-ötesi olana bağımlıdır.

S: Sürekli mi, yoksa kalıcı mı demek istiyorsunuz?

M: Mevcudiyette süreklilik olamaz. Süreklilik, geçmiş-şimdi- gelecek'teki kimlik aynılığını gerektirir. Böyle bir aynılık mümkün değildir, çünkü tanımlama vasıtası durmadan dalgalanıp değişir. Süreklilik, kalıcılık, bunlar belleğin yarattığı illüzyonlardır; yalnızca zihnin projekte ettiği -aslında mevcut olmayan- bir resim, bir kalıptır. Beden ve zihin, kadın ve erkek gibi, ister kalıcı ister geçici bütün fikirleri terk edin, geriye ne kalır? Bütün ayrılıklardan vazgeçildiğinde sizin zihin haliniz nedir? Ben farklılıklardan vazgeçilmesini kastetmiyorum, çünkü onlar sız tezahür olmaz.

S: Ayrılık koymadığım zaman mutlu ve huzurluyum. Fakat her nasılsa tekrar tekrar yolumu ve yönümü kaybediyor ve mutluluğu dıştaki şeylerde aramaya başlıyorum. İç huzurum niçin bir kararda kalmıyor, anlayamıyorum.

M: Sükûn ve huzur da sonuçta bir zihin halidir.

S: Zihnin ötesinde sessizlik var. Ve onun hakkında söylenecek hiçbir şey yok.

M: Evet. **Sessizlik hakkındaki bütün konuşmalar gürültüden ibarettir**.

S: Kendi doğal mutluluğumuzun tadını tattıktan sonra bile neden hâlâ dünyevi mutluluğu arıyoruz?

M: Zihin bedene hizmetle meşgulken mutluluk kaybolmuştur. Onu yeniden kazanmak için haz aramaya başlar. Mutlu olma dürtüsü doğrudur, fakat onu sağlama yolları yanıltıcıdır, güvenilmezdir ve gerçek mutluluk için de yıkıcı olur.

S: Haz her zaman yanlış mıdır?

M: Bedenin ve zihnin doğru hali ve doğru kullanımı alabildiğine haz vericidir. Yanlış olan, haz arayışı içinde olmaktır. Mutlu olmak için çabalamayın, daha iyisi, mutluluk arayışını sorgulayın. Mutluluk arıyorsunuz, çünkü mutlu değilsiniz. Neden mutsuz olduğunuzu bulun. Mutlu olmadığınızdan, mutluluğu hazda ararsınız; haz acı getirir, bunun için de ona dünyevi dersiniz; o zaman başka türlü bir hazzı, acısız bir hazzı özlersiniz, ona da ilahî (tanrısal) dersiniz. Gerçekte haz, acının geçici olarak ertelenişidir.

Mutluluk dünyevi ve dünyevi olmayan, içte ve dışta vaki olan her şeydir. Fark gözetmeyin ve ayrılmaz olanı ayırmayın ve kendinizi hayata yabancılaştırmayım

S: Sizi şimdi ne kadar iyi anlıyorum! Ramana Aşram'ında kalışımdan önce vicdanımın insafsız despotluğu altında durmadan kendimi yargılıyordum. Şimdi ise gerginliğimi tamamen atmış haldeyim ve kendimi olduğum gibi kabul ediyorum. Birleşik Devletlere döndüğüm zaman, hayatı geldiği gibi kabul edeceğim. Bhagavan'ın lütfü olarak. Ve acısını da tatlısı kadar hoşnutlukla karşılayacağım. Aşram'da öğrendiklerimden biri de budur - Bhagavan'a güvenmek. Daha önce böyle değildim. Güvenemezdim.

M: Bhagavan'a güvenmek kendinize güvenmektir. Farkına varın ki her ne olursa size, sizin tarafınızdan, sizin vasıtanızla olur ve siz her ne algılarsanız, onun yaratanı, tadına varanı ve yok edenisiniz; o zaman korkmayacaksınız.

Zihninizin aynasında çeşitli resimler görünür ve kaybolurlar. Onların tümüyle kendi eseriniz olduklarını bilerek, geliş ve gidişlerini sessizce izleyin; uyanık fakat tedirgin olmadan. Bu sessiz gözlem hali Yoga'nın temelidir. **Resmi görürsünüz, ama siz resim değilsiniz**.

S: Şunu fark ettim: Ölüm düşüncesi beni korkutuyor, çünkü yeniden doğmak istemiyorum. Biliyorum, kimse beni zorlamaz, ama doyuma uğratılmamış arzuların baskısı çok ağır ve direnç gösteremeyebilirim.

M: Direnç sorunu olmaz. Doğan ve yeniden doğan siz değilsiniz. Bırakın olacak olsun, onun oluşunu gözlemleyin.

S: Öyleyse niçin meşgul olmalı?

M: Fakat meşgulsünüz! Ve resim sizin güzellik, sevgi ve gerçek duygunuzla çatışmaya devam ettiği sürece, meşgul olmaya da devam edeceksiniz. Uyum ve huzur arzusu kökünden sökülüp atılamaz. Fakat bir kez doyuma uğradığında, ilgi biter ve bedensel hayat dikkat alanı dışında zahmetsizce yürür. O zaman bedende de doğmazsınız; bedenlenmiş veya bedensiz olmak sizin için aynıdır. Size hiçbir şeyin olmayacağı bir noktaya ulaşırsınız. Bedensiz olduğunuzdan, **öldürülemezsiniz**; sahibi olduğunuz hiçbir şey bulunmadığından, **soyulamazsınız**; zihniniz olmadığından, **aldatılamazsınız**. Bir arzunun ya da bir korkunun takılabileceği hiçbir nokta yoktur. Hiçbir değişikliğe tabi olamayacağınıza göre, başka ne sorun kalır?

S: Nedense, ölüm fikrinden hoşlanmıyorum.

M: Bu çok genç olduğunuzdandır. Kendinizi ne kadar daha çok bilirseniz, o kadar daha az korkarsınız. Kuşkusuz, can çekişme hoş bir manzara değildir, fakat ölmekte olan insan nadiren bilinçlidir.

S: Bilinci tekrar geri gelir mi?

M: Bu uykuya benzer. Kişi, bir zaman için dikkat odağı dışına çıkar, sonra geri gelir.

S: Aynı kişi mi?

M: Kişi koşulların yarattığı bir şey olduğundan, onlarla birlikte değişir; alevin yakıta göre değişmesi gibi. Yalnız süreç, zaman ve mekân yaratarak hep devam eder.

S: Neyse, Tanrı beni gözetecektir. Her şeyi ona bırakabilirim.

M: Tanrı inancı bile yol üstündeki bir aşamadır. Sonunda hepsini terk edersiniz, çünkü öyle basit bir şeye varırsınız ki onu ifade edecek söz yoktur.

S: Ben henüz yeni başlıyorum. Başlangıçta inancım yoktu, güvenim yoktu; olayları oluruna bırakmaktan korkardım. Dünya bana çok tehlikeli ve düşmanca bir yer gibi görünürdü. Şimdi ise hiç olmazsa Guru'ya ya da Tanrı'ya güvenmekten söz edebiliyorum.

Bırakın, büyüyeyim, Beni ileri doğru zorlamayın. Bırakın, kendi hızımla, kendi adımlarımla ilerleyeyim. **M:** Elbette ilerleyin, ama ilerleyemiyorsunuz. Hâlâ kadın ve erkek, yaşlı ve genç, hayat ve ölüm fikirleri içine saplanıp kalmışsınız. Devam edin, öteye gidin. Tanıdığınız şey sizce aşılıp geçilmiş olur.

S: Efendim, her gittiğim yerde insanlar bende kusur bulmayı ve beni dürtüklemeyi kendilerine görev ediniyorlar. Ben bu spiritüel servet edinme işinden bıktım usandım. Şimdiki halimin ne kusuru var ki, ne kadar görkemli de olsa, gelecek için feda edilmesi gereksin? Siz gerçeğin şimdi'de olduğunu söylüyorsunuz. Ben şimdi'mi seviyorum. Onu istiyorum, içinde bulunduğum durum ve onun geleceği hakkında sonsuza dek tasa çekmek istemiyorum. Daha çoğunu ve daha iyisini kovalamak istemiyorum. Bırakın, şimdi sahip olduğumu seveyim.

M: Tamamen haklısınız, öyle yapın. Ancak, dürüst olun -neyi seviyorsanız onu sevin- uğraşıp zorlanmayın.

S: Ben buna Guru'ya teslim olmak derim.

M: Niye dalaştırıyorsunuz? **Kendi öz varlığınıza teslim olun**, ki her şey onun bir ifadesidir.

91 -Haz ve Mutluluk

Soran: Yirmi beş yaşında genç bir dostuma, tedavisi olanaksız bir kalp hastası olduğu söylenmiş. Bana, yavaş bir ölüme intiharı tercih ettiğini yazmış. Ben de ona Batı tıbbınca tedavisi olanaksız bir hastalığın, başka bir yoldan iyileştirilebilme- si olasılığından söz ettim. İnsan bedeninde hemen hemen bir anda değişiklik meydana getiren Yogik güçler var. Sürekli oruç da neredeyse mucizeler yaratabiliyor. Ona ölmek için acele etmemesini, başka yaklaşımları da denemesini yazdım.

Bombay yakınlarında bir yerde yaşayan bir Yogi var, bazı mucizevi güçlere sahip. O, bedeni yöneten yaşam güçlerini kontrol etmekte uzmanlaşmış. Onun bazı müritleriyle tanıştım ve onlar aracılığıyla kendisine arkadaşımın mektubunu ve fotoğrafını gönderdim. Bakalım ne olacak?

Maharaj: Evet, mucizeler sık sık olur. Fakat yaşama irade ve isteğinin de olması gerek. Onsuz mucize olmaz.

S: Böyle bir arzu telkin edilebilir mi?

M: Yüzeysel olarak, evet. Fakat bu, zamanla yıpranır. Temelde hiç kimse bir başkasını yaşamaya zorlayamaz. Ayrıca, intiharın kabul edildiği ve saygı gördüğü kültürler de vardır.

S: İnsanın doğal ömrünü yaşayarak tamamlamak yükümlülüğü yok mudur?

M: Doğal - kendiliğinden - kolay - evet. Fakat hastalık ve ıstırap doğal değildir. Her ne gelirse ona sarsılmadan dayanmanın soyluluğu ve erdemi vardır, fakat anlamsız işkence ve aşağılanmayı reddetmenin onurluluğu (vakarı) da vardır.

S: Bana bir *siddha* tarafından yazılmış bir kitap verildi. *Siddha* orada, başından geçen birçok garip, hatta inanılmaz deneyimi anlatıyor. Ona göre

gerçek bir *sadhaka'nın* yolu, onun Gurusu'nu bulması ve ona bedeni, zihni ve kalbiyle teslim olması ile sona erer. Guru idareyi ele alır ve müridinin tüm hayatından, hayatındaki en küçük olaydan bile o sorumlu olur, ta ki ikisi bir oluncaya kadar. Bazılarınca buna, aynılaşma yoluyla gerçeğe varış denebilir. Mürit, kontrol edemediği ve direnemediği bir güce teslim olmuştur ve kendisini fırtına içindeki çaresiz bir yaprak gibi hisseder. Onu delirmekten ve ölümden koruyan tek şey, Gurusu'nun sevgisine ve gücüne olan güven ve inancıdır.

M: Her öğretmen kendi deneyimine göre öğretir. Deneyimi inanç şekillendirir ve inancı deneyim şekillendirir. Guru bile mürit tarafından, onun suretinde şekillenir. Guru'yu yücelten mürittir. Guru, içten ve dıştan iş gören özgürleştirici bir gücün faili, temsilcisi olarak görüldüğünde, artık ona tam gönülle teslimiyet kolay ve doğal hale gelir. Acı içinde kıvranan bir adam kendisini nasıl tamamen bir operatörün ellerine emanet ederse, bir mürit de öylece, çekinmeden kendisini mürşidine emanet eder. Had safhada bir ihtiyaç hissedildiğinde yardım aramak çok doğaldır. Fakat Guru ne denli güçlü olsa da, kendi iradesini müridine empoze etmemelidir. Öte yandan, güvenmeyen ve tereddüt eden bir mürit doyumsuz kalmaya mahkûmdur ve bunda Guru'nun bir kusuru yoktur.

S: O zaman ne olur?

M: Her şeyin başarısız kaldığı yerde, hayat öğretir. Fakat hayatın derslerinin gelmesi uzun bir zaman alır. Güvenmek ve itaat etmekle birçok gecikme ve dert önlenmiş olur. Fakat böyle bir güven, ancak kayıtsızlık ve huzursuzluk, yerlerini berraklığa ve sükûnete terk ettikleri zaman gelebilir. Kendini küçük gören bir insan ne kendine ne de başkasına güvenebilir. Bu nedenle, başlangıçta öğretmen, öğrencisinin yüce olan aslı, soylu doğası ve muhteşem kaderi hakkında onu ikna etmek için elinden geleni yapar. Ona, kendisi hakkında, önünde uzanan sonsuz olanaklar hakkında güven aşılamak üzere, bazı ermişlerin deneyimlerini ve kendi deneyimlerini anlatır. Özgüven ve öğretmene itimat bir araya gelince, öğrencinin karakterinde ve hayatında hızlı ve derin değişimler meydana gelir.

S: Ben değişmek istemeyebilirim. Hayatım şimdiki haliyle yeterince iyi.

M: Böyle söylüyorsunuz, çünkü yaşadığınız hayatın ne kadar ıstıraplı olduğunu görmediniz. Siz ağzında bir şekerlemeyle uyuyan bir çocuğa benziyorsunuz. Tamamen ben-merkezci olduğunuzdan, kendinizi bir an için mutlu hissedebilirsiniz ama ıstırabın evrenselliğini görmek için insanların yüzlerine bir iyice bakmak yetecektir. Kendi mutluluğunuz dahi çok incinebilir ve kısa ömürlüdür, bir banka iflasının ya da mide ülserinin insafına kalmıştır. Bu mutluluk, iki keder arasında bir anlık bir soluk alıştır, yalnızca bir aralıktır. Gerçek mutluluk ise yara almaz, çünkü koşullara bağımlı değildir.

Kendinize korkusuzca bakın, hemen fark edeceksiniz ki mutluluğunuz koşullara ve durumlara bağlıdır, öyleyse gerçek değil geçicidir. Gerçek mutluluk içten doğru akar.

S: Sizin mutluluğunuzun bana ne yararı var?

M: Siz sadece istemekle onun tümüne ve daha da fazlasına sahip olabilirsiniz. Fakat istemiyorsunuz.

S: Neden böyle söylüyorsunuz? Tabii ki mutlu olmak isterim.

M: Siz hazlarla pekâlâ yetinebilmektesiniz. Mutluluğa yer yok. Kabınızı boşaltın ve temizleyin. Başka türlü doldurulamaz o.

Başkaları size zevk verebilir, fakat mutluluk, asla.

S: Zevk verici olaylar dizisi pekâlâ yeterlidir.

M: Bu çok geçmeden felaketle olmasa bile acıyla sona erer. Zaten Yoga, sürekli mutluluğu içte arayıştan başka nedir ki?

S: Siz sadece Doğu için konuşabilirsiniz. Batı'da koşullar farklıdır ve söyledikleriniz orada geçerli olmaz.

M: Keder ve korku söz konusu olduğunda onun Doğu'su veya Batı'sı olmaz. Sorun evrenseldir - ıstırap ve ıstırabın son bulması.

Istırabın nedeni bağımlılık; çaresi, bağımsızlıktır. Yoga, **kendini-anlama yoluyla** kendini **özgürleştirme bilimi** ve **sanatıdır**.

S: Kendimi Yoga için uygun görmüyorum.

M: Başka ne için uygunsunuz? Bütün gelip gidişleriniz, zevk arayışlarınız, sevmeniz, nefret etmeniz - bütün bunlar sizin gerek kendi koyduğunuz, gerekse kabul ettiğiniz kısıtlamalara karşı savaştığınızı gösteriyor. Cahilliğiniz içinde hatalar işliyor ve hem kendinize hem başkalarına acı veriyorsunuz, fakat o dürtüyü hisseder ve onu yadsıyamazsınız. Doğumu, mutluluğu ve ölümü aratan aynı dürtü, anlayışı ve özgürlüğü de aratacaktır. O bir gemi pamuk yükü içindeki bir kıvılcım gibidir. Onu

bilmeyebilirsiniz, fakat er ya da geç gemi alevler içinde kalacaktır. Özgürleşme doğal bir süreçtir ve sonuçta, kaçınılmazdır. Fakat onu şimdi'ye getirmek sizin gücünüz dahilindedir.

S: Öyleyse dünyada niçin bu kadar az sayıda özgürleşmiş insan var?

M: Bir ormanda, belli bir zamanda, ağaçlardan ancak bazıları tam çiçek açmış olurlar, ama hepsinin sırası gelecektir.

Er ya da geç, sizin fiziksel ve zihinsel kaynaklarınız tükenecekler. O zaman ne yapacaksınız? Umutsuzluğa mı düşeceksiniz?

Pekâlâ, umutsuzluğa dalın. Umutsuzluktan bıkıp, soru sormaya başlayacaksınız. İşte o anda bilinçli Yoga için hazırsınız demektir.

S: Bütün bu arayışları tefekkürleri hiç doğal bulmuyorum.

M: Sizinkisi, doğuştan kötürüm olan birinin doğallığıdır. Farkında olmayabilirsiniz, fakat bu sizi normal yapmıyor. Doğal ve normal olmak ne demektir, bilmiyorsunuz, bunu bilmediğinizi de bilmiyorsunuz.

Şimdiki halde rastgele sürükleniyorsunuz, bu nedenle tehlikedesiniz, çünkü böyle sürüklenip gitmekte olanların başına her an her şey gelebilir. Uyanıp durumunuzu görmeniz daha iyi olurdu. Var olduğunuzu biliyorsunuz. Ne olduğunuzu ise bilmiyorsunuz.

Ne olduğunuzu bulun.

S: Dünyada niçin bu kadar çok ıstırap var?

M: Bencillik ıstırabın nedenidir. Başka bir neden yoktur.

S: Anladığıma göre ıstırap sınırlılığın doğasında var.

M: Kederin nedeni, farklılıklar ve ayrımlar değildir. Çeşitlilik içinde birlik doğaldır ve iyidir. Ancak ayrılıkçılık ve çıkarcılık dünyada gerçek ıstırabın ortaya çıkmasına neden olur.

92- "Ben Beden im" Fikrinin Ötesine Geçin

Soran: Bizler boş kovalamacalar içinde koşuşan hayvanlar gibiyiz ve bunun sonu hiç gelmeyecek gibi görünüyor.

Bir çıkış yolu var mıdır?

Maharaj: Size, sizi döndürüp dolaştırıp yine başlangıç noktanıza geri getirecek olan birçok yol önerilecektir. Önce şunu idrak edin, sorununuz ancak uyanıklık halinizde mevcuttur ve ne kadar acı verici de olsa, uykuya daldığınızda

onu tamamen unutabilirsiniz. Uyanıkken bilinçlisiniz; uyurken sadece canlısınız. Bilinç ve hayat - her ikisine de

Tanrı diyebilirsiniz; fakat siz her ikisinden ötesiniz. Tanrı'dan öte, olmaktan ve olmamaktan da öte. Kendinizi her şey ve her şeyden öte olarak bilmenize engel olan, belleğe dayanan zihindir. Siz ona güvendiğiniz sürece sizin

üzerinizde güce sahip olacaktır; onunla mücadele etmeyin, sadece, ona aldırmayın. Dikkat ve ilgiden yoksun kalınca

o yavaşlar ve işleyiş mekanizmasını belli eder. Onun doğasını ve amacını bir kez anladığınızda ise onun hayal ürünü sorunlar yaratmasına izin vermeyeceksiniz.

S: Kuşkusuz bütün sorunlar hayal ürünü değil. Gerçek sorunlar da var.

M: Zihnin yaratmamış olduğu hangi sorun var ki? Hayat ve ölüm sorunlar yaratmaz; acılar ve hazlar gelir ve

giderler, yaşanır ve unutulurlar. Sempati ve antipatilerin renklendirdiği yakınlaşma ve sakınma sorunlarını yaratan bellektir ve beklentilerdir. Gerçek ve sevgi insanın asıl doğasıdır ve akıl ve gönül, onun ifade vasıtalarıdır.

S: Zihni kontrol altına nasıl almalı? Gönüle gelince, o ne istediğini bilmiyor.

M: Onlar (akıl-gönül) karanlıkta çalışamazlar. Onların doğru işlev görmeleri için saf farkındalık ışığına ihtiyaçları vardır. Durumu kontrol altında tutan tüm çabalar onları sadece belleğin diktasına tabi kılacaktır. Bellek iyi bir

hizmetkârdır fakat kötü bir efendidir; keşfi etkin bir biçimde engeller. Gerçekte çabaya yer yoktur. O, bedenle

özdeşleşmeden ileri gelen bir bencilliktir ki bütün sorunların altında yatan da bu temel sorundur. Ve bencillik de

çaba harcayarak değil, sadece nedenleri ve sonuçları berrak ve derinlemesine bir bakışla görerek giderilebilir. Çaba, bağdaştırılamayan arzular arasındaki çatışmanın işaretidir. Onlar oldukları gibi görülmelidirler - ancak o zaman

çözülüp kaybolurlar.

S: Ve ne kalır?

M: Değişmez olan kalır. Büyük sükûn, derin sessizlik, gerçeğin gizli güzelliği kalır. Onu sözlerle aktarabilmek mümkün değildir, ama o bizzat deneyimlemeniz için bekliyor.

S: İnsanın gerçeğe varması için buna uygun ve lâyık olması gerekmez mi? Doğamız tepeden tırnağa hayvansaldır.

Onu fethetmedikçe, gerçeğin doğuşunu nasıl bekleyebiliriz?

M: Hayvanı rahat bırakın. Siz sadece ne olduğunuzu anımsayın. Gün içinde her bir küçük olay size şunu anımsatsın: Tanık olarak siz

olmasaydınız, ne hayvan ne de Tanrı olurdu. Anlayın ki siz her ikisisiniz, var olan her şeyin özü ve cevherisiniz, bu anlayışınızda sabit olun.

S: Anlayış yeterli midir? Daha somut kanıtlara ihtiyacımız yok mu?

M: Kanıtların geçerliliğine karar verecek olan sizin anlayışınızdır. Fakat kendi varlığınızdan daha somut ne kanıt bekliyorsunuz? Her nereye gitseniz, kendinizi bulursunuz. Zaman içinde ne kadar uzaklara ulaşsanız,

oradasınızdır.

S: Apaçıktır ki ben her yerde ve ebedi olan değilim. Ben yalnızca şimdi, buradayım.

M: Pekâlâ. Bu "burada" her yerdir ve bu "şimdi" her zamandır. "Ben-beden'im" fikrinin ötesine gidin ve göreceksiniz ki siz zaman ve uzayın içinde değilsiniz, zaman ve uzay sizin içiniz dedir. Bunu bir kez anladığınızda, kendini-idrakin önündeki başlıca engel kaldırılmış demektir.

S: Kısa bir zaman önce Bombay'da düzenlenen bir grup meditasyonuna katıldım ve katılan kişilerin çılgınlıklarına, kendilerini kapıp koyverişlerine tanık oldum, insanlar niçin bu tür davranışlara girerler?

M: Bütün bunlar, huzursuz bir zihnin, sansasyon arayan insanlar için icat ettiği şeylerdir. Bunlardan bazıları, bilinçaltının bastırılmış anılarını ve özlemlerini dışa vurmasına yardım ederek bir ölçüde rahatlama sağlayabilirler.

Fakat sonuçta uygulamacıyı yine olduğu yerde bırakırlar ya da daha kötü bir durumda.

S: Yakınlarda, bir Yogi'nin meditasyonları sırasında geçirdiği deneyimler üzerine yazdığı bir kitabı okudum.

Vizyonlar, renkler, sesler ve melodilerle dolu; dolgun bir gösteri ve parlak bir eğlenti! Sonunda hepsi geçip gidiyor ve geride sadece alabildiğine bir korkusuzluk duygusu kalıyor. Şaşmamak gerekir - bütün bu deneyimlerden sağ

salim geçip çıkabildiğine göre korkacağı bir şey kalmamış olması gerekir! Ama böyle bir kitabın bana ne yararı

olacağını merak ediyordum.

M: O size ilgi çekici gelmediğine göre belki hiçbir yararı olmayacak. Başkaları etkilenebilirler, insanlar farklıdır.

Fakat hepsi de kendi mevcudiyetleri olgusu ile yüz yüzedirler. "Ben-im" nihai olgudur; "Ben-kimim?" nihai sorudur ki ona herkes bir yanıt bulmak zorundadır.

S: Aynı yanıtı mı?

M: Farklı ifadeler içinde aynı özü. Her araştırıcı kendine uygun bir yöntem kabul eder ya da icat eder, onu belli bir ciddiyet ve çabayla uygular, kendi mizacına ve beklentilerine göre sonuçlar alır, onları sözcük kalıpları içine döker, onları bir sistem olarak inşa eder, bir gelenek kurar ve başkalarını kendi "Yoga Okulu'na" kabul etmeye başlar.

Bütün bunlar bellek ve imgeleme ile kurulur. Böylesi okullar değersiz de değildirler, vazgeçilmez de değil. Her

birinde insan bir noktaya kadar ilerler; bu noktadan sonra daha da ilerleyebilmek için, bütün ilerleme arzusunun terk edilmesi zorunludur. O zaman bütün okullar terk edilir, bütün çabalar durur; yalnızlık ve karanlık içinde cehalete ve korkuya ebediyen son verecek olan o son adım atılır.

Bununla birlikte, gerçek mürşit müridini hiçbir zaman bir dizi fikir, duygu ve eylemden oluşmuş bir tarife içine hap-setmez; tam tersine o, öğrencisine bütün fikirlerden, bütün yerleşik davranış kalıplarından bağımsız olması, daima

uyanık, içten ve ciddi olması, **zevk almak ya da acı çekmek için değil, fakat anlamak ve öğrenmek** için, hayat onu nereye götürürse gitmesi gerektiğini sabırla gösterecektir.

Doğru bir Guru gözetiminde mürit öğrenmeyi öğrenir, hatırlamayı ve itaat etmeyi değil. *Satsang*, soylu olanın eşliği, öğrenciyi yoğurup şekillendirmez, o özgürleştirir. Sizi bağımlı kılan her şeyden sakının. Sözde "Guru'ya teslimiyet"

girişimlerinin çoğu, eğer felaketle değilse bile, düş kırıklığıyla son bulur. Neyse ki, ciddi bir araştırıcı kendisini vaktinde kurtarabilir ve deneyimden daha akıllanmış olarak çıkar.

S: Elbet ki teslimiyetin bir değeri vardır.

M: Teslimiyet demek, insanın kendisi hakkındaki tüm endişe ve hesaplarını terk etmesi demektir. O uğraşarak gerçekleştirilemez, kendi gerçek doğanızı idrak ettiğinizde o kendiliğinden olur. Sözlü teslimiyet, hatta ona duygu da eşlik ettiğinde bile pek az değer taşır ve bir gerilim altında yıkılıverir. En fazla, o bir özlemi gösterir, fiili bir gerçeği değil.

S: Rig Veda'da *adhi yoga*, yani *pragna* ile *Prana'nın* evliliğinden oluşan İlk Yoga hakkında bir bahis var ki ben onu bilgelik (hikmet) ile hayatın bir araya getirilmesi olarak anlıyorum. Bu aynı zamanda *Dharma* ve *Karma'nın*, doğruluk ve eylemin birliği olarak da kabul edilebilir mi?

M: Evet, şu koşulla ki eğer doğruluktan insanın asıl doğasıyla uyumunu, eylemden de bencil olmayan ve arzudan arınmış eylemi kastediyorsanız.

Adhi Yoga'da hayatın kendisi Guru'dur ve zihin ise mürittir. Zihin hayata hükmetmez, hizmet eder. Hayat doğal ve çabalamasız bir biçimde akar, zihin onun düzgün akışı önündeki engelleri kaldırır.

S: Hayat doğası gereği tekrarcı değil midir? Hayatı izlemek insanı durgunluğa, devinimsizliğe götürmez mi?

M: Hayat kendi başına alabildiğince yaratıcıdır. Bir tohum, zaman akışı içinde bir orman olur. Zihin bir ormancı gibidir - varlık âleminin muazzam yaşam dürtüsünü korur ve düzenler.

S: Zihnin hayata hizmeti olarak görüldüğünde *adhi yoga* mükemmel bir demokrasidir. Herkes kendi kapasitesi ve bilgisi ölçüsünde bir hayat yaşar,

herkes aynı Guru'nun müridi olarak.

M: O böyle olabilir - potansiyel olarak. Fakat hayata sevgi ve güven duyulmuyor, onun akışına şevkle ve zevkle uyulmuyorsa, bilinçli hareket, farkındalık içinde eylem demek olan Yoga' dan söz etmek bir fantezi olur.

S: Bir keresinde, dağlardan inen bir akarsuyun kaya parçaları arasından akışını izlemiştim. Her kayanın çevresinde suyun oluşturduğu anaforlar, çırpıntı ve çağıltılar, kayanın şekline ve büyüklüğüne göre birbirinden farklıydı. Bunun gibi, hayat bir ve sonsuz olduğu halde, her bir kişi de beden çevresinde oluşan bu tür bir çırpıntı ve çağıltı değil midir?

M: Çırpıntı ve su ayrı değildir. Sizi suyun varlığından haberdar eden de o çırpıntıdır. Bilinç daima bir devinimle, değişimle ilgilidir. Değişmeyen, sabit bilinç diye bir şey olamaz. Değişmezlik derhal bilinci siler. İç ve dış duyumlardan yoksun kalan bir insan bomboş olur, ya da bilincin ve bilinçdışının ötesine, doğumsuz ve ölümsüz

hal içine girer. Ancak ruh ve maddenin bir araya gelmesi ile bilinç doğar.

S: Onlar (ruh-madde) bir mi iki midir?

M: Bu sizin kullandığınız sözcüklere bağlıdır: onlar birdir ya da iki, veya üç. İnceleme ile, üç iki olur ve iki bir olur.

Yüz- ayna-görüntü benzetmesini alın. Onlardan herhangi ikisi, onları birleştiren üçüncüyü öngörür. *Sadhana'da* siz üçü iki olarak görürsünüz - ikinin de bir olduğunu idrak edinceye kadar.

Zihniniz tümüyle dünya ile meşgulken kendinizi bilemezsiniz; kendinizi bilmek için dikkatinizi dış dünyadan ayırıp

içe çevirmelisiniz.

S: Ben dünyayı yok edemem.

M: Buna gerek yok. Sadece anlayın ki gördüğünüz, olan değildir. Görünüşler incelendiklerinde kaybolurlar ve altta yatan realite yüzeye çıkar.

Bir evden çıkmak için onu yakmak zorunda değilsiniz. Sadece evden dışarı yürürsünüz.

Ancak serbestçe girip çıkamadığınız zaman ev bir tutukevi haline gelir. Ben, doğal bir şekilde ve kolayca bilinç

haline girer ve çıkabilirim, bu nedenle de dünya benim için bir evdir, bir hapishane değil.

S: Fakat sonuçta, bir dünya var mıdır, yoksa yok mudur?

M: Gördüğünüz kendinizden başkası değildir. Ona istediğiniz adı verin, bu gerçeği değiştirmez. Kaderin filmi içinden geçerek perdede görüntüler oluşturan sizin ışığınız dır. Siz seyircisiniz, ışıksınız, görüntüsünüz ve

perdesiniz. Kader filmi *(prarabdha)* bile kendi seçtiğiniz ve yüklendiğinizdir. Ruh bir sporcudur ve engelleri yenmekten zevk alır. İş ne kadar zor olursa onun kendini idraki de o kadar derin olur.

93 -isin Yapıcısı insan Degildir

Soran: Hayatımın başlangıcından beri beni bir **eksiklik duygusu** izledi. Okuldan koleje, çalışma hayatına, evliliğe, refaha doğru hep bir sonraki olayın bana mutlaka huzur getireceğini hayal ettim, ama bir türlü huzura kavuşamadım.

Yıllar geçtikçe de bu doyumsuzluk duygusu büyümeye devam ediyor.

Maharaj: Beden ve bedenle özdeşlik duygusu mevcut oldukça, düş kırıklıkları kaçınılmazdır. Ancak

kendinizi bedene tamamen yabancı ve ondan farklı bildiğinizde, "ben-beden-im" duygusundan ayrılması mümkün olmayan korku ve şiddetli arzu karışımından bir kurtuluş soluğu alabilirsiniz. Sadece korkuları yatıştırmak ve

arzuları tatmin etmek, kaçmaya çalıştığınız bu boşluk duygusunu gidemeyecektir. Size ancak kendini-biliş yardımcı

olabilir. Kendini bilişten kastettiğim ne olmadığınız hakkındaki tam bilgidir. Böyle bir bilgiye erişilebilir ve o

nihaidir; fakat ne olduğunuzun keşfine gelince, onun sonu yoktur. Ne kadar çok keşfederseniz, o kadar daha keşfedi-

lecek olan vardır.

S: Bunun için bizim şimdikinden farklı ana-babalarımız, farklı okullarımız olmalı, farklı bir toplumda yaşamalıyız.

M: Siz koşullarınızı değiştiremezsiniz, fakat tavır ve tutumunuzu değiştirebilirsiniz. Esasa ilişkin olmayan şeylere bağımlı olmayın. Sadece gerekli olan iyidir. Sadece aslî olanda sükûn ve huzur vardır.

S: Ben gerçeği arıyorum, huzuru değil.

M: Siz huzurlu olmadıkça gerçeği göremezsiniz. Sakin bir zihin, doğru bir idrak için şarttır, ki bu da kendini-biliş

için gereklidir.

S: Yapılacak o kadar çok işim var ki. Zihnimi sakin tutacak zaman ve fırsat yok.

M: Bu, işleri sizin yaptığınız yanılgısından ileri geliyor. **Gerçekte ise işler size yapılıyor, siz işleri yapıyor değilsiniz.**

S: Eğer işleri oluruna bırakırsam, onların benim istediğim şekilde olacaklarını nereden bilebilirim? Elbette onları kendi dilediğim gibi yönlendirmek zorundayım.

M: Arzularınız ve onların yerine gelmeleri ya da gelmemeleri de size vaki olur, size yapılanlardır. Bunların hiçbirini değiştiremezsiniz. Güç kullandığınıza, çaba harcayıp uğraş verdiğinize inanabilirsiniz. Yine bunlar da çalışmanızın ürünü dahil olmak üzere, sadece vaki olur. Hiçbiri sizin tarafınızdan ve sizin için yapılmaz. Hepsi sinema perdesine yansıtılan filmde yer alır; hiçbiri -kendiniz olarak kabul ettiğiniz kişi de dahil olmak üzere- ışıkta değildir. Siz ise yalnızca ışıksınız.

S: Eğer ben yalnızca ışıksam, nasıl oldu da bunu unuttum?

M: Unutmadınız. Unutup hatırladıklarınız yalnızca perde üzerindeki görüntülerdir. Siz kaplan olduğunuzu

düşlüyorsunuz diye insan olmaktan çıkmış olmazsınız. Aynı şekilde, siz perdede bir film olarak görünen ve onunla

bir olan saf ışıksınız.

S: Madem ki her şey kendiliğinden oluyor, benim üzülmeme ne gerek var?

M: Tamamen öyle. Özgürlük, üzüntüden kurtulmuşluk demektir. Sonuçları etkileyemeyeceğinizi idrak etmiş

olduğunuzdan, artık arzularınıza ve korkularınıza aldırmazsınız. Onların gelip geçmelerine izin verirsiniz. Onları

dikkat ve ilgiyle beslemezsiniz.

S: Onlara aldırmazsam ne ile yaşayacağım?

M: Bu yine şöyle sormaya benziyor: "Rüya görmeyi kesersem ne yapacağım?" Durun ve bekleyin. "Daha sonra ne olacak?" endişesine gerek yok. Her zaman daha sonrası vardır. Hayat başlamaz ve son bulmaz; o değişmez olandır -

devinir, anlıktır ama- kalıcıdır. Işık -onunla sayısız film projekte edilse de- tükenmez. Öylece, hayat her bir formu ağzına kadar doldurur ve form işlemez hale geldiğinde de kaynağına geri döner.

S: Eğer hayat öylesine harikulade ise, cehalet nasıl olabiliyor?

M: Siz hastayı görmeden hastalığı tedavi etmek istiyorsunuz! Cehalet hakkında soru sormadan önce, cahilin kim olduğunu neden araştırmıyorsunuz? Siz cahil olduğunuzu söylediğiniz zaman cehalet kavramını şimdiki düşünce ve

duygu halinize empoze ettiğinizi bilmiyorsunuz. Onları oluşurken inceleyin, onlara tüm dikkatinizi verin, fark

edeceksiniz ki cehalet diye bir şey yoktur, yalnızca dikkatsizlik ve ilgisizlik vardır. Size üzüntü veren her ne ise ona dikkatinizi verin, hepsi bu. Sonuçta üzüntü bir zihinsel acıdır ve acı, mutlaka dikkat ister. Ona dikkatinizi

verdiğinizde, çağrı durur ve cehalet sorunu da kaybolur. Sorunuza bir yanıt beklemek yerine, soruyu kimin sor-

duğunu ve ona soru sorduranın ne olduğunu bulun. Çok geçmeden, sorunun acı korkusu ile dürtülen zihin tarafından

sorulduğunu fark edeceksiniz. Ve korkunun içinde anı ve beklenti vardır, yani geçmiş ve gelecek. Dikkat sizi

şimdi'ye geri getirir ve şimdi'de bulunuş her zaman el altında ama nadir olarak farkına varılan bir haldir.

S: Siz *sadhana'yı* basit bir dikkate indirgiyorsunuz. Neden diğer öğretmenler zor ve zaman-tüketici kurslar veriyorlar?

M: Gurular genellikle, hedefleri ne ise, o hedefe kendilerini ulaştırmış olan *sadhanalar'ı* öğretirler. Bana "Ben-im"

duygusuna dikkatimi vermem öğretilmişti ve ben onu son derece etkili buldum. Bu nedenle ondan tam güvenle söz

edebilirim. Fakat bazen bedenleri, beyinleri ve zihinleri öylesine kötü kullanılmış, saptırılmış ve zayıf olan insanlar gelirler ki, form ötesi bir dikkat hali onlar için olanak dışıdır. Böyle durumlarda, daha basit bazı içtenlik andaçlarını kullanmak uygun olur. Bir *mantra'nın* tekrarı, ya da bir resme sürekli bakma, onların bedenlerini ve zihinlerini daha derin ve daha direkt bir araştırmaya hazırlayabilir. Dönüm noktası oluşturan faktör, içtenlik ve ciddiyettir. *Sadhana* yalnızca ağzına kadar samimiyet ve ciddiyet ile doldurulması gereken bir teknedir ki bu da eylem halindeki sevgiden başkası değildir.

S: Biz sadece kendimizi severiz.

M: Eğer öyle olsaydı, bu muhteşem bir şey olurdu! Kendinizi akıllıca sevin, o zaman mükemmelliğin doruğuna

ulaşırsınız. Herkes bedenini sever, gerçek varlığını seven pek azdır.

S: Benim gerçek varlığımın benim sevgime ihtiyacı var mıdır?

M: Sizin gerçek varlığınız sevginin kendisidir, sizin birçok sevgileriniz ise, onun an içindeki duruma göre

yansımalarıdır.

S: Biz benciliz, sadece kendimizi sevmeyi biliyoruz.

M: Başlangıç için pekâlâdır. Elbette, kendiniz için iyilik isteyin. Düşünün, sizin için neyin gerçekten iyi olduğunu derinden hissedin ve onun için gönülden uğraşın. Çok geçmeden farkına varacaksınız ki sizin için en iyi olan

yalnızca gerçek olandır.

S: Yine de anlamıyorum, çeşitli Gurular niçin karmaşık ve zor *sadhanalar* önermekte ısrar ediyorlar? Daha iyi bir yol bilmiyorlar mı?

M: Önemli olan ne yaptığınız değil, ne yapmaktan vazgeçtiğinizdir. *Sadhanalar'ını* yapmaya başlayan kimseler çok hummalı, huzursuz bir haldedirler ve kendilerini yol üzerinde tutabilmek için sıkı bir uğraş içinde olmaya

ihtiyaçları vardır. Bütün vakitlerini alacak bir rutin onlar için iyidir. Bir zaman sonra yatışır ve çaba sarf etmeyi bırakırlar. Sükûnet ve sessizlik içinde "Ben" kabuğu erir ve iç ile dış bir olur. Gerçek *sad- hana* çabasızdır.

S: Bazen uzay benim bedenimmiş hissine kapılıyorum.

M: Siz "Ben-bu-beden-im" illüzyonuyla bağımlı olduğunuz zaman, uzay içinde sadece bir nokta ve zaman içinde sadece bir ansınız. Bedenle

özdeşlik zannı bittiğinde, tüm uzay ve zaman sizin zihninizdedir ve zihin bilinç içinde yalnızca bir dalgacıktır, bilinç ise doğaya yansımış farkındalık. Farkındalık ve madde, saf varoluşun aktif ve pasif yüzleridir ve o hem her ikisidir, hem de her ikisinden öte olandır. Uzay ve zaman evrensel mevcudiyetin bedeni ve

zihnidir. Hissettiğim şu ki uzay ve zaman içinde vaki olan her şey bana vaki olur, her form benim for- mumdur, her

deneyim benim deneyimimdir. Kendimi ne olarak hissedersem, o benim bedenim ve o bedene vaki olan her şey

benim zihnim haline gelir. Fakat evrenin kökeninde saf farkındalık vardır, uzayın ve zamanın ötesinde, şimdi ve

burada. Onu gerçek varlığınız olarak bilin ve buna göre davranın.

S: Benim kendimi nasıl bildiğim eylem üzerinde ne değişiklik yapacak? Eylemler koşullara göre oluşurlar.

M: Koşullar ve durumlar cahilleri yönetir. Gerçeği bilen, herhangi bir şeye zorlanmaz (mecbur edilmez). Onun itaat ettiği tek yasa Sevgi Yasası'dır.

94 -Siz Uzay ve Zaman Ötesisiniz

Soran: Asla doğmuş olmadığımı ve asla ölmeyeceğimi bana söyleyip duruyorsunuz. Eğer öyleyse, nasıl oluyor da ben dünyayı, doğmuş ve elbette ölecek olan bir faninin gözüyle görüyorum.

Maharaj: Böyle inanıyorsunuz, çünkü **siz kuşkusuz ki doğmuş ve ölecek olan beden olup olmadığınızı asla**

sorgulamadınız. O canlıyken öylesine dikkati çeker ve büyüler ki insan kendi gerçek doğasını pek seyrek olarak görür. Bu, okyanusun yüzeyini görüp de alttaki derinliği ve uçsuz bucaksızlığı tümüyle unutmaya benzer. Dünya

zihnin sadece yüzeyidir ve zihin sonsuzdur. Düşünceler dedikleriniz zihnin yüzeyindeki dalgacıklardır ancak. Zihin

sakin olduğu zaman gerçeği yansıtır. O tamamen hareketsiz olduğu zaman, erir, yalnızca gerçek kalır. Bu gerçek

öylesine somut, öyle hakiki, zihinden ve maddeden öylesine daha çok elle tutulurdur ki, ona kıyaslandığında elmas

bile tereyağı kadar yumuşak kalır. Onun karşı konulmaz gerçekliği, dünyayı rüyamsı, sisli, sözü bile edilmez bir hale getirir.

S: içinde bunca ıstırap ile bu dünya nasıl konu-dışı (yersiz) olabilir? Ne duyarsızlık!

M: Duyarsız olan sizsiniz, ben değil. Eğer dünyanız ıstırapla doluysa, bunun için bir şeyler yapın; açgözlülük ve uyuşukluk yüzünden onun derdine dert katmayın. Ben sizin düşsel dünyanızla bağımlı değilim. Benim dünyamda,

acı, arzu ve korku tohumları ekilmez ve orada ıstırap yetişip büyümez. Benim dünyam zıtlardan, karşılıklı yıkıcı

çatışmalardan arıdır; uyum her yanı kaplar ve onun huzuru asla bozulmaz; bu sükûn ve sessizlik benim bedenimdir.

Kendiniz olarak imgelediğiniz kişiyi, zihninizde algıladığınız dünyanın bir parçası olarak görün ve zihninize dışarıdan bakın, çünkü siz zihin değilsiniz. Ne de olsa, sizin tek sorununuz her algıladığınız şeyle kendinizi

özdeşleştirme hevesinde oluşunuzdur. Bu alışkanlıktan vazgeçin, hatırlayın ki siz, algıladığınız şeyler değilsiniz, uzak ve uyanık tavrınızın gücünü kullanın. Yaşayan her şeyde kendimizi görün, o zaman davranışlarınız

görünüşünüzü ifade edecek. Bu dünyada kendinize ait bir şeyin bulunmadığını idrak ettiğinizde, onu dışarıdan,

sahnedeki bir oyunu ya da perdedeki bir filmi izler gibi, beğenerek, zevk alarak, fakat aslında etkilenmeden

izlersiniz. Kendinizi elle tutulabilir, somut şeyler arasında bir şey, zaman ve uzay içinde yer almış, kısa ömürlü ve kırılgan bir nesne olarak

imgelediğiniz sürece, doğaldır ki hayatta kalma ve üreme telaşı içinde olacaksınız. Fakat kendinizi zaman ve uzay ötesi olarak bilirseniz -onlarla ancak burada ve şimdi noktasında temas halinde olduğunuzu

ve bunun dışında her yeri kaplayan, her şeyi içeren, erişilmez, yenilmez, yaralanmaz olduğunuzu bilirseniz- o zaman artık korkunuz olmaz. Kendinizi bilin - korkuya karşı bundan başka çare yoktur.

Bu yolda düşünmeyi ve hissetmeyi öğrenmek zorundasınız, yoksa arzuların ve korkuların kişisel düzeyinde süresiz

olarak kalırsınız; kazanıp kaybederek, büyüyerek ve çürüyerek. Bir kişisel sorun kendi düzeyinde çözülemez.

Yaşama tutkusu bizzat (kendisi) ölüm habercisidir, nasıl ki mutluluk özlemi de kederin ana hatlarını çizer. Dünya bir acı ve korku, endişe ve umutsuzluk okyanusudur. Hazlar ve zevkler balıklar gibidir; sayıca az ve hızlı kaçıcı, pek

seyrek gelir, çabucak giderler. Düşük zekâlı bir insan, bütün kanıtlara rağmen, bir ayrıcalığının bulunduğuna,

dünyanın ona bir mutluluk borçlu olduğuna inanır. Fakat dünya kendinde olmayan bir şeyi veremez; ta göbeğine

kadar gerçekdışıdır o ve gerçek mutluluk konusunda bir işe yaramaz. Başka türlü de olamaz. Gerçek olanı arıyoruz,

çünkü gerçek olmayan ile mutsuzuz. Mutluluk bizim gerçek doğamızdır ve onu buluncaya kadar rahat olamayacağız.

Fakat onu nerede bulacağımızı nadiren biliriz. Dünyanın,

gerçeğin yanlış algılanan bir görünümü olduğunu ve göründüğü gibi olmadığını bir kez anlarsanız, onun

obsesyonundan kurtulursunuz. Ancak kendi varlığınızla bağdaşabilir olan sizi mutlu edebilir, gördüğünüz haliyle

dünya ise, başlı başına bir inkârdır.

Çok sessiz kalın ve zihin yüzeyine neyin çıkacağını gözlemleyin. Bilineni reddedin, şimdiye dek bilinmeyene iyi

kabul gösterin, sırası geldiğinde onu da reddedin. Böylece, öyle bir duruma gelirsiniz ki orada hiç bilgi olmaz,

sadece *oluş* vardır ki *oluş* bilginin kendisidir. Olarak bilmek direkt bilgidir. O gören ve görülenin aynılığına dayanır.

Dolaylı bilgi ise duyulara ve belleğe dayanır; algılayan ile algıladığı arasındaki yakınlığa dayanır; ikisi arasındaki tezat (kontrast) ile sınırlıdır. Mutluluk için de aynı. Genellikle sevinci bilmek için kederli, kederi bilmek için sevinçli olmak zorundasınızdır. Gerçek mutluluk ise bir nedene dayanmaz ve bir uyarımın bulunmayışıyla da kaybolmaz. O

kederin karşıtı değildir, o tüm keder ve ıstırabı da içerir.

S: Bunca ıstırap ortasında insan nasıl mutlu kalabilir?

M: Bu insanın elinde değildir - içsel mutluluk öylesine karşı konulmazcasına gerçektir. Gökteki güneş gibi, onun ifadeleri gölgelenmiş olabilir, fakat o asla kaybolmaz.

S: Bir derdimiz olduğunda ister istemez mutsuz oluruz.

M: Tek derdiniz korkudur. Bağımsız olduğunuzu bilin, o zaman korkudan ve onun gölgelerinden kurtulursunuz. **S:** Mutluluk ile zevk arasındaki fark nedir?

M: Zevk (haz) şeylere bağımlıdır, mutluluk ise değil.

S: Mutluluk bağımsız ise niçin her zaman mutlu değiliz?

M: Mutlu olmak için şeylere ihtiyacımız olduğuna inandığımız sürece, onların yokluğunun bizi perişan edeceğine de inanırız. Zihin kendisini daima inançlarına göre şekillendirir. İşte insanın mutluluğa itilme

ihtiyacında olmadığına; tam tersine, hazzın bir dikkat dağıtıcı ve bir huzur kaçırıcı olduğuna, çünkü insanın mutlu olmak için bir şeylere

sahip olması, bir şeyler

yapması gerektiği yanlış inancını güçlendirdiğini oysa durumun bunun tam tersi olduğuna kendini ikna etmesinin

önemi bundandır.

Fakat mutluluktan söz etmenin gereği ne? Siz mutsuz olmadıkça mutluluğu düşünmezdiniz. "Şimdi mutluyum" diyen insan, geçmiş ve gelecek iki keder arasındaki insandır. Bu mutluluk sadece acıdan kurtulmuşluğun heyecanıdır.

Gerçek mutluluk ise "ben" ile hiç mi hiç meşgul olmayan bir mutluluktur. Onun en iyi anlatımı negatif yoldandır,

"benim bir derdim yok", "endişe edeceğim bir şey yok" şeklinde. Zaten *sadhana'nın* nihai amacı, bu kanının sadece lâfta kalmayıp, yaşanan her an mevcut bir deneyime dayandırılmış olmasıdır.

S: Hangi deneyim?

M: Boş olma, anılar ve beklentiler kargaşası içinde olmama deneyimi; bu açık alanlarda olmanın, genç olmanın, bir şey yapmak için, keşif ve serüven için tüm zamana ve enerjiye sahip olmanın mutluluğu gibi bir şeydir.

S: Keşfedilecek ne kalır?

M: Dıştaki ve içteki evreni, gerçekte oldukları gibi, Tanrı'nın yüce zihninde ve gönlünde oldukları gibi tanımak; varoluşun anlamı ve amacı; ıstırabın gizemi; hayatın cahillikten kurtarılması.

S: Eğer mutlu olmak korkudan ve üzüntüden kurtulmuş olmakla aynı ise, dertsiz olmak mutluluğun nedenidir

denilemez mi?

M: Bir yokluk, bir mevcut olmayış hali, herhangi bir durumun nedeni olamaz; içinde hiçbir şeyin mevcut olmadığı doğal haliniz, bir oluşumun nedeni olamaz; nedenler belleğin büyük ve gizemli gücü içinde gizlidir. Fakat sizin

gerçek yurdunuz hiçliktedir, tüm içerikten boşalmışlıktadır.

S: Boşluk ve hiçlik - ne kadar dehşet verici!

M: Uykuya dalışınızı büyük neşeyle karşılıyorsunuz! Uyanık uyku halini kendiniz bir arayın, onu gerçek doğanız ile pekâlâ uyum içinde bulacaksınız. Sözler size sadece fikir verebilir fakat fikir deneyim değildir. Bütün

söyleyebileceğim, gerçek mutluluğun bir nedeni olmadığı ve nedeni olmayanın değişmez olduğudur; bu demektir ki

o haz gibi idrak edilebilir değildir. İdrak edilebilir olan acı ve hazdır, kederden azade olmak ancak negatif yoldan tarif edilebilir. Onu direkt olarak bilmek için siz nedensellik düşkünü ve zamanın zorbalığı altında olan zihnin

ötesine geçmek zorundasınız.

S: Eğer mutluluk bilinçli değilse ve bilinç - mutlu değilse, ikisi arasındaki bağlantı nedir?

M: Bilinç koşulların ve durumların bir ürünü olduğundan, onlara bağımlıdır ve onlarla birlikte değişir. Bağımsız, yaratılmamış, ebedi ve değişmez ama yeni ve taze olan, zihnin ötesidir. Zihin onu düşününce eriyip kaybolur ve

geriye yalnızca mutluluk kalır.

S: Her şey gidince hiçbir şey kalır.

M: Bir şey olmazsa, hiçbir şey nasıl olabilir? Hiçbir şey bir fikirdir, o bir şeyin anısına dayanır. Saf varoluş, tanımlanabilir ve tarif edilebilir varlıklar âleminden tamamen bağımsızdır.

S: Lütfen söyleyin bize, zihnin ötesinde bilinç devam eder mi, yoksa o da zihin ile birlikte sona mı erer?

M: Bilinç gelir ve gider, farkındalık ise değişmeksizin parlar.

S: farkındalık halinde farkında olan kimdir?

M: Kişi olduğu zaman bilinç de vardır. "Ben-im", zihin, bilinç aynı hali ifade eder. Siz "ben farkındayım"

dediğinizde, bu sadece şu demektir: "Ben farkındalık hali hakkında düşünmekteyim." farkındalık halinde "Ben-im"

yoktur.

S: Tanıklığa ne dersiniz?

M: Tanıklık zihin hakkındadır. Tanık, tanık olunan ile birliktedir. Dualite-ötesi durumda ise bütün ayrılıklar biter. **S:** Siz ne durumdasınız? Farkındalık içinde mi devam ediyorsunuz?

M: Kişi, "ben-bu-bedenim, bu-zihinim, bu anılar zinciriyim, bu arzular ve korkular yumağıyım" gibi kabuller kaybolur fakat sizin kimlik diyebileceğiniz bir şey kalır. Bu, benim gerektiği zaman kişi olabilmemi sağlar. Sevgi

kendi gereksinimlerini kendi yaratır, hatta kişi olmayı bile sağlar.

S: Deniliyor ki Gerçek kendini varoluş-bilinç-mutluluk olarak tezahür ettirir. Onlar mutlak mı yoksa göreli midir?

M: Onlar birbirlerine görelidir ve birbirleriyle bağımlıdırlar. Gerçek ise kendi ifade biçimleri ile bağımlı değildir.

S: Gerçek ile onun ifadeleri arasındaki ilişki nedir?

M: **İlişki yoktur**. Gerçekte her şey gerçek ve aynıdır. Bizim deyimimizle *saguna* ve *nirguna Parabrahman 'da* birdirler. Sadece En Yüce vardır. Hareket halindeyken o *saguna 'dır.* Hareketsiz hali ise nirguna'dır. Fakat

aslında hareketli ya da hareketsiz olan zihindir. Gerçek bundan ötedir, siz ötesiniz. Düşünülüp hayal edilebilen hiçbir şeyin kendiniz olamayacağını bir kez anladığınızda, imgelemelerinizden kurtulmuş olursunuz. **Kendini-bilmek için, her**

şeyin arzudan doğmuş imgeleme olduğunu fark etmek gereklidir.

Bütün bunlara aklınızı ve gönlünüzü vererek üstlerinde derinden derine düşünmelisiniz. Bu yemek pişirmeye benzer.

Hazır olmadan önce onu bir süre ateş üstünde tutmak zorundasınızdır.

S: Ben kaderin, *karma'nın* hükmü altında değil miyim? Ona karşı ne yapabilirim? Ne olduğum ve ne yapacağım önceden belirlenmiştir. Hatta benim sözde seçme-özgürlüğüm bile önceden takdir olunmuştur; ne var ki bundan

haberdar değilim ve özgür olduğumu düşlemekteyim.

M: Yine, bu tamamen ona nasıl baktığınıza bağlıdır. Cehalet bir humma gibidir - o size orada olmayan şeyleri varmış gibi gösterir. *Karma*, ilahî şekilde düzenlenmiş bir tedavidir. Onu iyi karşılayın ve onun eğitimine sadakatle uyum gösterin. İyileşeceksiniz. Bir hasta iyileştikten sonra hastaneyi terk eder. Seçim ve eylem özgürlüğüne hemen

ulaşmakta ısrar etmek sadece iyileşmeyi geciktirecektir. Kaderinizi kabul edin ve onu yerine getirin - kaderden

kurtuluşun en kısa yolu budur. **Arzu ve korkuyla hareket etmek bağımlılıktır, sevgiyle hareket etmek ise**

özgürlüktür.

95 -Hayatı Geldigi Gibi Kabul Edin

Soran: Geçen yıl buradaydım. Şimdi yine karşınızdayım. Beni buraya getiren nedir, gerçekten bilmiyorum, nedense sizi unutamıyorum.

Maharaj: Bazıları unutur, bazıları unutmaz, kaderlerine göre; buna isterseniz şans da diyebilirsiniz. **S:** Şans ile kader arasında temel bir fark var.

M: Sadece sizin zihninizde. Gerçekte neyin neye neden olduğunu bilmezsiniz. Kader, sadece cahilliğinizi örten bir örtüdür. Şans da bir başka sözcük.

S: Nedenler ve sonuçlan hakkında bilgi olmadan özgürlük olabilir mi?

M: Nedenler ve sonuçlar, sayıları ve çeşitleri bakımından sonsuzdurlar. Her şey her şeyi etkiler. Bu evrende bir şey değiştiğinde, her şey değişir. İşte, kendini değiştirmekle dünyayı değiştiren insanın büyük gücü bundandır.

S: Sizin kendi sözlerinize göre, siz Gurunuz'un himmetiyle, kırk yıl kadar önce kökten bir değişim geçirdiniz. Ama dünya önceden nasıl idiyse yine öyle kalmakta.

M: Benim dünyam tümüyle değişti. Sizinki aynı kalıyor, çünkü siz değişmediniz.

S: Nasıl oldu da sizdeki değişim beni etkilemedi?

M: Çünkü aramızda birleşim ve paylaşım yoktu. Kendinizi benden ayrı görmeyin, o zaman ortak hali derhal

paylaşacağız.

S: ABD'de bir parça mülküm var. Onu satıp Himalayalar'da bir yer almak niyetindeyim. Bir ev, bir bahçe

yapacağım, birkaç inek alıp sessiz bir hayat yaşayacağım, insanlar bana, mal ve mülk ile sükûnun bağdaşabilir

olmadığını, çünkü resmi makamlarla, komşularla ve hırsızlarla hemen başımın derde gireceğini söylüyorlar. Bu

kaçınılmaz mıdır?

M: Bekleyeceklerinizin en hafifi, konutunuzu açık ve parasız bir konukevi haline getirecek olan ardı arkası

gelmeyen konuk akınıdır. Daha iyisi, hayatınızı kendiliğinden şekillendiği biçimiyle kabul edip, evinize dönerek

karınızı şefkatle koruyup gözetmenizdir. Başka hiç kimsenin size ihtiyacı yoktur. Sizin yüce ve parlak şanlı

rüyalarınız sizi daha da fazla dertlerle yeryüzüne indirebilir.

S: Aradığım şan değil, gerçektir.

M: Bunun için sizin düzenli, sakin bir hayata, zihin huzuruna ve muazzam samimiyet ve ciddiyete ihtiyacınız vardır.

Her an siz istemeden size her ne gelirse, Tanrı'dan gelir ve kuşkusuz size yardımı olur, eğer onun değerini hakkıyla bilir ve kullana- bilirseniz. Size dert olanlar ancak kendi imgeleme ve arzularınız yönündeki çabalamalarınızdır.

S: Kader, Tanrı'nın lütfü mudur?

M: Kesinlikle. Hayatı geldiği gibi kabul edin, onun bir nimet olduğunu göreceksiniz.

S: Ben kendi hayatımı kabul edebilirim. Başkalarının yaşamaya zorlandıkları türden olan hayatları nasıl kabul edebilirim?

M: Nasılsa kabul ediyorsunuz. Başkalarının kederleri sizin zevklerinizi engellemiyor. Eğer gerçekten sevecen olsaydınız, bütün kişisel istek ve endişelerinizi çoktan bir yana bırakmış ve başkalarına gerçekten yardımcı

olabileceğiniz o tek hale girmiş olurdunuz.

S: Eğer büyük bir evim ve yeterli toprağım olursa, bir Aşram meydana getirebilirim; tek kişilik odaları, ortak meditasyon salonu, kantini, kütüphanesi vb. olan.

M: Aşramlar yapılmazlar, onlar kendileri oluşurlar. Siz onları ne başlatabilir ne de durdurabilirsiniz, bir nehri başlatıp durduramayacağınız gibi. Başarılı bir Aşram'ın yaratılmasında öyle çok faktör yer alır ki, sizin iç

olgunluğunuz bunlardan sadece biridir. Eğer kendi gerçek varlığınızdan habersizseniz, elbet ki yaptığınız her şeyin yerle bir olması, küle dönüşmesi kaçınılmazdır. Siz bir Guru'yu taklit ederek işinizi yürütemezsiniz. Her türlü

ikiyüzlülük felaketle sonuçlanacaktır.

S: İnsanın henüz bir ermiş olmadan da bir ermiş gibi davranmasında ne zarar var?

M: Ermişlik provası yapmak *sadhana'dır.* Bu pekâlâ doğrudur, yeter ki liyakat iddiasında bulunulmasın.

S: Bir Aşram başlatmayı denemedikçe, buna yeteneğim olup olmadığını nasıl bileceğim?

M: Siz kendinizi, hayat akımından ayrı, kendi kişisel iradesi olan, kendi hedefleri peşinde koşan bir "kişi", bir beden ve bir zihin olarak kabul ettiğiniz sürece, sadece yüzeyde yaşıyorsunuz, yapacağınız her şey çok kısa ömürlü ve pek az değer taşıyan, kibir ve gurur alevlerini besleyen saman çöplerinden başka bir şey değil demektir.

Siz gerçek bir şey beklemeden önce, ortaya hakiki bir değer koymak zorundasınız. Değeriniz nedir?

S: Onu hangi ölçüyle ölçmeliyim?

M: Zihninizin içeriğine bakın. Siz nasıl düşünüyorsanız, öylesiniz. Siz zamanın büyük bölümünde kendi küçük

kişiliğinizle ve onun gündelik ihtiyaçlarıyla meşgul değil misiniz?

Düzenli meditasyonun değeri, sizi günlük rutinin hayhuyundan uzaklaştırıp, size sizin zannettiğiniz şey olmadığınızı hatırlatmasıdır. Fakat hatırlamak dahi yeterli değildir - kanınızı eylem izlemelidir. Ayrıntılı bir vasiyetname

hazırlayan ama ondan sonra da ölmeyi reddeden zengin adam gibi olmayın.

S: Tedriç, hayatın yasası değil midir?

M: Oh, hayır. Yalnızca hazırlık tedricidir (aşamalıdır), değişim bir anda ve tam olur. Tedrici değişme sizi yeni bir bilinçli varlık düzeyine götürmez. Sizin, değişimi kendi gidişine bırakma cesaretine sahip olmanız gerekir.

S: Kabul ediyorum ki bende eksik olan cesarettir.

M: Bu sizin yeterince kani olmayışınızdandır. Tam kanı hem arzuyu hem cesareti üretir. Ve meditasyon anlama

yoluyla inanca ulaşma sanatıdır. Meditasyonda siz, alınmış öğreti üzerinde, onun bütün yönleriyle tekrar tekrar

düşünürsünüz; sonunda berraklaşma güveni doğurur ve güvenle birlikte eylem gelir. Kanı ve eylem birbirinden

ayrılmaz. Eğer eylem kanıyı izlemiyorsa, kanılarınızı gözden geçirin, kendinizi cesaretsizlikle suçlamayın. Kendinizi kınamak sizi hiçbir yere götürmez. Anlayış berraklığı ve duygusal kabul ve onay olmayınca, irade ne işe yarar?

S: Duygusal kabulden neyi kastediyorsunuz? Arzularıma karşı hareket etmem gerekmiyor mu?

M: Arzularınıza karşı hareket etmeyeceksiniz. Anlayış berraklığı yetmez. Enerji sevgiden kaynaklanır -eylemi sevmek zorundasınız- sevginizin şekli ve hedefi ne olursa olsun. Berraklık ve sevecenlik olmadıkça cesaret yıkıcı

olur. Savaştaki insanlar çoğu zaman fevkalade cesurdurlar, ama neye yarar ki?

S: Tüm istediğim, içinde huzurla yaşayacağım bir ev ve bir bahçe. Neden bu arzuma uygun olarak eyleme

geçmeyeyim?

M: Elbette geçin. Fakat kaçınılmaz ve beklenmedik olanı unutmayın. Yağmur yağmazsa bahçeniz gelişmez.

Serüvene atılmak için cesaretiniz olmalı.

S: Cesaretimi toplamak için zamana ihtiyacım var, beni sıkıştırmayın. Bırakın eylem için olgunlaşayım.

M: Bu yaklaşım tümüyle yanlış. Geciken eylem terk edilmiş eylemdir. Başka eylemler için başka fırsatlar çıkabilir ama şimdi (an) kaybolmuştur - geri dönülemez bir biçimde. Bütün hazırlıklar gelecek içindir - hal için

hazırlanamazsınız.

S: Gelecek için hazırlanmanın ne kusuru var?

M: Şimdi'de eylemde bulunmak için sizin hazırlıklarınızın pek yararı olmaz. Berraklık şimdidir, eylem şimdidir.

Hazır olma düşüncesi eylemi engeller. Eylem ise gerçeğin mihenk taşıdır.

S: inanmadan eylem yaptığınız zaman bile mi?

M: Siz eylemsiz yaşayamazsınız ve her eylemin ardında bir korku ya da arzu vardır. Nihai olarak, siz her ne

yaparsanız, bunu, dünyanın gerçek ve sizden bağımsız olduğu hakkındaki kanınızın temeli üzerine oturtmaktasınız.

Bunun aksine kani olmuş olsaydınız, davranışınız tamamen farklı olurdu.

S: Benim kanılarımda bir noksanlık yok; eylemlerimi koşullar şekillendiriyor.

M: Bir başka deyişle, siz koşulların ve içinde yaşadığınız dünyanın gerçekliğine kanisiniz. Dünyayı kaynağına kadar izleyin, fark edeceksiniz ki dünyadan önce siz vardınız ve artık dünyanın olmadığı zamanda da siz var olmaya

devam edeceksiniz. Ebedi kimliğinizi bulun ve eylemleriniz de ona tanıklık edecek. Onu buldunuz mu?

S: Hayır, bulmadım.

M: O halde, yapacağınız başka ne var? Kuşkusuz, bu en acil işiniz. Siz her şeyden vazgeçip desteksiz ve tanımsız kalmadıkça, kendinizi her şeyden bağımsız göremezsiniz. Bir kez kendinizi bilirseniz, ne yaptığınız önemli değildir, fakat bağımsızlığınızı idrak etmek için onu, bağımlı olduğunuz her şeyi terk etmek suretiyle sınamaksınız. Gerçeğe

varmış insan mutlaklar katında yaşar; onun bilgeliği, sevgisi ve cesareti tamdır, onda göreli bir şey oktur. Bu nedenle o kendisini daha sert sınamalarla kanıtlamak, daha zorlu sınavlardan geçmek zorundadır. Sınayan, sınanan ve

sınanma sahnesi hepsi içtedir; bu öyle bir iç dramdır ki bunda hiç kimse taraf olamaz.

S: Haça gerilme, ölüm ve yeniden diriliş / tanıdık zemindeyiz! Bu konu üzerinde epey okudum, dinledim, konuştum, fakat bunu yapmaya gelince, kendimi güçsüz buluyorum.

M: Sessiz ve sakin kalın, bilgelik ve güç kendiliklerinden gelecekler, onlar için yanıp yakılmanıza gerek yok.

Aklınızın ve gönlünüzün sessizliği içinde bekleyin. Sessiz olmak çok kolaydır fakat istekli olmak az bulunur. Siz

insanlar bir gecede Süpermen olmak istersiniz. Hırstan, arzudan, kesin kanılardan yoksun bir biçimde, korumasız,

güvencesiz, hayata ve getirdiklerine tamamen açık olarak, her şeyin size zevk ve maddi ya da sözde manevi çıkar

sağlamak zorunda olduğu hakkındaki bencil kanıdan uzak yaşayın.

S: Söylediklerinizi olumlu karşılıyorum fakat bunun nasıl yapılacağını bir türlü göremiyorum…

M: Onun nasıl yapılacağını bilirseniz, onu yapamayacaksınız. Her türlü girişimi terk edin; sadece *olun*, mücadele etmeyin. Her türlü desteği bırakın gitsin; **varoluşun kör duygusuna sımsıkı sarılın** - başka her şeyi silkip atarak.

S: Bu silkip atmak nasıl yapılır? Ne kadar silkelersem, o kadar yüzeye çıkıyor.

M: Dikkatinizi vermeyi reddedin, bırakın, gelen şeyler gelsin, gidenler gitsinler. Arzular ve düşünceler de şeylerdir.

Onlara ilgisiz kalın. Ta ezelden beri, olayların tozu zihninizin temiz aynasını örte gelmiştir ve böylece siz sadece anıları görebilmektesiniz. Tozun konup yerleşmesine zaman bırakmadan onu silkeleyip atın; bu eski katmanların

ortaya çıkmasını sağlayacak, zihninizin gerçek doğası keşfedilinceye kadar böylece devam edecektir. Bütün bunlar,

hepsi çok basit ve nispeten kolaydır; içten, ciddi ve sabırlı olun, bu yeter. Hırssız, tutkusuz, bağımlılıktan, arzudan ve korkudan azade ve yalnızca farkındalık hali içinde olmak -anıdan ve beklentiden kurtulmuşluk- keşfin

gerçekleşmesine olanak verecek zihin hali budur. Aslında özgürleşme, keşfetme özgürlüğü demektir.

96 -Anıları ve Beklentileri Terk Edin

Soran: Ben Amerikalı'yım ve son bir yılı Madhya Pradesh'de bir Aşram'da, birçok yönüyle Yoga'yı irdeleyerek

geçirdim. Bir öğretmenimiz vardı, onun Gurusu Monghyr'de oturan büyük Sivananda Saraswati'nin müridiydi. Ben

Ramana Aşramı'nda da kaldım. Bombay'dayken, bir Goeıka tarafından yönetilen Burma meditasyonuyla ilgili

yoğun bir kursa katıldım. Ama huzur bulamadım. Kendimi kontrolde ve günlük yaşam disiplininde bazı iyi

gelişmeler oldu, fakat hepsi bu kadar. Neyin neye sebep olduğunu tam olarak söyleyemeyeceğim. Birçok kutsal yeri

ziyaret ettim. Her birinin üzerimde nasıl bir etki yaptığını tam olarak bilmiyorum.

Maharaj: İyi sonuçlar gelecek, er ya da geç. Plânlarınız nelerdir?

S: Vize zorlukları yüzünden Birleşik Devletlere dönmem gerekiyor. Doğal Tedavi öğrenimimi tamamlamak ve bunu mesleğim haline getirmek istiyorum.

M: İyi bir meslek hiç kuşkusuz.

S: Yoga yolunu her ne pahasına olursa olsun izlemenin bir tehlikesi var mı?

M: Yangın evi sardığında, kibritin bir tehlikesi var mıdır? Gerçeği aramak, üstlenilen tüm işler arasında en tehlikeli olandır, çünkü o sizin içinde yaşadığınız dünyayı yıkar. Ama eğer maksadınız gerçek sevgisi ve hayat sevgisi ise,

korkmanıza gerek yoktur.

S: Ben kendi zihnimden korkuyorum. O çok istikrarsız.

M: Zihninizin aynasında imajlar görünür ve kaybolurlar. Ayna kalır. **Hareket eden'in içinde devinimsiz olan'ı, değişenin içinde değişmez olanı ayırt edebilmeyi öğrenin**, ta ki bütün farklılıkların sadece görünüşte olduğunu ve birliğin gerçek olduğunu idrak edinceye kadar. Bu temel kimliğe (aynılığa) siz ister Tanrı deyin ister *Brahman* ya da matris *(prakriti),* sözcüklerin pek az önemi var- bu sadece her şeyin bir olduğunun idrak edilmesidir. Siz bir kez, direkt deneyimden kaynaklanan bir güvenle: "Ben dünyayım, dünya kendimim" diyebildiğiniz zaman siz bir yandan tüm arzu ve korkulardan kurtulmuş olur, bir yandan da tüm dünyadan tamamen sorumlu hale gelirsiniz. İnsanların

anlamsız kederleri sizin tüm düşünceniz, endişe ve meşguliyetiniz haline gelir.

S: Demek, bir *gnani'nin* bile sorunları var!

M: **Evet, ama onlar artık onun kendi yarattığı sorunlar değildir**. Onun ıstırabı artık bir suçluluk duygusuyla zehirlenmiş değildir. Başkalarının

günahları için ıstırap çekmenin yanlış bir tarafı yoktur. Sizin Hıristiyanlığınız bu temele dayandırılmıştır.

S: Bütün ıstırap kendi yarattığımız değil midir?

M: Evet, onu yaratmak için ayrı bir kendiniz olduğu sürece. Sonunda bilirsiniz ki ne günahkardır, ne suç ve ne de ceza; yalnızca sonsuz değişimleri içinde hayat vardır. Kişisel "ben" in eriyip kayboluşuyla kişisel ıstırap da son bulur. Geriye kalan ise şefkatin büyük hüznü ve gereksiz acının dehşetidir.

S: Mevcudatın şeması içinde gereksiz olan bir şey var mıdır?

M: Hiçbir şey gereksiz değildir, hiçbir şey kaçınılmaz da değildir. Alışkanlık ve ihtiras kör eder ve yanlışa götürür.

Şefkatli farkındalık iyileştirir ve yanlıştan kurtarır. Bizim yapabileceğimiz bir şey yoktur biz sadece bırakırız, her şey kendi doğasına uygun şekilde vaki olsun (yerini bulsun) diye.

S: Tam pasifliği mi savunuyorsunuz?

M: Berraklık ve sevecenlik eylemdir. Sevgi tembel değildir ve berraklık da yönetir. Siz eylem konusunda tasa çekmeyin, aklınıza ve gönlünüze özen gösterin. Tek kötülük, budalalık ve bencilliktir.

S: Hangisi daha iyidir - Tanrı adını tekrarlamak (zikir) mı, meditasyon mu?

M: Tekrarlama soluğunuza istikrar kazandırır. Derin ve sakin şekilde solunum ile canlılık artar, o da beyni etkiler ve zihnin arınmasına ve istikrar bulmasına ve meditasyona elverişli hale gelmesine yardım eder. Canlılık (hayatiyet)

olmazsa pek az şey yapılabilir, onun korunması ve artırılmasının önemi de bundandır. Duruşlar ve solunum Yoga'nın

bir parçasıdır çünkü beden sağlıklı ve iyi kontrol altında olmalıdır; fakat beden üzerinde aşırı konsantrasyon kendi maksadına ters düşer ve aksi sonuç verir, çünkü başlangıçta önde gelenin zihin olması gerekir. Zihin

yatıştırıldığında ve artık iç âlemi *(chidakash)* rahatsız etmediğinde, beden yeni bir anlam kazanır ve onun değişimi hem gerekli hem mümkün hale gelir.

S: Tüm Hindistan'da, birçok Guru'yla tanışarak ve çeşitli Yoga yöntemlerinden damlalar halinde bir şeyler alarak dolaştım. Her şeyin tadına bakmak iyi midir?

M: Hayır, bu sadece tanışmadır. Siz, kendi yolunuzu bulmanıza yardımcı olacak bir adamla karşılaşacaksınız.

S: Bana öyle geliyor ki, kendi seçeceğim bir Guru benim gerçek Gurum olmayabilir. Gerçek Gurum olması için

onun beklenmedik şekilde gelmesi ve karşı konulmaz olması gerekir.

M: Beklentide olmamak en iyisidir. Sizin göstereceğiniz tepkiler (vereceğiniz karşılıklar) bunu tayin edecektir.

S: Ben tepkilerimin hâkimi miyim?

M: Şimdi yapılmakta olan ayırt edebilme ve ihtirassız olma uygulaması, zamanı geldiğinde meyvesini verecektir.

Eğer kökler sağlıklıysa ve iyi sulanıyorsa, meyveler elbette lezzetli olacaktır. **Saflaşın, dikkatli ve uyanık** olun, hazır bulunun.

S: İmsak'ın (perhiz, kısınma) ve kefaretin faydası var mıdır?

M: Hayatın getirdiği bütün değişiklikleri göğüslemek yeterli kefarettir (ödemedir)! Dert icat etmek zorunda

değilsiniz. Hayatın getirdiği her şeyi güler yüzle karşılamak, ihtiyacınız olan tek imsaktir.

S: Özveri (kurban) için ne dersiniz?

M: Sahip olduğunuz her şeyi, her kimin ihtiyacı varsa, onunla severek paylaşın - kendinize zulmetmek için yollar icat etmeyin.

S: Teslimiyet nedir?

M: Geleni kabul etmektir.

S: Kendimi, kendi ayaklarım üzerinde duramayacak kadar zayıf hissediyorum. Mübarek bir Guru'nun ve iyi

insanların eşliğine ihtiyaç duyuyorum. Ölçülülük (itidal) benim gücümün ötesinde. Geleni geldiği gibi kabul etmek

beni korkutuyor. ABD'ye dönüşümü düşünmek bana dehşet veriyor.

M: Geri dönün ve fırsatlarınızı iyi kullanın. Eğitiminizi tamamlayın önce. Doğal Tedavi incelemelerinizi yapmak için her zaman Hindistan'a dönebilirsiniz.

S: Amerika'daki olanakların farkındayım. Beni korkutan yalnızlıktır.

M: Siz her zaman öz varlığınızın eşliğin deşiniz - yalnızlık çekmenize gerek yok. Siz ona yabancı düşerseniz, Hindistan'da bile yalnızlık hissedersiniz. Bütün mutluluk, öz varlığınızı hoşnut etmekle gelir. Onu hoşnut edin,

Birleşik Devletlere döndükten sonra, kalbiniz deki muhteşem gerçeğe lâyık olmayacak hiçbir şey yapmayın ve siz

mutlu olacak, mutlu kalacaksınız. Fakat öz varlığınızı aramak, bulunca da hep onunla kalmak zorundasınız.

S: Tam yalnızlığa çekilmek yararlı olur mu?

M: Bu sizin mizacınıza bağlı. Sizi durgunlaştıracak ve zihninizin sonu gelmez gevezeliklerinin insafına bırakacak bir yalnızlık yerine, başkaları ile ve başkaları için çalışarak, uyanık ve dostça bir tavır içinde daha iyi gelişebilmeniz mümkündür. **Emek ve çaba harcayarak değişebileceğinizi hayal etmeyin**. Şiddet -imsak ve kefaret ödeme

biçiminde kendinize yöneltildiği zaman bile- verimsizdir.

S: Kimin gerçeğe varıp kimin varmadığını belli edecek, kanıtlayacak bir yol yok mudur?

M: Sizin tek kanıtınız kendinizsiniz. Eğer altına dönüştüğünüzü görürseniz bu sizin tılsımlı taşa dokunmuş

olduğunuzun işareti olacaktır. Sizdeki kişi ile birlikte kalın ve size neler olduğunu gözlemleyin. Başkalarına

sormayın. Onun adamı sizin Gurunuz olmayabilir. Guru özde evrensel olsa da onun ifade biçimi farklı olabilir. O

öfkeli ya da açgözlü veya Aşramı'na ya da ailesine aşırı düşkün görünebilir ve bu görünüşler -başkalarını değil- sizi yanıltabilir.

S: içsel ve dışsal olarak tam bir mükemmellik beklemek hakkım değil midir?

M: İçsel mükemmellik - evet. Fakat dışsal mükemmellik koşullara, bedenin durumuna, kişisel ve toplumsal ve

sayısız başka faktöre bağlıdır.

S: *Gnana'ya* ulaşma sanatını öğrenebilmem için bir *gnani* bulmam bana söylenmişti. Şimdi ise tüm bu yaklaşımın yanlış olduğu, bir *gnani'yi* tanıyamayacağım ve *gnana'ya* da uygun yollardan ulaşamayacağım söyleniyor. Bu çok kafa karıştırıcı!

M: Bu sizin gerçeği tamamen yanlış anlamanızdan dolayıdır. Zihniniz değer biçme ve elde etme alışkanlığına

boğulmuş halde ve kıyas kabul etmez olanın, ele geçmez olanın, kendi kalbinin içinde tanınmak için beklediğini

kabul etmek istemiyor. Bütün yapmanız gereken, bütün anıları ve beklentileri terk etmektir. Kendinizi alabildiğine

çıplaklık, alabildiğine hiçlik içinde hazır tutun.

S: Terk işini yapacak olan kim?

M: Tanrı bunu yapacak. Siz sadece terk edilişin gereğini görün. Direnç göstermeyin, kendiniz sandığınız kişi'ye tutunmayın. Kendinizi bir kişi olarak hayal ettiğiniz için, *gnani'yi* de bir kişi olarak kabul ediyorsunuz, yalnız biraz daha farklı, daha bilgili ve güçlü. Siz onun daima bilinçli ve mutlu olduğunu söyleyebilirsiniz, fakat bu, bütün

gerçeği ifade etmekten çok uzaktır. **Tariflere ve tanımlamalara güvenmeyin** - onlar büyük ölçüde yanıltıcıdırlar.

S: Ne yapmam, nasıl yapmam gerektiği bana söylenmedikçe kendimi kaybolmuş hissederim.

M: Elbette, kaybolmuş hissedin ya! Kendinizi yeterli ve emin hissettiğiniz sürece gerçek sizin ulaşamayacağınız yerdedir. Siz içsel serüveni bir yaşam biçimi olarak kabul etmedikçe, sizin için keşif mümkün olmaz.

S: Neyin keşfi?

M: Özünüzün keşfi ki bütün yönlerden, bütün araçlardan ve amaçlardan azadedir o.

S: Her şey ol, her şeyi bil, her şeye sahip ol mu?

M: Hiçbir şey olma, hiçbir şey bilme, hiçbir şeye sahip olma. Bu, yaşanmaya değer tek hayat, sahip olmaya değer tek mutluluktur.

S: İtiraf edeyim ki bu hedef benim kavrayışımın ötesinde. Hiç olmazsa yolu bileyim.

M: Yolunuzu kendiniz bulmalısınız. Kendiniz bulmadıkça o sizin kendi yolunuz olmayacaktır ve sizi hiçbir yere götürmeyecektir. Kendi gerçeğinizi kendi bulduğunuzca, içtenlikle yaşayın - anladığınız az da olsa ona göre yaşayın.

Sizi hayra ulaştıracak olan içtenlik ve ciddiyettir, zekâ ve kurnazlık değil.

S: Hatalardan korkuyorum. Birçok şeyi denedim - hiçbir sonuç alamadım.

M: Kendinizden pek az şey verdiniz, sizin sadece merakınız vardı, içtenliğiniz değil.

S: Daha iyisini bilemiyorum.

M: Hiç olmazsa bu kadar biliyorsunuz. Onların yüzeysel olduklarını bilmek, deneyimlerinize değer kazandırmış

olmaz- onları, sona erdikleri anda unutun. Temiz ve özverili bir hayat yaşayın, bu yeter.

S: Ahlâk o kadar önemli midir?

M: Aldatmayın, incitmeyin - bu önemli değil mi? Her şeyden çok sizin iç huzuruna ihtiyacınız var - ki bu iç ve dış

arasındaki uyumu gerektirir. İnandığınızı yapın ve yaptığınıza, inanın. Başka her şey enerji ve zaman

savurganlığıdır.

97 -Zihin ve Dünya Ayrı Degildir

Soran: Burada bazı ermişlerin resimlerini görüyorum ve bana, onların sizin spiritüel atalarınız oldukları söylendi.

Onlar kimlerdir ve bütün bunlar nasıl başladı?

Maharaj: Bize toplu olarak " **Dokuz Üstatlar**" deniliyor. Efsaneye göre ilk öğretmenimiz Rishi Dattatreya idi; Brahma, Vishnu ve Shiva üçlüsünün büyük enkarnasyonu. "Dokuz Üstatlar" (Navnath) dahi mitolojiktir.

S: Onların öğretilerinin özelliği nedir?

M: Hem teori hem pratik bakımdan sadeliğidir.

S: Bir insan nasıl Navnath olabilir? İnisiyasyonla mı, verasetle mi?

M: Hiçbiri. Dokuz Üstatlar geleneği, Navnath Parampara, bir nehir gibidir - gerçek okyanusuna akar ve kim o nehre dalarsa, birlikte taşınır.

S: Bu aynı geleneğe bağlı, yaşamakta olan üstatların kabulü anlamına gelir mi?

M: Zihinlerini "Ben-im" üzerinde odaklama şeklinde *sadhanaları'nı* yapanlar, aynı *sadhana'yı* uygulamış ve başarılı olmuş olanlarla kendilerini yakın ilişkili hissederler. Onlar bu yakınlık duygusunu sözle ifade etmek için kendilerine

Navnathlar diyebilirler. Bu onlara kurulu bir geleneğe mensup olma zevki verir.

S: Onlar katılmadıkları takdirde yoksun kalmış olacakları bir güç ve hayır kaynağını böylece elde etmiş olurlar mı?

M: Güç ve hayırlar herkes içindir ve isteyen herkese hazırdır. Kendine belli, özel bir isim vermek hiçbir şeyi değiştirmez. Kendinize istediğiniz adı verin - kendinize yoğun bir dikkatle yöneliş içindeyseniz, kendini-biliş'in

önüne birikmiş engellerin süpürülüp gitmesi muhakkaktır.

S: Eğer öğretinizi beğenir ve rehberliğinizi kabul edersem, kendime bir Navnath diyebilir miyim?

M: O sözcük-bağımlısı zihninizi memnun edin! İsim sizi değiştirmeyecek. En çok, size davranışlarınıza dikkat etmenizi hatırlatacak. Birbirini izlemiş bir mürşitler ve müritler dizisi vardır ki onlar da kendi müritlerini yetiştirirler, böylece o çizgi sürdürülür. Fakat geleneğin sürüşü resmi değildir ve gönüllü olarak yapılır. Bu bir aile adı gibidir, fakat burada aile spiritüeldir.

S: Sampradaya'ya katılmak için gerçeğe varmış olmanız gerekir mi?

M: Navnath Sampradaya sadece bir gelenektir, bir öğreti ve uygulama yoludur. Bu bir bilinç düzeyini göstermez.

Eğer bir Navnath Sampradaya öğretmenini Gurunuz olarak kabul ederseniz, onun Sampradayası'na katılırsınız. Usul

olarak, ondan bir hayır nişanı (hatırası) alırsınız - bir bakış, bir dokunuş ya da bir söz, bazen keskin, canlı bir rüya veya güçlü bir anı. Bazen hayır ve himmetin tek belirtisi, karakter ve davranışlarda- ki anlamlı ve hızlı değişme olur.

S: Sizi birkaç yıldan beri tanıyorum ve sizinle düzenli olarak buluşuyorum. Düşünceniz hiçbir zaman zihnimden uzak değil. Bu beni sizin Sampradayanız'a katmış olur mu?

M: Sizin neye, nereye ait olduğunuz kendi duygularınız ve kanınızla ilgili bir şeydir. Ne de olsa, bu sadece sözlü ve şekilsel bir şeydir. Gerçekte ne Guru vardır, ne mürit, ne de kuram ve uygulama, hatta ne cehalet, ne gerçeğe-varış.

S: Kendimi doğru bir şekilde bildiğimi gösterecek ne gibi bir kanıtım olacak?

M: Kanıta ihtiyacınız yoktur. Deneyim eşsizdir (benzersizdir), kuşku götürmez ve yanlış anlaşılmaz. Engeller bir ölçüde kalktığında, o bir anda içinize doğar. Bu yıpranmış bir ipin kopuşu gibidir. Size düşen, ipin lifleri üzerinde çalışmaktır. Kopuş gerçekleşecektir. O geciktirilebilir fakat önlenemez.

S: Sizin nedenselliği reddetmeniz benim zihnimi karıştırıyor. Bu, dünyanın bugünkü halinden hiç kimse sorumlu değil mi demektir?

M: Sorumluluk fikri sizin zihninizdedir. Siz, bir şeyin ya da bir kişinin, bütün olanlardan tek başına sorumlu olması gerektiğini düşünüyorsunuz. Çok sayıda evren ile tek bir neden arasında bir çelişki var. Ya biri ya da diğeri yanlış

olmalı. Veya her ikisi. Benim görüşüm ile bütün bunlar hülya kurmaktır. Fikirlerde gerçeklik yoktur. Gerçek su ki,

siz olmasanız, ne evren ne de onun nedeni meydana gelmezdi.

S: Bir türlü içinden çıkamıyorum, ben evrenin yarattığı mıyım yoksa yaratıcısı mı?

M: "Ben-im" her zaman hazır (var olan) gerçektir, ama "Ben yaratıldım" sadece bir fikirdir. Ne Tanrı, ne de evren gelip de size sizi yarattıklarını söylemediler. Nedensellik fikriyle obsede olmuş olan zihin, yaratma olayını icat eder ve sonra "Yaratan kimdir?" diye de merak eder. Zihnin kendisi yaratandır. Hatta bu bile tam doğru değil, çünkü yaratılan ile yaratan birdir. Zihin ve dünya ayrı değildir. Şunu anlayın ki dünyanın ne olduğunu düşünüyorsanız o

sizin kendi zihninizdir.

S: Zihnin ötesinde ya da dışında bir dünya var mıdır?

M: Tüm uzay ve zaman zihindedir. Bir zihin-üstü (Süpermental) dünyayı hangi yere koyacaksınız? Zihnin birçok düzeyi vardır ve her biri kendi görüşünü, kendi yorumunu projekte eder, ama her biri zihindedir ve zihin tarafından yaratılmıştır.

S: Sizin günah karşısındaki tavrınız nedir? Bir günahkâra, içsel ve dışsal yasaları çiğneyen birine nasıl bakarsınız?

Onun değişmesini ister misiniz yoksa ona yalnızca acır mısınız? Ya da ona, günahlarından dolayı ilgisiz mi

kalırsınız?

M: Ben günah ve günahkâr tanımam. Sizin fark gözetmeniz ve değerlendirmeniz beni bağlamaz. Herkes kendi

doğasına göre davranır. Buna çare bulunamaz, esef edilmesine de gerek yoktur.

S: Başkaları acı çekerler.

M: Hayat hayatla beslenir. Doğada bu süreç zorunludur, toplumda ise gönüllü olmalıdır. Özveri (kurban) olmadıkça hayat olamaz. Bir günahkâr,

özveriyi reddederek ölümü davet etmiş olur. Bu ne ise odur ve suçlama ve acıma için

bir neden oluşturmaz.

S: Kuşkusuz, günaha batmış bir insan gördüğünüzde hiç olmazsa acıma hissedersiniz.

M: Evet, benim o adam olduğumu ve günahlarının da benim günahlarım olduğunu hissederim.

S: Doğru, peki daha sonra?

M: Ben onunla bir olunca o da benimle bir olur. Bu bilinçli bir süreç değildir, bu tümüyle kendiliğinden olur.

Hiçbirimiz bunun için bir şey yapamayız. Değişme ihtiyacında olan nasılsa değişecektir; kendini şimdi ve burada ve

bir olarak bilmek yeter. İnsanın kendi zihnini yoğun, keskin ve yöntemli bir biçimde incelemesi Yoga'dır.

S: Günahın perçinlediği kader zincirlerine ne dersiniz?

M: Günahın anası olan cehalet eriyip gidince, kader, tekrar günah işleme zorlanışı da son bulur.

S: Çekilecek cezalar vardır.

M: Cehaletin son bulmasıyla hepsi sona erer. O zaman her şey olduğu gibi görünür ve onlar iyidirler.

S: Eğer bir günahkâr bir yasa çiğneyen gelip de sizden himmet ve inayetinizi istese, yanıtınız ne olurdu? **M:** O

istediğini alacaktır.

S: Çok kötü bir adam olmasına rağmen mi?

M: Ben kötü adamları bilmem, ben ancak kendimi bilirim. Ben ne ermişler, ne günahkârlar, sadece yaşayan insanlar görüyorum. Ben kimseye elimle himmet uzatmam. Benim verebileceğim ya da vermekten kaçınabileceğim hiçbir

şeyim yoktur ki siz ona zaten eşit ölçüde sahip bulunmayasınız. Yeter ki zenginliklerinizin farkına varın ve onları hakkıyla kullanın. Siz benim himmetime muhtaç olduğunuzu imgelediğiniz sürece, benim kapımda onu dilemekte

olacaksınız. Oysa biz ayrı değiliz, gerçek ortaktır.

S: Bir anne acıklı bir öyküyle size gelir. Biricik oğlu uyuşturucu ve seks bağımlısı olmuştur ve gitgide daha da kötüye gitmektedir. Kadın sizin himmetinizi dilemektedir. Ona yanıtınız ne olur?

M: Belki ona her şeyin hayra varacağını söylediğimi duyabilirim.

S: Hepsi bu mu?

M: Hepsi bu. Daha başka ne bekliyorsunuz?

S: Fakat, kadının oğlu değişecek mi?

M: Değişebilir de değişmeyebilir de.

S: Çevrenize toplanan ve sizi birçok yıldan beri tanıyan insanlar siz "iyi olacak" dediğiniz zaman, şaşmaz bir şekilde dediğiniz gibi olduğunu iddia ediyorlar.

M: Aynı şekilde, anne kalbinin çocuğu kurtardığını da söyleyebilirsiniz. Her bir şeyin sayısız nedeni vardır.

S: Bana söylendiğine göre, kendisi için hiçbir şey istemeyen insan Kadir-i kül (her şeye gücü yeten) olurmuş. Bütün evren onun hizmetinde olurmuş.

M: Eğer böyle olduğuna inanıyorsanız, bu inanca göre hareket edin. Bütün kişisel arzularınızı terk edin ve böylece tasarruf edilen gücü dünyanın değişmesi yolunda kullanın!

S: Bütün Buda'lar ve Rishi'ler dünyayı değiştirmeyi başaramadılar.

M: Dünya değiştirilmeye yatkın değildir. Doğası gereği o acı dolu ve geçicidir. Onu olduğu gibi görün ve bütün arzu ve korkulardan yüz çevirin. Dünya sizi tutup bağlamadığı zaman, o bir sevinç ve güzellik yurdu olur. Siz ancak dünyadan kurtulmuş olduğunuz zaman dünyada mutlu olabilirsiniz.

S: Doğru ve yanlış nedir?

M: Genelde ıstıraba neden olan yanlıştır, onu gideren ise doğru. Beden ve zihin sınırlıdırlar, onun için de incinmeye açıktırlar, onların korunmaya ihtiyaçları vardır ve bu da korkuya yol açar. Kendinizi onlarla özdeşleştirdiğiniz sürece ıstırap çekmeye mahkûmsunuz; bağımsızlığınızı idrak edin ve mutlu kaim. Size söylüyorum. Mutluluğun sırrı budur.

Mutluluğunuzun nesnelere, olaylara ve insanlara bağlı olduğuna inanmak, gerçek doğanızla ilgili cehaletinizden

kaynaklanır; mutlu olmak için kendinizi (özünüzü) bilmekten gayrı hiçbir şeye ihtiyacınız olmadığını bilmek ise

bilgeliktir.

S: Hangisi önce gelir, varlık (varoluş) mı. arzu mu?

M: Varlık bilinçte kendini belli ettiğinde, ne olduğunuz ve ne olmanız gerektiği hakkındaki fikirler zihninizde belirmeye başlar. Bu, arzu ve eyleme yol açar ve varlık süreci başlar. Varlığın görünüşte ne başlangıcı ne de sonu

vardır, çünkü o her an yeniden başlar, imgeleme ve arzunun son bulmasıyla birlikte varlık da sona erer ve şu ya da

bu oluş saf varoluşla kaynaşıp birleşir, ki onu tarif mümkün değildir, o ancak yaşanabilir.

Dünya size, karşı konulmaz şekilde gerçek görünür, çünkü her an onu düşünmektesiniz; onu düşünmeyi bırakın, o

sis içinde eriyip gidecektir. Unutmak zorunda değilsiniz; arzu ve korku son bulunca, tutsaklık da biter. Tutsaklığı yaratan, bizim karakter ve mizaç dediğimiz, duygusal bağlılıklar, sempati ve anti-patilerin oluşturduğu davranış

kalıplarıdır.

S: Arzu ve korku olmazsa, eylemi ne motive eder?

M: Hiçbir şey; eğer siz, yaşam, dürüstlük ve güzellik sevgisini yeterli dürtü olarak kabul etmiyorsanız.

Arzudan ve korkudan kurtulmak sizi öyle korkutmasın. Bu hepinizin bildiğinden öylesine farklı, çok daha yoğun ve

ilginç bir hayat yaşayabilmenizi sağlayacaktır; öyle ki siz her şeyi kaybetmekle, gerçekten her şeyi kazanmış

olursunuz.

S: Siz spiritüel soyunuzun Rishi Dattatreya'dan geldiğini kabul ettiğinize göre, sizin ve tüm atalarınızın Rishi'nin enkarnasyonları olduğunuza inanmakta haklı mıyız?

M: İstediğinize inanabilirsiniz ve eğer inandığınıza uygun hareket ederseniz, onun meyvesini toplarsınız; fakat bana göre bunun hiç önemi yoktur. Ben neysem oyum ve bu da bana yeter. Kendimi ne kadar ünlü ve şanlı da olsa

herhangi bir kişiyle özdeşleştirme arzum yok. Efsaneleri gerçek gibi kabul etme ihtiyacı da duymuyorum. Ben

yalnızca cehalet ve cehaletten kurtuluşla ilgileniyorum. Bir mürşidin gerçek rolü, müritlerinin zihinlerindeki ve

gönüllerin deki cehaleti kovmaktır. Mürit bir kez anladığında, o anlayışı doğrulayan eylemi yerine getirmek de ona

düşer. Hiç kimse bir başkası adına eylemde bulanamaz. Ve eğer o doğru eylemde bulunmazsa, bu demektir ki o

anlamamış ve Guru'nun işi henüz bitmemiş.

S: Bazı umutsuz vakalar da olmalı.

M: Hiçbiri umutsuz değildir. Engeller aşılabilir. Hayatın tamir edemediğine ölüm son verir, fakat Guru başarısızlığa uğrayamaz.

S: Bu güveni size veren nedir?

M: Guru ve insanın iç gerçeği aslında birdir ve aynı hedefe doğru birlikte çalışırlar - zihnin kurtarılması ve esenliği.

Onlar için yenilgi mümkün değildir. Onlar, yollarını kesen engelleri köprülere dönüştürürler. Bilinç varlığın bütünü değildir - insanın çok daha fazla işbirliği içinde olabildiği başka düzeyler vardır. Guru bütün düzeylerde kendi

evinde gibidir ve onun enerjisi ve sabrı tükenmek bilmez.

S: Bana, rüya görmekte olduğumu ve artık uyanma vaktimin geldiğini söylüyorsunuz hep. Nasıl oluyor da

rüyalarımda bana gelmiş olan Maharaj, beni uyandırmayı başaramadı? O durmadan dürtüp hatırlatmaya devam

ediyor fakat rüya da devam ediyor.

M: Çünkü rüya görmekte olduğunuzu gerçekten anlamadınız. Tutsaklığın özü de budur - gerçek ile gerçek olmayanı birbirine karıştırmak. Sizin şimdiki durumunuzda yalnızca "Benim" duygusu gerçeğe ilişkindir; "neyim" ve

"nasılım" ise kaderin ya da rastlantının empoze ettiği illüzyonlardır.

S: Rüya ne zaman başladı?

M: O başlangıçsız gibi görünür, fakat gerçekte yalnızca şimdi vardır. Bir an'dan bir an'a siz onu yenilemektesiniz.

Rüya gördüğünüzü anladığınız anda, uyanacaksınız. Fakat anlamazsınız çünkü rüyanın devam etmesini istersiniz.

Bir gün gelecek, rüyanın sona ermesini bütün aklınız ve gönlünüzle özleyeceksiniz ve bunun bedeli her ne olursa

ödemeye istekli olacaksınız; bedel, ihtirassız olmak, bağımlılıklardan kurtulmak, rüyaya duyulan ilginin kaybı

olacaktır.

S: Ne kadar çaresizim! Mevcut oluş rüyası devam ettikçe onun sürmesini isteyeceğim. Ben onun sürmesini istedikçe de o sürecek.

M: Onun sürmesini istemek kaçınılmayacak bir durum değildir. Durumunuzu berrak bir şekilde görün, bu berraklık sizi serbest hale getirecek.

S: Sizinle birlikte olduğum sürece sözleriniz bana apaçık görünüyor. Fakat sizden uzaklaşır uzaklaşmaz, huzursuz ve endişeli, dolanıp duruyorum.

M: Benden uzak durmanıza gerek yok, hiç olmazsa zihninizde. Fakat zihniniz dünyevi refah ve güvenlikle meşgul!

S: Dünya dertlerle dolu, benim zihnimin de onlarla dolu olmasına şaşılmaz.

M: Dertsiz bir dünya hiç olmuş mudur? Sizin bir "kişi" olmanız, başkalarına karşı şiddet kullanımına dayanır. Sizin kendi bedeniniz bir savaş alanıdır, ölüler ve ölenlerle dolu. Mevcudiyet şiddeti öngörür.

S: Beden olarak - evet.Bir insan olarak - kesinlikle hayır. İnsanlık için şiddetsizlik hayat yasasıdır, şiddet ise ölüm yasası.

M: Doğada şiddetsizlik pek azdır.

S: Tanrı da doğa da insan değildirler ve insancıl olmak zorunda değildirler. Ben yalnızca insan ile meşgulüm. Bir insan olmam için mutlak surette sevecen ve şefkatli olmak zorundayım.

M: Siz farkında mısınız ki, savunmak zorunda olduğunuz bir egonuz olduğu sürece şiddet kullanmak zorundasınız?

S: Farkındayım. Gerçekten insan olmak için benliksiz olmak zorundayım. Bencil olduğum sürece ben bir insan-altı, bir insanımsı (humanoid)'yım sadece.

M: İşte biz hepimiz insan-altı'yız ve sadece pek az insan var. Az olsun, çok olsun, yine de bizi insan yapacak olan berraklık ve yardımseverlik (merhamet)tir. İnsan-altı olanlar *tamas* 'ın ve *rajas'ın* egemenliği altındadırlar; insanlar ise *sattva'nın.* Berraklık ve yardımseverlik zihni ve eylemi etkilediğinden *sattva'* dır. Fakat **gerçek, sattva'dan ötededir. Ben sizi tanıdığımdan bu yana, dünyaya yardım edebilme peşindesiniz. Ne kadar yardım**

edebildiniz?

S: Zerre kadar bile edemedim. Ne dünya değişti, ne ben. Dünya ıstırap çekiyor ve ben de onunla birlikte ıstırap çekiyorum. Sıkıntıya karşı savaşmak doğal bir tepkidir. Ve uygarlık, kültür, felsefe ve din ıstıraba başkaldırıdan

başka nedir ki? Kötülük ve kötülüğün son buluşu - bu sizin başlıca meşguliyetiniz değil mi? Siz buna cehalet

diyebilirsin - aynı anlama gelir.

M: Peki, sözcüklerin önemi yoktur, ne de sizin şu anda ne durumda olduğunuzun, isimler ve şekiller durmaksızın değişirler. **Kendinizi değişmez olarak, değişken zihnin tanığı olarak bilin. Bu yeterlidir**.

98 -Kendini Bir Seyle Özdeslestirmekten Kurtulus

Maharaj: Soracağınız bir soru var mı? Sormak zorunda değilsiniz, susabilirsiniz de. Olmak, yalnızca olmak,

önemlidir. Hiçbir **şey sormanız gerekmez, bir şey yapmanız da**. Böyle, görünüşte tembelce zaman harcama

şekline Hindistan'da çok değer verilir. Bu, o an için, "sonra ne olacak" sabit fikrinden kurtulduğunuzu gösterir. Zihin telaş halinde olmadığı ve endişelerden uzak olduğu zaman sessizleşir ve sessizlik içinde, genelde kolay idrak

edilemeyecek kadar süptil olan bazı şeylerin işitilebilmesi mümkün olur. Zihin, görebilmek için açık ve sessiz

olmalıdır. Burada yapmaya çalıştığımız şey, gerçek olanı anlamak için zihni uygun duruma getirmektir.

Soran: Üzüntülerimizi kesmeyi nasıl öğreniriz?

M: Üzüntüleriniz hakkında üzülmenize gerek yok. Siz sadece *olun.* Sessiz olmaya çalışmayın. "Sessiz olmayı"

yerine getirilmesi gereken bir görev haline getirmeyin. "Sessiz olmak" için huzursuzlanmayın. "Mutlu olmak"

uğruna kendinize kahretmeyin. Sadece var olduğunuzun farkında olun ve farkında kalın - "Evet, Ben-im, varım, peki sonra ne olacak?" demeyin. "Ben- im"de sonrası yoktur, çünkü o zamanın olmadığı bir haldir.

S: Eğer o zamanın olmadığı bir hal ise, nasılsa kendini kanıtlayacaktır.

M: Siz neyseniz o'sunuz, ebediyen; fakat siz bunu bilmedikçe ve buna göre hareket etmedikçe, bu ne işe yarar? Sizin yemek çanağınız altın olabilir fakat siz bunu bilmediğiniz sürece bir yoksulsunuz. Siz iç değerinizi bilmelisiniz, ona güvenmelisiniz ve günlük yaşantınızda arzu ve korkularınızı feda ederek bunu belli etmelisiniz.

S: Kendimi bilirsem arzum ve korkum olmaz mı?

M: Bir zaman için zihinsel alışkanlıklar, yeni vizyona rağmen, ayak sürüyebilirler, bilinen geçmişe hasret çekme ve bilinmeyen gelecekten korkma alışkanlığı. Bütün bunların yalnızca zihne ait olduklarını bildiğinizde, onların ötesine geçebilirsiniz. Kendi hakkınızda çeşit çeşit fikirler taşıdığınız sürece, kendinizi bu fikirlerin sisleri arasından görebilirsiniz; kendinizi olduğunuz gibi bilmek için bütün fikirlerden vazgeçiniz. Saf suyun tadını imgeleme yoluyla bilemezsiniz, siz ancak bütün lezzetleri terk ederek onu keşfedebilirsiniz.

Şimdiki yaşam biçiminize duyduğunuz ilgi devam ettikçe, onu terk edecek değilsiniz. Alışılmış olana tutunduğunuz

sürece keşif gerçekleşemez. Ancak siz hayatınızın muazzam kederini tamamen idrak ederek ona karşı isyan ettiğiniz

zaman, bir çıkış yolu bulunabilir.

S: Şimdi görebiliyorum ki Hindistan'ın ebedi hayatının sırrı, Hindistan'ın her zaman koruyucusu olduğu bu varoluş

boyutlarında yatmaktadır.

M: Bu açık olan bir sırdır ve onu paylaşmaya hazır insanlar her zaman var olagelmişlerdir. Öğretmenler - pek çok var, korkusuz öğrencilere gelince - çok az.

S: Öğrenmeye çok istekliyim.

M: Sözcükleri öğrenmek yetmez. Kuramı bilebilirsiniz fakat, kişilik-ötesi (gayrı-şahsi) ve niteliklerden soyutlanmış

bir varlık, bir sevgi ve mutluluk merkezi olduğunuzu deneyim yoluyla bilmedikçe, sözlü bilgi kısırdır.

S: Öyleyse ne yapmalıyım?

M: *Olmaya,* sadece *olmaya* çalışın. En önemli sözcük "denemek"tir. Her gün sessizce oturarak, bağımlılıklar ve sabit fikirlerle yüklü kişiliğinizin

ötesine geçmeyi deneyerek, sonunda başarıncaya kadar bunu yapın. Nasıl diye

sormayın, o izah edilemez. Sadece, başarıncaya kadar denemeye devam edin. Eğer sebat ederseniz başarmamak

mümkün değildir. En büyük önemi olan, içtenliktir, ciddiyettir. Siz gerçekten de, bir 'kişi' olmanın aşırı yükünü

hissetmiş ve bu anılar ve alışkanlıklar yığınıyla olan bu gereksiz özdeşleşmeden kurtulmanın acil ihtiyacını

duymakta olmalısınız. Gereksiz olana gösterilen bu sürekli ve kararlı direnç, başarının sırrıdır.

Ne de olsa siz hayatınızın her anında aslında olduğunuzsunuz, fakat asla bunun bilincinde değilsiniz. Bütün ihtiyacı-

nız, varoluşunuzun, bir sözlü beyan şeklinde değil, fakat her an mevcut bir gerçek olarak farkında olmaktır.

Varoluşunuzun farkındalığı, gerçek varlığınızı görmenizi sağlayacaktır. Her şeyden önce öz varlığınızla devamlı bir temas kurun, her an kendinizle olun. Öz-farkındalık, bütün hayırların size akmasını sağlar. Bir gözlem merkezi

olarak bilme ve tanıma niyetiyle işe başlayın ve eylem halindeki bir sevgi merkezine dönüşün. "Ben-im" çaba gerektirmeden, tamamen doğal bir biçimde güçlü bir ağaca dönüşecek olan küçücük bir tohumdur.

S: Kendi içimde pek çok kötülük görüyorum. Onları değiştirmek zorunda değil miyim?

M: Kötülük dikkatsizliğin gölgesidir. Öz-farkındalığın ışığında o solup yok olur.

Başkalarına dayanma tümüyle boşunadır, çünkü başkalarının verdiklerini başkaları alacaktır. Ancak başlangıçta sizin olan sonda da sizin olarak kalır. İçten doğru gelmeyen hiçbir rehberliği kabul etmeyin, o zaman bile, bütün

anıları ayıklayın, çünkü onlar sizi yanlışa götürürler. Yollar ve araçlar hakkında tümüyle cahil olsanız bile, sessiz kaim ve içinize bakın; rehberlik mutlaka gelecektir. Bir sonraki adımınızın ne olması gerektiği hakkında hiçbir zaman

bilgisiz bırakılmadınız. Sorun şu ki siz bundan geri durabilir, çekinebilirsiniz. Guru'nun işi, kendi deneyimi ve

başarısı sayesinde size cesaret vermektir. Fakat ancak kendi farkındalığınız ve kendi çabanızla keşfettikleriniz sizin işinize her zaman yarayacak olanlardır.

Hatırlayın, algıladığınız hiçbir şey sizin değildir. Değeri olan hiçbir şey size dıştan gelmez; konuyla ilgili olan ve belli edici (açıklayıcı) olan ancak sizin kendi duygu ve anlayışımızdır. **İşitilen ve okunan sözler ancak zihninizde imajlar yaratırlar, fakat siz zihinsel bir imaj değilsiniz.** Siz imajın ardında ve ötesinde olan idrak ve eylem gücüsünüz.

S: Siz bana bencillik noktasına varan bir ben-merkezcilik öğütler görünüyorsunuz. Başka insanlara duyduğum ilgiye de kapılmamalı mıyım?

M: Sizin başkalarına duyduğunuz ilgi bencilcedir, çıkarcıdır, egoya yöneliktir. Sizin başkalarına kişiler olarak ilgi duyduğunuz falan yok, onlara duyduğunuz ilgi kendi hakkınızda taşıdığınız imajı zenginleştirdikleri ve yücelttikleri ölçüdedir. Ve bencilliğin son kertesi, insanın sadece kendi bedenini koruması, devam ettirmesi ve sayıca

çoğaltmasıdır. Beden derken sizin adınıza, şeklinize - ailenize, kabilenize, ülkenize, ırkınıza vb. ilişkin her şeyi kastediyorum. İnsanın adına ve şekline düşkünlüğü bencilliktir. Kendisinin beden ve zihin olmadığını bilen bir insan bencil olamaz, çünkü bencillik nedeni olabilecek bir şeye sahip değildir. Ya da, diyebilirsiniz ki o, karşılaştığı herkes adına eşit ölçüde "bencil"dir; herkesin esenliği onun esenliğidir. "Ben dünyayım, dünya kendimim" duygusu tamamen doğal hale gelebilir; bu bir kere yerleşirse, bencil olmanın yolu da kalmaz. Bencillik demek, parçanın adına ve bütünün zararına, açgözlülük etmek, ele geçirmek, biriktirmek demektir.

S: İnsan miras ya da evlilik yoluyla veya şans eseri çok mülke ve zenginliğe sahip olabilir.

M: Eğer onları sıkı tutmazsanız elinizden alınırlar.

S: Şimdiki halinizle siz bir kişi olarak bir başka kişiyi sevebilir misiniz?

M: Ben o başka kişiyim, başka kişi de ben'dir; isim ve şekil bakımından farklıyız, fakat ayrılık yoktur. Varlığımızın kökeninde biz biriz.

S: insanlar arasında sevgi var olduğu zaman bu böyle değil midir?

M: Böyledir ama onlar bunun bilincinde değildirler. Onlar çekimi hissederler, fakat nedenini bilmezler.

S: Sevgi neden seçicidir?

M: Sevgi seçici değildir, arzu seçicidir. Sevgide yabancılar yoktur. Bencillik merkezi yok olduğu zaman, bütün haz arzusu ve ıstırap korkusu biter; insan artık mutluluk peşinde koşmaz, mutluluğun ötesinde, saf bir yoğunluk,

tükenmez enerji ve bitmeyen bir kaynaktan vermenin coşkusu (vecdi) vardır.

S: Kendim için doğru ve yanlış sorununu çözmekle işe başlamam gerekmez mi?

M: insanlar hoşlarına gideni iyi, kendilerine acı vereni ise kötü olarak kabul ederler.

S: Evet, bu bizim gibi sıradan insanlar için böyle. Fakat sizin için, "bir"lik düzeyinde bu nasıl? Sizin için iyi ve kötü nedir? **M:** Istırabı artıran kötüdür ve onu gideren iyidir.

S: O halde siz ıstırabın iyiliğini reddediyorsunuz. Bazı dinlerde ıstırap iyi ve soylu bir şey olarak kabul edilir.

M: *Karma* ya da kader, yararlı ve hayırlı bir yasanın ifadesidir: denge, uyum ve birliğe doğru evrensel bir yönelim.

Her an, şimdi her ne olursa, bu en hayırlı yöndedir. O, acı verici, çirkin ve anlamsız görünebilir, ama geçmiş ve

gelecek dikkate alındığında, felaketli bir durumdan sıyrılıp çıkmak için en iyi yoldur.

S: İnsan sadece kendi günahları için mi acı çeker?

M: İnsan kendini ne olarak düşündüğüne göre ıstırap çeker. Eğer kendinizi insanlık ile bir hissediyorsanız, insanlıkla birlikte ıstırap çekersiniz.

S: Ve siz tüm evrenle bir olduğunuzu iddia ettiğinize göre, sizin zaman ya da uzay içinde ıstırabınıza sınır yoktur!

M: Olmak demek ıstırap demektir. Kendim olarak tanımladığım çerçeve ne denli dar ise, arzu ve korkunun neden olduğu ıstırap da o denli keskin olur.

S: Hıristiyanlık ıstırabı arındırıcı ve yüceltici bir unsur olarak kabul eder. Hinduizm ise ona hoşnutsuzlukla bakıyor.

M: Hıristiyanlık, sözcükleri bir araya getirmenin bir şekli, Hinduizm bir başka şeklidir. Gerçek ise sözlerin ardında ve ötesindedir, iletilemez, direkt deneyim yoluyla bilinir, zihindeki etkisi bir patlayış gibidir. Başka hiçbir şey istenilmediği zaman ona kolayca ulaşılır. Gerçek olmayanı yaratan imgelemedir, onu devam ettiren ise arzudur.

S: Gerekli ve iyi olan ıstırap yok mudur hiç.

M: Rastlantı ve kaza eseri olan acı kaçınılmazdır ve geçicidir; en iyi niyetle bile olsa, kasıtla sebep olunan acı anlamsız ve zalimcedir.

S: Bir suçu cezalandırmaz mıydınız?

M: Ceza sadece yasallaştırılmış suçtur. Cezalandırmadan çok önleyicilik üstüne kurulmuş bir toplumda pek az suç işlenirdi. Az sayıdaki istisnalar da hasta bir zihin ve beden olarak tıbbi yoldan tedavi edilirdi.

S: Din ile pek ilginiz yok gibi.

M: Din nedir? Gökte bir bulut. Ben gökte yaşıyorum, bulutların içinde değil, ki onlar bir araya getirilmiş bir yığın sözcük. Sözcükleri kaldırın, ne kalır? Gerçek kalır. Benim vatanım, zıtların sürekli bağdaştırılması ve

bütünleştirilmesi hali gibi görünen o değişmezlik yeridir, insanlar buraya, böyle bir halin gerçekten mevcut

olduğunu, onun meydana çıkmasına engel olan nedenleri öğrenmek, bunu bilinçte sağlamlaştırmayı, böylece, anlayış

ile yaşam arasında bir çatışma olmamasını sağlamayı öğrenmek için gelirler. Bu hal zihin-ötesidir, bu nedenle de

öğrenilmesi gerekmez. Zihin yalnızca engeller üzerinde odaklaşabilir; engelleri engeller olarak görüp tanımak etkili olur, çünkü bu, zihnin zihin üzerinde işlemde bulunmasıdır. En baştan başlayın: Dikkatinizi var olduğunuz gerçeğine verin. Hiçbir zaman "ben yoktum" diyemezsiniz; bütün söyleyebileceğiniz, "ben hatırlamıyorum" olabilir. Belleğin ne denli güvenilmez olduğunu bilirsiniz. Küçük, kişisel işleriniz ve hesaplarınız içine gömülüp, aslınızı unutmuş

bulunduğunuzu kabul edin; bilinenleri saf dışı ederek, unuttuğunuz gerçeği geri getirmeye çalışın. Ne olacağı size

söylenemez, bu arzu edilebilir bir şey değildir; beklenti illüzyonlar yaratacaktır. İç arayışlarda beklenmeyenin ortaya çıkması kaçınılmaz bir şeydir; keşif şaşmaz bir şekilde her türlü imgelemenin ötesinde olur. Doğmamış bir çocuk,

doğum sonrası hayatı nasıl bilemezse, çünkü onun zihninde, geçerli bir tablo oluşturabileceği hiçbir şey yoksa, zihin de gerçeği, gerçek olmayan terimler aracılığıyla düşünemez. "Bu değil, o değil" şeklindeki negatif beyanlar hariç.

Gerçek olmayanı gerçek gibi kabul etmek bir engeldir; sahte olanı sahte olarak görmek ve sahte olanı terk etmek

gerçeği getirecektir. Alabildiğine berraklık, sınırsız sevgi, alabildiğine korkusuzluk; bunlar şu anda sadece

sözcüklerdir, renksiz ana çizgilerdir. Siz ameliyat sonrasında görebilmeyi bekleyen kör adam gibisiniz - ameliyattan kaçmamak koşuluyla! Benim içinde bulunduğum halde, sözcüklerin hiçbir önemi yoktur; sözlere düşkünlük de

yoktur, sadece olgular önemlidir.

S: Sözler olmadıkça hiçbir din olamaz.

M: Yazılı dinler sözcükler yığınından ibarettir. Dinler gerçek yüzlerini eylem içinde, sessiz eylem içinde gösterirler.

Bir insanın neye inandığını bilmek için onun nasıl davrandığına bakın. Birçok insan için, bedenine ve zihnine

hizmet, onun dinidir. Onların dindarca fikirleri olabilir, fakat o fikirlere göre hareket etmezler. O fikirlerle oynar ve bundan da pek hoşlanırlar, fakat o fikirlere uygun davranmak istemezler.

S: İletişim için sözlere gerek vardır.

M: Haber alışverişi için - evet. Fakat insanlar arasındaki gerçek iletişim sözler ile değildir. Bir ilişki kurmak ve sürdürmek için, direkt eylemle ifade edilen sevecen bir farkındalık hali gereklidir. Ne söylediğiniz değil ne

yaptığınız önemlidir. Sözler zihin tarafından meydana getirilmiştir ve ancak zihin düzeyinde bir anlam taşırlar.

"Ekmek" sözcüğünü ne yiyebilir ne de onunla yaşayabilirsiniz, o sadece bir fikir aktarır. O ancak yeme fiili ile bir anlam kazanır. Aynı anlamda, size diyorum ki Normal Hal lafzi (söz ile) değildir. Bunun eylem içinde ifade edilen

bilge sevgi olduğunu söyleyebilirim, fakat bu sözler, siz onları tam anlamıyla ve tüm güzelliğiyle yaşamadıkça çok

az şey iletirler.

Sözlerin sınırlı bir yararı vardır, fakat biz onlara sınır koymayarak kendimizi felaketin eşiğine getiririz. Yüce fikirle-rimiz aşağılık eylemlerimizle pek güzel dengelenirler. Tanrı' dan, Gerçek'ten ve Sevgi'den söz ederiz, fakat direkt deneyim yerine sadece tarif ve tanımlamalara sahibizdir. Eylemi genişletip derinleştireceğimiz yerde tarifler

şekillendiririz. Ve tarif edebildiğimiz şeyi de bildiğimizi hayal ederiz!

S: İnsan deneyimi, sözler dışında nasıl aktarabilir?

M: Deneyim sözler yoluyla aktarılamaz. O eylem ile gelir. Yoğun bir deneyim yaşayan insan güven ve cesaret

yayınlar. Diğerleri de eyleme geçer ve eylemden doğan deneyimi kazanırlar. Sözlü öğretinin işe yaradığı yer vardır; o, zihnin birikimlerini boşaltması için onu hazırlar.

Dıştaki hiçbir şey bir değer ifade etmediği ve gönül her şeyi terk etmeye hazır olduğu zaman, zihinsel olgunluk

düzeyine ulaşılmış demektir. O zaman gerçeğin bir şansı vardır ve zihin onu kavrayabilir. Eğer gecikmeler olursa,

bu, zihnin görmeye ya da terk etmeye isteksiz oluşundandır.

S: Öylesine bütün bütüne yalnız mıyız biz?

M: Oh hayır, değiliz. Kendilerinde olanlar verebilirler. Ve böyle vericiler pek çoktur. Dünya, kendisi en yüce bir armağandır, onu devam ettiren sevgi dolu özveridir. Fakat **uygun alıcılar, bilge ve alçakgönüllü olanlar** pek azdır.

" **İsteyin, o size verilecektir**" cümlesi bu ebedi yasayı ifade eder.

Birçok söz öğrendiniz, birçok söz söylediniz. Siz her şeyi biliyorsunuz fakat kendinizi bilmiyorsunuz. Çünkü

kendinizi sözlerle bilmek mümkün değildir - ancak direkt içgörü onu meydana vurur, içinize bakın, içinizi arayın.

S: Sözleri terk etmek çok zor. Bizim zihinsel hayatımız sürekli bir sözcükler akışıdır.

M: Bu bir zorluk ya da kolaylık meselesi değildir. Alternatifiniz yoktur. Ya denersiniz, ya denemezsiniz. Bu size kalmıştır.

S: Birçok kez denedim ama başaramadım.

M: Tekrar deneyin. Denemeye devam ederseniz, bir şeyler olabilir. Fakat denemezseniz, saplanıp kalırsınız. Bütün uygun sözcükleri bilebilirsiniz, kutsal metinlerden alıntılar yapabilirsiniz; parlak bir tartışmacı olabilirsiniz, ama bir kemik torbası olarak kalabilirsiniz. Veya göze çarpmayan, alçak gönüllü, bütün bütüne önemsiz bir kişi olur, ama

sevgi dolu iyilik ve derin bir bilgelikle ışıldarsınız.

99 -Algılanan, Algılayan Olamaz

Soran: Bir yerden bir yere dolaşarak, uygulayabileceğim çeşitli Yoga yöntemlerini inceliyordum, fakat hangisinin bana uygun olacağı konusunda bir karar veremedim. Yetkili bir öneri için müteşekkir olurdum. Şu anda bütün bu

arayışın sonucu olarak, gerçeği bulma fikrinden iyice bezdim. Bu bana hem gereksiz hem de zahmetli görünüyor.

Hayat olduğu hali ile tadına varılabilir görünüyor ve onda ıslahat yapmak için bir neden görmüyorum.

Maharaj: Bu hoşnutluk hali içinde kalmanız iyi, hoş ama böyle kalabilir misiniz? Gençlik, canlılık, para - hepsi de sizin sandığınızdan daha çabuk geçip gidecekler. Bu ana kadar uzak tutulmuş keder sizi kovalayacak. Eğer ıstırabın

ötesinde olmak istiyorsanız, onu yarı yolda karşılayıp kucaklamaksınız. Alışkanlıklarınız ve bağımlılıklarınızı terk etmeli, sade ve ölçülü bir hayat

yaşamalısınız. "Hiçbir canlıyı incitmeyin; Yoga'nın temeli budur. Gerçeği bulmak için günlük hayatınızın en küçük eylemlerinde gerçek olmalısınız; gerçeğin aranışında yalan ve hile olamaz.

Hayatınızın tadına varılabilir olduğunu söylüyorsunuz. Belki öyledir - şimdiki halde. Fakat onun tadına varan

kimdir?

S: İtiraf edeyim ki tat alanın ve tadına varılanın kim olduğunu bilmiyorum. Ben sadece tadı biliyorum.

M: Dosdoğru. Fakat tat (zevk) almak bir zihin halidir - o gelir ve gider. Onu algılanabilir kılan zaten onun kalıcı olmayışıdır. Siz değişmeyenin bilincinde olamazsınız. Bilinç tümüyle değişimin bilincidir. Fakat değişimin idraki - o değişmez olan bir zemine ihtiyaç göstermez mi?

S: Hiç de değil. Geçmiş durumun anısı şimdiki durumla kıyaslandığında bir değişim deneyimi verir.

M: Hatırlanan ile yaşanan an arasında bir an'dan bir an'a gözlemlenebilen bir temel fark vardır. Yaşanan an zamanın hiçbir noktasında, hatırlanan olamaz. İkisi arasında sadece yoğunluk değil çeşit farklılığı vardır. Yaşanan an hiçbir yanılgıya yer vermeyecek biçimde öyledir. Hiçbir irade ve imgeleme zorlayışıyla o ikisine yer değiştirtemezsiniz.

Şimdi, yaşanan an'a bu eşsiz niteliği veren nedir?

S: Yaşanan an gerçektir, halbuki hatırlananda bir hayli kararsızlık ve belirsizlik vardır.

M: Tamamen öyle, fakat niçin? Hatırlanan, daha bir an önce yaşanan an idi, bir an sonra da yaşadığımız an,

hatırlanan olacak. Yaşanan anı eşsiz kılan nedir? Apaçıktır ki, sizin mevcut olduğunuz duygusu. Bellekte ve

beklentide, bunun gözlem altındaki bir zihinsel hal olduğu hakkında açık ve belirgin bir duygu vardır; yaşanan anda ise bu duygu en başta, bir hazır

bulunuş ve farkında oluş duygusudur.

S: Evet, görebiliyorum. Yaşanan an ile hatırlanan arasındaki farkı oluşturan bu farkındalıktır. İnsan geleceği ve geçmişi düşünebilir fakat insan şimdi'de vardır, hazırdır.

M: Her nereye giderseniz, burada ve şimdi duygusunu beraberinizde taşırsınız. Bu sizin zamandan ve uzaydan

(mekândan) bağımsız olduğunuz anlamına gelir; sizin zaman ve uzayın içinde değil, zaman ve uzayın sizin içinizde

olduğu anlamına gelir. Sizin kendinizi, kuşkusuz, zaman ve uzayla sınırlı olan bedenle özdeşleştirmeniz, size

sınırlılık duygusunu vermektedir. Gerçekte ise siz sınırsız ve ebedi olansınız.

S: Bu benim sonsuz ve ebedi olan benliğimi nasıl bileceğim?

M: Bilmek istediğiniz benlik, ikinci bir benlik midir? Siz birçok "ben"den mi meydana geldiniz? Kuşkusuz tek bir

"Ben" (Öz) vardır ve siz o'sunuz. Kendi hakkınızdaki yanlış fikirleri terk edin; o orada tüm görkemiyle durmakta.

Kendinizi bilmeyi engelleyen yalnızca zihindir.

S: Zihinden nasıl kurtulacağım ve insanlık düzeyinde zihin olmadan hayat mümkün olur mu?

M: Zihin diye bir şey yoktur. Fikirler vardır ve bunlardan bazıları yanlıştır. Yanlış olan fikirleri terk edin, çünkü onlar sahtedirler ve kendi hakkınızdaki vizyonunuzu bulandırırlar.

S: Hangi fikirler yanlış, hangileri doğrudur?

M: Genellikle, ileri sürülenler yanlış reddedilenler - doğru.

S: İnsan her şeyi ret ve inkâr ederek yaşayamaz!

M: İnsan ancak reddederek yaşayabilir. Kesin iddia tutsaklık demektir. Sorgulamak ve reddetmek gereklidir. Bu, başkaldırının özüdür ve başkaldırı olmaksızın özgürlük olamaz.

Arayacağınız bir ikinci, daha üstün bir benlik yok. En yüce benlik sizsiniz, yeter ki kendi hakkınızdaki sahte fikirlerden vazgeçin. Hem inanç hem mantık size söylüyor ki siz ne bedensiniz ne onun arzuları ve korkularısınız, ne

hayalci fikirleri ile zihinsiniz ve ne de toplumun sizi oynamaya zorladığı rol ve olduğu varsayılan kişisiniz. Sahte olandan vazgeçin, doğru olan kendi yerini bulacaktır.

Siz kendinizi, özünüzü bilmek istediğinizi söylüyorsunuz. Kendiniz, özünüz sizsiniz - siz neyseniz, ondan başka

olamazsınız. Biliş oluştan ayrı mıdır? Zihninizle bilebileceğiniz her neyse o zihne aittir, size değil; kendi hakkınızda ancak şunu söyleyebilirsiniz: "Ben-im, farkındayım, bundan hoşlanıyorum." (Varoluş-farkındalık- mutluluk).

S: Hayatta olmanın ıstırap verici bir durum olduğunu fark ettim.

M: Siz hayatta olamazsınız, çünkü siz hayatın kendisisiniz. Istırap çeken sizin kendiniz olduğunu hayal ettiğiniz kişidir, siz değil. Onu farkındalık içinde eritin. O yalnızca bir anılar ve alışkanlıklar yığınından ibarettir. Gerçek olmayan hakkındaki farkındalık hali ile gerçek doğanız hakkındaki farkındalık hali arasında bir uçurum vardır; saf

farkındalık sanatında ustalaştığınız zaman onu kolayca geçebilirsiniz.

S: Bütün bildiğim, kendimi bilmediğimdir.

M: Kendinizi bilmediğinizi nasıl biliyorsunuz? Sizin direkt içgörünüz size önce kendinizi bildiğinizi söyler, çünkü sizin için hiçbir şey mevcut olamaz - onun mevcudiyetini fark etmek üzere siz orada olmadıkça. Siz kendinizi

bilmediğinizi imgeliyorsunuz, çünkü kendinizi tarif edemiyorsunuz. Fakat tarif edilebilen herhangi bir şey siz

olamazsınız, siz tarif edilemezsiniz. Siz ancak kendiniz *olmakla* kendinizi bilebilirsiniz. Siz, algılanabilir ya da akıl-alabilir bir şey olmadığınızı ve bilinç alanında beliren hiçbir şeyin öz varlığınız olamayacağını bir kez anladıktan sonra, daha derin bir kendini-biliş'e götürecek tek yol olan, herhangi bir şeyle özdeşleşme alışkanlığını kökünden

kazıma işine girişeceksiniz. Siz sözcüğün tam anlamıyla reddederek ilerleyeceksiniz. Beden ve zihin içinde olma-

dığınızı, fakat her ikisinin de farkında olduğunuzu bilmek, zaten kendini-biliştir.

S: Eğer ben beden ve zihin değilsem, onların nasıl farkında olurum? Bana tamamen yabancı bir şeyi nasıl

algılayabilirim? **M:** "Hiçbir şey ben değilim"; bu ilk adımdır. "Her şey ben'dir"; bu da ikinci adım. Her ikisi de "Bir dünya vardır" fikrine asılıdır. Bundan da vazgeçildiğinden, siz neyseniz o olarak kalmış olursunuz - dualite-ötesi Öz Varlık. Siz şimdi ve burada O'sunuz, fakat görüşünüz kendi hakkınızdaki yanlış fikirlerle perdelenmiş durumda.

S: Pekâlâ, kabul ediyorum ki ben varım, ben vardım ve ben var olacağım; hiç olmazsa doğumdan ölüme dek. Şimdi ve burada oluşumdan da hiç kuşku duymuyorum. Fakat bunun yeterli olmadığını görüyorum. Hayatımda iç ve dış

arasındaki uyumdan doğan sevinç eksik. Eğer sadece ben var olansam ve dünya bir projeksiyondan ibaretse, o

zaman neden uyumsuzluk var?

M: Siz uyumsuzluk yaratıyor, sonra da yakmıyorsunuz! Siz arzuladığınız, korktuğunuz ve kendinizi duygularınızla özdeşleştirdiğiniz zaman, keder ve tutsaklığı yaratırsınız. Sevgi ve bilgelikle yarattığınız ve yarattıklarınıza

bağımlı olmadığınız zaman ise sonuç barış ve uyumdur. Fakat zihninizin durumu her ne ise, o size ne şekilde yansır? Sizi

mutlu ya da mutsuz eden sadece kendinizi zihninizle özdeşleştirişinizdir. Zihninizin kölesi oluşunuza başkaldırın,

tutsaklığınızı kendiniz yaratmış olduğunuzu görerek bağımlılık ve nefret zincirlerim kopartın. Özgürlük amacınızı

zihninizde sürekli tutun, ta ki zaten özgür olduğunuz, özgürlüğün uzak bir gelecekte ve acı verici çabalarla

kazanılacak bir şey olmadığı fakat onun her zaman sizin için, kullanmanız için hazır olduğu gerçeği içinize doğun-

caya dek! Özgürleşme bir elde ediş, bir kazanma meselesi değil, bir cesaret meselesidir; zaten özgür olduğunuza

inanma ve ona göre davranma cesaretidir.

S: Eğer keyfimce hareket edersem ıstırap çekerim.

M: Bununla birlikte, özgürsünüzdür. **Hareketinizin sonuçları, içinde yaşadığınız topluma ve onun gelenek ve göreneklerine ve genel kabullerine bağlıdır.**

S: Pervasızca davranabilirim.

M: Cesaretle birlikte bilgelik, şefkat ve eylemde beceri de meydana çıkacaktır. Ne yapacağınızı bileceksiniz ve her ne yaparsanız, bütünün hayrına olacaktır.

S: Varlığımın çeşitli yönlerinin kendi aralarında savaşta olduklarını görüyorum ve içimde hiç barış ve huzur yok!

Özgürlük ve cesaret, bilgelik ve şefkat nerede? Eylemlerim, içinde bulunduğum uçurumu ancak büyütüyor.

M: Bu tümüyle böyledir, çünkü siz kendinizi bir kimse ya da bir şey olarak kabul ediyorsunuz. Durun, bakın,

inceleyin, doğru soruları sorun, doğru sonuçlara varın ve onlara göre hareket etme cesaretini gösterin ve olanlara

bakın. İlk adım belki tavanı tepenize indirebilir, fakat az zamanda kargaşa bitecek ve barış ve sevinç gelecektir.

Kendi hakkınızda pek çok şey biliyorsunuz fakat bilen'i bilmiyorsunuz. Bilinenin bileni'ni, yani gerçek kimliğinizi bulun. İçinize sabır ve dikkatle bakın, algılananın algılayan olamayacağını hatırlayın. Her ne görür, işitir ya da

düşünürseniz şunu hatırlayın: Siz vaki olan değil, vaki olanın muhatabısınız. "Ben-im" duygusuna derinlemesine nüfuz etmeye çalışın ve kuşkusuz şunu keşfedeceksiniz; algılama merkezi evrenseldir, aynen dünyayı aydınlatan

ışığın evrensel oluşu gibi. Evrende vaki olan her şey size, sessiz tanığa vaki olur. Diğer yandan yapılan her şey sizin tarafınızdan, yani evrensel ve tükenmez enerji tarafından yapılır.

S: İnsanın hem sessiz tanık ve hem de evrensel enerji olduğunu işitmesi, kuşkusuz çok hoşnut edici bir şey. Fakat insan bu sözlü beyanların ötesine, direkt bilgiye nasıl geçecek? İşitmek bilmek değildir.

M: Bir şeyi direkt ve sözsüz olarak bilmeden önce, sizin bilen'i bilmeniz gerek. Şimdiye kadar siz zihni bilen olarak kabul ettiniz, fakat öyle değildir. Zihin sizi imajlarla ve fikirlerle tıkamakta ve onlar bellekte yara izleri

bırakmaktalar. Siz anımsamayı bilgi sanıyorsunuz. Gerçek bilgi her zaman taze, yeni ve beklenmediktir. O içten

doğru yükselir. Ne olduğunuzu bildiğiniz zaman siz aynı zamanda bildiğiniz olursunuz. Bilmek ile olmak arasında

bir mesafe, bir boşluk yoktur.

S: Ben zihni ancak zihin ile inceleyebilirim.

M: Elbette ki zihninizi bilmek için zihninizi kullanın. Bu tamamen meşru bir iştir ve zihnin ötesine geçebilmek için en iyi hazırlıktır da. Olmak, bilmek ve tadına varmak, bunlar sizindir. Önce kendi varlığınızı idrak edin. Bu kolaydır, çünkü "Benim" duygusu her zaman sizinledir. Sonra, kendinizle bilen olarak tanışın, bilinenden ayrı. Kendinizi bir kez saf varlık olarak bildiğinizde, özgürlüğün vecit halini yaşarsınız.

S: Bu hangi Yoga'dır?

M: Niye merak ediyorsunuz? Bildiğiniz yaşam biçiminden -bedeninizin ve zihninizin yaşamından- duyduğunuz

hoşnutsuzluk sizi buraya getirdi. Siz onları kontrol ederek ve bir ideale doğru çekerek düzeltmeye çalışabilirsiniz, ya da onlarla özdeşlik düğümünü tümüyle kesip atarak, bedeninize ve zihninize, sizi herhangi bir biçimde bağlamadan

oluşan şeyler gözüyle bakabilirsiniz.

S: Bu kontrol ve disiplin yoluna *raja yoga* ve bağımlılıklardan kurtuluş yoluna *gnana yoga* mı demeliyim? Ve bir ideale tapmaya *bhakti yoga?*

M: Eğer hoşunuza gidiyorsa. **Sözcükler işaret eder ama açıklayamazlar**. Benim öğrettiğim, "anlayış yoluyla özgürleşme" olan kadim ve basit bir yoldur. Kendi zihninizi anlayın, böylece onun sizin üzerinizdeki bağlayıcılığı son bulacaktır. Zihin yanlış anlar, yanlış anlama onun doğası gereğidir. Doğru anlayış tek çaredir, ona istediğiniz adı verin. O en ilk ve en son öğretidir, çünkü o zihnin gerçek doğasıyla meşguldür.

Yaptığınız hiçbir şey sizi değiştirmez, çünkü değişmeye ihtiyacınız yoktur. Zihninizi ya da bedeninizi

değiştirebilirsiniz, fakat değişmiş olan daima sizin dışınızda olan bir şeydir, kendiniz değil. Hiçbir çaba ve uğraş sizi öz varlığınıza götüremez, sadece anlayış berraklığı götürebilir. Yanlış anlamalarınızı ortaya çıkarın ve onları

terk edin, hepsi bu kadar. Aranacak ve bulunacak hiçbir şey yoktur, çünkü kaybedilmiş bir şey yoktur. **Gevşeyin,**

rahatlayın ve "Ben-im"i gözlemleyin. Gerçek hemen onun ardındadır. Sakin kalın, sessiz kalın; o ortaya çı-

kacak, daha doğrusu, sizi içine alacak.

S: Önce bedenimden ve zihnimden mi kurtulmalıyım?

M: Bunu yapamazsınız, çünkü bu fikrin kendisi sizi onlara bağlar. Sadece anlayın ve önemsemeyin.

S: Önemsememezlik edemiyorum, çünkü bütünlük içinde değilim.

M: Diyelim ki tamamen bütünlük içindesiniz, düşünceniz ve eyleminiz tamamen eşgüdümlü. Bu size nasıl yardım

edecek? Bu kendinizi beden ve zihin olarak kabul etme yanılgısından sizi kurtarmayacak. Onları doğru biçimde,

yani "siz olmayan" olarak görün, hepsi bu kadar.

S: Bütünlüğümüzü yitirdiğimiz için ıstırap çekiyoruz.

M: Düşüncelerimizi ve eylemlerimizi harekete geçiren neden arzu ve korku olduğu sürece ıstırap çekeceğiz. Onların boşluğunu görün, o zaman onların yarattığı tehlike ve kaos dinecektir. Kendinizi ıslah etmeyi denemeyin,

değişmenin boşa olduğunu görün. Değişmez-olan bekleyedursun, değişken olan değişip durur. Değişken olanın sizi

alıp da değişmez-olana götüreceğini ummayın - bu asla olamaz. Ancak değişme fikrinin sahteliği görülüp de o terk

edildiğinde, değişmez olan kendiliğinden yerini bulur.

S: Her gittiğim yerde bana, gerçeği görebilmem için önce derin, köklü bir değişim geçirmem gerektiği söyleniyor.

İnsanın kendi kendine empoze ettiği niyet ve maksatla girilen bu değişim sürecine Yoga deniliyor.

M: Tüm değişim ancak zihni etkiler. Öz varlığınız olmanız için sizin zihnin ötesine geçmeniz, kendinizi bulmanız gerekir. Geride bıraktığınız zihnin ne olduğu önemsizdir, yeter ki siz onu kesin olarak ardınızda bırakmış olun. Bu da kendini-idrak olmadıkça mümkün değildir.

S: Hangisi önce gelir - zihni terk etmek mi, yoksa kendini-idrak mi?

M: Kendini-idrak kesinlikle önce gelir. Zihnin kendi ötesine geçişi kendisi tarafından gerçekleştirilemez. Onun infilak etmesi gereklidir.

S: infilaktan önce keşif olmaz mı?

M: infilak ettirici güç gerçek olandan gelir. Zihninizi buna hazırlamak tedbirlilik, akıllılık olur. Korku her zaman bunu geciktirir, yeni bir fırsat çıkıncaya kadar.

S: Ben düşünmüştüm ki her zaman bir şans vardır.

M: Teoride -evet. **Pratikte ise, kendini-idrak için gerekli olan bütün faktörlerin hazır bulunduğu bir durumun ortaya çıkması zorunludur.** Bu sizin cesaretinizi kırmamalı. "Ben-im" olgusu üzerinde duruşunuz kısa zamanda bir başka fırsat yaratacaktır. Çünkü tutum fırsatı kendine çeker. Bütün bildikleriniz ikinci eldendir, yalnızca "Ben-im"

birinci eldendir ve onun kanıta ihtiyacı yoktur. Onunla kalın.

100 -Anlayıs Özgürlüge Götürür

Soran: Dünyanın birçok ülkesinde soruşturma görevlileri, kurbanlarından bir itiraf almak ve gerekirse onların kişiliklerini değiştirmek maksadıyla belli bazı uygulamalarda bulunurlar. Ustaca hesaplanmış ve seçilmiş bazı fizik ve moral yoksunluklara ve ısrarlara tabi tutarak, eski kişiliğin parçalanması ve onun yerine yeni bir kişiliğin

oluşturulması sağlanır. Soruşturma altındaki insan kendisinin bir devlet düşmanı ve vatan haini olduğunu tekrar

tekrar işitir ve sonunda öyle bir an gelir ki, onun içinde bir şey kırılır; ve o bir vatan haini ve asi olduğuna,

aşağılanmayı ve en büyük cezayı hak etmiş olduğuna tamamen inanır. Bu süreç beyin yıkama olarak bilinir.

Zihnim şuna takıldı: Dinsel ve Yogik uygulamalar "beyin yıkamaya" çok benziyor. Aynı fizik ve moral

yoksunluklar, yalnızlık, güçlü bir günah duygusu, kefaret ve dine dönüş yoluyla kurtuluş arzusu, kendi hakkında

yeni bir imaj edinme ve o imaja bürünme. Aynı hazır formüllerin tekrarı: "Tanrı iyidir"; "Guru (parti) bilir"; "İnanç beni kurtaracak." Yogik veya dinsel denilen uygulamalarda da aynı mekanizma işlemekte. Zihin belli bir fikir

üzerinde ve diğer bütün fikirler dışlanmak suretiyle konsantre edilir ve konsantrasyon katı disiplinle ve ıstıraplı perhizlerle güçlendirilir. Hayat ve mutluluk açısından yüksek bir bedel ödenir ve karşılığında elde edilen de, bu nedenle, çok önemli gibi görünür. Bu önceden-düzenlenmiş değişim, apaçık ya da gizlenmiş olsun, dinsel veya politik

olsun, törel veya toplumsal olsun hakiki ve kalıcı görünebilir, ama bütün bu işte bir yapaylık duygusu var.

Maharaj: Çok haklısınız. Bunca zorluğa uğrayan zihin altüst olur ve hareketsiz hale gelir. Durum tehlikeli olur; ve onun üstlendiği her şey, daha derin bir bağımlılıkla sona erer.

S: Öyleyse niçin *sadhanalar* öğütlenir?

M: Muazzam çabalar harcamadıkça, çaba harcamanın sizi hiçbir yere götürmeyeceğini anlamayacaksınız. Benlik

öylesine kendinden emindir ki cesareti tümüyle kırılmadıkça vazgeçmez. Sadece söze dayanan kanı yeterli değildir.

Ancak katı gerçekler, insanın kendi hakkında kurduğu imajın hiçbir şey ifade etmediğini gösterebilir.

S: Beyin yıkayıcı beni delirtir, Guru ise akıllandırır. Her ikisinde de yönetme aynı. Ama niyet ve maksat tümüyle farklı. Benzerlikler belki yalnızca lafzi (sözlerde).

M: Istırap çekmeye davet veya zorlanış şiddet içerir, şiddetin meyvesi ise tatlı olamaz. Hayatta kaçınılmaz biçimde acı-verici bazı durumlar vardır; yol üstünde onları kabul etmek zorundasınız. Yine, bilerek ya da ihmal yüzünden,

kendi yaratmış olduğunuz durumlar vardır. Bunlardan da dersler çıkarmalısınız ki onlar yeniden tekrarlanmasınlar.

S: Öyle görünüyor ki acıyı yenmeyi öğrenmek için ıstırap çekmemiz gerekli.

M: Acıya dayanmak gerekir. Acıyı yenme diye bir şey yoktur ve bunun eğitimine de gerek yoktur. Gelecek için antrenman, tutumlar geliştirme, bunlar korku işaretidir.

S: Acıyı nasıl göğüsleyebileceğimi bilirsem, ondan kurtulmuş olurum ve dolayısıyla mutlu olurum. Bir mahpus için de böyledir. O cezasını adil ve uygun bulur ve hapishane yetkilileriyle ve devletle barış içinde olur. Bütün dinler kabul ve teslimiyetten başka bir şey vaaz etmezler. Kendinizi suçlamanızı, dünyadaki bütün kötülüklerden kendinizi

sorumlu tutmanızı ve onların tek nedeni olarak kendinizi göstermenizi teşvik ederler. Benim sorunum şu: Beyin

yıkama ile *sadhana* arasında büyük bir fark göremiyorum; tek fark, *sadhana'da* insan fizik zorlanış içinde değil.

Zorlayıcı telkine gelince, o her ikisinde de var.

M: Sizin de söylediğiniz gibi, benzerlikler yüzeyseldir. Bunların üstünde takılıp kalmamalısınız.

S: Efendim, benzerlikler yüzeysel değil. İnsan karmaşık bir varlık ve o aynı zamanda hem suçlayan hem suçlanan, hem yargıç hem zindancı, hem cellat olabilir. "Gönüllü" olarak yapılan *sadhana'da* pek de gönüllü bir taraf yok.

İnsan kendi yetisi ve kontrolü dışındaki güçler tarafından yönetilir. Ben, fiziksel metabolizmam kadar zihinsel

metabolizmamı da, sürüp giden zor ve zahmetli çabalar -ki bu Yoga'dır- dışında pek az değiştirebilirim. Bütün

sorduğum şu: Maharaj da Yoga'nın şiddet anlamı içerdiği konusunda benimle aynı görüşte midir?

M: Yoga'nın, sizin anlattığınız şekliyle şiddet anlamına geldiğinde sizinle aynı görüşteyim ve ben şiddetin herhangi bir şeklini asla savunmam. Benim yolum tümüyle şiddet-dışıdır. Ne söylüyorsam onu kastediyorum; şiddet dışı.

S: Ben sözcükleri yanlış (kötüye) kullanmıyorum. Eğer bir Guru bana hayatımın sonuna kadar günde on altı saat meditasyon yapmamı söylerse, ben kendi üzerimde alabildiğine bir şiddet uygulamadıkça bunu yerine getiremem.

Böyle bir Guru doğru mu, yanlış mı yapmaktadır?

M: Siz öyle bir eğilim duymadıkça, hiç kimse sizi günde on altı saat meditasyon yapmaya zorlayamaz. Bu sadece,

" **kendinizle baş başa kalın, başkalarının arasında kaybolmayın**" demenin bir başka yoludur. Öğretmen bekleyecektir, fakat zihin sabırsızdır.

Şiddet gösteren öğretmen değil, zihindir ve kendi şiddetinden kendi korkan da. Zihne ait olan göreli olandır, onu bir "mutlak" haline getirmek hatadır.

S: Eğer pasif kalırsam, hiçbir şey değişmeyecek. Eğer aktif olursam, şiddete başvurmak zorundayım. Hem verimsiz olmayan hem de şiddet-dışı olan ne yapabilirim?

M: Kuşkusuz ki şiddet taşımayan ve verimsiz de olmayan, fakat son derece etkili olan bir yol vardır. Sadece, kendinizi olduğunuz gibi görün, olduğunuz gibi kabul edin ve durmadan kendinizde derinleşin. Şiddet ve şiddetsizlik sizin başkalarına karşı tutumunuzu tanımlar; kendi kendisi ile olan ilişkide ne şiddet vardır ne şiddetsizlik, o ya kendinin farkında ya da değildir. Eğer o kendini biliyorsa, yaptığı her şey doğru olacaktır; eğer bilmiyorsa, yanlış

olacaktır.

S: Kendimi olduğu gibi biliyorum derken ne demek istiyorsunuz?

M: Zihinden önce - "Ben-im" (var olanım). "Ben-im" zihindeki bir düşünce değildir. Ben zihinde vaki olan bir şey değilim; zihin bende vaki olandır. Zaman ve uzay zihinde, zihne ait olduklarından, ben zaman ve uzayın

ötesindeyim, ebedi ve her yerde hazır olanım.

S: Ciddi misiniz? Siz gerçekten de her yerde ve her zaman mevcut olduğunuzu mu kastediyorsunuz?

M: Evet, öyle yapıyorum. Sizin için hareket özgürlüğü ne kadar apaçık ise, bu da benim için o kadar açıktır. Bir ağacın bir maymuna: "Bir yerden bir yere gidebildiğini söylerken ciddi misin?" diye sorduğunu düşünün ve

maymunun da, "Evet, ciddiyim" dediğini.

S: Siz nedensellikten (neden-sonuç) de bağımsız mısınız? Mucizeler yapabilir misiniz?

M: Dünya kendisi bir mucizedir. Ben mucizeler ötesiyim - ben mutlak şekilde normalim. Benim için her şey olması gerektiği gibi olur. Ben yaradılışa müdahale etmem. Küçük mucizeler benim ne işime yarar, en büyük mucize her an

olup dururken? Her ne görürseniz o gördüğünüz daima sizin kendi varlığınızdır. Her zaman içinize daim, derinleşin,

içinizi arayın. Kendini-keşifte ne şiddet vardır ne şiddetsizlik. Sahte olanın yıkımı şiddet değildir.

S: Kendimi soruşturduğumda da, bana şu veya bu yolda yararlı olacağını düşünerek içe yöneldiğimde de, yine

kendimden, ne olduğumdan kaçıyorum.

M: Tamamen doğru. Gerçek soruşturma bir şeyin içine doğru yapılır, dışa doğru değil. Ben bir şeyi elde etmek, ya da bir şeyi bertaraf etmek için araştırdığım zaman, gerçekten araştırmış olmuyorum. Bir şeyi bilmek için onu

tamamen kabul etmek gerekir.

S: Evet, Tanrı'yı bilmek için Tanrı'yı kabul etmek zorundayım - ne korkutucu!

M: Tanrı'yı kabul etmeden önce, kendinizi kabul etmek zorundasınız ki bu daha da korkutucudur. Kendini kabul edişin ilk adımları pek de hoş değildirler, çünkü insanın gördüğü pek de mutluluk verici bir manzara değildir.

İnsanın daha ilerlemesi için olanca cesarete ihtiyacı vardır. Size yardım edecek olan sessizliktir. Kendinize tam bir sessizlik içinde bakın, kendinizi tarif etmeyin. Kendiniz olduğuna inandığınız varlığa bakın ve hatırlayın - siz,

gördüğünüz değilsiniz. "Bu ben değilim - ben neyim?" kendini araştırma hareketidir. Özgürleşmenin başka yolu yoktur, bütün yollar gecikme demektir. Olmadıklarınızı, kararlı bir biçimde reddedin, ta ki Öz Varlık o muhteşem

hiçliği içinde kendini belli etsin, yani hiçbir "şey" olmayışı ile...

S: Dünya çok hızlı ve kritik değişimlerden geçiyor. Bunu, Birleşik Devletlerde büyük bir açıklıkla görebiliyoruz, her ne kadar bunlar başka

ülkelerde olmakta iseler de. Bir yandan, suç oranlarında artış var, diğer yandan daha halis

iyilik ve manevi yücelikler. Topluluklar kuruluyor ve onlardan bazıları çok yüksek bir dürüstlük, bütünlük ve

kısınma (imsak) düzeyi gösteriyorlar. Öyle görünüyor ki kötülük, kendi başarısı ile kendini yok etmekte, yakıtını

tüketen bir ateş gibi; buna karşın iyilik de, hayat gibi kendi kendini idame (devam) ettirmekte.

M: Olayları iyi ve kötü diye ayırdığınız sürece, haklı olabilirsiniz. Gerçekte ise, yerine getirildiklerinde, iyi kötüye, kötü de iyiye dönüşür.

S: Sevgiye ne dersiniz?

M: O şehvete dönüştüğünde yıkıcı olur.

S: Şehvet nedir?

M: Hatırlamak - imgelemek - ummak (beklentide olmak). O duyusal ve lafzîdir. Bir bağımlılık şeklidir.

S: Yoga'da *brahmacharya* ölçülülük (perhiz) zorunlu mudur?

M: Sınırlama ve baskı hayatı Yoga ile bağdaşmaz. Zihin arzudan azade ve rahat olmalıdır. O anlayış ile gelir, karar vermekle değil, ki bu da belleğin bir başka şeklidir. Anlayan bir zihin arzulardan ve korkulardan azadedir.

S: Anlayışı nasıl kazanabilirim?

M: Meditasyon ile ki bu dikkatinizi vermek demektir. Sorununuzdan tümüyle haberdar olun, ona her yönünden

bakın, onun hayatınızı nasıl etkilediğini gözlemleyin. Sonra onu kendi haline bırakın. Bundan fazlasını

yapamazsınız.

S: Bu beni özgürleştirecek mi?

M: Anladığınız şeyden kurtuldunuz demektir. Özgürlüğün dıştaki tezahürleri bir zaman alabilir, ama onlar orada mevcuttur. Mükemmelliği beklemeyin. Tezahürde mükemmellik yoktur. Ayrıntılar çarpışacaktır. Hiçbir sorun

tümüyle çözülemez, fakat siz onun geçerli olmadığı bir düzeye kendinizi çekebilirsiniz.

101 -Gnani Kavramaz ve Tutmaz

Soran: *Gnani* bir şeyin yapılmasına gerek gördüğü zaman işi nasıl yürütür? O plânlar yapar, ayrıntıları kararlaştırır ve onları yerine mi getirir?

Maharaj: *Gnani* bir durumu tümüyle anlar, ne yapılması gerektiğini bir anda kavrar. Hepsi o kadar. Gerisi -büyük ölçüde bilinç-dışı olarak- kendiliğinden olur. *Gnani'nin* var olan her şey ile özdeşliği öylesine tamdır ki onun evrene verdiği karşılık nasıl ise, evrenin ona yanıtı da öyledir. O şundan son derece emindir; bir durum tanınıp anlaşıldığı anda, olaylar uygun karşılığı vermek üzere harekete geçeceklerdir. Sıradan insan, riskleri, fırsatları hesap ederek, durum ile kişisel olarak meşguldür, buna karşın, *gnani* uzak, soğukkanlı ve olması gerekenin olacağından emindir; ve ne olacağı da o kadar önemli değildir, çünkü en sonunda dengenin ve uyumun yerini bulması kaçınılmazdır. Olan

her şeyin özünde barış ve huzur vardır.

S: Anladım ki kişilik bir illüzyondur ve kimliğimizi yitirmeksizin sürdürülen uyanık, bağımlılıktan uzak, yansız bir hal, bizim gerçek ile temas noktamızdır. Lütfen bana söyler misiniz - şu anda siz bir kişi misiniz, yoksa kendinin

farkında bir kimlik mi?

M: Her ikisiyim. Fakat Öz Varlık, onun ne olmadığı şeklinde, kişi tarafından sağlanan terimler dışında tarif edilemez. Kişi hakkında bütün söyleyebileceğiniz, onun Öz Varlık olmadığıdır. Öz Varlık hakkında ise

kişiye ilişkin olmayan hiçbir şey söyleyemezsiniz, şöyledir, şöyle olabilir ya da şöyle olmalıdır gibi. Bütün nitelikler kişiseldir.

Gerçek ise bütün niteliklerin ötesidir.

S: Siz bazen Öz Varlık, bazen de kişi misiniz?

M: Nasıl olabilirim? Kişi, başka kişilere görünendir. Kendim için ben, içinde sayısız kişinin sonu gelmez bir şekilde belirip kaybolduğu sonsuz bilinç genişliğiyim.

S: Size göre tamamen hayali olan kişi bize nasıl olup da gerçek görünüyor?

M: Siz (Öz Varlığınız) tüm varoluşun, bilincin ve sevincin kökeni olduğunuzdan, algıladığınız her şeye gerçeklik verirsiniz. Bu gerçeklik veriş sadece ve sadece şimdi'de mümkün olur, başka hiçbir zamanda değil; çünkü geçmiş ve

gelecek yalnızca zihindedir. *Oluş* ise ancak şimdi'de geçerlidir.

S: Ebediyet de sonsuz değil midir?

M: Zaman sonsuzdur, ama sınırlıdır; ebediyet ise şimdi'nin zerresindedir. Bunu kaçırıyoruz, çünkü zihin

durmaksızın geçmiş ve gelecek arasında mekik dokumaktadır. Şimdi'ye odaklanmak üzere durmak niyetinde

değildir. Bu nispeten kolaylıkla yapılabilir, eğer ilgi uyandırılırsa.

S: İlgiyi ne uyandırır?

M: İçtenlik ve ciddiyet, olgunluğun işaretidir.

S: Olgunluk nasıl meydana gelir?

M: Zihninizi berrak ve temiz tutarak, hayatınızın her anını tam bir farkındalık hali içinde yaşayarak, korkularınızı ve arzularınızı belirdikleri anda hemen inceleyerek ve gidererek.

S: Böyle bir konsantrasyon hiç mümkün olabilir mi?

M: Deneyin. Her seferinde bir adım kolaydır. Enerji, içtenlik ve ciddiyetten kaynaklanarak akıp gelir.

S: Kendimi yeterince içtenlikli bulmuyorum.

M: Kendine ihanet vahim bir sorundur. O, zihni kanser gibi kemirir, çürütür. Devası, düşünce berraklığında ve bütünlüğünde yatar. Bir illüzyonlar dünyasında yaşadığınızı anlamaya çalışın, onları inceleyin ve köklerini açığa

çıkarın. Bu girişiminiz dahi sizi içtenlikli kılacak, çünkü doğru yöndeki çabada hayırlar vardır.

S: Bu beni nereye götürür?

M: O sizi kendi mükemmelliğinden başka nereye götürebilir? Bir kez, şimdi'de iyice yerleşirseniz, gideceğiniz başka yer olmaz. Zaman-ötesi olarak ne iseniz, onu ebediyen ifadelendirirsiniz.

S: Siz bir misiniz, birçok mu?

M: Ben birim ama birçok gibi görünürüm.

S: Görünmek nedendir?

M: Olmak ve bilinçli olmak iyidir.

S: Hayat kederli.

M: Kederin nedeni cehalettir. Mutluluk anlayışı izler.

S: Cehalet neden acı verici olsun?

M: Acı verici durumlar ve sonu gelmez yanılgıların kaynağı olan arzu ve korkunun kökeninde o vardır.

S: Ben, gerçeğe varmış olmaları gereken insanların gülüp ağladıklarını gördüm. Bu, onların arzu ve korkudan

kurtulmuş olmadıklarını göstermez mi?

M: Onlar koşullara göre gülüp ağlayabilirler, fakat içsel olarak serin ve berrak, kendi spontane tepkilerini seyretmekte olabilirler. Görünüşler yanıltıcıdır, özellikle bir *gnani* 'nin durumunda bu daha çok böyledir.

S: Sizi anlamıyorum.

M: Zihin anlayamaz, çünkü zihin kavramak ve tutmak (devam ettirmek) üzere eğitilmiştir, *gnani* ise kavramaz ve tutmaz.

S: Ben neyi tutmaktayım, sizin tutmadığınız?

M: Siz anıların bir yaratığısınız; en azından kendinizi öyle imgeliyorsunuz. Ben bütün bütüne imgelemesizim. Ben neysem o'yum, herhangi bir fiziksel ya da zihinsel hal ile tanımlanamaz olanım.

S: Bir kaza, ani bir olay sizin ölçülülüğünüzü (itidalinizi) bozabilir.

M: Garip olan gerçek şu ki bozmuyor. Kendim de hayretle görüyorum ki neysem öyle kalıyorum - her olaya hazır, uyanık, saf farkındalık hali.

S: Ölüm anında bile mi?

M: Bedenin ölümünden bana ne?

S: Dünya ile temas kurmak için ona ihtiyaç duymaz mısınız?

M: Benim dünyaya ihtiyacım yok. Bir dünya içinde de değilim. Sizin düşündüğünüz dünya sizin kendi zihninizin içinde. Ben o dünyayı sizin gözlerinizden ve sizin zihninizde görüyorum, fakat tamamen farkındayım ki o anıların

bir projeksiyonudur; onun gerçekle tek teması farkındalık noktasındadır, o da ancak şimdi olabilir.

S: Öyle görünüyor ki aramızdaki tek fark benim gerçek kimliğimi bilmediğimi durmadan söylemem, sizin ise onu iyi bildiğiniz üzerinde durmanızdır; aramızda herhangi başka fark var mı?

M: Aramızda hiçbir fark yok; ne de ben kendimi bildiğimi söyleyebilirim: Biliyorum ki ben tarif edilebilir ya da tanımlanabilir değilim. Zihnin ulaşabileceği en uzak yerden öteye bir uçsuz bucaksızlık var. O uçsuz bucaksızlık

benim vatanımdır. O uçsuz bucaksızlık ben'im. Ve o uçsuz bucaksızlık sevgidir de.

S: Siz her yerde sevgi görüyorsunuz, ben ise nefret ve ıstırap. İnsanlık tarihi bireysel ve kolektif işlenen cinayetler tarihidir. Başka hiçbir canlı varlık öldürmekten bu denli zevk almaz.

M: Eğer dürtüleri derinlemesine araştırırsanız, orada sevgi bulacaksınız, kendini ve sahip olduklarını sevmek.

İnsanlar sevdiklerini imgeledikleri şeyler için savaşırlar.

S: Uğrunda ölümü göze aldıklarına göre, kuşkusuz sevgileri yeterince gerçek olmalı.

M: Sevgi sınırsızdır. Kapsamı bir azınlık ile sınırlı olana sevgi denilemez.

S: Böyle sınırsız sevgi biliyor musunuz?

M: Evet, biliyorum.

S: Nasıl bir duygu o?

M: Her şey sevilir ve sevilmeye değerdir. Hiçbir şey dışlanmaz.

S: Çirkin ve ağır suçlu olanlar bile mi?

M: Hepsi benim bilincim içindedir; hepsi benimdir. İnsanın kendi kendisini sempati ve antipatilerle bölmesi

çılgınlıktır. Ben her ikisinden de öteyim. Yabancılaşmış da değilim.

S: Sempati ve anti-patiden bağımsız olmak bir umursamazlık halidir.

M: O **başlangıçta öyle görünebilir ve öyle hissedilebilir. O tür kayıtsızlık halini sürdürmekte sebat edin ve o her yanı saran, her şeyi kucaklayan sevgi halinde çiçeklenecektir.**

S: Zihnin bir çiçek, bir alev haline geldiği öyle bazı anlar var, fakat onlar uzun sürmüyor ve hayat gündelik griliğine yeniden bürünüyor.

M: Somut olanla meşgul olduğunuzda, devamsızlık yasadır. Sürekli olan deneyimlenemez, çünkü onun sınırları

yoktur. Bilinçte birbirinin yerine geçiş söz konusudur, değişim değişimi izler, bir şey ya da bir hal sona erdiğinde, bir başkası başlar; böylece sınır çizgisi bulunmayanın, sözcüğün alışılmış anlamıyla "deneyimlenmesi" (algılanması) mümkün olmaz. İnsan sadece, bilmeksizin o *olabilir.* O, daima devinim halinde olan bilincin tüm içeriği kesinlikle değildir.

S: Eğer değişmez olan bilinemezse, onu idrak edişin anlamı ve amacı nedir?

M: Değişmez-olanı idrak etmek, değişmez-olan olmak demektir. Amaç ise yaşayan her şeyin, bütünün hayrıdır.

S: Hayat devinimdir. Devinimsizlik ölümdür. Ölümün hayata yararı nedir?

M: Ben değişmezlikten söz ediyorum, devinimsizlikten değil. Siz doğrulukta değişmez olursunuz. Her şeyi

doğrulaştıran bir güç haline gelirsiniz. Bu yoğun bir dış faaliyeti gerektirebilir de gerektirmeyebilir de, fakat zihin derin bir sükûnet halinde bulunur.

S: Ben zihnimi gözlemlediğim zaman, onun durmadan değiştiğini, siz aynı sürekli neşe ve iyimserlik hali içindeyken bende sonsuz çeşitlilikte ruh hallerinin art arda birbirlerini izlediklerini görüyorum.

M: Ruh halleri zihinle ilgilidir ve önemli değildir. İçe yönelin ve öteye geçin. Bilincinizin içeriği ile büyülenmeyi bırakın. Gerçek varlığınızın derin katmanlarına ulaştıkça, zihninizin yüzeydeki oyunlarının sizi pek az etkilediğini göreceksiniz.

S: Oyun yine de olacak?

M: Sakin bir zihin ölü bir zihin değildir.

S: Bilinç daima devinim haindedir - bu gözlemlenebilen bir olgudur. Değişmeyen bilinç bir çelişkidir. Siz sakin bir zihinden söz ettiğiniz zaman, o nedir? Zihin bilinç ile aynı değil midir?

M: Hatırlamak zorundasınız ki sözcükler, bağlamlarına göre birçok şekilde kullanılırlar. Gerçek şu ki bilinç ile bilinç-dışı arasında pek ufak bir fark vardır - onlar esasta aynıdır. Tanığın huzurunda, uyanıklık hali, derin uyku halinden farklılık gösterir. Bir farkındalık ışını zihnimizin bir bölümünü aydınlatır ve bu bölüm bizim rüya ya da

uyanıklık bilincimiz haline gelir, farkındalık ise tanık olarak kendini belli eder. Tanık çoğunlukla, yalnızca bilinci bilir. *Sadhana,* tanığın önce kendi bilincine ve sonra aslı olan farkındalık haline dönüşünden ibarettir. Öz-farkındalık Yoga'dır.

S: Eğer farkındalık hali her yere, her şeye nüfuz edebilirse, bir kör adam, gerçeğe vardığında görebilir mi?

M: Siz duyuları farkındalık ile karıştırıyorsunuz**. *Gnani* kendisini öz haliyle bilir**. O, bedeninin sakatlığının ve zihninin duyusal algılamaların bir bölümünden yoksun kalmış olduğunun da farkındadır. Fakat o gözünün görme

yeteneğinin varlığından ya da eksikliğinden etkilenmez.

S: Benim sorum daha spesifik: Kör bir adam *gnani* olduğu zaman onun görme yeteneği tekrar yerine gelir mi, gelmez mi?

M: Onun gözleri ve beyni bir yenilenme geçirmedikçe nasıl görebilsin?

S: Fakat bir yenilenme olacak mıdır?

M: Olabilir de olmayabilir de. Bütün bunlar kadere ve kerem ve inayete bağlıdır. Fakat bir *gnani* bir tür, duyusal olmayan, kendiliğinden bir algılama yeteneğine ve gücüne hükmedebilir ki bu onun, duyular aracılığı olmaksızın,

şeyleri bilmesini sağlar. O, duyusal-algılamadan öte, kavramsal olandan öte, zaman ve uzay kategorilerinden, isim

ve şekilden öte olan bir haldedir. O ne algılanandır, ne de algılayan, fakat o, algılamayı mümkün kılan basit ve

evrensel faktördür. Gerçek bilinç içindedir ama o bilinç ya da onun içeriklerinden herhangi biri değildir.

S: Sahte olan nedir, dünya mı, yoksa benim onun hakkındaki bilgim mi?

M: Sizin bilginizin dışında bir dünya var mıdır? Siz bilginizin ötesine geçebilir misiniz? Siz zihnin ötesinde bir dünya varsayabilirsiniz, fakat o kanıtlanmamış ve kanıtlanamaz bir kavram olarak kalacaktır. Sizin deneyiminiz

sizin kanıtınızdır ve o sadece sizin için doğru ve geçerlidir. Sizden başka bir kişi ancak sizin deneyiminizde

göründüğü ölçüde gerçekken, başka kim sizin deneyiminizi paylaşabilir?

S: O kadar çaresizce yalnız mıyım?

M: Bir "kişi" olarak öyle. Gerçek varlığınızda ise siz bütünsünüz.

S: Siz benim bilincimdeki dünyanın bir parçası mısınız yoksa bağımsız mısınız?

M: Sizin gördüğünüz sizin, benim gördüğüm ise benimdir. İkisinde ortak olan pek az şey vardır.

S: Bizi birleştiren bir ortak faktör olmalı.

M: Ortak faktörü bulmak için bütün ayrımları terk etmek zorundasınız. Ancak evrensel olan ortaktır,

S: Bana alabildiğine garip gelen, sizin bana bir yandan, anılarımın acınacak kadar sınırlı bir ürünü olduğumu söylerken, bir yandan da benim -siz ve sizin öğretiniz de dahil olmak üzere- herşeyi içeren bir muazzam zengin

dünyayı yarattığımı söylemeniz. Kendi küçüklüğümün böylesine muazzam bir dünyayı nasıl yaratıp nasıl içerdiğini

anlamakta zorluk çekiyorum. Belki siz bana tüm gerçeği veriyorsunuz ama ben onun ancak küçük bir kısmını

kavrayabiliyorum.

M: Ama bu bir gerçek - **küçük olan, bütünü yansıtır ama bütünü içeremez**. Sizin dünyanız ne kadar büyük ve tamam da olsa, o kendisiyle çelişkide, geçici ve tümüyle hayal ürünüdür.

S: Hayal ürünü olabilir ama harikuladedir. Ben bakıp dinlediğim, dokunduğum, koklayıp tattığım, düşünüp

hissettiğim, hatırlayıp imgelediğim zaman, bu mucizevi yaratıcılığın karşısında hayran olmamak elimden gelmiyor.

Mikroskop ya da teleskopla bakıyor ve harikalar görüyorum. Bir atomun yolunu izliyor ve yıldızların fısıltısını

dinliyorum. Eğer ben bütün bunların tek yaratıcısıysam, ben gerçekten de Tanrı'yım! Fakat eğer Tanrı'ysam, neden

kendime böylesine küçük ve aciz görünüyorum?

M: Siz Tanrısınız, fakat bunu bilmiyorsunuz!

S: Eğer Tanrı'ysam, yarattığım dünyanın doğru olması gerekir.

M: Özde doğrudur, fakat görünüşte değil. Arzulardan ve korkulardan kurtulun, görüşünüz birdenbire

berraklaşacak ve siz her şeyi olduğu gibi göreceksiniz. Yahut siz, dünyayı *satoguna*'nın yarattığını, *tamoguna'nın* kararttığını ve *rajoguna'nın* çarpıtıp bozduğunu söyleyebilirsiniz.

S: Bu bana pek fazla bir şey söylemiyor, çünkü *gunalar* nedir diye soracak olsam, yanıtı: yaratan-karartan (örten)-

çarpıtan (bozan) olacak. Gerçek şu ki - bana inanılmaz bir şey olmuştur ve ben anlamıyorum, ne oldu, nasıl ve niçin.

M: Eh, hayret ve merak bilgeliğin şafağıdır. Sürekli ve tutarlı şekilde hayret ve merak etmek *sadhana'dır.*

S: Ben anlamadığım bir dünyadayım ve o nedenle de ondan korkuyorum. Bu herkesin deneyimidir.

M: Siz kendinizi dünyadan ayırmışsınız, onun için o size acı ve korku veriyor. Hatanızı keşfedin ve korkudan kurtulun.

S: Siz benden dünyayı terk etmemi istiyorsunuz, halbuki ben onun içinde mutlu olmak istiyorum.

M: Eğer siz olanaksızı isterseniz, size kim yardım edebilir? Sınırlı olanın sıra ile acı ve haz verici olması zorunludur.

Eğer siz mutluluğu, saldırıya ve değişikliğe uğratılamaz olan gerçek mutluluğu ararsanız, dünyayı, acıları ve hazları ile ardınızda bırakmalısınız.

S: Bu nasıl yapılır?

M: Fiziksel vazgeçiş ve terk yalnızca bir içtenlik, bir samimiyet belirtisidir, fakat **yalnızca içtenlik de özgürlüğe kavuşturamaz; uyanık bir idrak, istekli bir araştırma ve derin bir incelemeden doğan bir anlayışa ihtiyaç**

vardır. Günah ve kederden kurtuluş yolunda amansızcasına çalışmalısınız.

S: Günah nedir?

Maharaj: Sizi bağlayan, kısıtlayan her şey.

Ek-1 -Nisarga Yoga

Sri Nisargadatta Maharaj'ın mütevazi konutunda, elektrik ışığı ve sokaktaki trafik gürültüsü dışında, insan insanlık tarihinin hangi döneminde yaşadığım bilemez. Küçücük odasında bir zamansızlık atmosferi hakim; tartışılan konular zaman-ötesi, her zaman için doğru ve geçerli; onların yorumlanışları ve incelenişleri de zaman-ötesi; yüzyıllar, binyıllar dökülüp gidiyor ve insan alabildiğine kadim ve ebediyen yeni olan meselelerle meşgul oluyor.

Yapılan tartışmalar ve verilen öğreti on bin yıl önce de aynı olabilirdi ve on bin yıl sonra da aynı olacaktır. Bilinçli olma gerçeği hakkında merak duyan ve onun neden ve maksadını araştıran bilinçli varlıklar her zaman olacak. Nereden geldim? Kimim?

Nereye gidiyorum? Böyle soruların ne başlangıcı vardır ne de sonu. Ve yanıtlarını bilmek de can alıcı bir öneme sahiptir, çünkü insan kendi zaman-içi ve zaman ötesi kimliğini tam olarak bilmedikçe, hayat bilmediğimiz güçler tarafından, kavrayamadığımız amaçlar için bize empoze edilmiş bir rüyadan başka bir şey değildir.

Maharaj okumuş bir adam değildir. Onun sade, basit, gösterişsiz Marathi'si ardında okuma ve araştırma yoluyla edinilmiş çok geniş ve çeşitli bir bilgi yatmıyor; o, otoritelerden alıntılar yapmaz, kutsal yazılardan pek seyrek söz eder. Hindistan'ın o şaşılası zengin spiritüel miras birikimi onda dışa vurulmuş olmaktan çok, zımnidir (apaçık beyanlardan çok, fark ettirilen bir değerdir).

Onun çevresinde hiçbir zaman zengin bir Aşram inşa edilmemiştir ve onun izleyicilerinin çoğu, zaman zaman onunla

geçirebilecekleri bir saate değer veren, bundan hoşnut olan kendi halinde işçilerdir.

Sadelik ve alçak gönüllülük onun hayatının ve öğretilerinin temel ilkeleridir; fiziksel ve içsel olarak o kendini asla yüksek bir yere oturtmaz;

hakkında konuştuğu varoluşun özünü, kendi içinde gördüğü kadar berrak şekilde başkalarının içinde de görür.

Kendisinin bunun farkında olduğunu, başkalarının ise henüz farkında olmadıklarını kabul etmekle birlikte, ona göre bu fark geçicidir ve az önem taşır. Onun Yoga'sı hakkında soru sorulduğunda, sunabileceği hiçbir şey olmadığını söyler; önereceği bir sistem, bir teoloji, bir kozmogoni, psikoloji ya da felsefe yoktur. O her şeyin gerçek doğasını bilir -kendisinin ve dinleyicilerinin-ve onu gösterir. Dinleyici göremez, çünkü o, apaçık, besbelli olanı sadelikle ve direkt olarak göremez. Dinleyici tüm bildiklerini duyularının uyardığı zihniyle bilmektedir. Zihnin dahi bir duyu olduğundan haberi, hatta böyle bir olasılıktan kuşkusu bile yoktur.

Maharaj'ın **"Doğal" Yoga'sı,** ***Nisarga Yoga**** şaşırtıcı şekilde basittir - hep oluşum halinde olan zihin kendini tanımalı ve kendine nüfuz etmelidir; kendini şu ya da bu, şurada ya da burada, o zamanki ve şimdiki olarak değil, **sadece zaman-ötesi öz varlığı ile tanımalıdır**.

** Doğal hal, yaradılıştan olan hal.*

Bu zaman-ötesi varlık hem hayatın hem bilincin kaynağıdır. Zaman, uzay ve nedensellik kavramları çerçevesinde o, her şeye gücü yeten, nedeni olmayan neden, her şeyi kaplayan, başlangıcı ve sonu olmayan, daima mevcut anlamında, ebedidir. Nedeni bulunmadığından, özgür; her şeye nüfuz ettiği için, bilen; bölünmemişliği sayesinde mutludur. O yaşar, o sever ve o sonsuz bir keyif ve neşeyle evreni yeniden ve yeniden şekillendirir. Her insanda vardır o ve her insan o'dur, ama hepsi kendilerini aslında oldukları gibi bilmezler; bu nedenle de kendilerini isimleri, bedenlerinin şekli, bilinçlerinin içeriği ile tanımlar, bunlarla özdeşleşirler.

İnsanın, gerçekle ilgili bu yanlış anlayışını düzeltmek için tek yol, zihnin davranışlarını etraflıca tanımak ve onu bir kendini-keşif vasıtası haline döndürmektir. Zihin başlangıçta, biyolojik yaşamı sürdürebilme savaşında kullanılan bir alet idi. Doğayı fethedebilmek için onun yasalarını ve süreçlerini öğrenmek zorunda idi. O bunu yaptı ve yapmakta, çünkü zihin ve Doğa el ele çalıştıklarında hayatı daha üstün düzeylere yükseltebilirler. Fakat zihin, bu süreç içinde sembolik düşünme ve iletişim sanatını, lisan sanatını ve ustalığını edindi. Sözcükler önem kazandılar. Fikirler ve

soyutlamalar bir gerçeklik görünümüne hüründüler, kavramsal olan, gerçek olanın yerine geçti ve bunun doğurduğu sonuç olarak insanlar şimdi sözcükler kalabalığıyla dolu ve sözcüklerin egemenliği altındaki bir dünyada yaşamaktalar.

Nesneler ve insanlarla olan ilişkilerde sözcükler fazlasıyla yararlıdır. Fakat onlar bizi tamamen sembolik, dolayısıyla gerçek dışı bir dünyada yaşatıyorlar. Zihnin sözcüklerle bağımlı hapishanesinden kurtulup gerçeğe varmak için, insanın dikkat odağını sözcükten çevirip, o sözcüğün işaret ettiği şeyin kendisine yöneltmesi gerekir.

Herkesçe en çok kullanılan ve duygularla ve fikirlerle en çok yüklü olan sözcük "Ben"dir. Zihin ona herhangi bir şeyi ve her şeyi dahil etme (katma) eğilimindedir, bedenden Mut- lak'a kadar. Pratikte o, direkt, en yakın ve muazzam anlamlı bir deneyimi işaret eder konumundadır. Var olmak ve var olduğunu bilmek, en önemli husustur. Ve bir şeyin insanı ilgilendirmesi için onun, insanın -

her arzu ve her korkunun odak noktası olan- bilinçli varlığına ilişkin olması şarttır. Çünkü her arzunun nihai hedefi, var olma duygusunu güçlendirmek ve keskinleştirmektir, tüm korkular ise, özde, benliği kaybetme korkusudur.

Öylesine gerçek ve hayati olan "Ben" duygusunu, onun kaynağına ulaşmak için derinlemesine araştırmak, *Nisarga Yoga'nın* özüdür. Sürekli olmadığından, "Ben" duygusu, akıp geldiği ve yine ona döndüğü bir kaynağa sahip olmalıdır. Bilinçli varlığın bu zaman-ötesi kaynağına, Maharaj, *swarupa*, asıl-doğa, **Öz Varlık** diyor.

İnsanın kendi en yüce kimliği ile özdeşliğini idrak etme yöntemleri hakkında Maharaj kendine özgü bir tarafsızlık içindedir. O, gerçeğe varmak için herkesin kendine göre bir yolu olduğunu, genel bir yasa olamayacağım söyler. Fakat hangi yoldan gelinirse gelinsin, gerçeğin giriş kapısı "Ben-im" duygusudur. "Ben-im"in anlamını bütünüyle kavramak ve onun ötesine geçerek onun kaynağına varmak suretiyle En Yüce Hal'e erişilebilir ki o hem ilk hem nihai (hem başlangıç hem son) olandır da. Başlangıç ile son arasındaki fark ancak zihinde vardır. Zihin karanlık ya da çalkantılıyken, kaynak fark edilmez. Zihin berrak ve aydınlıkken ise o kaynağın sadık bir

yansıması haline gelir. Kaynak daima aynıdır - karanlığın ve ışığın ötesinde, hayatın ve ölümün ötesinde, bilincin ve bilinçsizliğin ötesinde.

Bu, "Ben-im" duygusu üzerinde kararlı bir şekilde durmak kolay ve doğal Yoga'dır, *Nisarga Yoga.* Onda gizlilik, bağımlılık yoktur; ne hazırlığa, ne inisiyasyona gerek görülmez. Her kim, varoluşu hakkında bir yanıt arayarak düşünürse ve kendi kaynağını bulmayı içtenlikle isterse, her zaman mevcut olan "Ben-im" duygusunu kavrayabilir ve zihni karartan bulutlar dağılıp, varlığın özü bütün ihtişamıyla görününceye dek onun üzerinde büyük dikkatle ve sabırla durabilir. *Nisarga Yoga,* üzerinde sebatla durulduğu ve gerçekleştirildiği zaman, insan her zaman bilinçsiz ve pasif olarak üstünde bulunduğu konuda bilinçli ve aktif hale gelir. Tür'de değil fakat yalnızca tarzda değişme olur - bir altın külçesi ile ondan şekillendirilmiş görkemli bir süs eşyası arasındaki fark gibi.

Hayat devam eder, fakat o kendiliğinden, özgür, anlamlı ve mutlu bir hal alır.

Maharaj bu **doğal, kendiliğinden hali çok büyük bir berraklıkla tarif ediyor, ama kör doğmuş bir insan nasıl renkleri gözünde canlandıramazsa, öylece, aydınlanmamış bir zihin de böyle tariflere anlam verme yetisinde olmaz**, **ihtirassız mutluluk, sevecen tutkusuzluk, varoluşun zamansızlığı ve nedensizliği** gibi ifadeler - bunlar hepsi çok yabancı gelir ve bir yankı uyandırmazlar. Onların derin anlamları olduğunu sezgisel olarak hissederiz, hatta onlar, tarif olunmaz kutsal bir şeyin, gelecek şeylerin öncüsü olarak, içimizde garip bir özlem yaratırlar, ama hepsi bu kadar. Maharaj'ın dediği gibi, sözcükler işaretlerdir, onlar yalnızca yönü gösterirler, ama bizimle birlikte gelmezler. Gerçek ise samimi eylemin meyvesidir.

Maurice Frydman

Ek-2 -Navnath Sampradaya

Hinduizm çeşitli mezhepler, tarikatlar ve inançlar içerir ve onlardan çoğunun orijini uzak geçmişin içinde kaybolmuş

bulunmaktadır. Daha sonraları Navnath Sampradaya (**Dokuz Üstatlar Geleneği**) olarak anılan Nath Sampradaya onlardan biridir.

Bazı din bilginlerinin görüşü, bu geleneğin, kutsal üçlü Brahma, Vishnu ve Shiva'nın enkarnasyonu olduğuna inanılan efsanevi Rishi Dattatreya ile başladığı yolundadır. Bu efsanevi kahramanın eşsiz spiritüel yeteneklerinden Bhagavata Purana'da, Mahabharata'da ve yine daha sonraki Upanişadlar'da söz edilir. Başkaları ise bunun Hatha Yoga'nın bir dalı olduğu görüşünü savunurlar.

Orijini her ne ise, Nath Sampradaya öğretileri, yüzyıllar boyunca, labirent gibi bir karmaşıklığa bürünmüş ve Hindistan'ın çeşitli yerlerinde çeşitli şekiller almıştır. Bazı Sampradaya Guruları kendini sadakatle adamaya *(bhakti)* ağırlık vermişler; bazıları *jnana*, bilgi üzerinde durmuş; yine bazıları ise *yoga,* "nihai olan ile birlik" hedefini öne almışlardır. On dördüncü yüzyılda, büyük Hathayogi, Svatmarama Svami'nin, "kanı ve fikirlerin çokluğu ve çeşitliliği yüzünden karanlığın arttığı" yolunda feryat ettiğini öğreniyoruz; ki bu karanlığı dağıtmak için o, ünlü Hathayogapradipika adlı eseriyle bir ışık yakmıştır.

Bazı bilgin yorumculara göre Nath Gurular, tüm evrenin ilahi prensip *nada* (ses) ve fiziksel prensip *bindu* (ışık)'dan doğduğunu ve bu iki prensibin ise, En Yüce Gerçek, Shiva'dan kaynaklandığını ileri sürüyorlardı. Onlara göre özgürleşme (kurtuluş), ruhun *laya* (çözüşme) süreci vasıtasıyla Shiva'ya katılmasıydı: beşeri egonun, **"ben"lik duygusunun erimesiydi.**

Gündelik eğitim içinde ise, Nath Gurular, bilginleri tarafından yapılan metafizik keşifler hakkında, öğrencilerine pek az söz ederlerdi. Aslında onların yaklaşımları, öğretileri tamamen metafizik-dışı, basit ve direkt idi. Mezhebin geleneksel bir özeliği olan kutsal ilahilerini ve dinsel şarkılarını söylerken olsun, ilah tasvirlerine taparken olsun, öğretinin ağırlık noktası, En Yüce Gerçek'e ancak gönülde ulaşılabileceği idi.

Nath Sampradaya, uzak bir geçmişte mezhebin salikleri, geçmişteki Gurular'dan dokuzunu, mezhebin örnek temsilcileri olarak seçtikleri zaman Navnath Sampradaya olarak bilinmeye başladı. Fakat bu Dokuz Üstad'ın adları hakkında oy birliği yoktur.

Bununla birlikte, en geniş kabul görmüş olan liste şöyledir:

1- Matsyendranath, 2- Gorakhnath, 3- Jalandharnath, 4- Kantinath, 5- Gahininath, 6- Bhartrinath, 7- Revananath, 8- Charpatnath, 9- Naganath.

Bu Dokuz Üstat'tan Gahininath ve Revananath'ın Sri Nisargadatta Maharaj'ın da mensubu olduğu Maharashtra Eyaleti de dahil olmak üzere Güney Hindistan'da çok sayıda salikleri vardı. Revananath'ın kendine ait bir alt-mezhep kurduğu ve Kadasiddha'yı da baş müridi ve halefi olarak seçtiği söylenir. Sonraki ise Lingajangam Maharaj'ı ve Bhausahib Maharaj'ı inisiye etmiş ve Aşramı'nın gözetimini ve öğretisini yayma işini onlara emanet etmişti. Bhausahib Maharaj daha sonra, geleneksel cemaat içinde Inchegeri Sampradaya olarak bilinen yeni bir hareket başlattı. Onun müritleri arasında, Amburao Maharaj, Girimalleshwar Maharaj, Siddharameshwar Maharaj ve ünlü filozof Dr. R.D. Renade vardır. **Sri Nisargadatta Maharaj, Siddharameshwar Maharaj'ın direkt müridi ve halefidir**.

Burada işaret edilebilir ki Navnath Sampradaya'nın Inchegeri kolunun şimdiki resmî Gurusu olan Sri Nisargadatta, mezheplere, tarikatlara ve inançlara fazla önem vermez görünüyor - kendisinin ki de dahil olmak üzere. Navnath Sampradaya'ya katılmak isteyen bir soru sahibine yanıt olarak şöyle demişti:

"Navnath Sampradaya sadece bir gelenektir, bir öğreti ve uygulama tarzıdır. O bir bilinç düzeyini göstermez. Eğer bir Navnath Sampradaya öğretmenini Gurunuz olarak kabul ederseniz, onun Sampradayası'na katılırsınız. Sizin ait oluşunuz sizin kendi duygu ve kanınıza bağlı bir şeydir. Ne de olsa, bunlar hepsi söz ve şekil ile ilgilidir. Gerçekte ne Guru vardır, ne de mürit ve ne teori ne de pratik, ne cehalet ve ne idrake ulaşmak. Hepsi sizin kendinizi ne olarak kabul ettiğinize bağlıdır. Kendinizi doğru bilin.

Kendini-biliş'in yerine geçirilebilecek bir başka şey yoktur."

Navnath Sampradaya öğretisi, arayana, kurtuluşa giden yüce yolu sunar; öyle bir yol ki, onun içinde dört tali yol, *bhakti*, *jnana*, *karma*, *dhyana* **birleşmiş** görünür. Tanrı Shiva'nın bir tezahürü olduğu söylenen Adinath Bhairava, Nathlingamrita adlı hagografisinde Nath mezhebinin gösterdiği

yolun tüm yollar içinde en iyisi olduğunu ve doğrudan doğruya kurtuluşa (özgürlüğe) ulaştırdığını bildirir.

Akaşa Yayınları'nın Notu: Sri Nisargadatta Maharaj, 8 Eylül 1981'de hayata gözlerini yummuştur.

Ek-3 -Sözlük

Adhar: Taşıma, destekleme, dayanak.

Adhi-Yoga: En Yüce Yoga.

Ahimsa: Zararsızlık; başkalarım düşünce, söz ve hareketle incitmemek.

Akaşa: Boşluk. Uzayın, göğün bir unsuru olarak eter. Evrenin aslî, eterik özü.

Ananda: Mutluluk.

Anirvachaniya: Tarif-edilemez.

Antahkarana: Psişe, zihin. Zihin, kolektif anlamda, zekâ (buddhi), ego (ahamkara) ve zihin (manas)'i içerir.

Anubhava: Direkt idrak, deneyimleme, Bir eylemin sonunda edinilen deneyim. İdrak, duygu ve düşünce *anubhava*'dır. Bütün deneyimlerde "Ben"den gayrı deneyimci yoktur. Böylece tüm *anubhava* "Ben" prensibine götürür - "Ben-im".

Atma, Atman: En Yüce Benlik (Öz), bireysel ruh. *Atman, Prakriti'nin* üç guna'sından ötedir. Eylemi yapan atman değil, sadece

Prakriti'dir.

Atma-Bhakti: En Yüce Olan'a ibadet.

Atma-Prakash: Öz Varlık'ın ışığı.

Atmaram: Öz Varlık'ın sevinci.

Avatara: Enkarnasyon, bedenlenme.

Avyakta: Tezahür etmemiş, meknuz. Karşıtı -*uyakta*.

Bhajan: Sadakat uygulaması, dua, tapınma.

Bhakti: Kendini adama, tapınma. "Bhakta" ise kendini adayan kişidir.

Bhoga: Dünyevi sevinçler ve kederler deneyimi.

Bhoga, Bhogi: Dünyevi sevinçler ve kederler deneyimi. "Bhoga Marga," Dünyevi şeylerin -sevinçlerin ve kederlerin- peşinde olma yolu. "Bhogi", dünyevi sevinç ve kederlerle hemhal olan kimse.

Brahma: Hindu üçlü birliğinin (teslis) tanrılarından biri: *{Brahma,* yaratıcı; *Vishnu,* koruyucu; ve *Shiva,* helak edici).

Brahmacharya: Perhizkârlık, bekâr olarak din öğrenciliği. *Brahmacharya* en geniş anlamıyla, sadece cinsel zevkler değil, bütün duyusal zevkler için arzu beslememeyi öngörür.

Brahman: Mutlak, Nihai Gerçek; onun karakteristikleri - mutlak varlık *(sat),* mutlak bilinç *(chit)* ve mutlak mutluluk

(ananda)'dır. Sankaracharya'ya göre Mutlak'ın beş farklı aşaması vardır: *Hiranyagarbha,* Kozmik Varlık; *İshvara,* bir Avatar şeklindeki kişisel tanrı; *Jiva,* bireysel ruh; *Prakriti,* fani Doğa; ve *Shakti,* yaratıcı güç.

Brahmasmi: Ben En Yüce'yim "Ben-im" *(asmi)* varoluşun saf farkındalığını temsil eder ve bu nedenle, saf bilincin ya da

Purusha'nın ifadesidir. Saf bilinç madde ile haşır neşir olduğunda saf "Ben-im", "Ben-buyum, Ben-şuyum"a dönüşür.

Buddhi: Zekâ, gerçeğin zihindeki yansıması. *Buddhi,* zihnin fenomenler dünyasında nesneleri algılamasını sağlayan yetidir.

Buddhi zihin aracılığıyla fonksiyon yaptığı sürece, saf bilinci bilmek mümkün değildir.

Chetana: Bilinç, iç uyanış (chit, idrak etmek).

Chidakash: Brahman'ın sınırsız bilgi yönü, farkındalık alanı. Hem bireysel, hem evrensel bilinç anlamında da kullanılır.

Chidananda: Bilinç-Mutluluk, ruh sevinci.

Chidaram: Bilinç sevinci.

Chit: Evrensel Bilinç.

Chitta: Bireysel bilinç. *Chitta,* maddesel olmayan fakat madde tarafından etkilenen bilinç doğasındadır. O her ikisinin, bilinç ve maddenin ürünü olarak tarif edilebilir. *Chitta* zihnin bütün düzeylerini kapsar, en alt düzey *manas*'dır.

Deha: Fiziksel beden.

Deha-Buddhi: Öz Varlığı fiziksel bedenle özdeşleştiren entelekt (akıl, düşünme yetisi).

Digambara: Çıplak, gökyüzünün yönleri ile giyinmiş.

Gnana: Bilgi. Özellikle, meditasyon yoluyla edinilen yüksek (manevi) bilgi: *Gnani,* bilen. *Gnana,* her şeyin *Brahma'da* bir olduğunun idrak edilişidir.

Guna'lar: Vasıflar, nitelikler. Samkhaya felsefesinde Kozmik Cevher'in *(Prakriti*'nin) üç niteliği şunlardır: **Aydınlatan** *(sattva),* **aktive eden** *(rajas),* **engelleyen, durduran** *(tamas).*

Guru: Spiritüel öğretmen, rehber.

Jagrat-sushupti: Uyanık uyku.

Jiva, Jivatman: Bireysel ruh. Vedanta'ya göre *Jiva, atman'* m beden, duyular ve zihinle özdeşleşme yanılgısı sonucu olarak varlık kazanır. *Atman* + yapan kimse *olma, jiva'dır.*

Kalpana: imgeleme, hayal, fantezi.

Karma: Eylem, özellikle sorumluluğu olan iyi ya da kötü eylem. *Karma* üç türlüdür: *Sanchita* (geçmiş enkarnasyonlardan birikmiş olanlar), *pararabdha (karma'nın* şimdiki hayatta çözümlenmesi gereken bölümü), *agami* (gelecekte meyvesini verecek olan *karma).*

Karana: Neden, bir sonuca şaşmaz biçimde öncülük eden ilk neden; gerektiğinde görünen etki şekline bürünen, tezahür etmemiş

potansiyel neden; evrenin maddi nedeni. *Karana,* potansiyel haldeki kozmik enerjidir.

Lila: Oyun, şaka, bir ilahi oyun olarak bakılan kozmos. *Lila, Brahman'ın* Mutlak gerçeğini temsil etmez. O ancak kısmi gerçektir ki gerçek olmayandan farklı değildir. Örneğin, buz bazılarınca su, bazılarınca ise buhar olarak tanımlanır fakat her iki beyan da kısmen doğrudur.

Mahadakash: Mevcudatın geniş ve büyük alanı, madde ve enerji evreni.

Maha-Karta: Büyük yapıcı. Zihin büyük yapıcıdır, çünkü o her zaman uğraşır, her zaman bir şeyle ya da bir başka şeyle meşguldür.

Maha-Mantra: Büyük büyü, efsun, sihir.

Maha-Maya: Büyük İllüzyon. Gerçekdışılık. *Maya* Gerçeği örtüp gizleyen aldatıcı güçtür. Maya'nın doğası aldatıp yanlış yola sevk etmektir. O tüm zihinsel projeksiyonların bütünlüğüdür.

Maha-Mrityu: Nihai çözüşüm, tüm yaradılışın büyük ölümü.

Maha-Sattva: En Yüce Uyum.

Maha-Tattva: Büyük Gerçek, En Yüce Bilinç.

Maha-Vakya: Yüce söz, ifade. En üstün Vedanta gerçeklerini ifade eden dört Upanişad *Mahavakya'lar* olarak bilinir. Onlar: *Prajnanam Brahman* (Bilinç Brahman'dadır), *Aham Brahmasmi* (Ben Brahman'ım), Tat *Tvam asi* (**Sen O'sun**), *Ayam Atma Brahma* (Öz Varlık Brahma'dır)

Mana, Manas: Zihin, anlayış. Manas, düşünme, ayırt edebilme yetişidir. Nyaya felsefesinde *manas,* Atman'dan (ruhtan) farklı bir cevher olarak kabul edilir.

Manana: Meditasyon, tefekkür.

Mantra: Efsun, ilahi, bir düşünce aracı, harfler halinde göz önüne getirilen ve telaffuz edilen ideal sesler. *Mantra*, sürekli tekrarlanışı kendine özgü sonuçlar doğuran bir sözcükler topluluğudur.

Marga: Yol.

Moksha: Dünyevi mevcudiyetten kurtuluş, özgürleşme, "Mukta", kurtulmuş insan.

Moksha-Sankalpa: Sahte olandan kurtulma azmi.

Mumukshattva: Doğru arzu. Nihai Prensip'i bilmek ve böylece özgürlüğe erişmek yolundaki içtenlik, ciddi istek. Vedanta'da Gerçek arayıcısının sahip olması gereken dört vasıftan biridir: Doğru ayırt edebilme *(viveka),* doğru tutkusuzluk *(vairagya),* doğru davranış *(sat-sampat),* doğru arzu *(mumukshattva).*

Neti-Neti: *O* değil, bu değil. Ebedi ve nihai gerçeğe ulaşmak maksadıyla, dünyayı oluşturan bütün isimlerin ve formların *(nama-rupa)* sürekli, adım adım ilerleyen ret ve inkârı şeklindeki çözümsel süreç.

Nirguna: Koşulsuz, vasfı ve niteliği bulunmayan.

Nirvana: Hayat ışığının nihai eriyişi ve sönüşü. Maddeden kurtuluş, En Yüce Ruh *(Brahman)* ile yeniden birleşme.

Nirvani: Nirvanayı arayan.

Nirvikalpa: Tasavvur ya da kavrayış yeteneğinden arı zihinsel değişiklikler geçirmeyen.

Nisarga: Doğal, yaratılıştan olan.

Nivritti: Dünyevi mevcudiyetten kurtuluş, vazgeçiş, terk.

Parabrahman: En Yüce Gerçek.

Paramakash: Büyük saha, zamanı ve uzayı olmayan Realite. Yani Mutlak Varlık.

Paramartha: Yüce Gerçek.

Paragna: Ego ile meşgul olmayan bilgi, kavrayış, bilinç, saf farkındalık. "Prajna" olarak da yazılabilir. Prajna üstün bilin hali anlamına gelir.

Prakriti: Kozmik cevher, fenomenal mevcudiyetin orijinal, kendisi nedensiz olan nedeni; şekli, sınırı olmayan, değişmez, devinmez, ebedi ve her şeyi saran, kaplayan. Ona "Avyakta" da denilir.

Pralaya: Kozmos'un, En Yüce Gerçeğin Tezahür Etmemiş Mutlağı içine katılmasıyla gerçekleşen tam eriyiş, dağılış.

Prana: Hayat soluğu, hayati prensip.

Prarabdaha: Üstlenilen bir iş olarak başlayan kader. Böylece, *sanchita karma'nın* (geçmiş yaşamların karması) birikiminden oluşan bu hayatın kaderi.

Pravritti: Devam eden faaliyet, dünyevi hayata eğilim.

Premakash: Brahman, sınırsız sevgi yönüyle. Bu Chidakash' m bir başka adıdır, fakat bilgi yönünden çok sevgi yönüne ağırlık verir. Sevgi, Öz Varlığın kalp, gönül yoluyla ifadesidir.

Puja: Tapınma, ibadet.

Puma: Dolu, tamam, mutlak, sonsuz - Brahman için kullanılır.

Purusha: Kozmik Ruh, bütün maddi tezahürlere *(prakriti)* bilinç görünümü veren, evrenin ebedi ve etkin nedeni. Purusha'nın madde içindeki esareti, sayısız arzulara yol açan Chitta-vrittis'den doğan "Ben" bilincinden ötürüdür.

Rajas: Devinim gücü, faaliyet, enerji. Kozmik cevherin üç unsurundan biri: *(sattva, rajas, tamas)* ki onsuz diğer ikisi tezahür edemezdi. Yoga'da, egoizm.

Sadanubhava: Ebedi Gerçeğin deneyimi.

Sadashiva: Daimi güzellik, daimi refah.

Sad-Chit: Evrensel potansiyelin aşkın (transandantal) durumu.

Sadcitananda: Mutlak mükemmellikteki üç niteliğe *(sat,* var lık +*chit,* bilinç + ananda, mutluluk) sahip en Üstün Prensip.

Sadguru: Gerçek Spiritüel öğretmen.

Sadhana: Başarı sağlayan uygulama.

Sadhu: Dünya zevklerinden elini çekmiş kişi, zahit.

Saguna: Üç "guna" *(sattva, rajas* ve *tamas)* ile tezahür etmiş hal. En Yüce Mutlak'ın, Advaita Vedanta'nın tarifi mümkün olmayan Mutlak'ından farklı olarak, sevgi, merhamet vb. niteliklere bürünmüş olarak betimlenmesi.

Samadhi: Bilinç üstü (üstün bilinç) hali, derin meditasyon, trans vecit hali. Yoga uygulamasında arayıcının *(sadhara)* meditasyon nesnesi, konusu *(sadhya)* ile bir olması, böylece tarifsiz ve koşulsuz mutluluğa ermesi.

Samadhi'nin beş tipi vardır: *Savikalpa,* dualistik âlemde bir duyusal nesne (genellikle bir ideal veya bir tanrı) tasavvur etmek;

nirvikalpa, bütün kuşkuların, şekillerin ve isimlerin ötesi; *nissankalpa,* bütün arzuların "sankalpa" şeklindeki gelişlerinin durması, nirvrittik, hatta istemsiz tasavvurlar *(vritti'ler)* durur; *nirvasana,* yani, vasanalar'ın içgüdüsel kabarışı bile durur.

Samskara: Zihinsel izlenim. Anı. *Vasana,* artakalan izlenim olarak da adlandırılır.

Samvid: Gerçek farkındalık.

Sat: Aktif durumdaki Nihai Prensip'in aşkın (transandantal) veçhesi. Karşıtı "asat".

Sat-Sang: Doğru ve bilge kimselerle beraberlik.

Sattva: Varlık, varoluş, gerçek öz. Yoga'da saflık ya da iyilik niteliği. "Sattvik," saf, doğru.

Sattvanubhava: Evrenin gerçek uyumunu *(sattva*, varlık) duymak, yaşamak deneyimi *(anubhava).*

Satyam-Shivam-Sundaram: Doğru, iyi, güzel - *satyam* (doğruluk), *shivam* (lütufkâr ve hayırkâr shiva), *sundaram* (güzel).

Satyakama: Yüce Gerçeği özleyen.

Shiva: Hindu teslisindeki tanrılardan biri - ***Brahma,* yaratıcı; *Vishnu,* koruyucu; *Shiva,* helak edici.** Shiva aslında kerem ve lütuf sahibidir, maksadı hayırlıdır. Kozmos'un Shiva tarafından helak edilmesi bir hayır ve rahmet eylemidir, çünkü yaratılıştan önce yıkım gereklidir. Shiva insandaki "Ben-prensibi"nin mutlak sevgisidir. Bir "yıkıcı" olarak o, insan egosunun tam yok edilmesini gerçekleştirir.

Shravana: Kutsal metinleri dinlemek, dinleme eylemi.

Siddha: Gerçeğe varmış, mükemmelliğe ulaşmış kişi.

Sinarana: Anımsama, zihinsel ezber.

Soham: Ben-O-yum.

Sutratma: Bütün varlıklar arasındaki bağlantı halkası. Tezahür âlemlerini bir arada tutan iplik, yani bütün varlıkların destekleyicisi olan Saf Bilinç. Maharaj, bu sözcüğü hayattan hayata birikmiş *karma* anlamında kullanır.

Swarga: Semavi âlemler.

Swarupa: Bireyin kendi şekli, doğası, karakteri.

Tamas: Karanlık, atalet, pasiflik. Kozmik Cevher'in oluşturduğu üç vasıftan *(gunalar)* biri - yani *sattva, rajas* ve *tamas.*

Tat-Sat: Gerçek O'dur. Kutsal metin "Om, Tat Sat" dır. Onda *Brahman* bu üç sözcüğün her biriyle tanımlanır.

Tattva: Gerçek, Öz.

Turiya: *Samadhi'nin* süper-bilinç hali *(turiya,* dördüncü), Ruhun Brahman ile bir olduğu, en yüksek farkındalık olan, (ruhun) dördüncü hali.

Turiyatita: En yüksek farkındalık halinin ötesi.

Tyaga: Ret, terk. Tyaga bütün çalışmaların meyvelerini ret ve terk etmektir. Örneğin, tyaga, *karma'* yı tutkusuzca ve sonuçları hakkında hiçbir arzu taşımaksızın icra etmelidir (yerine getirmelidir).

Uparati: Dinlenme, sakin kalma, hoşgörü ve tüm mezhepsel kuralları ret ve terk etme. Vedanta'da ulaşılması öngörülen altı nitelikten biri: *sama,* sükûnet, iç-huzuru; *dama,* ego-kontrolü, kendini dizginleme; *uprati,* hoşgörü; *titiksha,* tahammül; *sraddha,* inanç ve *samadhana,* denge hali.

Vairagya: Dünyevi arzuların yokluğu. Gerçek olmayana, geçici olana karşı kayıtsızlık. Yani zevk ve haz verici olan nesnelere yönelik hiçbir çekimin duyulmaması.

Vishnu: Hindu teslisinin tanrılarından biri - *Brahma, Vishnu, Shiva.*

Viveka: Doğruyu sahteden, gerçeği gerçekdışından ayırt edebilme, doğru ayırt edebilme. *Viveka,* zihnin gerisinde gizli olan spiritüel bilincin ifadesidir. *Viveka, vairagya'ya* iletir.

Vyakta: Tezahür halindeki madde, tekâmül etmiş doğa. Yani tekâmül etmiş, meshedilmiş olan ürün. Karşıtı - "Avyakta" - tezahür etmemiş.

Vyakti: Kişi, dış benlik.

Vyaktitva: Kişilik, beden ile özdeşleşmişlik.

Yoga: Hindu felsefesindeki altı sistemden biri. Yoga bireysel ruhun *(jivatma)* Evrensel Ruh *(Paramatma)* ile birleşebilme yollarını öğretir. Yoga sisteminin Patanjali tarafından kurulduğuna inanılır.

Yoga-Bhrasta: Yüksek Yoga mertebesinden düşen kişi.

Yoga-Kshetra: Yoga sahası, felsefî anlamda fiziksel beden.

Yoga-Sadhana: Spiritüel Yoga uygulamaları.

Yogi: Yoga uygulayan.

Document Outline